CİLT IV

Gökçen

masallar ve sonları

LORESİMA

Derler ki mutlu sonlar masallar, mutsuz sonlar hikâyeler içindir. Masallarla büyüyen küçük Kepçük ve Pamuk artık kendi hikâyelerinin içinde Murathan ve Gökçen olarak hayatlarına devam etmekte ve her geçen gün daha büyük bir aşkla birbirlerine bağlanmaktadırlar.

Peki hikâyeler de masallar gibi mutlu sonla biter miydi? Yoksa her bir masal mutlu sonla bittiği varsayılan belirsizlikler miydi?

Murathan ve Gökçen karşılarına çıkan tüm engeller ve belirsizliklerle yine el ele mücadele edecek ve bu masalı mutlu sonla buluşturmak için ellerinden geleni yapacaktır.

Peki aile, dostluk, vatan sevgisi, aşk ve sonsuz bir sevgi, kötü başlayan bu hikâyeyi bir masala dönüştürmeye yetecek mi?

"Uzak diyarlardaki ülkelerden geldim. Evvel zaman içinden geçip kalbur zaman dışında kaldım. Kalbimdeki düğüme bir düğüm daha attım. Gökçen kız masalını da ben böylece yazdım."

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus seyirler
/ephesus yayinlari
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454
9 786257 382205

Gökçen 4

LORESİMA

Ninova

GÖKÇEN - IV: MASALLAR VE SONLARI

Yazar: Loresima
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Elif Evin Musluoğlu
Düzelti: Gülden Girgin Gültekin
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Şubat, 2025

ISBN: 978-625-7382-20-5

Duzenleme
Ny.ozlem

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, Loresima

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

BASKI
Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic.Ltd.Şti.
Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örme İş Merkezi No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

LORESİMA

Gökçen 4

MASALLAR VE SONLARI

Ninova

Zifirî karanlıkta bana yol olan bütün okurlarıma.
Siz, benim en parlak gün ışığımsınız...

1. BÖLÜM

"Başını göğsüme sakla sevgilim,
Güzel saçlarında dolaşsın elim.
Bir gün ağlayalım, bir gün gülelim,
Sevişen yaramaz çocuklar gibi..."[1]

SABAHATTİN ALİ

"*Ayrılmam, hadi kov beni yüreğinden, hiçbir yere terk etmem!*"

Serdar Ortaç'ın tarzına uygun bir şekilde şarkımı söylerken devam etmesi adına işaret parmaklarımı yanımdaki Murathan'a çevirdim. Taktığı siyah güneş gözlüğüyle en havalı hâline bürünmüş, *Maserati*'sini sürüyordu.

Yoldaydık. Adana'ya gidiyorduk.

"*Seni zar zor buldum ben. Aşktan vazgeçmek yok!*" diye aynı coşkumla devam ederken yanağından bir makas aldım. Yarım bir gülüşle kıvrıldı dudakları. Hoşuna gitmişti. Giderdi tabii. Kan kusmuş ama yine de vazgeçmemiştik birbirimizden. "*Aşktan vazgeçmek yok!*" diyerek Serdar Reis'le şarkımızı aynı anda bitirdik.

Hurma gözlüm bu hâllerime alışkındı. Sessizce katılıyordu coşkuma. Sekiz saattir yoldaydık. Murathan'a bir saat önce sorduğumda az yolumuz kaldığını söylemişti. O dediyse doğru sayardım. Fazla izin alamamıştık. Daha doğrusu ben alabilmiştim ama Murathan için durum sıkıntılıydı. Hayri Albay giderayak bir kıyak geçip üç gün izni zorlukla ayarlamıştı. Ama ani bir görev çıkarsa her zamanki gibi geri dönmek zorunda kalacaktı. Can sıkıcı bir durumdu ama buna şükretmekten başka seçenek yoktu.

Silopi'den uzaklaşmak iyi gelmişti. Gözler vardı orada. Jinda'nın gözü ve Ebû'l Sam'ın eli hep ensemdeymiş gibi hissediyordum. İyi olmaya, belli etmemeye, unutmaya çalışıyordum ama zordu. Silemiyordum bazı şeyleri. Mesela serum kablosunun izi geçmesine rağmen dokunduğumda varlığını hâlâ boğazımda hissetmem gibi.

Ama şu an bunları düşünmek istemiyordum. İhtiyacım olan tek kişi yanımdaydı. Bakışlarımı ona çevirdim. Yola bakıyordu. Benim ona baktığımı anladığı an bakışları yüzüme döndü. Bir an bakıp tekrar yola odaklandı.

"Ne?" dedi. "Niye sustun? Şarkı söylesene."

---

[1] Sabahattin Ali, Bütün Şiirleri, *Çocuklar Gibi*. (e.n.)

Güldüm. "Sen yeter ki iste." Uzanıp radyo kanalını değiştirdim. "Ama bu sefer sen de benimle söyleyeceksin."

Yüzünü ekşitip, "Vazgeçtim, söyleme," dedi.

Keyifli gülüşüm sürüyordu.

"İtiraz kabul edilmiyor."

"Bilmiyorum ben bu şarkıları, kızım," derken Adana sınırlarına yaklaştığımız, hafifçe değişen şivesinden belliydi.

"Yalan söyleme. Az önce Serdar Ortaç'ın şarkısını mırıldanıyordun. Fark etmedim sanma."

"Kırk kere dinlediğimiz için olabilir mi Pamuk?" derken oldukça yılmış görünüyordu. "Yani neden bana *'Aşk bu kızılötesi, yaralı müzesi, hareket edemem,'* diye bir şarkı sözü ezberlettin ki?"

Ukalaca güldüm.

"Her şey sen daha fazla kültürlen diye, hurma göz-"

Kanalı yeniden değiştireceğim anda elini birden elimin üzerinde hissedince sözüm yarım kaldı. *Dudu Dudu* diyecekti Tarkan.

"Bu kalsın, bunu biliyorum," dedi.

Etkilenmiş bir bakış kuşandım. Tarkan şarkıya girdiğinde onunla birlikte mırıldanmaya başlamıştı.

"Ağlamadan ayrılık olmaz. Hatıralar uslu durmaz..."

Güldüm en kocamanından. *Ses tellerinde salınayım, be adam!* Sesi de idare ederdi yani. Karga falan kaçırmazdı.

"Kalanlar gideni gönlünde taşır. Aşk sevene yük olmaz. Biz böyle bilir, böyle yaşarız," derken de gururlu bir edayla elini göğsüne vurmuştu.

Etkilendiğimi inkâr etmeyecektim. Tarkan nakarata geçmek üzereyken direksiyonu tek eliyle tuttu, gözlüklerini çıkarıp başına doğru kaydırdı.

"Oooo," dedi Tarkan.

Gerisini bana bakarken o getirdi.

"O da biliyor."

"Oooo!" dedi Tarkan.

"O da seviyor!" dedi benimki.

"Oooo!" dedi Tarkan.

"Bile bile kafa tutuyor aşka, gözü kara. O yine bildiğini yapıyor," derken önüne dönmüştü.

Kahkaham büyüdü. Uzanıp yanağından bir makas aldım.

"Neler ezberlemişsin sen öyle, komutan?"

Gülünce gözleri kısılmıştı. Ama şarkı devam edince, cevap veremeden o da devam etmek zorunda kaldı.

"*Çiçek gibi tazecik, kıymetli bir tanecik, ana sütü gibi tertemiz. Dudu dudu dilleri, lıkır lıkır içmeli, gözleri derya deniz!*"

Son kısmı fazlaca vurgulamıştı. Gülerken ben de şarkıya dâhil oldum ve aynı anda söyledik. Kocaman bir kahkaha attım. Gözleri kısılarak, gülüşü sürerken şarkı bitene kadar en coşkulu hâlimizle devam ettik bu döngüye. Bu an da bana yetti, ruhum çiçeklendi. Uzanıp elimi kavradı, avuç içime derin bir öpücük bırakırken dudağının değdiği her yerde mavi çiçekler açtı. Çiçek bahçesi oldu avucumun içi, dolup taştı.

"Aferin," dedim keyifle. "Hep böyle ol."

Gülüşünü bozmadı. Kirpikleri kalbime ve aklıma zarardı. Ayrıldı ellerimiz ister istemez. Gözlüğü gözlerine indirdi ve direksiyonu tekrar iki eliyle kavradı. Gözlüğü takmaması tercihimdi oysa. Kirpiklerine sulanamıyordum. Ses etmedim ama. Ön camdan vuran güneş rahatsız ediyor olmalıydı.

"Oysa Tarkan'dan *Ölürüm Sana* çalması vardı şimdi," derken bayağı efkârlıydı. "Arka tarafa geçerdik."

Libidosu asla düşmüyordu. Hafifçe koluna vurup, "Kudurma," dedim.

Serseri bir edayla gülüp, "Sen varsan pek mümkün değil," diye cevap verdi.

Sırıtmadan edemedim ama belli etmemek adına dudağımın üzerini kaşıdım. Konuyu değiştirmek için, "Biraz da ben kullanayım mı arabayı?" diye bir öneri sundum. "Yorulmuşsundur."

"Geldik zaten." Başıyla ileride bir noktayı işaret etti. "Adana topraklarına giriş yapıyoruz."

İşaret ettiği yerde Adana tabelası vardı. Gülümsemeden edemedim. Büyüdüğü yere gelmek çok garip bir histi. Her anını beraber yaşadığın insanın senden ayrı zaman geçirdiği yerlere bakınca hüzünleniyordu insan. Gülüşüm büyürken aklıma onun çok önceden söylediği bir söz düştü.

Adana, İzmir'e çok uzakmış, Pamuk. Yürüyüp yürüyüp, bitiremeyince anladım.

Küçük ayaklarıyla bu yollarda mı yürüyerek bana gelmeye çalışmıştı? Bu yolları benim için mi aşmaya çalışmıştı minik Kepçük?

"Kepçük," dedim usulca.

Onaylarcasına bir mırıltı çıkardı.

"*Sana gelmek için evden kaçtım,* demiştin. Buralara kadar geldin mi?"

Sesim buruk ama bir o kadar da romantikti. Bakışlarımı gül cemaline çevirdim.

O ise gerçekten Adana kanalına geçmişti. "Kız, yok be," dedi geniş geniş. "Mahallenin çıkışına kadar gitmiştim işte."

Romantik ve buruk bakışlarım darbe yedi. "Mahallenin çıkışı mı?" dedim şaşkın şaşkın. "Lan, hani Adana, İzmir'e çok uzaktı da yürüyüp yürüyüp bitiremeyince anlamıştın?"

"Ee, uzak, yalan mı?" diye bir savunma yaptı.

"Mahalleden çıkmamışsın!" diye yükseldim.

"Ya, ne yapayım? Ablamlar yarı yolda yakaladı. Yoksa Adana çıkışına kadar gelirdik herhâlde. Koymuştuk kafaya, kızım. Çanta bile yaptım ben kendime evden kaçıyorum diye. Külot, atlet, atlas, ne varsa aldım. Daha ne yapayım?"

Hafif bir sinirle gülmek kaçınılmazdı. "İnanamıyorum sana ya. İşin gücün şov, yemin ediyorum. İşin gücün şov!" Gözlerimi devirirken dirseğimi camın önüne, elimi ise en tripli hâlimle alnıma attım. "Mahalleden çıkmamış, ettiği beylik laflara bak!"

"Ha mahalle ha şehir, ne fark eder? Küçücük çocuk için hepsi büyük. Ayrıca farkındaysan ben en azından sana gelmek için çabalamışım."

Saçma bir şekilde tersleyerek, "Ona bakılırsa ben de mahalle çıkışına kadar *Kepçük* diye ağlayarak koştum," dedim.

Amacın ne, Gökçen? Yirmi yıl geçmiş, kızım! Amacın ne? Bu naz, bu cilve ne? Kırk acıdan geçirip olgun bir kadın yaptık biz seni. Şu an amacın ne?

Regli yaklaştı, dedi soldaki melek. *Gergin biraz.*

Güldü benim aksime. "Valla mı?" dedi keyifle. "Anlatsana biraz. Sonra ne oldu?"

Gözlerimi devirip, "Beni de mahalle çıkışında halam yakaladı," diye homurdandım.

Gerçekten yaşanmıştı bu olay. Mahalleden çıkana kadar ağlayarak koşmuştum. İstemiyordum oradaki çocuklarla oynamayı. Mahalleden çıkarsam her şeyin biteceğini, lojmana geri döneceğimi ve Kepçük'ü bulacağımı sanıyordum. Ama yanılmıştım. Mahalleden çıktığım anda anlamıştım bunu. Burası apayrı bir dünyaydı.

Kepçük'süz ve babamsız bir dünya...

"Bak işte, oluyor öyle şeyler demek ki," diye bir savunma yaptı. "Önemli olan niyet." Tekrar elimi kavradı. "Hem bak, Adana aslında İzmir'e o kadar da uzak değilmiş. İkimiz de aşamadığımız yolları aştık. Yine aşamadığımız yollardan el ele geçiyoruz. Önemli olan da bu, değil mi?"

Dönemsel gerginliğim buraya kadardı. Havası iki güzel sözle alınmıştı. Ama yanlış anlaşılma olmasın, bunlar sadece güzel söz değildi. Murathan'ın sesinden yükselen güzel sözlerdi. Nasıl sert kalacaktık ki? Gülümsedim. Elini daha sıkı tuttum. İçimin kuytularındaki Pamuk neşeli bir kahkaha attı. Gökçen kızın kalbi eridi.

Çocukların ayrılığı bilmeyeceğini, hasretten anlamayacağını düşünmek ne büyük aptallıktı. Oysa en iyi çocuklar bilirdi bu iki duygunun yürekte bıraktığı izleri. Kalpleri daha hiçbir kötülükle kirlenmemiş, en saf duygularıyla özleyen ve bekleyen çocuklar...

"Eve gitmeden önce gitmek istediğim başka bir yer var," dedim birden. "İlk oraya gidelim."

Adana sınırlarına girdiğimizden beri aklımda dönen tek bir sima vardı. Beni çağırıyordu, hissedebiliyordum. Derin bir nefes verdim ve nereye gitmek istediğimi en net şekilde belirttim.

"Beni Yusuf amcama götür, Murathan."

Yabancı ama bir o kadar da tanıdık şehitlikte el ele ilerliyorduk. İzmir şehitliği gibi değildi ama soğuk mezar taşları ve her mezar başında nazlı nazlı dalgalanan bayrak aynıydı. Acılar aynı olmazdı. Acıları kategorilerine göre ayıramazdın ama üşümesin diye üzerini örttüğün bir insanı kendi elinle soğuk toprağın altına gömen insanların acısı zannımca epey derindi.

Yutkunuşum ağırdı. Buraya geleceğimi bildiğim için yanıma siyah şal almış, içeri girmeden önce başıma atmıştım. Şalın önüme düşen ucunu omzumdan geri savururken genç bir kadınla göz göze geldim. Yanından geçtiğimiz bir mezarlığın baş ucundaydı. Ağlamıyordu ama bakışları gözyaşı dökmeden gözyaşı döküyordu. Göz altları çökmüştü, yüz hatları oldukça yorgundu. Derin bir acı vardı bakışlarında. Soğuk mezar taşındaki şehidin fotoğrafını yavaşça okşuyordu. Simsiyah giyinmişti. Bakışlarım istemsizce karnına takıldı.

Hamileydi.

Görüntü fazlasıyla tanıdıktı. Sürekli yorgun bakan, ağlayan, siyahlar içinde gezen karnı burnunda annem...

Anılar zihnimde başıboş dolaşan kuşlar gibiydi. İstemediğim hâlde biri kanat çırpıp dallarıma kondu. En derinlere ittelediğim, ellerim kan revan içinde kalana kadar üzerine toprak attığım, asla hatırlamak istemediğim bir anıydı.

İzmir'deyim. Koltuğun bir ucuna tünemiş, sessizce çizgi film izliyorum. Kepçük'ün en sevdiği çizgi film olan Pokemon dönüyor ekranda. Tepki vermeden izliyorum. Oysa aylar önceki Gökçen olsa odanın ortasında hoplayıp zıplardı. Artık o Gökçen yok. Büyük bir tepkisizlikle bakıyorum.

Babaannem paniklemiş bir hâlde giriyor odaya. Bu paniğini sesine de yansıtıyor. Balkonda sigara içen dedeme doğru koşarken, "Leyla yok!" diyor. "Yaşar koş, Leyla yok!"

Balkondan dışarı çıkıyor dedem. Heybetli cüssesine rağmen omuzları çökmüş, son aylarda günde bir paket sigara bitirmekten sesi boğuk. "Ne demek yok?" diyor. "Nereye gidecek? Buralardadır. Komşulara gitmiştir belki."

Odadan asla çıkmayan, sürekli ağlayan annemin komşulara gitmesi çok düşük bir ihtimaldi. İkisi de bunun farkında. Panikle, ne yapacaklarını bilemez bir şekilde birbirlerine bakıyorlar.

"Canan nerede?" diyor dedem. "Belki onunladır."

"O çok önce çıktı. Çarşıya indi." Dizlerini döverken yanındaki koltuğa bırakıyor kendini babaannem. Elini kalbinin üzerine atıp, "Ay, kalbim," diyor. Derin derin solurken ağlamaya başlıyor. "Bir başına nereye gider hamile hâliyle? Zaten kendinde değil."

"Tamam, bir dur sen de," diye anın gerginliğiyle yükseliyor dedem. "Kalk, çıkıp bakalım mahalleye. Hava almaya çıktı belki."

Bütün olanları boş bakışlarla izliyorum. Dedem ve babaannem de olsa benim için hâlâ yabancılar. Alışamıyorum. "Babama gitti," diyorum sessizce. İkisinin de bakışları bana dönüyor. "Babam onu çağırmış." Annemim evden çıkmadan önce bana boş gözlerle söylediği şeyleri tekrar ediyorum. "Beni istememiş. Ben yaşamalıymışım. Bir tek onu istemiş. Babama gitti. Kardeşimi babama gösterecekmiş."

Ağlamamak için direnen dudaklarımı zorlukla birbirine bastırıyorum ama genzimdeki yangın öyle büyük ki yutkunmadan edemiyorum. Babam neden beni de çağırmamışı ki?

İkisi de birkaç saniye için kıpırdayamıyor. Bana bakıyorlar şaşkın şaşkın, daha sonra ise birbirlerine. Anlamadığım bir şekilde panikliyorlar. Babaannemin ağlayışı şiddetleniyor. "Bir şey yapacak!" diye bağırıyor. "Kendine bir şey yapacak!"

Yüzünü avuçluyor dedem. Elleri geri düştüğünde yüzünü kıpkırmızı görüyorum. "Ağlama, kalk!" diyor babaanneme dişlerini sıkarak. "Kalk! Bir şey yapmadan, gidip alalım."

"Nerededir?" diyor babaannem hâlâ ağlarken.

"Sence?" diye yükseliyor dedem. "Kalk çabuk!" Bakışlarından ikisinin de nereye gittiğini bildiği çok açık.

Aynı anda odanın çıkışına koşuyorlar. Unutuyorlar beni. Arkalarından bakmaya devam ediyorum. O sıralar herkes beni unutuyor zaten. Çok da üzülmüyorum. Çizgi filmden yükselen, "Saldır, Pikachu!" sesiyle donuk bakışlarımı yine ekrana çeviriyorum. "Baban gidince varlığın silindi," diyor zihnim. "Meğer seni sadece babanı görmüş, Gökçen."

Derken dedem tekrar dalıyor odaya. Hızla yaklaşıp beni kucaklıyor. Kendimi kucağında bulduğumda, düşmemek adına boynuna sarılmaktan başka bir şey yapmıyorum.

Evden çıkıp arabaya biniyoruz. Yol boyu ağlıyor babaannem. Dedem ise oflayıp duruyor. Araba bir süre sonra duruyor. Arabadan inip, kapı kapanmadan hemen önce bana dönüyor babaannem.

"Sakın arabadan çıkma, tamam mı? Anneni alıp geliyoruz."

Tepkisizliğim sürüyor. O da tepki vermemi beklemiyor zaten. Hızla kapıyı kapatıp uzaklaşıyor. Arabanın ön camından ileri doğru koştuklarını görüyorum. Birkaç dakika süren sessizlikte etrafımdaki kimsesizliği hissedebiliyor ve korkuyorum. Hızla iniyorum arabadan. Gözden kaybolmuş değiller. Sessizce peşlerine takılıyorum. Bilmediğim şey ilk defa babamın yeni evine geldiğim. Mezar taşlarına ve başlarında dalgalanan ay yıldızlı bayraklara hayranlıkla bakıyorum.

Babam var o bayrakta. Babam var o mezarlardan birinde. O sırada bilmiyorum.

Bir an mezar taşlarıyla oynar gibi oluyorum ama kaybolmamak adına hızla tekrar peşlerine takılıyorum. Derken ileride beliriyor annem. Yine siyahlar içinde. Henüz mezarı mermerlerle kaplanmamış, toprağı sıcak bir mezarın yanına uzanmış. Eli toprağın üzerinde, öylece toprağı okşuyor.

Babaannemle dedemin koşan adımları, onun canlı olduğunu gördüğünden olsa gerek yavaşlıyor. Annemin sırtı onlara dönük. Babaannemle dedemin sırtı ise bana. Annem onları görmüyor. Onlar ise beni.

"Ali..." diyor annem. "Alim..."

Babamdan ses gelmiyor.

Dedemin çöken omuzlarından, babaannemin sessizce alçalıp yükselen omuzlarından onların da derin bir üzüntü içinde olduklarını anlayabiliyorum.

"Hiç mi sevmedin beni?" diyor bu sefer annem. "Nasıl bırakıp gittin? Ben sensiz tek nefes dahi alamazken sen bana bunu nasıl yaptın?"

Ses gelmiyor.

"Beni de al o zaman yanına," diyor annem. Eli toprağı okşamaya devam ediyor. Sesi daha da çatallaşıyor. "Uyuyamıyorum sensiz. Yemek yiyemiyorum. Konuşamıyorum. Nefes alamıyorum. Yaşayamıyorum. Beni de al yanına. Ya da sen tekrar dön bana. Ne olur, tekrar dön bana. Yaşamam için elimden tut. Tekrar dön..."

Aniden susup toprağın üzerinde gezinen elini şiş karnına atıyor. İnliyor kesik kesik. Toparlanmaya çalışıyor ama olmuyor. Minik inlemeleri büyüyor. Babaannem ve dedem ileri atılıp annemi toparlamaya çalışıyor. O an annemin gözyaşlarına bulanmış gözleriyle denk düşüyor gözlerim. Bir kere daha inlerken yaşlar yanaklarına doğru süzülmeye devam ediyor.

Ve böylece babam, yaşaması için annemin elinden tutuyor. Gökalp'in doğumu, babasının mezarında başlıyor. O gün babama birebir benzeyen Gökalp doğuyor. Babam, evladında bir parça olarak anneme geri dönüyor. Yaşaması için elini uzatıyor.

"Gökçen," diyen Murathan'ın sesiyle derin düşüncelerimden sıyrıldım. Geçmişi ne kadar gömersen göm, can yakan bir anı eninde sonunda gün yüzüne çıkmanın bir yolunu buluyordu.

Kadın mezar taşında oturuyordu hâlâ. "Gözüm dalmış, pardon," diye mırıldandım. "Devam edelim."

Anlamıştı üstüme bir ağırlık çöktüğünü. "Ne geldi aklına az önce?" derken elimi daha sıkı kavramıştı.

Buruk bir tebessüm yayıldı dudaklarıma. 'Ruh hâlimin değiştiğini sesimden anlaması kalbime zarardı. "Az önceki kadın anneme benziyordu," diye mırıldandım. "Gökalp'ın doğum sancısı, babamın şehitliğinde başlamıştı."

Bana baktığını fark ettim ama önüme bakmaya devam ettim. Konuşmasa da elinin içindeki elimi tutuşu yetmişti. Sessiz adımlarla bu vatan için can veren nice askerin yanından geçtik. Nice Yusuf ve Ali vardı burada. Birilerinin evladıydı onlar da. Babası, annesi, dayısı, halası, amcasıydı. Onlar, kendi canları pahasına bize hayat sunan kahramanlardı.

Birkaç adım sonra beyaz bir mezar taşının üzerindeki yazı gözüme ilişti.

ŞEHİT
UZM. ÇVŞ. YUSUF KARAKURT
MEMLEKETİ: ADANA
ANNE ADI: HAVVA
BABA ADI: YÜCEL
D.T. 1963-Ş.T. 2001

Duzenleme
Ny.ozlem

Mermerin köşesindeki fotoğrafıyla göz göze geldik. Genzime aniden bir iğne battı. Göz pınarlarım daha şimdiden sızlamaya başlamış, kalp atışlarım hızlanmıştı. Yıllarca babamın mezarı başında ağlamıştım ağlamasına ama içimdeki özlem asla sönmemişti, sönecek gibi de değildi. Kendi babamın sesini unutmuştum, onun sesiyse ilk günkü gibi canlıydı.

Gökçen kız!

Fena bu Gökçen kız!

Aferin sana, Gökçen kız!

En kocaman öpücüğünle öp bakalım Yusuf amcanı, Gökçen kız.

Şimdi ise Gökçen'dim. Sadece Gökçen.

Bir damla gözyaşının yanağıma doğru süzülmesine engel olamamıştım. Oysa şu an boynuna sarılmak isterdim. Mezarını hiç görmediğim için yaşıyor, bir yerlerde nefes alıyor gibi gelirdi. Acı gerçek yine en ağır şekilde duruyordu karşımda.

Yusuf Karakurt ve Ali Alptekin şehit düşmüştü. Yan yana, omuz omuza.

"Baba..." dedi Murathan. "Bak, sana kimi getirdim."

İkimiz de aynı anda baktık birbirimize. Ben üzgündüm ama o derin bir gülümseme kuşanmıştı. "Ağlama," dedi. "Seni gördüğüne çok mutlu oldu. Eminim."

Gözyaşlarım beni bile dinlemezken onu mu dinleyecekti? Yanağıma bir damla yaş daha süzülürken sarı çiçeklerle bezenmiş mezarında gezindi ıslak bakışlarım.

Nergis çiçekleri...

İnsan birini canından çok sevince mezarının üzerine bile çiçekler ekiyor, demişti annem. Haklıydı.

Taşın bir ucuna otururken, "Senin İzmir'e geldiğin gün..." dedim. "Babamın mezarının üzerinde yeni ekilmiş nergis çiçekleri vardı. Sen mi getirmiştin?"

Sessiz kaldı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde ifadesiz duruyordu. Bu, *evet* demekti.

"Bana da söyleseydin keşke," diye mırıldandım. "Elim boş geldim. Ben de gül getirirdim."

Tıpkı babamın mezarının üzerinde olanlar gibi. Babamın mezarında ondan bir parça varsa onun mezarında da babamdan bir parça olmalıydı.

"Senin bir şey getirmene gerek yok." Eğilip nergis çiçeklerinin kapattığı bir köşeyi hafifçe araladı. Çiçeklerin diplerinde görünen mavi, minicik unut-

mabeni çiçekleriyle karşılaşmayı beklemediğim için öylece kalakalmıştım. "Sen ve Ali amca hep buradaydınız zaten."

Bir an ne diyeceğimi kestiremedim. Öylece baktım mavi çiçeklere. "Murathan..." diyebildim sadece. "Bunlar..."

"Çok önceden doğum günlerin için ekmiştim," dedi. "Solarlar diye düşünmüştüm ama solmadılar, açmaya devam ediyorlar."

Bakışlarım daha da dalgalandı. Benim doğum günüm, babalarımızın bizden alındığı gün demekti. Kutlamazdım, hiç kimse kutlamazdı. Kutlamak isteyene de ben izin vermezdim. Ama o, benim doğum günüm babasının ölüm yıl dönümü diye mezarına çiçekler mi ekmişti?

Hem de benim için?

Bakışlarımdaki denizi fark ettiğinde önümde eğilmiş, bacaklarımı elleriyle kavramıştı. "Çiçekler hem ölümü hem doğumu temsil eder," dedi yumuşacık bir sesle. "Doğum günlerini artık hiç kutlamayacağını bildi Kepçük. Sana da gelemedi. O da yıllarca böyle kutladı. Babasına çiçek, sana da doğum günü hediyesi ekti."

Yanağıma doğru bir gözyaşı daha süzüldü. O an sanki tek kaldım. En güzel sevilen ben oldum. Öyle özel, öyle sıcak hissettim ki yüreğimi, patlayıp göğüs kafesimden çıkacak sandım. Gözyaşlarım bu defa sevgimle şiddetlendi.

"Doğum gününü hiç kutlamadın, değil mi?" dedi bu sefer.

Ağlayışım şiddetlenirken başımı yavaşça iki yana salladım. "Nasıl kutlayayım ki? O gün..." Gerisi gelmedi. Kelimeler boğazımda kaldı.

"O gün sen doğdun, Gökçen," derken bir eli hâlâ ellerimin üzerindeydi. Yanağıma uzanıp gözyaşlarımı -tenim her bir dokunuşunda kırılacakmış gibinahif dokunuşlarla sildi. "Bu gerçeği hiçbir şey değiştiremez. Babam bile mezarına senin için ektiğim çiçekleri inatla sakladığına göre o da benimle aynı düşünüyor demektir."

Dudaklarım büküldükçe büküldü. Gözyaşlarım şiddetlendi. İleri atılıp boynuna sıkı sıkı sarılmaktan başka bir şey yapamadım. Kimim vardı ki başka? Kim böyle severdi ki beni? Nasıl yaşamıştım ben o olmadan? Delilikti geçen yirmi yıl. Çılgınlıktı onsuz alınan her nefes, yaşanan her an. Boynuna sakladım başımı. O da en az benim kadar sıkıca sarıp sarmalamıştı.

Pamuk ve Kepçük, Yusuf Karakurt'un mezarının başında yan yanaydı. Tıpkı hep istediği gibi.

Ilık bir rüzgâr esti. Başımdaki şal omuzlarıma düştü. Kollarım yavaşça çözüldü. En içli hâlimle burnumu çekerken yüzümü avuçlarının arasına hapsetti. Yanaklarımdaki yaşları zerre çekinmeden, huylanmadan parmaklarıyla sildi. Bu onun sevgi diliydi.

Sadece sessiz kalıp, birbirimize gülümserken bakışlarım yeniden Yusuf amcama değdi. Nergisleri ve aralarında biten gizli unutmabeni çiçeklerini okşadı parmaklarım.

"Geç geldim, Yusuf amca," diye mırıldandım. "Özür dilerim."

Ilık bir rüzgâr yeniden nergislere değip geçti. Belli belirsiz sallandı hepsi. Yıllarca babasının başındaki kuşu onun eli sayan biri olarak bu rüzgârı da Yusuf amcanın eli saydım. Gülümsedim. Küçükken aklımın yetmediği sözü sessiz bir şekilde zihnime kazıdım.

Oğlun da vatanın da ailen de bana emanet, Yusuf amca. Gözün arkada kalmasın.

El ele geldiğimiz yolları yine el ele geri döndük. Arkamı dönüp ona bir kere daha baktığımda mezar taşının bir köşesine tünemiş bir kuş vardı. Yıllarca babamın mezar taşında gördüğüm kuşa benziyordu. Arkamızdan bakıyordu. Tıpkı babamın mezarından el ele ayrıldığımızda arkamızdan bakan kuş gibi.

Gülüşüm derinleşti. Yıllarca asla ayrılmayan Ali ve Yusuf'u ölüm mü ayıracaktı? Adana ve İzmir arasına giren yollar, dağlar mı ayıracaktı? Belki de bir kuş olup, yıllarca uçup durmuşlardı birbirlerine. Yahut tek bir kuş, bir Yusuf amcamın mezar taşında yaşamıştı, bir babamın. Aynı vatanın bağrında yattıkları sürece yan yana olmasalar ne çıkardı? Vatan bir bütün değil miydi? Vatanın her köşesi vatan değil miydi?

Adana, İzmir'e belki de sadece bizim için uzaktı. *Yusuf ve Ali için hiç değildi.*

Gülüşümü bozmadan önüme döndüm. Murathan'ın elini kavramam yetmedi, koluna sarıldım. Arkamıza bakmadan bu defa Murathan ve Gökçen olarak şehitlikte el ele ilerledik.

Gökyüzünü kadrajına tam almak adına elindeki telefonu sağa sola dikkatle hareket ettirdi Zülfikar. Oysa amacı gökyüzünü kadraja almak değildi, güneşi ekranına sığdırmaktı. Malum, güneş sarıydı.

Sarı ise çok güzel bir renkti.

Güneşe tam anlamıyla bakamadığı için gözlerini kısmıştı. Fotoğrafı çekince, telefonu indirip eliyle gölge yaptı. Eserine baktı. Gayet güzel olmuştu. Sırıtışı büyürken yanındaki Barbaros bu hâllerine ekşimiş bir yüz ifadesiyle bakıyordu.

"Sen iki saattir ne yapıyorsun, lan?"

Fotoğrafa bakarken sırıtmaya devam ediyordu Zülfikar. Telefonu yanındaki Barbaros'a doğru uzattı. "Nasıl ama? Güzel çıkmış, değil mi?" Barbaros'un cevap vermesine kalmadan kendi kendini onayladı. "Güzel oldu, güzel." Hemen durumuna atmalıydı. Gözlerini kıstı.

Peki, altına ne yazmalıydı?

"Lan, oğlum, güneşi güzel çeksen ne yapacaksın? Görmediğin şey mi? Tepene baksan her gün görüyorsun zaten."

Zülfikar cahil arkadaşına ters ters baktı. "Cahil cahil konuşma, metaforsuz ayı," dedi.

Tip bir bakış attı Barbaros. "Aha! Konuştu Recaizade Mahmut Ekrem. Pardon ama senden olsa olsa Abdülhak Hamit Tarhan olur. Karısının cenazesine başka kadınla giden şu şahsiyet." Gülüşü büyüdü. "Nasıl ama? Edebî şaka."

"Boş yapma, abiciğim, boş yapma." O artık tamamen halk edebiyatına yönelmişti. Yunus Emre, Dadaloğlu ve Bayburtlu Zihni'ydi. "Benim bu fotoğrafı atıp altına en imalısından bir söz çakmam lazım. Fikir sun bana."

"Sebep?"

"Duru görecek."

Umutsuzca baktı Barbaros.

"Ergen misin lan sen? Durum atıp imalı laf yazmak ne?"

"He abi, ergenim," diye yükseldi Zülfikar. "Anasını satayım, başka nasıl ulaşacağım ben bu kıza? Duman mı tüttüreyim? Ulak mı yollayayım? Güvercin mi göndereyim? Seçenek mi var? Biliyorsan buyur, söyle." Gözlerini devirerek önüne döndü. "Hoşlandığı kıza mezhep soran adamdan akıl alıyorum. Hata bende!"

Geniş geniş gülen Barbaros, "Sonuca bak, oğlum," derken bir hayli keyifliydi. "Bak, ben neredeyim, sen neredesin?"

Zülfikar'ın tadı tuzu kaçmıştı.

"Beni üzen de o ya zaten, Barbo. Senin bile aşk hayatının olduğu bir evrende benim sürünmem asla makul değil."

Keyiflendi Barbaros. "Makulmüş demek ki birader. Bak hâline." Keyifli bir kahkaha attı.

Zülfikar bu defa ciddi ve ters bir şekilde önüne bakmayı tercih etmişti.

Bu hâlini fark eden Barbaros yayıldığı yerde toparlandı. Zira Zülfikar'dan çekindiği iki durum olurdu: Biri mantıklı konuşması, diğeri ciddi bakması. Bu iki durumdan hiç hoşlanmıyor, fazlasıyla huzursuz hissediyordu.

"Tamam lan, söylüyorum, yaz," dedi ciddiyetle. Ciddi ciddi yazmaya girişti Zülfikar. "Seviyorum ama kimi? En anarşist birisini. Nasıl anlatayım sana? İlk harflere baksana."

Seviyorum ama kısmında kaldı Zülfikar. Barbaros'a en umutsuz bakışını attı.

"Bu ne, lan?"

Barbaros ciddiyetle, "Mâni," diye cevap verip sırıttı. "İlk harflerini okuyunca *seni* yazısı çıkıyor." Keyifle güldü. "Ya da dur. Şey var bak, bu da çok güzel." Ciddileşti yine. "Dolmuş geliyor, dolmuş. Dolmuşun rengi solmuş. Bir de baktım. Bizim pezo Zülfikar âşık olmuş." Kocaman bir kahkaha attı.

"Bak, onlar değil de bence şu çok güzel," dedi Zülfikar ciddi ciddi ona uyarak. "Gemi gelir yanaşır. İçi dolu çamaşır. 3-A sınıfından Barbaros, gel ağzıma sıç diye ağlaşır. Nasıl ama?" Bu noktada Barbaros'un koluna yandan bir yumruk attı. "Kalk git şuradan, lan! Devamsız!"

Barbaros gülmeye devam etti. "Harbi iyiymiş bu." Zülfikar en ters bakışını attığında ise yine ürkünce ciddileşti. "Ne bileyim, oğlum ben? Karı kız dalında *master* yapan adam sensin. Onu da sen bul."

Zülfikar, "Sana soranda kabahat," diye homurdanarak önüne döndü. Gözlerini kısarak baktı telefona. Ne yazmalıydı? Ne?

"Lan, Zülküf," dedi Barbaros.

"Ne?" dedi ters ters.

"Doğum günün kutlu olsun, birader."

Beklemiyordu Zülfikar. Doğru ya, bugün 18 Mart'tı. Yani doğum günüydü. Çanakkaleli biri olarak 18 Mart'ta doğmak her kula nasip olacak bir erdem değildi. Ona anlatılana göre babası adını Seyit koyacakken, son anda annesi müdahale ederek Zülfikar'a çevirmişti. İki seçenek de birbirinden şahane olduğu için Zülfikar şansına hep ağır söverdi ama *buna da şükür* demeden edemezdi. Nusret Mayın Gemisi de olabilirdi adı. Ya da Conkbayırı. Şükretmeliydi.

"Eyvallah," derken buruk bir tebessüm belirdi dudaklarında. *Emek oku,* diye düşündü. *Her zamanki gibi ilk o kutlardı.* Yüzündeki kimsenin doğum gününü atlamadan hep ilk o kutlardı.

Barbaros da aynı şeyi düşünüyordu ama dile getirmeden birbirlerine burukça gülümsemekle yetindiler.

Konuyu değiştirmek için, "Senin gibi bir adam, nasıl böyle bir günde doğdu diye hep hayret ederim," dedi Barbaros.

"Ben asker olmak için doğmuşum, oğlum. Hepinizden daha askerim. Siz kendi derdinize yanın."

Gülüşü büyüdü Barbaros'un. "Helal aslanıma!" derken arkadaşının omzuna yandan silleyi çaktı. Aniden ciddileşti. "Bak, aklıma ne geldi. Yaz," derken öne eğildi. "Bugün bir yiğit doğdu. Adı Zülfikar oldu. Sonra kalktı. Eceli olacak bir sarı kafaya âşık oldu."

Huzurlu gülüşü soldu Zülfikar'ın. "Allah aşkına sus, Barbo," derken huysuzca önüne dönmüştü. Derken, ekrana bir mesaj düşünce birkaç saniye alık alık telefonuna bakakaldı.

Duru yazıyordu. Yanında kraliçe tacı olan Duru hem de.

Duru♛: Kitabımı ne zaman geri alabilirim?

İlk o yazmıştı.

Olduğu yerde dikleşti. Hasan abinin kendisine ait sanıp kafasına fırlattığı kitaptan bahsediyor olmalıydı. Dolabının başköşesinde saklıyordu. Yanındaki Barbaros yeni mâniler mırıldanırken o ışık hızıyla mesajı açtı. Normal şartlar altında asla gerilmeyeceği bir şekilde gerilmişti. Sırıttı ama avuç içlerinin terlemesine engel olamadı. Mesaj yazarken bile oturduğu yerde dikleşip hazır ola geçti ve hızla cevap verdi:

Zülfikar: Sana ne zaman lazım?

Duru♛: En kısa sürede.

Zülfikar: Şu an bu kitabı, bu kadar önemli yapan şeyin ne olduğunu düşünüyorum, sarı kafa. ☺

Duru♛: Sen düşünür müydün ya? ☺

Güldü kendi kendine. Laf yemişti. Ne de güzel yemişti. Hep yemeliydi.

Zülfikar: Arada deniyorum. ☺

Duru♛: Daha sık dene, ufkun açılır. Dışarıdayım. Birazdan askeriyeye uğrarım. Mesaj atınca çıkışa getirirsin kitabı. İçeri girmeyeyim şimdi. Abimi çekemem.

Zülfikar: Tamamdır.

Bunu yazarken parmakları oldukça sakindi ama kalbi göğüs kafesinden fırlamak üzereymiş gibiydi. Sırıtışı tüm yüzüne yayıldı. Barbaros hâlâ konuşmasını sürdürürken kendisi çoktan ayaklanmıştı bile.

"Ne oldu, lan?" dedi Barbaros. "Nereye?"

Güldü.

"Ziyaretçim var."

"Kim?"

"Doğum günü hediyem."

Yüzünü ekşitti Barbaros.

"Murathan Komutan'ım yarı yoldan mı döndü?"

Yüzünü ekşiten bu sefer Zülfikar oldu. "Tövbe de, lan!" Tekrar sırıttı. "Duru geliyor."

Barbaros'un kalın kaşları sorgular bir şekilde havalanmıştı.

"O ne demek, lan?"

Keyifli gülüşü büyüdükçe büyüdü. "Size ne dedim, birader? Ben Zülfikar Şahin! En dibe batsam dahi çıkmanın bir yolunu bulurum." Keyifle geriledi. Ona şok içinde bakan Barbaros'u önemsemeden, arkasını dönüp ilerledi. Başındaki bordo beresini düzeltti. Barbaros ise Hasan abi görür korkusuyla ondan daha fazla paniklemiş durumdaydı.

Arkadaşının ardından umutsuzca baktı. "Bir gün ağır sıçacağız ama hadi bakalım," dedi.

Zülfikar ise koşar adım koğuşa girmiş ve dolabını açmıştı. En üste özenle yerleştirdiği kitaba uzandı. Duru'nun altını çizdiği cümleleri günlerdir yaptığı gibi tekrar tekrar okudu. Empati kurmaya çalışıyor, dünyaya onun baktığı pencereden bakmak için çaba gösteriyordu. Onun dünyasına açılan tek kapı ise bu kitaptı. Geri vermeyip kendine saklamak istedi. Evirip çevirip defalarca okumak istedi. Bunun için yoğun bir arzu hissetti ama başka seçeneği yoktu.

Altı çizili cümlelerin üzerinde defalarca gezindi gözleri, en hoşuna giden cümle şu olmuştu:

Sevginin bir bedeli vardır. Bu bedel cesarettir.

Sayamayacağı kadar çok kez okudu cümleyi. Duru bunun altını çizmişti. Hem de tekrar tekrar.

Günlerdir kitabı hatmettiği için ezbere bildiği bir başka sayfayı açtı. Alican'ın dolabına ilerledi ve dağıtarak kırmızı bir kalem buldu. Geri dönüp yatağına kuruldu ve Duru'nun çizmediği bir cümlenin altını o çizdi.

Gerçekten sevmek, kendi korkusunu yenebilen bir kahraman ister.

Başka bir sayfa daha açtı.

Sevmek, her bir hücreniz "Kaç!" derken kalmak demektir.

Kaç derken kalmak... Duru kaçarsa *kal* demek için bir şansı olabilirdi. Mavi gözleri kelimelerin üzerinde gezinirken telefonuna yeni bir mesaj daha düşmüştü.

Duru♛: Geldim.

Güldü. *Bırakın gelsin, gel hele gel,* der gibi en keyifli hâliyle ayaklandı. Köyüne ilk defa haber muhabiri gelen bir amca misali sekerek ilerledi. Tam

yatakhaneden çıkıyordu ki durdu. Olası bir Hasan tehlikesine karşı etrafı kontrol etmesi gerekiyordu. Görünürde kimse yoktu.

Kitabı elinde sıkıca tutarak koşar adım ilerledi. Gergin saniyeler içindeydi. Hasan abi her an bir yerden çıkabilirdi. Çıkışa tek parça ulaşabilmişti ama ileride sarı bir kafa görünce bütün hücreleri roman havasına kalktı. Fiziken tek parçaydı lakin ruhen başa beladaydı.

Her zamanki gibi kahve trençkotunu kuşanmıştı. Açık renk bir *jean*, beyaz tişört, bez bir çanta, açık saçlar ve gözlerinde güneş gözlükleriyle olabildiğince sıradandı. Lakin Zülfikar için kendine özgü ve çok güzeldi.

Duru onu gördüğünde gözlüğünü çıkarıp saçlarına doğru itelemişti. Bu, Zülfikar'ın onu izleme mesaisinin sonu demekti. Omuzlarını dikleştirip, bütün endamıyla ilerlerken Duru'nun bu manzara karşısında minik, sessiz ve belli belirsiz bir şekilde boğazını temizlediğini duymamıştı.

İmayla gülümsedi.

"Duru."

Aynı şekilde imayla karışık verdi Duru.

"Zülfikar."

Gülüşü büyüdü Zülfikar'ın. İsmini hiç bu kadar sevmemişti.

"Ne haber?"

"Standart. Senden?"

Yarım gülüşünü asla bozmayan Zülfikar, "Bizde de standart," demekle yetinmişti.

"İyi," dedi Duru ifadesiz kalmaya çalışarak. Bir süre ne diyeceğini bilemedi. Aklını toparlamaya çalıştı. Bu adamı ne zaman görse devrelerinin yanması normal değildi. "Doğum gününmüş bugün." İçten içe kendine söveyordu.

Neden bunu söylemişti ki?

Yüzü ışıldadı Zülfikar'ın. *Tık, doğdu güneşi.* "Vay!" dedi harfleri uzatarak. "Sen benim doğum günümü de mi bilirdin?"

"Allah seni inandırsın, yıllardır takip ediyorum," derken oldukça sevimsizdi Duru. Gözlerini devirirken, "Laf arasında abim söyledi, ondan duydum," diyebildi. Boş vermiş bir hava takınmak adına nereye koyacağını bilemediği ellerini trençkotunun ceplerine attı.

Yalandı. Nereden bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama biliyordu. Belki de cidden abisinden duymuştu, hatırlamıyordu. Ama bu sabah abisinin ağzından böyle bir söz asla çıkmamıştı.

Garipsememişti Zülfikar. Hasan abi sabah doğum gününü kutlamıştı. Hiçbir yıl aksatmazdı zaten. Yatakhaneye koşar, Zülküf'ün üstüne atlar, bağıra bağıra kutlardı. Yine öyle yapmıştı. Lakin bu sene sevmekten ziyade Zülfikar'ın postunu çıkararak, sırtına şefkat adı altında öldürücü yumruklar atarak yapmıştı bunu. Mesajı ister istemez almıştı Zülfikar.

Gelecek yıla sağ çıkmak istiyorsan uslu dur, diyordu Hasan abisi.

Durmadı, kendini durdurmaya da çalışmadı. Murathan Komutan'ının çok sevdiği bir özdeyişi vardı. *Eceli gelen Zülfikar, her türlü taşakla oynardı.*

"Aynen," dedi. "Ben de senin doğum gününün 20 Kasım olduğunu öyle laf arasında duymuştum. Oluyor öyle şeyler. Anlayabiliyorum."

Bu da yalandı. Yükselenine kadar araştırmıştı. Doğduğu hastaneyi bile biliyordu.

Dik dik ama bir o kadar da şaşkın bir bakış attı Duru.

"Hangi laf arasıymış o?"

En serseri hâliyle güldü Zülfikar.

"Ben sana soruyor muyum hangi laf arası olduğunu?"

Duru lafı kıvıramayacağını anlayınca, "Neyse ne, doğum günün kutlu olsun," diyerek elini ileri uzattı. "Ver kitabı da gideyim hemen. Abim görmesin. Sonra kafasında saçma sapan kuruyor."

"Mesela?" dedi Zülfikar cevabı bile bile. "Ne kuruyormuş kafasında?"

"Bunu anlamayacak en son insan bile değilsin, Zülküf. Yeme şimdi beni."

"Neyi kurduğunu anladım da saçma sapan kısmını pek anlamadım," derken oldukça cüretkârdı. "Niye saçma olsun?"

Bocaladı Duru. "Değil mi?" demiş bulundu anlık olarak. "Bence çok saçma," derken en asi ifadesiyle çenesini yukarı dikmişti. "Aramızda bir şey var sanıyor. Saçmalığa bak. Saçmalık bile değil. Saçmalığın dik âlâsı."

İncinmişti Zülfikar. Kalbinden gelen bir kırılma sesi kulaklarını doldurdu ama belli etmedi. Sessiz kaldılar birkaç saniye.

Duru bu sessizlikten dolayı anlamsızca gerildiği için, "Ne?" dedi. "Neden sustun?"

"Ne diyeyim?"

Dudaklarını büzdü Duru. "Beni onaylaman falan gerekmiyor muydu bu noktada?" diye sordu.

Bu sefer geniş geniş güldü Zülfikar. "O kadar da yalancı değilim, sarı kafa," derken kitabı Duru'ya uzattı. "Al."

Duru bocalamaya devam ediyordu. Amacı kitabı alıp artık görüşecek bir neden bırakmamaktı. Kaçmaktı lakin yine kaçamıyordu. Derin maviliklere çekiliyordu. Mavilik değil, bataklıktı oysa. Uzak durmalıydı. Bakışlarını maviliklerden zorlukla koparıp kitabı aldı. Ama şaşkınlığı devam ediyor, biraz önce söylenen kelimeler zihninde dönüyordu.

O kadar yalancı değilim derken?

Minik bir öksürükle boğazını temizleyip konu değiştirmek en makul olandı. "Sağ ol," derken kitabı aldı. Sesi belli belirsiz ve karışıktı. "Zahmet verdim. Kusura bakma."

Böyle zahmetlerin köpeği olurum, deyip üç kere havlamak vardı ama kendini tuttu Zülfikar. Gülümsedi sadece. "Sorun yok. Ben de sayende tekrar okudum kitabı. Ufkum açıldı."

Yarım bir edayla gülü Duru.

"İlk okuyuşunda açılmamış mıydı?"

"Sen de bilirsin ki bir okumada anlaşılacak bir kitap değil."

Duru'nun yarım gülüşü derinleşti. "Öyle tabii." İmayla kıvrıldı dudakları. "Lakin senin bunu algılayacak zekâ seviyesine sahip olman beni hâlâ şaşırtıyor."

"Ben senin gözünde cidden geri zekâlıyım galiba, ha sarı kafa?"

"Daha önce de dediğim gibi... Şimdiye kadar bunun aksini gösteren bir hareketin yoktu."

"Şu andan sonra peki?"

Kısa bir an için sessiz kaldılar. Bakıştılar öylece. Aradaki çekimin gücünden korktu Duru. Zülfikar ise ilk defa bütün kalbiyle baktı karşısındaki kadına.

Duru, "Sana net olayım mı Zülfikar?" derken bu sefer kaçmadı ve ona doğru bir adım attı. Çekileceği girdabın farkındaydı lakin kimin daha güçlü olduğunu göstermek adına meydan okumak istiyordu. Bu, kendi içinde vereceği en büyük savaştı, haberi yoktu.

"Dinliyorum," dedi Zülfikar bakışlarını hiç ayırmadan.

"Seni tam çözemiyorum."

Dudağının bir noktası belli belirsiz yana kıvrıldı.

"Hangi konuda?"

"Kimsin sen?" derken ikisinin de bakışları birbirlerinin dudaklarına değip ayrıldı. Belki Zülfikar'ın bakışları biraz daha fazla oyalandı.

"Zülfikar'ım," demeden önce hafifçe yutkundu.

Geri çekilmek istemiş lakin zorlanmıştı Duru. Yine de başardı. "O zaman öyle davran," derken bakışlarını maviliklerden zorlukla ayırdı ve bir adım geriledi. Elindeki kitabı Zülfikar'ın kalbinin üzerine yasladı. "*Sana karşı ön yargılarımı yıkmaya çalışıyorum,* dedim. *Yıktım,* demedim." Bir adım daha geriledi ama ayakları zincirle bağlanmış gibiydi. "İkisini birbirine karıştırma."

Kalbinin üzerine gelen kitap darbesi tokattan farksızdı. Ama her zamanki gibi gülümsemeyi seçmişti Zülfikar.

"Neden bu uyarıyı yedim şimdi? Hayırdır yani? Ben değil de daha çok sen bir şeyleri karıştırmışsın gibi geldi."

Bu sefer gülme sırası Duru'daydı. Hem de en ukalasından.

"Kafanda kurma seviyen beni o kadar etkiliyor ki..."

Bu defa gülmüyordu Zülfikar.

"Ciddi bir soruydu."

Duru'nun gülüşü dudaklarında yarım kaldı. "Efendim?" dedi solmaya yaklaşan gülüşü hâlâ yüzündeyken.

Bu sefer bir adım atıp yaklaşma sırası Zülfikar'a gelmişti. Yaklaştı. Yutkunma sırası ise Duru'daydı. Yutkundu. Geriye doğru bir adım atmak istedi ama gururuna yediremedi. Dik dik bakmaya devam etti. "Kimsin sen?" diyerek Duru'nun sorusunu bu sefer o yöneltti.

"Duru'yum ve öyle davranıyorum. Olduğum gibi." Yine geriledi. "Sen de öyle davran," derken bir adım daha geriledi. "Her zaman olduğun gibi."

"Nasılmışım?" derken kendi topuğuna sıktığının farkındaydı.

Gayet bilindik cevabı ellerini iki yana açarak verdi Duru:

"Züppe."

"Kırıcısın."

Adımları gerilerken sevimsizce gülümsedi Duru.

"Acı gerçekler diyelim. Olduğun gibi davran, diğer türlüsü sende absürt duruyor."

Gülüşü ağır ağır imalı bir hâl aldı Zülfikar'ın. "O yüzden mi kaçıyorsun, sarı kafa?" dedi.

Gerileyen adımları durdu Duru'nun. Tek kaşı usulca havalandı. "*Kaçıyorsun* derken?" dedi. "Neyden kaçmışım ben?"

"Bilmem," derken aralarında Duru'nun açtığı kocaman mesafeyi işaret etti Zülfikar. "Her şeyi biliyorsun ya, maşallah. Onu da sen söyle. Ne bu?"

"Yol," dedi Duru en net şekilde.

Yüzünü ekşitti Zülfikar.

Duru ise enine boyuna saf ayağına yatmaya devam etti.

"Ne?"

"Yine yaptın günlük şakanı."

"Ters olsak suç, mizah yapsak suç." Derin bir nefes verdi. "Yine net Duru olayım o zaman. Bu ne, biliyor musun Zülfikar?" Bir adım daha gerilerken aralarında açılan mesafeyi işaret etti. "Olması gereken bir mesafe."

Zülfikar kırılan kalbinin acısını bu defa gülerek saklayamadı. Duru arkasını dönüp, giderken öylece kaldı.

Duru ise işlerin anlamsız bir noktaya gittiğinin farkındaydı. Abisi ilk defa haddinden fazla haklıydı. Bir şeyler oluyordu. Elindeki kitabı sıktı. O, bu kitabın her satırını ezbere biliyordu. Hataya yer yoktu. İçinde bir nokta anlamsızca sızladı ama umursamadı. Çünkü Duru Giray, canını yakacağını bile bile içinde acıyan her noktanın üzerine basardı. Hak etmeyen kimseye acıması yoktu. Hatta en çok kendine.

Arkasında omuzları çökük bir şekilde kalan Zülfikar'ı görmedi.

Geride kalan Zülfikar ise birkaç dakika yere bakarak duyduklarını sindirmeye çalıştı. Zorlansa da başardı. İki canı da gitmişti. Gözlerinde ikidir kendine ait bir şey yakalayamıyordu. "Kaldı bir," diye mırıldandı kendi kendine. Elini sızlayan kalbinin üzerine vurdu hafifçe. "Tamam, oğlum. Üzülme. Kaldı bir." Bir kere daha teselli verdi yüreğine. "Kaldı bir..."

Kendine bu teselliyi vere vere askeriyeye geri döndü. Telefonunu cebinden çıkardı, ekranda beliren güneş fotoğrafını görünce kalbinin sızısı büyüdü ama yutkunarak bastırdı. Birdenbire olacak değildi bazı şeyler. Farkındaydı, ütopik olmaya gerek yoktu. Âşık olduğu kadın götüne zincir bile sokabilirdi. Dili sivriydi, acıması yoktu, kelimeleri hançerdi. Önceden batmazdı ama artık başkaydı.

Bile bile yanmıştı yüreği.

İçli bir nefes verirken güneş fotoğrafının altına sadece tek bir cümleyi not düştü.

İki gitti. Kaldı bir...

Yol boyu hızla ilerleyen Duru ise askeriyeden yeteri kadar uzaklaştığını düşününce durdu. Peşinden biri kovalıyormuşçasına aceleciydi. Derdi neydi? Kendi kendine yüzünü ekşitti. "Ergen misin sen?" derken elini hafifçe alnına vurdu. "Koskoca adama bu konuşmayı yaptığına inanamıyorum." Bir kere daha vurdu alnına. "Salak mısın sen?"

İki elini birden beline atıp bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. "Dolu düşsün kafama!" dedi evrene doğru. "Ne olur, şu an dolu düşsün kafama da yerin dibine gireyim."

Düşmedi. Onun yerine elindeki kitap yere düşer gibi olunca, daha sıkı kavrayarak bakışlarını eline çevirdi. Dertli dertli baktı kitaba. Başına açtığı işler halis miydi? Sayfaları rastgele çevirdi. Bu adamla aynı kitabı okumuş olmasına asla anlam veremeyecekti. Bu konuda fikri olmaması, onu dünya ahiret cahil biri sanması en makulüydü oysa. Sayfalar arasında gezinirken bir noktada durdu. Onun çizdiği satırlar dışında kırmızıyla çizilmiş bir cümle olduğunu gördüğünde şaşırdı.

O çizmemişti, buna emindi.

Gerçekten sevmek, kendi korkusunu yenebilen bir kahraman ister.

İlerledi sayfalar arasında. Bir satır daha çizilmişti.

Sevmek, her bir hücreniz kaç derken kalmak demektir.

Omuzları çöktü. Öylece baktı sayfalara. Sonra da az önce arkasına bile bakmadan, dönüp gittiği yola. Telefonuna gelen bildirim sesiyle bölündü bu derin bakışları. İstemsizce cebinden çıkarıp baktı. Zeynep yengesi nerede kaldığını soruyordu. Umursamadı bile. Umursayacak durumda değildi. Yerine az önce mesaj attığında etrafında hiçbir işaret olmayan, şu anda ise yeşil bir çember olan Zülfikar'ın profil fotoğrafına takıldı gözü. Köpeklerle çekilmiş bir fotoğraf vardı profilinde. Başında şapkası vardı, yüzü asla seçilmiyordu. Ama endamı *ben buradayım,* diyordu.

İstemsizce fotoğrafa dokundu. Bir güneş gördü, altında ise kısa bir yazı.

İki gitti. Kaldı bir...

Geçtiğimiz her yere dikkatle bakıyordum çünkü hiçbir detayı kaçırmak istemiyordum. Buralar Murathan'ın bensiz büyüdüğü yerlerdi. Görmediğim, bilmediğim, kaçırdığım çocukluğuydu. Buralar Kepçük'tü. Tatlı bir mahalleydi. Sokaklarda oyun oynayan çocuklarla, kapı önlerinde oturan teyzelerle, balkondan çarşaf sallayan ablalarla ve seyyar satıcılarıyla tam bir mahalle gibi duruyordu.

Bakışlarım sağı solu hızla tararken Murathan'dan yükselen bir sesle ona döndüm.

"Geldik."

Önüme baktığımda bir eli göğsünün üzerinde, gülerek bize bakan Neslişah teyzeyi gördüm. Onun yanında ise Gülhan ablayla kucağındaki Ahsen'i. Hemen yanlarında tanımadığım bir adam vardı. *Gülhan ablanın eşi olmalı,* diye mantıklı bir yorum yaptım zira Ahsen babasına fazlasıyla benziyordu. Araba yavaşladığında dudaklarımda derin bir tebessüm vardı.

Gülen yüzüm ve gözlerim Murathan'a değdi. O zaten bana bakıyordu. "Memlekete hoş geldin," derken öyle bir sesi ve bakışı vardı ki midemden havalanan kelebekler göğüs kafesime doldu.

"Öperdim ama dua et ki annenler bakıyor."

Sahte bir huysuzlukla bakıp, "Buna gerçekten dua mı etmeliyim?" dedi.

Gülüşüm büyürken hızla arabadan çıktım. Saçlarıma ılık bir rüzgâr vurup geri savurdu. "Kızım," dedi Neslişah teyze anında.

Gülüşüm küçük bir çocuğunkinden farksızdı. Pamuk bu sese bayılıyordu. "Neslişah teyze," derken hızla ona doğru ilerliyordum ama "Gökçiş!" diyerek bana koşan ve kollarıma atlayan Ahsen buna engel oldu. Gülüşümü bozmadan onu kucakladım. Kocaman öptüm yanaklarından.

"Oh!" dedim bir yandan da. "Nasıl özlemişim!"

Yanağıma derin öpücükler bıraktı. "Oh!" diyerek beni taklit etti. "Nasıl özlemişim!"

Minik bir kahkaha attım.

"Kızım, bir dur," diyerek olaya el attı Neslişah teyze. Kollarını iki yana açtı. "Önce biz sarılalım."

Hiç istemesem de mecburen Ahsen'i kucağımdan indirip ona yöneldim. *Kaynanam çağırıyor, Ahsen. Kusura bakma, yavrum. Hem sen çağırırsın da gelmez miyim Neslişah teyzem!* Bu bir soru değildi. O yüzden pıtır pıtır ilerledim. Benim için açılan kollara sığındığımda yine küçücük kaldım. Sarıp sarmaladı beni. İşte, çocukluğumun kokusu buradaydı. Buram buram Pamuk, Kepçük, babam ve Yusuf amcamdı.

Tıpkı annemin kokusu gibi...

"Oy benim güzel kızım," derken sıkıca sarılmış, ardından ayrılmıştık. Lakin bırakmamıştı hemen. Yüzümü avuçlayıp şefkatle bakmıştı gözlerime. Yanaklarıma kocaman iki öpücük bıraktı. Bu sevgi seliyle mayışıp gitmeme ne engel olabilirdi ki?

"Anne!" diyen Murathan'ın sesi engel olmuştu. "Biz de geldik, ha! Oğlun!"

"Gökçen'i mi kıskanıyorsun sen? Oğlum, sen de yani..." derken, gülmeden edememişti Neslişah teyze. O oğluna yönelirken ben de Gülhan ablaya doğru ilerlemiştim.

"Abla!" dedim kollarımı iki yana açarak.

"Gökçiş!" dedi neşeyle. Kollarımızı birbirimize dolayıp sımsıkı sarıldık.

"Daha sık gelin. Valla çok özlüyorum," derken ayrılmıştık. Yanındaki yabancı adama döndü. "Siz tanışmadınız," dedi adamı işaret ederek. "Eşim Ramazan. Bu da Gökçen, gelinimiz."

Çok uzun bir adam değildi Ramazan abi. Gülhan abladan biraz uzundu. Tatlı bir siması, toparlak bir yüzü, siyah saçları, siyah kaşları ve büyük gözleri vardı. Tatlı duruyordu ve garip bir şekilde Gülhan ablaya benziyordu. *Eşler birbirine benzer* teorisi cidden gerçek olabilirdi.

Kısa bir tokalaşma ve tanışmadan sonra bakışlarım yeniden Murathan'ı buldu. Kucağına Ahseni'i almıştı, büyük bir aşk içindeydiler. Gülhan abla da diplerine sokulmuştu. Bir kolunda Ahsen varken diğer kolunun altına ablasını aldı ve saçlarına derin bir öpücük bıraktı.

İçimi ısıttı bu hâlleri. Ama asıl içimi ısıtan önümüzdeki mantı dükkânıydı.

Nesli'nin Mantı Evi

Gülümsemem derin ve anlamlıydı. Ona sadece en yakınları Nesli diye hitap ederdi. En çok da annem, babam ve Yusuf amcam. Küçük bir dükkân gibi duruyordu ama içeride müşteriler vardı. Beyaz ve griye boyanmış iki katlı bir apartmanın en alt katıydı. Aslında eski olduğunu ama sonradan yenilendiğini düşündürdü bana. Tahmin yürütmem gerekirse dükkânın üstünde olduğu için evlerinin burası olduğunu söylerdim. Bakışlarım tam karşılarındaki apartmana takıldı. Üçüncü kattaki perde arasından bize bakan biriyle göz göze gelince bakışlarım kısıldı. İçerideki her kimse onu fark ettiğimi görünce perdeyi çekti.

"Oğlum, bu ne?" diyen Neslişah teyzeyle bakışlarımı karşı apartmandan çektim. "Nereden buldun bu arabayı?"

"Katılıyorum," dedi Ramazan abi. "Son operasyonda banka mı gümlettin, kayınço?"

"Vardı birikimimiz, onu patlattık," dedi benimki. Kucağındaki Ahsen yanağına yapışmıştı. Bozmadan eniştesine doğru ilerledi. Elini uzattı ve *ne haber, birader* dercesine selamlaştılar.

"Yakışır," dedi Ramazan abi.

Herkes gülerken Neslişah teyze efkârlıydı.

"Oğlum, cidden bu ne? Kaç para verdin sen buna?"

Enişte bey, "Bence sorgulama, anne," dedi bıyık altından. "Yüreğine iner."

Elini göğsüne attı Neslişah teyze. Duymadan bile yüreğine inmişti. "O kadar mı fena?" derken asıl o fenaydı.

Murathan ise bu konuda asla sorgulanmak istemiyordu. Herkesin *Magnum* çekilişinden çıktığını düşünmesi en iyi seçenekti.

"Hadi, eve," derken parmakları dükkânın üzerindeki evlere döndü. "Bu kızın akşama doğum günü partisi var, sizin tartıştığınız konulara bak. Değil mi dayısı?"

Tatlı tatlı onayladı Ahsen. "Ne aldın bana, dayı?" diye sordu. "*Unicorn*lu taç mı?"

"Ay kızım, sus," dedi Gülhan abla. "Şimdi uçan at alır bu. Korkutuyor beni."

Ben güldüm ama Neslişah teyze hiç gülmüyordu. Murathan'ın kucağındaki Ahsen'i yere indirdi. "Ver şu çocuğu bana," dedi. "Git arabayı arkaya bir yere çek. Mahallenin çocukları perişan eder onu burada. Adana burası, oğlum. Kaputunu zor bulursun sabaha."

"Bak, bu çok doğru," dedi Murathan aydınlanmış bir ifadeyle. Yanağımdan bir makas alıp geriledi. "Hemen geliyorum ben. Merak etme."

O, hızla arabaya gerilerken Gülhan abla arkasından huysuz bir bakış atıyordu. "Haspama bak! Yaban ellere bırakıyor kızı sanki. Merak etmeymiş!" Bana döndü. "Geç eve," derken artık oldukça neşeliydi. "Sana göstermem gereken bir sürü şey var."

Bu heyecanına uyum sağlamakta hiç zorlanmadım.

"Alttaki dükkân senin, değil mi Neslişah teyze?"

"Benim," dedi merdivenden önüm sıra çıkarken. "Şimdi dinlen, gezeriz orayı da."

En üst kata geldiğimizde Neslişah teyze kapıyı açıp içeri girdi. Ürkek bir adımla arkasından ilerledim. Korkudan değil, anıların ağırlığındandı üzerime çöken hüzün. Daha ilk adımda burnuma Yusuf amcanın kokusu değmişti. Tütün kolonyası ve taze yemekler...

Sayısız anı ve cümle belirdi zihnimde ama aralarından hiçbirini seçemedim. Zihnim bulanık bir sudan farksızdı. Sadece tek bir şey vardı öne çıkan.

Yusuf amcası sevsin mi Gökçen kızı?

Dudaklarımda derin bir tebessüm belirdi. Bu denli küçük bir ses bile kalbimi sıcacık yaptıysa daha fazlasını düşünemiyordum. Büyük bir salona açılmıştı kapı. Salonun sol yanında uzun bir koridor vardı. Odalar, koridorun diğer tarafında olmalıydı. Salonda ise hatırladığım eşyalar yoktu. Koyu kahverengi koltuk takımları bariz hatırladığım eşyalardı ama artık bej, modern bir koltuk takımı vardı. Bolca güneş alan bir odaydı. Camın önü ise çeşit çeşit çiçekle doluydu. Ferah ve büyük bir evdi.

Eşyalarımızı koyacak yer bulamadık. Babamın sevdiği ne kadar eşya varsa sattık. Postallarından başka hiçbir şeye sahip çıkamadık.

Doğruydu sanırım. Geçmişten kalan bir tane bile eşya yoktu. Gözüme tanıdık gelen tek şey, duvarda asılı olan çerçeveydi. Yusuf amcanın askerî üniformalar içindeki fotoğrafı. Hemen yanında ise subay kıyafetleri içerisindeki Murathan vardı. İki asker, baba ve oğul yan yanaydı.

"Gel, kızım," dedi Neslişah teyze. Ortamda gezinen gözlerim duraksadı. Ayakkabılarımı çıkarıp, içeri girerken çok da çekindiğim söylenemezdi. Kendi evim gibi hissediyordum. Koku öyle tanıdıktı ki... "Aslıhan'ım yetişemedi," diyordu Neslişah teyze bir yandan da. "Okullar ara tatilde ama onun kursu varmış. Çok selam söyledi."

Hanım hanımcık bir gelin olduğum için gülümsedim. Salona geçtiğimizde ben hâlâ eve bakmakla meşguldüm. Koltuk takımının arkasında kalan yemek masasını bu açıdan daha net görebiliyordum. Çeşit çeşit pastalarla donatılmış, arkasına orta büyüklükte bir Ahsen fotoğrafı asılmıştı. Minik prenses dört yaşma giriyordu. Gülhan ablanın anlattığına göre onların evi küçükmüş. O yüzden burada kutlamayı seçmişler.

Evi incelemem kısa sürdü. Birkaç saate Ahsen'in doğum günü partisi başlayacaktı. Kısa bir hâl hatırdan sonra Neslişah teyze beni ve Gülhan ablayı arkasına alarak mutfağa yöneldi. Murathan ve enişteye ise sofraya malzemeleri taşıma, ortamı toplama görevi verdi.

Ona bakarken unuttuğum birkaç detayı hatırladım. Sevdiğim adamın takıntılı huylarının kime çektiğini bir kere daha en net şekilde anladım. Hep *babasına çekmiş,* derdim ama yanılmıştım. Murathan annesiydi. Benim ise ciddi manada kaynanam.

Ortalık çocuk kaynarken, elimdeki tabaklarla mutfaktan çıkıp salona geçmem gerçekten oldukça zordu. Bacaklarımın arasından geçen çocukların kafasına elimdeki gün tabağını vurup, *hanım gelin* imajımı yerle bir etmemek için tabakları havaya kaldırarak ilerledim.

"Yavaş ama," dedim bacağıma çarpan bir erkek çocuğuna. "Düşeceksin."

Gülerek geri çekildi. Utanmıştı muhtemelen. Devreye Ahsen girdi. "O benim yengem, yengem," dedi Adnan Ziyagil'i aratmayacak bir sesle. "Çok yaklaşmayın."

Murathan'dan talimat almış gibiydi. Hiçbir çocuğu bana yaklaştırmıyordu. Kim yanıma gelse *o benim yengem* çıkışını yapıyor, ciddiyetle beni tanıştırıyordu. Bu hâline gülerek salona ilerledim. Elimdeki tabakları koltuklara kurulmuş teyzelere uzattım. Tabak ve çay vermediğimiz kimse kalmadı-

ğında Neslişah teyzemin yanına oturdum. Doğum gününde değil de altın gününde olabilir miydik?

Bunlar sıradan tabaklar da değildi. Neslişah teyzenin elinden çıkan üst düzey tabaklardı. Döktürmüştü kurban olduğum kadın. Tabağın yanından yanlışlıkla geçsen üç kilo alman garantiydi. Sarmalar, poğaçalar, içli köfteler, kısırlar ve daha neler neler...

Teyzeler ise bu ikramlıkları yemeye değil de daha çok beni görmeye gelmiş gibiydiler. Kendimi altın gününde gibi hissediyordum. Salonun diğer ucunda oturan Murathan'a kaydı bakışlarım. Benden en uzak köşeye oturduğu için bakışlarıyla ortama bok atıyordu. Yani altın gününde olmasına değil, buna takılması inanılmazdı.

Ne yapabilirim, dercesine omuzlarımı kaldırıp indirdim.

Sessizce söven bakışları salona döndü. Ta ki Ahsen kucağına atlayana kadar. Kollarından yakalayıp havaya atar gibi yaptı. Ahsen etrafa gülücükler saçtığında o daha çok güldü. Bu görüntü beni olmadık düşüncelere pata küte itmişti.

İyi bir baba olacaktı.

Yusuf ve Ali gibi babaların elinde büyümüş bir çocuktu. Nasıl kötü bir baba olabilirdi ki?

"Kızımız da pek güzel," dedi teyzelerden biri.

İşte, doğru yolda giden bir teyze. Oturduğum yerde süzüldüm. "Sağ olun," diye mütevazı bir cevap verdim ama Neslişah teyzeciğim benim kadar mütevazı değildi.

"Öyledir. Huyu da yüzü de güzeldir benim kızımın."

Gülümsedim ama bir de bana sorun o gülümsemeyi. *Huyu niye karıştırdın şimdi, Neslişah teyzem? Ona ben bile kefil olamam.* Tekrar Murathan'la denk düştü bakışlarımız. Kucağındaki Ahsen'le oynarken imalı bir şekilde gülüyordu. O da huyuma kefil olamıyordu.

"Nerelisin, hanım kızım?" diye sordu başka bir teyze.

"İzmir."

Hepsi bir ağızdan *maşallah* çekti.

Aniden çalan kapı bu ortamdan bir saniye bile olsa kaçmak için tutunacağım tek daldı. Gülhan abla kalkacaktı ki ben durdurdum. "Ben bakarım," dedim keyifle.

Koşar adım kapıya ilerledim. Malum, huyu da güzel bir gelindim. Bir çocuğu daha ezmekten kıl payı kurtularak kapıyı açtım. Bir teyze ve genç bir kız karşımdaydı. Teyze garip ve nostaljikti. Koyu kahverengi saçlarına taktığı

bandanası bile vardı. Kız ise genç, esmer, çıtı pıtı biriydi. Elinde kocaman bir tabak tutuyordu. Uzun, siyah saçlarının ucundaki bukleler omuzlarına dökülüyor; ona tatlı bir hava katıyordu.

"Merhaba," dedim kibarca.

Ama kibar bir karşılık alamadım. "Merhaba," dedi ikisi de yarım ağız.

Nostaljik teyze beni koluyla hafifçe geri iterek içeri süzüldü. Peşinden ise bana tip bakışlar atan kızı girdi.

Boş boş baktım. Bu neydi şimdi?

İçeridekilerle selamlaştıktan sonra koltukların bir ucuna da onlar oturmuştu. Gülhan abla, Murathan'ın yanındaydı ama ben salona ilerlerken, aniden kalkıp kaşlarıyla oraya gelmemi işaret etmişti. Anlam veremesem de uyum sağladım. O annesinin yanına geçti, ben Murathan'ın yanına. Ahsen ise anında Murathan'dan ayrılıp benim kucağıma atlamıştı.

"Yengem!" dedi içli içli.

Karşıma kurulan Gülhan ablanın yüzünde memnuniyet dolu bir ifade belirdi. Kızına, *sana helal olsun,* der gibi baktı. *Ne oluyor burada* bakışı atıyordum ki olan şey çok geçmeden kendini belli etti.

"Gelininin geldiğini söylediler, Neslişah," dedi nostaljik kadın. Beni rahatsız edici şekilde süzüyordu. "Demek bu."

"Bu değil," dedi Neslişah teyzem. "Adı var. Gökçen." Bana döndü. "Kızım, bunlar da karşı komşularımız Cavidan Hanım ve kızı Feride."

Gülümsedim.

"Memnun oldum."

Onlar belli ki olmamıştı çünkü gülümsemediler. Burun kıvırdılar âdeta. Pardon da amaç neydi?

Anlık gözüm seğirdi. Sonra ise jeton pata küte köşelere vurarak düştü. Bunlar geldiğim zaman perde arkasından bana bakan kişiler olabilir miydi? *Karşı komşu,* demişti. Bu arada Ahsen süzülerek kucağımdan inmiş, arkadaşlarıyla oynamaya başlamıştı.

Tepeden bakarak, "Ne iş yapıyor, gelin hanım?" dedi Cavidan Hanım.

"Doktormuş," dedi benden önce davranan başka bir teyze. "Pek de güzel." Bana bakıp üç kere tükürdü. "Maşallah. Yakışır oğlumuza."

Asıl o bana yakışırdı. Laflara bak. Lakin diyemedik tabii. Malum, hanım gelindik. Yanımdaki Murathan'a baktığımda bu hâlime gülmemek için direndiğini fark ettim.

Adi köpek, sen İzmir'de dedemlerle okey atarken ben sana güldüm mü? Biz de bugün hünerlerimizi gösteriyoruz işte.

"Sen nasılsın, Murathan?" dedi Feride denen kız. Ama bunu sorarken Murathan'a öyle bir bakıyordu ki ben bu bakışı nerede görsem tanırdım. İçinde kalpler dönüyordu.

Bir kaşım usulca havalandı. *Ne olur, anladığım şeyi yapma, Feride.*

Murathan'a çevirdim bakışlarımı. İfadesizce bakıyordu kıza. "İyi," deyip kestirip attı. "Sen nasılsın, abiciğim?"

Kıza çevirdim bakışlarımı. Düşen yüzünü saklayamamıştı. "İyi," dedi mırıltı şeklinde. Bana asla bakmıyor, yokmuşum gibi davranıyordu. "Zayıflamışsın. İyi bakmadın mı kendine?"

Diğer kaşım da aynı yavaşlıkla havalandı. Hemen Feride'nin yanında oturan Gülhan abla bir elini yanağına vermiş kaşıyla, gözüyle *o ne fena* işaretleri yapıyordu. *Fazlasıyla fark ettim, Gülhan abla.*

Cevabını duymak için bakışlarımı Murathan'a çevirdim. Hâlâ ifadesizdi. "Baktım," dedi boş boş. "Aynıyım."

Cilvelenerek güldü Feride. "Yok, yok. Süzülmüşsün," dedi kendinden emin bir şekilde. Oturduğu yerden kalkıp hâlâ kucağında olan, sıkıca sarıldığı tabağı Murathan'a uzattı. Üzerine minik bir peçete örttüğünden altında ne olduğunu göremiyordum ki görmeme gerek kalmadan Feride ne getirdiğini sesli bir şekilde dile getirdi.

"Geleceğini duyunca baklava yaptım. Sen seversin."

Sol şakağıma levyeyle vurdular. Ciddi manada yaptılar bunu. Hanım kız olayım diyordum, olgun bir kadın olayım diyordum ama şu an bu imkânsızdı. Kız resmen Murathan'a uçuyordu. Bir de komşuydu bunlar. Yani yıllarca bu kız...

Elim ayağım titredi. Sağ şakağıma da bir levye darbesi indi.

"Yeni yedi," diyerek uzatılan baklava tabağını geri ittirme dürtüme engel olamadım. Orada bir duracaktı Feride Hanım. Buralar benim kara sularımdı. Önümüze gelip, Murathan'ın burnuna dayadığı tabağı ittirirken dik ama bir o kadar da kibar bir ifade kuşandım. "Yemez daha."

Ortama ağır bir sessizlik çöktü. Bütün teyzeler bize odaklandı. Feride şaşırıp kalmıştı. Bu kadar insanın içinde benim olana el uzatmasaydı ben de onu bozmak zorunda kalmazdım. Tabağı elinden aldım. "Şöyle bırakalım." Salonun ortasındaki sehpanın üzerine koydum. "İsteyen olursa alsın," dedim kibar olmaya çalışarak. "Çok sağ ol."

Bocalayarak dikleşti. Gülhan abla keyifle sırıtırken Feride geriledi. "Peki madem," diye mırıldandı ağzının içinde. "Murathan benim baklavamı severdi diye özel yapmıştım ben."

Beyin kanaması geçirebilirdim.

Bakışlarımı Murathan'a diktim. Oldukça mal bakıyordu. Muhtemelen bunu beklemiyordu. Mehul bir bakış kuşandı o an. Akıllı bir salaktı ve bu baklava tabağını ağzına bütün olarak sokacağımın farkındaydı.

"Ben genel olarak baklavayı severim," dedi en sonunda. "Öyle kişisel algılamasaydın keşke, abiciğim."

Keyifli bir gülüşle önüme döndüm. *Abiciğim diyor adam sana, Feride. Kendine gel!*

Bana bir bardak su getirin!

Sakinim. Sakinim. Sakinim.

"Ee, her yediğinde *çok güzel,* diyordun ya," dedi Feride.

Vazgeçtim. Su kalsın. Silahımı getirin!

"Senin yaptığını bilmiyordu ki," dedi Gülhan abla. "Sen niye bu kadar taktın buna, anlamadım yani şu an. Baklava işte. Bıraktın oraya, yiyen yesin. Hepimiz yiyelim diye yapmadın mı?"

Sessiz kaldı Feride. Ben ise elimi inceden inceye yanımda oturan Murathan'ın bacağına attım. Yavaşça sıktım. *Rahmetli baklava yemeye bayılırdı.* Mesajı gayet net almış olmalıydı ki oturduğu yerde tedirgin bir edayla dikleşti. *Kusura bakılmasın ama sıçtım bacağına, Murathan!*

"Biz Murathan'la mutfağa geçelim," dedi Ramazan enişte. "Burası fazla kadın doldu. Muhabbetinizi bölmeyelim."

Murathan bu teklifi havada kapmıştı. "Aynen. Hadi, gidelim," dediği gibi ayaklandılar ve birlikte mutfağa ilerlediler.

Sakinleşmek adına derin bir nefes aldım. Karşımdaki teyzelerin arkasında kalan duvardaki Yusuf amcaya baktım. *Oğlun ve popülaritesi beni çok sinirdi. Sen bana gani gani sabır ver, Yusuf amca.*

"Anlat bakalım, gelin hanım," dedi Cavidan denen kadın. "Nasıl tanışınız Murathan'la?" Gülerken âdeta kaynar kazan gibi fokurdadı. "Nasıl düşürdün ağına?"

Ağına derken?

Yusuf amca, özür dilerim ama ben bunu ağzına dolar, saçını başını yolarım.

Ama benden önce Neslişah teyze yolacak gibiydi.

"O nasıl laf öyle, Cavidan? Çocukluk arkadaşı onlar. Uzun bir mazileri var."

Feride araya girip, "Çocukluk derken?" dedi. "Murathan'ın çocukluğu burada geçmedi mi?"

İmayla gülümsedim. "Murathan abinin buradan önce de bir hayatı vardı," dedim aynı şekilde gülerken. "Oradan tanışıyoruz. Bayağı eskiden yani. Hatta şöyle diyeyim, biz birlikte büyüdük. Her anlamda."

Yüzü düştü. Gülhan abla ise bir kere daha gururla gülümseyip koltukta geri yaslandı. Bacak bacak üstüne atarken omuzları kabardıkça kabarmıştı. Oysa benim pek keyfim kalmamıştı.

"Çok önceden tanırız biz birbirimizi," diyerek yine en nazik hâliyle ortamı toparladı Neslişah teyze. "Gökçen kızımın ailesi, rahmetli eşimin pek kıymet verdiği insanlardı. Aynı şekilde benim de." Gülümseyerek yüzüme baktı. "Yakında ailelerimiz hayırlı bir iş için yine bir araya gelecek inşallah. Tek bir aile olacağız yeniden."

Rabb'im, Murathan kaynana olarak yeter diye Neslişah teyzemi böyle üstün meziyetlerle donatmış olmalıydı.

Senin Allah'ına kurban be kadın!

"Düğün var yani?" dedi başka bir köşeden teyzenin biri. "Ne zaman istiyoruz kızımızı?"

"Bakalım," diyerek yine asilliğini konuşturdu Neslişah teyzem. "Zamanı gelince duyarsınız ne yaptığımızı."

Herkes ağzının içinde mırıldanarak elindeki tabaklara döndü. Konu değişti. Perdelerden, mahalledeki dedikodulardan bahsettiler. Cavidan gibi fokurdama sırası bendeydi. Kimdi ya bu Feride? Gözü sürekli bendeydi. Rahatsız ediciydi. Sevmiyordum üzerimde olan hiçbir gözü. Yanlış anıları tetikliyor ve geriliyordum.

Ortamdan kaçmak için çayı boşalan bir teyzenin bardağını kullandım. Yenisini getirme bahanesiyle hızla mutfağa ilerledim. Holde ilerlerken yüzümdeki minnoş ifade bıçak değmiş gibi kesilmişti. Hanım gelinliğe kısa bir mola verecektik.

Orta büyüklükte, ferah bir mutfakları vardı. Beyaz dolapların karşısında aynı tonlarda mutfak masası ve üzerinde rengârenk çiçekler duruyordu. İçeri girdiğimde masada oturan enişteyle Murathan'ın bakışları bana döndü.

"Gökçen," diyerek anında dikleşti benimki.

Cevap vermedim. Elimdeki bardağı bırakmak adına tezgâha ilerledim. Sakin bir şekilde bırakıp, ifademi bozmadan onlara döndüm. Kısa bir an bakıştık. Enişte bey bir ona baktı bir bana. "Ben çıkayım mı kayınço?" dedi Murathan'a doğru.

Dertli Murathan başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

Allah razı olsun, der gibi bir hâli vardı. Anında tüydü ortamdan. Bu süreçte Murathan'a attığım dik bakışlardan asla taviz vermedim. Yalnız kaldığımızda derin bir nefes verdi.

"Ne? Niye öyle bakıyorsun?"

Burnumdan soludum. "Sakin olayım diyorum," diye başladım cümleme. "Çocukluğu bırakıp olgun olayım diyorum. *Saçmalama, Gökçen. Kaç yaşına geldin, ayakları yere basan zeki bir kadınsın,* diyorum da..." Bu noktada daha fazla sakin kalamadım. "Kaç kişi lan bunlar? Ha? Kaç kişi?" diye dişlerimi sıkarak yükseldim. "Bütün karı kızı peşine mi taktın sen? Ne Tuğçe biter ne Feride!" Sinirle avuçladım yüzümü. "Karşı komşu bir de ya. İnanamıyorum. Tam karşında oturan komşunun kızı ya!"

Alnını kaşırken azar yiyen küçük bir çocuktan farksızdı.

"İnanamıyorum," derken yine yüzümü avuçladım. Bu defa benim migrenden burnum kanayacaktı. "*Murathan hep yerdi,* diyerek baklava getirmiş bir de."

"Pamuk," diyen sesi fazla yakındı. Bu yüzden yarım kaldı serzenişim. Hızla elimi yüzümden çektiğimde ise onu tam dibimde görmeyi beklemediğim için küçük çaplı bir şok yaşadım. İrkilerek geriledim ama arkamda mutfak tezgâhı vardı ve kaçmam pek mümkün değildi.

"Yaklaşma," diyerek elimi kaldırdım. Göğsünden geri iteledim. Az da olsa varlığını koruyan mesafeye tutunmaya çalıştım. "Sinirliyim, yaklaşma."

Bu hâlime bakarken, gözleri kısılacak derecede gülünce, "Gülme," diyerek koluna tokadı indirdim. "Komik mi köpek?"

Gülmeye devam etti. Tıpkı yaklaşmaya da devam ettiği gibi. "Uzak dur benden," diyerek bu sefer ben tezgâh köşelerine sinmeye çalıştım ama yine olmadı. "Yaklaşma bak, valla kırarım kafanı."

Geniş geniş gülmeye devam etti. Sonra ise öldürücü bir hamle yaptı. Bir kolunu belime dolayıp beklenmedik bir hızla beni kendine çekti. Nefesi yüzüme ve dudaklarıma vurdu. Kirpikleriyle yüz göz olmam hoş değildi. Sinirli ama kıyamayan bir bakışla ellerimi göğsüne yasladım. "Âşık bu kız sana."

Umursamadı. Yanağıma narin bir öpücük bıraktı. "Daha neler!" diye mırıldandı küçümser bir tonla.

Kedi misali yanağımı yanağına sürttüm.

"Bu hâlleri ne o zaman?"

Bir kere daha öptü yanağımdan. Sonra dudağımın kenarından. Sonra çenemden.

"Ciddiye alma."

Dudak büzdüm ister istemez.

"Nasıl almayabilirim? Bakışlarını görmüyor musun?"

Egemen de bana böyle mi bakıyordu? Eğer öyleyse Murathan bunu görüp de kudurmakta haksız sayılmazdı. Ayrıca karma çok kötü bir şeydi. Daha çok dudak büzdüm.

"Ben sana ne dedim?" derken diğer kolunu da sardı belime. "Kendini herkesle bir tutma. Ben o kızı yıllardır görüyorum. Kardeşten öte bir gözle bakmadım. Seni ise yıllardır görmedim ama sana da kalbimden öte bir yerden bakmadım."

Eridik gittik. Nasıl ayakta kalacaktık ki? Çok şükür ki belimi kavrayan güçlü kolları vardı. İfadem gülüp, gülmemek arasında gidip geldi. Yüzüme âşık âşık baktığında dayanamayarak yelkenleri suya saldım. Yanağımdan öptü tekrar. Sonra ise yüzümün her bir köşesinden.

Daha fazla dayanamayarak ben de kollarımı boynuna sardım. İşi gücü şovdu adi adamın ama şahsen ben tamamdım bütün şovlarına. "Allahtan ağzın iyi laf yapıyor," diye mırıldandım. "Oradan kurtarıyorsun hep."

Ne sandın, dercesine gururlandı. Ellerim ensesinden boynuna, oradan da yanaklarına ilerledi. Şefkatle okşadım. Kıskanmak değildi bu. Koymuyordum kendimi kimsenin yerine. Lakin üzülmüştüm. Benim onda kaçırdığım ne varsa bu komşu kızı görmüştü belki de.

"Karşı komşunmuş," diye homurdandım. "Benim kaçırdığım ne varsa o gördü."

"Murathan'ı gördü," dedi anında. "Kepçük'ü değil. Onu senden başka kimse görmedi."

Hoş bir cevaptı. "Hep bu evde mi oturdunuz?" diye sordum.

Çocuksu bir bakışla onayladı.

"Buralar hep sen yani," diye mırıldandım bu sefer. Bir elim her zamanki gibi kirpiklerine değdi. "O zaman buraların her bir köşesini bana göster," derken bakışlarımı gözlerinden çekmedim. "Kaçırdığım her bir anını görmek istiyorum." Alnına düşen birkaç tutamı geri ittim. "Mahalle, şehir, geçtiğin yollar, bastığın kaldırımlar, ne varsa. İçinde sen olan her şeyi bana göster."

Hayran hayran baktı gözlerime. Bu sefer erime sırası ona geçmiş gibiydi. Tam dudaklarıma doğru erimeye meyletmişti ki sayılı anlarda ortaya çıkan romantik kişiliğimi çok ani bir hamle böldü.

"Ay, kavga etmeyin. Dur," diyerek içeri daldı Gülhan abla. Bizi böyle bir konumda gördüğünde duran kişi kendisi oldu. Bakıştık birkaç saniye. Sarmaş dolaş hâlimize bakıp boş boş göz kırpıştırdı. "Ee, siz kavga etmiyorsunuz."

Murathan derin bir nefes vermişti. En güzel anlarının katili pek sevgili ablaları bir anı daha böldüğü için *ya sabır* bakışını kuşanmıştı. Hızla kollarımı bedeninden ayırıp kenara çekildim. Oflayarak, gerilerken ablasına huysuz bir bakış attı.

"Gülhan abla, sen ne olsun istiyorsun?"

"Ay, ben ne bileyim?" dedi Gülhan abla. "Ramazan, *kavga var mutfakta.* dedi."

"Karı koca yine bayılıyorsunuz abartmaya," diye homurdandı benimki.

Gülhan abla sevimsiz bir şekilde gözlerini devirdi.

"Sus iki dakika ya. Uyuz uyuz konuşma."

Güldüm bu hâllerine. Kardeş olmak bunu gerektirirdi.

"Gitti mi içeridekiler, Gülhan abla?"

Bakışları bana döndü. "Gittiler," derken bana yaklaşmıştı. "Sen o Cavidan'la kızını hiç ciddiye alma. Deli onlar."

"Sen gelmeseydin biz de tam bu konuyu güzelce açıklığa kavuşturuyorduk, Gülhan abla," diye homurdandı.

Tam o an, "Dayım, yengem," diyerek Ahsen içeri girmiş, Murathan'a koşmuştu. Kucağına atlayıp yanağını yanağına yapıştırdı.

Çok iyi anlıyorum seni, Ahsen. Ben de sık sık bunu yapmak istiyorum.

"Hediyelerimi getirmediniz mi?" dedi kısık bir sesle. "Sadece siz vermediniz."

Ciddileştim.

"Getirmez olur muyuz tatlım? Getirdik tabii."

Neşeyle güldü.

"Ne getirdiniz?"

Murathan da güldü. Mutfaktan çıkıp salona yöneldik. Ahsen ona aldığımız *Unicorn*lu tacı ve prenses elbisesini gördüğünde âdeta odanın ortasına bayılmıştı. Tacını takıp elbisesini giydi. Ucunda pembe tüyleri olan asasıyla evin ortasında *hokus pokus* diye koşarken, herkes onu gülerek izliyordu. Murathan kadar babasına da âşıktı. Gidip gelip kucağına tünüyor, öpüyor, babasının avuçlarına yanaklarını yaslıyordu. Sevgi dolu bir çocuktu.

Baş başa kaldığımızda Neslişah teyze dükkâna inmişti. Salonda Ramazan enişte, Gülhan abla, Murathan, Ahsen ve ben kalmıştık. Dumanı tüten çaylarımızı içiyor, sohbet ediyorduk. Ahsen enerjisinden hiçbir şey kaybetmeden, koşarken ben yorulmuştum. Koltukta geri yaslanırken derin bir nefes verdim.

Keyifle söylendi yanımda oturan Gülhan abla.

"Aslıhan ablam burada değil ya, eminim kuduruyordur."

Gülüp, "Bu durumdan zevk alır gibi bir hâlin var," dedim.

"Ay, yok ya." Yüzü belli belirsiz düşmüştü. "Bakma sen öyle dediğime. Yıllar sonra bir araya gelmişiz. Yine herkes yan yana olsun istiyorum. O da olsaydı keşke." Dudak büzdü. "Neyse. Bir dahaki sefere artık. Sizin izniniz de kısaymış zaten."

İzin süresi, üzgün olduğum bir konuydu. Oysa doya doya kafa dağıtmak isterdim. "Öyle," dedim bu üzüntümü sesime de yansıtarak. "Benlik sorun yok ama Murathan'ın işler malum, yoğun."

"Ya siz büyüyüp iş güç sahibi de oldunuz." Karşımızda oturan Murathan'a baktı. "Daha dün gibi evin içinde bıcır bıcır koştuğunuz anlar."

Murathan dudaklarına minik bir tebessüm kondururken ben otuz iki diş sırıtmayı seçmiştim. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama biz gerçekten büyümüştük. Zaman acımasız bir ressamdı. Hem iz bırakıyor, hem güldürüyor hem de hüzünlendiriyordu. Ahsen, anne ve babasının kucağına *oyun oynayalım,* diyerek atlarken Murathan'ın bakışlarını yakaladım. Bana bakıyordu. *Sadece bana.*

Oturduğu yerden ayaklanıp bana da peşine takılmam için minik bir sinyal göndermişti. Sessizce peşine takıldım. Koridor boyunca ilerleyip son kapıyı açmış, içeri girmişti. Arkasından ilerlemeye devam ettim. Küçük bir odaydı. Hemen karşımızda tek kişilik bir yatak vardı. Ayak ucunda pencere, pencerenin önünde ise çalışma masası, minik bir radyo ve üzerindeki kitaplarla hemen yanlarındaki küçük dolap.

Odanın düzeni fazlasıyla *ben Murathan'ın yattığı yerim,* diyordu. Her şey belli bir düzen ve nizam içindeydi. Kitaplar bile renklerine ve boyutlarına göre yerleştirilmişti.

Emin olduğum hâlde, "Senin odan mı?" diye sordum heyecanlı bir sesle.

Arkamdan kapıyı kapatırken mırıltıyla onayladı.

"Askerî lise için evden ayrıldıktan sonra çok kalmadım ama evet, benim odam."

Bu sebepten olsa gerek, bana Murathan'ı değil de Kepçük'ü anımsatmıştı. Küçükken de odası böyleydi. Fazla eşya ve oyuncak sevmezdi. Her şey az ve öz olmalıydı. Odanın ortasına ilerlediğimde masanın üzerindeki fotoğraflara takıldı gözlerim. Murathan vardı bir çerçevenin içinde. Üzerinde subay kıyafetleri ve ciddi ifadesiyle kameraya bakıyordu. Diğer fotoğrafta da subay kıyafetleri içindeydi ama bu kez yalnız değildi. Tam yanında ona sarılan Neslişah teyze çok gururlu ve mutlu görünüyordu. Tıpkı Murathan'ın diğer yanından ona sarılmış olan Aslıhan ve Gülhan abla gibi.

"Akademi mezuniyetinden," diye açıkladı.

Bakışlarım arkama döndü. Dikkatle bana bakıyor, hangi detaylara takıldığımı görmek istiyordu. Gülümsedim sadece. *Keşke ben de yanında olsaydım,* diyemedim. İzmir'de mezuniyet töreni fotoğraflarımı göstermiştim. Onun yüzünde de bu ifade belirmişti. Hüzünlü, buruk ama gururlu.

Şimdi anlıyordum neden öyle baktığını. Birbirimizde kaçırdıklarımıza, asla geri alamayacaklarımıza üzülüyordu. Haklıydı ama üzülmek geçmişi telafi etmeye yetmezdi. Geçmiş, akıp giden, asla tutamayacağımız bir nehirdi. Ona sadece elimizi daldırabilirdik. Tutamazdık. Avucumuza alamazdık. Sadece tenimizde kalan ıslaklığından fark edebilirdik varlığını. Ta ki o da kuruyana kadar.

Tıpkı unutmak gibi.

Fotoğrafa bakmayı sürdürdüm. Subay kıyafetleri içinde inanılmaz derecede babasına benziyordu. Neslişah teyzenin gözlerinin kırmızılığı ağlamış olduğunun göstergesiydi. Öyle bir sarılmıştı ki oğluna, kaybettiği eşine ayrı, oğluna ayrı sarılıyordu sanki. İçimi acıtmıştı bu fotoğraf. Annemin Gökalp'in asker olmasını neden istemediğini o an bir kez daha anladım. Bir yıkımı bile kaldıramamıştı annem. İkinciden sağ çıkamazdı.

Peki, ben çıkabilir miydim?

Çerçeveyi bıraktım. Gözlerim etrafta gezinmeye devam etti. Birden perdenin ucundan gözüme bir şey takıldı. Tam karşı daireden buraya bakan bir çift göz vardı: Feride.

Gitmişti bütün duygusallığım. Sessiz bir *ya sabır* çektim. İnatla buraya bakmaya devam ediyordu. Gözlerimiz denk düştüğünde belki bu yaptığından utanır sandım ama arsızca bakmayı sürdürüyordu. Gerçekten inanılmazdı.

"Bu kızla odalarınız da mı karşılıklı sizin?" derken ilerleyip hızla perdeyi çektim.

Bocaladı. "Ne?" dedi önce alık alık. Perdeyi çektiğimi gördüğünde ise aydınlandı. "Yok be, yavrum. Onların mutfak orası."

"Ha, biliyorsun yani evlerinin içini?"

"Buradan bakınca arkadaki buzdolabı görünüyor, Pamuk."

Feride'ye gözlerimi devirdim. Kıskanıyordum çünkü benim Kepçük'te kaçırdığım ne varsa o görmüştü. Ortadan çatlayabilirdim ama zor da olsa olgun kadın duruşumu sürdürdüm.

"Ee?" dedim keyfimi bozmadan. "Yok mu albümün falan? Göster bütün fotoğraflarını bana. Lise, akademi, askeriye... Hepsini görmem lazım."

Yüzünü ekşitti.

"Fotoğraf çektirmeyi sevmem, bilirsin."

Omuzlarım çöktü.

"O kadar da çekilmemiş olamazsın, hurma gözlüm."

"Pek bir şey yok," diyerek dolabına ilerledi. "Birkaç tane var sadece." Açıp alt kısmına eğilmiş; biri açık, diğeri koyu mavi iki kutu çıkarmıştı. Tam yanına tünemiş, koyu maviyi alıyordum ki anında önüne çekti. "O olmaz," dedi lap diye. Bocaladım ama sorgulamadım. Özel olabilirdi. Diğer kutuya uzanacakken onu da aldı. "O da olmaz."

İşte, şimdi huylanmaya başlıyordum. "Ne var onlarda?" derken, hızla ileri atılıp elinden almaya çalıştım. "Ne saklıyorsun? Ver hemen şunu."

Vermedi. Elini alnıma atıp üzerine çöreklenmeye hazırlanan bedenimi geri ittiğinde kıçüstü yere oturmak zorunda kalmıştım. Kutuları dolaba sıkıştırdı ve tek bir albüm alıp kapağı kapadı. "Kurma yine o kafanda," derken bir yandan da aşırı eğlenen bir hâli vardı. Sağ olsun, kolumdan tutup tek hamlede kaldırdı.

Durmadım ama. "Ne vardı orada?" diyerek yine dolaba ilerliyordum ki kolunu omuzlarıma atarak durdurdu. Bakışlarını gözlerime dikti.

"Bekle," dedi tane tane. "Zamanı gelince onlar da sana gelecek zaten. Şimdilik bekle."

Hâlâ şüpheliydim.

"Şimdi niye zamanı değil?"

Kolunu gerdikçe düşmemek adına geriledim. O ilerledi, ben geriledim. En sonunda ise beni lap diye yatağının üstüne oturttu. "Sabırlı ol," dedi büyülü bir sesle.

Bu ses tonuyla konuşmaya son vermeliydi. Her şeyi yapasım geliyordu. Yelkenleri suya indirmiş bir şekilde dolaba üzgün bakışlar atarken yanıma kuruldu. Elinde kırmızı, minik bir albüm vardı. Açtığında karşıma aniden Kepçük ve koca kulakları çıkınca kutuları unuttum. Albümü elinden alıp kendime çektim.

"Kepçük!" diye yükseldim aniden.

Sıradan bir Kepçük değildi bu. Bildiğim Kepçük'tü. Bende tek bir fotoğrafı olduğu için unutmaya yüz tutmuştum ama işte, buradaydı. Kocaman kulakları, gülünce kısılan gözleri ve siyah saçlarıyla küçüklüğüm bana bakıyordu. Gülüşüm kahkahaya dönüşürken fotoğraftan kulaklarına dokundum.

Buradasınız ama dokunamıyorum, çok saçma. Artık küçücüksünüz, çok saçma.

"Yalnız o baktığın da benim ha," diye huysuzlandı. "Beni gördüğünde bu kadar sevinmiyorsun."

"İkinizi de aynı anda seviyorum, hurma gözlüm."

Cidden kendi küçüklüğüne gözlerini devirdi. Ben ise gülerek baktım Kepçük'üme. İmkân olsa sarılıp yatardım bile bu fotoğrafla. Sayfayı çevirdim. Burada genç bir Yusuf amca ve Neslişah teyze beni karşıladı. Hep hatırladığım koyu kahverengi koltuklarda oturuyordu Neslişah teyze. Elinde bir kitap vardı. Yusuf amca ise dibine sokulmuş, onunla birlikle kitaba bakıyordu ama yüzlerindeki ifadeden konunun kitap olmadığı bariz belliydi.

Aşk, kalbe düşen en büyük parçaydı. Yokluğu sadece kırmaz, paramparça ederdi. Nasıl dayanmışlardı bu acıya?

"Çok güzeller," demeden edemedim.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde o da derin bir tebessümle bu kareye bakıyordu. Konuşmadı ama bakışları çok şey anlatıyordu. Kocaman bir yüreği vardı Yusuf Karakurt'un. Tıpkı babam gibi. Belki de o yüzden sığamamışlardı bu dünyaya. Murathan ise sevmeyi bu iki adamdan öğrenmişti. Belki de o yüzden ne zaman bana içli içli baksa kalbim patlama noktasına geliyordu. Onda bizi büyüten yüreklerin izi vardı.

Usulca çevirdim sayfayı. Tam o anda ayaklarımın dibine düşen şeyle duraksadım. Yere kısa bir bakış attım. Minik bir gazete parçasıydı. Eğilip aldım. Kendime çevirdiğimde ise acı bir haber manşeti ve görseliyle karşı karşıya geldim. Bu, Yusuf Karakurt'un gazetelere düşen şehit haberiydi. Minicik yazılarla başlık atılmıştı.

ADANA ŞEHİDİNE AĞLIYOR.

Ağlayan dört kişi vardı. Büyük bir kalabalığın önünde dimdik duruyordu Neslişah teyze. En genç hâliyleydi. Belki de en çökmüş. Başına attığı siyah örtü, bu fotoğraf çekildikten hemen sonra düşmüştü belki de. Zorla duruyor gibiydi. Hemen önünde sadece baş kısmı görünen kırmızı bayrağa sarılı bir tabut vardı. Çenesi dik, bakışları donuk bir şekilde bakıyordu tabuta. Lakin şişmiş göz altları ve solgun çehresinden acı okunuyordu. Hemen önünde evlatları vardı. Gülhan, Aslıhan ve Murathan. Kollarını heybetli bir kartal gibi evlatlarının üzerine sarmıştı. Bir kolu Aslıhan'ın omzundayken diğeriyle Gülhan'ı sarmalıyordu. Arada kalan Murathan ise öylece dikiliyordu. Hepsi en az anneleri kadar başları dik bir şekilde bakıyorlardı önlerindeki tabuta. Ama Murathan'ın bir eli yüzündeydi. Yanağına düşen yaşı siliyordu. Gülhan ablanın dudakları bükülmüştü. Aslıhan abla ise ellerini yumruk yapmış, sıkıyor, ağlamamak için direniyordu.

Aynı kare içinde yer alan, yüzüne patlayan kameralar yüzünden uzun süre fotoğraf çekilemeyen Pamuk'un kalbinin üzerine en ağır şekilde yerleşti bu fotoğraf. Onun şehit töreninde ne yaptığını çok sık düşünmüştüm ama bu sorunun cevabını almak beni fazlasıyla yaralamıştı.

Aynı yerden yara alan farklı hayatlar...

Konuşamadım. Öylece baktım ellerimin arasındaki eski gazete kupürüne. Bana kalsa saatlerce öyle bakardım. O uzanıp elimden almasaydı şayet. "Kalmış öyle arada," diye homurdanırken birkaç saniye için o da elindeki habere bakmıştı. Sonra ise usulca diğer yanına bıraktı. Alışılan acıların yası böyle tutulurdu.

Bakışlarım pürdikkat yüzündeydi ama her zamanki gibi duygularını saklıyordu. Oysa o da üzülürdü. Emek'in töreninden sonra saatlerce kucağımda ağlayan adam, babasının töreninden sonra mı ağlamayacaktı? O anda da yanında olmak isterdim. Belki de bu odada bir yastığa sarılıp ağlamıştı. Ben olmalıydım yanında. Tıpkı benim yanımda da onun olması gerektiği gibi.

Yoktu ama. Geçmiş kocaman bir *hiçti.*

Bu ana tutunmaktan başka çaremiz yoktu. Geçmişe bakmak, geleceği yok ederdi. Ben de öyle yaptım. Bugünümüz için yanağına minik bir öpücük bıraktım. Gülüşü bu defa hüzünlüydü. Aynı şekilde benim de. Hiçbir şey söylemeden birkaç saniye birbirimizin gözlerinde oyalandık. Derin acılar sesli dile getirilmezdi. İnsan ise gönlündeki yaraya en yakın yarası olan kalbe akardı. Birbirimize aktık. Konuşmadık ama o beni anladı, ben onu.

İkimiz de aynı anda babalarımızı vermiştik bu vatanın bağrına. Konuşmaya hacet var mıydı?

Sessizce önümdeki albüme döndüm. Bir sayfayı daha çevirdim. Tozlu bir yolda yürümeye benziyordu bu albüme bakmak. Zihnimde bulanık olan çoğu görselin yüzü artık netti. Karakurt ailesi vardı burada da. Gazete kupürünü gördükten sonra bunu görmek can yakıcıydı. Bir sayfa öncesinde bir eksikleri vardı. Bir sayfa sonrasında her şey yerli yerindeydi.

Derin bir nefes aldım. Tıkanan ve sıkışan yüreğim biraz da olsa böyle nefes almalıydı.

Yusuf amca ve Neslişah teyze yan yanaydı. Aslıhan abla ve Gülhan abla ise hemen önlerindeydi. Murathan daha minik bir bebekti ve babasının kucağındaydı. Güzel, eksilmemiş bir aileydi. Herkes gülerek, kameraya bakarken benimki yine kaşlarını çatmış, yumruklarını sıkmış, kocaman kulaklarıyla dik dik fotoğrafı çeken kişiye bakıyordu. Bebekliğini bilmiyordum. Bu görsel karşısında ister istemez gülmüştüm. Altına ediyor diye huysuz olduğuna emindim.

"Bu ciddiyet ne ya?" derken sesli bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. "Az daha zorlasan fotoğrafı çekene *rahat, hazır ol* diye bağıracak gibisin."

Hâlâ ciddiydi. "Asker olunmaz, doğulur," dedi. "Gör işte."

Gülüşüm büyürken diğer fotoğrafa geçtim. Subay kıyafeti içinde bir Murathan beni karşıladı. Yüz hatları daha yumuşaktı. Yanında Timur vardı. Heybetleri her zamanki gibi yerinde lakin çehreleri daha gençti. Arkalarında onlardan daha heybetli Anıtkabir ve göklerde dalgalanan al bayrak vardı. Mavi gökyüzüne en çok o yakışmıştı. Tıpkı Anıtkabir'in önüne subay kıyafetleri içerisindeki bu ikilinin yakıştığı gibi.

"Harp okulunda son sınıftık bu zamanlar," dedi fotoğrafa yarım bir gülüşle bakarken. "Tiplere bak ya."

O tipinden dert yanadursun, benim yandığım çok ayrı şeyler vardı. Bu anlarını kaçırmak gibi. Mezuniyet törenine gidebilirdim mesela. Ya da o okurken Ankara'ya ziyaretine giderdim belki. Bizim de Anıtkabir'de fotoğraflarımız olabilirdi. Benim yerime yanında Timur'un oluşu üzmüştü ama buna da şükürdü. Başka kişiler de olabilirdi. Timur hayat kurtarırdı.

"Okuldan beri yan yanasınız o zaman Timur'la."

Onaylayan mırıltılar çıkarırken sayfayı bu sefer o çevirdi. Burada toplu bir fotoğraf vardı. Ortaokul çağındaki mavi önlüklü çocuklar doldurmuştu kareyi. Hepsi birer partnerle dans ediyordu. Bakışlarım Murathan'ı arada. Pistte bulamadım. Arkalardan parladı kulakları. Fotoğrafın sol köşesindeydi. Herkes sahnede dans ederken o en köşede oturuyordu.

Yüzüm düşmüştü. "Bu ne?" diyerek köşede tek kalan ona yasladım parmağımı. "En köşeye sinmiş, ne yapıyorsun öyle?"

Kendince makul bir cevap verip, "Oturuyorum," dedi.

Üzmüştü beni bu hâli. Neden yalnızdı? O da eğlenmeliydi.

"Niye sahnede değilsin? Herkes dans ediyor."

"Salak bir ortaokul gösterisiydi. Önemli bir şey değildi."

"Murathan, çocuklar salak şeyler yaparlar zaten."

"Milletin içinde böyle salakça dans da edilmez, Gökçen."

"Ahsen içeride asasıyla dönüyor. *Salak saçma* diyen var mı kıza? Çocuk çünkü. Kimse sorgulamaz." Fotoğrafa döndüm. "Senin şu tipine bak. Okul müdürü sensin sanki."

Yüzünü ekşitti.

"Bak, iyi ki oynamamışım. Millet çekip böyle saklayacaktı yoksa. Köşede otururak nasıl da asil durmuşum."

"Asil değil, çocuk olman gerekiyordu."

"Çocuğum işte."

"Bu nasıl çocuk?" diye çıkıştım. "Okul müdürü daha çocuksu çıkmış. Ayrıca biz küçükken dans ederdik seninle. Gören de hiç yapmadığın şey sanacak."

"Seninle ederdim," dedi aniden. "Herkesle değil." Beklemiyordum bunu. Bakışlarım ona döndü. O ise fotoğrafa bakıyordu hâlâ. Yandan baktığım kirpikleri yüreğime atılan birer oktu. "Orada sen yoksun," diye tamamlarken cümlesini, bakışlarını yüzüme çevirdi. Bu sefer net bir şekilde çocuksu bir hüzün yakaladım kehribarlarında.

Onun hiçbir zaman çok arkadaşı olmamıştı zaten. İçine kapanık ve aksiydi. O zaman dahi kimseye tahammül edemezdi. Benimle oynardı. Benimle yemek yerdi. Benimle her şeyini yapardı. Çocukluğu bendim.

"Kaçıncı sınıf bu?"

"Beş."

Yani babamlar şehit düştükten sonra yaşadığımız ilk yıllar.

İçim burkuldu. Kalbime ince ama keskin bir iğne ucu battı. Bu, yaşanmak zorunda kalınanların acısıydı. Nefes alamadım o an için. Sarıp sarmalamak istedim. O benden başkasıyla çocuklaşmazdı. Ben şımarırdım, o da benimle şımarırdı. Ben oyun kurardım, o bana uyardı. Ben *hadi oynayalım,* derdim. O benimle oynardı.

"Sen benim dünyaya açılan penceremdin, Gökçen. Bütün renklerimdin," dedi kehribarları kalbimi daha çok acıtırken. "Sen yokken ben ne yapacağımı bilemedim. Sanma ki herkes gidince bir tek Pamuk sudan çıkmış balığa döndü." Fotoğrafa eğdi bakışlarını. "Pamuk olmayınca Kepçük de ne yapacağını bilemedi. Öylece kaldı."

Fotoğrafta köşeye sinmiş, elleri kucağında bağlı, etrafa ters bakışlar atan Kepçük'e bakarken genzimin yanmasına engel olamadım. Ağlama isteği baskındı. Boğazımdaki yumru büyüyordu. Ama şu anda ağlamak en son istediğim şeydi.

"Şimdi dans edelim o zaman," dedim bakışlarımı yüzüne kaldırırken.

Güldü ama boşluğuna gelmiş olmalıydı ki bakışları boştu.

"Ne?"

"O zaman edememişsin ya, şimdi dans edelim."

Gülüşü minik bir kahkahaya dönüştü.

"Saçmalama."

Gökçen'dim ben. Saçmalardım. Albümü yanıma bıraktım ve hızla ayağa kalktım. Yoksa ciddi anlamda yüzüme yastığı basıp saatlerce ağlayabilirdim. Duygu yoğunluğu son noktadaydı. "Hadi," diyerek çekiştirdim.

Ayağa kalkmıştı ama bakışları hâlâ boştu. "Pamuk, ben ne anlarım danstan?" dedi.

Kınayıcı bir bakış atıp, "Hani Bordo Bereliler her konuda eğitimliydi?" diye sordum.

"Ben senin Bordo Bereli beklentilerini gerçekten karşılayamam."

Güldüm. "Hadi, aç bir müzik," dedim neşeyle. "Askerlerin yok burada, komutan. Utanma."

"La havle!" diye homurdandı.

Elimle hızlı olmasını işaret ettim.

"Hadi, şarkıyı bekliyorum. Hatta istersen o gösteride oynadıkları şarkıyı aç. Onunla dans edelim."

"Ebesinin nikâhı!" diye sızlandı. "Asırlar olmuş. Nasıl hatırlayayım hangi şarkı olduğunu?"

Keyifle kıpırdandım. "Dur, ben açayım o zaman," dedim aynı keyifli hâlimle. Cebimden telefonumu çıkarıp rastgele bir şarkıya hızla dokundum.

Emre Altuğ, *Su Gibisin* diyecekti.

İki işaret parmağımı da hafifçe ona doğru uzattım.

"Benden sana gelsin, Karakurt."

Ya sabır, dercesine güldü. Sonra ise beklenmedik bir hamle yaptı. Aniden ona uzattığım parmaklarımı kavrayıp kendine doğru çekti. Bedenim bedenine yaslanınca bir kolunu sıkıca belime doladı. Beklemediğim için güldüm. Dans pozisyonuna girmiştik. Onun bir eli belimdeyken benimki ise omzundaydı. Diğer ellerimiz birbirine kenetlenmişti. Ritme uygun şekilde dans etmeye başladığımızda gülüşüm kahkahalara dönüştü. Zira şarkı hareketli olduğundan mecburen bizim de hareketli olmamız gerekiyordu.

"Allah'tan anlamıyormuşsun, köpek," dedim kahkahalarımın arasından.

Ağır ağır gülümsedi.

"Çaktırma, seni etkilemeye çalışıyorum şu an."

"Buna hiç ihtiyacın yok, Karakurt. Sadece *Gökçen* demen yeter beni benden almaya."

"Özledim seni, ah nasıl özledim, gecenin sabaha hasreti gibi bekledim," dedi Emre Altuğ.

Ayrıldı bedenlerimiz ama elimi bırakmadı. Bir elimi başımın üstünde tutarken kendi kendime döndüm. Gözleri kısılacak derecede gülüyordu. Sınıfın bir köşesinde oturan Murathan değildi artık. Çocukluğumuzdu. Onu sadece ben görürdüm. Beni ise sadece o böyle sevebilirdi. Tekrar kenetlendi ellerimiz ve bedenlerimiz. Dansımız devam etti.

"İstedim seni, ah nasıl arzuladım, susuz kalmış toprak gibi yağmuruna muhtacım."

Parmak uçlarımda yükseldim. Bulutların üzerine çıktım. Döndüm, tekrar kollarına koştum. Kimse yoktu bu odada, sadece ikimiz vardık. Sadece yıllarını birbirini aramakla geçirmiş iki çocuk, iki ruh, iki beden vardı. Parmak uçlarımdan tuttu. Neşeme uydu, beni yükseldiğim bulutların bile üzerine çıkardı. Dans ettim, kollarında bir kuş gibi şakıdım. Benim kadar coşkulanmadı belki ama büyük bir huzurla, aşkla izledi her hareketimi. Ellerini ellerimden asla çekmedi, bedenimi kollarının arasından ayırmadı.

"Su gibisin, su gibisin," dedi o sırada Emre Altuğ. *"Akıp gider zaman sen dönmezsin. Su gibisin, su gibisin. Gafil avlandım, seline yenildim. Ruhuma hayat veren sensin..."*

"Dağ çiçeğim?"

Aybüke dağ çiçeği olduğunu onaylayan bir ses çıkarınca Süleyman, kaldırım üstüne lap diye düşen dondurma misali hem yere yapıştı hem de eriyip gitti.

Güneş ışıklarını nazlı nazlı salındırarak, batarken ikisi askeriyeden çıkmış, sessiz bir sokakta ilerliyordu. Sivildiler. Bu sebepten burada komutan değil, sadece Aybüke ve Süleyman vardı. Yan yana, dip dibe. El eleydiler. Süleyman'ın daha azına tahammülü yoktu artık. Bu el onunsa daima elinin içinde durmalıydı. Aybüke onunsa hep yanı başında olmalıydı. Aksi düşünülemezdi.

Aybüke ise yeniden tattığı duyguların sarhoşluğu içinde değildi. Bu duyguyu yeniden değil, ilk defa tadıyordu. Biri onu seviyordu. Bedenini değil, ruhunu seviyordu.

Garipti her şey. Bazen ne yapacağını bilemiyor, anlamsızca yanakları kızarıyor, yer yer utanıyordu. Süleyman her zamanki gibi sevgisini zerre saklamıyor, o ise ilk defa böyle bir sevgi selini kalbine kabul ettiği için ne yapacağını bilemiyordu. Alıp başköşeye koysa kalbine ağır geliyordu. Arkaya atayım dese artık eli gitmiyordu. Yere koyayım dese bu sevgiye hakaret olur diye düşünüyordu. O yüzden kalbinin ortasına koymuştu.

Buz tutmuş yüreğinin buzunu yavaş yavaş çözsün diye tam kalbinin üzerine yerleştirmişti. Buzlar çözülüyor, sular ise yıllarca susuz kalmış yüreğinin topraklarını yeşerttikçe yeşertiyordu.

"Dağ çiçeğim?" dedi Süleyman yeniden.

"Efendim?"

Süleyman yine eridi. "Bir daha söyle," dedi ciddi ciddi.

Bakışlarını yanındaki adama çevirirken gülüyordu Aybüke.

"Ne?"

Süleyman ise yine oldukça aşk doluydu.

"Bir daha *dağ çiçeğim* olduğunu söyle. Hadi durma, söyle."

Gülüşü kahkahaya dönüştü.

"Bayılıyorsun abartmaya, Süleyman."

Ciddileşti Süleyman. "Abartırım tabii, kızım. Zehir zemberek günlerden geçtim de geldim ben bugüne." Yüzünü ekşitti. "Neler yaşadım ben ya!" O hassasiyeti biliyordu Süleyman.

Aybüke bu hâline de güldü. Bu aralar en sık yaptığı şey buydu zaten: Herkesin yanında somurtup bir tek Süleyman'ın yanında gülmek. Bahçıvan bir toprağa çiçek ektiyse açan çiçek de ona su vereni, herkes *sıradan bir çiçek*, deyip, üstüne basıp, geçerken onunla konuşanı, ezmeyi bırak, dokunmaya bile kıyamayanı bilmeliydi. Aybüke kendini hep kaktüs sanırdı. Ama belki de sadece bir fesleğendi. Yapraklarını narince okşayan alıyordu kokusunu. Ona ilgi duyana gösteriyordu gizli güzelliklerini. Tıpkı Süleyman'ın incitmeden, yıllarca yapraklara dokunup kokusunu almaya çalışması gibi.

Şimdi ise baştan aşağı Aybüke'ydi Süleyman. Her yanı Aybüke kokusu içindeydi.

"Bırak abartmayı da niye dışarı çıktık, onu söyle," diye klasik huysuzluğunu sürdürdü Aybüke.

Elinin içindeki eli, kendi eliyle beraber ceketinin cebine yerleştirdi Süleyman. "Ne demek *niye çıktık?*" diyerek o da huysuzlandı. "Sevgiliyiz biz, kızım. Yedi yirmi dört askeriyede takılamayız artık. Kendimize ait bir alanımız olmalı."

Bak sen, dercesine baktı yanındaki adama.

"Nereden öğrendin sen bu işleri? Hayırdır?"

Keyifle güldü Süleyman.

"Bende daha ne cevherler var, dağ çiçeğim. Hey yavrum hey."

Gülerken gözlerini devirdi Aybüke. "Cidden nereye gidiyoruz şu an, Süleyman?" diye sordu. "Eve gitmem lazım benim."

"Gökçen Hanım'la takılmaya başladıktan sonra çok evcimen bir tip oldun sen."

"Ne alakası var?" diye huysuzlandı Aybüke. "Bilge memlekete gidecek. Zehra evde tek kalıyor, korkuyor. Erken gitmem lazım."

Güldü Süleyman.

"Tamam, tamam. Akşam ezanından önce eve bırakırım."

Tip bir bakış attı Aybüke.

"Kafanı kırarım, Süleyman."

Süleyman sırıttı. "Harika bir sevgililik başlangıcı oluyor." Aybüke yine gözlerini devirmekle meşgulken o hızla ilerledi ve elinin içine hapsettiği eli de çekti. "Murathan Komutan'ım gelmeden ne kadar vakit geçirirsek kâr," dedi Süleyman. "Huysuzluk etme de hızlan."

Yarım ağız gülerken başını usulca iki yana salladı Aybüke. "Dünyada kinlenmesi gereken en son insanı kinlendirdin," dedi.

Süleyman, "Farkındayım," diye homurdanmaktan başka bir şey yapamadı.

Bir dükkânın önüne gelince durdular. Süleyman beklemesini söyleyerek içeri girdi. Beş dakika sonra elinde bir poşetle geri dönmüştü. Aybüke merak etti ama sormadı. Hava iyice kararmaya başlamıştı, gün bitiyordu. Karanlık sessizce şehrin üzerine çökerken ıssız bir alana gittiler. Bir banka yan yana kuruldular.

"Evet," diyerek elindeki poşetlerin içindekileri aralarına boşaltmaya başladı Süleyman.

Aralarına bırakılan şey bir dilek feneriydi. Aybüke alıp sağına soluna huysuzca baktı. "Bu ne şimdi?" dedi.

Onun aksine Süleyman hevesliydi.

"Dilek feneri uçuracağız."

Yüzü daha çok ekşidi Aybüke'nin. "Saçmalama," dedi. "Askeriz biz."

Ciddiyetle baktı Süleyman. "Yani?" dedi aynı ifadeyi sesine de yansıtarak. "Dilek niyetine havaya yaylım ateşi mi açalım?"

Huysuzluğu sürüyordu Aybüke'nin. "Saçmalama, Süleyman. Ama bu da..." Dudak büzdü. "Çocuk muyuz biz, Allah aşkına?"

"Dileğin çocukluğumu olur, dağ çiçeğim?" Bir paketi açmaya başlamıştı. "İki yıl önce..." diye başladı söze. "Afrika ülkelerinin birinde görevdeydik. Sen yanımızda değildin. Başka bir görev için sahadaydın. Yine bu vakitlerdi.

Ben otururmuşum, dertli dertli *acaba şimdi ne yapıyor; iyi mi,* diye seni düşünüyorum. Derken biri yaklaştı yanıma. Bir baktım ki kara kuru, yerli bir çocuk. Ayaklarında yırtık ayakkabılar, üzerinde yırtık kıyafetler. Üzüldüm haline. Üzerimdeki kamuflajı çıkarıp giydirdim. Gidip bir yerden de ayakkabı buldum, ayaklarına geçirdim." O sırada elindeki feneri kuruyordu, Aybüke sessizce onu izliyordu. "Çocuk yapıştı kaldı bana o geceden sonra. Sürekli yanıma geliyor, ben nereye gidersem beni takip ediyor; yemek yerken dibimde, otururken dibimde."

"Çok tanıdık geldi," diye homurdandı Aybüke.

Güldü Süleyman. "Bir gece koşarak geldi yanıma. Ben yine seni düşünüyorum tabii. Öyle dalmışım yıldızlara." Bu noktada heyecanla böldü lafını. "Ne biçim gökyüzüydü o öyle ama bir gör, Aybüke'm. Galaksi gibi. Ne kadar yıldız varsa görüyorsun. Başından aşağıya dökülecekler sanki." Büyük bir ilgiyle dinliyordu Aybüke. "Geldi bu minik yanıma. Elinde bir fener." Dudaklarındaki gülüş büyümüştü. "*Niye yıldızlara öyle bakıyorsun ki, al kendi yıldızını gökyüzüne kendin gönder,* dedi. *Ne istiyorsan ona fısılda, yıldız kaydığı an dileğin seni bulsun,* dedi." Feneri kurmayı tamamlamışlardı. Aralarına aldılar. İkisi de feneri bir ucundan tutarken bakışlarını birbirlerine çevirdiler. "Saçmaydı ama sorgulamadım. Çocuktu neticede, kırmak istemedim. Seni diledim ben de. Fenere adını fısıldadım. Sonra da seni diğer yıldızların arasına gönderdim. O yıldızlar kadar ulaşılması imkânsızdın o zamanlar benim için."

Sadece baktı Aybüke. Onun yıldızları da artık bu gözlerdi ama dile getiremedi.

"Burada pek yıldız yok," derken bakışlarını gökyüzüne dikti Süleyman. "Ama görünmeseler de varlıkları orada." Tekrar Aybüke'ye döndü. "Madem benim yıldızım kayıp dileğimi gerçek kıldı, bir yıldız daha gönderelim diğer yıldızların arasına. Bu sefer benim değil, bizim olsun. Bu da bu evrenden isteyeceğim son dileğim olsun."

Daha önce hiçbir his Aybüke'nin yüreğine bu denli işlenmemiş, nakış gibi yerini bulmamıştı. Kalbi göğüs kafesine ağır bir darbe indirince derin bir nefes vermek zorunda kaldı. İşve, cilve yapamazdı ama en içten ifadesiyle gülümseyebilirdi. Öyle de yaptı.

Gülümserken, "O zaman dileğimizi sen mi fısıldıyorsun yoksa ben mi?" dedi.

"Ben sıramı savdım. Sıra sende."

İkisinin de gülüşleri derin bir aşkın kırmızı iplerini birbirlerine bağlıyordu. Aynı anda ayaklandılar. Aralarındaki feneri kaldırdılar. Süleyman

cebinden çakmağı çıkarıp yaktı. Birkaç dakika uğraştıktan sonra fener artık hazırdı. Ciddiyetle boğazını temizledi Aybüke.

Fenere eğilip, "Süleyman'la geçireceğim bir ömür diliyorum," diye sessizce mırıldandı.

"Ne dedin?" dedi Süleyman. "Ne dedin? Ne?"

"Sıra benim değil miydi? Sana ne?" derken oldukça ciddiydi Aybüke.

Dudaklarını büzen Süleyman bir hayli hoşnutsuzdu. "Benden kurtulmayı dilediyse fener uçamadan alev alsın," diye mırıldandı başını gökyüzüne kaldırıp.

Yavaşça uçurdular aralarındaki dileği. Fener gökyüzüne süzüldü, siyah örtünün üzerinde ateş böceği misali yanıp, sönerken birkaç dakika boyunca bakışlarını ondan koparmadılar. Fener alev almamıştı. Bir tüy misali süzülerek yükseliyordu.

Süleyman'ın dudağının bir kenarı keyifle kıvrılırken, "Alev almadığına göre bir ömür beni dilediğini varsayıyorum, dağ çiçeğim," dedi.

Birileri var mı diye sağa sola baktı Aybüke. Tenha bir yerdeydiler ve kimse yoktu. İşine gelirdi. Aradaki mesafeyi kapattı. Kollarını usulca Süleyman'ın beline doladı. Postallarının ucuna basarak yükseldi ve Süleyman'ın dudaklarını üzerine dudaklarını yasladı. Yeterli bir cevap olduğunu düşünüyordu.

Öyle de oldu Süleyman için. Minik bir öpücükten sonra dudakları geri çekildi ama kollarını sarıldığı bedenden çekmedi. Burada ciddi ve sert durmasına gerek yoktu. Burası yıllardır aradığı ama asla bulamadığı, daha doğrusu bulamayacağını düşündüğü evdi.

Eviydi.

"Aniden şöyle şeyler yapma. Yüreğime iniyor," diyen şaşkın Süleyman yüzünden ise gülüşü tüm yüzüne yayıldı. Yine postallarının ucuna yükselip bir kere daha bıraktı dudaklarını Süleyman'ın dudaklarına. Evinin kapısını sessizce çaldı. O kapı ise ona hep açıktı.

Kollarını bir zamanlar hayal, şimdi ise onun olan kadının bedenine doladı Süleyman. Memnuniyetle kabul etti bu gelişi. İnsan dileğini eliyle tutabilir miydi? O tutuyordu. Dokunuyor, seviyordu. Dudaklarının üzerinde soluklanan dudakları en misafirperver hâliyle karşıladı.

Gökyüzüne gönderdikleri fener ise ağır ağır yükseldi ve milyonlarca yıldızın arasına sessizce karıştı.

2. BÖLÜM

"Aşkı anılar besliyor düşler kadar
Bu yüzden diyorum ki aşk eskidikçe aşktır.
Sevgi eskidikçe sevgi..."

CEMAL SÜREYA

"Tık tık, komşu! Ben geldim!"

Yastıktan yaptığı evin kapısını dikkatle aralayıp, Gülhan ablasına sırıtarak baktı Gökçen.

"Hoş geldin, komşum," dedi tatlı tatlı.

Gülhan kucağındaki oyuncak bebeğiyle en kibar şekilde içeri süzüldü.

"Çay vereyim mi sana?" dedi Gökçen. "Tilki kanı gibi, mis mis."

Güldü Gülhan. "Tilki kanı değil, akıllım," dedi. "Tavşan kanı."

Umursamamıştı. Evinin içine yerleştirdiği çay setine uzanıp demliğini aldı.

"Kocam işten gelmeden eve dönmem lazım," dedi Gülhan bilmiş bilmiş. Kucağındaki oyuncak bebeği salladı. "Çocuk da uyuyacak. Ama madem çayın hazır, içeyim birazcık."

Evin içinde bunlar yaşanırken dışarıda koltuğun üzerine yayılmış, gençlik dergisi okuyan Aslıhan içi görünmeyen ama sesler gelen eve ters ters bakıyordu. "Kocası gelirmiş. Salak ya!" diye mırıldandı ağzının içinde. Ayağını yana uzatıp evin bir duvarına hafifçe vurdu. İçeriden Gülhan'ın çığlığı yükselince ekşimiş bir yüzle geri çekildi. "Tamam be, sus. Bağırma o salak sesinle."

Gülhan bir kere daha bağırdı.

Evi pek kıymetli kardeşinin başına yıkma istediğine zor hâkim oldu Aslıhan. "Sessiz olun," diye homurdanırken ciddiyetle dergisine döndü. "Okuduğumu anlamıyorum sizin yüzünüzden."

Sarı saçlı, bebek yüzlü Brad Pitt'in gençlik fotoğrafına hayranlıkla bakmaya devam etti.

Evin içindeki Gökçen, İngiliz kraliyet ailesini aratmayacak bir zarafetle hayali çayı pembe fincanlara döküyordu ki nihayetinde, "Of! Bu ne biçim oyun, Gülhan abla!" diye patladı. "Sıkıldım!" Demliği yana savurdu.

Aslıhan şen bir kahkaha atıp, "İşte, beklediğim an," dedi.

Gülhan ise yüzünü asmıştı.

"Sen oynayalım dedin, Gökçen. Oyuncaklarıma vurma!"

Gökçen, "İstemiyorum artık, içim patladı!" derken hızla ayağa kalktı. Evin dört bir yanındaki yastıkları tekme atarak, dağıtırken Gülhan şok içinde izliyor, Aslıhan ise katıla katıla gülüyordu.

"Pamuk!" dedi Gülhan büyük bir sinirle. Kucağındaki bebeğin kafasıyla Gökçen'in poposuna hafifçe vurdu.

"Çok bile dayandı," dedi Aslıhan hâlâ gülerken.

Gökçen ortalığı dağıtırken, yüzüne yapışan saçları geri iterek, "İstemiyom ben evcilik," dedi. "Çok sıkıcı. Oturmaktan oyun mu olur?"

Tekrar dergisine dönerken gülmeye devam ediyordu Aslıhan.

"Katılıyorum."

"Git o zaman, oynama," dedi Gülhan sinirle. "Yürü git! Oyun oynanmaz seninle. Hele evcilik hiç oynamaz." Baksın diye Gökçen'e verdiği, Gökçen'in ise saçlarını yolduğu diğer bebeğine uzandı. "Şuna bak ya! Saçlarını ne hâle getirmiş! Annesiydin sen bunun! Böyle mi bakıyor annen sana?"

Dişlerini sıktı Gökçen. Sonra ileri atılıp, Gülhan ablasının saçlarını bir hışımla çekip kaçtı. Arkasından yükselen sesi umursamadan, kaçarken soluğu Murathan'ın kapısının önünde almıştı. Can havliyle kapıyı açıp odaya girdi.

Masasında sakince kitap okuyan Murathan'ın kimin geldiğini anlamak için arkasına dönmesine gerek yoktu. Kapının pata küte açılışından her şey belliydi. Bakışlarını kitaptan ayırmadan derin bir nefes verdi. Mesaisi başlıyordu.

"Uzak dur benden, Pamuk," dedi tek nefeste. "Hâlâ sana küsüm."

Yaklaşık yarım saat önce özenle düzenlediği odasını her zamanki gibi beş saniye içinde dağıtmıştı Gökçen.

Tabii ki uzak falan durmayacaktı Gökçen. Zaten ağlayası vardı. Şu noktada her şeyi koyuverdi. Burası güvenli bölgeydi. Murathan bu sefer bakışlarını kitaptan çekip arkasına döndü. Kapısının önünde salya sümük ağlayan, saçı başı korkuluk misali birbirine girmiş, üzerindeki tavşan desenli sarı pijamanın bir bacağı yukarıda, bir bacağı aşağıda kalmış kız çocuğuna boş boş baktı.

"Ne?" dedi. "Yine niye ağlıyorsun?"

Ağlayışı böğürmeye dönüşürken yılmış bir şekilde yerinden ayaklandı Murathan. Annesinin masasına bıraktığı meyve tabağının yanındaki peçeteyi alıp salya sümük ağlayan miniğe doğru ilerledi. Murathan'ın yanına geldiğini gören Gökçen'in ağlayışı daha içli bir hâl almıştı. Tam minik elini yüzüne atıp gözyaşlarını ve sümüklerini birbirine karıştıracaktı ki Murathan elini havada yakaladı.

"Midemi bulandırma, dur," dedi huysuz huysuz. Küs olsa da kıyamadı. Önce yanaklarını sildi. Sonra ise burnunu. "Ne oldu? Yine neden ağlıyorsun?"

Burnunu çekti Gökçen. Murathan tam önünde durup minik kızın yüzünü kapatan hırçın, siyah tutamları geri iteliyordu. Gözlerini görmeliydi. "Siz beni sevmiyorsunuz," dedi Gökçen. "Sen de kızdın bana Gülhan abla da."

O mu Gökçen'i sevmeyecekti? Kolunda onun için hazır toka bekleten, yanında peçete taşıyan, düşünce hemen kaldıran, yarasına ondan çok acıyan, öğrendiği her şeyi öğreten, ona ters bakana dahi günlerce kin tutan o?

"Kim bilir, ne yaptın da kızdı," dedi ters ters. "Beş dakika durmuyorsun ki."

Gökçen artık üzgün bakıyordu.

"Evcilik oynanmazmış benimle! Ama onunla oynamak çok sıkıcı, Kepçük. Noğlar seninle oynayalım, noğlar! Valla bir daha odanı dağıtmam."

Dudaklarının yeniden büküldüğünü görünce kıyamadı Murathan. "Tamam, oynayalım," dedi. "Ama eşyalarımı sağa sola savurduğun an dışarı atarım, Pamuk."

Az önce ağlayan o değilmiş gibi neşeyle gülmüştü Gökçen. "Söz," dedi sırıtıp, burnunu çekerken. Poposunu kıvıra kıvıra Murathan'ın yanından geçti ve oyuncak kutusuna ilerledi. "Şimdi ben karınmışım, sen de kocam, tamam mı?"

Kızaran kulaklarına rağmen tip bir bakış attı Murathan. Oyundaki saçmalık başına ağrılar sokuyordu ama Gökçen istiyorsa oynardı. Seçenek yoktu. Murathan'ın bu bakışını gören Gökçen bir an oynamaktan vazgeçtiğini düşünüp korkmuştu.

"İstemiyor musun?" dedi tatlı tatlı. "Tamam, o zaman sen karım ol, ben kocan olayım."

"Ya saçmalama, Pamuk," dedi Murathan huysuzca. "Herhâlde ben kocan olacağım, sen karım." Oyuncak kutusunun yanındaki miniğe yaklaştı. "Yemek mi yapacağız?" diye sordu. "Ne olur sen yapma, ben yapayım." Bütün oyuncakları kırıyor, dağıtıyordu.

"Tamam," dedi Gökçen. Arkasını dönüp, yine poposunu kıvırarak masaya ilerledi. Sandalyeye tırmanıp yerine kurulduu ve uslu uslu bekledi. Murathan muazzam bir ev hanımı misali, elindeki oyuncak telefonu Gökçen'in önüne, arabayı ise kendi önüne bıraktı.

"Patatesmiş gibi ye," dedi ciddi ciddi.

Öyle de yaptı Gökçen. Telefonu yer gibi yapıp üstüne bir de çok lezzetli olduğuna dair sesler çıkardı. "Çok lezzetli olmuş, kocacığım," diyerek annesini taklit ettiği saniye Murathan'ın araba lokması boğazında kalmıştı.

Alık bir bakış attı yanındaki kıza. Kulaklarıyla beraber yanaklarının da kızardığına adı gibi emindi. Gökçen önüne dönüp, telefonu yer gibi yapmaya devam ederken o birkaç saniye daha bu dağınık saçlara, kızarmış tombul yanaklarına ve öne doğru büzülmüş minik dudaklarına baktı.

"Pamuk," dedi birkaç saniye sonra. "Parmağını uzatsana."

"Ne?"

Murathan ileri uzanıp kırmızı renkli kalemini aldı. "Evcilikte yüzük de olur," dedi ciddiyetle. "Bak, anne babalarımızın yüzükleri var." Pamuk'un sol eline uzandı. Minik parmaklarını kavrayıp yüzük parmağına kırmızı kalemle ince bir yüzük çizdi.

Kıkırdadı Gökçen. "Kırmızı yüzük," dedi parmağına bakarken. "Ben de sana çizeyim mi?" Cevap beklememiş, hızla kalemi Murathan'ın elinden alıp parmağına kırmızı bir yüzük çizmeye başlamıştı. Hızını alamayıp diğer parmaklarına da çizmeye başlayınca, Murathan ensesinden yakalayıp geri çekti.

"Batırdın, Pamuk! Bu ne?"

Sırıttı Pamuk.

"Resim yaptım."

Kavga başladı. Bir yerden sonra oyuna dönüştü, evcilik unutuldu. Gülerek, neşeli kahkahalar atarak dakikalarca oyun oynadılar.

Gün sonunda her zamanki gibi aynı koltukta yana yana uyuyakaldıklarında, ikisinin de sol elinin yüzük parmaklarında ince bir şekilde kırmızı kalem izleri vardı.

Bir fırına ne kadar çok bakarsam içindekinin o kadar hızlı kızaracağına dair birtakım batıl inançlarım mevcuttu. Bu nedenle karşımdaki fırına bakarken gözlerimi daha da kıstım. Bakışlarımda kısık ayarı bulmaya çalışırken arkamdan yükselen sesle irkildim.

"Kızım," diyordu Neslişah teyzem.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde daima var olan anaç tebessümüyle yüzüme bakıyor ama bir yandan da burada ne yaptığımı sorguluyordu.

Sorgulama, Neslişah teyzem. Gelinin bir deli.

Onun mekânında, Nesli'nin Mantı Evi'ndeydik. Küçük ama tatlı mı tatlı bir dükkândı. Kırmızı örtülü masaların her birinin üzerinde Yusuf amcanın mezarındaki nergis çiçeklerinden vardı. Küçük nergis çiçekleri hem ölüm hem yaşamdı. Belli ki Yusuf amca seviyordu. Ya da Neslişah teyze.

Hatıralar yine kayıptı. Ucunu tutsam daha doğrusu tutabilsem anımsayacaktım ama çoğu anının üzerinde ince bir zar vardı. Delemiyor, yırtamıyordum o zarı. Mesela Yusuf amcanın en çok mantı sevdiğini biliyordum. Ama onu mantı yerken hiç hatırlamıyordum.

Saat daha sabahın dokuzuydu ama dışarıda müşteriler vardı. Sabahın köründe mantı yemeye gelecek kadar hayatı seviyorlar mıydı? Tabii bana da şunu sormak lazımdı: Sabahın köründe baklava yapacak kadar bu hayatı seviyor musun Gökçen?

Hayatı değil, kara kaşlı, esmer bir yiğidi seviyordum.

Dünden beri komşu kızı Feride sinirini atamıyordum. Evlerin karşılıklı olması beni daha da çıkmaza sürüklüyor, Feride manyağının Murathan'ın odasını dikizlediğini görmek ise Murathan misali beni migren ataklarına batırıp çıkarıyordu. Perdesini sıkıca çekmiştim. Gece boyu da yanına tünemek vardı ama Neslişah teyzenin gazabı daha büyüktü.

Canım kaynanam beni koynuna sokup yatırmış, çiş bahanesiyle Murathan'ın yanına gitmek için her kalktığımda millî anne uyanışıyla vahşet görmüş bir şekilde uyanıp ne olduğunu sormuştu. Asıl Bordo Bereli, Neslişah teyze olmalıydı.

Ama şikâyetçi değildim. Kucağı sıcacık, kokusu annem gibiydi. Bir tek Murathan'ın yanında kâbussuz uyuyabilen zihnim, onun kokusunda da mışıl mışıl uyumuştu. Saçlarımı okşamış, küçükken yaptığım yaramazlıkları anlatmıştı.

"Bütün emanetlerin artık yanımda. Gözün arkada kalmasın, Yusuf'um," diye mırıldandığında uyuduğumu düşünüyordu ama uyumamıştım.

Duymuştum.

Nasıl rahat uyuduysam sabah erkenden ama dinç uyanmıştım. Neslişah teyze yoktu yanımda. Dükkânı açmaya inmişti. Murathan da benden önce uyanır sanmıştım ama yanılmıştım. Neslişah teyzenin yokluğundan faydalanarak yanına sızdığımda annesinin serdiği mor çiçekli çarşaflar içinde huzurla uyuyordu.

Bordo Bereli de olsan annenin serdiği güllü çarşaflar içinde yatmak zorundaydın. Temizliğinden emin olduğu için olsa gerekti, yüzünü yastığa gömmüştü. Yastıktan gelen temizlik kokusuyla aşk yaşadığına emindim. Kirpikleriyle oynamak, hafifçe ileri büzülmüş dudaklarını öpmek vardı ama kıyamamıştım.

Sessizce odadan çıkıp aşağıya inmiştim ama Neslişah teyze burada da yoktu. Dükkândan içeri girdiğimde on sekiz yaşlarında, koyu kahverengi gözlerini kocaman açarak bana bakan genç bir erkekle karşılaşmıştım. Beni

gördüğünde gülümsemiş, kendini, "Kayhan ben," diyerek tanıtmıştı. Neslişah teyzenin yamağıymış. Bana *yenge* demeye ilk saniyelerden başlamıştı. Murathan abisi önceden sıkı sıkı tembih etmiş. Yerdim Murathan abisini.

Neslişah teyze dükkâna alınması gereken birkaç şeyi almak için çarşıya inmişti. Ben ise muazzam bir gelin, gelin-i şahane, doğunun ve batının en muazzam gelini olarak kahvaltı işine el atmıştım. Ama Murathan uyanmamış, Gülhan abla ve Neslişah teyze hâlâ gelmemişti. Ben ise beklerken boş boş oturmamak adına baklava açmıştım.

Evet, Gökçen yapmıştı bunu. Kıskançlık bazen insanın içindeki gizli meziyetleri tetikliyordu.

Zamanı aşırı verimli kullandığım bir gün oluyordu. Saat daha dokuzdu ve ben hem uyanmış, hem kahvaltı sofrası hazırlamış hem de baklava açmıştım. Neydim ben? *Wonder Woman* falan mı?

Ama bana hayretler içinde bakan Neslişah teyze, deli bir *Harley Quinn* olduğumu düşünüyor gibiydi.

"Ne yapıyorsun sen?" derken elindeki poşetleri mutfağın bir köşesine bırakarak yanıma geldi. Şaşkın bakışları fırındaydı. "Sen mi yaptın bunu?"

Çocuksu bir neşeyle ellerimi belimde kavuşturup sağa sola salınma isteğime engel olamamıştım.

"Erken kalktım, siz de olmayınca gelene kadar bir şeyler yapayım dedim."

"Yavrum, niye yordun kendini?" derken hem gülüyor hem de sitem ediyordu. "Tatile geldiniz buraya. Kahvaltıyı da sen hazırlamışsın." Bu noktada kaşları çatıldı. "Gelmedi mi o Gülhan? Kırk kere dedim *benim sabah işim var, sen erkenden gelip kahvaltıyı hazırla,* diye."

Gülüşüm büyüdü. "Kızma Gülhan ablaya. Ahsen çok yordu dün. Uyuyakalmıştır. Hem hallettim ben hepsini." En tatlı bakışımı attım. "Yabancı mıyım sanki?"

Bak, bak, bak. Laflarıma bak!

"O nasıl söz?" dedi ters bir tatlılıkla. "Yabancı da kimmiş?" derken, kollarını açınca hemen koynuna sokuldum ve sıkıca sarıldım. Bazen insanın çocukluğu sadece bir koku olabilirdi. Neslişah teyzenin kokusu ise bütün çocukluğumdu. "Sahiden sen mi yaptın bunu?"

Başımı geri atıp yüzüne baktım. "Tabii ki," derken gururluydum. "Başka kim yapacak?" *Komşu kızı Feride mi* demek vardı ama yuttum. Kollarımı Neslişah teyzenin bedeninden çözüp fırına koştum. Kaynanamla aşk yaşarken baklavayı yakacaktık!

Neslişah teyze bu hâlime gülerek bakıyordu. "Maşallah benim kızıma," dedi.

Gururum seviye atlamıştı. Baklavayı fırından çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktığımda, ikimiz de gururluyduk. Nar gibi kızarmıştı ve çok güzel kokuyordu.

"Oh!" derken baklavadan derin bir nefes çekti içine Neslişah teyze. "Eline koluna sağlık. Çok güzel koktu. Renk geldi dükkânıma." Köşede hazır bekleyen şerbeti işaret etti. "Dök bakalım şerbetini."

Dediğini yapmak için kolları sıvadım. Ben tatlıyı şerbetlerken o da beni izliyordu. Birkaç dakika sessiz kaldık. "Neslişah teyze," dedim aniden. "Murathan'ın asker olması..." Derin bir nefes aldım. "Nasıl kabullendin? Gökalp de istemişti ama annem asla kabul etmedi."

Göz ucuyla yüzüne baktığımda tahmin ettiğimin aksine üzgün değildi. Dudaklarında derin bir tebessüm vardı. "Kabullendiğimi kim söyledi?" diyen sesi buruktu. "Bu saçlara aklar Yusuf'u toprağa verdikten sonra değil, Murathan asker olduktan sonra düştü. Ama hayali buydu. Engel olamazdım. Babası hayatta olsa o da böyle olmasını isterdi."

"Korkmuyor musun?"

Ben çok korkuyordum çünkü. Deli gibi hem de.

Gülüşü derinleşti. "Kaybetmekten korkma, kızım," dedi içimden geçen sesi duymuş gibi. "Çünkü hayat hep en korktuğunla sınar seni. Korkma ki korkuların seni bulmasın. Yaşamak istediğini hayal et, öyle yaşa. Yaşamaktan korktuğunu hayal edip kalan ömrünü de boşa harcama." Derin bir soluk verdi. "Hem birini sevince yanında olmasa ne yazar. Sevgi bedenlere değil, ruhlara karşı hissedilen bir duygudur." Elini kalbinin üzerine attı. "Sevda ise burada yaşar. Yusuf üç ayrı bedenle yıllardır benim yanımda. Evlatlarının bana olan sevgisi de babalarından birer parça değil mi?"

Cevap veremedim. Her şeyiyle öyle güçlü bir kadındı ki hayran kalmamak elde değildi.

Baklavayı bir köşeye aldık. Bu arada Neslişah teyze, Gülhan ablayı arayıp azarlamak için dışarı çıkmıştı. Sofraya götürmemi söylediği birkaç kahvaltılığı daha dikkatle masaya yerleştiriyordum ki arkadan belime dolanan kollarla kısa bir an için bocaladım. Gelenin kim olduğunu ezbere biliyordum. Gün, güneş doğduğunda değil, Murathan'ın dudakları boynuma derin bir öpücük bıraktığında aydı.

"Günaydın," diye mırıldandı.

Kendimden geçip gitmek vardı ama ortam malumdu. Göz ucuyla bize bakan müşterileri fark ettiğimde yüzümü ona çevirdim. Kehribarları asıl güneşti, içindeki hareler ise yaşam. Ellerini belimden çözmedi. Uykusunu fazlasıyla almış olmalıydı ki huzurlu bir ifadesi vardı.

"Günaydın," diye mırıldandım.

"Erkencisin," derken bayağı şaşkındı.

"Ben erkenci değilim de sen bugün geciken tarafsın, komutan." Ellerimi boynuna uzatıp açık mavi, salaş gömleğinin yakalarını toparladım. Etrafta komşu kızı Feride tehlikesi vardı. Kurda kuşa yem edemezdim hurma gözlümü. "Hani ben olmadan uyuyamıyordun?" diye mırıldandım hafif ters bir edayla. "Fosur fosur uyudun, maşallah."

"Kırk kere geldim başına, Pamuk. Uyurken, anneme sarıldığın kadar bana sarılmadığını görünce incindim doğrusu."

Güldüm.

"Gülme," dedi çapkın çapkın. "Sabah sabah şöyle gülme." Derin bir öpücük bıraktı sol yanıma. "Daha ayılmadan beni yine bayıltma," derken bir öpücük de diğer yanağıma bırakmıştı. "Fena yaparım."

Tabii ki güldüm. Hem de en cilvelisinden. Aniden girişte beliren Neslişah teyzeyi gördüğümde ise hızla gülüşümü silip kaşına gözüne yandığım adamın kollarından sıyrıldım. "Annen geliyor," diye mırıldandım panikle. "Dur, annen geliyor."

Dünyanın en edepli gelini unvanını kucaklamaya gidiyorum. Açılın!

Oflayarak bıraktı beni. Yüzünü toplaması adına kaş göz yaptığımda ise gözlerini devirdi. *Kuzey Tekinoğlu*[2] kanalını aktive etmişti. Her an içeri dalan bir müşteriye *ne baktın birader, mantı var, yoğurt var,* diye yükselebilirdi.

"Gülhanlar geliyor. Biz kahvaltıya başlayalım," diyerek ortama dalış yaptı Neslişah teyze. "Gerçekten uyuyakalmış." Sesinde tatlı bir kızgınlık vardı. "Koca kadın oldu, çoluğa çocuğa karıştı, kafası hâlâ dumanlı." Göz ucuyla Murathan'a bakmıştı. "Günaydın, oğlum."

"Günaydın," diye mırıldandı Murathan.

İkisi de masaya kurulduğunda ben de Murathan'ın yanına kurulma niyetindeydim ama aklıma baklavam geldiğinde adımlarım geriledi. "Durun!" dedim heyecanla. "Başlamayın. Hemen geliyorum."

Heyecanlı adımlarım hızla ilerledi. Mutfaktan içeri girdiğimde şerbetlediğim canım baklavalarımı güzelce tabağa alıp en gururlu hâlimle mutfaktan çıktım. Zihnimde dönen *Gelinim Mutfakta*[3] şarkısı hayal gücümün bir ürünü olmalıydı.

Ana oğul, kahvaltıya başlamak için uslu uslu beni bekliyordu. Yanlarına döndüğümde Murathan sorgulayan bakışlarını bana ve elimdeki tabağa çe-

[2] *Kuzey Güney* adlı televizyon dizisi karakteri. (e.n.)
[3] Gelin ve kayınvalidelerinin katıldığı yarışma programı. (e.n.)

virdi. Gururlu gülüşüm büyümüştü. Baklava dolu tabağı masanın boş kısmına bıraktım. Aynı gururlu gülüşümle Murathan'ın yanındaki sandalyeye kuruldum.

"Evet," dedim keyifle. "Şimdi başlayabiliriz."

"Eline sağlık," dedi Neslişah teyze daha yemeden. "Çok güzel görünüyor, kızım."

"Eline sağlık derken?" dedi Murathan şaşkınlıkla. Bakışlarımı ona çevirdim. "Sen mi yaptın bu baklavayı?"

Büyük bir keyifle başımı salladım. *Karın olay be adam!*

Daha da şaşırıp, "Ne zaman?" dedi.

"Bu sabah."

"Sabah?" derken şaşkınlığı seviye atlamıştı. "Sen sabah hem erken kalktın hem de baklava mı açtın?"

Yine keyifle onaylamıştım ama bir elimi masa altından bacağına atıp en tehditkâr şekilde sıktım. *Çaktırmasana, oğlum. Gelin şovu yapıyoruz burada.* "Evet, hayatım," dedim tadı tatlı. "Erken uyandım. Oyalanmak için de bir şeyler yapmak istedim." Bacağını hafifçe sıktım. Şaşkınlığı daha çabuk geçerdi.

Geçmedi ama. Alık alık bana bakarken gözlerini kırpıştırmaya devam ediyordu.

"Eminim ki çok güzel olmuştur," dedi canım Neslişah teyzem. Uzanıp tabağına bir dilim aldı. *Canım kaynanam, sen Allah'ın bir lütfusun.*

Yanımdaki asıl kaynanama döndüm. "Sana da vereyim mi?" dedim tatlı tatlı. Cevap beklemedim. Bir dilimi alıp tabağına bıraktım. "Bak bakayım, beğenecek misin?" Sesimde saçma bir heyecan vardı. En çok o sevmeliydi. Hatta en çok benim baklavamı sevmeliydi. Doğum gününde de yapıp o yok diye bütün mahalleyi baklavayla ihya etmiştim. İçimde ukde kalmıştı onun yiyememesi.

Ben heyecanla beklerken, uğruna bir mahalleyi baklavaya buladığım adam önüne bıraktığım dilime bakarak şöyle dedi:

"Zehirlenme ihtimali?"

Anında yüzüm düştü.

Neslişah teyze, perdeleri makineden beyaz çıkmayan teyzeler gibi, "Aa!" dedi. "Murathan! Öyle denir mi oğlum?"

Neslişah teyzem, sen Allah'ın lütfusun ama oğlun Allah'ın belası.

Dilimin ucuna gelen *bok ye* yükselişine zorlukla hâkim oldum. "Yüzde yüz," dedim tip bir bakış eşliğinde. "Sen seversin diye un yerine fare zehiri

kattım." Tatlı tatlı gülümsedim bu noktada. "Ye bakalım, hemen zehirleyecek mi?"

Güldü, salak goril. Tek seferde baklavayı ağzına atıp keyifle çiğnedi. Her geçen saniye yüzündeki ifade biraz daha aydınlandı. Ağır ağır yuttu ve en nihayetinde şaşkın bakışlarını yine bana çevirdi. "Ciddi ciddi bunu sen mi yaptın?" dedi.

Artık gerçekten gururluydum.

"Tabii ki. Güzel olmuş mu?"

"Tepsiyi ver," dedi tek nefeste. "Bırak kahvaltıyı, bana baklava tepsisini ver."

Kendimi tutamayarak güldüm. "Hani zehirlenirdin? Ne oldu?" Tabağı ona uzattım.

Kendi tabağına biraz baklava alıp kalanını bana geri uzatacağına, baklava dolu tabağı önüne alıp boş servis tabağını verdi elime. Bir dilimi daha bütün yuttu. Keyiflendim. Görev başarılıydı.

"İnanamıyorum sana, Gökçen," dedi ağzındaki lokmayı yuttuğu an.

"Hangi konuda?"

"Madem böyle güzel baklava açıyordun, neden aylardır baklava diye ağıtlar yaktırıyorsun bana, kızım?"

Keyifliydim.

"İlişkimiz monotonlaşmasın diye böyle küçük sürprizlerimi zamana yayıyorum."

"Harika!" dedi ağzı doluyken. Neslişah teyzeye çevirdi bakışlarını. "Sen de ye, anne. Harika olmuş. Özür dilerim ama seninkiyle kapışır."

Ben olsam *sana verdiğim emeklere yazıklar olsun,* diye çirkefleşirdim. Ama kibar kadındı Neslişah teyze. "Çok güzel olduğuna yemeden bile emindim," diyerek çayını yudumladı. "Ellerine sağlık, kızım."

Keyfim daha da yerine gelmişti. Kısa bir an herkes yemeğine yöneldi. Gözlerim üst üste baklava yiyen Murathan'a değdi. "Miden ağrır," diye mırıldandım. Az önce elime tutuşturduğu servis tabağına domates, salatalık, zeytin ve biraz peynir koydum. "Aç karnına o kadar çok yeme. Önce kahvaltını yap." Baklava tabağını alıp önüne kahvaltı tabağını bıraktım. Önünden ayrılan son baklava dilimine içli bir bakış attı.

Adana sınırları içinde Komutan Karakurt değil de sadece Murathan'dı sanki. Çocuksu bir ışıltı vardı göz bebeklerinde. Kısa bir saniye için Neslişah teyzeyle göz göze geldik. Derin bir tebessümle bu hâlimizi izliyordu.

"Hep yap bunu," dedi Murathan keyifle.

İmayla gülümsedim. Neslişah teyze, dükkâna giren Gülhan ablaya bakarken ona doğru eğildim. "Yaparım tabii, hayatım. Bilirsin, ben baklavayı çok severim," dedim sessizce.

En sevdiğim baklavalar ise malum olurdu ki hurma gözlü bir beye ait olanlardı.

Birkaç saniye yandan yandan baktı. Sonra ise en serserisinden gülümsedi. Annesine baktı, dudağının üstünü kaşırken, o da bana doğru eğilip, "Ne tesadüf," diye mırıldandı kulağıma. "Ben de tatlı şeyleri çok severim, bilirsin."

İçimi gıdıklıyordu sesi. Gülmemek için dişlerimi dudağıma geçirdim. Gülhan abla, "Günaydın," diyerek yanımıza geldiğinde minik bir öksürükle boğazımı temizledim.

Neslişah teyze geciktikleri için Gülhan ablayı azarlamaya başlamışken, Ahsen koşarak bizim yanımıza gelmişti. Kot jilesi ve ayıcıklı tokalarıyla bal küpü gibiydi. Benim kucağıma tünedi ama elini öpmesi için dayısına uzatmış. Murathan yer gibi yaparak öptüğünde bundan aşırı keyif almıştı.

Gülhan abla annesinin azarını umursamadan masaya kurulmuştu. Kahvaltıyı benim hazırladığımı duyduğunda bakışlarını bana dikti. "Gelin işte be!" dedi keyifle. "Her şey harika görünüyor, Gökçen. Şimdiden eline sağlık. Şanslı bir görümceyim." Domates tabağına uzanıyordu ki hemen yanında, tabağın içinde bir tane kalan baklavayı görünce durdu. Sırıtışı silindi. "Ay, bu ne?" dedi ekşimiş bir yüzle. "Feride'nin baklavası mı yoksa? Niye koydunuz sofraya?"

Gülhan abla, sen harika bir görümcesin.

Kucağımdaki Ahsen'in saçları okşadım. "Ben yaptım," dedim kendimden emin bir şekilde.

O da fazlasıyla şaşkındı.

"Ne zaman?"

"Sabah."

Daha da şaşırdı.

"Bu sabah?"

Onaylayan mırıltılar çıkardım.

Tam anlamıyla şaha kalktı. "Kız, madem böyle şeylerin var, niye söylemiyorsun?" derken Seda Sayan'dan pek farkı yoktu. Son kalan baklava dilimini hızla kendi tabağına aldı.

Tabak boş kalınca kucağımdaki Ahsen'i Murathan'ın kucağına yönlendirdim.

"Biraz daha getireyim."

"Bana ayrı tabakla getirebilir misin yavrum?" dedi Murathan.

Tabakla raks bile yapardım. *Yeter ki sen iste be adam!* Hanım gelin olduğum için gülümseyerek onayladım bu isteğini. Mutfağa girip, salınarak tabağa tatlıları aldım, Murathan için de ayrı tabak hazırladıktan sonra çıkışa yöneldim. Ama dışarı çıktığım anda karşımdaki görüntüyle adımlarım olduğu yere çakılmıştı.

Komşu kızı Feride dizlerinin üzerinde biten kahverengi elbisesi ve ensesinde sıkı bir atkuyruğu yaptığı saçlarıyla az önce huzurla kahvaltı yaptığım masanın önünde dikilmekteydi.

Sabah sabah beni mi sınıyor bu, dedi soldaki melek. *Aksiyim, lanetim, belayım, ablacığım.*

Sakin olalım, dedi sağdaki melek. *Aman ağzımızın tadı kaçmasın, Gökçen. Unutma. Sen olgun bir kadınsın.*

Murathan misali başıma giren ağrıyı ve yüz ifademi olabildiğince sabit tutmaya çalıştım. Çenemi dikleştirerek ilerledim. Birileri mekânın asıl sahibini görmeliydi. Tam yanından geçip Murathan'ın yanında durdum. Elimdeki tatlı tabaklarıyla kafasında sirtaki yapmak vardı ama olgun kadındık. Yapamadık.

"Feride," dedim isminin harflerini uzatarak. Tabağın birini masaya bırakıp sandalyeme kuruldum. "Günaydın, canım."

Göz ucuyla ifadesiz bir bakış attı.

"Günaydın."

En umursamaz hâlimle Murathan için ayrı hazırladığım tabağı önüne bıraktım.

"Al, hayatım."

Hayatım, demeyi pek tercih etmediğim için bu çıkışı ürkütücü bulmuş olmalıydı ki ürkek bir bakış attı hurma gözlüm. Ama sağ olsun, çaktırmadı. "Sağ ol," diye mırıldandı. Önüne dönerken ise ekledi: "Hayatım."

Aferin. Yola gel, aslan parçası. Ne saçmalarsam böyle uyum sağla.

"Buyur, kızım. Ne oldu?" dedi Neslişah teyze.

"Annem un istedi biraz. Onu alıp gideyim ben," derken elinde olduğunu yeni fark ettiğim turuncu kâseyi öne doğru uzattı.

Neslişah teyze kâseyi alıp, mutfağa yönelirken masada kalanlar olarak birkaç saniye sessizce bakıştık.

"Nasılsınız?" dedi Feride.

"İyi, canım," dedi Gülhan abla anında. "Çok iyi hem de. Ailecek kahvaltı yapıyoruz gördüğün üzere."

İyi görümceler edinmiştim vesselam. Büyük bir keyifle ağzıma minik bir domates parçası attım.

Yüzü düştü yine Feride'nin. "Ne güzel," diye mırıldandı. "Afiyet olsun."

Gülhan abla samimiyetsiz diyeceğim bir gülüşle bakıyordu. Feride bu konuda idmanlı gibiydi. Asla umursamadı. Baklava yiyen Murathan'a saçma bir tebessümle baktı.

"Dün yeseydin keşke. Sıcak sıcak getirmiştim. Daha lezzetliydi."

Valla kaşınıyordu bu kız.

"Bu seninki değil," demiş bulundum aniden. "Seninki biraz şerbetlendi, tatlım," dedim muazzam bir tebessümle. "O yüzden bunu ben yeni yaptım." Boşta kalan sandalyelerden birini işaret ettim. "Buyur şöyle. Tadına bak istersen."

Hafifçe boğazını temizledi Murathan. Lokma boğazında kalmış olmalıydı. Benden tırsıyor olması da muhtemeldi. Gülhan abla gülmemek için dilini dudaklarında gezdirdi. Ahsen, yavrum ise en masum olanımızdı. Kendi kendine *Ceviz Adam* şarkısını mırıldanıyordu.

"Yok," dedi Feride düşük bir ifadeyle. "Sabah sabah tatlı yemeyeyim."

"Bence de," derken artık pek de gülmüyordum.

Birkaç saniye için gözlerimizi birbirimizden koparmadık ama dayanamayan o oldu. Tedirginlikle bakışlarını kaçırdı. Bir adamın yanında sevgilisinin olduğunu göre göre nasıl böyle davranılabilirdi, aklım almıyordu.

Çok şükür ki Neslişah teyze elinde un dolu kâseyle ortama giriş yaptı. Feride de kâseyi alıp, teşekkür ettikten sonra kıvıra kıvıra çıkışa yöneldi. Bu süreçte tam olarak yanımdaki gorile baktım. Bakışları ileride olsa ağzına şamarı indirecektim ama değildi. Kucağındaki Ahsen'in istediklerini tabağına bırakıyordu. Kucağında çocukla bu kadar tatlı görünmek zorunda mıydı? Beni olmadık düşüncelere itiyordu.

Gülhan abla, Feride'nin arkasından büyük bir nefretle, "Çıngırak var arkasında bak, çıngırak," dedi. "Tıslayarak gidiyor, bakın bir şuna."

"Gülhan!" diyerek uyardı Neslişah teyze.

"Ay, ne Gülhan?" diye çıkıştı. "Oldum olası bundan da annesi olacak o kadından da hoşlanmıyorum."

Sebep belliydi ama sormadan edemedim.

"Neden?"

"Sinsiler," dedi Gülhan abla anında. "Annem yıllarca her şeylerine koştu. Dara düştüklerinde ilk annem yardım etti. İyiliğini asla esirgemedi. Hep kibar davrandı, saygılı oldu. Ama annem ne zaman arkasını dönse bunlar

kuyusunu kazdı. Arkasından konuştu. Aslıhan ablam olsaydı şu an burada keşke. Bu ikisine o kadar profesyonel, o kadar harika laf sokuyor ki zevkten on köşe falan oluyorum."

Gözlerini devirdi Neslişah teyze.

"Gülhan!"

Yüzünü ekşitti Gülhan abla.

"Valla hiç Gülhan falan deme bana. Sen de az daha kendini zorlasan ermişler mertebesine ulaşacaksın yani. Kırk kere dedim bu kadar iyi niyetli olma diye."

"Yardımları da çok oldu," dedi Neslişah teyze her zamanki asil duruşuyla. "Onları göz ardı edemem."

"Neden acaba?" derken küçümser bir tını vardı Gülhan ablanın sesinde. "Feride'yi Murathan'a vermeye çalıştıkları için yardım etmiş olabilirler mi? Bak bakalım bundan sonra yardımları dokunacak mı sana?"

Ortama ağır bir sessizlik çöktü.

"*Sar, sar, sar makarayı. Çöz, çöz, çöz makarayı,*" dedi Ahsen.

Ağzımdaki lokmayı ağır ağır çiğnerken bakışlarımı yanıma çevirdim. Kurban olduğum adam da yandan yandan bana bakmaktaydı. Masumca gözlerini kırpıştırdı. Haklıydı da. Bu durumda masumdu. Ama içimdeki kıskançlık duracak gibi değildi. Kaynadıkça kaynıyordu.

Durumu Neslişah teyze özetledi:

"Aferin sana, Gülhan."

Gülhan abla dişlerini dudağına geçirdi. "Ama bunlar geçmişte kaldı tabii," diye bir toparlama girişiminde bulundu. "Önemli olan şu an ve sonuç. Değil mi?" Murathan'ın öldürücü bakışlarından tedirgin olmuş olmalı ki hafifçe yutkundu.

Aslıhan abla görüntülü aradığında gerginlik bölündü. Murathan, Gökalp'i, ben ise annemi aradık. Hepsi Aslıhan ablamın yanında bize katıldı. Onlar telefondan, biz ise birlikte oturduğumuz masadan gülerek hatta yüksek sesli kahkahalar atarak kahvaltımızı ettik. İnsanın bir yere ait olduğunu hissettiği duygu zannımca mucizevi bir hisli. Bu an ise bu duyguyu iliklerime kadar hissettiğim en mucizevi anımdı.

Kahvaltı bittiğinde masayı toplama kısmına geçmiştik. Burası tahmin ettiğimden daha yoğun bir mekândı. Kayhan'ın koşturmacasına dayanamayıp ona yardım etmeye başlamıştım. Birkaç masanın isteklerini ben aldım ve siparişi bildirmek adına mutfağa yöneldim. Ama içeri girdiğimde, köşede mantı kapatan Murathan'ı görmeyi beklemiyordum.

Siparişleri söyleyip hurma gözlüme yöneldim. "Oo, kolay gelsin, komutanım." Büyük elleriyle küçücük mantıları kapatırken pek ciddi duruyordu. Hamarat erkeğin hâli bir başka oluyordu. Gülerken cebimden telefonumu çıkardım. "Bunu çekmem lazım."

Anında unlu elleriyle telefonu elimden kaptı. "Pamuk!" dedi yalandan bir terslikle. "Canımı sıkma, ha!" Sonra tekrar ciddiyetle mantı kapatmaya devam etti.

Artık kahkaha atarak gülüyordum. Adana kanalına geçmişti. Acayip hoşuma gidiyordu bu ses tonu. "Aferin sana," derken hafifçe sırtına vurdum. "Ben erkeğin hamaratını severim."

"Pamu-" diye yine yükselecekti ki Neslişah teyze, "Murathan, bitti mi oğlum?" diye seslenince koca kaplan, minik bir kediye dönüştü. "Az kaldı, anne," diye mırıldandı uslu uslu.

Kahkaham büyüdü. Bu adam dağda terörist avlıyordu! "Flaş, flaş, flaş! Silopi'nin en ünlü komutanının son hâli görenleri şaşkına çevirdi." Kocaman bir kahkaha daha attım.

Dişlerini sıktı. "Kızım, seni var ya..." derken yerinden kalkmak hatta kıçıma bir şamar atmak için hareketlendi ama yetişemedi. Biz de az çok idmanlıydık. Gülerek kaçtım.

"Her bir iş yakışır benim hurma gözlüme. On parmağında on marifet," derken karşısındaki boş sandalyeye oturdum. Minik bir öpücük attım.

Yarım bir edayla gülümsedi. Keyfi yerindeydi, başı ağrımıyor demekti bu. Kollarımı yukarı sıyırıp ben de mantı kapatmaya giriştim. Murathan gibi minicik yapmaya çalışıyordum ama çok zordu. Bir onun eline bakıyordum bir de kendime. Yoğun bir işti. Benim migrenim tutacak gibiydi.

"Nasıl o kadar küçük yapıyorsun sen? Bana da öğret."

Bu isteğimi kırmayarak göstermeye başladı. Şurasını böyle al, şurasını şöyle katla derken ortaya yamuk yumuk mantılar çıkmıştı. Daha fazla tahammül edemedim. "Nasıl bu kadar düzgün ve küçük yapabilirsin ya?" derken elimdeki mantıları kafasına savurma isteğine zorlukla hâkim oldum.

Aramıza gelip katladığımız mantıları aldı Neslişah teyze. "Bin tane elemana bedel Murathan," dedi bu hâlimize gülerek. "Bu işi onun kadar hızlı ve güzel yapan yok."

Gururla gülümsedi benimki. "Öyle, hızlıyımdır," dedi.

Bilmem mi? Üzerimden sütyenimi bir saniyede çıkarma rekorun var, aslanım. Nasıl bilmeyelim senin hızını?

Serseri serseri güldü. Adamı deli, beni ise zırdeli ederdi. Hatta ediyordu. Büyük ihtimalle etmeye de devam edecekti. Çok sevmek zordu. Aynı saniye-

lerde Gülhan abla, Ahsen'i uyutup aramıza katılmıştı. Neslişah teyze bütün işleri ona verip bizi dükkânın çıkışına yöneltmişti. *Buraya çalışmaya değil, gezmeye geldiniz,* diyerek gönlümü bir kere daha fethetmişti.

Dükkândan çıktığımızda yüzüme vuran güneşle gözlerimi kıstım. Bakışlarıma ilk karşımdaki binanın balkonundan bize bakan Feride değdi. *Kızım, cinli misin sen, nesin? La havle!* Gözlerimi devirmemek imkânsızdı.

"Murathan."

Murathan olduğunu onaylayan bir mırıltı çıkardı. Eve doğru ilerliyordu ki adımları durdu.

"Bana şu kızın evini bombalamamam için tek bir makul neden sun," diye çok mantıklı bir cümle kurdum.

Balkonda olduğunu anlaması için o yöne bakmasına gerek yoktu sanırım. Anlamıştı ne demek istediğimi. Birkaç adımla tam karşıma gelip bir kolunu usulca belime doladı. Feride'nin gözleri üzerimizdeydi. Hissediyordum.

"Sana delicesine âşık olmam," diyerek benden daha makul bir cümle kurdu. Yumuşacık dudakları önce yanağıma narin bir öpücük bıraktı. Sonra ise saçlarıma. Yüzüme bakmak adına başını geri attığında yine kalbime zarar bakışıyla karşılaştım.

Gülümserken, "Salaksın," diyerek cilvelendim.

Gözleri kısılacak derecede gülümsemeye devam etti. Hayran hayran baktı gözlerime. "Nereye götüreyim seni?" dedi. "İlk nereyi görmek istersin?"

Uzun kirpiklerinde gezindi gözlerim.

"Sen en çok nereyi seviyorsan oraya götür. Gezdiğin, gördüğün, önünden geçerken gülümsediğin neresi varsa hepsini göster."

Onun gördüklerini görmek, onun gözüyle dünyaya bakmaya çalışmak, onun sevdiği şeylere bakarken onun gibi gülümsemek istiyordum.

"Hazırlan o zaman," derken iki eliyle yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. Önüme düşen birkaç saç tutamını geri iteleyip yüzümü ve gözlerimi tamamen göreceği bir konuma getirdi. "Hızlı bir şehir turu yapalım." Nazikçe okşadı yanağımı. Sonra ise dudaklarını ağır bir edayla alnıma yasladı. "Adama ilk defa renkli görünsün gözüme."

"Can kurban senin gibi yâra,
Bağrıma açsınlar yara,
Senden vazgeçmem,
Senden vazgeçmem, can kara gözlüm..."

"Konuş be, Tülay abla!" derken radyonun sesini daha çok açtı Barbaros. Keyfi öyle yerindeydi ki şu radyoyu bütün bir şekilde yiyebilirdi. Türkü'yle coşarken büyük bir keyifle arabasını sürüyor, Bilge'sine gidiyordu.

Hatay'a, yani memleketine gelmişti kurban olduğu. Onu görmediği her an Barbaros'a zulümdü. Daha fazla dayanamamış, yollara düşmüştü. Dudakları o kırmızı yanaklara değmedikçe ne tadı kalıyordu ne neşesi. Ayrıca Zülfikar denen bir faktör vardı. Aşk acısı ise beynini mahvetmişti.

Telefonu çalınca duraksadı. Ekranda Zülfikar ismini gördüğünde yüzünü ekşitti. "Lan, şehir değiştirdik, hâlâ kurtulamadık," diye söylene söylene aramayı en kibar şekilde cevapladı. "Ne var lan, puşt?"

"Barbaros..." dedi Zülfikar ağlamaklı bir sesle. "Beni bırakıp nereye gittin, lan?"

"Ananın..." dedi ama gerisini yuttu. Aşk acısı bu adama yaramamıştı. Sülük misali Alican ve Barbaros'a yapışmıştı. "Lan, beni mi sınıyorsun sen?"

"Alican da yok. Bu zorlu günlerimde niye yalnız bıraktınız lan beni, şerefsizler?"

Derin bir nefes verdi Barbaros. "Bazen acılar tek başına yaşanır, kardeşim," dedi. "Şimdi telefonu kapat, yastığa sarıl ve tek başına zırla, olur mu? Bunun seni ne kadar güçlendireceğine şaşıracaksın. Adam olmak için bu yollardan geçmen lazım. Biliyorum, zor ama başarabilirsin. Hadi, göreyim seni. Ne olur, birazcık siktir git şimdi."

"Lan, Barbaros! Alican da yok, Hasan abiyle tek kaldım," diye yükseldi Zülfikar.

"Gözüne az görün, bir şey olmaz."

"Senin dalağını sik-"

Hızla telefonu kapadı.

"Bela oldu başıma, pezevenk! Ben kendi sevdamda bu kadar uzmanlaşamadım. Bu ne, lan?"

Bilge'nin evine vardığını görünce keyfi tekrar yerine geldi. Tüm hızıyla, tek katlı evin uzağında durdu. Adres burasıydı. Önce uzaktan yokladı. Hava kararmaya yakındı ve evin ışıkları yanıyordu. Arabadan çıkıp eve doğru ilerledi. Evin demir kapısını sessizce açıp bahçeye süzüldü. Önce etrafta dört döndü. Evin tüm perdeleri kapalıydı. Önü çiçeklerle kaplı bir pencerenin önünde durdu.

Pencerenin önünü süsleyen rengârenk çiçekler, Bilge'sini andırıyordu. O camın altına sinip cebinden telefonunu çıkardı. Kurban olduğuna mesaj yazmak gibi niyetleri vardı ki tam başının üstündeki pencere açılınca duraksadı. Lakin duyduğu sesle göğüs kafesi çiçek açtı.

"Susadınız mı bakayım siz? Su vereyim mi size?" diyordu uğruna kurşunlar yiyeceği ses.

Güldü. Sonra isc lap diye eğildiği yerden doğruldu. "Bilg-" diyordu ki gerisi gelmedi. Bu ani çıkışı yüzünden yüreğine inen Bilge, minik bir çığlık eşliğinde elindeki plastik sürahiyi şeytan taşlar gibi Barbaros'un kafasına savurmuştu.

Kafasına inen darbe ve sularla öylece kaldı Barbaros. Aşkından sırılsıklamdı, evet ama bu kadarını o da beklemiyordu. Birkaç saniye için Barbaros'un üzerinden süzülen sulara bakarak sessiz kaldılar.

Yüzünü avuçlayıp suyu şükredercesine sıyırdı. "Çok şükür, elhamdülillah," diye mırıldandı istemsizce.

Bilge ise bir şoku atlatamadan diğerini sürükleniyordu. "Barbaros," dedi panikle. "İyi misin?" Ellerini ileri uzattı. Bedenini elinden geldiğince dışarıya sarkıtıp Barbaros'un ıslak yüzünü avuçlarının arasına aldı. Yüzüne çarpan su yüzünden dağılan hırçın, kara kaşları düzeltti.

Buraya kadardı Barbaros'un bütün dertleri. "İyiyim," dedi âşık âşık. Bilge'nin, yanağındaki minik elini kavrayıp avuç içine derin bir öpücük bıraktı. "Senin vurduğun yerde her türlü yeşillik biter, kurban olduğum."

Utanarak gülümsedi Bilge. "Ya, Barbaros..." dedi. Bulundukları konumu fark ettiğinde ise paniği baskın geldi. "Ne işin var senin burada?"

"Seni özledim," diye net bir cevap aldı. Bilge yine gülümserken Barbaros *Erzurumlu Romeo* olduğunu ispat etmek ister gibiydi. "Böyle camının önündeki çiçek olsaydım keşke, Bilge. Hep yanında, yakınında olurdum o zaman."

Sevmek insanın yanaklarını ağrıtabiliyordu. Bilge'ye de öyle oluyordu. Gülümsemekten yanaklarının ağrıdığını hissediyordu. "Sen benim yaka çiçeğimsin," dedi mırıltı şeklinde. Bir elini kalbinin üzerine attı. "Hep burada taşıyorum zaten. Merak etme."

O kadar keyiflendi ki evi toptan yiyebilirdi Barbaros. "Kız, sen var ya..." derken yoğun bir sevgiyle dişlerini sıkıyordu. Elinin içindeki eli yoğurur gibi sevdi. Ama hızını alamadı. "Gel buraya, bir tanecik öpeyim yanaktan," diyerek Bilge'yi daha çok dışarı çekti. "Valla geberdim sen yokken. Kulama şekersiz çay içiyor gibiyim."

Bal yanağından en kocamanından öptü. Dudakları tatlıya bulanmıştı. Sesli şekilde, "Oh!" dediğinde kıkırdayarak koluna vurmuştu Bilge. "Sessiz ol, babam duyacak."

"Duysun," dedi geniş geniş. "Tanışmış oluruz."

"Saçmalama. Çok kızar."

"Yav, neyine sinirleniyor? Kaç yaşına gelmiş ad-" diyordu ki yandan duyduğu sesle olduğu yerde hopladı.

"Lan!" diye bağırıyordu bir adam.

Bakışları o yöne döndü. Orta boylarda, tombul, Bilge gibi al yanakları olan bir adam çatık kaşlarla ona bakmaktaydı. Bu yanaklara bakarken çok da korkamadı Barbaros. *Angry Birds*'e benziyordu.

Hızla geri çekilmişti Bilge.

"Baba!"

Hafifçe yutkundu Barbaros. Adam sinirle ona doğru ilerliyordu. "Sen kimsin, lan?" diye bağırdı şiddetle. İki eliyle yakasına yapıştı ama boyu Barbaros'tan bir hayli kısa olduğundan zorlanıyordu. Daha kolay tutabilsin diye Barbaros aşağıya eğilmek zorunda kalmıştı. Ataya saygı esastı.

"Merhaba, efendim. Ben Barbaros Yüce," diyerek kendini tanıttı.

Oysa adam dinlemiyordu. Bilge'nin tatlı yanaklarını kimden aldığı ise şu an daha netti. Sinirlendiği için kıpkırmızıydı bey amcanın yanakları. Bu durumda Barbaros nasıl korkabilirdi ki?

"Kimsin sen?" dedi bey amca tekrar.

"Barbaros Yüce," diyerek bir kez daha kendini tanıttı.

Adam yakasını daha da salladı.

"Lan, kimsin dedim sana?"

"Dedim ya, efendim. Barbaros Yü-"

Bu noktada adam Barbaros'un yüzünü kendine, yani aşağıya doğru çekti. Sinirden patlamak üzereydi. Hatırladığı kadarıyla Bilge babasının adının Yakup olduğunu söylemişti. Annesi ise Mine'ydi.

"Sana kimsin dedim!" diyerek her kelimeyi büyük bir sinirle vurguladı Bey Baba Yakup. Bilge de sık sık babasının sinirinden bahsederdi zaten. Buna aşina olduğundan bu noktada yutkundu Barbaros.

"Baba!" diyerek tam o an Bilge lafa giriş yapmıştı. Barbaros'un yakasındaki ellere sarıldı. "Baba, dur!"

Babasının ters bakışları Bilge'ye döndü. "Kim bu?" dedi.

Bu sefer korkmadı Bilge. Sakınmadı, geri durmadı. "Sevgilim!" diye bağırdı en net şekilde. "Sevdiğim adam. Sakın vurma!"

Ortama derin bir sessizlik çöktü. Bir köpek havladı. Bir çöp arabası geçti. Başka bir araba egzoz patlatarak geçti. Bilge'nin ailesinin geri kalanı ise evden çıkıp tam arkalarından onları izlemekteydi.

Beş kız kardeşlerdi: Mualla, Simge, Müge, Bilge ve Özge.

Anneleri Mine Hanım kırklı yaşlarında, tıpkı eşi gibi hafif toplu bir teyzeydi. Başına bürük şeklinde attığı beyaz yazmasının içinde hayretle baktı önündeki manzaraya. "Tövbeler olsun!" derken ellerini başının iki yanına atmıştı.

En büyük abla Mualla hayretle bakıyordu.

"Ne oluyor ya?" diyordu ikinci abla Simge.

"Bilge'ye bak sen," diyordu üçüncü abla Müge.

Henüz on yaşındaki en küçük kardeş Özge ise enişte adayını incelemekteydi.

"Bu muymuş şimdi Barbaros?"

Yakup şuracıkta önündeki adamın ümüğünü sıkmak istedi ama kızının ellerini sıkıca kavradığını fark edince duraksamıştı. Sinirli bakışları etrafta gezindi. "Geç eve!" derken yakasını bırakıp iteledi Barbaros'u. "Geç şu eve." Bilge'yi de ittirdi. "Ele güne rezil edeceksiniz beni. Geçin şu eve de içeride konuşalım. Yürüyün."

İkisi de uslu uslu ilerlerken Bilge utanç ve korkudan tırnaklarıyla oynamaya başlamıştı. Elini tutmak, cesaret vermek istedi Barbaros ama yapamadı. Küçük bir evleri vardı. Orta büyüklükte bir hol ve holden odalara açılan kapılar... Sağ tarafa dönen Yakup Bey'in peşine takıldı hepsi. Geniş bir salona girdiler. Kahverengi koltuklar, büyük bir yemek masası ve odanın girişinde iç içe geçmiş bir şekilde duran beyaz sehpalarla oldukça sıradan bir evdi. Bu görüntü Barbaros'un hoşuna gitmiş, ona kendi evini hatırlatmıştı.

Tekli koltuklardan birine en beyefendi hâliyle yerleşti. Bilge'nin anne ve babası tam karşısındaki koltuğa otururken kız kardeşlerin beşi de boy sırasına girmiş bir şekilde kapının yanına dikilmişlerdi. Mualla en uzunlarıydı. Gözleri bir ceylan misali büyüktü. Toparlak yanakları Bilge'yi andırıyordu. Simge uzun boyluydu. Ailenin hiçbir ferdine benzemiyordu. Müge tam olarak annenin kopyası, Bilge babanın, en küçük kardeş ise Bilge'nin kopyası gibiydi. Hepsinin bakışları pürdikkat Barbaros'taydı. Bir tek Bilge yere bakarak tırnaklarıyla oynamaya devam ediyordu. Oysa ona baksa cesaret verecekti Barbaros. *Korkma,* diyecekti. *Ben varım,* diyecekti.

"Nerelisin sen, oğlum?" diyerek ortamın gerginliğine rağmen tatlı bir giriş yaptı Mine Hanım.

Terleyen ellerini dizlerine sildi Barbaros. "Erzurum," dedi.

Yakup Bey daha fazla dayanamadı.

"Lan, ne işin var o zaman burada?"

"Bilge için..."

"Sevgilin mi vardı senin, Bilge?" diye mırıldandı en büyük ablası Mualla. "Niye bana söylemediniz? Yazıklar olsun."

"Sana anlatmaya çalıştım kırk kere," dedi ikinci abla Müge. "Dinlemedin ki hiç."

"Bilge asker olduğunu söylemişti. Gerçekten asker tipi var," diye mırıldandı üçüncü abla Simge.

En küçük kardeş Özge ise Bilge'nin eline uzanmış, kendi elinin içine alıp sıkıca kavramıştı. Gülümseyerek baktı ablasına. Anne babaları, kızlarına sevgilerini belli etmeyedursun; bu beş kız kardeş bir o kadar anne babalarının tersiydi. Sevgilerini birbirlerine koşulsuz bir şekilde sunar, her durumda birbirlerinin ellerini tutardı.

Yakup Bey bu mırıltılara daha fazla dayanamadı. "Susun!" dedi aniden. Mırıltılar kesildiğinde bakışları Barbaros'taydı.

"İşin ne senin?"

"Askerim, efendim."

"Nerede?"

"Silopi'de, efendim."

Bu sefer Bilge'ye ters bir bakış attı Yakup Bey. "Anlaşıldı," diye homurdandı ağzının içinde. "Biz eli ekmek tutsun diye okutup yaban ellere yollayalım, onun şu ettiğine bak!"

Bilge'nin başı yerden asla kalkmazken ortama ağır bir sessizlik çöktü. Daha fazla dayanamadı Barbaros. Bilge'yi üzen babası dahi olsa susamazdı. Hassastı o, kırılgandı. Kırılmamalıydı, hiç kimse tarafından incitilmemeliydi. Barbaros'un artık yaşamasının tek amacı buydu. Bilge'nin dalını kıran olursa onun ağacını toprağından sökerdi. Onun yuttuğu sesi olur, gerekirse yine onun yerine esip gürlerdi.

"Kötü bir şey yapmadı," dedi ani gelen bir cesaretle. "Böyle konuşmanızı gerektirecek bir durum yok. Ben de buraya bunun için geldim zaten. Babam izin vermeden, seninle olamam deyince sizinle konuşmak istedim."

Bilge'nin dakikalar sonra Barbaros'a değen bakışları dolu doluydu. *Doğru adam,* dedi içinden. *Hayatında ilk defa kendi fikrin doğrultusunda karar verdin, Bilge. Ve hayatının en doğru kararını verdin.*

Yakup Bey hâlâ sinirliydi. "Ne konuşacağım lan ben seninle?" Bilge'ye yoğun bir sinirle baktı. "Kızım bana söyleyecek söz mü bırakmış? Kendi kendine vermiş kararını."

Boynu büküldü Bilge'nin.

"Baba..."

Annesi araya girip, "Kaç yaşına gelmiş bu kız, Yakup," dedi. "Sana mı sorsun artık bir de?" Hiçbir kızını henüz evlendirememiş, hepsinin evde kalacağını düşünen Mine Hanım için umut dolu bir andı. Barbaros'a en sevimli ifadesiyle baktı. "Kaç yaşındasın sen, evladım?"

"Yirmi sekiz efendim."

Güldü Mine Hanım.

"Maşallah, maşallah."

Odanın girişinden başka bir ses yükseldi. "Kaşların lens mi abi?" diyordu küçük kardeş Özge.

Kızlar ellerini dudaklarına kapatıp, gülerken Bilge kardeşinin elini sıktı.

"Özge! Çok ayıp."

Bilge'nin paniğinin aksine gülümsedi Barbaros.

"Yok, doğal, abiciğim."

Ablasına daha çok sokuldu Özge. Gülümsemesi büyürken usulca, "Ben sevdim," diye mırıldandı. "Tatlı bir abi."

"Anan baban hayatta mı oğlum?" dedi Mine Hanım.

"Çok şükür hayattalar, efendim. Rabb'im yokluklarını göstermesin."

"Amin, amin."

Yanındaki eşine hayretle baktı Yakup Bey. "Ben çıkayım da siz devam edin, Mine!" dedi. "Tanışın, kaynaşın! Nasıl olur?"

Mine Hanım yüzünü ekşitmek suretiyle sustu.

Yakup Bey'in Barbaros'a olan ters bakışları sürüyordu.

"Âdet töre bilmeden, kalkıp gelmişsin böyle kapıma. Ele güne madara edeceksiniz beni. Böylesine kız mız vermem ben. Kalk git! Bir daha da gözüm görmesin seni."

Ne yapacağını pek kestiremedi Barbaros. Bey amca bu sefer harbiden sinirlenmişe benziyordu. Kalkmak istedi, yüreği izin vermedi. Oturmak istedi, götü yemedi. Derken ortamda cılız bir ses yükseldi.

"Ben istiyorum," dedi Bilge mırıltı şeklinde. Bütün cesaretini topladı. Sonrasını düşünmedi. Düşünmek de istemedi. Hayatında verdiği en doğru kararın arkasında durmak için yoğun bir cesaret duygusu kabardı göğüs kafesinde. "Barbaros'u seviyorum, baba," diye devam etti. "Başkasına ölsem de varmam. Ya o ya hiç."

Kız kardeşleri şaşkın şaşkın ona baktı. Asla böyle bir çıkış beklemiyorlardı. Yakup Bey'in ise sol gözü seğiriyordu. Yüzü öyle bir kızardı ki âdeta pancara döndü. "Mine!" diye kükredi. "Şu kızını sustur!"

Bu cüsseden bu sesin çıkmasını beklemeyen Barbaros bile bu yükselişle yerinde hoplamıştı. Kayınbabası biraz gergin gibiydi. Allah'tan Murathan Karakurt gibi gerginliğin piri olan bir komutanı vardı da fazlasıyla idmanlıydı.

Kızların hepsi ürkekçe başını yere eğerken Mine Hanım da bu konuda oldukça idmanlı görünüyordu. "Öğretmen olurken senin kızındı da şimdi niye benim kızım oldu?" diye huysuzlandı. "Kötü bir şey yapmamış. Kaç yaşına geldi. Elbet olacak istediği. Turşusunu mu kuracaksın sen bu kızların?"

Bey amca yeniden, "Ne biçim gelmiş kapıma adam, Mine!" diye yükseldi. "Bütün komşular gördü. Ne diyeceğiz millete şimdi? *Kimdi bu adam,* derlerse ne cevap vereceğiz?"

En sonunda Barbaros pata küte olaya giriş yapıp, "*Allah'ın emri, peygamberin kavliyle kızımı istemeye gelecek olan adam,* diyeceksiniz Yakup Bey," dedi.

Ortama yine ağır bir sessizlik daha çöktü.

"Cesur," dedi en büyük abla.

"Gözü kara," dedi ikinci abla.

"Yürek yemiş," dedi üçüncü abla.

"Beyaz atlı prens gibi," dedi küçük kardeş.

Belki onların da böyle boy boy kızları olur, hepsi sevdiğine benzerdi. Barbaros, Bilge'yle mutlu bir aileye sahip olmanın hayalini kurarken Yakup Bey'in alaycı sesi hayalini böldü.

"Kime dayanarak diyorsun bunu peki?"

"Allah'ın emri, peygamberin kavline," dedi alık alık.

Daha fazla sakin kalamadı Yakup Bey. "Lan, oğlum!" diye oturduğu yerden yükseldi.

Güldü Barbaros. Hem de tatlı tatlı.

Yakup Bey sinir dolu bir şaşkınlıkla baktı.

"Neye gülüyorsun, lan?"

Nazlı nazlı bacaklarını sağa sola eğdi Barbaros.

"Bana *oğlum* dediniz."

Kız kardeşler yine gülmek içine ellerini dudaklarına kapatırken Yakup Bey şaşkındı. Sinirliydi. Bu adamın korkup kaçması, yediği onca laftan sonra buradan gitmesi gerekmiyor muydu? Bu da neydi?

"La havle!" dedi yoğun bir sinirle. İşin garibi sinirlenemiyordu da. O sinirlenince karşısındaki de sinirlenmeliydi ki daha çok sinirlensin. Bu şekilde işler ters tepiyordu. Karşısındaki gencin cesaretini içten içe takdir etmeden

edemedi. Belli etmezdi ama kızları onun her şeyiydi. Hele de ürkek bir kuş misali doğduğu andan beri sesi en az çıkan kızı Bilge.

"Bana bak, Barbaros musun yoksa Tartaros musun nesin!" dedi ters ters. "Ben çuvalın başı dururken götünden açmam."

Boşluğuna geldi Barbaros'un. Saf bir ifadeyle göz kırpıştırdı.

"Ne?"

"Evde büyük kızlar dururken küçüğünü evlendirmem," dedi Yakup Bey her kelimesini vurgulayarak. "Ayıplarlar adamı."

Daha saçma bir ayıp duymamıştı Barbaros. Bakışlarını boy boy dizilmiş kız kardeşlere çevirdi. "Bilge," dedi ürkekçe. "Kaçıcı sıradasın sen?" Umuyordu ki şu an gördüğü sıra yaş değil, boy sırasıydı.

"Ben bir," dedi Mualla

"Ben iki," dedi Simge.

"Ben üç," dedi Müge.

Bilge ise elini ürkekçe kaldırıp, "Ben dört," dedi.

Küçük kız kardeş Özge ise ortam güllük gülistanlık gibi gülüp, "Ben de beş," dedi.

Yok mu artıran diye bağırma isteğine zorlukla hâkim oldu Barbaros. Sol yanına üç büyük kurşun yemişti. "Dört müsün?" diye mırıldanırken dudakları seğirdi. Önünde evlenmesini bekleyeceği üç abla daha mı vardı yani? Şaka mıydı bu? Kamera neredeydi? Kıracaktı, kafa atacaktı.

Başını ağır bir edayla aşağı yukarı salladı Bilge.

"Dört..."

Barbaros bir umut, "Ablalar..." dedi. Yakup Bey amcaya döndü. "Yani büyük kızlarınızın hepsi bekâr mı Yakup Bey amca?" Belki biri nişanlı falansa süre kısalırdı. Bir umuttu.

Olmadı ama. "Hepsi bekâr," dedi Yakup Bey en acımasız şekilde. "Onlar evlenmeden Bilge evlenemez. Kimse o niyetle benim kapıma dahi gelemez. Şimdi kalk, git yoluna. Zamansız öten horozun başı kesilir. Bir daha böyle ádetsiz töresiz karşıma çıkıp benim asabımı bozma. Hadi, git!"

Kurşun yemiş gibi kalktı Barbaros. İstemeye istemeye evden çıktı. Bilge'yle birbirlerine uzaktan içli bakışlar attılar. Ablalara biraz kırgın baktı. Ne vardı yani evlenmeyecek? Hoş mu olmuştu bu şimdi? Tekrar arabaya bindiğinde artık türküleri keyifli değil, acı ve elem doluydu.

"Evet arkadaşlar, kanalıma hoş geldiniz. Bugün hurma gözlümle beraber Adana'dayız." Kendimi ve etrafı çektiğim kameranın ekranını yanımdaki Murathan'a çevirdim. "Selam vermek ister misin?"

Güneş gözlüğüyle en havalı şekilde yürümeye devam ederken, "Hayır," diye net bir cevap verdi.

Umursamadan, tekrar önüme dönüp kendimi ve etrafı çekmeye devam ettim.

"Murathan her zamanki gibi biraz huysuz, arkadaşlar. Kişisel algılamayın. Tüm insanlıktan nefret ediyor. İmkânı olsa hepimizi çamaşır suyunda boğar."

Elindeki muzlu sütü içerken usulca, "Sen hariç," diye mırıldandı.

En kibarından gülümsedim. "Çok incesin, hurma gözlüm." Ben de muzlu sütümden bir yudum aldım. Adana sıcağında daha muazzam bir ferahlatıcı yöntem olamazdı. "Murathan," dedim hâlâ kendimi çekerken. "Bu şey bir harika."

"Ne sandın?" derken bir kolunu boynuma atıp bedenimi kendine çekmişti. En havalı şekilde tek eliyle muzlu sütü içmeye devam etti. "İç de bir lezzet gör."

"Bana bir aç köpek demediğin kaldı, farkında mısın?"

Güldü.

"Demiş kadar oldun." Ekrana döndüm. "Evet, siz de şahitsiniz. Sevgilim bana *aç köpek* dedi."

Sesli güldü bu sefer. Ekranı bilerek ona çevirdim ki gülünce kısılan gözlerini çekebileyim, o yokken, bakıp iç geçireyim ama olmadı. Gözünde güneş gözlükleri vardı. "Bence de şahitler," dedi ekrana doğru. "Demedim."

"Adi bir köpeksin sen," derken videoyu kapatmış bulunuyordum. Bu sıcakta sosyal olmak zordu. Telefonu cebime attım. "Bu ne sıcak ya!" diye huysuzlandım. Mart ayında bu kadar sıcak olmasına pek anlam veremiyordum, saçlarım terden boynuma yapışmıştı. Bunu anlamış olmalıydı ki boynumdan çektiği eli saçlarımı kavradı. Yukarıya doğru toplayıp, hâlâ yürümeye devam ederken hafifçe enseme üfledi.

"Hep böyle sıcak mı burası?" dedim huysuzca.

"Sıcak tabii. Boşuna gözü kara, deli olmuyor buranın insanı. Siz de o kadar sıcakta kalın, bakın ne oluyor."

Sütümden bir yudum içtim.

"Aynen, az daha abart."

"Ne abartması, kızım? Atatürk bile görmüş bunu. Kurtuluş Savaşı'nın kazanılacağından ilk burada emin olmuş. *'Bende bu vekayiin ilk hiss-i teşebbüsü*

bu memlekette, bu güzel Adana'da vücut bulmuştur, demiş. Atam bizi gördü de öyle savaşmaya kadar verdi. *Adanalılar oldukça bize bir şey olmaz,* dedi.

Güldüm.

"Allah Allah! O zaman siz sıksaydınız ilk kurşunu. Neden benim İzmirli Hasan Tahsin abime sıktırdınız?"

Çenesini yukarı dikip, "Hasan Bey biraz aceleci davrandı zannımca," dedi. "Yoksa yani biz de hallederdik."

Gülüşüm daha sesli bir kahkahaya dönüştü.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

İşaret parmağı ileriyi gösterdi.

"Geldik bile."

İşaret ettiği yere baktım. Meşhur Adana Taş Köprüsü önümüzdeydi. Sabahtır beni bütün tarihî mekânlara götürüyor; her yerin hikâyesini, efsanesini uzun uzun anlatıyordu. Bildiği şeyleri bana anlatırken öyle tatmin olmuş bir ifade vardı ki yüzünde, gülerek dinlemekten başka bir şey yapamıyordum.

"Evet, dinliyorum, hocam. Anlat bakalım burayı da," dedim uslu uslu. Köprü zamana kafa tutan bir edayla boylu boyunca akan nehrin üzerinde uzanırken arkadan Merkez Camii ve minareleri görünüyordu. Manzara görülmeye, uzun uzun izlenilmeye değerdi.

"Hakkında rivayet çok," derken elini boynumdan ayırdı. Gözlüğünü çıkarıp saçlarına doğru itti. Uzun uzun taş köprünün tarihini, neden inşa edildiğini anlatmaya başladığında detaylar çok da umurumda değildi.

Hayran hayran yüzüne bakıyordum ki içimdeki sevgi seline daha fazla engel olamadım. *Buralar önceden hep dutluktu,* diyen abiler gibi ileride bir yeri gösterip, yine önemli bilgiler anlatmaya devam ederken yukarı kaldırdığı kolunun altına iliştim. "Murathan," dedim sakince.

"İşte, Ramazanoğulları da..." diyordu ki ben kolunun altına girip, sarmaşınca duraksadı. "Hı?" dedi hemen.

"Sen bir şeyler anlatırken bana bir hâller oluyor."

Arsız bir insan olduğu için anında anladı bu hâllerin neler olduğunu. Havadaki kolunu sırtıma doladı. Serseri bir gülüş belirdi dudaklarında. "Mesela? Neler oluyor?"

En cilveli ifademi kuşandım.

"Galiba bizim seninle şehirleri hatta dünyayı gezmemiz; gezdiğimiz her şehirde, her ülkede sevişmemiz gereken durumlar var, komutan."

Hoşuna gitmiş olmalıydı ki yüzü aydınlandı. "Muazzam bir fikir," derken aşırı coşkuluydu. Yanağıma derin bir öpücük bıraktı. Ben kahkaha atarken o daha da coşkulandı. "Hemen yapalım bunu. Yoksa gün yüzü göremem ben."

Koluna minik bir tokat attım. "Arsız," deyip gülerken kollarının arasından sıyrıldım ama uzaklaşmama izin vermedi. Hemen elimi kavramıştı. İlerlemeye devam ettik. Ben bu yolu yalnız yürüsem bu kadar güzel gelir miydi gözüme? Romantik düşüncelerimin aksine şöyle bir soru yönelttim:

"Sen de benim için köprü inşa eder misin?"

"Ayıpsın!" dedi en Adanalı havasıyla. "Köprü senin köpeğin olsun, ha!" Sesli sesli güldüm. "Sen bana yaptırır mısın?"

"Ayıpsın!" dedim onu aratmayacak bir ciddiyetle. "Köprü direkt ben olurum, ha!"

En seslisinden güldü. Gezerek, konuşarak, gülerek, bildiğimiz her şeyi birbirimize anlatarak ilerlemeye devam ettik. En sonunda ise kaçınılmaz sona geldik. Bir ciğer lokantasına.

Ara sokaklara attığı sedir ve masaları, etrafa yoğun bir şekilde hâkim olan pişmiş et kokusu, kulağa daimî bir şekilde gelen et pişirme sesiyle Necati Usta denilen bir adamın mekânına gelmiş bulunuyorduk. Oldukça kalabalıktı. Tatlı bir adamdı Necati Usta. Murathan'ı da çok eskiden tanıyor olsa gerekti ki görür görmez, gurbette Türk gören gurbetçi misali sarıp sarmalamıştı.

Adana güzel yerdi, hoş yerdi. Lakin et sevmeyen biri için bazen yorucu olabiliyordu. Önümde lavaşın arasına sardığı ciğerleri iştahla yiyen Murathan'a ekşi bir yüz ifadesiyle bakmaya devam ettim. Şalgamından içti keyifle. Yetmedi, ortada bulunan sakatat tabağından yürek mi yoksa dalak mı olduğunu bakmadığım için çözemediğim bir şeyi alıp iştahla ağzına attı.

Başka yerde ağzına koklayarak, et sürerken burada bütün bütün yutuyordu. Adamın sağ bileğini kessem Seyhan, sol bileğini kessem Ceyhan akacaktı. Hiç bu kadar Adanalı olacağını düşünmemiştim. Buraya gelince içindeki gizli duyular uyanmış gibiydi.

Murathan'ın böbrek, dalak, ciğer yemesini izlerken Necati Usta, sipariş verdiğimiz *sıkma* denen gözlemeyi benim önüme bırakmıştı. Gülümseyerek teşekkür ettim.

Ak düşmüş saçları, pos bıyıkları, beline bağladığı beyaz önlüğü, balkon misali dışarı çıkmış göbeği vardı Necati Usta'nın. "Ee?" dedi Murathan'a. "Etler nasıl?"

Keyifle güldü benimki. "Her zamanki gibi on numara beş yıldız, Necati Usta," dedi.

Kocaman bir kahkaha attı Necati Usta. Omzuna babacan bir şekilde vururken gülen gözleri bendeydi. Kısa bir an duraksadıktan sonra yeniden Murathan'a dönmüştü. "En sonunda soluna yakışanı buldun ha, deli oğlan." Bir kere daha vurdu omzuna. "Güzel bulmuşsun güzel, beklettin bizi o kadar ama değmiş."

Nadir görülür bir şekilde, utanmış bir ifadeyle gülümsedi Murathan. Bakışları ben, önündeki ciğer ve Necati Usta arasında gidip geldi.

"Çok sık gelir miydi buraya?" diye sordum.

"Küçükken evet," dedi Necati Usta. "Anası buralara az gelmedi aramak için. Yüreğine inerdi kadının her seferinde. Sonra büyüdü. Büyüdükçe daha az gelir oldu. Gönül koyacaktım ama duydum ki asker olmuş, bu vatan için savaşır olmuş. Kızamadım, aksine gururlandım."

"Yedirdin o kadar eti, güce kuvvete sen getirdin. Tabii ki gururlanırsın, Necati Usta," dedi Murathan.

Usta şen bir kahkaha daha attı. "Hepsi sana helal olsun, deli oğlan. En sonunda yanında bir kız gördüm ya, daha da gururlandım." Bakışları bana döndü. "Ot gibi gelip gidiyordu buraya. Delikanlı adam sevdası kadar şanlanır, yanar, pişer, olgunlaşır. *Hani senin sevdan,* diyordum. *Ben o işlerden anlamam,* diyordu. Bak, ne güzel anlıyormuşsun işte, hergele."

Bakışlarımız birbirine değdi. Biz çok küçükken pişmiştik o ateşte.

"Sen hep ne dersin, Necati Usta?" derken bakışlarını benden koparıp usulca Necati abiye baktı.

"Ne bileyim, oğlum?" dedi en Adanalı hâliyle. "Ben hep bir şey derim."

"Gönül bir kuştur..." dedi Murathan.

Usta ise anında anımsayıp, "Ancak kendi yuvasını bulunca bülbül olur," dedi.

"Aynen ondan," dedi Murathan derin bir gülüşle. Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Biz yuvamızı inşa etmiştik ama rüzgâr sert esince yolumuzu kaybetmiştik. Yıllar sonra ancak bulabildik."

Gülümsemem derin ve bir o kadar anlamlıydı. Necati Usta başka masadan çağrılınca yanımızdan uzaklaşmak zorunda kalmıştı ama ben bakışlarımı karşımdaki adamdan -yüreğimden- çekmemiştim. "Ağzın fena laf yapıyor, Karakurt," dedim.

Ne sandın, der gibi baktı. Aynı zamanda bir lavaşa sardığı ciğerleri ağzına tıkıyordu. Güldüm bu hâline. Askeriye şu hâllerini görse *madem bu kadar ponçiksin, bize niye kan kusturuyorsun,* diye veryansın ederdi. İştahına daha fazla dayanamayarak ben de sıkmamı yemeye başladım.

"Neden evden kaçıp buraya geliyordun?"

"Mahalle sıkıcıydı," dedi. "Ayrıca evden uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşıp Adana'nın çıkışını hesap etmeye çalışıyordum."

Gülüşüm buruklaştı. İsterse mahalleden çıkmasın hatta evin önünden bile ayrılmasın, o yaştaki bir çocuk için buna cesaret etmek bile büyük bir mucize değil miydi?

"Hesaplayabildin mi?"

"Pek değil. En son yaptığım hesaplar yüzünden fazla uzaklaşıp, soluğu polis karakolunda alınca annemden sağlam bir dayak yemek zorunda kaldım."

İstemsizce güldüm. Bu acılarına karşılık ileri uzanıp yanağını şefkatle okşama niyetindeydim ama arkamızdan bir şeylerin yere düşme sesi gelince durdum. Bir kadın çığlık attığında bütün bakışlar o yöne döndü. Yerde boylu boyunca yatan Necati Usta'yı gören Murathan ise panikle ayaklanmıştı.

"Necati Usta!" diye bağırarak o yöne koştuğunda ben de peşine takıldım.

Ne kadar insan varsa ayaklanmış, yerde baygın yatan Necati Usta'nın başına toplanmıştı. Çalışanlardan biri ağlayarak uyanması için öyle bir tokatlıyordu ki adamın uyanacağı varsa da bu darbelerden sonra ihtimali azalmış olabilirdi.

"Lan oğlum, dur!" diyerek Murathan elamanı geri itti. "Daha da fenalaştırdın adamı."

Elamanı yana itip ustanın nabzına bakmak için bileğini kavradı. *Açılın, ben doktorum,* diyerek ortama dalış yapmak en büyük hayalimdi ama iş ciddileştiğinde sesim çıkmadı. Boğazımdaki serum kablosu ve elimde patlayan silah hâlâ zihnimde canlıydı. Sessiz bir şekilde kalabalığın arasından sıyrılıp kendimi Murathan'ın yanına attım.

"Nabız yok," diye mırıldandı Murathan sessizce. Sakin görünüyordu ama gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Korkularımı yutmam gerekiyordu. Bir hayat söz konusuydu.

"Şu insanları uzaklaştır. Sonra da ambulansı ara," diye net bir emir verip Necati Usta'nın yana düşen başını düzelttim. Ağzını açıp, dilinin geri kaçıp kaçmadığına baktım. Göz bebeklerine ve boyun bölgesindeki nabzına baktım. Yoktu. Kalp krizi geçiriyordu. Murathan etraftaki insanları uzaklaştırmıştı. Telefonda sağlık ekiplerine yolu tarif ederken, ben hızla dizlerimin üzerine doğrulup kalp masajına başladım. Zaman ilerliyordu. Her saniye fazlasıyla değerliydi.

Derin bir sessizlik çöktü ortama. Tüm bakışlar üzerimdeydi. Benim tek amacım ise Necati Usta'yı hayata döndürmekti. İçimden sayarak masaja devam ettim. Necati Usta'da hiçbir değişiklik olmadı. "Yirmi beş..." diyerek,

kalp masajını bitirince suni solunuma geçtim. Sonra tekrar kalp masajına başladım.

Geri dönmüyordu. Paniklesem de asla belli etmedim. Etraftaki tüm sesleri susturdum. Suni solunum için bir kere daha yüzüne eğilirken, Necati Usta aniden öksürmeye başlayınca kalabalıktan devasa bir sevinç çığlığı yükseldi. Derin bir nefes verene kadar nefesimi tuttuğumun farkında değildim. Koma pozisyonu için Murathan'la beraber yan çevirdiğimizde kalabalık Necati Usta'yı değil de dünyaya çarpacak bir atom bombasını kurtarmışım gibi beni alkışlıyordu.

Aynı dakikalarda sağlık ekipleri olay yerine gelmişti. Hastanın durumuyla ilgili bilgi verdim. Necati Usta'yı ambulansa yerleştirirken göğsümü kaplayan büyük bir hüzün vardı.

Ne olursa olsun ben bir doktordum. Uzun zamandır hâlâ kanlı olduklarına inandığım avuçlarıma bakamıyordum ama bu defa baktım. Az önce bu ellerin altında bir kalp yeniden hayata dönmüştü. Kan yoktu artık, bir yaşamın kalp ritmi vardı.

Murathan ne düşündüğümü anlamış gibi baktığım elimi kavradı ve avuç içime derin bir öpücük bıraktı. Onun dudaklarının değdiği her acıda çiçekler yeşerirdi. Yine öyle oldu. Gülümseyerek gövdesine sokuldum.

Kalabalığın arasından sıyrılıp, ambulansın peşinden gitmek için arabamıza ilerlerken, telefonu çalınca adımlarımız yavaşladı. Ekrana baktığında adımları tamamen durmuştu. Açıp sadece dinledi.

"Anladım," dedi en sonunda ve kapadı.

Kaşlarının çatılması ve sesinin daha da ciddileşmesinden anladığım kadarıyla bu askeriyeden gelen bir aramaydı. Çünkü artık Murathan değildi, Komutan Karakurt'tu.

"Dönüş erkene çekildi," dedi sessizce. "Yarın sabah görev varmış."

Çok şey söylemek istedim ama bir kelime bile dökülmedi. Ne diyebilirdim ki? Vatan çağırıyordu. Nerede olursa olsun gitmeliydi. "Peki," diye mırıldandım sadece. "Döneriz o zaman." Gülümsedim. Mahcup bakışlarını gördüğümde yüreğim ezilmişti. Kıyamazdım. "Sorun yok."

"Sen kal istersen. Daha iznin var. Dönmek zorunda değilsin. Annemlerle kafa dağıt. İznin bitince dönersin," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Olmaz." Tuttuğum elini daha sıkı kavradım. "Sen nereye, ben oraya."

Gözlerime öyle bir baktı ki bir kez daha kalbimin patlayacağını sandım. Saçlarıma derin bir öpücük bırakıp, beni sarıp sarmaladı. Varsın tatil erken bitsin, bu anlar da bana yeterdi. Çünkü ben Gökçen'dim. Azla yetinmeyi, ba-

hasıyla ilgili aklında kalan tek tük anılarından; beklemeyi ise sevdiği adamın gittiği her görevden geri dönüşünü beklemeyi sabrederken öğrenen Gökçen.

Elindeki poşetlere rağmen merdiveni üçer üçer atlayarak çıktı Alican. Hedefi olan kapının önüne geldiğinde minik bir öksürükle boğazını temizledi. Poşetleri bir saniyeliğine yere bırakıp kot ceketini ve saçlarını düzeltti. Evet, hazırdı. Kapıya üç kere hafifçe tıklattı. Tekrar poşetleri kavrayıp en havalı hâliyle kapının açılmasını bekledi.

Ürkek, küçük bir aralık şeklinde açılmıştı kapı. Açtığı kapının önünde Alican'ı görmeyi beklemeyen Zehra kısa bir an için duraksadı.

"Alican."

Gülümsedi.

"Zehra."

Onu görünce yalnızca aralıktan başını çıkardığı kapıyı tamamen açtı Zehra. "Senin ne işin var burada?" dedi.

Yüzü düştü Alican'ın. Ne demek ne işi vardı? Elbette bir işi vardı. Yoksa *evde eksikler varmış, onları alıp Zehra'ya götürmem lazım,* diyen Aybüke Komutan'ının ellerine yapışıp *siz durun, ben alırım,* dememişti yani. Ne münasebetti!

Kızların hiçbiri evde olmadığı için tek kalan Zehra, eksikleri sadece akşamları gelen Aybüke'ye ya da Duru ve Ayşegül'e söylüyordu. Bugün Aybüke ablasına söylemeyi tercih etmişti.

Alican ellerindeki poşetleri havaya kaldırarak, "Eksikler varmış evde," dedi. "Aybüke Komutan'ımın biraz işi vardı. Benden getirmemi rica etti. Akşam geç gelirmiş. *Merak etmesin,* dedi." Yalandan ölen yoktu sonuçta. Sallamaya devam edebilirdi.

Zehra ona uzatılan poşetleri alırken elleri ve gözleri küçük bir an için birbirine değmişti. "Sağ ol," dedi geri çekilirken. "Zahmet oldu."

"Ne zahmeti, canım? Elime yapışmadı."

Gülümserken Alican'ın asla beklemediği bir teklif sundu Zehra.

"Buyur içeri. O kadar yorulmuşsun. Bir kahve yapayım."

Kapıdan azıcık görüp gideceği umuduyla gelen Alican için mucizevi bir teklifti. Birkaç saniye için ne yapacağını bilemedi. Nezaket gereği yapılan bir teklif de olabilirdi. Rahatsız etmek, hele de Zehra gibi bu konuda özel hassasiyetleri olan birini tedirgin etmek istemezdi. "Yok," dedi ne yapacağını kestiremediği için. "Rahatsız etmeyeyim."

Usulca kenara çekilirken Zehra'nın gülümsemesi büyümüştü.

"Sen rahatsız etmezsin, gel."

Kapıyı Alican için açık bıraktı. Elindeki poşetleri ince bileklerine rağmen kuvvetle taşıyarak mutfağa ilerlemeye başladı. Alican birkaç saniye için açık kapıdan içeri baktı. Zehra mutfağa girdiğinde ise sırıtma dürtüsüne engel olamadı.

O rahatsız etmezmiş, öyle mi?

Zorla toparladı ifadesini. İçeri girip kapıyı kapadığında, mutfak kapısında beliren Zehra'yla birbirlerine tebessüm ederek bakıştılar. "Kahveni orta içiyordun, değil mi?" dedi Zehra.

Tebessümle onayladı. Onu bu eve ilk kez getirdiği zaman yolda bir mola vermişlerdi. Zehra yemek yemiş, Alican orta şekerli kahve içmişti. Bazı anılar kendini fark ettirmeden zihne kazınırdı. Derin bir tebessüm belirdi ikisinin de dudaklarında. Zihinlerine aynı anda aynı anı düşmüştü.

Birlikte bu yola çıktıkları ilk an... Oysa ne kadar da yabancıydılar birbirlerine.

Zehra'yı ilk gördüğü anı düşündü Alican. Ürkek, her şeyden korkan, Alican'ın montunun ucunu asla bırakmayan, kara kuru, dağınık saçlı Zehra.

Bir de şimdi mutfak kapısının önünde dikilen kıza baktı. Daha cesur, kendi ayaklarının üzerinde durmak için çabalayan, yanaklarında minik gamzeleri belirmiş; siyah, kıvırcık saçları her daim ay ışığı vuruyormuş gibi parlayan ve dudaklarında minnet dolu bir gülümseme olan Zehra.

Çok şey söylemek istedi bu değişime karşı ama derin derin gülümsemekten başka bir şey yapamadı. "Orta," diyerek onayladı Zehra'yı.

"Sen geç salona, ben hemen gelire-" Durup kendini düzeltti Zehra. "Geliyorum yani."

Salona ilerlerken güldü Alican. Bu gidişle yeni bir haber spikerinin doğuşuna neden olacaktı. Koltuğun bir köşesine ilişti. Birkaç dakika bekledi ama köşedeki masanın üzerine bırakılmış defterleri görünce dayanamadı. Kalkıp o yöne ilerledi ve defterleri göz ucuyla inceledi.

Birden sekize kadar her sınıf seviyesi için okuma metinleri vardı. Sarı kapaklı bir defteri açtı Alican. Düzenli bir şekilde minik cümleler ve metinler yazılmıştı. Zehra yazmış olmalıydı. Yazısının düzenli oluşu karşısında etkilenmiş bir edayla dudaklarını kıvırdı. Tam o anda Zehra kahvelerle salona girdi. Alican'ı koltukta değil de masa başında görünce o yöne ilerledi.

"Ders mi çalışıyordun?" dedi Alican.

Kahveleri masanın üzerine bıraktı. "Çalışmaya çalışıyorum dersem daha doğru olur. Heç bir şey anlami-" Durdu, kendini düzeltti. "Hiçbir şey anlamıyorum yani."

"Rahat ol, Zehra," derken hiç davet beklemeden, masanın önünden bir sandalye çekip kuruldu Alican. Kahvesini kendi önüne çekti. "Yabancı yok. Kendin gibi konuş."

Kendi kahvesini alıp Alican'ın yanındaki sandalyeye ilişti Zehra. "He," dedi harfleri uzatarak. "Öyle konuşayım da dalga geç yine, değil mi? Yemezler."

Güldü Alican. "Sen çok fena bir şey oldun, ha," diye parmağını usulca salladı. Zehra çenesini yukarı dikip, tepeden bir bakış atınca gülüşü büyüdü. O minik burnuyla nasıl tepeden bakabilirdi ki? Tatlı duruyordu. "Ne çalışıyordun?" dedi bakışlarını önündeki kâğıtlara eğerek. "Gel, anlat bakalım neler öğrendiğini."

Hevesle öne eğildi Zehra. "Türkçe çalışıyorum. Okumayı biliyorum ama yavaş yazıyorum. Kursa yazıldım, biliyor musun? Hocam çok iyi. Her şeyi tek tek anlatıyor."

"Öyle mi? Alican yaz bakayım şuraya."

Defterine ve kalemine uzandı Zehra. Hevesle yazdı.

"Nasıl? Yazım çok güzelmiş. Uzun zaman yazmayan biri için oldukça başarılıymışım. Burak Hoca öyle dedi."

Alican tam inci misali yazılan adına gülümseyerek bakıyordu ki duyduğu isimle kurşun yemişçesine kaldı. "Şu hocanın adını bir daha söyle bakayım," dedi.

Zehra hâlâ oldukça hevesliydi. "Burak," dedi.

Tek kaşı havalandı. "Erkek mi?" diye çok yersiz bir soru yöneltti.

"Burak diye kız mı olur, Alican?" O sırada önündeki kâğıda, Alican'ın adının yanına kendi adını yazmıştı. Hevesle defteri ona doğru itti. "Bak, şimdi de Zehra yazdım."

"Görüyorum," dedi huysuzca.

Zehra hevesli gülüşünü asla bozmuyordu. "Çok güzel yazıyorum, değil mi?" dedi. "Burak Hoca en çok beni beğendi."

Alican'ın tadı kaçmaya devam ediyordu. "Aynen. Çok güzel," diye homurdandı.

Bunu yazısı için söylememişti. Zehra'nın gün geçtikçe ışıldayan ve güzelleşen çehresine bakarken istemsizce dökülmüştü dudaklarından. İyileştikçe daha da güzelleşiyor, dikkat çekiyordu. Şimdi ne yapacaktı? İmkânı olsa bir

deniz kabuğunun içinde saklardı onu. Kaybetme korkusunu ilk defa iliklerine kadar hissetmişti. Elinde can bulan yaralı bir kuştu Zehra. Uçmak isterse ne yapacaktı?

"Şimdi ne yazayım?" dedi bu düşüncelerden bihaber olan Zehra.

Derin bir nefes verdi Alican. "Senin bu hocan genç mi yoksa yaşlı mı?" diye sordu.

"Çok uzun cümle. Nasıl yazayım bunu?"

Bacağını masanın altında sallayıp duruyordu Alican. Farkında olmadan saçma bir stresin içine düşmüştü.

"Yaz diye demedim onu. Cevapla diye dedim. Sözlü olarak yani."

Aydınlandı Zehra.

"Ha, öyle. Senin gibi biri işte."

Elini ağzına kapatıp ağıt yakma isteğine zorlukla hâkim oldu Alican. Salladığı bacağı hızlandı. Dişlerini dudağına geçirdi. Sanıyordu ki beyni biraz uyuşmuştu. Derken masanın üstündeki bir kâğıt takıldı gözüne. Rastgele cümlelerin aşağıda boş bırakılan yerlere yazılması isteniyordu. Sol köşeye kırmızı harflerle bir not düşülmüştü.

ÖDEV!

Kâğıdı bir hışımla aldı. "Bu ödevin mi?" dedi.

"Evet. Yarına yetişmesi lazım ama cümle bulamıyorum. Hocam *kitaplardan bakmayın, siz yazın,* dedi."

Kâğıdı Zehra'nın önüne bıraktı Alican. "Yaz," dedi hırsla. "Alican, Zehra'yı eve bıraktı. Bunlar, Alican'ın kurabiyeleri. Alican topu tuttu. Alican ve Zehra el ele. Zehra bal al. Başka yerde bal yok. Zehra balı Alican'dan al!"

Güldü Zehra.

Ters bir bakış attı Alican. "Ne var?" dedi. "Ne gülüyorsun? Yazsana."

Hâlâ gülüyordu Zehra. "Sonuncusu biraz komik oldu sanki," dedi.

Hiç gülmüyordu Alican. Komik olan neydi? "Nesi komik?" dedi gergin bir şekilde. "Nesi komik bunun? Başka yerde bal yok. Zehra sadece Alican'a gelebilir işte! Nesi komik bunun?"

Bu siniri beklemeyen Zehra masum masum gözlerini kırpıştırıyordu. "Neye kızdın ki şimdi?" dedi.

"Kızmıyorum ben!" derken de kızmıştı Alican. Bu saçma yükselişi nasıl toparlayacağını bilemeyince Zehra'ya saldırmaya karar verdi. "Yardım falan etmiyorum ödevine. Kal sınıfta!"

"Tamam, tamam. Gülmüyorum," dedi Zehra. Ciddileşerek elindeki kalemi daha sıkı kavradı. "Yazıyorum." Kâğıda inci gibi yazısıyla net ve hatasız bir cümle yazdı.

Alican ve Zehra el ele...

Kâğıda yazılan şeye bütün tersliğine rağmen memnun bir ifadeyle baktı Alican. Zehra kalan cümleleri yazmaya devam ederken, "Aferin," dedi. "Eminim ki bu ödevden yüz puan alacaksın."

Alican topu tuttu, diye yazdığı sırada *inşallah,* diye mırıldandı Zehra.

"Kaçta senin dersin? Tek gidebiliyor musun Halk Eğitim Merkezi'ne?"

Ne münasebet, der gibi baktı Zehra. "Tabii ki gidirem," dedi.

"Yanlış anlama. Bazen korkuyorsun diye dedim."

"Şarkı mırıldanıyorum kendi kendime. O zaman hiçbir şeyden korkmuyorum."

Zehra ödevine odaklanmışken Alican onu izliyordu. Küçücük burnuna, ödev yaparken ileri büzdüğü küçük dudaklarına, omzundan aşağıya dökülen parlak buklelerine dalıp gitti. İçinde tarifi imkânsız bir korkunun belirdiğini hissetti. Onun Zehra'da gördüklerini başkaları da görürse ne yapacaktı?

"Bütün korkuları geçiriyor mu şarkı söylemek?" derken zihninden geçenler o fark etmeden dilinden dökülmüştü.

"Geçirmiyor. Ama kısa bir an için korkuları unutmanı sağlıyor. Şarkının melodisini ve sözlerini düşünüyorsun. Diğer her şey sıfırlanıyor. Hem bazen unutmak lazım. İnsan unutmazsa nasıl yaşar ki?"

"*Unutmak hem ödül hem cezadır,* derler. Senin için ödül o zaman."

"Değil," dedi Zehra anında. "Annemi, babamı ve kardeşlerimi unutmak istemezdim mesela. Ama unutuyorum. Bir fotoğrafları bile yok. Yüzleri yavaş yavaş siliniyor. Bunları siliyor bu kafam ama asıl unutması gereken kötü anıları asla unutmuyor. O anların kokusu bile hâlâ burnumda." Bakışları karşıdaki duvara kilitlendi. Geçmiş derin bir kuyuydu, zorlukla çıkmıştı. Yeniden orada boğulmak istemiyordu. Hızla dalgın bakışlarını toparladı. "Boş konuşuyorum yine. Kusura kalma."

Gözünü bile kırpmadan dinlemişti oysa Alican. "Sorun yok," derken sesi bir kuyuya atılan ve suyu dalgalandıran taş misali titremişti. "Dök içini. Dinlerim, Zehra. Sıkılmam."

"Deniz kabuğum mu olacaksın yani? O da denizin derdini yutuyor ya."

Alican bir omzunu hafifçe yukarı kaldırıp, indirerek, "Olurum," dedi. "Sen anlat yeter ki. Kabuğumun içinde saklarım sırlarını. Bilmek isteyen uğultudan başka bir şey duyamaz. Bende kalırsın sadece."

Kalbi göğüs kafesinde bir kuş misali çırpındı Zehra'nın. Sessizce uçtu, Alican'ın göğsünün kapısına dayandı. Alican'ın ruhu bile duymadı. Birkaç saniye bakışlarını birbirlerinden çekmediler. Zehra gözlerini kaçırmadı, saklanmadı, korkmadı. Sadece derin bir şekilde gülümsedi. "Senden deniz kabuğu olmaz, Alican. O kadar sert değilsin," dedi yumuşacık bir sesle. "Senden deniz olur."

Bakınca huzur veren deniz...

Alican'ın bakışlarıyla utanmaya başladığında, "Hani şu Denizli'de olan deniz," diyerek utancını dağıtmaya çalıştı.

Derin bir nefes verdi Alican. Bu hata ölene kadar yüzüne vurulacak gibiydi. "Sen bir ömür bunu söyleyecek misin böyle ya?" diye huysuzlandı. "Bence senin unutma gibi bir fonksiyonun yok. Boşuna edebiyat yaptın az önce."

Kaşlarını çattı Zehra. "Fokso neyim yok?" dedi.

"Fonksiyon," dedi Alican harfleri heceleyerek.

"O ne ki?"

Elini salladı Alican. "Daha öğreneceğin çok şey var, Zehra," dedi. "Sen hâlâ burada bana laf yetiştirmeye çalış. Hadi durma, yaz. Çabuk yaz."

Ters bir bakış attı Zehra. "Git yanımdan," dedi. "Tek yaparım ödevimi."

"Olmaz," diyerek ödev kâğıdına eğildi Alican. "Yaz. Dinle Zehra, dinle. Alican ne derse dinle."

Zehra yine terslendi. Lakin Alican ne derse yaptı. Bazen kavga ettiler. Bazen güldüler. Zehra eski, mutlu anılarını anlattı, hüzne bulandı. Alican saçma askerlik anılarını anlattı, elinden tutup onu hüzün batağından çıkardı.

Bir süre sonra susmuştu ikisi de. Zehra ödevine yoğunlaşmış, Alican ise dikkatle onu izlerken bulmuştu kendini bir kez daha. Ödev yaparken dikkatini toplamak adına dudaklarını hafifçe öne büzmesine, önündeki kâğıda dünyanın en önemli bilgilerini okuyormuş gibi dikkatle bakan gözlerine dalıp gitti.

Avuçlarının içinde saklayarak koruduğu yaralı kuşunun yeniden kanat çırpar hâle geldiğini görüyordu. Mutluydu, onu böyle görmek bir mucizeyi canlı canlı izlemek gibiydi.

Ama kaybetmekten deli gibi korktu yeniden. Ya kuşu uçup giderse? Başka bir pencerenin önüne konmak isterse? Neden aniden sahiplenmişti? Daha doğrusu ne zaman benimsemişti? İçinde beliren bu duygudan da korktu. Ne yapacağını bilemez bir şekilde Zehra'ya bakarken derin bir nefes verdi. Gözleri açık olduğu an bu görüntüden kopmak zordu. O yüzden usulca kapadı

göz kapaklarını. Derin bir nefes daha verirken kollarını göğsünde bağladı, gözleri kapalı bir şekilde öylece kaldı.

Evet, böylesi çok daha makuldü. Ama gözleri kapalıyken de yine kıvırcık saçları, minik dudakları görmesi pek makul değildi. "Zehra," dedi gözlerini açmadan.

Zehra'nın bakışları ona döndü. Gözleri kapalı bir şekilde durduğunu görünce şaşırsa da çaktırmadı.

"Efendim?"

"Bana korkulara iyi gelecek bir şarkı söyler misin?" İçindeki korkuyu bastıracak başka bir şey gelmiyordu aklına.

Gözlerini kırpıştırdı Zehra. "Neden korkuyorsun ki?" diye sordu.

Senden, diyemedi Alican. Hafifçe araladı kirpiklerini.

"Söyler misin?"

Kısa bir an duraksadıktan sonra başını ağır bir edayla aşağı yukarı salladı Zehra. *Hayır,* diyeceğini düşünmemişti zaten Alican. Bunu ne zaman istese onu asla kırmamıştı. En utangaç, en çekingen anlarında bile sesini ona çekinmeden sunmuştu. O eşsiz sesin Alican'a ulaşmasına, melodilerin âdeta etrafında dönüp ayaklarını yerden kesmesine izin vermişti. Tekrar gözlerini kapadı. Birazdan duyacağı sesin büyüsüne bıraktı tüm korkularını.

Zehra aklına gelen ilk şarkıyı huzur veren bir çağlayan misali dudaklarından döktü.

"Lâ lâ lâ lâ gol-ı zireh,
Delam piş-ı delet gireh..."

Uyu kimyon çiçeğim,
Gönlüm gönlüne bağlandı, tutuldu...

Ayrı bir evrenden çiçekler toplayıp Alican'ın göğüs kafesinin önüne diziyordu sanki Zehra. Korkuları geçmedi ama kısa bir an için unuttu hepsini. Gözlerini asla açmadan kendini bu sese bıraktı. Oysa gözlerini açsa dirseğini masaya, avuç içini yanağına yaslamış bir şekilde ona bakan Zehra'yı görebilecekti.

Zehra kendi göğüs kafesinde çırpınan kuşların kanat sesinden korkmuş, onların sesini bastırmak için söylemişti bu şarkıyı. Kimse bunu bilmeyecekti. Ona bakmayan gözleri fırsat bilerek izleyebildiği kadar izledi Alican'ı. Her karışını aklına kazıdı.

Alican için kimsenin keşfetmediği bir koyda gezinmek gibiydi bu sesi dinlemek. Sadece ona özel, berrak ve su gibi ferah. Ses derinlerden gelip en sonunda kaybolduğunda gözlerini araladı. Kitapların üzerinde uyuyakalmıştı Zehra. Daha doğrusu Alican'ı izlerken, dalıp gitmişti.

Bakışları yazdığı kâğıda takıldı. *Tut Alican, tut. Topu havada tut.* Güldü. "Ciddi ciddi ne dersem yazdığına inanamıyorum," diye mırıldandı büyük bir keyifle.

Ses gelmedi Zehra'dan. Kıvırcık saçlarından birkaç tutan burnunun ucuna düşmüştü. Korkutmamaya özen göstererek geri itti Alican. Yüzü tamamen açılınca elini çekti. Dokunmadı, ürkütmedi, kıyamadı. Kolunu masanın üzerine uzatıp başını da kolunun üzerine yasladı.

Zehra uyudu. Alican ise ses etmeden, aradaki mesafeyi bozmadan bu manzarayı izlemeyi tercih etti.

Gözlerimi ağrıyan boynumun sızısıyla araladığımda kısa bir an için nerede olduğumu algılayamamıştım. Başımın üzerindeki sarı ışık gözümü almış, başımı soluma çevirmeme neden olmuştu. Arabada olduğumuzu fark edince, tutulan vücudumu esneterek koltukta dikleştim.

Dönüş yolundaydık. Gelen arama sonrasında bavulları boşaltmadan geri yüklemek zorunda kalmıştık. Neslişah teyze, Gülhan abla, Ahsen ve Ramazan enişte üzülmüştü ama söz konusu görev olduğunda herkes sessizce kabulleniyordu. Gittiğime sevinen tek kişi kendi evlerinin balkonundan sinsi sinsi bakan komşu kızı Feride olmuştu.

Giderken yanımda Murathan'ı da götürüyor olmam, kendisine yeterli mesajı vermiştir diye umuyordum.

Normalde yolda uyumazdım ama gün boyu yaptığımız Adana turu beni çok yormuştu. Başımı kaldırdığımda Murathan'ın deri ceketi yanımdan kucağıma düşmüştü. Uyuyakaldığım için başımın altına koymuş olmalıydı. Dizlerime kaydı bakışlarım. Burada da nereden aldığını bilmediğim bir battaniye vardı. Adana dürüm misali sarıp sarmalamıştı beni.

Bakışlarım onu aradı ama arabada yalnızdım. Nerede olduğumuzu anlamak için camdan dışarı bakınsam da karanlık dışında bir şey göremiyordum. Issız bir şehre gelmiş gibiydik. Sadece ileride yan yana dizilmiş birkaç apartmanın ışıkları yanıyordu. Neredeydik ve Murathan neredeydi?

Tek kaldığım anlarda üzerimde hissettiğim o gözler yine huzursuzluğunu hissettirdi. Atlatamadığım travmalarım, anksiyetem ve panikatağım vardı. Bu adam beni bırakıp nereye gitmişti?

Arka koltuğa baktım ama yoktu. Üzerimdeki battaniyeden sıyrılıp arabadan çıktım. Yüzüme çarpan ılık rüzgâr beni üşütünce Murathan'ın deri ceketine uzandım. İçinde kayboluyordum ama kokusu güven veriyordu. Bakışlarım karanlığın içinde dolaşarak nerede olduğumuzu çözmeye çalışıyordu.

Ne şehrin içinde ne de dışındaydık. Karşımda kalan ıssız yaşam alanındaki soluk sarı görünen binaların çoğunun boyası dökülmeye yüz tutmuştu. Işık yoktu. Mavi birer muşamba çekiliydi her birinin balkonuna. Her şey tanıdık ama bir o kadar da yabancıydı. Karşımda bu ıssızlık varken arkamda yeni binalar ve geniş bir yaşam alanı görünüyordu.

Ürperti, tanımlayamadığım bir hisse dönüşürken bakışlarım artık dört bir yanımdaydı. İnce bir yaşanmışlık zihnime battı. Bu yol tanıdıktı, bu eski binalar da. Ama nereden? Öne doğru iki adım attığımda sokak lambasının aydınlattığı eski apartmanın yanında büyük bir ağaç fark ettim. Kocaman gövdesi heybetlice uzanıyor, dallarında tek bir yaprak olmamasına rağmen asilliğini koruyordu. Ağacın hemen yanındaki eski çeşmeyi gördüğümde geçmişin tozlarının arasında kaldım.

Nefesim hızlanırken gelen farkındalık öyle yoğundu ki tüylerimin derime battığını hissettim. Geçmiş, zihnimde kuruyan bir nehirdi. Artık suyu akmıyordu. Ama yıllarca nehrin aktığı vadinin izleri hâlâ oradaydı.

Burası lojmandı. Eski evimiz...

Yıkılmıştı evler. Ayakta kalanlar ise her an yıkılacak gibiydi. Geçmişe dair çoğu anı silikti ama bu ağacın tam bizim apartmanın arkasında olduğunu net bir şekilde hatırlıyordum. Oyunlar oynardık bu ağacın altında. Babamı ve Kepçük'ü beklerdim. O çeşmenin suyu çok soğuktu mesela. Bunu da bir şekilde hatırlıyordum.

Şu an ağacı da çeşmeyi de görebiliyordum. Bu önünde kalan binaların, yani apartmanımızın yıkıldığı anlamına geliyordu. Genzimdeki yumru büyüdü. Minik Kepçük önümdeki yoldan geçip gitti.

"*Bırak peşimi artık! Bırak!*" diye bağırıyordu.

Minik Pamuk peşinden, ayağına üç numara büyük gelen terlikleriyle koşuyordu.

"*Kepçük! Beni bekle!*"

Yanımdan geçip arkamda kalan alana koştuklarında yanağıma bir damla yaş süzüldü. Bakkalın önündeydiler şimdi de. Düşmüştü Pamuk. Ağlamaya başladığında Kepçük önünde eğilmiş, minik elleriyle gözyaşlarını silmişti. El ele tutuşup bakkaldan içeri girdiler. Meyhız alacaklardı, biliyordum.

Kolalı ve popakallı.

Aydınlık derin bir karanlığa, derin karanlık ise sonsuz bir boşluğa dönüştü. Burada artık bakkal yoktu. O da yıkılmıştı. Yolun diğer ucunda kamuflajlar içindeki babam ve Yusuf amca belirdi. Yan yanaydılar ve gülerek birbirlerine bir şeyler anlatıyorlardı. Ellerinde evleri için aldıkları, fileler içindeki erzakları vardı. Yanağıma bir damla yaş daha süzülürken boynum büküldü.

Konuştular kendi aralarında, güldüler. Ama ben ikisini de duymadım. Sessizce önümden geçip gittiler. Bir köşeden Aslıhan abla çıktı. Bir yanında ağlayan Pamuk, diğer yanında somurtan Kepçük, arkasında ise dünya yansa bir gram otu yanmayacakmışçasına hoplayan Gülhan abla vardı.

"*Kırk kere dedim size kavga etmeden oynayın diye,*" diyerek bizi çekiştiriyordu. "*Bıktım artık sesinizden.*" Arkasını döndü. "*Gülhan! Hızlı ol, salak! Annem çağırıyor. Hanginizle uğraşayım?*"

Onlar da uzaklaştı. Karanlık yeniden aramıza kuruldu. Ev de yoktu biz de. Gözyaşlarım artık hıçkırıklarıma karışıyordu. Titreyen adımlarla ilerledim. Koca bir lojmandan geriye birkaç bina, bir ağaç ve yıkık bir çeşme kalmıştı.

Akan gözyaşlarıma rağmen boğazımdaki yumru küçülecek gibi değildi. Tüm bunların zihnimin bir oyunu olmadığını anlamak için o ağaca dokunmak, suyun soğukluğunu hissetmek zorundaydım. Karanlıktan korktum ama durmadım. Yıkılmış mıydı bizim çocukluğumuz? Yok mu olmuştu babamın ve Yusuf amcamın dokunduğu her şey?

İlerledikçe ağacın arka kısmında hissettiğim hareketlenmeyle durdum. Duygusal anım sekteye uğradı. Sapık, sarhoş veya terörist olabilirdi. Duygusallığı bir kenara bırakıp, ciddileşerek yaşlarımı sildim. Peki, sevgilim neredeydi? Beni cami avlusu niyetine ilk tanıştığımız yere bırakıp kaçmış mıydı?

İç çekerek, ağlarken adımlarım geriledi. Gerekli dersi almıştım. Artık tehlike hissettiğim anda kaçardım. Ama o an ağacın arkasındaki kişi ayağa kalkmış ve görünür hâle gelmişti.

Murathan, ağacın altından yana çıkıp, ellerine bulaşan her neyse birbirine vurarak temizledi.

"Murathan..." diye mırıldanırken, gözlerimi kısarak tekrar öne doğru ilerledim. Artık adımlarım korkmuş ya da ürkmüş değildi. Güvenli liman tam önümdeydi ama ne yaptığı muammaydı. Tekrar ağacın dibine eğiliyordu ki beni görünce durdu. Sorgulayan bakışlarımla yanına doğru ilerlerken sadece bana bakıyordu. "Ne yapıyorsun burada?" dedim yanına vardığımda

Kehribarları karanlık içindeki tek ışıktı.

"Neden uyandın?"

"Asıl biz neden buraya geldik?" derken oldukça şaşkındım. "Burası..." Gerisi gelmedi. Hüzün dolu bakışlarla yıkılan çocukluğuma baktım.

Benim aksime o gülüyordu. "Hatırladın mı?" dedi.

Dolu gözlerle başımı salladım. Nasıl unutabilirdim? Benliğimin temelleri burada atılmıştı. Sevmeyi, acıyı, kaybetmeyi, aile olmayı burada öğrenmiştim. Neredeydi çocukluğumuz?

Etrafımızı kaplayan boşluğa üzülmeden edemedim. "Lojman nerede, Kepçük?" dedim.

"Başka yere taşımışlar."

Sırtım ona dönükken yüzüm yıkılan geçmişteydi. "Her şey yıkılmış," diyen sesim hüzün doluydu.

Sıcaklığını sırtımda hissettim. Kollarını omuzlarıma dolayıp sırtımı gövdesine yasladı. "Hatırlamak anıları canlı tutar, Pamuk," dedi. "Binaların yıkılmış olmasının bir önemi yok. Sen de bakarken o köşede bakkalı, buralarda evleri gördün, değil mi?"

Sessizliğim *evet,* demekti.

Saçlarıma derin bir öpücük bıraktı.

"O zaman Pamuk ve Kepçük hâlâ buralarda demektir."

Gülümsemem dahi hüzünlüydü. Kepçük ve Pamuk buradaydı. Peki, Murathan ve Gökçen neden buradaydı?

"Neden buradayız?"

"Eksildiğimiz yerde tekrar bir olmak için," derken kolları gövdemden çözüldü. Üşüdüm. Sıcacıktı gövdesi. Ağacın dibine ilerledi. "Tabii bulabilirsek." Yere eğilip bir odun parçası aldı. Önceden eştiği belli olan noktayı eşmeye devam etti. "Çaldılar mı lan yoksa?" diye homurdandı ağacın altını ararken.

Yanına eğilip açtığı küçük çukura boş bir bakışla baktım.

"Ne arıyoruz?"

"Burada olmalıydı!" diye yükseldi. "Kontrol ettirdim kırk kere. *Ağaç orada,* dediler. Beni mi kandırıyor yolunu sikttiklerim!" Boş bakışım sürüyordu. "Telefonun ışığını tutsana şuraya," deyince, mecburen cebimden telefonumu çıkarıp feneri açtım. O eşelerken benim bakışlarım dalları kuruyan ağaçtaydı. Geçmişin, bizim tek tanığımız oydu.

"Buldum!" diyen heyecanlı bir Murathan sesi kulağıma vurunca bakışlarımı ona çevirdim. Elinde toprağa bulanmış bir kutu vardı. Üzerindeki toprağı avuç içiyle iteledikçe kutu kendini belli ediyordu. Pas tutmuş, yeşil rengi solmuş teneke bir kutuydu. "İşte bu!" derken neşesi yerli yerindeydi.

"Ne bu?"

"Sen," dedi bakışlarını anında bana çevirerek. Gecenin içinde parlayan en aydınlık ışıktı yine gözleri. "Seni sakladığım yerlerden biri. Küçükken kimse

görmesin diye buraya gömmüştüm. Hâlâ burada olup olmadığından emin değildim." Bakışları benden kopup kutuya takıldı. Şefkatle okşadı eski kutunun yüzünü. "Ağacın burada olduğunu söyledikleri andan beri gelmek için fırsat kolluyorum." Eski, pas tutmuş kutuyu bana uzattı. "Al."

Tabii ki almadım.

"Önce sen aç. Böcek yoksa bana ver."

Romantizmi darbe yemişti. Gözlerini devirirken, "La havle," diyerek kutuyu açtı. Kapak açıldığında eğilip elimdeki telefon ışığını içine tuttum. "Al, yok böcek falan," derken ben çoktan elimdeki telefonu onun eline tutuşturmuş, kutuyu almıştım.

Deli gibi merak ediyordum. En üstte küçük, yeşil bir silgi vardı. Daha yakından incelemek için elime aldım. Kurşun kalemin ucuyla üzerine işlenmiş detayı görünce en kuytulardan beni izleyen Pamuk'la yüreğimize aynı anda ılık rüzgârlar değdi.

Silginin üzerine ortasından ok geçen bir kalp işlemişti. Okun bir ucunda *M* diğer ucunda ise *G* harfi en yamuk hâliyle bana bakıyordu.

Erimemek imkânsızdı. "Ya, Murathan..." Sesim de benim gibi erimeye yakındı. "Bu ne?"

"Cidden bu ne ya?" Elimden silgiyi aldı. "Bunu da mı atmışım bunun içine? Vay be!" Silgiyi bana doğru çevirdi. "Okuldayken seni özleyince böyle sağa sola adını yazıyordum."

Gülerken kedi misali dibine sokuldum. "Sen iki arada bir derede beni mi özlüyordun?" dedim.

"Tabii kızım, ne sandın?" Aşkı adına oldukça gururluydu. "Doğuştan aşk adamıyız biz."

"Şov yapma. Yanına geldiğimde *defol*, diye bağırıp duruyordun."

"O işin naz kısmı. Sen gelmeyince iki saniye içinde tepende biten de bendim. Sen bunları hatırlamazsın tabii," derken silgiyi kutuya geri bıraktı. "Neler çekmişim şu yaşımda!"

Hem gülüyor hem de kutuyu kurcalamaya devam ediyordum. Sararmış, eskimiş bir kâğıt vardı. Kutuyu önüme bırakıp kâğıdı açtım. Ve gördüğüm şeylerle yine göz pınarlarımın dolmasına engel olamadım.

Bir ödev kâğıdıydı. Üstünde, "Yirmi yıl sonra kendinizi nerede görüyorsunuz?" yazıyordu. Ödev kâğıdının köşesine düzgün bir şekilde çizilmiş mavi çiçeği görünce, gülmeden edemedim. O ismini yazmazdı. Mavi çiçekler çizerdi. Aslında her yere beni çizerdi.

Kâğıttaki sorunun altına Kepçük bir çizim yapmıştı. Askerî üniforma içinde çizmeye çalıştığı kişi kendisi olmalıydı. Boyunu oldukça uzun çizmişti. Yanında elini tutan gelinlikli bir kız vardı. Her şeyi renksizken bir tek gözleri mavi, saçları siyah olan bir kız...

Yamuk yumuk çizilmişti ikisi de. Çocuksu bir resimdi ama şu yaşımda gözlerimden akıttığı yaşlar ve hissettirdiği duygular asla çocukça değildi. "Murathan," diye mırıldanırken sesimi ben bile zor duymuştum.

"Kepçük'ün gözünden yirmi yıl sonraki Murathan ve Gökçen."

Artık gözyaşlarım baraj kapakları açılmış bir şekilde gözlerimden boşanırken bakışlarımı ona çevirdim. Öyle yoğun bir aşkla baktım ki yüzüne, kalbimdeki bu aşkın her bir detayını görsün istedim göz bebeklerimde. Kehribarları gecenin karanlığında gözlerimi buldu.

"Bundan yirmi yıl önce kendimi görmek istediğim iki yer vardı," dedi şiir gibi sesi. Kolunu belime doladı. Sıcak dudakları saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. "İlki asker olmaktı. İkincisi ise en yakın çocukluk arkadaşımı, bir de hayat arkadaşım yapmak. İlkini başardım. Sıra diğerinde."

Diğer eli aniden resmin üzerine doğru uzandı ama boş değildi. Avucunun içindeki zarif yüzük, karanlığın içinde dahi parlıyordu.

Ağlamak için açılan dudaklarım ve boğazımdaki hıçkırığım öylece kaldı.

"Gökçen," dedi. "Pamuk," diye devam etti. "Evlenelim mi?"

Şaşkın ve yaşlı bakışlarımın hedefi artık oydu. Daha fazla dik duramadım. Çömeldiğim yerde geri sendeleyip lap diye kıçüstü oturdum. Dizlerimin bağı kopmuş durumdaydı.

Bu ani düşüşümü eli belimde olduğu için yavaşlatmıştı ama, "Gökçen!" diyerek şen bir kahkaha atmayı da ihmal etmemişti.

Ağzım beş karış açık, gözümden akmaya hazır yaşlarımla bir ona, bir elindeki resme bir de önüme uzattığı yüzüğe baktım. Altında oyunlar oynadığım, neşeyle koştuğum, dallarına çıktığım ağacın şahitliğinde; yollarında koştuğum, düştüğüm, kalktığım bu lojmanda evlilik teklifi alıyordum. Hem de kendimi bildiğim andan beri kalbimde yer eden tek kalpten ve ruhtan.

Büyük bir aşkla baktı yüzüme. Dudağındaki tebessüm her zaman içimi ısıtırdı ama bu sefer ılık suları yüreğimin nehirlerinden akıttı. Sarı sokak lambasının daha da belirginleştirdiği kehribarları gözlerimde kaybolmak ister gibi maviliklerime dalıp gitti.

"Küçüktük," dedi. "Düştük, kalktık; ağladık, güldük. Her şeyi beraber yaptık. Kepçük'ün tek arkadaşı sendin. Büyüdük. Artık her şey sensin, Gökçen. Aşk, sevgi, arkadaş, yoldaş. Beraber büyümeye devam edelim. Yaşlanalım. Sen yaşlandıkça güzelleş, ben yaşlandıkça huysuzlaşayım. Ama yine

yan yana olalım. Kavga edelim, küselim, barışalım. Ama ne yaparsak beraber olalım. Bir ömre nasıl birlikte başladıysak öyle de sonlandıralım. Çünkü..." Yüzümde gezinen, kalbimi patlama noktasına getiren âşık bakışları da tebessümü de derinleşti. "Sensiz geçirdiğim şu yirmi yılı ömürden saymıyorum. Ama seninle geçirdiğim bir günü dahi bin ömür gibi yaşıyorum. O yüzden senden bir ömür istiyorum. Diyorsun ya hep bana, *her şeyi sen öğrettin,* diye." Başını iki yana salladı. "Asıl sen Kepçük'e yaşamayı, çocuk olmayı öğrettin. Bana bir insanı nasıl bu denli sevebileceğimi öğrettin. Sen varsan şu yeryüzü daha yaşanır benim için. Sen yoksan da bomboş, nefes almaktan başka bir şey yapamıyorum."

Bir gözyaşı damlası usulca yanağıma süzüldü. Dudaklarım tir tir titrerken yoğun bir aşkla gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Murathan..." derken sesim öyle cılızdı ki ben bile zor duymuştum.

"Murathan sen varsan Murathan, Gökçen," dedi anında. Yüzüğü aramıza aldı. "Evlenelim," dedi yeniden. "Olur mu?" Öyle tatlı gelmişti ki gözüme, ağzını yüzünü kemirebilirdim. Az önce Murathan'dı. Bu soruyu sorarken ise hevesle cevap bekleyen Kepçük.

Gözyaşlarım durmak bilmeden, akarken gülümsemem derinleşti. Kaçınılmaz olarak bir hıçkırık kaçtı dudaklarımdan. En sonunda ise hıçkıra hıçkıra ağlarken minik bir kahkaha attım. Duygudan duyguya sürüklenmekten komalık olmak üzereydim. Hevesle gözlerime bakan kehribarlara daha fazla tepkisiz kalamadım. Başımı aşağı yukarı sallayarak gerekli cevabı verdim.

"Soruyor musun bir de?"

Çapkınca gülerken bir kaşı havalandı. "Bu *evet,* demek mi?" dedi.

Konuşursam böğürerek ağlardım. "Başka cevap hakkım mı var sanki?" diye mırıldandım hem ağlayıp hem gülerken. Hıçkırırken burnumu çektim. Minik bir kahkaha atmaya çalışırken elimdeki resme eğdim bakışlarımı. "Yıllar önce kendi kendine cevap alıp düğün resmi bile çizmişsin."

"Resim deyip geçme. Aşkımı ektim ben buraya, kızım," derken kâğıdın bir ucunu tutan parmaklarımı büyük elinin içine aldı. "Yıllarca kalbimde bekleterek suladım, büyüttüm. Bak, her şey yıkılmış. Bir tek bu ağaç sağlam kalmış." Yüzüğü usulca parmağıma geçirdi. "Şimdi ise büyüttüğüm, herkesten sakındığım aşkımın gölgesinde dinlenmek istiyorum. Suç mu?"

O değildi ama böyle sevmek suç sayılmalıydı. Yoksa aşktan kalbim patlayacaktı.

Hem gülüp hem ağlarken titreyen parmaklarıma taktığı yüzüğe baktım. Sıradan bir tektaş değildi. Oval şekilde işlenmiş mavi taş bütün zarafetiyle

parlarken etrafını daha küçük taşlar sarıyordu. Mavi, zarif ve tam parmağıma görevdi.

Hem mavi Kepçük çiçeklerine benziyordu hem de mavi kelebeklere. Yani o olan her şeye.

Minik mavi çiçekler açtı parmağımda sanki. Mavi kelebekler en neşeli hâlleriyle parmağıma kondular, mavi taşlı bir yüzük oldular. Derler ki herkesin sol yüzük parmağından kalbine giden bir damar vardır. Üniversitenin ilk dönemlerinde hocalarımızdan birine bu soru sorulmuştu. *Salak mısınız siz, cahil cahil konuşmayın,* diyerek uzun uzun parmak ve damar anatomisinden bahsetmiş, böyle bir şeyin imkânsızlığını en tıbbi şekilde hepimize anlatmıştı.

Özür dilerim, hocam ama ben bir cahilim. Şu an kalbime giden bütün damarlar bu parmağımdan geçiyor.

Ellerim titriyor, bütün duygular birbirine karışıyor, en derinlerdeki Pamuk *mavi boncuk bizde,* derken neşeyle koşturuyordu.

Mavi boncuk bizde, Gökçen.

"Senin gibi konuşamam," derken hüzün ve mutluluk dolu bakışlarım yüzündeydi. "Kelimeleri süsleyemem. Ama çok severim. Sana yemin ediyorum, Karakurt, seni öyle bir seveceğim ki nevrin dönecek, nereden geldiğini şaşıracaksın!"

Kocaman bir kahkaha attı. "Canıma minnet, be yavrum," derken kollarını bedenime doladı ve göğsünden içeri sokmak ister gibi sarıldı. Saçlarıma peş peşe öpücükler bıraktı. En aşk dolu hâlimle elimdeki kâğıdı önüme bırakıp ben de ona sarılmaya meylediyordum ki burnuma yapışan bir peçeteyle gülüşüm yarım kaldı.

"Hım yap şuna!"

Derin bir nefes verirken gözlerimi devirdim. Aşkımız buraya kadardı. Elini burnumdan geri iteledim.

"Yani şu anda da bunu yapmazsın, Murathan!"

Umursamadı. Peçeteyi yine burnuma dayadı.

"Hım yap dedim!"

Hızla geri iteledim elini. "Yapmıyorum hım falan!" Başımı ona çevirip hayret dolu bir bakış attım. "Evlenince çamaşır suyuna basarsın sen beni. Evlenmiyorum, vazgeçtim. Evet falan değil. Hayır diyorum!"

Yerden kalkma niyetindeydim ama izin vermedi. Kollarıyla bacaklarının arasına sıkıştırdı bedenimi. "Çocuk oyuncağı mı kızım bu? Evcilik mi oynuyoruz da hemen küsüp gidiyorsun? Evleniyoruz dedik bir kere. Daha dönüş

yok." Peçeteyi burnuma dayamasın diye kafamı sağa sola kaçırdım ama yemedi. Sıkıca kavradığı bedenim yüzünden hareket alanım daralmışken peçeteyi burnuma yapıştırdı. "Hım yap şuna!" dedi büyük bir hırsla.

Cidden salaktı. Ters bir bakış attım. *Hadi,* dercesine bakınca mecburen hım yaptım. Sonra Gökçen neden olgun bir kadın olamıyordu? Avuç içiyle ıslak yanaklarımı da silip keyifle geri çekildi.

"Ha şöyle!" diyerek sesine de yansıttı bu huzurunu. "Ne vardı bu kadar ağlayacak, be yavrum?"

Koluna şamarı indirdim.

"Eben vardı, köpek! Evlenmiyorum senin gibi bir huyluyla. Şimdi böyleysen yaşlılığını düşünemiyorum. Ömrümü yersin sen benim. Bırak!"

Bırakmadı. Kocaman bir kahkaha atarken daha sıkı sarıldı. "Sen de benim ömrümü ye, ödeşelim."

Az önce sildiği burnuma, yanaklarıma, dudaklarıma, gerdanıma sayısız öpücük bıraktı. Tepkisiz kalmanın imkânsız olduğu öpücükleriyle donattı etrafımı. Kolları sarıp sarmaladı bedenimi. Ben de onu öperken buldum kendimi. Yanağından, çenesinden, dudağından, her zerresinden.

Zaman durdu. Siyah bir örtünün üzerine düşen beyaz boya taneleri gibi gökyüzünü kucaklayan yıldızlar başımızdan aşağıya döküldü. Rüzgâr bizim için esti, ağaç bizim için yeşillendi. Rengârenk çiçekler açtı. Kepçük'le Pamuk olduk. Beraber büyüdüğümüz, beraber koştuğumuz ve en büyük kayıplarımızı beraber verdiğimiz bu lojmanda yeni bir hayat için yine bir olduk, biz olduk; kaybettiğimiz yerden yeniden var olduk.

3. BÖLÜM

"Beklemek cehennemdir,
Ama beklerim seni."

WILLIAM SHAKESPEARE

Derin bir nefes verdi Zülfikar. Mecburi olarak bu nefesi geri aldı lakin imkânı olsa hiç almamayı tercih ederdi. Oturduğu bankta oflayarak toparlandı. Dirseklerini bacaklarına yaslayıp dertli başını ellerinin arasına aldı. Birkaç dakika da bu şekilde hayatı sorguladı. Tam karşısında gülüşerek ilerleyen Aybüke ve Süleyman'ı gördüğünde ise derdi büyüdü.

"Gelmişini geçmişini sikeyim şansımın!" derken bir bacağıyla havaya sağlam bir tekme savurmuştu. "Şu bahtsız bedevi Süleyman bile taktı Aybüke'yi koluna, güle oynaya geziyor. Ben, benim büyük konuşan şu dilimi sikeyim!"

Başına amansız bir ağrı saplandı. Normal şartlar altında çok düşünmezdi ama bu aralar ek mesai harcadığı için beyni patlamak üzereydi. Cebinden telefonunu çıkarıp kalbi kadar temiz ekranla bakıştı. Ne arayan vardı ne de soran. Çok da şikâyetçi değildi. Atmıştı bütün fazlalıkları üzerinden. Sadece tek bir kişiyi istiyordu.

Aramayacağını, mesaj atmayacağını biliyordu ama aşk, insanı olmadık hayallerin uçurumuna çeken bir halattı. Boş ekranı görünce derin bir nefes verdi. Yetmezmiş gibi profil fotoğrafını da kaldırmıştı Duru. Yalnızca oradan bakabiliyordu oysa. Baş ağrısının da etkisiyle gerildi. *Eğer görüşmezsen ben de bunu kırarım,* dercesine telefonu yanına savuruyordu ki elindeki telefon aniden çalınca durdu. Annesi olmalıydı. Yılmış bir ifadeyle ekrana baktığında gördüğü isimle kalbi şaha kalkmıştı.

Duru.

Önce inanamadı. Alık bakışlarla ekrana bakıp, fotoğrafını okşarken yanlışlıkla *ben mi aradım acaba,* diye düşündü. Oturduğu yerden kalktı. Saçma olduğuna karar verince tekrar geri çöktü. Arama inatla devam ediyordu. Bu noktada kendine geldi. Bu ne acemilikti? O koskoca Zülfikar Şahin'di! Kendine gazı verdi ve derin bir nefes alıp en havalı şekilde aramayı açtı.

"Zülfikar," dedi Duru'nun su gibi zarif sesi.

Güldü. "Duru?" Baş ağrısı buraya kadardı. "Hayırdır ya? Sen beni arar mıydın?" Acı bir gerçekti ama kabullenmekte fayda vardı. Bu farkındalıkla gülüşü silindi. "Ne oldu? İyi misin?"

Derin bir nefes verdi Duru. "Ben iyiyim ama Babsi..." dedi Duru kısık sesiyle. "Çok kötü, Zülfikar. Yolun ortasında buldum. Öylece yatıyordu. Hemen veterinere getirdim ama iyi değil." Soluklandı. "Belki gelmek istersin."

"Hemen geliyorum," dedi sadece.

Mesai bitimiydi. Dakikalar içinde sivile dönmüş, askeriyeden çıkmıştı. Duru'nun ona attığı konuma ilerledi. Doğru adrese geldiğinde kapıyı hızla açıp içeri girdi. Çatık kaşları sağı solu yokladı. Sarı bir kafa aradı. Başka hiçbir rengi gözü görmedi. Aradığı kişiyi on adım ilerisinde, koridorun ucundaki banklardan birinde otururken buldu.

Kapının açılma sesiyle Duru da bakışlarını girişe çevirmişti. Bir çift ela ve mavi böylelikle birbirlerine düştü. Duru ayağa kalkarken Zülfikar hızlı adımlarla yanına gelmişti. "Ne oldu?" dedi yanına geldiğinde. "Nesi var?"

Duru, "Bilmiyorum," derken, derin bir nefes vererek ayaklandığı banka yeniden çöktü. "Uyuyor sandım ama ağzındaki köpükleri görünce..." Gerisini getiremedi.

Zülfikar da yanına oturmuştu. "Bir şey dediler mi?" diye sordu.

Başını iki yana salladı.

"Daha sabah yanlarındaydım," dedi Zülfikar. "İyiydi." Stresli bir nefes verirken Duru'ya çevirdi başını. "Sen neden gittin?"

Duru, "Hava alıyordum öyle," dedi gayet doğal bir tavır takınmaya çalışarak. "Geçerken seveyim dedim." Yalandı. Ne zaman dışarı çıksa adımları oraya gidiyordu. Bunu yapmayı istemese de kendine engel olamıyordu. Ateşle oynuyordu, farkındaydı.

Başını salladı Zülfikar. O an için ikisi de konuşmamayı tercih etti. Kapı açıldığında içeriden çıkan doktoru görünce ikisi de ayağa kalktı. Duru dengesini sağlayamayıp, hafifçe sendelediğinde ise Zülfikar kolundan tutup düşmesine engel oldu. Bakışları odadan çıkan doktoru pürdikkat takip etti.

"Durumu nedir, Babsi'nin?"

Esmer, kısa boylu, tatlı yüz hatlarına sahip bir adam vardı karşılarında. "Zehirlenmiş," dedi tek nefeste. "Ama şu an iyi, merak etmeyin."

İkisinin de kaşları aynı anda çatıldı. "*Zehirlenmiş* mi?" diye aynı anda dudaklarından dökülmüştü bu soru.

Duru, Zülfikar'ın elinin altındaki kolunu hâlâ geri çekmemişti. Fark etmedikleri bir yakınlık içindeyken Zülfikar'ın bakışları Duru'ya döndü. "Sen yine benden habersiz marul mu yedirdin hayvana?" dedi.

"Ne münasebet! Sen kendine bak. Kim bilir, ne kadar et verdin hayvana?"

"Bir askeriye dolusu adamın yediği yemeği götürdüm bugün onlara. Zehirlenme ihtimalleri sıfır."

"Bana ne diyorsun o zaman, oğlum?" diye diklendi Duru. "Ben yemek bile götürmedim bugün."

"Ben *sen yaptın,* demedim!" diye hafifçe yükseldi Zülfikar.

"*Marul mu verdin,* dedin!" diye daha çok yükseldi Duru.

Veteriner, "Pardon," diyerek araya girdi. İkisinin de ateş saçan gözleri adama dönmüştü. Duru, Zülfikar'ın sıkı sıkı kolunu tuttuğunu fark edince kendini geri çekti. Gizli bir *tüh* çekti Zülfikar. Dikkatini dağıtırsa daha fazla yakın olacağını düşünmüştü. "Ne maruldan ne de etten zehirlenmiş," dedi doktor sakince. "Kimyasal bir zehirlenme. Hatta büyük ihtimalle fare zehiri."

İkisinin de kaşları son derece çatıktı.

"Bu hafta o muhitten gelen beşinci hayvan bu," dedi veteriner. "Şanslı ki siz erkenden buraya getirdiniz. Diğerlerini kaybettik. Artık polise bildireceğim. Birinin bilinçli olarak hayvanları zehirlemeye başladığını düşünüyorum. Biliyor musunuz o muhiti? Var mı şüphelendiğiniz biri?"

Kısa bir düşünmenin ardından bakışları birbirine döndü. Akıllarından tek bir kişi geçiyordu. Daha önce de hayvanları döven dükkân sahibi. Veteriner, Babsi'nin durumunun iyi olduğunu söyledikten sonra yanlarından ayrılırken ikisi de yoğun bir öfke içindeydi.

Zülfikar o adamı, hayvanları üzerine salarak korkutmuştu ama anlaşılan pek işi yaramamıştı. O zaman daha etkili yöntemler denerdi. İleri doğru bir adım atıp Duru'nun yanından geçiyordu ki zarif parmaklar kolundan yakaladı.

"Nereye?"

"Sence?"

Gözleri kısıldı Duru'nun.

"Elimizde delil yok. İnkâr ederse?"

"İnkâr seçeneği sunacağımı sanmıyorum."

Dur, kendine gel ya da *saçmalama,* demedi Duru. "Yürü o zaman," dedi sadece.

İkisinin de gözlerinde büyük bir öfke patlaması yaşanırken aynı anda çıkışa yöneldiler. Ama tam kapıdan çıkacakları anda arkalarından yükselen sesle ikisi de bakışlarını sesin geldiği yöne çevirmek zorunda kalmıştı.

"Zülfikar Bey!" diye seslenen kadın büyük bir heyecanla onlara doğru koşuyordu.

Kendisini nereden tanıdığına dair hiçbir fikri olmayan Zülfikar donup kalmış. Duru ise gözlerini devirerek, "Buralarda ek mesai harcamışsın anlaşılan," demişti.

"Tanımıyorum!" dedi Zülfikar anında. "Yemin ederim ki tanımıyorum."

Duru'nun bakışlarındaki hayal kırıklığı saklayabileceğinden daha fazlaydı. Ne beklemişti ki? Aptalın tekiydi. "Ne yaparsan yap, Zülfikar. İlgilenmiyorum," derken kapıyı Zülfikar'ın yüzüne doğru bırakıp dışarı çıkmak adına hareketlenmişti ama Zülfikar izin vermemiş, sıkıca kolundan kavrayarak kendine çekmişti.

"Gitme, dur!"

Gözleri şaşkınlıkla büyüyen Duru, "Ne yapıyorsun, beyinsiz! Bırak," diyerek elinden kurtulmaya çalışsa da başaramamıştı.

"Bırakamam!" dedi kararlılıkla.

Bunu beklemeyen Duru bocaladı. Dudakları şaşkınlıktan aralanırken koluna sıkı sıkı yapışan adama bakakaldı.

"Zülfikar Bey!" diyerek yanına gelen kıza en ters bakışıyla bakıyordu Zülfikar. Esmer, uzun saçlı, hafif toparlak bir kızdı. "Ne işiniz var burada?"

Asıl senin burada ne işin var, diye bağırma isteğine zor hâkim oldu. Eli ayağı asla huyu olmayacak bir şekilde birbirine girmişti. Hayatı film şeridi gibi gözlerinin önünden geçerken bir bok yemiş olma ihtimalini taradı ama böyle bir sima hatırlamıyordu.

Yabancı kadın, "En son yaralı bir kedi getirmiştiniz," dediğinde yüreğine kovalarca su döküldü. "Umarım yine kötü bir haberle gelmemişsinizdir."

Zülfikar hayatında ilk defa terini götünden atıyordu. Çapkınlık pişmanlıktı. Az daha yüreğine iniyordu. Yine de derin bir nefes verdi. "Yok," dedi kırk saat koşmuş gibi nefes nefese. Kalbi de götünde atıyordu. "Öyle bakmaya geldim." *Veterinere mi?* "Yani köpeğimi getirdim," diyerek toparladı.

Gülümsedi kız.

"Zehirlenen köpek sizinki sanırım."

"Aynen," dedi Zülfikar. Çatık kaşlarının altından ona bomba atan ela gözleri hissedebiliyordu. "Bizim," dedi en nihayetinde.

Yine bocalamıştı Duru. Beklemediği yerlerden vurulmaya devam ediyor, buna nasıl dur diyeceğini bilmiyordu.

"Durumu iyiymiş, merak etmeyin," dedi kadın. "Keşke sizin gibi insanların sayısı artsa. Dünya biraz daha katlanılabilir olurdu belki."

Küçümser bir gülüş döküldü Duru'nun dudaklarından. "*Âmin* demek için fazla riskli bir dua," diye homurdandı ağzının içinde.

Kadın, "Köpeğiniz bize emanet," dedi. "Merak etmeyin. Numaranız sistemde kayıtlıydı. İyi olunca haber veririz."

"O eski numaram," dedi Zülfikar. "Silin." Bakışlarını hâlâ kolunu sıkı sıkı tuttuğu Duru'ya çevirdi. "Yeni numara aldım. En temizinden."

Gözleri yeniden buluştuğunda Duru bir kere daha bocaladı. Bu mavilikler tehlikeli ve derindi. Kaçmak için yine öfkesine sığındı. Koluna yapışan elden kurtulup kendini can havliyle dışarı attı. Hızlı adımlarla kendi gerçeğinden kaçarken arkadan Zülfikar'ın sesi yükseldi:

"Ters yöne gidiyorsun, Duru!"

Durup, dişlerini sıkarak geri döndü. Aklı uçmuş durumdaydı. Geri döndü ama sırıtarak dikilen Zülfikar'a asla bakmadı. Çenesi dik bir şekilde önünden geçip gitti. Zülfikar bu hâline gülüyordu.

"Beni görünce nevrin döndü diye yorumladım."

"Aynen. Yanında iki dakikadan fazla durunca insan nereye kaçacağını şaşırıyor." Güldü Zülfikar. "Sil şu yüzündeki sırıtışı," diye tersledi Duru.

Zülfikar daha çok sırıttı. "Sana ne?" dedi. "Yüz benim değil mi?"

"Benim yanımda sırıtma o zaman!"

"Önüne bak o zaman."

"Yanımdan git o zaman."

"Sen git o zaman."

Duru'nun adımları hızlandı. Birkaç saniye sonra Zülfikar yine yanındaydı. Kaçıyordu işte. Neden peşinden geliyordu ki?

"Biz sulh imzalamıştık. Neden yine silahları çektin?"

Çünkü kendisiyle büyük bir savaştaydı Duru. Çekildiği girdabı onaylamıyordu. Sessiz kaldı. Sert adımlar ve çatık kaşlarla ilerlemeye devam etti. Bir süre sessizce ilerlediler.

"Duru," dedi Zülfikar.

Cevap vermedi.

"Duru," dedi Zülfikar.

Cevap vermedi.

"Duru," dedi Zülfikar.

"Ne var?" diye patladı Duru. Ateş saçan gözleri, arkasında kalan adama döndü.

"Az daha gidersen Cudi Dağı'nı delip ülke değiştireceksin. Ha gayret!" diye Zülfikar da çıkıştı. "Dükkânı geçtik. Nereye?" İnatla ona bakmayışının kızgınlığı içindeydi. O gözlerde kendine dair bir şey yakalamak için sadece bir hakkı kalmıştı. Bu yüzden fazlasıyla gergindi.

Duru ise ne kadar hızlı yürürse bazı gerçeklerden o kadar hızlı kaçabileceğine inanıyordu. Oysa hayata dair en büyük pişmanlıklar hızlı yaşarken arkada bırakılanlardı. Daha sakin bir şekilde geri döndü. Yan yana geldiklerinde bakışları dükkânın içindeki adamdaydı.

"Ya o yapmadıysa?" dedi Duru.

"Öğreniriz," dedi Zülfikar. "Zincirin yanında mı?"

"Neden yanımda zincir olsun?"

"Sordun mu bunu cidden?"

Gözlerini devirerek önüne döndü Duru. "Abimde," diye homurdandı ağzının içinde. "Hem ne yapacağız şu an zinciri? Kapının önündeki cips standına mı bağlayacağız kendimizi?"

"Bu kadar küçük düşünmeni beklemezdim. Nerede senin o anarşist ruhun?"

"Beni abime şikâyet etmeyeceğini bilsem camlarını kırmayı teklif edeceğim ama..."

Zülfikar, "Önce gerçeği öğrenelim," diyerek dükkâna ilerlediğinde Duru da peşine takılmıştı. İçeri girdiklerinde adam toparlanma gereksinimini bile duymadı. En gevşek hâliyle göbeğini kaşıyarak televizyona bakmaya devam etti.

"Buyurun," dedi ağzının ucuyla.

"Buyurayım tabii. Ben de çok uzatmayacağım zaten," dedi Zülfikar.

Hemen ardından Duru'yu bile panikletecek bir hamle yaptı. Aynı saniyeler içinde arada kalan masaya uzanıp adamın kafasını bir eliyle kavradı ve önlerindeki masaya yasladı. Adam, "Lan!" diye bağırırken bir yanağı masaya yapışmış hâldeydi, diğer yanağına Zülfikar'ın eli baskı yapıyordu.

"Hayvanlara fare zehirini sen mi verdin?" derken Duru onu ilk defa bu kadar ciddi görüyordu. Her zamanki gevşekliğinden eser yoktu. Bu hâli lanet olası bir şekilde hoştu.

Adam debelendiğinde Zülfikar yüzüne daha çok bastırdı.

"Ya *evet* ya *hayır*. Çabuk konuş."

"Hayır," dedi adam boğuk çıkan sesiyle.

"Anlamadım!"

"Ha-" diyordu ki Zülfikar'ın alev saçan gözleriyle göz göze geldi. Kurtuluşu veya diklenme şansı yoktu. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından titreyen bedenine rağmen, "Evet," diye mırıldandı.

Arkadaki dolapların birinde bir kasa fare zehiri bulan Duru'nun ifadesi karmakarışıktı.

"Zülfikar, dolapta fare zehiri var."

Sinirle gerilen Zülfikar, elini adamın yanağına daha çok bastırarak kafasını bir böcek gibi ezmeyi denedi. "Yedireyim mi lan şimdi bu zehirleri sana?" Boğuk hırıltılar çıkarırken başını sağa sola sallamaya çalıştı adam ama yanağına yapışmış elle bunu yapması imkânsızdı. Zehirlediği köpekler gibi ağzından çıkan tükürükler yanağına doğru akıp gidiyordu. "Ne yapayım sana o zaman, sen söyle," derken yanağına okkalı bir şamar indirip tekrar elini yüzüne bastırdı. "Söyle!"

Adam tükürük gölü içinde, çaresizce inlemekten başka bir şey yapamadı. Başını kararlılıkla aşağı yukarı salladı Zülfikar. "Seninle anladığın dilden konuşalım!" Elini adamın yüzünden çekip arkasını döndü. "Duru!" dedi sadece. Başıyla dışarıyı işaret etti. Yapılacak olan netti.

Ne olduğunu algılayamamıştı Duru. Her şey o kadar hızlı oluyor ve kaçtığı gerçeğin asıl yüzüyle karşılaşıyordu ki bocalaması çok doğaldı. Dışarı çıktığında Zülfikar'ın dükkânın köşesinde bulunan iki büyük taşı aldığını görünce şaşkınlığı seviye atladı.

"Gerçekten yapacak mıyız bunu? Durdurmayacak mısın beni?" derken oldukça şaşkındı.

"Neden durdurayım?" dedi Zülfikar. Taşların birini ona uzattı. "Sen hep ne dersin? *Hak edene hak ettiği gibi.*"

Bir kurşun daha yedi Duru. Ama engel olamadığı bir hissin gelip yüreğini sarmalamasına da engel olamadı. Zülfikar'ın kalbini tarumar edecek bir gülüş belirdi dudaklarında. Uzatılan taşı aldı. Adam ağzından akan tükürükleri silerek dışarı çıkmıştı ki ikisi de aynı anda ellerindeki taşları var güçleriyle dükkânın camına fırlattı. Camlar kırılıp, yerle bir olurken bu sefer Duru, Zülfikar'ın elini kavradı.

Normalde asla yerinden oynamazdı Zülfikar ama minik bir bedenin onu çekiştirmesine izin verdi. Koşarak, ilerleyip kaldırımın köşesini döndükleri anda duvara yaslanmıştı Duru. Tam önünde duran, elini sıkıca tuttuğunu hissetmediği Zülfikar'a bakarak kocaman bir kahkaha attı.

"İnanamıyorum bunu yaptığımıza. Abim beni gebertecek."

Bu gülüşe uzun ve derin bir tebessümle bakıyordu Zülfikar. Nefesleri ağırlaştı. Dudaklarındaki gülüş ağır ağır tebessüme dönerken öylece birbirlerine baktılar. Birbirine kenetli ellerini bırakmadılar. Öyle bir bütün olmuştu ki elleri, birbirlerine tutunduklarını dahi fark etmediler.

"Bu sefer yalnız değilsin," diye mırıldandı Zülfikar. "Beni de gebertecek."

"Uymasaydın bana," dedi Duru tebessümünü bozmadan. İkisinin de bakışları, gözleri ve dudakları arasında gidip geldi. "Durdursaydın."

Zülfikar'ın dudakları çapkın bir edayla kıvrıldı.

"İçinde senin olduğun hiçbir duyguyu durdurmam ben, Duru."

Bu son kurşundu. Duru'nun kalbi ağır bir darbe daha aldığında karşısındaki girdabın gücünden deli gibi korktu. "Neden?" Sesini zar zor bulmuştu.

Çok şey söylemek istedi Zülfikar ama uzatmadı. "Her şeye zincir vuruluyor da sana pek vurulamıyor çünkü," dedi.

Güldü Duru. Bundan etkilendiği için gidince kendine uzun uzadıya sövecekti.

"Bana mı yürüyorsun sen şu an?"

"Sana yürünmez, Duru," dedi Zülfikar. "Sana sakince gelinir. Yine sakince kapın çalınır. O kapıyı açarsan ne âlâ."

"Ya açmazsam?"

Dudak büzdü Zülfikar. "Kendimizi kapma zincirleriz," dedi. "Ne yapalım?"

Bir kere daha güldü Duru. Ama bu oldukça kadınsı bir gülüştü. Zülfikar'ın canına kastı olabilirdi.

Duru, bu girdaptan kaçmak için en yakın çözüm olarak her zamanki aksiliğine sığındı. "Çok beklersin o kapıda o zaman," dediği gibi hızla Zülfikar'ın elini bıraktı. Minik elini sert gövdeye yaslayıp, itecekken, Zülfikar'ın eli yine elinin üzerine kapanınca durdu. Avucu Zülfikar'ın kalbinin üzerinde kalmıştı.

"Bekle," dedi Zülfikar elinin altında delicesine atan kalbi duysun diye. "Bekle."

Elinin altında atan kalbin de farkındaydı Duru. Bu doğru değildi. "Zülfikar," diye mırıldandı ama sesi yok olacak gibiydi.

Ağır ağır yaklaştı Zülfikar. Dudaklarının arasındaki mesafe azaldıkça kesik nefeslerinin sesinden başka bir şey duyamadılar. Maviliklerden kopan bir halat keskin elalara takıldı. Çektikçe çekti kendine.

"Bu yanlış," dedi Duru zorlukla.

"Ne yanlış?"

"Bu... Bu doğru bir mesafe değil," derken nadir görülür biçimde kekelemişti Duru. Fazla yakındı. Kafasını toparlayamıyordu.

Biraz daha yaklaştı Zülfikar. "Bu ne, biliyor musun Duru?" Dudakları Duru'nun dudaklarıyla yanağını es geçip kulağına yaklaştı. "Olması gereken asıl mesafe," diye mırıldanırken yanakları saçlarına değdi. Öyle imkânsızdı ki gözünde, o an için bu bile Zülfikar'a yetmişti.

Bir an için kendini toparlayamadı Duru. Geri itecekti, itemedi. Gözlerini kapatıp kendini ana bıraktı. Derken imdadına polis sirenleri yetişti. Kalbinden geldiğini düşündü, oysa sesler dışarıdan geliyordu. Bakışları aynı anda sağ taraflarına döndü.

Ve en beklenmedik anda yakalandılar. Tıpkı birbirlerini en beklenmedik anda yakalandıkları gibi.

1 Saat Sonra

Devasa bir gülüş daha döküldü Komiser Veysel'in dudaklarından. "Özür dilerim ama gülmeliyim, Hasan abi," dedi.

Derin bir nefes verdi Hasan. "Sorun yok, Veysel," dedi sakince. "Ben de bazen böyle gülmek istiyorum, biliyor musun?" Bakışlarını odanın ortasında yan yana dikilen en alakasız ikiliye çevirdi. "Ama sonra birden tadım tuzum kaçıyor nedense."

Elleri önünde bağlı duran Zülfikar korkuyla yutkunurken Duru en umursamaz hâliyle gözlerini devirmişti. Hasan'ın tip bakışları yavaşça Veysel'e döndü. Başıyla gizli bir *ya sabır* çekti.

"Adamın çok hasarı var mıymış?"

"Ee, yani," dedi Veysel. "Camı tuzla buz etmişler. Zülfikar Komutan'ın da adamı tartaklamış."

"Tartaklamadı," dedi Duru anında. "Ben şahidim. Vurmadı."

"Sen şahitsin demek," dedi Hasan asla sevecen olmayan bir gülüşle. "Çok yakında benim kalpten gidişime de şahit olacaksın, abiciğim. Haberin olsun."

"Hasan abi, şimdi şöyle ki..." diyerek Zülfikar söze girecekti ki Hasan'ın attığı tek bir ters bakışla olduğu yere sindi.

"Tamam, sakin ol, abi," dedi Veysel. "Adam şikâyetçi değil. Aksine adamın hakkında çevreden şikâyet var. Hayvanları zehirliyormuş. Sizin bu ekibin katıldığı her kavga öyle orijinal ki. Kusura bakma ama pusuda bekliyorum bir şey olsa da gelseler diye." Gülüşü kahkahaya dönüştü. "İşin garibi kimse de şikâyetçi olmuyor."

"Veysel..." dedi Hasan sakince. "Kusura bakma da sen benim acılarımdan besleniyor olabilir misin birader?"

Veysel daha çok güldü. "Kusura bakma, abi," dedi. "Bizim de buradaki eğlencemiz bu. Ne yapalım? Hâlâ ara ara açar, Aybüke Komutan'ımın adamların pestilini serdiği videoyu izlerim mesela."

"Yakında bir kaset daha düşecek eline," dedi Hasan. Bakışlarını Zülfikar'a çevirdi. "Cenazeli, tabutlu falan. Eminim ki onda da çok eğleneceksin."

Zülfikar *Allah korusun,* diyerek bildiği bütün duaları okudu. Başka seçeneği yoktu. Yaradan'a sığındı. Dakikalar sonra dışarı çıktıklarında Zülfikar kaçıyordu ki Hasan, bir köpek yavrusu misali ensesinden yakaladı.

"Nereye, canım benim? Daha karpuz keseriz diye düşünmüştüm."

Kefen bezi seçmeye, diyemedi Zülfikar. Ayrıca *kesme* kelimesini Hasan abinin şu an kullanıyor oluşu oldukça korkunçtu.

Duruma Duru el attı. "Abi, önce sakin ol," dedi. "Sandığın gibi değil."

"Ne sandım ki ben?" dedi Hasan en tehditkârından. "Ne sanmış olabilirim ben yani?" Zülfikar'ı daha çok salladı. Kulağına kulağına bağırdı. "Ne sanmış olabilirim?"

Kafasının üstünden sayısız mermi geçmesine, yanında defalarca bomba patlamış olmasına rağmen şu an hayatının en ürkünç anı sayılabilirdi Zülfikar için.

"Abi, şimdi şöyle ki..."

"Evet?"

"Geçiyordum, uğradım."

"Ben de," dedi Duru hızla.

"Ben neden geçerken size uğramıyorum acaba? Ha? Benim niye yolum hiç size denk düşmüyor da siz böyle ha bire denk düşüp duruyorsunuz, lan?"

Titredi Zülfikar. Sanıyordu ki sonu yakındı. Öldürmeyen Allah bazen olmadık insanlara âşık ediyordu.

"Farklı yerlerde geziyoruz demek ki abi."

Zülfikar'ı ensesinden çekip göz teması kurdu Hasan. "Bacakların o güzel götüne bağlı kalsın istiyorsan yanlış muhitlerde gezme, Zülküf!" dedi.

"Abi, saçmalıyorsun!" diyerek araya girdi Duru. "Sandığın gibi bir şey yok."

"Sizin yan yana karakolda ne işiniz var, lan?"

Cevap vermeden öylece kaldılar. Bakışları birbirine kilitlendi.

Derken Hasan yine, "Lan, niye birbirinize bakıyorsunuz?" diye bağırdı. "Soruyu ben sordum. Bana bakın!"

Olduğu yere sindi Zülfikar. Yine yandan yandan kaçmaya meylediyordu ki Hasan'ın delici bakışlarını üzerinde hissedince olduğu yerde durdu. "Açıkla lan bana!" dedi Hasan. "Şu durumu bana mantıklı bir şekilde açıkla."

Bir an ölü taklidi yapmak çok makul geldi Zülfikar'a. Hasan abi postunu koklayıp giderdi. Yoksa postunu çıkaracak gibi duruyordu. "Şey oldu, abi..." Hasan *ne oldu*, der gibi kafasını sağa sola salladı. Zülfikar ise en makul yalanını ortaya saldı. "Hayvan hakları için!"

Hasan'ın yüzü ekşimişti.

"Ne hakkı?"

"Hayvan hakkı, abi. Hayvanlar da vardır."

"Peki, şu an senin hakkını kim koruyacak, Zülküfçüğüm?"

Duru'yla bakışları birbirine denk düştü yeniden. Düzene vurulan demir yumruk, kalbine attığı bu yumruk konusunda da ona yardımcı olamaz mıydı?

"Lan, soruyu ben sordum!" diye çıkıştı Hasan. "Bana bakacaksın!"

"Adam fare zehiriyle hayvanları zehirliyordu, abi," dedi Duru. Çenesini yukarı dikti. "Uyardık biz de. Bu konuda hesap verecek değilim."

"Adamın ağzına sıç, Duru. Umurumda bile değil. Bana bu yanındakiyle ilgili hesap vereceksin sen."

İkisinin de bakışları yine birbirine kilitlendi. Konuşmadan öylece baktılar.

Hasan artık delirmek üzereydi. "Lan, bok başı mıyım ben burada? Bana bakacaksınız diyorum, bana!" diye yeniden yükseldi. "Ağzına sıç-" diyerek yakasına yapışmak adına Zülfikar'a meylediyordu ki ikisinin de telefonu aynı anda çaldı. Zülfikar atikti. Çoktan üç adım gerilemişti. Hasan gelen aramaya söverken Zülfikar bütün hayır dualarını etmişti. Aynı anda açıp karşı tarafı dinlediler. Görev emri gelmişti.

Telefonu kapatıp kardeşini kolundan tuttuğu gibi ilerletti Hasan. Arkadan bakan Zülfikar ise dertli bir nefes verdi. Bakışları sadece sarı saçlardaydı.

"Dön," diye mırıldandı. "Bana bak. Bir canım kaldı. Ne olur, bak bana."

Zaman ağırlaştı. Evren birkaç saniye için dönmeyi bıraktı. Duru bakışlarını ona çevirdi. Rüzgâr saçlarını yüzüne dağıttı birer sarmaşık misali ama Zülküf ona bakan gözleri pekâlâ seçebildi. Ve ela gözlerde ilk defa kendine ait bir şey yakaladı. Gitmek istemiyor gibiydi.

Bu defa dudaklarındaki tebessüm zafer doluydu.

"Bendesin, sarı kafa. Artık tüm çıkışlar ikimiz için de kapalı."

Sıcacık gövdeye, evime daha da sokuldum. Uyku öyle derin ve huzurluydu ki bırakamadım. Birkaç saniye sonra Aybüke'nin derinden gelen sesini duyunca hiç istemememe rağmen yavaşça gözlerimi araladım.

"Hazırlan. Beraber geçelim askeriyeye," diyordu Murathan mırıltı şeklinde.

"Emredersiniz, komutanım," diyordu o da.

Salona doğru gittiğini gördüm. Eve gelmiş olmalıydık. Hangi ara bitmişti yol? Ne zaman gelmiştik? Hiç bitmemeliydi oysa. Gidebildiğimiz yere kadar uzatmalıydık yolları.

"Murathan?" diye mırıldandım zorla.

"Buradayım," derken dudaklarını alnımda hissettim. Gözlerim tamamen kapandı. Birkaç saniye diyebileceğim bir süre sonra sırtım yumuşak bir zeminle buluştu. Rahat konumu bulup uyumaya devam etmek adına yan dönüyordum ki kolumdan kavradı. "Otur şöyle," diyerek dikleştirdi.

Gözlerim istemsizce açıldı. Odamdaydık. Ben yatağın üzerinde amaçsızca otururken o dolabımın önündeydi.

"Uyumak istiyorum," diye homurdandım. Tekrar geri devriliyordum ki kolumdan yakaladı.

Dolaptan aldığı kıyafetleri yanıma bıraktı. "Pijamanı giy, öyle uyu. Sonra dönüp duruyorsun." Tişörtümü tek hamlede çıkardı.

Karşısında sadece lacivert bir sütyenle kalmışken uyku sersemi bir gülüş belirdi dudaklarımda. "Sevişecek miyiz?" Elimi arkama atıp sütyenin kopçasını açmaya çalıştım. Zulüm gibi bir şeydi bununla gezmek.

Başaramayacağımı anlayınca o el attı. Sonuçta bu işte profesyoneldi. "On dakika içinde göreve gideceğim, Gökçen. Biraz insafın olsun," derken sütyeni üzerimden çıkardı. Çıplak bedenime bakarken derin bir nefes verdi. Sol göğsümün üzerine minik bir öpücük bırakarak kendince acılı bir şekilde veda etti. İçinin yandığı belli olan ifadesiyle kırmızı, salaş, uzun kollu pijamamı giydirdi.

Bu süreçte kendilerini öylece izledim. Sarhoş falan değildim ama kendim giyinmeye de asla çabalamadım. Sadece onu izledim. Bence gitmemeliydi ve sevişmeliydik.

Neden hiç acıman yok, TSK?

"Murathan."

Minik bir mırıltı çıkardı.

"Çabuk dönmezsen seninle evlenmem."

Güldü Murathan. "Ben de seni kaçırırım," diye bir çözüm sundu.

Güldüm bu önerisine. Ben yatağın üzerinde otururken o önümde diz çökmüş durumdaydı. İşi bittiğinde öylece baktı gözlerime. Işık açık değildi odada. Yalnızca sabahın ilk ışıkları aydınlatıyordu etrafımızı. İleri uzanıp başını yavaşça boynuma gömdü ve kollarını belime doladı. Sıkı sıkı, hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarıldı. Boş durmadım. Benim de kollarım onun omuzlarına dolandı. Bir elim saçlarına daldı. Birkaç saniye o benim boynumda kaldı, ben onun saçlarında.

"Erken gel," diye mırıldandım. "Çok geç kalma."

Derin bir öpücük bıraktı boynuma. Kokumdan bir nefes çekti içine. "Söz veremem," derken yüzü saklandığı boynumdan ayrıldı. "Ama denerim."

Kısa ama ağır bir cümleydi.

Dudağıma narin bir öpücük bıraktı. *Varlığım varlığının yanında,* diyordu her zamanki gibi. Ellerim yanaklarına ulaştı. Kısa tatilimiz boyunca hafifçe çıkmaya başlamış kirli sakallarını okşadı parmak uçlarım. Dudaklarım, anın tadını çıkarmak ister gibi yavaşça öpüşüne karşılık verdi. Belki de ilk defa bu kadar sakin öpüşüyorduk. Her zamanki hoyratlık yoktu. Çünkü bu sefer özlemi dindirmek için değil, özlemi başlatmak için bir aradaydı dudaklarımız. Birbirine doymalıydı.

Yanaklarımdan öptü sonra. Ben ise onun şakaklarından. Beni yatağa yatırıp çoraplarımı çıkardı, yastığımı düzeltti, üzerimi örttü. En sonunda eğilip saçlarıma bir öpücük daha bıraktı. "Dikkat et," diye mırıldandı. "Yemek ye. Sakın zayıflama."

Cevap verecek gücü bulamadım. O ise kapıdan çıkıp gitti. Geriye kocaman bir odada, yatağın ortasında küçücük kalmış bir ben kaldım. Bakışlarım başucumdaki babama döndü. Hep olduğu gibi gülerek bakıyordu. Ve ben Gökçen, yine en iyi bildiğim şeyi yaptım. Bütün benliğimle bana geri dönmesi için dua ederken kalbimi beklemeye koyuldum.

Zaman göreceli bir kavramdı. Kimine göre hızla akar, kimi için akrep ve yelkovan ezelî bir kavga içinde yaşardı. Ya da benim gibi iki kavram arasına sıkışıp kalırdı. Özlemek, akrep ve yelkovanın ayrı olduğu her anken, kavuşmak, denk düştükleri anlar kadar kıymetliydi. Karşımdaki televizyona sabitlediğim bakışlarım boştu. Ne izlediğime ve neye baktığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bugün Murathan göreve gideli tam bir ay olmuştu. Ve bu bir ayda ne bir arama vardı ne de bir haber. O yoktu, sesi yoktu, ona dair hiçbir şey yoktu. Ama beklemek dışında başka çarem de yoktu. Ayrıca sinirliydim. Bir ayda nereyi fethediyor olabilirdi? Kanuni bile bir savaşı bir saatte bitiriyorken bu ne bitmez görevdi? Viyana'yı kuşatıp gelse daha erken dönerdi. Her neredeyse bir ayda sadece bir kere duyabilmiştim sesini. O da kesik kesikti.

Yanımda oturan Ayşegül kanalı bir kere daha değiştirdiğinde diğer koltukta oturan Duru'nun isyankâr sesi yükselmişti.

"Başımı döndürdün, Ayşegül. Bir kanalda sabitle artık şunu."

Bütün kızlar olarak yine bizdeydik ve amaçsızca salonda sere serpe oturuyorduk. Zehra ve Bilge kahve yapmak için mutfaktaydı. Yaklaşık bir saat önce gır gır şamata son noktadayken şu an herkesin sosyal pili bitmiş durumdaydı.

"Ne yapabilirim? İzleyecek bir şey yok."

"Kapat o zaman," dedi Duru.

"Yapacak başka bir şey mi var?"

"Dedikodu konuları tükendi mi?" dedi Duru sahte bir şaşkınlıkla. "Hayatta inanmam."

Anında televizyonu kapadı Ayşegül. "Ay yok, tükenir mi hiç?" derken otuz iki diş sırıtmaktaydı. "Mesela şu an aklıma bomba bir dedikodu geldi." İmalı bakışları Duru'daydı.

"Ne?" dedi Duru en sonunda. "Niye bana bakıyorsun?"

Bilge ve Zehra da bu sırada odaya girmişti. Biri kahveleri, öbürü su ve çikolataları taşıyordu. "Bize anlatmak istediğin bir şeyler var mı Duru?" diye Ayşegül.

Bilge, "Ne oldu? Ne kaçırdık biz?" derken kahveleri hepimize dağıtmıştı.

"Haklı," dedi Duru. "Kendi hayatıma dair bir şey mi kaçırdım ben?"

Ayşegül hâlâ imalı konuşuyordu.

"Bilmem. Onu da sen anlatacaksın artık. Bunca zaman *susayım da sen anlat,* dedim ama yok, sen Aybüke'den de çetin çıktın. Belli ki ben dürtmeden dökülmeyeceksin."

Bilge ve Zehra tekli koltuklara kuruldu. Benim de biten pilim bir dedikoduya bakardı. "Ne oluyor burada?" derken merakla höpürdettim kahvemi.

Ayşegül ve Duru birkaç saniye için bakıştı. Duru'nun keskin bakan gözleri usulca kısıldı. Aynı şekilde Ayşegül'ün de. Araya kovboy müziği koysak hiç garip kaçmazdı. "Şu askeriyedeki yemekte..." dedi Ayşegül ağır ağır. "Gözüme enteresan detaylar takıldı."

"Ne gibi detaylar?" dedi Duru. "Orada enteresan olan tek şey Gökçen'in gidip gece boyunca gelmemesiydi."

Bakışlar bana döndüğünde, içtiğim kahve birkaç saniye için boğazımda kalmıştı. *Arkadaşlar, benim o akşam çok mühim işlerim vardı. Maserati koltuğunu kontrol etmek gibi.* "Ben ne alaka?" dedim şaşkın şaşkın.

"Bence de senin hiçbir alakan yok, Gökçen," dedi Ayşegül. "Duru, Zülfikar'la nasıl bakıştığı anlaşılmasın diye kendince hedef şaşırtıyor."

İçtiğim kahve genzimden değil, burnumdan geldi. Duyduğum şeyle kahveyi püskürtmemek için hızla elimi dudaklarıma kapadım.

Yoğun bir şok ifadesiyle, "Ne?" dedi Bilge benim yerime.

Duru'nun gözleri kocaman olmuştu.

"Saçmalama, Ayşegül. Yok öyle bir şey. Sallıyor."

"Hiç de sallamıyorum," derken kendinden oldukça emindi Ayşegül. "Zülfikar bir gülüyor, bu bir süzülüyor, görmeniz lazımdı."

"Hayır, süzülmedim!" diye çıkıştı Duru.

"Şaka mı?" diye araya girdim. "Duru?"

"Saçmalamayın, yok öyle bir şey!" diye bana da çıkıştı.

"Ya Allah'ını seversen gözümüzle görmesek söyler miyiz?" dedi Ayşegül. "Karakola bile düşmüşsünüz beraber. Bunu neden anlatmıyorsun?"

Bir şey diyecekti ki diyemedi. Öylece kaldı. Bence şaşkınlığı kendine değil, Ayşegül'ün haber istihbaratınaydı. Bunu sesli de dile getirdi.

"Sen onu nereden duydun?"

Oldukça havalı bir bakış attı Ayşegül. "Benim gözüm kulağım her yerdedir, hayatım," dedi.

Duru tam anlamıyla donup kalmıştı.

"Ne karakolu?" dedim muazzam bir şevkle. "Dökül hemen."

Köşeye sıkışmış gibiydi. Dudaklarını kemiriyordu. "Önemli bir şey değil. Adamın biri sokak hayvanlarını zehirliyordu. Canını kırdık." Duraksayarak ekledi. "Beraber."

Derin bir sessizlik salonun orta yerine kuruldu. Şaşkın bakışların hedefi Duru'dan başkası değildi.

Sessizliği bozan Ayşegül, "Vay be!" dedi. "Ruh arkadaşı bulunur, asıl mesele suç ortağı bulabilmekte. Buyurunuz, kanıtı."

"Ayşegül, artık saçmalamayı keser misin?" diye çıkıştı Duru.

"Hani nefret ediyordun sen bu Zülfikar'dan?" dedi Bilge. "Nasıl oldu bu?"

"En büyük aşklar nefretle başlarmış," diyerek naçizane bir şaka yaptı Zehra. Duru'nun ona dönen ters bakışlarını gördüğünde ise olduğu yere sindi. "Başlamayabilir de tabii," diye homurdandı ağzının içinde.

"Kıza öyle bakma da olayı baştan anlat," dedim. "Sevgili olunca söylemeyi planlamıyordun herhâlde."

"Ne sevgilisi? Saçmalamayın artık." Yüzü olabildiğine ekşimişti. "Sadece şey oldu..." *Ne oldu* der gibi baktık. "Şey..." dedi. Yine *ne* der gibi baktık. "Şey işte..." diye muazzam bir açılım daha yaptı.

"Âşık oldun," dedim lap diye.

"Hayır!" diye çıkıştı. "Olmadım âşık falan. Allah aşkına, güvenilir mi Zülfikar'a? Sanki bilmiyormuş gibi konuşmayın."

"Ee, o zaman?" dedi Ayşegül.

Tam o an telefonuma üst üste mesajlar gelince belki Murathan'dır umuduyla hızla elime aldım. Ekrana baktığımda ise Neslişah teyzemin bana attığı dört renk patiği gördüm. Mor, sarı, yeşil ve bordo. Altında çok ciddi bir soru vardı:

Hangisi?

Omuzlarım düştü. Başımda bir de böyle bir bela vardı. Evlilik kararını Gülhan ablaya söyleme gafletinde bulunmuştum. O ise anında Neslişah teyzeye, Neslişah teyze ise benim anneme uçurmuştu. Ben ne olduğumu bilemeden, ortada damat bile yokken, bohça hazırlayıp söz günü ayarlamaya çalışıyorlardı şu anda. Benim yaptığım tek şeyse yüzüğümle kenarda oturup Murathan'ı beklemekti. Sağ olsun, geri kalan her şeyi onlar hallediyorlardı. Zahmet olmazsa söz günümüzü de söylerlerdi.

Ekranı ortaya çevirip, "Şunlardan hangisi?" diye araya girdim.

Gerginlerdi ama cevapsız bırakmadılar. "Yeşil," dedi hepsi aynı anda.

Hızla mesajı yazıp tekrar konuya döndüm.

"Evet, devam et sen, Duru."

"Devam edecek bir şey yok. Öylesine, her zamanki gibi konuşuyoruz işte. Ayşegül abartıyor."

"Duru, yorma be!" dedi Ayşegül. "Zaten zamanında Gökçen'i, Murathan'a âşık olduğunu ikna edene kadar göbeğim düştü. Bari sen hemen kabul et de beni bir dertten kurtar. Ben hepinizle böyle tek tek uğraşamam ki ama."

Haklıydı. Göbeği düşmüştü. Zaman ne kadar da hızlı geçmişti. Şimdi söz bohçası için patik seçiyorduk. Şefkatle okşadım Ayşegül'ün başını.

"Hakkını ödeyemem, Ayşegül. Biliyorsun, değil mi?"

Ağır ağır salladı kafasını. "Ben biliyorum," dedi. "Senin de bilmen çok özel."

"Biz Murathan ve Gökçen değiliz yalnız," dedi Duru. "Onlar zaten birbirine âşıktı. Biz birbirimizden nefret ediyoruz."

"Önceden ediyordun bence," diyerek araya girdi Bilge. "Eskisi kadar ısrarcı değilsin ona karşı. Yemekte benim de dikkatimi çekmişti ama ihtimal vermemiştim."

"Yine Zehra'nın dediğine geliyoruz yani," dedi Ayşegül. "En büyük aşklar nefretle başlar."

"Başlamasın," derken Duru'nun sesi ilk defa kısık ve çaresiz çıkmıştı. "İstemiyorum. Nefret etmeye devam etmek istiyorum ama..."

"Ama?" dedim.

Derin bir nefes verirken bakışlarını halıya dikti. "Artık nefret edemiyorum," diye çaresizce mırıldandı. "Kendime yaptığım en büyük hakaret." Ellerini başının iki yanına vurdu. "Bunu yaşadığıma inanamıyorum."

Kısa süreli bir sessizlik çöktü aramıza.

"Şimdi aranızda bir şey var yani. Kabul ediyorsun, değil mi?" dedi Ayşegül.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı aynı çaresizlikle. "Bir şey oluyor ama ne olduğunu anlamıyorum. Sürekli etrafımda. Nereye dönsem oradan çıkıyor adam. Şerefsizin önde gideni, siz de biliyorsunuz. *Ön yargılı olmuyorum, tanıyayım,* dedim biraz ve bambaşka bir adam gördüm. Sokak köpeklerine bakıyor, yaralı hayvanları veterinere götürüyor, *cum kinayım,* diyorum elimden taşı alacağına bana eşlik ediyor. Anlamaz diye filozoflardan kesitler söylüyorum, ezberlemiş gibi devamını getiriyor. Asla beklemediğim kitapları okumuş. Bir bakıyorum ki tanıdığım adamdan bambaşka bir adam var karşımda. Ama sonra düşünüyorum, bunun özü bu. Şerefsiz, çapkın, kadınları oynatabileceği birer kukla olarak gören bir adam ya!" Sinirle saçlarını geri itti. "Bilmiyorum ben. Hiçbir şey bilmiyorum. Bana soru sormayın o yüzden."

Derin sessizlik büyüdü. Zamanında babasıyla ilgili anlattığı şeyler düştü zihnime. Hak verdim bu çaresizliğine. Ben nasıl annem olmak istememişsem o da annesi olmak istemiyordu. Belki de bir kız çocuğunun en büyük sınavı annesiydi. Çünkü kız çocukları, annelerinin gözünün içine bakarak büyürdü. Kocaman bir kadın olduklarında ise ya anneleri gibi olmaya çalışırlardı ya da anneleri gibi olmaktan kaçardı. Tıpkı ya babalarımız gibi adamlara âşık olmamız ya da böyle adamlardan kaçmamız gibi. Bir çocuğun dünyaya attığı duygu bağlarının ilk kaynağı anne ve babasıydı.

Duru'nun babası o bağdaki en büyük düğümdü. Hatta kördüğümdü.

"Önüne gelen kadına yürür o," dedi ters bir sesle. "Şimdi de beni gözüne kestirdi anlaşılan. Çok bekler!"

"*Yaklaştıkça tanıdığımdan çok farklı bir adam gördüm,* dedin az önce. Belki farklı olacak," diyerek ılımlı bir yaklaşım sundu Bilge.

Duru küçümser bir edayla gülmüştü. "Komik olma, Bilge. Herkes Barbaros değil. Sadakat duygusu olmayan bir adamı mucizevi bir şekilde dünyanın en efendi erkeği yapamazsın." Gözlerini devirdi. "Ayrıca gerçekten seven adam korkmaz. Abimi görünce üç buçuk atıyor. Bana yürüyor sözde ama abim ters baksa ilk saniyede topukluyor. Zülfikar Şahin denen adamın aşk anlayışı bu kadar işte. Onu sizinkilerle karıştırmayın."

Derin sessizlik yine aramıza kuruldu.

"Zamanında..." diyerek sessizliği ben bozdum. "Ben Murathan'dan kaçarken bana bir şey söylemiştin, Duru. *İnsan kaçtığı şeyin mahkûmudur,*" diyerek bu defa ben ona hatırlattım.

Benim verdiğim cevabın aynısı bu defa ona aitti.

"*Ya mahkûm olmak istemiyorsam?*"

"Kaçabiliyor musun?"

Cevap veremedi. Kendisiyle savaş hâlindeydi. Bunun zorluğunu en iyi ben bilirdim.

"Neyse, tamam, değiştirelim konuyu," dedi Bilge. Ortama çöken ağırlığın farkındaydı.

Zehra anında denileni yaptı. "Aybüke ablanın yokluğu çok belli, değil mi?" dedi. "Valla gözüm arıyor."

Herkes onayladı. Tabii ki ben de. Ama aniden telefonum çalmaya başlayınca bakışlarım ekrana kaydı. Kaydedilmemiş, enteresan bir numara arıyordu. Açmayacaktım. İnatla çalmaya devam edince, dayanamayıp cevapladım.

"Efendim?"

Aniden kulağımı müptelası olduğum ses doldurdu. "Gökçen," diyordu Murathan'ın şiir misali akan sesi.

Oturduğum yerden büyük bir heyecanla ayaklandım. Koşar adım çıktım salondan. "Murathan!" diye neşeyle şakıdım bu süreçte. Yüzümde derin bir tebessümle odama girip kapıyı kapadım. Kırılabilecek çok kıymetli bir eşya gibi iki elimle tuttum telefonu. Kıymetliydi o an için. Onunla konuşabileceğim, sesini duyabileceğim tek şey buydu. Yatağıma bile ilerleyemedim. Kapıyı kapatıp hızla arkasına çöktüm. Ve o ne diyorsa dudaklarımda büyük bir tebessümle dinlemeye başladım.

Ta ki onun sesini bölen başka bir ses duyana kadar...

"Bir kere sevdaya tutulmaya gör,

Ateşlere yandığının resmidir."

Üst katında dertli dertli türküsünü mırıldanan Barbaros'a tip bir bakış attı Zülfikar.

Yaklaşık bir aydır görevdeydiler. Terör örgütünün sınır dışında bulunan kapılarına peş peşe operasyon düzenliyor, esir alınan köyleri temizliyorlardı. Bedenleri yorgundu lakin güçleri hâlâ yerli yerindeydi. Bugün günler sonra ilk defa adamakıllı dinlenecekleri bir üsse gelmişlerdi. Kaldıkları demirden barakanın içinde karşılıklı iki ranza vardı. Timur karşılarındaki ranzanın alt katında sakince elindeki kitabı okuyor, Alican üst katta günler sonra açabildiği telefonundan son seste savaş oyunu oynuyor, Barbaros ise dertli dertli türkü mırıldanıyordu.

"*Dünya bir yana o hayal bi-*" dediği an Zülfikar ranzanın altından Barbaros'un götüne doğru tekmeyi çaktı.

"Lan, yeter! Beynimi siktin kaç gündür!"

Nadir görülür bir şekilde, "Katılıyorum," dedi Timur.

Dertliydi Barbaros. Sevdiceğiyle arasına giren amansız bir kısmet faktörü vardı.

"Dertliyim, oğlum. Dert bilmeyen ne anlasın dertlinin hâlinden?"

"Bana mı diyorsun lan onu?" dedi Zülfikar. "Ağzıma sıçılıyor son iki aydır da senin kadar dert yanmadım. Ayrıca derdin ne senin?"

"Sevdalı yanım sızlıyor, Zülküf."

"Ne alaka, lan? Kavuşmadın mı sen Bilge'ne? Daha ne diye kırk tane acıklı türküyle beynimizi şişiriyorsun?" Karşısındaki ranzada son ses oynadığı oyundan silah sesi yükselen Alican'a yanındaki havluyu savurdu. "Sen de kıs lan şunun sesini! Az silah sesi duyuyormuş gibi gelmiş bu da tepemde *tak tak tak!*"

Usulca kıstı sesi Alican.

"Ne kavuşması, oğlum?" dedi Barbaros. "Bizim kavuşma mahşere kaldı."

Bakışlar ona döndü. Timur hariç. O hâlâ kitabını okumaktaydı: *Halil İnancık-Osmanlı Tarihinde Efsaneler ve Gerçekler.*

"O ne demek?" dedi Alican. "Ayrıldınız mı yoksa komutanım?" Tam o an oyunda kafaya kurşunu yiyince, yüzünü ekşiterek telefonu önüne savurmuştu.

"*Tövbe* de, lan," dedi Barbaros. "Ayrılma falan yok. Ama nikâh da yok. Babası, Bilge'nin üç ablası evlenmeden bana vermezmiş kurban olduğumu." Acıklı bir ifade belirdi yüzünde. "Oy ben ne edem? Nasıl edem? Başımı alıp nereye gidem?"

"Benden uzağa git de nereye gidiyorsan git, Barbaros," dedi Zülfikar. "Ayrıca nikâhı da kıymayıver hemen. Bekle ablalarını. Ne olacak? Acelen ne, oğlum? Daha iyi işte. Daha çok tanırsınız birbirinizi."

"Üç abla var diyorum önümde. Bir değil, iki değil, üç! Bunlar biriyle tanışıp sevecek de sonra *evet,* diyecek de... Sözüydü, nişanıydı, düğünüydü derken benim götümdeki kıllar ağarır, lan. Ne beklemesinden bahsediyorsun? Bilge'yle sevgililikten emekli oluruz o zamana kadar." Alican'a eğdi bakışlarını. "Lan, Aliş, üç numaralı ablayı sana yapalım mı?" Biri gider, geriye iki kalır en azından. Fakirin ekmeği umuttu.

Ne münasebet, der gibi baktı Alican.

"Sağ olun, komutanım. Ben böyle iyiyim."

Barbaros'un bakışları kitap okuyan Timur'a kaydı. Gözlerini kıstı. Timur ise başını kitaptan kaldırmadan, "Aklından bile geçirme, Barbaros," dedi.

Oflayarak kendini yatağa bıraktı.

"Hiç yardımcı olmuyorsunuz. Ne biçim kardeşsiniz, lan?"

"Bu işin piri olan kişi belli," dedi Timur sakince. "Ona söyle, halleder."

Tüm bakışlar Zülfikar'a döndü. Üst ranzadan başını aşağıya eğdi Barbaros. Zülfikar, önüne uzanan bu kalın kaşlı silüeti alnına şamarı çakarak geri savurdu. "Siktir git, lan!" Hızla ayaklandı oturduğu ranzadan. O adam olmaya çalıştıkça çevresi onu baştan çıkarıyordu. "Ben bıraktım o işleri, Timur Komutan'ım. Artık kullanmıyorum," derken Alican'ın yatağına attığı havluyu alıp kapıya doğru ilerledi.

İlk defa bakışlarını kitaptan çekti Timur. Konuşmadan sorgulayan bir bakış attı Zülfikar'a.

Havluyu omuzlarına attı Zülfikar. "Edebimizle işimizde gücümüzdeyiz," dedikten hemen sonra neşeli bir şarkı söylemeye başladı. "*Sarı sarı, kimin yârı,*"[4] derken aynı neşesiyle seke seke ilerledi.

"Adamı *pezevenk* diye kınaya kınaya ben pezevenkliğe başladım. Bu nasıl kader, lan?" diye arkasından söylendi Barbaros. "Timur Komutan'ım, büyük abla çok iyi bir kıza benziyor. Bir tanışın isterseniz. İçiniz ısınır belki. Ha? Benim için, la. Hem sevda çok güzel bir şey, biliyor musunuz? Siz de hissedin isterim ben."

---

[4] Mahsun Kırmızıgül'ün seslendirdiği *Sarı Sarı* adlı şarkı. (e.n.)

Timur cevap dahi vermedi. Bakışları kısa bir anlığına dışarı çıkan Zülfikar'a kaydı. Bir boklar yediğini anladı ama sormadı. Tekrar kitabına döndü. Nasılsa yakında kokusu çıkardı.

Barbaros kendini boğmak ister gibi kafasını yastığa gömerken Zülfikar dışarı çıkmış, hâlâ neşeyle şakımaktaydı. "*En güzeli benim sarım. Sarı sarı, sarı çiçe-*" dediği an hemen kapının önünde Hasan abiyle burun buruna gelince bir adım gerilemek zorunda kaldı. Bu katıldığı en zor operasyon olabilirdi zira hem düşman kurşunlarından hem Hasan abinin kurşunlarından kaçıyordu. Götüne dayalı bir tüfek ucu daimî olarak oradaydı. Bir iki kere isimsiz kurşunların ensesini teğet geçtiği bile olmuştu. Şüphelenmiyor değildi. Bundan sebep kaskına sıkı sıkıya bağlıydı son zamanlarda.

"Ee?" derken oldukça sakindi Hasan.

Gözlerini kırpıştırdı.

"Ne oldu, abi?"

"Niye beni görünce sustun? Ne olmuş sarı çiçeğe? Devam etsene, Zülküfçüğüm."

"Ha o," diye aydınlandı Zülküf ve muazzam bir şekilde kıvırdı. Yarım kalan kısmı, "*Sarı çiçeğe, annen baban var mıdır?*" diye toparlayıp, mırıldanırken usulca Hasan'ın önünden yana kaydı ve arkasına dahi bakmadan ortamdan topukladı.

Timde bunlar olurken Murathan eline telefonunu almış, yana yakıla kimsenin ona bulaşmayacağı bir köşe arıyordu. Duyması gereken bir ses vardı ve biraz daha duymazsa migren atağından komalık olacaktı. Özlemek az kalırdı hissettiği şeyin yanında. Yüreği kaynıyordu. Telefon ekranından fotoğrafına bakmak yetmiyor, özlemi azaltmak yerine daha da perçinliyordu. Kısacık bir an dahi can suyu olacak sesi duymaya razıydı.

Hızlı adımlarla ilerlerken, Süleyman'ı yanlarında kalan bir barakaya girerken gördü. Adımları durdu. Gözleri kısıldı. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından hızla o yöne ilerlemeye başladı. Kimi hâlâ diriydi. Pek geçecek gibi de değildi. Barakanın kapısına geldiğinde duraksamadı, tereddüt etmedi. Işık hızında kapıyı açıp içeri daldı. Aybüke ve Süleyman'ı odanın ortasında, kollarını birbirine dolamış şekilde buldu.

Süleyman, dağ çiçeğini öperek, koklamak üzereyken Aybüke ani bir şekilde önündeki bedeni geri itti. "Komutanım," dedi saygılı bir şekilde. "Buyurun."

Yalandan bir şaşkınlıkla dudak büzdü Murathan. "Kapıları mı karıştırdım ben yine?" dedi aynı sahte şaşkınlığıyla. "Tüh, bak sen şu işe."

Süleyman'ın omuzları düştü. Karakurt dediğini yapıyor, bir aydır rahat yüzü göstermiyor, anasından emdiği sütü gıdım gıdım, zorla burnundan getiriyordu. Ne zaman Aybüke'yle baş başa kalsalar ortaya çıkıyor, dağda taşta bile rahat vermiyordu.

Kadersiz bahtına sabır dilenirken daha fazla sessiz kalamamıştı Süleyman.

"Komutanım, hiç mi insaf yok sizde?"

"Bir düşünceyim," dedi Murathan. Cidden düşündü. "Yok valla, Süleyman. Bulamadım." Eliyle çıkışı işaret etti. "Git, silahları temizle. Hadi, koçum."

Sevdiğine kavuştuğu bu ender zaman dilimlerinde önüne Murathan Komutan gibi bir engel çıkışı, sanıyordu ki kaderin ona attığı milyonlarca kazıktan sadece biriydi. Komutanını bastığı geceye de o gecenin şafağına da düzenli aralıklarla sövüyordu.

Çökmüş omuzlarla çıkışa ilerledi. "El insaf be komutanım," diye mırıldandı tam Murathan'ın yanından geçerken.

Ensesine şamarı çakıp Süleyman'ı dışarı fırlattı Murathan. Klasik cevabını verip, "El insaf etsin o zaman," dedi. "Yaylan!"

Süleyman dertli dertli dışarı çıkarken içeride kalan Aybüke'yle kısa bir an bakıştılar. "Kusura bakmıyorsun, değil mi Aybüke?" dedi Murathan.

Estağfurullah, der gibi başını sağa eğdi Aybüke.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı. Tam çıkıyordu ki tekrar geri döndü. "Bu arada yapmaz, bilirim ama yine de kafanı attıracak bir şey yaparsa bana gel. Beraber sıkarız topuğuna."

Minnetle gülümsedi.

"Emredersiniz, komutanım."

Murathan gittikten beş dakika sonra Süleyman tekrar içeri dalmıştı. Bunca zaman Aybüke gibi bir etmenle başa çıkmış adamdı. Komutanı vız gelip tırıs giderdi.

"Silahları temizledin mi sen?" dedi Aybüke alay eder gibi.

Süleyman hazırlıklıydı. "Bunu diyeceğini bildiğim için bir saat önceden temizledim." Elindeki ekmek arası köftelerden birini Aybüke'ye uzattı. "Her engeli aşarım, ben yine sana koşarım, Aybüke'm."

Ona uzatılan ekmeği alırken gülümsüyordu. "Midem kazınmıştı. İyi oldu bunu getirdiğin." Uzanıp Süleyman'ın yanağına minik bir öpücük bıraktı. "Sağ ol," diye ekledi yarım bir gülüşle.

Birbirlerine gülümseyerek, bakarken, yere oturup ekmeklerini yemeye başladılar. "Süleyman," dedi Aybüke bir süre sonra. Ağzındaki lokmayı yu-

rarken söyleyeceği şey konusunda tereddüt etti ama söylemeden de edemedi. "Niye hiç sormuyorsun? *Onu* yani."

Yuttuğu lokma ağırlaştı Süleyman'ın. Sormuyordu çünkü soyunu sopunu öğrenip, gidip gırtlağını sökebilirdi. "Geçmişte kalmış," dedi sakince. "Neden kurcalayayım? Şu anı yaşamamız lazım, geçmişi değil." Uzanıp Aybüke'nin dudağının kenarında kalan ekmek kırıntısını parmak uçlarıyla aldı. "Sadece tek bir şeyi merak ediyorum. Cevaplarsan onu sormak isterim."

"Ne?"

"Bebek," dedi Süleyman. Bakışlarını kaçırmıyor, o gözlerdeki bütün hisleri anlamak istiyordu. "Ona ne oldu?"

Bazı acılar derin bir iz bırakarak geçerdi. Aybüke'nin bakışlarını titreten tek acı bu yara izine aitti. Acısı hâlâ kasıklarındaydı. "Düştü," derken sesi ifadesizdi. "Terk edilince kaldıramadım. Ona da kendime de bakamadım. Kendimi değil de onu düşünmem gerektiğini düşünemedim. Tutunamadı o da. Düştü." Kesik bir nefes verdi. Acı yüklüydü. "Anne olmak için pek de iyi bir aday değilim yani," derken boş vermiş bir hava vermeye çalışmıştı ama Süleyman yaralarını bir kere görmüştü. Kapatmaya çalışması nafileydi.

Derin derin bakıyordu yüzüne Süleyman. "Bence bizim önce kızımız olacak," diye mırıldandı konudan uzaklaşmak adına. "Hissediyorum. Böyle senin gibi kara kaşlı, kara gözlü ama benim küçüklüğüm gibi tombalak olacak. *Süleyman demişti,* dersin."

Gülme isteğine engel olamamıştı Aybüke. "Küçükken tombalak mıydın?" dedi.

"Obez dermiş görenler. Beş kilo doğmuşum. Düşünsene, çocuk değil de piknik tüpü doğuruyorsun. Anamın ayaklarını öpsem yeridir."

Aybüke'nin dudaklarındaki tebessüm hem hüzün hem sevda kaplıydı. Hangi ara bu denli sevmişti bu adamı, hiçbir fikri yoktu. Ama gerçekler sevgisinden daha ağırdı.

"Çok hayal kurma, Süleyman. Dediğim gibi benden anne olmaz."

Umursamadı Süleyman. "Kızımızın adı ne olacak, onu da söyleyeyim mi?" Aybüke gözlerini kırpıştırarak, bakarken keyifle mırıldandı: "Burçe."

"Burçe?"

"Burçe," diyerek onayladı. "Kurt yavrusu demek. Ana kurt, baba kurt. Kızımız da kurt yavrusu olacak elbet. Ama sevmediysen sen istediğin ismi ver."

"Sevdim," dedi Aybüke beklenmedik bir şekilde. "Burçe... Güzel bir isim." Nadir görülür bir şekilde utanmıştı. Bakışlarını kaçırırken ekmeğinden minik bir ısırık aldı.

Süleyman ise keyiflendikçe keyiflendi. Ailesini, küçüklüğünü ve aklına gelen her şeyi anlattı. Aybüke'nin dudağının köşesinde kalan ekmek kırıntılarını teker teker aldı. Önüne dökülen kırıntıları topladı. Asla çocuk olmamış Aybüke'yi bir çocuk gibi sevdi.

Bu esnada Murathan en sonunda sakin bir köşe bulmuştu. Kampın arka kısmındaydı. Duvarın dibine çöktü. Kendi telefonu çekmediği için askeri telefondan arayıp bekledi. Açılmıyordu ama beklemeye devam etti.

"Efendim?" diyen nahif ama bir o kadar da soğuk sesi duyunca haftalar sonra ilk kez dudaklarına derin bir tebessüm yayıldı.

"Gökçen."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından coşkuyla yükselmişti.

"Murathan!"

Kalbi haftalar sonra sıcacık oldu.

"Ne haber?"

"İyi," dedi Gökçen büyük bir heyecanla. "İyi ki çabuk gel dedik, köpek! Viyana'yı kuşatmaya mı gittin?"

Sesli bir kahkaha attı.

"Sayılır."

"İyisin, değil mi?" demişti aniden. "Yaran var mı? Çok yoruldun mu? Başın ağrıyor mu?"

Her bir soruya gülümsedi.

"İyiyim. Merak etme. Biraz başım ağrıyor tabii ama o ilaçla geçmiyor. Gelince sen çaresine bakarsın artık."

Cilveli cilveli güldüğünü duydu. Daha da perişan oldu.

"Arsız. Sen gel, ben göstereceğim sana çareyi."

"Böyle yaparsan yaban ellerde baş ağrımı şiddetlendirirsin."

Yine cilveyle güldü Gökçen. Bunu yapmayı kesmeliydi. Dağda taşta eli böğründe kalıyordu. "Dua et ki telefonun açık değil," dedi "Çok güzel fotoğraflar atmıştım sana oysa. Şansına küs."

Bu noktada içli bir nefes verdi. Cebinden kendi telefonunu çıkarıp açmayı denedi ama şarjı yoktu. Olsa da çekmezdi. İçten içe sövmeden edemedi. "Bana bunu yine yapmamış ol," dedi sadece.

Yine cilveli bir kıkırdama duyunca en çapkınından sırıttı. "Gelince enine boyuna konuşalım bu konuyu," dedi.

"Hallederiz, komutan. Sen yeter ki gel. Yalnız burada işler karışık. Gülhan ablaya evlilik teklifini söyledim, herkese haber vermiş. Söz günü ayarlıyor annemler. Acilen gelip olaya el atman lazım."

"Ben, geldiğim gün nikâhı kıymamız gerektiğini düşünüyorum."

"Salaksın."

"Ne o? Beni düğünde bırakıp kaçacak mısın?"

"Aklımı kaçırırım, yine de senden kaçmam, Karakurt. Nasıl söz ama? Yokluğunda şair oldum."

"Etkilenirken bayılmışım, bir dakika."

Gökçen büyük bir kahkaha attı. İşte, Murathan en çok bu gülüşü seviyordu. Hayat vardı sevdiğinin sesinde, her zaman gördüğü kan ve ölüm değil.

"Annemler söz bohçası yapmış. İçinde *seni seviyorum* yazan havlu, efendi erkek terliği ve tüylü, ince topuklu gelin terliği var." Yüzünü ekşitti Murathan. "Yüzünü ekşittin kesin," dedi bu noktada Gökçen. "Duygularımız karşılıklı, hurma gözlüm." Kocaman bir kahkaha daha attı. "Ama o tüylü terliklerle evde seni kovalamak için sabırsızlanıyorum."

"Evlilik kararımı sorgulatma bana."

"Bir tarafların yiyorsa sorgula. Ayrıca teklif eden sensin."

"Yaptığım en mantıklı ikinci şeydi."

"Birincisi neydi?"

"Sana âşık olmak."

Kısa bir an sessizlik çöktü karşı tarafa. "Fenasın, başıma belasın, Karakurt," dedi en sonunda Gökçen.

Belli belirsiz güldü. Şimdi yanında olmalıydı oysa. Pamuk gibi beyaz ve yumuşacık tenine dokunmalı, kokusuna sığınmalıydı. Başını boyun girintisine gömüp o karanlıkta huzurla uyumalıydı. Neşeli kahkahalarını dinlemeli, saçlarında gezinen ellerini hissetmeliydi. Özlem son noktadaydı.

"Murathan."

"Gökçen," dedi anında.

"Yarına kadar..." Sessiz bir nefes bırakmıştı aralarına. "Dönmezsin, değil mi?"

Murathan'ın içine büyük bir ağırlık çöktü. Yarın 15 Nisan'dı. Babalarının şehadet yıl dönümü, Gökçen'in varlığının dünyaya düştüğü gündü. Dönüş yakındı ama yarına yetişebileceğini sanmıyordu.

Zorla toparladı kelimelerini. Bugünü kutlamayacağını biliyordu ama yanında olmak istiyordu. Mesafelere bir kere daha bütün benliğiyle kızdı. "Pek

san-" diyordu ki ayaklarının altındaki zemin şiddetle sallanınca kelimelerin devamı gelmedi. Sendeledi. Bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi. Aynı saniyelerde ardı arkası kesilmeyen silah sesleri her yeri doldurdu.

"Murathan!" diye bağırdı Gökçen. "O ses neydi? İyi misin?"

"Gökçen!" derken ayaklandı ama sesi karşıya gitmediği için inatla bağıran Gökçen'e sesini duyuramadı.

Ses tamamen kesildi. Sinyal kopmuştu. "Siktir!" dedi ağız dolusu. Ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bildiği tek şey atılanın bir bomba veya havan topu olduğuydu. Farkındaydı zira kulakları uğulduyordu.

Atılan havan toplarına daha yakın olan diğer tim üyeleri de birkaç saniye için ne olduğunu bilememişti. En büyük şok dertli dertli türkü mırıldanırken ranzanın üstünden yere çakılan Barbaros'taydı.

"Pusu!" diye bağırırken hızla toparlanmaya çalıştı Alican. Aynı şekilde Timur ve Hasan da. Toparlanmaya fırsat kalmadan atılan ikinci havan topuyla sarsıldılar. Barakanın içinde ne varsa başlarına yıkılmıştı.

Sendelediler ama yıkılmadılar. Silahlarını kavrayıp yerle bir olan barakanın içindeki eşyaların üzerinden atlayarak kapıya koştular. Silahlarını karşıya doğrulttular ama kapıyı açtıklarında, karşılarında hedefleri onlara dönük beş silah görmeyi beklemiyorlardı.

Seslerle sarsılan Zülfikar en savunmasız anında yakalanmıştı bu baskına. Tuvaletteydi. Hızla dışarı çıktığı an karşısında gördüğü beş keleş ve bu keleşleri tutan beş adamla bakıştı.

Aybüke ve Süleyman ise atılan havan toplarının tam hedefiydi. Savrulduğu duvara kafasını sertçe çarpmıştı Süleyman. Aybüke düştüğü yerde kendine gelmeye çalıştı ama kulakları uğulduyordu. Zorla toparlandı ve sendeleyerek ilerleyebildi.

"Süleyman!"

Yerden kalkmayı denedi Süleyman ama başaramadı. Avuç içini alnına yaslayarak bulanık görüşünü kontrol altına almaya çalıştı. Her şey dönüyor, görüşü her geçen saniye daha da bulanıklaşıyordu.

Silahını yatağının üzerine bırakmıştı Aybüke. Yatağı ise şu an parampara bir hâlde, odanın başka bir ucundaydı. Bakışları dağılmış barakada silahını aradı. Duman yüzünden derin derin öksürürken ateşler içinde kaldıklarını fark etti. Yerdeki Süleyman'ı ve yüzünü tamamen kaplayan kanı gördüğünde hayatında ilk defa bu denli panikledi.

"Süleyman!" diye bağırdı. Silahı aramayı bırakıp, Süleyman'a doğru yalpalayarak ilerledi. Aralarında kalan demir sandalyeyi şiddetle yana savurdu. Yanına vardığında iki eliyle avuçladı kanlı yüzünü. "Süleyman, bana bak!"

Gözlerini zorlukla araladı Süleyman ama her şeye bir perdenin arkasından bakıyor gibiydi.

Kafasını kontrol ederek yarasını anlamaya çalıştı Aybüke. Tam başının üzerinde derin bir yarık vardı. "Süleyman!" dedi büyük bir hırs ve korkuyla. "Süleyman, sakın gözlerini kapama. Bana bak. Sakın uyuma!"

Aynı saniyelerde yıkılmasına ramak kalmış barakanın kapısı şiddetle açıldı. Siyahlar içinde, elleri silahlı yedi sekiz terörist odayı kuşattı. Aybüke'nin yapabildiği tek şey usulca Süleyman'ın elini kavramak oldu.

Murathan ise birkaç saniye için sendelese de toparlamıştı. Belindeki silahı çıkarıp sığındığı alandan tedbirli adımlarla çıktı. Alana varmak için koştu ama tam köşeyi döndüğünde gördüğü manzarayla durmak zorunda kalmıştı. Az önce yerli yerinde olan küçük barakalar, atılan bombalar ve havan toplarıyla tarumar olmuştu. Sayısız araç, içlerindeki teröristler ve ağır makineli silahlarla alanı kuşatıyordu.

İlk önce timi, kardeşleri düştü aklına. Ağır ağır yutkundu. Bir kayba daha tahammül etmek istemiyordu. Görünmemek adına tekrar duvarın köşesine sindi. Bağırıp, çağırarak etrafa hızla yayılan teröristleri ve başlarına silah dayalı bir şekilde ite kaka alana getirdikleri diğer askerleri gördü. Atılan bomba yüzünden hepsi sendelemiş durumdaydı.

Teröristler silahlarla saldırdıklarında gebereceklerini bildiklerinden önce bomba atarak güçlerini azaltmış olmalıydı. Küçük bir üsse gelmişlerdi ve onlara pusu kurmuşlardı. Beklenmedikti. Sayıca oldukça fazlaydılar. Bu da beklenmedikti. Sövmeden edemedi.

Keskin gözleri bütün askerlerini taradı. Sadece Süleyman'ın başından alnına ve yüzüne doğru oluk gibi kan akıyordu. Ayakta durmakta zorlanıyor gibiydi. Uzun bir mesafe vardı aralarında ama Timur onu fark etmiş, köşeden çıkardığı başını görmüştü. Timur üç ayrı adam tarafından kafasına dayanan namlulara rağmen başıyla belli belirsiz bir *geri git* hareketi yaptı.

İstese hepsi şu saniye başlarına dayalı silahlardan kurtulurdu lakin hiçbiri diğerlerini riske atmak istemiyordu. Sayıca fazlaydılar. Birinin yapacağı bir hamle diğerlerinin sonu olabilirdi.

Murathan'ın yapacağı tek şey kardeşlerini oradan eksiksiz çıkarmaktı ama sadece dört kurşunu vardı. Görebildiği kadarıyla şerefsizlerin ağır makineli silahları vardı. Kendi silahlarının olduğu alan aksi yönde kalmıştı. Bakışları başka bir çözüm için hızla etrafta gezindi. Aynı saniyelerde ensesinde ezbere bildiği bir soğukluk hissetti.

Bakışlarını usulca arkasına çevirmesine gerek kalmadan ensesindeki soğuk namlu yanağına doğru ilerledi. Sonra ise tam karşısına dikilip alnına değdi.

Esmer, sakallı, sürmeli bir adam tutuyordu silahı. İfadesizdi ikisinin de bakışları. Nefretle soludular. Silah tam alnının ortasına yaslanmıştı ama Murathan, kehribarlarını bir saniye olsun düşmanından çekmedi.

Adam histerik bir şekilde başını sağa eğdi. "Esselamu aleyküm, asker," dedikten sonra Murathan'ın alnına dayadığı silahın tetiğini tereddüt etmeden çekmişti.

Havada boğuk bir edayla esen rüzgâr, gökyüzünde uğursuzca öten tek bir karga vardı. Tetiği çekilen silah karganın sesiyle eş zamanlı patladı. Karga kaçtı. Rüzgâr yavaşladı. Geriye bir tek silahın namlusundan çıkan merminin dağlardan dağlara vurarak acılı bir ritimle inleyişinin yansıması kaldı.

4. BÖLÜM

"Özlemek bir ömrün ağır ağır eriyişi,
Karışması akıp giden zamana her şeyin.
Susun anılarım, susun! Beni kahretmeyin..."

ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN

Saklı korkular, büyük sınavların izidir. İnsan *yapamam*, dediğiyle sınanır, kim için *onsuz yaşayamam*, derse onsuz kalırdı. En nihayetinde büyümekti bu. Sudan korkan bir çocuğu suya atmak, acıdan korkan bir insanı en korktuğu acının içine bırakmaktı hayatın en ağır dersi.

Bırakıldığım acının içinde boğuluyordum.

Askeriye koridorunda ilerlerken nefesim sıkışıyor; korku, panik ve endişe birbirine karışıyordu. Murathan'ın sesine karışan patlama sesini duyduğum andan sonrası kayıptı. Defalarca aramıştım ama değil cevap almak, ulaşamamıştım bile. Kızlar bu hâlim karşısında panikle yanıma geldiğinde onlara duyduğum her şeyi anlatmıştım.

Hepsi korkuyla olduğu gere çökmüştü. Ama ben boş boş oturacak değildim. Gece demeden evden çıkmış, *Maserati*'ye atlayıp lojmanın yolunu tutmuştum. Hızıma yetişebilen tek kişi Duru olmuştu.

Dakikalar sonra Hayri Albay'ın kapısındaydık. Gece vakti rahatsız ettiğim için daha sonra özür dileyecektim. Şu an hiçbir şey umurumda değildi. Panikle olayı anlattığımda bizi alıp askeriyeye getirmişti. Hayri Albay, emekliliğinden sonra yerine gelen yeni albayın odasına girerken Duru'yla ben peşinden asla ayrılmıyorduk. İçimde, kalbimin ortasında öyle bir ağırlık vardı ki nefes almak bir hayli zordu. Tıpkı ağlamak gibi... Gözyaşlarım her zamanki gibi en ihtiyaç duyduğum anda beni terk etmişti.

Odadan içeri girdiğimizde albay bizi bekliyordu. Gece olmasına rağmen Hayri Albay'ın tek sözüyle buraya gelmişti. Ak saçlı, dik duruşlu, uzun boylu ve heybetli bir adamdı. Masasının üzerine değdi bakışlarım.

Bahtiyar Memetoğlu.

Hayri Albay'a saygıyla selam verip oturması için kendi makamını işaret etmişti.

"Emredin, komutanım."

Umursamadan masanın önündeki koltuklara ilerleyen Hayri Albay, "Orası artık senin makamın, Bahtiyar," demişti. "Geç, otur yerine. İşimiz uzun."

Bahtiyar Albay makamına ilerlemeden önce bakışlarını bize çevirmişti. Bir kaşı havalandı.

"Konu nedir?"

"Barut Timi'nden haber var mı?"

"Bir sorun mu var?"

"Silah sesleri ve patlama duydum," dedim anında. "Ondan sonra arasam da hat düşmedi."

Sorgulayan bakışları bana döndü.

"Hanımefendi kim?"

Hayri Albay, "Karakurt'un nişanlısı," dedi.

"Gökçen?" dedi sorgulayan bir ifadeyle. Namım buralara kadar gelmiş olmalıydı. Sessizce onayladığımda bakışları Duru'ya döndü. "Ya sen?"

"Hasan Giray'ın kardeşiyim."

Derken içeriye Bilge ve Zehra hızlı bir giriş yaptı. Nefes nefese kalmışlardı. Evden çıkarken bize yetişme fırsatı bulamamışlardı çünkü Bilge çöktüğü yerden kalkamamış, şoku atlatamamıştı. Buraya geldiğimizi Duru söylemiş olmalıydı zira ben hiçbir aramaya cevap verecek durumda değildim.

"Var mı haber?" dedi Bilge.

Albay kaşlarını çatıp, "Bunlar kim?" diye sordu.

"Onlar da diğerlerinin yâreni, Bahtiyar," diyerek Hayri Albay yine bizim yerimize durumu özetledi. "Bırak onu bunu da bana timden haber ver."

Bakışları bizdeyken adımları geriledi. Masasının üzerindeki telefondan bir arama yaptı. "Barut Timi'nden haber var mı?" diyerek en net şekilde konuya girdi. Birkaç saniye sonra telefonu kapatmıştı. "En son Irak'ın kuzeyinde, bir Türk kampındaydılar. Kısa bir süre önce irtibatın koptuğu bilgisi geldi. Tekrar iletişim kurmaya çalışılıyor."

Dizlerim de kalbim gibi zangır zangır titrediğinden daha fazla ayakta duramadım. Koltuğun en ucuna oturdum ama tırnak etlerimi çekiştiriyor, dudaklarımı kemiriyordum. Kolumdaki saate kaydı bakışlarım. Şu andan itibaren takvim 15 Nisan'ı gösteriyordu.

Benim varlığım, Yusuf Karakurt ve Ali Alptekin'in yokluğu.

Ciğerlerime dolan nefes kaburgalarıma batınca, elimi göğsüme atıp derin bir nefes almaya çalıştım. Düşünceler ve korkular kara bir bulut misali üzerime çökleniyor, üzerime boşalan her bir anı damlası tenimi yakıyordu. Ba-

babamın şehit haberi verilirken de bir albay vardı karşımda. *Şimdiki gibi.* Yine doğum günümdü. *Şimdiki gibi.*

Engel olamadığım bir lanet hissi etrafımı sarmaladı. En sevdiklerim hep bugün mü elimi bırakacaktı? O zaman Gökçen neden vardı? Belki de beklemek değildi varlığımın nedeni, yok etmekti.

"Gökçen!" diyen bir sesle dalgın bakışlarımı yanıma çevirdim. Seslenen Duru'ydu. O ana kadar tırnaklarımı kemirerek ileri geri sallandığımın farkında değildim. O da korkuyordu. Yüzü ilk defa bu denli solgundu ama bana teselli vermek için kolunu omzuma doladı. Tırnaklarını kemirdiğim elimi tutup kendine çekti.

"Sakinleş. İyi olacaklar. Eminim."

Nasıl emin olabiliyordu? Ben olamıyordum. Lanetliydi bugün. Benden gitmek için herkes benim var olduğum günü seçiyordu. Neredeydi Murathan, babam, Yusuf amcam?

Sessiz kaldım. Dilim hiçbir iyi temenniyi onaylayacak durumda değildi. İçimde yanan korku ateşi boğazımı düğümlemişti. Albay'ın telefonu bir daha çaldığında bakışlarım ona dönmüştü. Arayanı dinliyordu ama ifadesi saniyeler içinde kararmış, sinire bulanmıştı. Telefonu kapadığında elini şiddetle masaya vurmuştu.

"Bu ne cüret!"

"Ne oldu?" dedi Hayri Albay.

Albay'ın gözleri bize değmiyordu. Söyleyeceği şeyden ölesiye korktum ama çaresizce ona bakmak dışında bir şey de yapamadım.

"Kaldıkları üsse baskın yapılmış," diye sinirle soludu. "Sonra haber yok. Büyük olasılıkla hepsi esir. Bu en iyi olasılık."

Ortama çöken sessizlik, taştan daha ağırdı. Kalbimin kaburgalarımı bastığını hissettim. Taşımak ilk defa zordu. Ben olduğum yere çakılmıştım ama askerler durmadı. İkisi aynı anda ayaklanıp, dışarı çıkarken Bahtiyar Albay, yanlarında kalan askere komutlar veriyordu.

"En sağlam adamları topla! Hem karadan hem havadan ekipleri hazırda bekletin."

Kilitlenip kalmış gibiydim. Bacaklarımda ayağa kalkacak güç, ayaklarımda ileri adım atacak hâl kalmamıştı. Koltuk değneklerim kırılmış gibiydi. Onsuzluğu kafamda defalarca prova etmiştim ama iş ciddiye bindiğinden ne yapacağıma dair zerre kadar fikrim yoktu. Babamın yokluğuna alışmıştım. Çocuktu kalbim. Peki, ya şimdi? Gökçen kızın kalbi kaç yaşındaydı? Bu acının bir yaşı var mıydı?

Annem düştü aklıma. Böyle mi hissetmişti? *Koltuk değmeksiz.* Belki de o yüzden ayağa kalkamamıştı. Ağlama nöbetleri, kasılmalar, titremeler, gözyaşları, boşluğa bakmalar ve acı dolu feryatlar zihnimde dönerken tek bir sözü aradan seçtim.

Kızlar, annelerinin kaderini yaşar...

Başımı iki yana salladım. Kabul etmiyordum! Asla da kabul etmeyecektim. Acı beynimde bir noktayı haddinden fazla sızlattığında var gücümle yumruklarımı sıkarak ayaklandım. Çenem dik, gözlerim kuruydu. Sert adımlarla ilerlerken Zehra arkamdan geliyor, sıkıca kavradığı tişörtümü bırakmıyordu.

Birkaç saat sonra askeriyede oldukça haraketli dakikalar yaşanıyordu. Komutanlar seri bir şekilde askeriyede toplanmış, içeride bir şeyler tartışırken biz de çaresizce bahçede bekliyorduk. Zeynep abla evde uyuyan Mete'yi komşuya emanet edip gelmişti. Evden nasıl bir panikle çıktıysa üzerindeki hırkayı bile ters giymişti. Dakikalar önce F16'lar arkamızda kalan alana iniş yapmıştı. Askerler ortalıkta koşturuyor, zırhlı araçlara doluşuyordu. Bizim yaptığımız tek şey ise izlemekti.

Hayri ve Bahtiyar Albay birkaç komutanla askeriye kapısında göründüğünde öne atıldım. Burada çaresizce haber bekleyecek değildim. Yanlarına yaklaştığımda konuştukları şeyleri az çok duyabiliyordum.

"...kara desteğini önden gönderelim. Hava riskli."

Bir başka komutan reddedip, "Kara desteğinin varışı uzun sürer, komutanım," dedi. "En yakın birlikler bile uzak. Bırakın ben hava..."

Beni gördüklerinde sözleri yarım kaldı. Kim olduğumu sorgulayan bakışlarına aldırmadım.

"Haber var mı?"

"Olursa söyleriz," dedi en son konuşan adam. "Uzaklaş."

Tahmini otuzlu yaşlarının ortasındaydı. Burnu kemerli, yüzü uzun, koyu kahverengi gözleri ifadesizdi. Oldukça boylu ve hatırı sayılır derecede yapılıydı. Yaka isimliğindeki *Agâh* yazısını hızla es geçip ters bakışlarımı kendisine çevirdim. Aynı şekilde o da bana bakıyordu. Zaten canım burnumdaydı, asla çekemeyecektim.

Net bir şekilde, "Size sormadım," dedim.

İfadesiz bakışlarına hayret eklendi. Aldığı cevapla kaşları ağır ağır havalanırken Hayri Albay koluma en babacan hâliyle dokunmuştu.

"Merak etme, Gökçen kızım. Onları ite köpeğe yem edecek değiliz."

Diğer kızlar da yanıma gelmişti. Herkes merakla dinliyordu. "İyiler mi?" dedi Zeynep abla titrek bir sesle. "Bir haber var mı?"

"Biz böyle yedi yirmi dört hesap mı vereceğiz?" dedi az önce terslediğim kişi. "*Bir şey olursa söyleriz*, diyoruz işte!"

"Güntekin!" diye uyardı Hayri Albay.

Böylece Güntekin Agâh olduğunu öğrendiğim komutan yediği azarla sessizleşirken Hayri Albay da diğer komutanlarla birlikte uzaklaşmıştı. Bu süreç boyunca ters bakışlarımı üzerinden çekmedim. Kendisi bir hayli rahat ve geniş duruyordu. Elini belindeki palaskasına atıp bana tepeden bir bakış attı. Kamuflajı ve armaları havacı olduğunun nişanesiydi.

"İçeri gidiyorum," dedi imayla. "Bu konuda da size bilgi vermeli miyim hanımefendi?" Ters bakışım sürerken, gözlerini devirerek yanımdan geçmeye meyletti. "Çekil ayak altından," dediğinde ise sabrımın sınırını geçmişti.

Kolundan kavrayıp durdurdum. "Bana bakın," dedim dişlerimin arasından. "Nişanlım kayıp. Öldü mü yoksa yaşıyor mu bilmiyorum. Çaresizce bekliyorum ve karşıma geçip, bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyemezsiniz!"

Böyle bir çıkış beklemiyor olmalıydı ki kaşları çatıldı.

"Nişanlın kim?"

"Komutan Karakurt," dedim tek nefeste. "Ve siz..." Kolunu bırakıp işaret parmağımı göğsüne doğrulttum. "Hatta gerekirse bütün askeriye onu bana getirmek zorundasınız. Ölü ya da diri! Geriye tek bir kolu kalmış olsa dahi onu bana geri getirmek zorundasınız. Sizin yapmanız gereken bu. Burada bana acı yönetimi dersi vermek değil. Bilmem anlatabildim mi?"

"Gökçen," dedi arkamdaki Duru ve Bilge. İkisi de kollarıma girip beni geri çekmeye çalıştı. "Sakinleş," diye mırıldandı Bilge.

Güntekin Agâh, "Karakurt, kendisi gibi deliyi bulmuş," diye mırıldanırken az önceki dikliğinden eser yoktu. Adımları geriledi ve sessizce uzaklaştı.

Kollarımı tutan ellerden hızla uzaklaştım. Sığamıyordum yere göğe. Ağa takılmış balık gibi hissediyordum. Elim göğüs kafesimi ovaladıkça ovaladı.

"Gökçen abla, nereye?" diyerek peşime takılan Zehra'yı yavaşça geri iteledim.

"Biraz yalnız kalayım," diye mırıldandım. "Olur mu Zehra?"

Hiçbir şey diyemedi. Yavaş adımlarla, yere göğe sığamadan yanlarından uzaklaştım. Ne zaman buraya gelsem onu beklediğim banka ilerledim. *Sen gidersen yere göğe sığamam,* derdi. Peki, ben şimdi nereye sığacaktım? Sanki ne ayağımın altında yer vardı ne başımın üzerinde gök. Canımın acısı kadar iç çeksem içim paramparça olur, korkum kadar bağırsam sesim soluğum tü-

kenirdi. O yüzden hiçbir şey yapamadan banka çöktüm. Yanımda büyük bir boşluk vardı.

Ne ağladım, ne sızlandım ne de bağırdım.

Gökçen, Murathan olmadan ne yapardı ki? Bilemedim. Doğum günümde, ansızın gitmişti. Yine mi aynı gün bırakacaktı ellerimi? Kırılmaz bir döngüye hapsolmuş gibiydim. Oysa anne ve babalarımıza yazılan düzeni biz bozabiliriz, Gökçen ve Murathan için bu dünyada yazılan tek mutlu son biz olabiliriz sanmıştım.

Nefessiz kaldığımı hissettiğimde ellerim parmağımdaki yüzüğe gitti. Sakince yüzüğümü okşarken gözlerimi kapadım. Kendime teselli vermekten başka yapacağım bir şey yoktu.

Kalbin hâlâ sıcak, Gökçen. Varlığı bu dünyada. Gelecek.

Saatler akmaya devam etti. Murathan gelmedi.

Gün ağarırken, Hayri Albay orada beklememizin gereksiz olduğunu söyleyerek hepimizi eve göndermişti. Kalmak için çok direnmiştim ama Hayri Albay kızıymışım gibi elimi tutup, en sevecen hâliyle bakınca daha fazla direnememiştim. Eve girdiğimizde herkes sessizdi. Kızlar salona geçerken ben odama ilerledim. Kapıyı kapadım, sırtımı kapıya verip olduğum yere çöktüm. Her şey yine olabildiğince ruhsuz ve cansızdı.

Ağlamalıydım ama yapamadım.

Pişmanlıklar ağırdı. Neden daha erken evlenmemiştik? Neden daha çok vakit geçirmemiştik? Neden hamile kalmamak için direniyordum? O yokken ondan bana kalan ne vardı? Beynimi ve kalbimi kemiren anılardan başka ne vardı?

İçimdeki kaybetme korkusu büyüdü. Onun da altından kalkamadım. Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre sadece boşluğa ve babamın başucumdaki fotoğrafına baktım. *Babalar gidince herkes gider,* derlerdi. Babalar yoksa yaslanacak bir başka omuz gerekmez miydi?

Gün ışığı odama dolarken, kapımı çalıp bir şeyler yemem gerektiğini söyleyen Zehra'ya cevap vermedim. Telefonuma peş peşe mesajlar düştü. Göz ucuyla baktım. Sevdiklerim doğum günümü kutluyordu. İstemezdim kutlamalarını ama yine de atlamazlardı. Halam bir keresinde pasta almıştı. İnatla yememiş, mum üflememiştim. Belki de son doğum günümde mumların hepsini söndüremedim diye babam gitmişti. Üflediğim mumlar o gün sönen hayatlarla eş değerdi. Bir daha buna cesaret edemezdim.

Her doğum günümde şehitliğe giderdik. Günün geri kalanında herkes hayatına devam ederdi. Daha fazlasını istemezdim. Ortada kutlanacak bir şey yoktu. Tıpkı bugün gibi.

Mesajlara tepkisiz kaldım. Aniden çalan zil ise istemsizce irkilmeme neden olmuştu. Geçmişten kopup gelen bir anı zihnimden içeri sinsice süzüldü.

Evimizin kapısı çalıyor. Uzun saçlarımı savurarak koşuyorum. Karşımda babamı görmeyi bekliyorum ama yeşiller içinde, omuzları rozetli bir başka adam gördüğümde adımlarım geriliyor ve sırtım Murathan'ın küçük gövdesine çarpıyor.

"Başınız sağ olsun," diyor.

Çığlıklar, feryatlar ve gözlerime kapanan minik bir el... Kâbuslar, lanetler ve kayıplar...

Sendeleyerek ayaklandım. O kapı açılmamalıydı. Yine bugün çalan bir zil hayatımı zindana çevirmişti. Onu görmek, üzgün sesiyle söyleyeceklerini duymak istemiyordum. Dayanamazdım. O kadar güçlü değildim. Panikle açtım odanın kapısını. *Sakın o kapıyı açmayın,* diyerek öne atılacaktım ama çoktan açıldığını görünce kelimelerim sızlayan boğazımda kaldı. Gelen rozetli bir komutan değil, kuryeydi.

"Gökçen Alptekin," dedi.

Sorgulayacak hâlde değildim. Kutuyu alıp yeniden odama yöneldim. Teselli değil, yalnız kalmak istiyordum. Zaten kimsenin de birbirine teselli verecek durumu yoktu. Hepsi salondaydı. Duru dudaklarını kemiriyor, Zeynep abla odanın içinde fır dönüyor, Bilge elinde peçetesiyle ağlıyor, Ayşegül ifadesizce yere bakıyor, Zehra ise dua okuyordu.

Tam salonun önündeyken hepsinin bakışları bana döndü. Herkesin korkusu aynıydı ve söyleyecek bir kelime yoktu. Sevdiğimiz adamları ellerimizle ölüme uğurlayıp sağ salim dönmesi için dua ediyorduk.

Sessizce odama ilerledim. Kapıyı kapadığımda elimdeki kutuyu açmadan masamın üzerine bırakmaya niyetliydim ama üzerindeki ismi görünce duraksadım.

Gönderen: Murathan Karakurt.

İfadem sekteye uğradı. İki elimle kavrayıp kutuyu açtım. İçinde defter, flaş bellek ve bir albüm vardı. En üstte ise küçük bir kâğıt. Kalbim göğüs kafesime daha hızlı vururken kâğıda uzandım. Her okuduğum satırda kızgın bir bıçak kalbimi paramparça etti.

"Sevgilim, kalbim;

Temennim bu hediyeyi sana kendim vermek. Ama olur da doğum gününde yanında değil, bir görevde olursam o zaman anlaştığım kurye bunu sana getirecek. Adana'dayken dolabımın altında bir kutu bulmuştun. Açmana izin vermemiş, zamanı var demiştim. İşte, zamanı geldi. Ben yanında olmasam dahi bugünü kutla. Çünkü senin varlığın bu dünyada hiçbir şeyin gölgesinde kalama-

yacak kadar güzel. Emin ol, babalarımız da bunu isterdi. Bunlar benim [illegible] hediyem, senden bugün alınan her şey.

Seni seviyorum.

Seni her şeyimle, her yaşımda, her koşulda seviyorum.

Murathan."

Boğazımdaki yumru büyürken masamın önündeki sandalyeyi çekip çökmüş bir şekilde kendimi bıraktım. Ağlamak istedim ama boğazımdaki yumru, genzim kan revan içinde kalsa da yerinden oynamadı. Kutunun içindeki defteri alıp açtım. Düzenli bir el yazısıyla yazılmış bir günlüktü.

Kepçük'ün günlüğü.

"Buraları sevmedim, baba. Annem hep ağlıyor. Çok yorgun ve bitkin. Dayımları da sevmedim. Hepsi çok salak ve geri zekâlı."

Dudaklarımdan acı bir gülüş dökülürken diğer sayfaya geçtim.

"Anneannem bizim ek boğaz olduğumuzu söyledi. O ne demek, bilmiyorum ama annem çok kızdı. Aç kalırım ama çocuklarımı size muhtaç etmem, dedi. Cidden çok kızdı. Kızınca nasıl olur bilirsin, baba. Delirdi. Odaya girip hızla bavulumuzu topladık. Sonra da oradan ayrıldık. Şu an bir parktayız. Hava soğuk değil. Üşümüyoruz. Merak etme. Yarın yeni evimize gidecekmişiz. Seni özledim, baba. Sen yokken hiçbir şey güzel değil. Bir de Pamuk yokken."

Dudaklarımı dişledim. Bu anları bana hep üstünkörü anlatmıştı. Uzun uzun açıklamamıştı. Nasıl hissettiğini söylememişti. Soracak olduğumda ya konuyu değiştirir ya da kapatırdı. Şu an okuduğum her satırda yalnızlık vardı. İçim sızladı. Hem ona hem bana. Ailelerimize... Kayıplarımıza...

"Yeni evimize taşındık, baba. Burayı da sevmedim. Çocuklar çok salak. Her şey sıkıcı. Annem mi? Hâlâ ağlıyor. Ama gizli gizli. Gizliyse nasıl duyuyorsun, deme. Ben duyuyorum işte. Geceleri hıçkırıklarını duyuyorum. Seni özlüyor, biliyorum. Gökçen'den hâlâ haber yok. Aslıhan ablam, Gökçen seni unuttu, deyip duruyor. Haksız olduğunu söyleyince inanmıyor. O beni unutmaz, görecek. Bunu ona ispatlayacağım."

Diğer sayfaya geçerken ellerim titredi.

"Evimizin önüne bir kedi yuva yaptı, baba. Yumuşacık, kahverengi tüyleri var. Ablalarla eve getirip anneme gizli yıkadık. Süt de alacaktık ama İzmir'e gitmek için para biriktiriyoruz. Harcamadık. Dolaptaki yemekten verdi Aslıhan ablam. Kedi küçücük ağzına rağmen koca man yedi, baba. Pamuk da öyleydi. Küçücük ağzı hep konuşurdu. O yüzden kedinin adını Pamuk koydum. Ama kimseye demedim. Sen de deme. Sır, tamam mı baba?"

Diğer sayfayı çevirdim.

"Uzun zamandır yazmadım, baba. Okula gidiyorum. Ama orayı da sevmedim. Çok sıkıcılar. Birinci sınıfların katına iniyorum. Mavi önlüklü, boyu kadar çanta takan minik çocuklar var. Pamuk da okula başlayacaktı. Onlar gibi mi görünüyordur sence? Bence daha tatlı olmuştur. Mavi ona yakışıyor. Bence yakalık takmıyordur. Bunalır çünkü. Saçını ördü mü acaba? Örmezse ders çalışamaz. Zaten o ders de çalışmaz. Ne yaptı acaba? İyidir, değil mi baba? Peki, sen? Sen nasılsın? Ali amca da yanında mı?"

Diğer sayfaya geçtim.

"Bugün okulda yeni bir cümle öğrendim, baba. 'Burnunun direği sızlamak.' Çok özlediğin kişiler ve durumlar için kullanılıyormuş. Hoşuma gitti. Annem daha iyi. Artık gözlerinin altı mor değil. Ama buraya gelip Aslıhan ve Gülhan ablama kızman gereken durumlar var. Bir saç tokası için yarım saat önce saç baş kavga ettiler. Annem zor ayırdı. Korkunçlar. Bu arada baba, benim sana ve Pamuk'a burnumun direği sızladı."

Yanağıma doğru en nihayetinde bir gözyaşı süzüldü. Bu kadar mı beklemişti beni? Hem ağacın altına gömecek hem de aylarca günlüğüne yazacak kadar...

"Selam, baba. Bugün altıncı sınıfa geçtim. Okul birincisiyim. Öğretmenim bir deha olabileceğimi söyledi. Aslıhan ablam ise, 'Okulda o kadar salak var ki seni zeki sanıyorlar,' diyerek dalga geçti. Çok can sıkıcı biri olmaya devam ediyor, haberin olsun. Annem iyi. Artık sesli gülüyor. Pamuk şimdiye okuma yazma öğrenmiştir. Acaba yazısı nasıl? Yanımda olsa bin tane Murathan yazdırırdım. Defteri parçaladığı anları görmek güzel olabilirdi. Ve hayır, hâlâ onlardan haber yok, baba."

Gözyaşlarım şiddetlendi. Diğer sayfaya geçtim.

"Kış ilk defa soğuk geçiyor. Kargalar için camın önüne bıraktığım su bile donmuş. Televizyondaki kadın, 'Yurdun genelinde hava soğuk,' dedi. İzmir çok soğuk değildir, değil mi baba? Annem oraya çok kar yağmaz, dedi ama buraya da yağmamasına rağmen yağdı. İnşallah oraya yağmamıştır. Pamuk eldiven takmaz ki."

Diğer sayfa.

"Okulda kavga ettim. Bir çocuğun burnuna yumruk attım. Annem okula gelip benim adıma çocuğun ailesinden özür diledi. Ben dilemedim. Dilemem de. Hak etti. Kötü konuştu. 'Olmayan babana mı güvenip dikleniyorsun?' dedi. Yarın bir daha döveceğim. Pamuk'a da böyle demişler midir baba? Umarım demezler. Kalp kırıcı."

Diğer bir sayfa.

"Sekizinci sınıfın sonundayım, baba. Uzun zamandır yazmadığım için özür dilerim. Zaman garip geçiyor. Ellerim büyümeye başladı. Boy da attım. Annem dedi ki büyüdükçe sana benziyormuşum. Hoşuma gitti. Askerî liseye gideceğim. Sana daha çok benzeyeceğim. Salonda bir fotoğrafın var. Üniformalısın. Yanına benim üniformalı fotoğrafımı da asacak annem. O zaman hep yan yana olacağız. Gökçen de doktor olmak istiyordu. Hatırlıyor musun? Kesin sınıfta kaldı. Hayatta bunu başaramaz. Ben yanında olsam çalıştırırdım. Hayır, hâlâ yanında değilim."

Diğer sayfa.

"Ben askerî liseyi kazandım, baba."

Hızla çevirdim sayfaları ama geri kalan sayfalar boştu. Askerî liseye başladıktan sonra bir daha yazmamıştı. Defteri bırakırken kutunun içindeki albüme uzandım. Açmaya korktum ama merakım baskın geldi. Gözyaşları sessizce yanaklarımdan süzülürken yıllardır kapağı açılmamış tozlu bir kitabın ilk sayfasını aralar gibi açtım ve büyük bir toz bulutunun içinde kaldım.

Alptekin ve Karakurt ailelerine ait daha önce görmediğim fotoğraflar vardı.

Rakı sofrasında kadeh tokuşturan babam ve Yusuf amca, askerî kıyafetler içinde kocaman gülen babam ve Yusuf amca, koltukta yan yana oturan annem, babam, Yusuf amca ve Neslişah teyze. Kucağına aldığı bebek Gökçen'in yanağını sıkıca yanağına yaslamış babam, ağaçlar altında uzanmış, gülerek bir şeyler konuşan Yusuf amca ve Neslişah teyze, minik bir pastaya üfleyen Pamuk'la hemen arkasından önüne gelmesin diye saçlarını tutan Kepçük. Küçük Pamuk'a sıkıca sarılmış Kepçük, yerde yatan Kepçük'ün üzerinde uyuyan Pamuk, kitap okuyan Kepçük'ün yanına tüneyip okuyormuş gibi dudaklarını büzen Pamuk, kızlarıyla yerde oynayan Yusuf amca, beni omzunda, Murathan'ı ise bir bacağına sarılı şekilde taşıyan Yusuf amca. Babasıyla üzeri mum dolu bir pastaya üfleyen Gökçen ve daha nicesi...

Geçmişe dair ne varsa buradaydı. Aslıhan ablanın elinden düşmeyen makinesiyle çektiği o kadar pozun nereye gittiğini merak eder dururdum. Cevabı da buradaydı. Boğazımdaki yumru öyle büyüdü ki kalbimin üzerine düştü. Gözyaşlarım her bir fotoğrafta daha da şiddetlendi. Tozlu bir yolda gezmek gibiydi her sayfasını çevirmek. Son sayfada ise sadece iki fotoğraf vardı.

İlki kocaman bir aile tablosuna aitti. Bütün Karakurtlar ve Alptekinler olarak lojmanın önündeydik. Hamile annemin yüzü ilk defa gördüğüm bir gülüşle parlıyordu çünkü babamın eli, onun şiş karnındaydı. İkisi kocaman gülümserken Murathan da babamın diğer elini tutuyordu.

Babam onu da sıkı sıkı sahiplenmiş, kendine çekmişti. Diğer yanda bir şeyler söylediği için dudakları ileri uzanmış Neslişah teyze vardı. Hemen yanındaki Yusuf amca kolunu eşinin omzuna dolamıştı, diğer kolunda ben vardım. Sıkıca gövdesine sabitlemişti küçük bedenimi. Hemen önlerindeki Aslıhan abla bütün asilliğiyle poz verirken yanındaki Gülhan abla dil çıkarıyordu.

Gözyaşlarımın arasından boğuk bir gülüş kaçtı. Sadece iki kişi eksilmişti bu kareden lakin arkalarında bıraktıkları boşluk devasaydı.

Diğer fotoğrafta ise Murathan'la ben vardık. Tam kapıdan çıkarken flaş yüzümüze patladığından olsa gerek gözlerimiz kırmızı çıkmıştı. İkimiz de birbirimizin saçına yapışmış, var gücümüzle çekiyorduk. Sol köşede minik bir tarih vardı: *15/04/2001*

Babalarımızın şehit düştüğü, bizim ise birbirimizi son gördüğümüz tarih. Doğum günüm.

Dudaklarımın titreyişi zapt edilemez bir hâl aldı. O gün fotoğraf çekildiğimize dair hiçbir anı yoktu zihnimde. Ben zihnimde kalan bulanık ve eksik anılarla dahi zorlanırken, hepsini unutmak için üzerine kırk kat toprak atarken Murathan bu kadar anıyla nasıl yaşamıştı? Her bir anı zihninde etiyle kemiğiyle dolaşırken nasıl dayanmıştı?

Albüm önümdeki masaya düşerken, elimi yüzüme kapatıp gözyaşlarımı engelleyeme çalıştım ama zordu. Daha fazla dayanamadım. Hıçkıra hıçkıra -içimi sökmek, kalbimi parçalayan bu acıyı dudaklarımdan dışarı atmak ister gibi- ağladım. Bana geri dönmeliydi. Hayat bana bunu borçluydu. Hayat bana zaten iki baba borçluyken Murathan'ı da benden almamalıydı.

Ağlamaktan nefesimin kesildiği noktada ellerimi yüzümden çekip başımı geri attım. Nefes alamıyordum. Herkese nefes veren şu evren bana yetmiyordu işte. Zorla toparlandım. Boğulacağımı düşündüm bir an için. Pencereyi açmak niyetiyle sandalyeden kalkmaya meyledi yordum ki elim masanın üzerindeki kutuya çarptı. Kutu yere düşerken içinden fırlayan bellek odanın ortasına savruldu.

Alma, dedi çok derinden bir ses. *Bütün bunlar bile kalbini delik deşik ettiyse onun içinde olan şey seni mahveder, Gökçen.*

Dinlemedim sesi. Gözyaşları benden bağımsızca yanaklarımdan süzülürken yorgun adımlarla ayaklandım. Daha can yakıcı ne olabilirdi ki? Daha ne kadar canım kalmıştı? Belleği alıp bilgisayarıma taktım. Ekranda açılan dosyaya girdiğimde karşıma çıkan şey bir videoydu. Düşünmeden açtım.

Daha can yakıcı ne olabilir diye düşünmem büyük bir hataydı.

Babam vardı videoda. Kanlı canlıydı, hareket ediyordu. En son hatırladığım gibiydi. Dev bir cüsse, geniş omuzlar, çatık kaşlar ama iç ısıtan bir gülüş. Kucağında henüz üç yaşlarındaki Gökçen'le bir masanın arkasındaydı. Önümüzde, üzerinde üç tane mum olan bir pasta vardı.

"Leyla!" dedi babamın hışırtılı ama net sesi. "Sen de gel, beraber üfleyelim." Kameraya döndü. "Çekmeye başladın mı Yusuf?"

Kulaklarım uğuldadı. Belli belirsiz bir girdap beni içine katıp geçmişe sürükledi. Böyle bir anı aradım zihnimde ama bulamadım. Unutmuştum ben babamın sesini. Ama kulaklarıma dolan ses hem beynimi hem kalbimi sızlattı.

"Başladık oğlum, başladık. Kırkıncı soruşun. Üfle artık şunları," dedi Yusuf amca.

Annem geldi yanımıza. Beni aralarına aldıklarında neşeli bir kahkaha attım. Üzerimde kırmızı bir elbise vardı, saçlarım iki yandan örülmüştü.

"Hadi bakalım, üfleyelim, mavişim," dedi babam. "Tıpkı benim öğrettiğim gibi tek nefeste hepsi sönecek."

Bakışlarım babamda değil, sol köşedeydi.

"Mulata gelsin."

Babamın yüzü düşerken kamerayı tutan Yusuf amca büyük bir kahkaha atmıştı.

"Gelsin tabii. Oğlum, geç Gökçen'in yanına."

"Ailecek üfleyeceğiz!" diye diklendi babam.

"Benim oğlum aileden değil mi lan?" demişti Yusuf amca. "Evinden mi kovuyorsun bizi? Gidelim mi yani? Neslişah! Ali bizi kovdu. Topla çocukları, gidiyoruz."

Kamera yere eğilir gibi olduğu an babamın sesi yükselmişti. Aynı dakikalarda Murathan da Gökçen'in yanındaydı. Onlar kavga ederken, biz gizlice pastayı parmaklayıp kükürdüyorduk.

"Lan, tamam, dur!" dedi babam. "Abartma."

Kamera tekrar doğruldu. "Ha şöyle, adam ol," derken Yusuf amcanın sesi oldukça keyifli geliyordu.

Babamın kameraya doğru dudaklarını kıpırdattığını gördüm. Biz varız diye karşısındaki adama sessizce söylüyordu. Yusuf amca buna da gülmüştü. Annem, babam, ben ve Murathan olarak mumlara üfledik. Babamın bir eliyle beni tutarken, diğer eliyle muma üflemesin diye Murathan'ın ağzını tuttuğunu görünce yanağıma süzülen bir gözyaşıyla eş zamanlı güldüm. Göz-

yaşlarım kahkahalarıma karıştı. Kahkahalarım ise bir noktadan sonra yine çaresiz hıçkırıklara dönüştü.

Videonun devamında başka bir kayıt vardı. Evin ortasında, halının üzerindeydik. Dağılan oyuncakların arasında babamla oynuyorduk. Tahminen iki yaşlarındaydım. Küçük ellerimde bir lego vardı ve inatla yemeye çalışıyordum. Murathan hemen arkamda, elindeki arabayı yerde sürükleyerek kendince oynuyor; babam dev cüssesine rağmen tam önüme oturmuş, gülümseyerek bana bakıyordu.

Koltukta oturan Yusuf amca ise Gülhan ablanın önüne dizdiği pembe bardaklarda çay içer gibi yapıyordu.

"Aslıhan, bırak şu kamerayı artık!" diye bağırdı Neslişah teyze. "Yeter!"

"Of!" dedi Aslıhan abla. Ama kamera kapanmadan önce son bir görüntü alabilmişti.

"Göz bebeğim, mavişim," derken, bana doğru eğilip yanağımı yer gibi yapmıştı babam. Kocaman bir kahkaha attığımda, "Tek dileğim, mavişim," diye devam etmişti. "Kır çiçeğim, mavişim..."

Ve kayıt bitti.

Defalarca dinledim.

Göz bebeğim, mavişim. Tek dileğim, mavişim. Kır çiçeğim, mavişim...

Bunun için çırpınmıştı zihnim yıllarca. Acı veren her şeyi silerken bir tek bu sesi saklamak için uğraşmıştı. Ama ilk önce bu sesi unutmuştum. Ağlamadan donuk bir ifadeyle geçmişi defalarca başa sardım. *Değiştirmenin de geri dönmenin de imkânı olmayan geçmişi.*

Dakikalar ilerledi. Saatler aktı. Bir saat öncesi dahi geçmiş olurken ben yirmi yıl öncesinden kopamadım. Bir ölüye dokunmak mümkün değildi. O zaman bir ölü, biz yaşayanlara nasıl böyle dokunabiliyordu?

Bilgisayarın şarjı bitip kapanana kadar izlemeye devam ettim. Kapandığında ise yerimden kıpırdamadan karanlık ekrana bakmayı sürdürdüm. Ayağa kalkacak gücü bacaklarımda bulamadım. Ne kadar geçtiğini ve ne vakit olduğunu bilmeden oturdum. Bir doğum günümde daha hiçbir şey yapmadan öylece durdum. Böylece varlığımı yeryüzünden silmek istedim.

Belki de benim varlığım beklemekten değil, kaybetmekten ibaretti. Gökçen... Varlığı kaybetmekten ibaret olan Gökçen.

Başının üzerinden uğursuz bir kuş geçerken karşısındaki teröristle kısa bir an için bakıştı Murathan. Siyah gözlerine çektiği sürmenin kara lekeleri yanakları boyunca iniyor, tozlu yüzü pislikten görünmüyordu.

"Esselamu aleyküm, asker," dedi adam.

Sessiz kaldı ama zihni çıkış yolu için seçenekleri gözden geçiriyordu. Adamın tetiği çekmek adına bir an bile beklemeyeceğinin farkındaydı. Acemi olduğunu düşündü ilk. Tecrübeli bir adam elindeki silahla bir askere bu kadar yaklaşılmayacağını bilip uzaktan sıkardı. Karşısındakinin ilk hatası bu olmuştu. Silahı iki eliyle sıkı sıkı tutması ise ikinci hatasıydı. Alnına dayanmış silaha bakmadı Murathan. Bakışları pürdikkat karşısındaki gözlerdeydi.

Ani bir manevrayla adamın elinin üzerindeki tarak kemiğine okkalı bir darbe indirdi. Adam silahı iki eliyle tuttuğu için tüm gövdesiyle yana doğru sendelemişti. Silah Murathan'ın hedefinden çıkmıştı ama aynı zamanda tetiğe de basılmıştı. Hızla ateşlenen kurşun yanlarında kalan boşluğa karıştı. Rüzgâr yavaşladı. Karga, silah sesiyle aynı anda uğursuzca öttü.

Murathan adamın toparlanmasına fırsat vermedi. Ona dönmeye meyleden silahı hızla yana itekledi ve diğer eliyle adamın boynuna sağlam bir darbe indirdi. Adam inleyerek, gerilerken Murathan elinden silahı aldı ve bir saniye içinde ateşledi.

Karga bir kez daha öttüğünde adam alnının ortasından akan kanla yere yıkılmıştı. Teröristler gövde gösterisi adına havaya ateş açtıkları için silah sesi dikkat çekmemişti. Duvarın köşesinden alana baktığında arkadaşlarını ite kaka bir yere götürdüklerini gördü. Sadece yaralı Süleyman'ı başka bir yere çekiştiriyorlardı.

Hızla yerdeki adama ilerledi. Kamuflajlarla burada elini kolunu sallayarak gezemeyeceğinin farkındaydı. Vakit ise oldukça azdı. Askerî telefonunda sinyal yoktu. Adamın kıyafetlerini çıkarırken üzerinde silah ve yedek şarjörden başka bir şey bulamadı.

Kendi üzerini çıkarıp adamın yırtık pırtık, eski, leş gibi kokan siyah pantolonunu ve koyu kahverengi ceketini giydi. Bu koku karşısında yüzünü ekşitmiş, kusma isteğine zor hâkim olmuştu. Boynundaki poşuyla yüzünü iyice sararken sadece gözlerini açıkta bıraktı. Silahı ve yedek şarjörü aldı. Bu, onu bir süre idare ederdi. Sarartmış donuyla kalan cesedi duvarın dibine çekti.

"Donu bile pislikten sararmış, belasını siktiğimin!" diye homurdandı ağzının içinde.

Kendi kamuflajlarını ise özenle katlayıp duvarın ardındaki taş yığınlarının arkasına sakladı. Şu an hareket etmesi riskliydi. Duvarın köşesine sinip gece bir örtü misali üzerine serilene kadar bekledi. Bu süre zarfında zihninde kısa

bir plan yapmıştı. Yalnızca Süleyman'ı başka bir yere götürmüş, diğer arkadaşlarını aynı yöne sürüklemişlerdi. Zaten yaralı olan Süleyman'a işkence yaparak kayıt altına aldıkları görüntüleri, devlete ulaştıracaklarını bilecek kadar tanıyordu bu beyni küçük mahlukları. Önce Süleyman'ı güvenli bir alana götürmek zorundaydı.

Zihnindeki planın her ihtimalini düşünürken bir süre daha alanı izledi. Herkesi kontrol altına aldığını düşünen teröristler önceki kadar dikkatli değildi artık. Çoğu bir köşeye çekilmişti. Cebinden çıkardığı telefonu kontrol ettiğinde hâlâ sinyal yoktu. Sinyal kesici kullanmış olmalıydılar. Birkaç dakika sonra etrafını kontrol ederek sindiği köşeden çıktı.

Dikkat çekmemek için onlardan biri gibi ilerledi. Ama aniden karşısına soluk benizli, zayıf bir adam çıkınca durmak zorunda kaldı. "Eyne Abdullah?" dedi adam.

Abdullah'ın nerede olduğunu soruyordu. Verecek harika bir Türkçe cevabı vardı ama yuttu. Arapça, "Bilmiyorum," diye karşılık verdi.

Adam ağzının içinde bir şeyler mırıldanarak, ilerlerken Murathan'a da peşinden gelmesini söylemişti. İkiletmeden, denileni yapıp peşine takıldı. Kehribarları her noktayı inceliyordu. Araçları ve silahları son modeldi.

Atılan bombalar, dağılan barakalar yüzünden is ve yoğun barut kokusu vardı. *Savaş ve ölüm.* İçine derin bir nefes çekerken öfkesini perçinledi. Omuzları dikleşti. Ne kadar kalabalık olduklarının bir önemi yoktu. Burayı kesinlikle hepsine mezar edecekti.

Önemli bir telefon konuşmasını bölüp timini rehin almışlardı. Askerine silah kaldırmış, devletinin adının geçtiği bir üsse saldırmaya cüret etmişlerdi. Her şeyden önemlisi sevdiği kadın şu an ona ulaşamadığı için deliriyor hatta duyduğu sesler yüzünden başına kötü bir şey geldiğini düşünerek ortalığı ayağa kaldırıyor olabilirdi. Karakurt için bu affedilemezdi.

Takip ettiği adamla birlikte sağlam bir barakaya girdiğinde, içeride üç adam daha vardı. İlk olarak masanın üzerindeki dağılmış kâğıtlar, silahlar ve bıçaklar dikkatini çekmişti. İki kişi köşede bekliyor, yüzünü kaplayan sakallardan ifadesi seçilmeyen bir adam ise masanın arkasında dikiliyordu. Gözleri kısıldı. Lider bu olmalıydı. Dik duruşu, ters bakışları ve önündeki kâğıt yığını onu ele veriyordu.

Arapça konuşmaya başlayan lider her şeyin yolunda olup olmadığını soruyordu. Murathan dikkat çekmemek için köşedeki adamların yanına ilerledi. Lider iki elini masanın etrafına yaslamıştı. "En güçsüzünü getir," diye bir emir verdi.

Adamlardan biri barakadan çıkarken kehribarlar masanın üzerindeki bıçaklardaydı. Silah kullanamazdı. Ses diğerlerini buraya toplardı. Dikkat çekmeden sessizce halletmeliydi. Yedi bıçak, beş beden saydı. Yapacağı hamleleri, adamların bulunduğu konumları, bıçakları vücutlarında hangi öldürücü noktalara saplaması gerektiğini hesapladı. Bunun için önce masaya yaklaşması gerekiyordu. Ama durduk yere bunu yapamazdı. Odada kimse kıpırdamıyordu.

Barakanın kapısı bir kez daha açıldı. Bir adam beraberinde gözleri bezle, elleriyse arkasından kelepçeyle bağlı Aybüke'yle içeri girdi. *En zayıf olan* diye Aybüke'yi getirmeleri, yapabilecekleri en büyük hataydı.

Lider yavaş adımlarla ilerleyip, Aybüke'ye yaklaşırken Murathan ifadesizce izledi. Lider elini uzatıp Aybüke'nin gözlerindeki bezi boğazına indirdiğinde yüzünde pis bir ifade belirmişti.

"*Öldüreceğim birini getir,* dedim," diye mırıldandı Aybüke'yi getiren adama. Bakışları Aybüke'deyken daha çok yaklaştı. "Eğleneceğim birini değil," derken bu sefer Türkçe konuşuyordu. Hiçbir aksanı yoktu üstelik. "Burada nasıl vakit geçireceğimi düşünüyordum." Başparmağı Aybüke'nin yanağında gezindi. "Güzel..."

Cümlesini tamamlayamadan Aybüke alnının ortasına kafa atınca, kısık sesle inleyerek geriledi. Adamlardan biri bacağına vurarak Aybüke'yi yere düşürdü. Diğerleri ise aynı anda silahlarını kafasına yasladı. Murathan bu anı kaçırmadı. Hepsi Aybüke'nin başındayken hızlı olması gerektiğinin farkındaydı. Hızla masaya ilerledi. Lider, Aybüke'nin yüzüne okkalı bir tokat atarken Murathan iki eline aldığı bıçakları arkası dönük olan iki elemanın ense köküne hızla fırlattı.

Adamlar omurilik noktalarına aldıkları darbelerle inleyerek yere yığıldığında Murathan bir bıçağı da kapının girişindeki adamın gırtlağına savurmuştu. Lider'in şaşkın bakışları ona döndü. Bocalayışı kısa sürerken yere düşen adamlardan birinin silahını almaya niyetlendi ama Murathan daha hızlı davranmıştı. Eline aldığı bıçakların en uzunuyla üzerine atladı. Eliyle ağzını sıkı sıkı kapatırken diğer elindeki bıçağı adamın boğazına dayadı.

"Biz de yok edecek gerçek bir düşman arıyoruz," diye mırıldandı kulağına. "Ama şansa bak ki *bize* de sizin gibi basit eğlenceler düşüyor." Bıçağı yasladığı boğazda yana çekerken tereddüt etmedi. Kollarında can çekişen bedeni pis bir çuval misali yana savurdu.

"Komutanım!" Aybüke'nin sesi bir hayli heyecanlıydı. O ana kadar ne olduğunu anlamamıştı ama duyduğu sesle ferahlamamak elde değildi. Bileklerindeki kelepçeden kurtulmak için, "Anahtar, beni getiren adamda," dedi.

Murathan yüzündeki poşuyu kısa bir an için indirip adama yöneldi ve ceplerini yokladı.

"Süleyman iyi değil, komutanım," diyen Aybüke'nin sesi endişe ve panik doluydu. "Kafasından darbe aldı. Çok kan kaybediyor. Ayrı bir yere götürdüler."

"Biliyorum." Anahtarı bulmuştu. Aybüke'ye doğru ilerledi. Kelepçenin kilidini açtığında, ikisi de masaya ilerleyip silahları bellerine taktılar. Bir telsiz bulmak önceliklerdiydi fakat görünürde yoktu.

"Bilgi," dedi Murathan uzatmadan.

"Haber araçları bizi tuttukları barakanın orada. Oraya ulaşırsak destek çağırabiliriz. Ama sessizce gitmemizin bir yolu yok. Çok fazlalar."

"O zaman biz de biraz ses çıkarırız." Yüzüne poşusunu tekrar sardı. "Ben timi çıkarmanın bir yolunu bulacağım. Sen sadece Süleyman'ı buradan çıkar. Yüksek bir patlama sesi duyana kadar burada bekle. Sonra harekete geç. Süleyman en büyük barakada."

"Tek başınıza yapamazsınız, komutanım. Ortak bir..."

"Şu an benim için yapacağın en büyük şey Süleyman'ı o barakadan sağ çıkarman, Aybüke," derken sesi oldukça netti. Bu hâliyle burnuna kan kokusu değen Komutan Karakurt'tu. "Git ve onu oradan canlı olarak çıkar. Bu bir emirdir."

Kısa bir an için bakıştılar. "Emredersiniz, komutanım," dedi Aybüke sadece.

Ceplerini aldığı silahların mermileriyle doldurup, Aybüke'nin yanından geçerken dostça omzuna dokundu. "Hayatta kal. Hayatta tut. Bu da bir emirdir. Buradan eksiksiz çıkalım." Bir kardeşini daha toprağa vermeye tahammülü yoktu. Başka hiçbir şey söylemeden barakadan çıktı.

Geride kalan Aybüke yerdeki adamlardan birinin montunu üzerine geçirdi. Kanlı örtülerden alıp, başına dolayarak yüzünü sakladı. Yaklaşık on dakika tedirginlik içinde bekledi. Yüreğinin bu denli attığını pek hatırlamıyordu. Son raddede olan korkusunun sebebi kendisi değil, kalbiydi. Aniden şiddetli bir patlama sesi ve peşinden yükselen silah seslerini duyunca, iki silah alıp, koşarak dışarı çıktı.

Alanın sol tarafında bulunan araçların bir kısmının patlayarak alev aldığını gördü. Komutanı sağlam ses çıkarmışa benziyordu. Etrafta gezen eli silahlı teröristler patlama olan alana koşarken o hızlı adımlarla barakanın arkasına doğru ilerledi. Hedefi en büyük barakaydı.

Tam bu anlarda, en büyük barakada duvara asılı yeşil bir örtünün önündeki sandalyeye bağlanmış Süleyman vardı. Bilincini kaybetmemek için direniyordu. Başı sol omzuna düşmüş, önüne kamera yerleştirilmişti.

"Öldün mü lan?" derken aniden bir el saçından kavrayıp başını geri çekti. Ağır darbe alan başı, bu güç gösterisiyle sızım sızım sızladı ama ifadesiz kalmayı başarmıştı. Gözleri kendi kanıyla kapanmıştı. "Ne söyleyecek lan bu bize?" dedi adam. Kavradığı saçları bıraktı. "Geberdi geberecek." Odanın içinde dikilen yedi kişiye baktı. "Örtün yüzünüzü. Başında dikilin. Bunda konuşacak hâl yok. Yaralı görünsün, yeter. Arkadan ben konuşurum. Konuşmayı bitirdiğim an kafasına iki yandan sıkacaksınız."

Hepsi bir robot misali onayladı. Yüzlerini kapatıp iki yanına geçtiler ve silahlarını Süleyman'ın başına yasladılar. Kayıt başlamıştı. Konuşacak olan adam kadraja girmeden, arkada dikilirken elindeki kâğıtta yazanları okumaya başladı.

"Türk Devleti, askerlerin elimizde esir. Üssün ele geçirildi. Yarın sabah hepsi infa-"

Dışarıdan yükselen şiddetli bir patlama sesiyle duraksadı. Bakışları barakanın girişine döndü.

"Ne oluyor, lan?"

Adamlardan birine gidip bakması için komut verdi. Aynı anlarda patlama sesine silah sesleri de eklenince, elindeki kâğıdı cebine atıp kapıya ilerlemişti ama kapı onlar ulaşamadan şiddetle açıldı. Önce karanlık bir gölge gördüler. Sonra ise ne gördüklerini anlamaya fırsatları bile olmadı.

Aybüke, kan kokan bir gölge misali içeri süzüldü. Ona ilk silah doğrultan adamın eline sağlam bir darbe indirip dengesini bozdu. Hem yüzüne hem karnına okkalı iki yumruk savurdu. Adam sendelerken Aybüke hızlıydı. Aldığı darbelerle sarsılan adamı kavrayıp diğer yanından ona silah doğrultan adama karşı bedenine siper olarak kullandı. Bu sırada adamın silah tutan elini kavramış, karşı tarafa ateşlemişini sağlamıştı. Hem karşıdan atılan kurşunlar sipere denk gelmiş hem de karşısındaki iki kişiyi onun yönetimiyle vurmuştu. Ona sıkmaya hazırlanan diğer namluya da siper ettiği adamı çevirdi. Sıkılan iki kurşun önündeki bedene denk geldi.

Az önce kâğıtta yazanları okuyan kişi, "Bu kim?" diye şiddetle bağırdı.

Süleyman kafasını ilk defa kaldırdı. Görüntü bulanıktı ama o bu bedeni en düşük çözünürlükte bile seçerdi. Dudağının kenarı usulca yana kıvrılırken tüm acısına rağmen oldukça keyifliydi. "Bu da benimki," diye mırıldandı. Başı tekrar önüne düştü.

Aynı saniyelerde Aybüke bacağının iki yanından çıkardığı silahlarla üç kişiye daha sıkmıştı. Tek düşündüğü Süleyman'a ulaşmaktı. Oda cesetlerle doluyken geriye sadece Aybüke, Süleyman ve az önce Süleyman'a emreden adam kalmıştı. Duvar köşesine sinmiş, elinde silahı olmadığı için âdeta tir tir titriyordu.

Soluk soluğa kalmışken derin bir nefes verdi Aybüke. Bakışları bir saniye için Süleyman'ın bacaklarının ve kollarının üzerindeki derin kesiklere değdi. Üniformasını paramparça ederek her yerini kan revan içinde bırakmışlardı. Gözü seğirdi. Öfkesi coşkun bir deniz misali dalgalandı. Onun olana kimse el uzatamazdı!

"Bu kadar şeyden sonra buradan sağ çıkamazsın," dedi adam. Kendince hızlı bir manevra yaparak çaprazında kalan silahlara ilerlemeyi denedi ama yersiz bir hamleydi. Dışarıdan peş peşe silah sesleri yükselirken Aybüke de aynı şekilde tek bir bedene elindeki iki silahla dört kurşun sıktı. Adam kanlar içinde yere yığıldı ama ölmemişti. İnleyerek bakıyordu.

Kararmış bakışlarıyla ilerledi Aybüke. Belinden çıkardığı bıçakla adamın hem bacaklarına hem kollarına derin kesikler açtı. Tıpkı Süleyman'da gördüğü gibi. Bunu yapan da aynı acıyı yaşayacaktı!

Adam gözlerinde acı dolu bir ifadeyle can çekişirken Aybüke elindeki bıçağı masaya saplarcasına adamın gırtlağına sapladı. Can çekişmesi son buldu, nefesi dilinin ucunda asılı kaldı. Yerden ayaklanan Aybüke ifadesizdi. Hâlâ kayıtta olan kameranın kadrajına girerken yüzündeki kana bulanmış bezi çözdü.

"Keyifli bir kayıttı," dedi ve kamerayı kavrayıp duvara savurdu. Parçaları yerdeki kanlara karıştı.

Süleyman'a koşup önünde eğildi. Sert bakışları tamamen dağılmıştı. Yüzünü avuçlarının arasına alıp kendine bakması için zorladı. O görmüyordu ama göz bebekleri korkuyla titriyordu.

"Süleyman! Uyanık mısın? Benim, Aybüke." Dudaklarını kanlı dudakların üzerine yaslayarak, "Yalvarıyorum, konuş benimle," diyebildi sadece. Sesi boğuk, hissettiği kaybetme korkusu son noktadaydı. Avuçlarıyla yüzündeki kanları temizlemeye çalıştı. Zordu. Şiddetle yenileri ekleniyordu. Kan tadı demir kadar ağırdı.

Süleyman gözlerini zorlukla aradı. "Aybüke..." diyebildi. Gerisi gelmedi. Konuşamadı ama Aybüke'ye bu da yeterdi. Saatlerdir ona bir şey olacak korkusuyla tuttuğu nefesi verirken sevdiği adamı hızla bu lanet barakadan çıkardı. Geride sadece yedi leş kaldı.

Murathan Karakurt ise aynı dakikalarda kampın diğer ucunda biraz ses çıkarmakla meşguldü. *Kampın yarısını havaya uçurarak.*

Bir arabadan benzin aşırmış, her yeri büyük bir zevkle ateşe vererek dikkati o yöne çekmişti. Adamların çoğu patlamanın olduğu yöne giderken o kararlı adımlarla hedefi olan barakaya doğru gidiyordu. Önüne çıkan dört bedene anında kurşunu sıktı. Arkada patlayan araba sesleri, geri kalan tüm sesleri bastırıyordu. O yüzden artık gerçek bir ses çıkarabilirdi. Barakanın önünde bekleyen adam onun kim olduğunun farkında değildi. *Ne duyarsan duy buradan ayrılma,* diye bir emir aldığından yerinden kıpırdayamıyordu ama ön tarafta duyduğu sesler tedirginliğini arttırıyordu. Onlardan biri sandığı Murathan'a masum bir soru yöneltti:

"Ne oluyor?" dedi Arapça.

Murathan cevap olarak bacağına bir kurşun sıktı. Adam bağırarak, yere yığılacakken boğazından kavradı ve buz kadar soğuk kehribarlarını adama dikti. "Kapıyı aç!"

Adam birkaç saniye tepkisiz kalmıştı ama sert gözlere, boğazındaki ele ve karnına yaslı silaha tepkisiz kalamamıştı. Ellerini ceplerine atıp titreyen parmaklarıyla anahtarı kavradı. Başına silah yaslıyken kapıyı açmaya çalıştı ama bunu başardığı anda başındaki silah patlamış, bedeni boş bir çuval gibi yere düşmüştü.

Barakanın içinde elleri bağlı bir şekilde esir edilen tim önce içeri düşen bedene, daha sonra arkasındaki gölgeye baktı. Ortamda birkaç saniyeliğine ağır bir sessizlik oluştu.

"İyi yattınız," diyerek içeri girdi Murathan. "Toplanın!"

Duydukları sesle hepsinin yüzü aydınlanmıştı. Barakanın dört bir yanında elleri bağlı bir şekilde tutulan tim üyeleri aynı anda toparlandı.

"Heyt be, komutanım!" diyen Barbaros oldukça keyifliydi.

"Sıkılmaya başlamıştım. İyi bari," dedi Hasan.

"Ben bu adama boşuna *taşağına kurban,* demiyorum," derken Zülfikar da keyifliydi. Ama bu keyfi oldukça kısa sürmüştü. "Komutanım, ilk benim ellerimi açabilir misiniz acaba? Biraz zor durumdayım da. Kapatmam gereken yerler var." İnsan her zaman hazırlıklı olmalıydı. Tuvalette bile başına silah yaslanabiliyor, fermuarı açık kalabiliyordu.

Murathan, "Timur nerede?" derken, eğilip Zülfikar'ın ellerini çözmüştü.

"Aybüke Komutan'ımla beraber işkenceye götürdüler," dedi Alican. "Süleyman Komutan'ım yaralıydı. Onu buraya bile getirmeden ayrı bir yere götürdüler."

"Biliyorum. Süleyman'ı çıkarması için Aybüke'yi ben gönderdim." Barbaros'un ellerini çözdü. Zülfikar, Hasan'ın ellerini açarken o Alican'a yöneldi. "Zaman az. Birazdan gelirler. Hasan, Zülküf, siz Timur'u bulun. Diğerleri benimle gelsin."

Aynı anda ayaklanıp dışarı çıktıklarında, boynuna astığı silahıyla salınarak gelen Timur'u gördüklerinde kararlı adımları durdu. Nasıl kurtulduğunu kimse sorgulamadı, şaşıran olmadı. Mutlaka bir yolunu bulurdu. Hep bulmuştu. Timur Tönge; vahşi, yalnız ve sessiz bir kurttu.

"Benden hızlısın, Karakurt," derken çarpık bir gülüş vardı dudaklarında. "Ben de tam esareti bitirmeye geliyordum."

Aynı gülüş Murathan'ın dudaklarında da vardı.

"Süper kahramanlık heveslerini sonraya sakla, Tönge."

"Süleyman iyi değil," dedi Timur bu kısa anın ardından. İfadesi ciddileşti. "Önce onu bulmalıyız."

"Aybüke'yi gönderdim. O halleder. Biz burayı temizlemenin bir yolunu bulalım." Timine döndü. Artık hepsinin elinde silah vardı. "İletişim kanalları, tek telsizleri dışarıdaki büyük zırhlı araç. Alican, o iş sende." Alican başıyla onayladı. "Geride kalan herkes birbirini kolla-"

Kelimeleri, yoğun ayak seslerini duyduğunda yarım kaldı. Hepsinin gözleri, avının ayak sesini duyan bir kurt misali barakanın önüne dönerken adımları aynı anda geriledi. Kalabalık bir şekilde geliyorlardı, farkındaydılar. Hızla ters yöne koştular. Gidecek yer kalmadığında her biri en son geçtikleri barakaların duvar diplerine sindi. Sadece Zülfikar ve Barbaros, ortada kalan büyük sayılabilecek bir kayanın arkasına mevzilenebilmişti.

Murathan yanında kalan Alican'a bakıp, "Biz seni koruruz," dedi. "Öbür tarafa çıkmanın bir yolunu bul. Haber aracına ulaş."

"Emredersiniz, komutanım," dedi Alican. Duvar boyunca ilerleyip yanlarından ayrıldı. Kurşunlar üzerlerine yağmaya başlayınca karşılık vermeleri gecikmedi. Nereye kadar dayanacakları muammaydı. Mühimmatları yoktu. Önlerinde sadece siper niyetine bir barakayla kaya vardı.

"Bitti!" diye bağırdı Hasan son kurşununu attıktan sonra. "Kurşun bitti." Tepelerinden vızır vızır kurşunlar geçiyordu.

Murathan cebindeki şarjörlerden birini karşıya fırlattı. "Son kurşunu saklayın," dedi sadece.

Boş bir cümle değildi. Ardında söylenemeyen bir cümle daha saklıyordu.

Esir düşersek o kurşunu düşmandan önce sen kafana sık!

Hiçbirinin gözünde zerre kadar korku yoktu. Ne üzerlerine yağan ne de kalan son kurşundan korktular. Sadece savaştılar. Bir teröristi daha indirdi Murathan. Tekrar arkasına gelen Alican'ı gördüğünde ise kaşları çatıldı.

"Lan, ben seni nereye gönderdim? Senin burada ne işin var?"

"Araca ulaşmak imkânsız, komutanım," derken yanına sindi Alican. "Elemanların hepsi orada." Cebinden bir telsiz çıkarırken ciddi ifadesinin yerini bir sırıtış aldı. Bu onların değil, Barut Timi'nin telsizlerinden biriydi. "Ama aşılamayacak imkânsızlık yoktur."

Gülerken *helal sana* niyetine Alican'ın sırtına iki kere vurdu. Hatta kendine çekip başının üzerinden öpmüş, iç sesinin dışarıya yansımasına engel olamamıştı.

"Aferin lan sana!"

Alican'ın yüzündeki alık tebessüm görülmeye değerdi ama iyi ki Zülfikar ve Barbaros görmemişti. Bir ömür alay ederlerdi. Zaten ortadaki kaya dibine siper aldıkları için bütün mermilerin ilk hedefi olduklarından çok başka dertleri vardı. *Azalan mühimmat gibi küçük dertler.*

Kayaya yaslanmış, öylece duran Zülfikar'a boş bir bakış attı Barbaros.

"Ne yapıyorsun, lan?"

Başlarının üzerinden bir kurşun daha geçerken kayadan minik parçalar kopuyor, üzerlerine sıçrıyordu. Zülfikar oldukça sakin bir şekilde, "Güneşleniyorum," diye cevap verdi.

Gökyüzüne baktı Barbaros. Karanlık gökyüzünde parlayan aydan başka bir şey göremedi. "Daha çok kurşunlanmak ister gibi bir hâlin var." Kolundan tutup kendine getirmek adına çekiştirdi. "Sıksana lan!"

Zülfikar silahı hafifçe yukarı kaldırdı. "Sen sıkmaya devam et," dedi. "Ben elendim, kardeşim."

Barbaros da umutsuzca yanına çöküp boş silahı gösterdi. Önce silahlara baktılar, daha sonra birbirlerine. Feci hâlde köşeye sıkışmışlardı.

"Barbaros," dedi Zülfikar. "Bundan yıllar önce annen sana bir kavanoz turşu göndermişti. İki günde bitmişti. *Ben yemedim, kim yedi bunu,* diye hepimize bağırmıştın. Uyurgezer olduğunu, gece kalkıp senin yediğini söylemiştim. Sen de inanmıştın. Yalandı, ben yemiştim hepsini. Helal et."

Şaşkınlıkla baktı Barbaros. Aylarca hasretiyle yandıktan sonra bir kere yiyebilmişti güzelim lahana turşusundan. Bittiğini fark ettiğinde içi yanmıştı. Gece yediğini söylediklerinde de bu yüzden inanmıştı. "Lan, puşt!" diye yükseldi. "Haysiyetsiz, it!"

Tepelerinden aşağıya bir taş parçası daha düştü. Siperleri parçalanıyor gibiydi.

"Ayıp oluyor, birader," dedi Zülfikar. "Bir turşu için yakışıyor mu bu laflar ağzına?"

"Lan, ben senin var ya!" diyerek Barbaros yan dönüp yakasına yapışıyordu ki bu sefer büyük bir kaya parçası kopup aşağıya yuvarlandı ve Zülfikar'ın üzerine düşecekken onun üzerine eğilen Barbaros'un kafasına düştü. Barbaros can acısıyla tuttuğu yakayı bırakıp kafasına sarılmak zorunda kalmıştı. "Senin ananı avradım..." diye mırıldanırken dişlerini sıkıyordu.

Neşeyle güldü Zülfikar.

"Teşekkürler, kardeşim. Bu iyiliğini asla unutmayacağım."

Barbaros canının tüm acısıyla arkadaşının göğsüne bir yumruk indirdi. "Seni hayatıma aldığım güne davun çıka he! Zehir zıkkım yutaydın, şerefsiz! Kaç ay bekledim o turşuyu ben, senin haberin var mı? Kuruya da o dilin düşe! Aç zağar!"

Zülfikar sesli bir kahkaha daha attı.

Taşın arkasında bunlar olurken barakaların arkasındaki ekip daha ciddi işlerle uğraşmaktaydı. Köşeye sıkışmışlardı ve mühimmatları bitmek üzereydi. Yanlarından vızır vızır geçen kurşunlara direnmeye çalışıyorlardı ama oldukça zordu.

Kendini değil, silah arkadaşlarını düşünüyordu Murathan. Komutanları olarak hepsini ailelerine sağ salim götürmeye mecburdu! Derin bir nefes alıp bakışlarını karanlık geceye diktiğinde telsizinden, "Turan Bir, Barut. Sesimi duyuyor musun?" diye bir ses yükselmişti. "Barut, ses ver. Orada mısın?"

Yaslandığı yerde dikleşti. Umut ışığı, karanlığın içinden göz kırpıyordu.

"Barut dinlemede."

"İyi misiniz?"

"Baskın yedik."

"Biliyoruz. Durum nedir?"

"Bir yaralımız var. Sıkışıp kaldık. Sayıları çok fazla. Daha ne kadar dayanabiliriz, bilmiyorum."

"Anlaşıldı. Alandan çıkma imkânınız var mı?"

"Olumsuz."

"Anlaşıldı. Kara desteği yönlendiriliyor."

Yanından bir kurşun daha geçti.

"Hava desteği lazım. Dayanacak silahımız kalmadı!"

"Siz oradayken olmaz. Dayanın."

Dayan da neyle dayan, diye yükselme dürtüsüne zorlukla hâkim oldu.

Diğer köşeden Hasan, kurşunu biten Zülfikar ve Barbaros'u görüyordu. "Beni koruyun, komutanım," dedi yanındaki Timur'a. Sindiği köşeden üç adım ileri çıktı. "Zülküf!" diye bağırdı. Zülfikar başını ona doğru uzattığında belinden çıkardığı iki şarjörü onlara doğru savurdu.

Zülfikar gelen mühimmatı havada yakalamıştı.

"Eyvallah, abi!"

Birkaç saniye içinde Barbaros'la beraber yeniden sahadaydılar. Hasan yerine dönemeden, mermilerin hedefi olunca Zülfikar öne çıktı. Hasan'a sıkmaya meyleden bir adamı indirdi. Aynı saniyelerde kulağının yanından geçen kurşunla sendeledi ama yansıtmadı. Tekrar yerine sindi.

Hasan'ın yanındaki Timur şarjörünü yenilerken yanına düşen bombayla kısa bir an bakıştı. Hemen ardından, "Siktir!" diye inlerken, hızla bombayı alıp kurşun sıkılan yöne geri savurdu. Yanındaki Hasan'ı ensesinden kavrarken başları eğik bir şekilde yan tarafa koştular. Bomba aniden patladığında hepsi uçuşan toprak parçaları ve duman yüzünden gözlerini kapamıştı.

Barbaros toz toprak yuttuğundan dolayı kesik çıkan sesiyle, "Komutanım, alandan çıktığımızı söyleyin, havadan saldırsınlar," dedi. "Bir daha bunlara esir düşmektense kafama sıksınlar, daha iyi."

Genizlerini yakan korkuyla öksürmeye başladıklarında bir patlama sesi daha duydular. Bu sesi silah sesleri takip etti. Art arda ateşlenirken üzerlerinden uçan mermiler kısa bir anlığına susmuştu. Hepsinin bakışları önce birbirlerine, daha sonra ise sıkıştıkları barakaların arasından onlara doğru son sürat gelen zırhlı araca takıldı.

Sürücü koltuğundaki yüzü gördüklerinde kısa bir an için hepsi bakakaldı. Saçları birbirine karışmış, yüzü toz ve kan içindeki Aybüke en vahşi ifadesiyle aracı sürüyor, önüne geleni eziyordu.

Aracın arkasındaki Doçka silahı kullanan başka bir asker vardı. Silahı sağa sola çevirirken acımadan tetiğe basıyordu. Araç yanlarına geldiğinde ani bir fren yapıp, tozu toprağa katarak durdu. "Çabuk!" diye bağırdı Aybüke var gücüyle. "Vakit yok!"

"Bazen Süleyman'a hak vermiyor değilim," dedi Zülfikar.

Hepsi hak verdi ama vakit az, alan büyük, hayatları tehlikedeydi. Koşarak araca doluştular. "Süleyman nerede?" diye sordu Murathan içeri girer girmez.

"Diğer askerlerle beraber dışarı çıkardım," dedi Aybüke. "Güvende."

Üzerlerindeki açık alana yükselip adının Abidin olduğunu öğrendiği, Doçka'nın başındaki askeri geri çekti Murathan. Yerine o kuruldu.

"Timur, merkeze haber ver. Üssün hiçbir yerinde Türk askeri kalmadı. Burayı başlarına yıksınlar."

Aralıksız ateşlemeye başladı.

Aracı durdurmaya çalışanları, üzerlerine ateş edenleri hatta önüne atlamaya niyetlenenleri ezip geçti Aybüke. Murathan Komutan'ının sırtını kollayan Barbaros, arkalarında kalan birinin omzundaki bazukayı görünce gözlerini kıstı.

"Sağa kır!" diye bağırdı Aybüke'ye. "Bazuka atacaklar!"

Dişlerini sıktı Aybüke. "Güçleri yetiyorsa yakalasınlar!" diye söylenirken aynadan arka tarafa kısa bir bakış attı. Bazuka ateşlendi, Aybüke hızla sağa kırdı. Aracın içindeki herkes bu ani manevrayla sallanırken kucağına savrulan Zülfikar'a kısa bir bakış attı Hasan. Üzerlerinden geçen kurşunlar olmasaydı romantik bir an olabilirdi.

Atılan bazuka hızla yanlarından geçip, giderken çıkmak için kırmayı düşündükleri demir kapıyı ateşe verdi. Murathan, Doçka'yı nefes almadan ateşlemeye devam ediyordu. Mermiler birer boncuk misali etrafa savrulurken menzilinde olan kimseye acımadı.

"Sıkı tutunun!" diye bağırdı Aybüke. "Bizimkiler geldi."

Aynı saniyelerde gökyüzünü kulak tırmalayan vızırtı sesleri doldurmuştu. Havada jetler süzülürken ateşler içindeki kapının ardından onlara doğru gelen ay yıldızlı tankları gördüler. İşte, bayrakları buradaydı. Hem karada hem havada. *Her yerde.*

"Karakurt!" diye bir ses duydu telsizinden. Bu sesi her zaman tanırdı.

Türk Hava Kuvvetlerinden Yüzbaşı Güntekin Agâh. Namıdiğer Deli Şimşek.

"Deli Şimşek!" diye cevapladı.

Kocaman bir kahkaha sesi geldi. Bu adam gerçek bir deliydi. "Duydum ki beni özlemişsin. Hemen geldim, bebeğim. Nereye sıkılacak, söyle! Kim üzdü benim Karakurtçuğumu?" Kocaman bir kahkaha daha attı.

Güldü Murathan ama cevabı netti:

"Sik at şunları, Güntekin!"

Güntekin o meşhur kahkahasını bir kere daha serbest bırakırken, "Hay hay, efendim! Sıkı tutunun!" diye neşe içinde bağırdı. "Türk Silahlı Kuvvetleri ve şefkat dolu öpücükleri gururla sunar!"

Eş zamanlı olarak karanlık gökyüzünde süzülen savaş uçaklarına aynı emri verdi Deli Şimşek. Atışlar yapıldı. Aybüke, aracıyla alandan uzaklaşırken hepsi ellerini yüzlerine kapadı. Arkalarında kalan alan yoğun bir bomba ve kurşun yağmurunun hedefi olurken karanlığının içinde parlayan ateş kümesinden canlı çıkan sadece onlardı.

"Öptüm seni, Karakurt!" diyen Güntekin'in sesi yükseldi. "Geldi mi?"

Güldü Murathan.

"Geldi. Ben de seni öptüm. Geldi mi?"

"Siktir lan oradan!" derken şen bir kahkaha daha atmıştı Deli Şimşek. "Git, nişanlını öp sen. Ortalığı ayağa kaldırdı *bana Murathan'ı getirin,* diye. Bütün ordu sizi arıyor. Ne kaçık kadın! Nereden buldun bu kızı, oğlum?" Kocaman bir kahkaha daha attı. "Bayıldım ama. Bundan daha iyisini bulamazdın! Yoksa kim çeker lan seni?"

"Kim bilir, ne dedin de damarına bastın!"

"Ağzımı bile açmadım."

"Aynen, kesin açmamışsındır."

Deli Şimşek bir şen kahkaha daha attı.

"Düğününe çağır beni. Havadan gül yaprağı dökerim başınıza. Yenge biraz sinirli gibi ama olsun, deli severiz. Hadi, bize müsaade."

Gülüşü büyüdü Murathan'ın. Deli adamdı vesselam. Lakabının hakkını veriyordu. Gün ağarırken hepsi derin bir nefes verdi. Arkalarında bıraktıkları ateş, göz bebeklerinde parladı. Bir Türk üssüne baskın yaparken buradan sağ çıkacaklarını düşünmeleri en büyük salaklıktı. Gerekirse bu üssü kendileriyle ateşe verirdi o Türkler.

Bilmiyorlardı.

Alevlere keyifle baktı hepsi.

Öğrenmişlerdi.

Karadan gelen destek ekipleri yanlarından, kendi vatanlarının jetleri ise üstlerinden geçti. Her yerden çember çizip güvenli bir halkanın içine aldılar. Üniformalarında bulunan kırmızı beyaz bayrağa mensup oldukları için içten içe gurur duydular. Bir kere daha bir arada olmanın verdiği huzurla bu görevi de geride bıraktılar.

Asıl ölenler toprağa girenler değil, geride kalanlardır, derler. Sıkışıp kaldığım belirsizlik, sonsuz bir zaman döngüsünde akıp gidiyordu. Pencereden sızan ışıklar ağır ağır solarken Duru kapı aralığından beni yokladı, Zehra yemek

getirdi ama hiçbirine bakmadım. Albümdeki aile fotoğrafına takılıp kalmıştı gözlerim. Beynimdeki anılar öyle ağırdı ki kıpırdayamıyordum.

Kapı bir kez daha açıldığında Mete'nin, "Gökçen abla," diyen sesi bakışlarımı boşluktan koparmama yetti.

Kendi sesim düştü aklıma.

Anne...

"Su getireyim mi sana?" dedi.

Yemek getireyim mi sana, anne?

Annem, küçük Gökçen'e donuk ve yaşlı gözlerle bakmıştı. Ama ben Mete'ye gülümsedim. Çünkü yok sayılmanın küçük bir çocuğun içinde açtığı oyuğun ne denli büyük olduğunu bilirdim.

Elini kavradım. "Beraber alalım," derken oturduğum yerden saatler sonra ilk defa kalktım. Bacaklarım sızlıyor, gözlerim yanıyor, başım zonkluyor, kalbim ise dağılan parçalarına en güçsüz hâliyle bakıyordu. Her biri bir köşedeydi. Nasıl toplayacaktık?

Mete'nin elini sıkıca tutarak odadan çıktım. Mutfağa girdiğimizde koşarak, tezgâhtan dolu su bardağını alıp bana getirdi.

"Seni getirmeden önce doldurmuştum. Sana bedava."

Gülümsemeye çalıştım. Suyu da içtim ama kurumuş boğazıma iyi gelmedi. Aksine daha çok yakmıştı. Genzim yine sızlamaya başlıyordu ki Mete bardağı elimden alıp sıkıca belime sarıldığında öylece kaldım. "Üzülme," diye mırıldandı. "Askerler hep geç gelir zaten. Babam da geç geliyor. Ama hep geliyor."

Ağlamamak adına yoğun bir savaş veriyordum. Babası geri gelmeyebilirdi. Ama o bana teselli veriyordu. Güçsüzlüğümden utandım. Kollarım küçük bedenini sarmalarken önünde eğildim. "Tabii ki gelecekler." Genzim sızlamasına rağmen kocaman gülümsüyordum. "Aksini kim söyledi?"

Gülüşü bu sefer tüm yüzüne yayıldı. Depresyona girmeye meyilli kadınlarla gün boyu evde kalmak, Mete'nin bile ayarlarını bozmuş olmalıydı ki asla para lafı etmiyordu. Elinden tutup salona ilerlediğimde daha derin bir sessizliğin içine düştüm. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Geniş koltuğun ortasına oturdum. Mete annesine koşarken saatin gecenin on birine yaklaştığını görmek şaşırtmıştı. Gün boyu ağlamak, doğum günüm için harika bir aktivite olmuştu.

"Gökçen," dedi Bilge. Yorgun ve endişeli görünüyordu. Anlayabiliyordum. Hepimiz ya yas tutmak ya da derin bir nefes almak için bekliyorduk. Ayağa kalkıp, yanıma gelirken sadece izledim. Tam yanıma oturduğunda ise

beklenmedik bir şey yaptı. Kollarını bedenime dolayıp başını omzuma yasladı. "Doğum günün kutlu olsun."

Beklemiyordum. Kimseye söylememiştim.

Zehra diğer yanımdan sarıldı. "İyi ki varsın, Gökçen abla," dedi.

Bilge'nin yanına da Duru oturdu. Uzanıp elimi tuttu. "İyi ki doğdun," derken oldukça içtendi.

Ağladığı şiş gözlerinden belli olan ama bunun aksine gülümseyen Zeynep abla ise Zehra'nın yanına oturup ellerime uzandı.

"Şu an kısır yapıp bugünü kutlamalıydık oysa. Adi adamlar yüzünden düştüğümüz hâle bak."

Hepimiz şiş gözlerle aynı anda gülümsedik. Herkesin siniri son derece yıpranmış olmalıydı. Mete de koşup bacaklarıma sarıldığında duygusallık kotamın son noktasına gelmiş bulunuyordum.

"Çikolataya bulanmış sarma da yer miydik yenge?" dedi Duru.

"Yerdik tabii, kız," diye cevapladı Zeynep abla. "Hasan geldiği an bacaklarını kıracağım. Bana bunu altıncı yapışı."

"Altıncı mı?" derken Bilge oldukça şaşkındı.

"Tabii," dedi Zeynep abla. "Hatta bir keresinde gittiler bunlar göreve, altı ay oldu ama haber yok."

"Yedi," diye düzeltti Duru.

"Her ne haltsa!" derken oldukça aksiydi Zeynep abla. "Sonra bir haber geldi."

"Görev için gittikleri ülkede iç savaş çıkmış," diyerek Duru tamamladı. Bu noktada yorgun bir edayla güldü. "Yengemi o an görmeliydiniz. Haberi sunan spikeri susturmak için televizyona kumanda fırlattı."

"Kızım, komik mi? Kocamın gittiği yerde savaş çıktığını söylüyordu, ya ne yapacaktık?"

"Abim sağ salim geldikten sonra bir ay adamın burnundan getirdin, yenge."

Zeynep ablanın dudaklarındaki tebessüm bu defa buruktu.

"Gözünü korkuttum ki mermilerden daha hızlı kaçsın. Merak etmeyin. Sapasağlam gelecekler, eminim."

Sessiz kaldık, sıkı sıkı sarıldık. Varlığımın cehennem olduğunu düşündüğüm bir günde sarıp sarmalanmak içimdeki cehennemi söndürmüyordu ama hafifletiyordu.

Duru'nun telefonu çaldığında da sessizdik. Ama aniden, "Zülfikar arıyor!" diye bağırdığında daha fazla tepkisiz kalamamıştık.

Herkes aynı anda ayağa kalkıp, Duru'nun yanına koşarken ben yine kıpırdayamadım. Duru'yu ilk defa bu denli heyecanlı görüyordum. Elleri titriyordu resmen. Telefonu açıp, kulağına götürürken yüzündeki ifade saatlerdir kendini nasıl sıktığının göstergesiydi.

"Zülfikar!"

Konuşma hoparlörde değildi ama mırıltısı dışarı geldi.

"Beni aramışın, sarı kafa. Tam olarak iki elim kandayken dönüş yaptığımı belirtmek isterim."

İlk defa gördüğüm bir ışık vardı Duru'nun gülüşünde. "Nasılsın? Abim nasıl? Hepiniz geldiniz mi? Neredesiniz?" diye soruları peş peşe sıralarken hepsi koşar adım salonun çıkışına ilerliyordu. "Geliyoruz," dedi en son odadan çıkarken. Sesi holden yükseldi. "Askeriyedelermiş."

Yine kıpırdayamadım.

Birkaç saniye sonra Duru geri dönüp, kolumdan kavrayarak beni ayağa kaldırdı. "Şoku sonraya bırak, Gökçen. Kalk!" Çekiştirmesine sarsak adımlarla uyum sağladım.

Hole çıktığımızda Zeynep abla kapıyı açmıştı. Ama dışarıya yönelen adımları yine aynı anda durdu. Önümde duran Bilge ve Zeynep abla yüzünden neden durduklarını göremedim. Ama Mete söylediği isimle ileri doğru koştuğu anda nefesimin kesildiğine yemin edebilirdim.

"Murathan abi!"

Karanlık aydınlandı. Karşımda canlı kanlı dikilen kalbim vardı. Mete koşarak bacaklarına sarılmıştı ama onun gözleri sadece bendeydi. Zaman durdu, dünyanın dönüşü yavaşladı, herkes silindi. Bir o kaldı bir de ben. Bu anı anlatacak sayısız süslü cümle kurulabilirdi ama ben sadece günlerdir nefessiz kalmış da şu an hayata kavuşmuş gibi derin bir nefes aldım.

Murathan buradaydı. Hayal miydi?

Kızlar etrafını sarmalayıp bir şeyler sordular ama duyduklarım uğultudan farksızdı. Bakışlarımı kehribarlardan koparmadım. Bir saniye bile kaybetmeye tahammülüm yoktu bu noktadan sonra. Kızlar koşar adım apartman merdivenlerine yöneldiler. *Kalbimle* aramızda birkaç adım varken sadece birbirimize baktık. Yorgun görünüyordu. Göz altları mor, sakalları belirgin, alnının sol köşesinde minik bir morluk vardı. Ellerine kaydı bakışlarım. Yaralarla doluydu.

"Özür dilerim, biraz geç kaldım," dedi aramızda beliren derin ama anlamlı sessizliğin ardından. "Ama doğum günün bitmeden yetiştim."

Korkuyla beklediğim dakikalarda etrafıma dağılan kalbimin parçaları her zerreme batı. Murathan ağır adımlarla yaklaştı. Tam karşıma geldiğinde kokusunu gözlerimi kapatarak solumama dürtülme zor engel oldum. Kokusu gerçekti. Titreyen ellerim yavaşça göğsüne uzandı. Elimi kalbinin üzerine yasladım. Gerçekliğine ihtiyacım vardı. Kalp ritmi avuç içime vurduğu an gözlerim kapandı. Gerçekti. *Her şeyiyle.*

"Gökçen," diye mırıldandı.

Saatlerdir içimde tuttuğum korku, panik, üzüntü ve özlem tek bir kişiden duyduğum kelimeyle, darmaduman olmuş kalbimin üzerinde patladı. Dudaklarım titredi. Elimin altında atan kalbin her vuruşunda kalbime yeniden hayat geldi. Ama tüm bunların aksine öfkeyle doldum.

"Senden nefret ediyorum!" derken kalbine minik bir yumruk attım. Gözyaşları yağmur misali tenimi eritiyordu. "Senden nefret ediyorum," diye hıçkırıklarımın arasından zorlukla mırıldandım. Bu sefer iki elimle göğsüne minik yumruklar atmaya çalıştım ama yersiz bir çırpınıştı. Sinek ısırığı gelirdi benim yumruklarım ona.

Daha fazla ayakta duramadım. Ne dizlerimin bağı ne de göz pınarlarımın gücü kalmıştı. Olduğum yere çöküp küçücük kaldım. Hıçkırarak, ağlarken ellerim yüzümü saklama derdindeydi.

Derin bir nefes verdiğini duydum. Sonra ise önümde eğildiğini. Ellerimi yüzümden çekti. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm içine taş atılan göl misali dalgalanmıştı. Ama kehribarlarını net görmem lazımdı. Buna ihtiyacım vardı. Gözlerimi sıkıca kapatıp görüntümü buğulayan yaşları yanaklarıma gönderdim. Yenisiyle görüşüm yeniden bulanmadan baktım gözlerine. Sıcacıktı. O ana kadar ne kadar üşüdüğümü, sadece gözleriyle ısındığımı fark etmemiştim bile.

"Özür dilerim," diye mırıldanırken yanaklarıma düşen yaşları yaralı elleriyle siliyordu.

Elini elimin içine aldım hemen. Tuzluydu gözyaşlarım. Yaraları acıtırdı. Hâlâ hıçkıra hıçkıra ağlarken titreyen ellerim ellerine nazikçe dokundu. Yanağına, gözlerine, uzun, kıvrık kirpiklerine ve dudaklarına. Hayal değildi. Gerçekti.

"Gittin sandım," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Sen de bıraktın sandım. Senden nefret ediyorum."

Başı burukça eğildi. "Seni seviyorum," dedi benim sözlerimin aksine. Uzanıp saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. Dağılmış kalbimin bir parçası yerini buldu.

"Senden nefret ediyorum," dedim.

Yanağımı öptü. "Seni seviyorum." Dağılmış bir parçam daha yerli yerine geldi.

Öyle bir baktı ki hiçbir şey yapmasa da bir parçam daha yerine geldi. Dakikalar önce darmaduman olan kalbim her bir sözüyle, bakışıyla yeniden canlandı. Yeniden onun için atmaya başladı.

Aynı saniyelerde karşı dairenin kapısı açılmıştı. Geri zekâlı olmaya aday ama benden korktuğu için ses çıkaramayan komşumuz boş bakışlarıyla romantik anımızı bölmüştü.

"Ne bu tantana, kardeşi-" demeye meylediyordu ki diyemedi.

"Kapa kapını, gir lan içeri!" diyen Murathan'la adımları geriledi. Sorgulamadan, içeri girip kapıyı kapadı.

Murathan beni kucaklayıp, yerden kaldırdığında hiçbir şey söylemeden kollarımı boynuna dolamıştım. "İçeride devam edelim," dedi ciddi ciddi.

Ayağıyla kapıyı kapatıp salona yöneldi. Beni kucağından indirmeden koltuklardan birine oturdu. Birkaç saniye için ikimiz de konuşmadık. Yüzünde gezindi ellerim. Onun eli ise saçlarımdaydı.

"Hâlâ benden nefret ediyor musun?"

Ağlamaklı sesimle, "Evet," derken kollarımı boynuna dolamıştım. Yüzümü boynundaki kokusuna gömdüm. Bir elim ensesindeki saçları okşarken diğer elim omuzlarına sıkı sıkı sarıldı. Onun da benden aşağı kalır yanı yoktu. Saçlarımdan, yanaklarımdan ve boynumdan defalarca öptü.

"Çok korktum," diye mırıldandım en sonunda. Gözyaşlarım ve yüreğim hafiflemişti. Ama özlem geçecek gibi değildi. Yüzümü sakladığım boynundan kaldırıp gözlerine baktım. "Bir şey patladı. Duydum."

Güldü. "Kalbim desem." Üzgün, ters bir bakış attığımda gülüşü tatlı bir hâl aldı. "Ufak bir sorun oldu. Hallettik," dedi kısaca. "Önemli bir şey değildi."

"Herkes iyi mi?"

Sözlerimden ziyade gözlerime aşkla bakmakla ilgileniyordu.

"Hepsi iyi, merak etme. Süleyman hastanede. Kafasında birkaç yarası var ama iyi olacak."

"Sen?"

"Seni görene kadar pek iyi olduğum söylenemezdi."

"Şimdi?"

Cevap olarak dudağımın kenarına derin bir öpücük bıraktı. Sonra bir tane daha. "İyi demek az kalır." Bir öpücük daha bıraktı. "Hediyem geldi mi?" dedi.

"Geldi," dedim ellerim yüzünde gezinirken. "Senden gerçekten nefret ediyorum." Sesim titrek ve güçsüzdü.

"Ben ise seni seviyorum," diye mırıldandı. Şiirdi sesi. "Hem de en gerçeğinden. İyi ki doğdun, Pamuk." Yine ağlamamı ister gibi bir hâli vardı. O acı günde de en son kutlayan oydu, bugün de. Bir doğum günümde elimden alınan her şeyi şimdi geri veriyordu. Babamın sesini, zihnimde kaybolan anıları ve bana olan duygularını. "Bugün bunu yaşamanı istemezdim," derken artık mahcuptu. "Hiç istemezdim hem de. Özür dilerim."

Zihnimizde kötü bir anıyla bağdaşan bir günü değiştirmenin tek yolu o güne güzel bir anı bırakmaktı. Öyle yaptım. Yıllarca kötü anılarla hatırladığım, odamdan çıkmadığım, çıksam bile sıradan bir gün gibi geçirdiğim bugüne Murathan'ın yine bana gelişi gibi mutlu bir anı bıraktım. Kollarımı boynuna dolarken dudaklarımı yavaşça dudaklarına yasladım. Ona olan sevgimi başka nasıl anlatırdım, bilmiyordum. Onun kadar güzel cümleler kuramazdım. Sadece çok sevebilirdim. Dudakları dudaklarımı memnuniyetle karşıladı. Ağır ama derin bir tutkuyla öpüştük. Özlem devasaydı. İki elimle avuçlarımın arasına aldım yüzünü. Buradaydı. Nefesi nefesimde, teni tenimin üzerindeydi.

Sonrasında kelimelere yer yoktu. Hayal değildi. "Senin doğduğun günü kutlamamak..." dedi dudaklarıma doğru. "Yapılacak en büyük salaklık olur."

Bin yıl daha *elin kalbinde benden haber bekle,* dese beklerdim. Delilikti ama başka ihtimal de yoktu. Dudakları büyük bir özlemle yüzümün her santiminde gezindi. Nefesi minik çiçeklerle tenimi süsledi.

"Hemen evlenelim," dedim aniden. Tek bir gün kaybetmeye dahi tahammülüm yoktu artık.

Minik bir öpücük daha bıraktı dudağıma.

"İşime gelir."

Kısa bir an daha birbirimizin gözlerinde oyalandık. Her anına ve gerçekliğine inanmak istiyordum. "Neden liseye başladıktan sonra hiç yazmadın?" diye mırıldanırken buldum kendimi.

"Kırıldım," dedi. "Beni unuttuğun için. O yüzden Pamuk'a dair ne varsa dolaba kilitledim. Bir daha da bakmadım. Beni unutma ihtimalin can yakıcıydı."

Sessiz kaldım. Çenesine minik bir öpücük bırakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Geçmişi bırakalım artık, Gökçen," dedi. "Ölüler, diriler, kayıplar... Bak, hepsini bir kutuda geri verdim sana. Onlar o kutuda kalmaya mahkûm. Biz kendi albümümüzü yeni fotoğraflarla dolduralım. Çünkü benim artık sensiz

geçecek tek bir saniyeye dahi tahammülüm yok." Derin bir nefes verirken elleri saçlarımdaydı. "Sana açık konuşacağım. Sonumuz nasıl olur, bilemem. Bizim masalımızın sonunu değiştirmeye gücüm yeter mi onu da bilemem. Belki bir yığın görevin ardından daha beni böyle korkuyla bekleyeceksin. Belki dönemeyeceğim, şehit haberim gelecek. Belki kolum ya da bacağım bastığım bir mayın yüzünden kopacak. Sana sorunsuz bir hayat vadedemem. Ama kendi hayatımı vadedebilirim. Nefes aldığım sürece seni seveceğimi. ölümün kıyısından döndüğüm her an yine senin yanına koşacağımı vadedebilirim."

Kalbimi açıp içindeki aşkımı gösterme imkânım olsaydı keşke. "Şikâyet ettiğimi duydun mu hiç?" dedim onun yerine. Hiçbir şey söylemeden gövdesine daha çok sokuldum. Kokusuna sinip kaldım. Ve dakikalarca hatta saatlerce gövdesinden asla ayrılmadım.

Gece, örtü misali şehrin üzerine serilmişken askeriye bahçesinde hızlı adımlarla ilerleyen üç kadın ve bir çocuk vardı. Hepsinin yüreğinin üzerindeki korku, gelen aramayla bir nebze de olsa hafiflemişti ama gözleriyle görmeden inanabilecek gibi değillerdi.

"Ben neden heyecanla koşuyorum acaba ya?" diye sessizce isyan etti Ayşegül. Neden burada olduğuna dair bir fikri de yoktu. Murathan ve Gökçen'i evde yalnız bırakması gerektiğini hissetmişti sadece. Kızların peşine takılıp buraya kadar gelmişti. Hakkı ödenmezdi. Burada yapacağı tek şey, sevdiklerine kavuşan arkadaşlarının çantalarını tutmak olabilirdi. Hayat yalnızlar için zordu.

Geniş alana geldikleri an yoğun sayılabilecek bir kalabalık gördüler. Barut Timi'nin üyeleri alanın ortasında bir grup askerle konuşuyordu.

"Baba!" diye bağırırken annesinin elini bırakıp Mete. Hasan'ın bakışları sesin geldiği yöne döndü. Oğlunu ve ardından gelen eşini gördüğünde gülüşü derinleşti. Mete ise minik bedeniyle kalabalığı geçip babasının kollarına kocaman bir gülümsemeyle atıldı.

"Babam!" dedi Mete.

Oğlu kucağındayken nadir bir şekilde, oğlunu yaptığı geceye de gündüzüne de sövmedi Hasan. Sıkıca sarıldı. Evlat kokusu başkaydı. Yanına Zeynep geldiğinde ise bir konuda daha emindi. Yâr kokusu da evlat kokusuyla yarışacak bir kokuydu.

"Canına okuyacağım senin, Hasan," diye mırıldanan Zeynep'in gözleri dolu doluydu. Kalabalık olduğu için sarılmaya çekindi. Sadece eşinin parmaklarını kavradı.

Hasan elini tutan eli kavrayıp üzerine derin bir öpücük bırakmıştı. Diğer yanına Duru sokuldu. Gözlerinde ürkek bir çocuğun ifadesi vardı.

"Hoş geldin, abi."

Hasan'ın gülüşü büyürken omzuna yaslanmış sarı saçlara derin bir öpücük bıraktı. Kardeş kokusu ise bambaşkaydı.

Duru'nun kolları abisine dolanmıştı ama bakışları ileride, birkaç askerin arasında dikilen Zülfikar'daydı. Tıpkı Zülfikar'ın da bakışlarının onda olduğu gibi. Korkmuştu Duru. Dışarıdan buz gibi durmuştu ama gün boyu yüreği ağzında gezmişti. Defalarca açmayacağını bile bile Zülfikar'ı aramıştı. Zülfikar ise ilk ona dönmüştü.

Zeynep uzanıp, alnında belli belirsiz uzanan çiziğe dokunurken eşine bakmakla meşguldü Hasan. Zülfikar ve Duru'nun birbirlerine kenetlenen bakışlarını görmedi.

"Kötülerin hepsini yendin mi baba?" diye sordu Mete tadı tatlı.

Gülmeden edemedi Hasan. "Hepsini yendim," dedi.

"O zaman bu görevden çok para alırsın, değil mi? Kötülerin hepsini yenmişsin. Performans arttıkça fiyat artar."

Duru güldü. Hasan'ın huzur dolu bakışları sekteye uğramıştı.

"Ben şehit düşsem bu çocuk gelecek para adına sevinir. Biliyorsun, değil mi Zeyno'm?"

"Ay, *tövbe* de, Hasan."

Bir köşede bunlar olurken diğer köşede Bilge, Zeynep kadar soğukkanlı kalamamıştı. Barbaros'u gördüğünde ağlayarak küçük adımlarla yanına ilerlemişti. Kalabalık utancını artırırken sarılamadı. Tam önünde durduğunda elini yüzüne kapatıp ağlayışına devam etti.

Sadece gülümsedi Barbaros. Ona kalsa şu saniye sarılır, bal yanaklardan öperdi ama Bilge'nin utanacağını biliyordu. "Gel bakayım sen benimle," derken yavaşça elinden kavradı.

Alanın arka tarafına doğru ilerletti. Köşeyi dönüp, gözlerden uzaklaştığı anda Bilge ondan önce kollarını beline dolayıp, sıkıca sarılınca gülüşü büyüdü. Kollarını önündeki minik bedene dolayıp saçlarına derin öpücükler bıraktı.

"İyiyim. Merak etme."

"Aklım çıktı, Barbaros." Ağlamaktan sesi zar zor çıkıyordu. "Bir daha görememeyeceğimi sandım."

"Sen bir de beni görseydin."

Dudakları büzüldü Bilge'nin. Yanağına bir damla yaş daha düştü. Barbaros hızla sildi. Tam bal yanakları öpmek adına ileri uzanıyordu ki Bilge çok beklenmedik bir şey yaptı. Parmak uçlarında yükseldi ve yanaklarına doğru masumca uzanan dudaklara dudaklarını yasladı. Minicik ama masum bir öpücüktü.

Bilge hızla geri çekildiğinde Barbaros inme inmiş gibi kalakalmıştı. Bilge'nin yanakları pancara dönme yolunda ilerlerken kısa bir an için alık alık bakıştılar.

"Bir daha böyle yapma," dedi Bilge mırıltı şeklinde. Kolları hâlâ Barbaros'un beline dolanmış durumdaydı. Yaptığı şey yüzünden patlama noktasına gelen ifadesini saklamak adına yüzünü önündeki gövdeye sakladı.

Böğürerek askeriyede koşma isteğine engel oldu Barbaros. "Gitti namusum," dedi. "Seni babana söyleyeceğim."

Kısa bir an şaşırdı Bilge.

"Ne?"

Oldukça ciddiydi Barbaros.

"*Kızın beni öptü, namusumu iki paralık etti. Hemen benimle evlendirmezsen zorunda,* diyeceğim."

Gülmemek imkânsızdı.

"Saçmalama."

"Bana ne, kızım!" derken sıkıca sarıldı Barbaros. "Beni böyle ortada bırakamazsın."

"Bırakmam ki," dedi Bilge. "Merak etme sen."

"Valla mı?"

"Valla."

Gülüşü daha da büyüdü Barbaros'un. Göğsünden içeri sokmak ister gibi sıkıca sarıldı Bilge'sine. Öptü, kokladı, saçlarını öpücüklerle donattı.

Arkada bunlar olurken ön tarafta birbirine sessizce yaklaşan iki kişi daha vardı. Zehra'nın bakışları hızla Alican'ın bedenini yokluyordu. "İyisin," dedi usulca.

Çapkınca gülerken, "İyiyim," diye onayladı Alican. "Ne o? Çok mu merak ettin?"

"Evet," dedi anında. Alican'ın sırıtışının büyüdüğünü gördüğünde toparladı. "Yani hayır, evet ama hayır. Yani merak anlamında evet, başka anlamda hayır."

"Başka ne anlamı var ki?"

"Ne bileyim?" diye diklendi Zehra. "Türkçe çok açık uçlu bir dil değil mi? Her anlamı olabilir."

"Sen açık uç kelimesini nereden öğrendin?"

Dik bir bakış daha attı Zehra.

"Niye? Ben cahil miyim? Aklım almıyor mu?"

Kocaman bir kahkaha attı Alican. Elini kıvırcık saçlara uzatırken irkilirse geri çekmek adına yavaştı ama Zehra kaçmamış, geri adım atmamıştı. Alican parmaklarını kıvırcık saçlara daldırdı. "Yok, canım. Senin aklın bizi sollar," derken elinin altındaki saçları hafifçe karıştırıp Zehra'nın yüzüne düşürdü.

Zehra, "Ya bak! Seni var ya!" diyerek Alican'ın kolunu geri itti ama bunu yaparken dudaklarında derin bir tebessüm vardı.

Hemen yanlarındaki Giray ailesinde derin tartışmalar vardı. "Siz nereden öğrendiniz başımıza gelenleri?" diye soruyordu Hasan. "Ben sakince geri dönüp yatacaktım. Ne vardı bu kadar tantanaya?"

Gözlerini devirdi Zeynep. "Ne geniş adamsın!" Kınayıcı bakışları sürerken, "Zülfikar, Duru'yu aradı," dedi. "İyi ki de aramış. Yoksa biz burada meraktan ölürken, kocamız eve gidip, kıç devirerek yatacakmış."

Bu cümlede Hasan sadece tek bir noktaya takılmıştı. *Zülfikar, Duru'yu aradı.* Bakışları yanındaki kız kardeşine döndü. Kaşları son derece çatık, bakışları bir o kadar tehditkârdı. Birkaç saniye için ne yapacağını bilemeyen Duru, "Hepinizi aradım," dedi anında. "Gerçekten telefonlarınıza ulaşılamıyor mu diye merak ettim. İlk o döndüyse ben ne yapayım?"

Uzun uzun baktı Hasan. *Uzun uzun...*

"Süleyman yaralıymış," diyen Zeynep bu gerginlik dolu anı böldü. "Durumu nasıl?"

İkili Süleyman'ın durumu hakkında derin bir sohbete girdiğinde Mete, birbirine kaçamak bakışlar atan Zülfikar ve Duru'ya sırıtarak bakıyordu. Duru'nun bakışları Zülfikar'ın kulağına sarılı bandajdaydı. Dişlerini dudağına geçirdi. Mesaj atsa çok dikkat çekerdi. Yanına gitse abi faktörü vardı. Ne yapacağını bilemedi. Dudağını dişledikçe dişledi.

"Hala," dedi Mete.

Dişi dudağının kenarında, bakışları Zülfikar'dayken, "Efendim?" diye mırıldandı.

Elini tutup kendi boyuna gelmesi için aşağı çekti Mete. Duru önünde eğildiğinde ise kulağına, "Sormamı istediğin bir şey var mı?" diye mırıldandı.

Bakışı oldukça boştu.

"Kime?"

Başıyla Alican ve Zehra'yla bir şeyler konuşan Zülfikar'ı işaret etti. Yeterli bir cevaptı. Duru minik bir öksürükle boğazını temizledi. "Yok. canım. Ne münasebet! Ne soracağım ben ona?" Tekrar doğruldu. Saçlarını geri savurup çenesini yukarı dikti. Ama bu oldukça kısa bir tereddüttü. Yanındaki abisine baktı. Yengesiyle bir şeyler konuşuyordu. İçindeki dürtüye engel olamadı. Yeniden Mete'ye yaklaştı. "Birazdan yapacağın şey sır," dedi kesin bir dille. "Tamam mı? Kimseye bahsetmek yok."

"Ayıpsın, hala. O iş bende," diyerek dudaklarına hayali bir fermuar çekti.

Duru yeğeninin geleceği konusunda daha sonra endişelenecekti. Eğildiği minik kulağa sessizce, *"Kulağına ne oldu?" diye* mırıldandı. *"İyi misin?"*

Mete mesajı alıp hızla Zülfikar abisine koştu. Paçalı bir postacı güvercininden farkı yoktu. "Zülfikar abi!" dedi yanına gider gitmez. Zülfikar'ın bakışları ona döndü. Eliyle yere eğilmesini işaret edince dediğini yaptı.

"Hayırdır, lan? Beni mi özledin sen de?" derken gülüyordu.

"Halamdan sana mesaj getirdim," diyen Mete'yle gülüşü bıçak değmiş gibi kesildi. Ciddileşti.

"Mesaj mı? Ne mesajı?" Bakışları Duru'ya döndü. Hasan abiyle bir şeyler konuşuyordu. Tekrar Mete'ye baktı. "Hemen söyle!"

"Olmaz kine."

"Lan, niye kine?" Parmaklarını birbirine sürttü Mete. "Mesajı halan gönderdi. Ondan alsaydın ya parayı."

"O halam."

"Ben de enişten sayılırım."

Sırıttı Mete. "Ama henüz değilsin," dedi.

Huysuz bir bakış attı Zülfikar. *Bankadaki bütün parayı çek*, derken Barbaros'un ne demek istediğini şu an anlıyordu.

"Şu an yanımda para yok. Ölümcül görevden döndük, insaf biraz."

Olduğu yerde kıvrandı Mete. "İyi madem," dedi. "Hesabına yazıyorum. Sonra helalleşiriz."

Hayret dolu bir bakış attı Zülfikar.

"Lan, senin esnaf kankaların mı var? Nereden öğrendin bu kırk yıllık esnaf dilini?"

Sadece güldü Mete. Hem de ellerini dudaklarına kapatarak. Sonra hızla Zülfikar'ın kulağına eğilip mesajı söyledi:

Kulağına ne oldu? İyi misin?

Tek bir cümle insanın ruh hâlini değiştirmeye yetiyordu. Dudaklarında derin bir tebessüm belirdi. Mete'nin kulağına eğilip o da mesajını söyledi:

"Ufak bir sıyrık, merak etme."

Mete hızla halasına koştu. Eline yapışıp yere çekti. Kulağına mesajını fısıldadı. Duru cevabını söylerken Zülfikar, "Hâle bak! Kız karşımda ama güvercinle haberleşiyoruz," diye söylenmekle meşguldü. Mete'nin ona doğru geldiğini görünce, söylenmeyi bırakıp yere eğildi. Mete kulağına eğilip fısıldadı:

"Merak falan etmiyorum."

Güldü. "Bu halan var ya, bu halan..." derken oldukça keyifliydi. "Gel buraya." Mete'nin kulağına eğilip mesajını fısıldadı: *"Madem merak etmiyorsun, neden soruyorsun?"* Mete tam gidiyordu ki kolundan yakaladı. "Dur, bir şey daha var."

Ofladı Mete.

"O kadar şeyi nasıl aklımda tutayım kine?"

"Parası neyse beş katını veririm!"

Anında kulağını Zülfikar'ın ağzına dayadı.

"Hepsini söyle."

Söyledi Zülfikar. Mete hızla halasına koştu. Kucağına atlayıp kulağına fısıldadı: *"Madem merak etmiyorsun neden soruyorsun?"* Bu noktada Mete, "Ayrı bir mesajı daha var," diye bir ekleme yaptı. Kulağına eğildi yine. *"Hem bu kadar merak ediyorsan yanıma gelip sen sorsana nasıl olduğumu. Tam karşındayım."* Derin bir nefes verdi. "Bu çok zordu. Zam isteyeceğim."

Duru'nun bakışları Zülfikar'a kaydı. Meydan okurcasına güldüğünü görünce kaşlarını çattı. Yaptığı şeye zaten inanamıyordu, bir de meydan okumayla uğraşacak değildi. Eğilip Mete'ye yeni mesajını söyledi. Mete hızla Zülfikar'a koştu. Kulağına şunları fısıldadı:

"Ben de tam karşındayım. Cesaretin varsa sen gelip yanımda cevap versene."

Bakışları Duru'ya döndü. Bu sefer meydan okurcasına bakan oydu. Oysa bakışlarının aksine içinden çok ayrı şeyler geçiyordu Duru'nun. *Cesur ol,* diyordu. *Eğer bana karşı duyguların gerçekse cesur ol, Zülfikar. Bana bir adım at.*

Olmadı. Zülfikar o adımı atmadı. Mete'yle başka mesaj iletmedi. Olduğu yerde kaldı. Hasan abi varken yapamadı. Ellerini iki yanında yumruk yapıp kalakaldı.

Duru'nun dudaklarında buruk bir tebessüm vardı. "Senden aksini beklemem büyük hata," diye belli belirsiz mırıldanırken belli etmemeye çalıştığı öfkesiyle arkasını döndü. Yengesi bir şeyler anlatırken dinler gibi yaptı. Dudaklarını kemirmeye devam etti. Arkasına bir daha bakmadı. Askeriyeden çıkana kadar Zülfikar'la göz göze gelmemek için ayrı bir özen gösterdi. Kendine ayrı, düştüğü duruma ayrı kızgındı.

Tüm bunlar olurken telefonunu açan ve gelen aramaları kontrol eden Hasan'ı kimse fark etmemişti. Kardeşinden arama bilgisi düşmesini bekledi. Düşmedi. Duru'nun *hepinizi aradım* yalanını yakaladı ama ses etmedi. Sadece yutkundu. Ve her şeyi gördüğü, hissettiği hâlde kabullenmeye devam etti.

Süleyman gözlerini araladı. Zorlandı ama başardı. Etrafını saran görüntüler buğuluydu. Beyaz bir ışık vardı. Ölünce görüldüğü konusunda türlü rivayetler olan beyaz ışık bu muydu yoksa?

"Süleyman," diyen zarif, müptelası olduğu sesti. Gözlerini kırpıştırarak bakışlarını netlemeye çalıştı. Sesin geldiği yöne bakmak istedi ama şakaklarına keskin bir ağrı saplandığından kıpırdayamadı. Aybüke üzerine eğilip görüş alanına girdinde ise kesinlikle öldüğüne kanaat getirdi.

İşte, hurisi de buradaydı.

Aybüke dünden beri gözünü kırpmamış, yanından bir an bile ayrılmamıştı. Süleyman'ın alnındaki terleri siliyor, ellerinin üzerini ıslak bezle temizliyor, daha sonra o eli kavrayıp yüzünü avuç içine yaslıyor ve dakikalarca hatta saatlerce uyanması için dua ediyordu. Kalasının üç farklı noktasında yaralar vardı sevdiğinin. Toplam sekiz dikiş atılmıştı. Omzundaki kesik derin olduğu için on iki dikişle kapatılmıştı. Bacakları daha iyi durumdaydı. Onu asıl sarsan şey kan kaybetmiş olmasıydı.

"Aybüke," diye mırıldandı.

Yanağına narince dokundu Aybüke.

"Süleyman."

Bocaladı Süleyman. Ne oluyordu burada?

"Öldüm mü ben?"

Aybüke, Süleyman'ın kurumuş dudaklarının üzerine minik bir öpücük bırakıp geri çekildiğinde, "Kesin öldüm," dedi. Bu anın başka açıklaması olamazdı. Gözünü açar açmaz Aybüke tarafından öpülüyordu. Kesin ölmüştü.

Bu şaşkın bakışlar karşısında gülmüştü Aybüke. "Bu kadar erken ölemezsin, Süleyman Mercan," dedi. "Bana verdiğin sözleri unutma."

Üzerindeki yeşil hastane önlüğüne garip bir ifadeyle baktı. Başı ağrıyor, bedenini bir taş kadar ağır hissediyordu.

"Neredeyim?"

Elini tuttu Aybüke.

"Elimi hissediyor musun?"

"Evet ama ne oldu bana?"

Aybüke bu defa ayaklarına dokunmuştu.

"Parmaklarını oynatabiliyor musun?"

Denileni yapıp parmaklarını oynattı Süleyman.

"Görevdeydik en son..."

"Kamp baskın yedi," derken oldukça sakindi Aybüke. "Bomba atıp bizi esir aldılar." Şok içinde baktı Süleyman. "Sorun yok." Başucuna gelip elini alnına attı Aybüke. "Hallettik. Merak etme."

"Tim?"

"Hepsi iyi. Bırak şimdi sen bunları. Ağrın var mı?"

Yüzünü ekşitti Süleyman.

"Başım..."

"Dikiş atıldı," dedi Aybüke. "Kolunda ve bacağında da yaralar var. Derin değiller." Alnını okşadı belli belirsiz. "Hemen toparlarsın."

Öylece baktı Süleyman. Göz altları mor, teni solgun görünüyordu dağ çiçeğinin. Hoşuna gitmemişti bu görüntü.

"Kaç gündür buradayım ben?"

"Bir buçuk diyelim."

"Uyumadın mı hiç?"

Gülümsedi Aybüke. O yaralandığında Süleyman'ın da gözünü kırpmadan başında beklediğine adı gibi emindi. "Sen uyanmadan uyuyamazdım," demekle yetindi.

Bu da Süleyman'ın yüreğini yerinden oynatmaya yetti. "Hep başımda mı bekledin yani?" Aybüke gülümseyerek, başucundaki sandalyeye otururken Süleyman'ın keyfi yerine gelmişti. "Doğru söyle, elimi tutup uyanayım diye ağladın mı? Hadi, ne olur söyle. Yaptın mı bunu?"

"Ağlamadı ama senin için kampın yarısını havaya uçurdu. Ben şahidim, kardeşim," diyerek odaya girdi Zülfikar.

"Ben de şahidim," diyen Alican peşinden girdi.

Ardından Barbaros. "Beni de valla," dedi.

Onun peşi sıra sessiz bir Timur.

Timur'un ardından, "Beni de yazın o listeye," diyen Hasan. Hepsinin ardında ise sessizce ilerleyen Murathan vardı.

Hepsini sağlıklı ve hayatta gören Süleyman kocaman gülümseyerek yattığı yerde doğrulmaya çalıştı. "Komutanım," dedi Murathan'a doğru büyük bir saygıyla.

Elini omzuna atıp kalkma çabasını durdurdu Murathan. "Yat, dinlen," dedi. "Sen bana canlı lazımsın, Süleyman."

"Sana muz getirdik, komutanım," derken, elindeki poşeti sırıtarak köşedeki masanın üzerine bıraktı Alican.

Minnet dolu bir tebessümle baktı komutanına. Omzundaki elini sıktı belli belirsiz. İkisi de birbirine gülümseyerek, bakarken yatağının yanına tüneyen Zülfikar bu mutlu anı böldü. "Nasıl ya?" diyordu Zülfikar'ın şaşkın sesi. "Hafızanı kaybetmedin mi? Hepimizi hatırlıyor musun?" Öne doğru eğildi. Aynı saniyelerde yatağın yanındaki tuşa şiddetle bastığı için yatak ani bir manevrayla geri devrildi. Aniden yatakta dümdüz konuma gelen Süleyman'dan acılı bir ses yükselirken timin hepsi ileri doğru atıldı.

"Lan, oğlum, bilmediğin yerlerle oynamasana," diyen Barbaros küçük bir çocuk misali Zülfikar'ı yataktan kaldırdı.

Zülfikar umursamadı. Tekrar yatağın yanma tünedi.

"Yanlışlıkla oldu birader, valla bir daha olmaz."

Aybüke yatağı tekrar kaldırırken Süleyman söylenmekle meşguldü.

"Keşke seni unutsaydım, Zülfikar."

"Mal edeceksin adamı," dedi Murathan ters ters. "Kalk yanından."

"Yok, komutanım. Mal olsa duramaz," dedi hızla. Parmaklarıyla iki işareti yapıp Süleyman'ın gözüne dayadı. "Bu kaç, Sülü'm?"

"İki," dedi Barbaros.

"Sana mı sorduk, lan?" diye bir cevap aldı Zülfikar'dan. "Sen söyle, Sülü'm. Bu kaç? Buna senin dışında kime doğru cevap veremez."

Bıkkınlık dolu bir nefes verdi Süleyman.

"Roma rakamında beş."

Sırıttı Zülfikar. "Bakın, *mal olmadı,* demiştim." Sarılmak adına ileri eğiliyordu ki aynı saniyelerde yatağın yanındaki bir tuşa daha bastı. Yatak bu sefer dikleşmeye başladı. Süleyman yine inledi. Herkes büyük bir uğultuyla ileri atıldı.

"Lan, bu nasıl yatak? Götü başı ayrı oynuyor," diyen Zülfikar şaşkındı.

"Senin elin kolun ayrı oynuyor asıl, oğlum. Bir dursana," dedi Hasan ters ters. "Bomba değil ama sen öldüreceksin adamı."

Süleyman sağlam koluyla yanına tüneyen bedene hafif bir yumruk attı.

"Siktir git lan şuradan!"

Murathan Zülfikar'ı ensesinden tutup, yanına çekerken Aybüke şefkatle okşadı Süleyman'ın başını. "İyisin, değil mi?" diye sordu.

Yeni gelinler gibi nazlandı Süleyman. "O yanıma gelmesin," dedi içli içli.

Bu nazlanma Zülfikar'dan, "Hay götüm," diye net bir cevap aldı.

Aynı saniyelerde odanın kapısı açılmış, beyaz önlüğü içindeki Gökçen içeri girmişti. Kimse fark etmedi belki ama Murathan'ın ciddi ifadesi anında yumuşamıştı. Minik bir tebessümle bakıyordu müptelası olduğu simaya.

"Süleyman. Nasılsın bakalım?" derken Murathan'ın yanına ilerlemişti Gökçen.

"İyi, yenge," dedi Süleyman. "Sen nasılsın?"

"İyi. Ama seni gözü açık gördük ya, daha iyi olduk."

Utangaç bir şekilde gülümsedi Süleyman.

"Estağfurullah, yenge."

"İyi, iyi," diyerek tekrar yanına oturdu Zülfikar. "Hiç merak etme, yengesi. İki güne toparlanır aslan parça-" derken nereye bastığını bilemedi ama yatağın başı aniden yine geri düştü. Süleyman yaralı kafasını tutup, inlerken Zülfikar kendi canı acımış gibi yüzünü buruşturdu. "Bu yatak deli olabilir mi yenge?" diye Gökçen'e sorarken oldukça ciddiydi.

"Deli sensin, lan!" diyerek Hasan ensesinden tuttuğu gibi yataktan en uzak köşeye çekti. "Şu köşede dur. Sakın kıpırdama."

Hasan abi ne dese boynu kıldan inceydi. Hatta boynu yoktu. Tek kelime etmeden Hasan abinin dediği köşeye sindi.

Yatak başlığını düzeltti Aybüke. "İyi misin böyle?" diye sordu.

"Hı hı," diyerek nazlanmaya devam etti Süleyman.

"Yastığını düzelteyim mi?"

Yine nazlandı.

"Hı hı."

Bu noktada Barbaros araya girip, "Biberonla süt de versin mi?" dedi.

Süleyman nazlanmayı bırakıp, "Sen de siktir git, lan!" dedi. Gökçen'e kaydı bakışları. "Kusura bakma, yenge."

Köşede durup poşetteki meyveleri karıştıran Zülfikar, "Üstüne alınma, Barbo," dedi. "Kafadan darbe alınca *Murathan Komutan güncellemesi* gelmiş. Biraz gergin."

Gökçen gülerken Murathan ters bakışlarıyla gerekli cevabı vermişti. Zülfikar ve Alican ise asla umursamadan getirdikleri muzları hunharca yemeye başlamışlardı.

"Bırakın lan muzları," dedi Süleyman. Aybüke'ye dönüp nazlanmaya devam etti. "Söyle de bıraksınlar, Aybüke'm."

Aybüke cevap olarak derin bir nefes verdi.

"Ben getirdim, lan," dedi Zülfikar. Bir muzun kabuğunu poşete atıp diğerine geçmişti.

"Bana getirdin!" diye diklenmeye çalıştı Süleyman. "Ne diye sen yiyorsun, oğlum? Bırakın şunları."

"Biz bir timiz, kardeşim. Senin malın bizim malımız, bizim malımız senin malın. Süleyman malı ise hepimizin malıdır," derken şen bir kahkaha atmıştı Zülfikar. "Haksız mıyım Aliş?"

Ağzına bir muz daha atarken, başını sallayarak onayladı Alican.

Süleyman'ın çaresiz bakışları tekrar Aybüke'ye döndü. "Aybüke," diye sızlandı. "Bir şey yap."

Aybüke yine derin bir nefes verdi. "Tamam," dedi ifadesinin aksine sakince. "Ben sana yenisini alacağım." Süleyman'ın yüzü düşer gibi olduğunda ise içi el vermedi. Yine oflayarak Zülfikar ve Alican'ın yanına ilerledi. Muz poşetini hızla önlerinden aldı. Ters bir bakış atarak arkasını döndü ve poşeti tekrar Süleyman'ın yanına bıraktı.

Odadaki herkes bu duruma gülerken Zülfikar ve Alican'ın elleri böğürlerinde kalmış durumdaydı. Süleyman ise muazzam bir keyif hâli içindeydi. Aybüke için ağıtlar yaktığı, cefa çektiği günlerin sefasını sürüyor gibiydi.

Süleyman'ın bu ifadesini gören Zülfikar yüzünü ekşiterek, "Siz ne pinti bir çiftsiniz öyle ya!" dedi. "Yarın bir gün evinize gelsek lokmalarımızı sayacaksınız demek ki." Bakışlarıyla kınadı. "Kınıyorum," diyerek diliyle de kınadı.

"Çık, kapıda kına," dedi Aybüke en net şekilde. "Çok konuşturdunuz. Dikişleri zorlanacak. Gökçen, kov şunları."

Bakışıyla kınamaya devam etti Zülfikar. "Siz cidden çok adi bir çift oldunuz ya," dedi. "Yazık sana verdiğim kanlarıma, be başkan."

"Aybüke haklı," dedi Gökçen. "Çok kalabalık oldu burası. Akşam ziyaretine gelirsiniz. Hem kızlar da gelecek o zaman. Şimdiden çok yormayalım. Hadi, boşaltalım odayı."

"Ee, daha yeni gelmiştik," dedi Barbaros.

Zülfikar ve Alican ceplerine bisküvi doldurmakla meşgulken bu sefer Murathan, "İtiraz mı ediyorsunuz lan siz benim *hanıma*?" dedi. "Çıkın dediyse çıkacağız." İlerleyip hepsini dışarı kovdu. "Çabuk, boşalt odayı." Zülfikar'ı ve Alican'ı da kolundan tutup çıkışa doğru ittirdi.

"*Hanım* mı?" dedi Zülfikar şaşkın şaşkın. "Bizden gizli nikâh kıymadınız inşallah, komutanım. Gökçen yengeyi istemeye giderken meşale yakmak gibi hayallerim var benim."

Murathan, "Hoşt, lan!" derken Zülfikar'ı ensesinden köpek yavrusu gibi kavramıştı. "Asla öyle bir şey yapmıyorsun. Gebertirim seni."

"*Hanım* mı?" derken neşeli bir ifadeyle yüzünü buruşturan Gökçen peşlerinde ilerliyordu. "İnanamıyorum sana, Murathan."

Elinin altındaki bedeni kapıdan dışarı fırlattı Murathan. Zülfikar karşı duvara yapışıp, *benim de kulağımda yaram var, bana da şefkat gösterin,* diye bağırırken, umursamadan Gökçen'e döndü. "Ne diyeyim? *Beyim* mi diyeyim, Pamuk? Hanımımsın işte."

Gülen Gökçen'in sesi geldi odaya. Kapı kapanmış, sesler uzaklaşmıştı. Geriye kalan tek kişi koltuğa yayılarak oturan Timur oldu. Ortama derin bir sessizlik çökerken bakışlar Timur'a döndü. Kısa bir an için bakıştılar.

"Bakmayın öyle," dedi Timur bıkkın bıkkın. "Kalkmaya üşendim."

Aybüke ve Süleyman yine sessizce baktı.

Bu noktada derin bir nefes verdi Timur. "Anlaşıldı. *Siktir olup git,* diyorsunuz." Ağır ağır ayaklandı. "Yarım saate geri döneriz. Haberiniz olsun," derken dudağının kenarında yarım bir gülüş vardı. Vermesi gereken mesajı gayet net bir şekilde verdiğini düşünüyordu. Tam komodinin yanından geçerken, o da bir bisküvi alıp ağzına attı. Her zamanki sessiz ve ağır adımlarıyla odadan çıktı.

Kapının kapanma sesi geldiğinde odada kalan iki kişinin bakışları birbirine döndü. Kısa ama derin anlamlar içeren bir bakışmaydı. Her duygusunu içinde tutan, hiçbir korkusunu etrafındaki duvarlarından aşırmayan Aybüke bu sefer dile getirmekten çekinmedi. Zira etrafındaki duvarlarda rengârenk çiçekler açtıran bu adamdı.

"Süleyman."

"Aybüke'm."

Söyleyeceği şey için tereddüt etmedi Aybüke. Ama cesaret bulmak adına Süleyman'ın eline uzandı.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Beni bırakmadığın için."

Öylece baktı Süleyman. Beyin kanamasından değilse bile kalp spazmından ölebilirdi. Aybüke onunlaydı, yanındaydı; eli elinde, gözü gözündeydi. Yıllarca peşinden koştuğu hayal gerçekleşince insan inanmakta hayli zorluk çekiyordu. "Asıl ben teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?" deme sırası Aybüke'deydi.

"Benim olduğun için."

Aybüke'nin içinde çiçek bahçesi açtı. Zifirî karanlıktan sonraki şafak vakti bu andı. Ama bunu her zamanki gibi dışına yansıtmadı. Gülerken, "Tamam, yeter bu kadar romantizm. Kusacağım yoksa," demeyi tercih etti.

Sesli bir kahkaha atmaya çalıştı Süleyman. Başına dolan ağrıyla yüzü ekşidi.

"İyi misin?" diye üzerine eğilen Aybüke'yi sakinleştirmek adına ifadesini toparladı.

"İyiyim." Yatakta yana doğru çekildi. "Seninle uyursam daha iyi olurmuşum ama. Gökçen yenge öyle dedi."

"Saçmalama. Biri gelir."

"Gelsin, ne olacak?" derken, kolundan tutup yanma çekmeye çalıştı ama pek gücü yoktu. "Rüyamda beni nikâh masasında bırakıp kaçtığını gördüm. Ne kadar korkunçtu, haberin var mı? Buraya gelip beni teselli etmen lazım."

Bu hâline daha fazla dayanamayan Aybüke, kapıya kaçamak bakışlar atmasına rağmen gülerek yatağın bir ucuna kıvrıldı. "Kıçın da açık değildi oysa," diye mırıldanırken aynı yastığa sıkıştılar.

Başını kuş misali Süleyman'ın boynuna gömdü Aybüke. Yetimhanede evin nasıl bir yer olduğunu merak ederdi. Neydi ev? İnsanların her akşam koşarak gittiği dört duvar üstündeki bir çatıdan mı ibaretti? Ev nasıl bir yerdi?

Şu yaşında öğreniyordu.

Ev, kendini ait hissettiği yerdi.

Onun evi dört duvar, bir çatıdan ibaret değildi ama sıcacıktı. Huzurluydu. Evi bildiği bedene daha çok sokuldu. Konuşmadan sessizce sevdi Aybüke. Bu an Süleyman için bir ömre bedeldi.

5. BÖLÜM

"Dünya ne ki sevgilim,
Benim sana yaptığım kubbe yanında?"

BİRHAN KESKİN

Postallarından çıkan gıcırtılar bütün koridorda yankılanırken kaşları çatık, duruşu dik, yürüyüşü ise her zamanki gibi öz güven doluydu Murathan'ın. Albay Bahtiyar bütün timini toplamasını ve onu hazırda beklemelerini istemişti. Ne olduğuna dair pek bir fikri yoktu ama denileni anında yapmıştı. Dışarı çıktığında Barut Timi alanın ortasında yan yana dizilmiş, ciddiyetle onu bekliyordu. Yanlarına ilerledi.

Hepsi hazır ol duruşuna geçerken, Timur bir adım öne çıkıp selam durdu.

"Emredin, komutanım."

"Ben değil, Albay emredecek," derken Timur geri çekilmişti. Bakışlarını Aybüke'nin yanında dikilen Süleyman'a dikti. Oldukça kibar bir şekilde içinden geçenleri dile getirdi. "Senin burada ne işin var, lan? Bir ay iznin yok mu? Defol git, dinlen."

Son görevden sonra kafasına ağır darbeler alan Süleyman yaklaşık bir buçuk haftadır yatmaktan kusmak üzereydi. Üstelik Malatya'dan annesi gelmişti. Elli yaşında, üç oğul annesiydi Memnune Hanım. Büyük oğlu Süleyman, Özel Kuvvetler'de; ortanca oğlu Nuh, Polis Özel Harekât'taydı. En küçük oğlu İbrahim ise daha yeni Yunus polis olmuştu. Hiçbir çocuğunu diğerinden ayıramazdı ama en yumuşak, en nahif, en kırılgan kalpli olan ilk göz ağrısı Süleyman'ına da ayrı bir kıyamazdı.

Oğluna bir hayli düşkün olan Memnune Hanım, gelin adayı olan Aybüke'yle tanışırken böyle asık suratlı birini görmeyi beklemediğinden olsa gerekti, pek de ısınamamıştı. Aybüke de aynı şekilde kaynanasına...

"Albay bütün timi görmek istemiş, komutanım. Ondan geldim," dedi Süleyman.

"Ağrın sızın var mı?" diye sordu Süleyman'a. "Başın ağrıyorsa bu güneşin altında dikilme."

Hafifçe gülümsedi Süleyman. Canına okusa da komutanıydı işte. Sevgisini çok belli etmezdi ama severdi her askerini.

"İyiyim, komutanım. Merak etmeyin."

Murathan'ın hedefi ise Zülfikar'dı.

"Zülfikar!"

"Emredin, komutanım."

"Süleyman'ın başına gölge yap."

Alican gülmemek için dişlerini dudağına geçirirken Zülfikar boş bir bak[illegible] attı.

"Ne yapayım, komutanım?"

"Mal mısın lan?" diye yükseldi Murathan. "Git, Süleyman'ın başına gölge yap dedik işte."

Süleyman keyifle gülmek istedi ama ifadesini üstün bir başarıyla toparladı. Öne doğru eğilip yan tarafında kalan şaşkın Zülfikar'a baktı. İşte, bu noktada keyifle sırıttı. Zülfikar mecburen Süleyman'ın yanına ilerleyip, başucuna dikilirken, en tip bakışını atarak iki elini birden Süleyman'ın başının üzerine tuttu. Yapabileceği en makul gölge buydu.

"Bu ne biçim gölge, lan?" derken oldukça tersti Süleyman.

Dişlerini sıktı Zülfikar. Kısık bir sesle konuşurken hafifçe Süleyman'ın kulağına yaklaştı. "Başka yerlerimin gölgesinde serinlemek istemiyorsan kes sesini, kardeşim," dedi.

Güldü Süleyman. "Bunu Timur ve Murathan Komutan'ım söylese inanırdım da sen deyince bayağı komik geldi, kardeşim," dedi.

Diğer köşede Zülfikar'ın bu hâline kıs kıs gülen Barbaros'u görünce bakışları kısıldı Murathan'ın.

"Barbaros."

Barbaros ciddileşti.

"Emredin, komutanım."

"Git, sen de Süleyman'a gölge yap."

Alican kahkahalarla gülmemek için yoğun bir çaba içindeydi. Dudaklarını dişledikçe dişledi. Barbaros ise böyle bir şey beklemediğinden düşen yüzüyle beraber Zülfikar'ın yanına ilerledi. Süleyman'a tip bir bakış atarken, arkasına geçip o da Zülfikar gibi ellerini Süleyman'ın başının üzerinde tuttu. Keyifle sırıttı Süleyman. Acı ve elem içinde geçen ceza günlerinde ona hainice gülen tüm arkadaşlarına tabii ki acımıyordu.

"Barbaros, ne var lan senin ellerinde? Başıma sıcaklık geliyor."

"Ufo!" diye çıkıştı Barbaros. "Manyak mısın lan? Ne olacak ellerimde? Tutuyoruz işte tepende."

Sırıttı Süleyman.

"Az daha öne tut. Gözüme güneş vurmasın."

"Ben bir şey derdim de şimdi gözüne. Neyse," diye homurdandı Zülfikar.

Keyiflendi Süleyman. Aybüke'nin tebessümle onları izlediğini görünce keyifli gülüşü içini kıpır kıpır eden bir duyguya dönüştü.

"Sana da gölge yapsınlar mı dağ çiçeğim?"

"Tabii, efendim!" diye yükseldi Barbaros. "Büyük yelpazelerimizi getir de sallayalım haşmetlilerimize, Zülküf!"

Zülfikar da aynı duygular içindeydi.

"Lan, dua et kafandaki o yaralara yoksa çokta ben yarmıştım o kafanı."

Timin hepsi gülerken merdivende gördükleri Bahtiyar Albay ve peşinden gelen üç askerle dikleştiler. Herkes yerine geçti. "Dikkat!" diye bağırdı Murathan. Selam durdu. "Barut Timi emirlerinize hazırdır, komutanım."

Saçları simsiyah olmasına rağmen şakaklarına düşen akları vardı Bahtiyar Albay'ın. Onlar da vatan uğruna verdiği her candan bir parçaydı sanki. Gördüğü her kayıptan sonra bir ak düşmüştü saçlarına. "Rahat ol," dedi sakin bir sesle. "Barut Timi," diyerek başladı cümlesine. "Yeni tanıştık sizinle. Siz beni bilmezsiniz, ben sizi. Ama sizinle ilgili bildiğim tek bir şey var. Hatta emin olduğum bir şey. Cesaretiniz ve başarınız takdire şayan." Ellerini arkasına atıp, birbirine bağlarken duruşunu dikleştirdi. "Görev yaptığınız bölgedeki bütün sivil halka kan kusturan, yeni yapılanmaya başlayan ve adını duyurmak için hiçbir kanlı eylemden çekinmeyen bir örgütü yok ettiniz. Liderleri de buna dâhil. Bu başarınız ödüllendirilecektir. Kıdemli Üsteğmen Murathan Karakurt!"

Bir adım öne çıktı Murathan.

"Emredin, komutanım."

Bahtiyar Albay arkasındaki askerlerden birinin uzattığı kırmızı plaket kutusunu alıp Murathan'a uzattı. "Artık Yüzbaşı Murathan Karakurt'sun!" dedi.

Ona uzatılan plaket içindeki üç yıldızlı rütbeye kısa bir an için baktı Murathan. Aklına geçmişten bir anı düştü. Babasının kucağına tünemiş, ilgiyle üniformasının üzerindeki rütbelere bakıyordu.

Benim de böyle rütbelerim olacak mı baba?

Alnına derin bir öpücük bırakmıştı babası.

Olur tabii, evlat. Hatta senin rütben benden daha çok olur.

Artık babasından daha çok rütbesi vardı.

Buruk bir neşe gelip kalbinin üzerine kuruldu. Zordu ama ifadesini korudu. Uzatılan plaketi saygıyla kabul etti.

"Sağ olun, komutanım!"

"Siz bu vatanın gururusunuz, Yüzbaşı Karakurt. Timinle nice başarılara adım atacağınıza eminim. Hepinize üstün başarı belgesi verilecek. Rabb'im ayağınıza taş değdirmesin."

Uzatılan bir plaketi daha alıp Timur'a verdi. Sonra ise timin her bir üyesine. Timden öte kardeş gibi hissettikleri bir andaydılar. Albay gider gitmez hepsi kollarını birbirine doladı. Belgeleri büyük bir gururla birbirlerine gösterdiler. Murathan hepsini derin bir tebessümle izlemişti. Adımları gerilerken, telefonunu çıkarıp tek bir kişiyi aradı. Kendinden ziyade onunla gurur duymasını istediği başka biri vardı. Bu haberi ilk ona vermeliydi.

Askerî liseye gidişini, harbiyeli oluşunu, mezuniyetini kaçırdığı için üzülen Pamuk'a bu anı göstermeliydi. Telefon üçüncü çalışta açıldı.

"Hı," dedi Gökçen'in uykulu sesi.

Nöbetten dönmüştü. Normal şartlarda uyandırmaya kıyamazdı, Gökçen de uyandırılmaktan nefret ederdi ama bu mesele ciddiydi. Harbiyeye gittiği ilk gün kadar heyecanlıydı.

"Günaydın."

"Aynen," diye homurdandı Gökçen. "Ama bana daha aymadı. Uyanınca söyle bunu, olur mu hurma gözlüm?"

Güldü. Saçı başı dağınık, gözleri ve dudakları şiş hâlini izlemek vardı. Bu hâli Murathan'a her zaman daha seksi gelirdi. Dudaklarını dişledi.

"Uykunu bölmek istemezdim ama uyanıp askeriyeye gelmen gereken durumlar var, yavrum."

"Yine ne bok yedin?"

"Ne alakası var?"

"Ne zaman askeriyeye gelsem bir halt işlemiş oluyorsun. Doğruyu söyle. Ne yaptın?"

"Gel de kendi gözünle gör. Bekliyorum." Tam telefonu kapatıyordu ki, "O yataktan da şu saniye çık," diye ekledi.

"Emredersiniz, komutanım," diye en uykulu hâliyle homurdandı Gökçen. Telefon kapandı. Başına geleceği bilen Murathan birkaç saniye sonra tekrar aradı. Bir tur daha uyuma planları yapan Gökçen'i yataktan zorla söktü. Gökyüzüne baktı, derin maviliklere gülümsedi. Birazdan en canlı maviyi görecek olmanın huzuruyla tekrar timinin yanına döndü.

Nefret ve huysuzluk dolu bakışlarımla askeriye koridorlarında ilerlerken, pek sevgili sevgilimin yine ne halt edip, beni buraya çağırdığını merak et-

meden duramıyordum. *Umarım iki günlük uykusuzluktan sonra beş saat uyuyup sonra hiçbir şeye gelmeme değecek bir halt yemiştir,* diye umut etmekten başka çarem yoktu. Adımlarım hızlanırken Timur'u gördüğümde yavaşladım.

Her daim ciddi olmamasına rağmen garip bir şekilde ciddi duran tavrıyla "Yenge," dedi.

Gülümsedim.

"Timur."

Dudağının bir köşesi kıvrıldı. "Girişte kontrol ettiler mi seni?" dedi. "Çantanda emanet yoktur inşallah."

Gülmek zorunda kaldım. Beni cinnet noktasına getirdikten sonra şaka yapabiliyor oluşu takdire şayandı. "Tahrik eden olmadığı sürece zararsızımdır," derken oldukça iğneleyiciydim. "Merak etme."

Samimi bir şekilde güldü. Herkese bu gülüşü sunmadığına emindim. Ben de ilk defa görüyordum bu kadar geniş bir ifadeyle güldüğünü. Onun da gözleri kısılıyordu Murathan gibi. Yaşlı değildi ama gözlerinin etrafında gülünce beliren kazayakları vardı. Timur'du işte. Halamın deyimiyle hâlâ Ağrı Dağı gibi adamdı. Heybetli ve görkemli. Ama benim Murathan'ım da bana göre Everest'ti. *Çok özür dilerim, Timur.*

"Her şey sizin iyiliğiniz için."

Sesli güldüm.

"Sen olmasan ne yapardık, hiç bilemiyorum, Timur. Çok incesin. Teşekkürler."

Samimi gülüşü sürüyordu. "İşte, duymak istediğim bu. En azından biriniz kıymet biliyor." Eliyle arkasını işaret etti. "Seninki odasında."

Yanımdan geçip gidiyordu ki, "Timur," dediğimde durdu. Tebessümüm minnetle büyüdü. "Gerçekten teşekkürler. İyi ki varsın. İyi ki Murathan'ın yanındasın."

Bu defa yüzünde beliren ifade samimiyetten daha derindi. Gülmemişti. Hatta yüzünde mimik bile oynamamıştı ama nasıl yaptığını anlamadığım bir şekilde içten ve sıcak bakmıştı. "Eyvallah," dedi sadece. Minik bir tebessüm yakalar gibi oldum dudağının kenarında ama aniden önüne dönünce görme şansım olmadı. Dev omuzları ve heybetli duruşuyla ilerleyip uzaklaştı.

Murathan'ın odasına gelince kapıyı nezaketen iki kere tıklattım. İçeride bir asker varsa mahcup olmasını istemezdim.

Dedi en son hiçbir kapıyı çalmadan, odaya dalıp Murathan'ın yakasına yapışan kadın, dedi soldaki melek.

İçeriden *gel* sesi yükselince, kapıyı açıp içeri girdim. Pencerenin köşesinde kalan dolabın önündeydi. Üzerinde kamuflajı yoktu. Subay kıyafetleri vardı. Beni görünce ifadesi yumuşadı. "Sen miydin?" derken dolaptan şapkasını alıp taktı. "Niye kapı çalıyorsun, be yavrum?"

"Biri vardır diye," diye mırıldanırken kapıyı kapadım.

"Ne çok umursarsın ya!"

Bu noktada gözlerimi devirdim. "Kapı çalma eğitimi vermeye mi çağırdın bu sefer, hayırdır?" Oldukça rahat bir şekilde ilerleyip çantamı masasının önündeki sandalyeye savurdum. Çantanın etkisinden olsa gerek, masanın üzerindeki kalemlik devrildi. Dokunduğumu kurutuyor olabilir miydim? Huylu beyimiz sinirlenmesin diye dağılan kalemleri toparlamak üzere ileri atılıyordum ki Murathan'dan yükselen sesle duraksadım.

"Bırak şimdi onları. Bana bak sen." Subay kıyafetinin yakasını çekiştirip bana döndü. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. "Sevgilini tebrik et," derken oldukça hevesli ve heyecanlı duruyordu.

Kısa bir bakış attım.

"Sevgilim olduğun için mi?"

"Onun için benim seni tebrik etmem lazım."

Bugün birilerinin öz güveni bir hayli yerindeydi anlaşılan. Sırıtışı sürerken omzundaki rütbeyi işaret etti.

"Artık Kıdemli Üsteğmen değil, Yüzbaşı Murathan Karakurt'um."

Kısa bir an için olayı algılamaya çalıştım ve boş bakışlarla göz kırpıştırdım. Sonra ise kocaman olmuş gözlerim ve iki metre açılmış ağzımla kalakaldım. Küçük dilimi görmesin diye elimi dudaklarıma kapadım.

"Şaka yapıyorsun!"

Gözleri kısılacak derecede güldü. "Rütbe aldım," derken kollarını iki yana açmıştı.

"Murathan!" diye neşeyle bağırmadan edemedim. Koşar adım ilerleyip benim için açtığı kollarına atladım ve sıkıca sarıldım. Aynı şekilde o da kollarını belime dolayıp ayaklarımı yerden kesmişti. Her anlamda hem de. Boynuma peş peşe üç öpücük bıraktı. Evren için kısa, bizim için uzun sayılabilecek bir süre ayrılamadık birbirimizden. Kollarımız çözülüp ayaklarım yere değdiğinde ışıldayan gözlerle baktım gözlerine.

"Ne zaman oldu bu?"

"Seni arayıp uyandırmadan hemen önce."

Hızla eridim.

"İlk beni mi aradın?"

Alnıma minik bir öpücük bıraktı.

"Ya kimi arayacağım? Senin görüp benimle gurur duyman lazımdı."

Gözlerim doluyor olabilirdi. Yoğun aşktan, sevgiden, özlemden, geç kalınan her şeyden. Her zaman onu harbiyeli olarak görmek istediğimi söylerdim. Mezuniyetine gitmeli, rütbelerini alırken yanında olmalıydım. Her bir eksik yüreğime bir dertti.

"Subay kıyafetini de benim için mi giydin?" diye sorarken sesim titremişti.

Başını aşağı yukarı salladı. "Gurur duydun mu benimle?" dedi.

Çocuksu bir neşe vardı sesinde. Kimse görmese bile ben görürdüm. Bu rütbeyi alırken tebrik eden herkese *abartmayın, lan,* diye yükseldiğine emindim. Dışarıya karşı dünyanın en ciddi adamı, benim yanımda küçük bir çocuğa dönüşünce dünya daha güzel bir yer oluyordu.

"Çok," dedim harfleri uzatarak. Gözlerim dolu doluydu. Bir adım geriledim. "Şöyle bir dön bakayım, endamını göreyim."

Gerçekten kendi etrafında döndü. Dudaklarımdaki heyecanlı tebessümü saklamak adına ellerim dudaklarımın üzerinde izledim bu hâlini. Omzundaki yıldızların tozunu almak için elimin tersiyle temizledim. "Ay, pek yakıştı," derken oğlunun ilkokul gösterilerine giden anneler kadar gururluydum.

Ne sandın, der gibi havalı bir bakış attı.

Dayanamadım, poposuna minik bir tokat attım.

"Yüzbaşı mı olmuş benim hurma gözlüm?"

Bunu beklemiyor olmalıydı ki kapıya kaçamak bir bakış atarken ifadesi ciddileşti. En namuslu hâliyle elini şamar yiyen poposuna attı.

"Ne yapıyorsun, kız?"

Baksın bakalım ikide bir kıça şamar yemek nasıl oluyormuş! Devasa bir kahkaha attım.

"Göster bakayım yıldızlarını."

Anında ciddi ifadesini silip yine Kepçük oldu. Sağ omzunu bana doğru eğdi. "Bak." Sonra sol omzunu eğdi. "Buna da bak. Hepsi benim, bak."

Gülüşüm büyüdü.

"Maşallah benim sevgilime. Binbaşı da olur musun bakayım?"

Ukalaca sırıttı.

"Ayıpsın. Yıldızlarla donatacağım bu omuzları, görürsün."

"Albay eşi olur muyum yani?"

"Mareşal eşi yapacağım ben seni, merak etme," derken, kollarını omuzlarıma dolayıp bedenimi kendine çekti.

"Murathan'ın eşi olsam yeter," diye oldukça romantik bir şekilde mırıldandım. Kollarımı beline sarıp daha çok dibine sokuldum. "Bizim rütbelerde değil, rütbeleri taşıyanda gözümüz var, Yüzbaşı Karakurt."

Yine büyük bir aşkla baktı gözlerime. Omuzlarımdaki ellerini çözüp yüzümü kavradı. Kalbimi patlatacak bir aşkla inceledi yüzümün her bir köşesini. "Gökçen," dedi.

"Murathan."

Sol şakağımdan derince öptü. "Gökçen," dedi.

Mayıştım kollarında.

"Murathan."

Sağ şakağımdan öptü. "Gökçen," dedi. Sanki her öpücüğünden sonra adımı mühürlüyordu dudaklarına. Derin derin gülümsemeden edemedim.

"Murathan."

"Gökçen, Gökçen, Gökçen..." derken peş peşe yüzümün her bir milimininden öptü. Büyük bir sevgiyle sarıp sarmaladı. Ne geçmiş uzandı bize ne de gelecek. Sadece bu an ve ikimiz kaldık. Kollarını bedenime doladı en sonunda. Çenesi başımın üzerindeyken imkânı olsa göğsünden içeri sokup, kaburgalarından yuva inşa ederek orada saklayacak gibi sarıldı.

"Üstümü değiştireyim, gidelim," dedi birkaç dakika sonra. Ellerı arasından dökülen saçlarımdaydı.

Başımı yaslandığım gövdeden ayırdım.

"Nereye?"

"Time de üstün başarı belgesi verildi. Kutlama yapalım dediler." Kolları bedeninden çözülürken elimden kavramıştı. "Pikniğe gidecekmişiz."

"Çok iyi olur. Nereye gideceğiz?"

"Hasan abi konum atacak." Kapıyı açıp dışarı bir adım attık. "Sen benim bahçede bekle, üzerimi değiştirip geliyorum."

Başımla onayladım.

"Zehra kursta. Geçerken onu da alalım, olur mu?"

Aniden yükselen, "Ben alırım!" sesiyle şoka uğramış bir şekilde arkamı döndüm. Ne ara geldiğini bilmediğim Alican arkamızdaydı. İkimiz de şaşkın bakışlarla ona dönünce yersiz bir çıkış yaptığını anlamış olmalıydı ki minik bir öksürükle boğazını temizledi.

"Ne yapıyorsun lan sen benim kapımın önünde?" diye çıkıştı Murathan. "Bizi mi dinliyorsun?"

"Estağfirullah, komutanım," dedi çekinerek. İçeride poposuna şamar attığım adamın önünde titreyen askerlerin olduğunu görmek garipti. "Hasan abi dedi ki yüzbaşı olduğunuz için etleri ve köfteleri siz alabilir miymişsiniz? Bunu sormak için gelmiştim." Sona doğru sesi içine kaçmıştı.

"Tamam, alırım," dedi Murathan bıkmış bir şekilde. "Siz konum atın bana." Kenetlenmiş ellerimizle koridorda ilerlerken, "Halk Eğitim Merkezi'nde Zehra," dedim Alican'a. "Bir saate biter dersi. Bekletme, olur mu? Eve gidip bizi göremezse korkar." Zehra'yı birkaç kez Alican'la gülerken, konuşurken gördüğümden endişeli değildim. Ondan korkmuyordu.

Tebessüm etti.

"Merak etme, yenge. Saniyesinde oradayım."

Önüme dönerken ben de gülüyordum. "Et parasını kırışalım mı?" diye bir öneri sundum Murathan'a.

Daha neler, der gibi baktı. Gülüşüm derinleşti. Haklıydı. *Maserati*'si olan oydu. *Gerekirse satsın arabayı, alsın etleri,* diyecektim ama asla satmazdı. Malum, bazı kritik anılar vardı. Ses çıkarmadım, sadece elini tuttum ve büyük bir huzurla tam yanında ilerlemeye devam ettim.

Dersi biten Zehra masasındaki kitapları büyük bir özenle toparladı. Çantasını alıp, sıradan kalkarken, yanından geçen biri, masanın ucundaki kitaplarına eliyle vurup hepsini yere düşürmüştü. Yanlışlıkla değil, bilerek vurduğunu fark ettiğinde bakışlarını yere düşen kitaplardan karşısındaki iki genç kıza çevirdi. İsimlerini bilmiyordu. Aynı dersi aldıklarını sanmıyordu. Muhtemelen başka bir sınıftaydılar çünkü birkaç kez gördüğünü hatırlıyordu.

Yuvarlak yüzlü, dolgun yanaklı olan kız saçının bir tutamını sarıya boyamıştı. Kendisine dik dik bakıyordu. Diğerinin siyah saçları omuzlarına dökülüyor, esmer teni parlıyordu.

"Pardon," dedi zayıf olan. "Görmedik seni."

İkisi aynı anda gülmeye başladığında Zehra bir şey söylemeye çekinmişti. "Önemli değil," diye mırıldandı ağzının içinde.

Yere eğilip, kitaplarını almak istediğinde esmer kız kitaba ayağıyla bir tekme savurup yana itmişti. "Pardon," dedi yeniden. "Yine görmedim." Zehra'nın eli havada kalırken, kızlar gülerek ilerledi.

"Saçmalamışlar, Burak Hoca buna hayatta bakmaz," dedi esmer olan. Kıkırdarken ilerlemeye devam ettiler.

Geride kalan Zehra aralarındaki bu muhabbeti duymamıştı ama kırılan kalbi yüzünden birkaç dakika kıpırdayamadı. Arkadaş edinmeye çalışıyordu ama zordu. Zaten her şey yeterince zorken neden böyle yapmışlardı? Bilerek yaptıklarının farkındaydı. Dolan gözlerini saklamak adına başını yere eğip dudaklarını dişledi. Belki de hâlâ toplum için bir fazlalıktı.

Dolu gözlerle kitaplarını toplarken, bir el birkaç adım uzağındaki kitabını alıp ona uzatmıştı. Başını yerden kaldırdığında Burak Hoca'yla göz göze geldiler. Orta boylarda, sürekli gülümseyen esmer bir adamdı. Saçları kumral, bakışları ise kömür misali siyahtı.

"Al bakalım," dedi kitabını Zehra'ya uzatırken.

Uzatılan kitabını alırken dolan gözlerini saklamak adına bakışlarını yerden kaldırmamıştı Zehra. "Sağ olun, hocam," diyerek ayağa kalktı.

Burak Hoca eğilip yüzüne bakmaya çalıştı.

"İyi misin sen, Zehra? Bir sorun yok, değil mi?"

"Hayır," derken başını yerden kaldırdı. "Sorun yok." Kitapları çoktu. Elinden düşer gibi olunca, Burak Hoca uzanıp tutmak istedi. Aynı saniyelerde Zehra koluna değen elle irkildi. Ona uzanan bir erkek elinin varlığıyla korkuyla iki adım geriledi. Midesi bulanıyordu. Göz de istemiyordu bedeninde dokunuş da.

Eli öylece havada kalan Burak Hoca birkaç saniye için bocaladı. "Kitaplarına yardım etmek istemiştim." Endişeyle gülümsedi. "Sen gerçekten iyisin, değil mi? Derste de dalgındın."

"İyiyim," dedi özenli bir Türkçeyle. Gülümsemeye çalıştı. "Kitaplarını da kendim taşırım. Teşekkürler."

Gülümsemeye çalışmıştı ama adam dışarı çıktığında tuttuğu nefesini bıraktı. Midesi bulanıyordu. Şu an istediği tek şey buradan çıkmaktı. Hızlı adımlarla binadan uzaklaşırken dışarı çıktığı anda derin bir nefes almıştı. Kitapları ağırdı. Sendeleyerek, buradan uzaklaşma niyetindeyken, karşısındaki duvara yaslanmış, kolları göğsünde bağlı bir şekilde ona bakan adamı görünce durakladı.

Etekleri uçuşan yeşil elbise içinde ona bakan kızı izlerken Alican'ın dudaklarında derin bir tebessüm vardı. Gün geçtikçe güzelleşmesi hayra alamet değildi. Ona doğru ilerlerken Zehra sadece onu izliyordu.

"Selam," dedi nahif sesiyle. Birkaç dakika önce yüreğinde beliren korkunun hâlâ yerinde olup olmadığını yokladı. Yoktu. Hatta Alican ellerine uzanıp, kitapları kendi kucağına alırken de hiçbir korku yoktu. Elleri birbirine, gözleri gözlerine değerken de.

"Hay maşallah!" dedi Alican. "Bu kadar kitabı küçük cüssenle nasıl taşıyordun sen?"

"Küçüğüm diye güçsüz mü sandın sen beni?" Alican gülümserken, "Sen neden geldin?" diye sordu. "İşin mi var burada?"

"Yok, seni almaya geldim. Pikniğe gideceğiz."

"Piknik mi? Biz mi?"

Serseri bir gülüş belirdi dudaklarında. "Bütün tim ve sizin kızlar olarak gidiyoruz. Ama yani çok istiyorsan yarın da biz gideriz." Bir an duraksayıp, "İkimiz." diye ekledi.

Utancını saklamak için gözlerini devirmişti Zehra.

"Ne isteyeceğim be? Ondan mı dedik sanki? Allah Allah!"

Sesli güldü Alican.

"Ya neden dedin?"

Köşeye sıkışmanın verdiği gerginlikle Alican'ın koluna minik bir tokat attı.

"Uğraşma yine benimle!"

Alican'ın gülüşü büyüdü. "Çok tatlısın, be Zehra! Uğraşmayıp ne yapacağım?" derken oldukça eğleniyordu.

Zehra tekleyen kalbini ve kızaran yanaklarını saklamak için başını yere eğerek gülümsedi. Kısa bir an için ne diyeceğini kestiremedi. Alican bu hâlini de gülümseyerek izlerken yanlarından geçen bir adam, "Görüşürüz, Zehra," demişti. Bakışlar o yöne döndü.

"Görüşürüz, Burak Hoca'm," dedi Zehra.

Artık gülmeyen Alican'dı. Yüzü düşerken kaşları çatıldı. Burak denilen denyo bu olabilir miydi? Yakışıklı adamdı. Kızlar buna *hocam* değil, *kocam* bile diyebilirdi. Tadı daha da kaçmıştı.

Burak Hoca duraksayıp Zehra'ya dönmüştü.

"İyisin, değil mi?"

"İyiyim, merak etmeyin."

Tip bir bakış attı Alican. "Niye kötü olasın ki? Ne oldu?" Ters ve tehditkâr bakışlarını Burak'a dikti.

"Az önce kitaplarımı düşürdüm de ondan bahsediyor, Burak Hoca'm," diyerek açıklama yaptı Zehra.

Aksine bir cevap geldi Burak Hoca'dan:

"Ondan değil. Rengin atmıştı, bayılacak gibiydin. Merak ettim."

Alican'ın bakışları bu noktada Zehra'ya döndü. Artık ters değil, endişeliydi. "Rengin mi attı?" derken hafifçe koluna dokundu. "İyi misin? Neyin var?"

Kolundaki elin üzerine usulca elini sardı Zehra. "İyiyim Alican, merak etme," dedi.

İnanmadı Alican. Bir şey olduğu ortadaydı. Ama Burak denen bu adamın yanında öğrenmek istemedi. Ona döndü. "Bu arada tanışalım, Burak Hoca'm," derken, elini Zehra'nın elinin altından istemeyerek çekti ve Burak'a uzattı. "Zehra sizden çok bahsetti." En tehditkâr bakışını atmıştı. "Alican ben."

Burak ona uzatılan eli kibarca sıktı.

"Nesi oluyordunuz Zehra'nın?"

"Yakınıyım," dedi Alican anında. "Çok yakınıyım."

Zehra farkında değildi ama Alican elinin alındaki eli hafifçe sıkmıştı. İki genç adamın bakışları birbirindeyken ikisi de sessizce derdini anlatmış ve anlamışlardı.

"Memnun oldum," dedi Burak en sonunda.

Elini geri çekerken, "Aynen," diye homurdanmış, boşta kalan eliyle Zehra'nın beline hafifçe dokunmuştu. "Gidelim mi?"

"Olur," dedi Zehra. "Gidelim."

Burak Hoca *görüşürüz,* diyerek, uzaklaşırken Alican arkasından tip bakışlar atmakla meşguldü. Kesinlikle tehlikeydi. Gözleri avına odaklanmış bir kartal gibi kısıldı. "Ee, hadisene. *Gidelim* dedin, ne diye dikiliyorsun?" diye yükselen Zehra'nın tatlı sesiyle kendine geldi.

Yüzünü ekşitip, "Bağırma kızım kulağımın dibinde," dedi. "Gidiyoruz işte." Gözlerini devirdi Zehra. "Sen gözlerini devirmeyi Gökçen yengeden mi öğrendin? Kaçtır yapıyorsun, hayırdır?"

"Hayır, seni görünce otomatik oluyor."

"Allah Allah," diye homurdandı Alican. "Az önce Burak Hoca'ya otuz iki dişin ama." Kitapları tekrar kızın kucağına iteledi. "Al, Burak Hoca taşısın kitaplarını."

Kitapları tekrar Alican'ın kucağına iteledi Zehra. Birbirine değen ellerinden korkmadı, aksine güldü. Minik, dikkatle bakılınca görülen gamzeleri belirdi dudaklarının kenarlarında. "Taşımak istedi ama ben vermedim." Ellerini geri çekti. En tatlı bakışını atarken başını hafifçe sağa eğdi. "O değil, sen taşı."

Kolu kanadı kırıldı Alican'ın. Ellerini ağzına atıp ağıt yakma isteğine zorlukla engel oldu. Bu kız cilve yapmayı nereden öğrenmişti? Daha da önemlisi şu an cilve yaptığından haberi var mıydı? Belki de yoktu. Ama Alican için evrenin dönüş hızının yavaşladığı anlardan biriydi. Zehra eteklerini ve saçlarını savurarak, ilerlerken o olduğu yerde kaldı.

Sınırken, "Taşırım tabii," diye mırıldandı. Birkaç adımda yanına vardığında artık ciddiydi. "Bu adamı gözüm tutmadı."

"O niye?"

"Sevmedim işte. Sakın çok gülme. Çok konuşma. Dinle sen beni. Erkeklere güven olmaz. Ciğerini biliyorum ben bunların."

"Sen de erkeksin."

"Ben onlar gibi miyim?" diye çıkıştı. Boş boş baktı Zehra. "Değilim," diye kendini cevapladı Alican. "Ama onlar başka."

Duraksadı Zehra. "Kötü birine benzemiyor ama," dedi.

"Onu bilemeyiz. Yüzüne güldü, içinden ne geçiyor kim bilir? Erkeklerin beyni çok karışık işler. Çözemezsin. Sen beni dinle," dedi Alican harfleri uzatarak. "Benim *uzak dur,* dediğim her erkekten uzak dur. Kötü adam onlar. Güven bana."

Başını hızla aşağı yukarı salladı Zehra. "Tamam," dedi uslu uslu.

Hoşuna gitmişti Alican'ın. Keyifle güldü. "Tut bakalım şurayı," derken tişörtünün ucunu Zehra'ya doğru bu defa kendisi uzatmıştı. "Gidelim."

Güldü Zehra. Ona uzatılan kumaşı sıkıca kavradı. Alican gidecekleri yeri, aldıkları üstün başarı belgesini anlattı. Zehra ise tutunduğu kumaş parçasını bir saniye bile bırakmadı. Tutunduğu bir kumaştı, bağlandığı ise onun altındaki ten ve can. O an içten içe bunu ilk defa bu kadar net anlamıştı.

Büyük, geniş bir piknik alanındaydık. Alanın her yerine yerleştirilmiş kamelyalar ve solumuzda büyük bir park vardı. Arkamızda akan derenin huzur veren sesi yükseliyordu. Derenin üzerine dahi minik barakalar yapılmış, sedirlerle süslenmişti. Alanın en ucundaki minik kulübe, lavabo ve su ihtiyacı içindi.

Bilge ve Barbaros salıncaklarda Mete'yi sallıyor, kahkahaları bütün alanı dolduruyordu. Mangal başında olan Hasan abi, güzel yellemediğini düşünerek elindeki mangal yelpazesini Zülfikar'ın başına vuruyor, o ise aldığı bu darbelerle daha da şiddetli yelliyordu. Alican diğer köşede ayrı bir mangala

köfteleri yerleştiriyor, Zehra kirlenen birkaç tabağı yıkamak için Duru'yla birlikte kulübeye doğru ilerliyordu.

Zeynep abla, ben ve Ayşegül salata yapıyorduk. Aybüke ortamda oturan tek kişi olan Süleyman'ın yanındaydı. Hemen yanlarında ise hiçbir şeyden asla memnun olmayan Memnune Hanım vardı. Yani Aybüke'nin kaynanası.

"Sen de bir işin ucundan tutsana kızım," dedi Aybüke'ye. "Niye öyle oturuyorsun?"

Boş bir bakış attı Aybüke. "Şu an yapacak bir şey yok," dedi.

"Aynen," diye araya girdi Süleyman. "Olsa yapar, anne. Sen de yani."

Uyarı dolu bakışlarını annesine dikti. Lakin Memnune Hanım hâlâ memnun değildi. Yüzünü ekşitti. Şu bir haftada anladığım bir şey varsa o da her kaynananın Neslişah teyzem gibi olmadığıydı. Dediklerine göre Süleyman'ın babası uzun yol şoförüymüş. Endişelenmesin diye yaralandığını haber vermemişler. Ama annesi Memnune teyze tek başına öyle marjinal bir kişilikti ki önüne kuş sütünden sofra kursan *kuşa yazık olmuş* diye burun kıvırıyordu.

"Ben kızlara bakayım," diyerek yerinden ayaklandı Aybüke. Gözlerini devirerek yanımıza geldi. Aynı hızla köşeden aldığı bir bıçağı leğenin içindeki domatese acımasızca sapladı. "Lütfen beni sakinleştirecek bir şey söyleyin," derken pek de sakinleşecek gibi durmuyordu.

Kısa bir an bakıştık. "Sakin ol," dedi Ayşegül en sonunda. Gayet makuldü.

"Sağ ol, Ayşegül. Bayağı işe yaradı." Bu kez kollarını göğsünde bağladı. "Şaka gibi kadın. Delirtiyor beni. Hiç susmuyor. Her şey mi sorun olur bir insan için? Gerçekten delireceğim!"

Zeynep abla sessizce, "Kaynanalar hep böyledir," dedi. "Çok ciddiye alma. Oğullarını paylaşmayı pek sevmezler."

"Yoo," diyerek araya girdim. "Neslişah teyzenin imkânı olsa şu saniye Murathan'ı paket yapıp elime verir."

Zeynep abla, "Murathan huysuz," diye net bir cevap verdi. "Kadın, başka biri almaz da eline kalır diye korkuyor. Herhâlde ses etmeyecek."

Güzel mangal yapamadıklarını, kendisinin Adanalı olduğunu, bu işin kalbinden geldiğini iddia eden Murathan, Hasan abiye, Züleyha'ya ve Alican'a bağırıyordu. Şu an çevresine biraz kan kusturuyor olabilirdi ama özünde yumuşacıktı hurma gözlüm. "Aşk olsun, Zeynep abla," derken elimdeki domatesi doğramayı bitirmiş, Aybüke'nin bıçaklayıp idam ettiği domatesi almıştım.

"Gerçekler, bebeğim," dedi en bilgili hâliyle. "Bir saniye." Mete'ye çevirdi bakışlarını. "Duydum seni, Mete. Barbaros abinden aldığın parayı geri ver. Hemen!" Mete'nin oflama sesi geldi. Elindeki parayı Barbaros'a geri uzattı.

Zeynep abla ise yeniden bize döndü. "Şu an gelip bir kız, oğlumla evlenmek istediğini söylese anında Neslişah ablaya dönüşebilirim. Bilmem, anlatabildim mi?"

Gülmeden edemedim.

"Hiçbir şeyden memnun olmuyor!" diye isyan etti Aybüke. "Böyle birinden, Süleyman gibi biri nasıl çıkmış olabilir, hayret doğrusu."

İlk gülen Ayşegül oldu.

"Adını Memnune koyarken böyle biri olacağını düşündüler mi acaba?"

Duruma yine Zeynep abla el attı. "Çok ciddiye alma," dedi. "İki güne gidecek zaten."

"Gidene kadar ömrümü yiyecek gibi duruyor."

"Süleyman'a çektirdiklerine say," dedi Zeynep abla. "Şu yağı uzat da kaynanan seni iş yaparken görsün."

"Dert yandığım insanlara bak," diye homurdandı ama yağı da uzattı.

Memnune teyzeye baktım. Burun kıvırmış, asık suratıyla etrafa bakıyordu. Büyük ihtimalle geldiğimiz yeri de beğenmemişti. Aybüke bir açıdan haklıydı. Süleyman gibi şeker bir adamın Memnune Hanım'dan çıkması evrenin şaşırtıcı hamlelerinden biriydi. Salata bitmiş, sofra kurma işine geçmiştik. Tabakları herkesin önüne bırakıyordum ki mangalın önündeki Murathan'ın daha da coştuğunu duydum.

"Lan, başlayacağım yapacağınız işe! Niye erken aldınız? Çiğ bu eder!"

"Bana para verseniz ben pişirirdim," diyen kişi tabii ki Mete'ydi.

İsyan eden Hasan abi oldu.

"Komutanım, sürekli bağırırsanız ne yapabiliriz? Panik yaptırıyorsunuz insana."

Şaşkınca baktı yürüyen gerginlik.

"Ben mi panik yaptırıyorum? Lan, yapamıyorsunuz ki! İki dakika bırakıp gittim, etlerin hâline bak!"

"Gayet pişiyordu, komutanım. Gelip çeviren sizsiniz!" diyerek muazzam bir cesaret sergiledi Barbaros.

"Aç kaldık," diye homurdandı Alican.

Bordo Bereli de olsan söz konusu mangal olunca böyle vakalar yaşanabiliyordu. O an Zeynep ablaya hak vermeden edemedim. Neslişah teyze Murathan'ı bana kakalıyor olabilirdi. Piknikte herkesin huzurunu kaçırdıktan sonra köşede huzurla çay içen babalar gibiydi. Zülfikar'la kesişti bakışlarımız. *Ne olur bunu buradan al, yenge,* der gibi bakıyordu. Ortamın huzur ve güvenliği için başka çare yok gibiydi. Ellimdeki tabakları Aybüke'nin eline tutuş-

turdum. "Ben şuna biraz topraklama yapayım." Derin bir nefes vererek Murathan'ın yanına ilerledim. "Yüzbaşı Karakurt," dedim tam arkasına gelince.

Mangal başında olduğu için yüzü ter içinde kalmış, kulakları kızarmıştı. "Ne var?" dedi önce ters ters. Beni gördüğünde ise ifadesi yumuşadı. "Efendim, yavrum?"

Kolunu tutup, "Sen biraz gelsene benimle," dedim. "Onlar etleri pişirene kadar dolaşalım, hava alalım."

Yelpazeyi salladı.

"Olmaz. Bırakırsam etler heder olacak."

"Olmaz," dedim harfleri uzatarak. "Güven timine. Gezelim biraz." Göz kırpıştırırken, "Lütfen," diye ekledim.

Daima ters olan bakışları şu an bana bakarken biraz çaresizdi. "İyi." Elindeki yelpazeyi Hasan abiye uzatırken de huysuzdu. "Hele güzel pişmesin bu etler, diğer turda mangalda pişen siz olursunuz."

"Emredersiniz, komutanım," dedi Hasan abi.

"Aynen, komutanım," dedi Barbaros.

Elini kalbinin üzerine atıp derin bir nefes verdi Zülfikar.

Çok şükür, der gibi ellerini yüzüne sürdü Alican.

Bu hâllerine gülerken, benimkinin koluna girip ortamın tersine, dere kenarına ilerlettim.

"Şu yüzünü soğuk suyla yıka da kendine gel. Millete kan kusturdun. Lohusa mısın nesin, anlamıyordum ki! Bu kadar gerginlik normal değil."

"Düzgün yapamıyorlar. Ne yapabilirim?"

"Mangalda her hizada aynı köfte sayısı yok diye bağırdın az önce, Murathan." Ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Dere kenarına gelmiştik. "İn, şurada yüzünü yıka," derken sırtından ileri iteledim. Sözümü dinledi. Tam ileri eğiliyordu ki kader yine bana minik bir şaka yapmaya karar verdi. Ayağımı attığım taş kayınca minik bir çığlık attım. Toparlamaya çalıştım ama şu noktada imkânsızdı. Zaten aynı saniyelerde kendimi kıçüstü derenin içinde bulmuştum. Su coşkun değildi ama dengemi sağlayamamıştım. Düşerken tutunmak adına can havliyle Murathan'ın pantolonuna yapıştığımdan önce beni değil, donunu tutmayı tercih etmişti.

"Lan!" dedi şaşkın şaşkın. Düşmesin diye pantolonuna daha sıkı yapıştı. Bir saniye önce yanında dikilirken hemen sonra derenin içinde oturuyor olan bana bakakaldı. Sonrası ise beni hiç şaşırtmadı. Hayvani bir gülüş saldı.

"Donunu değil, beni tutman gerekiyordu, köpek!" diye yükseldim. "Askeriye senden geri alsın o üç yıldızı." Yüzüne su fırlattım. "Değil yüzbaşı, onbaşı bile olmaz senden."

Daha çok güldü. Avucuna su doldurup yüzüne ve saçlarına sürdü. "Ulan ya!" dedi hâlâ katıla katıla gülerken.

Şu an kendisine kızacak durumda değildim. Su buz gibiydi. Hem üşümüştüm hem de kalçam acımıştı. *Rızkımı veren Hüda'dır oğlum, ayık ol,* der gibi kendi kendime toparlanmaya meylediyordum ki bir saniye sonra kendimi kucağında buldum.

"Rabb'im bana bilerek neşe vermemiş," dedi hâlâ gülerken. "Sonra seni vererek muazzam bir denge kurmuş. Yoksa keyfimi yerine getiren tek canlının sen oluşunun mantıklı bir sebebi olamaz."

Dudak büzdüm.

"Dereye düştüm, geri zekâlı. Ne neşesinden bahsediyorsun?"

"Sık sık yap bunu. Oldukça keyifli bir andı."

Dereye inen kayalardan birinin üzerine oturup beni de bacaklarının üzerine oturttu. Kot pantolonum ve beyaz tişörtüm fena ıslanmıştı. "Sen de ıslanma," diyerek kucağından kalkmaya meylediyordum ki bırakmadı. Üzerindeki lacivert, fermuarlı kapüşonlusunu çıkardı. Sonra ise aynı renk tişörtünü. Arkasını kontrol edip, birinin olmadığına kanaat getirince benim üzerimdeki tişörtü tek hamlede çıkardı. Karşısında sadece sütyenle kalınca sol göğsümün, tam kalbimin üzerine derin bir öpücük bıraktı.

"Muazzam denge," diye mırıldandığını duydum. "Muazzam."

Tişörtünü bana giydirdi. Epey büyük gelmişti. Kolları uzun kol misali bileklerime dökülüyordu lakin pek önemi yoktu. Kokusuyla sarıp sarmalanmış gibiydim. Kapüşonlusunu tekrar giyerken, uzanıp fermuarını boğazına kadar kapadım.

"Pantolonları da değiştirecek miyiz yüzbaşı?"

Sırıtıp, "Şimdilik bunlarla idare edelim," dedi. "Değiştirmektense toptan çıkarmayı tercih ederim."

En cilveli hâlimle gülerken omzuna minik bir tokat attım. Omzuna vurduğum elimi elinin içine alıp avuç içimi öptü. Ben ise dayanamamış, parmak uçlarımla kirpiklerinde gezinmeye başlamıştım.

"Annemler bize söz günü ayarlamış. Haberin var, değil mi?"

Öldürücü bir çekicilikle bakışları yüzümde gezinirken onaylayan bir mırıltı çıkardı.

"Haftaya perşembe."

"Bizim de katılmamız mecburmuş."

Güldü. "Bana da öyle dendi. Ne yapalım? Emir büyük yerden." Omuzlarına düşen saçlarını geri iteledi. "İzin ayarlayabilecek misin?"

"Hallederim. Diyorum ki sonra TUS'a çalışmaya başlayayım," diyerek uzun zamandır aklımda olan düşünceyi sundum. Elimi omzunun gerisine atıp ensesindeki saçlarla oynamaya başladım. Bunu yapmam onu her zaman sakinleştiriyordu. Buna rağmen şaşkın bir bakış attı. "Ciddiyim," dedim bu bakışına karşılık. "Sonsuza kadar pratisyen hekim olarak kalamam. Uzmanlaşmam lazım."

Bakışlarında gurur vardı.

"Hangi alanı istiyorsun?"

"Sence?"

"Bence sana en çok kalp yakışır." Yine canıma okuyacak bir bakışla bakıyordu. "Kalp ve Damar Cerrahisi Doçent Doktor Gökçen Karakurt." Güldü. "Sevdim."

Çenemi yukarı diktim.

"Profesör bile olurum. Sen albay olunca ben de boş duracak değilim."

"Olursun tabii. Hatta benden önce olursun. Benim aklımı başımdan aldığın için sana yetişemeyebilirim."

"Kim kimin aklını başından alıyor acaba?"

Bakışları dudaklarımla gözlerim arasında gidip geldi. Burnu yanağıma hafifçe değdi. Dudağımın kenarına minik bir öpücük bıraktı. "Senden başka seçenek göremiyorum," dedi.

Ağzının bu kadar iyi laf yapıyor olması etik değildi. Gülüşüm derinleşti. Dudaklarına minik bir öpücük bırakıp geri çekildim. Siniri tamamen geçmişti. Topraklama başarılıydı. Artık en ponçik hâliyle topluma salabilirdim. Tam piknik huzurla devam edebilir diye düşünürken alandan yükselen bir sesle bakışlarımız arkamıza döndü. Murathan burada olduğuna göre ortamın huzurunu bozacak başka biri yoktur sanıyordum ama yanılmış olmalıydım.

"Seni gebertirim!" diye var gücüyle bağırmıştı biri. Kızların çığlıkları yükseldi.

Ben sesi tanıyamamıştım ama Murathan, "Hasan!" dedi anında.

Hızla beni kaldırıp o da ayağa kalktı. Yerdeki tişörtümü alırken beni önüne aldı. Koşar adım alana döndük. Görüş alanımıza giren manzara ise oldukça şoke ediciydi. Öyle ki elimi şaşkınlıkla dudaklarıma kapatmam kaçınılmazdı. Görüntü tam olarak şöyleydi: Hasan abi, onun koluna sarılmış

Durdu ve Hasan abinin tam biz alana girdiğimiz anda Zülfikar'ın suratına inen okkalı yumruğu.

20 Dakika Önce

Gökçen, Murathan'ı ortamdan uzaklaştırdığında ekip derin bir nefes almıştı. "Allah Gökçen yengeden razı olsun. Çok şükür ki hayatımızda." diyen Alican tüm duygulara tercüman oldu.

Âmin niyetine herkes elini yüzüne sürdü. Tekrar işlerine odaklandılar. Kızlar masayı hazırlıyor, erkekler büyük bir ciddiyetle mangal tartışıyor. Timur ise iki ağacın arasına serilen hamakta uyukluyordu. Dev cüssesiyle hamağı yere yapıştırmış olması pek de mühim değildi o an için. Uykusu daha önemliydi.

Alican bir türlü pişmeyen etlere bakarken, "Biz neyi yanlış yapıyoruz abi?" diye söylendi. "Ben piştim burada ama bu etler hâlâ pişmedi."

Elindeki mangal yelpazesini şiddetle salladı Hasan. "Yavaş yavaş oluyor oğlum, biraz sabret. Zeyno!" diye seslendi. "Sucukları getirsene. Onları da atalım, pişsinler. Bunlar olmak üzere." Kendince keyiflendi. "Sıcak sıcak yiyelim hepsini."

Kısa bir an sonra Zeynep'ten gelen sesle keyfi bölündü.

"Nereye koydun sucukları? Yok burada."

"Ne demek yok?" derken kaşları çatıktı. "Mor sepetin içindeydi."

Şu an tam olarak mor sepetin içine bakan Zeynep ellerini *yok*, der gibi iki yana açtı.

"Ulan, sarı bir poşet vardı onun içinde. Ora-" diyerek elinde yelpazesiyle Zeynep'e doğru ilerliyordu ki önünden geçen şeyle durakladı. Pek sevgili oğlu elinde sarı, boş bir poşeti sallayarak ilerlemekteydi. Mete neşeli bir şarkı mırıldanarak, aralarından hoplaya zıplaya giderken Zeynep'le göz göze geldiler. Bakışlar aynı anda Mete'nin geldiği yöne döndü. İlerideki bir kamelyada başka bir aile piknik yapıyordu. Adam mangalın başındaydı. Kadının elinde ise sucuk vardı.

Oldukça tanıdık bir sucuktu. Hasan'ın şu noktadan dahi tanıyabileceği halis muhlis Kayseri sucuğu.

Alnında bir nokta hızla atmaya başlarken gözü seğirdi Hasan'ın. "Mete," derken oldukça sakindi. "Bunu yapmamış ol, oğlum."

Mete sırıttı. Bir hayli mutluydu. "Bugün kârlı bir gündü!" Poşeti sallayıp içine hava doldurdu. Üstüne bir de şarkı söyledi. "*Ilgaz, Anadolu'nun sen yüce*

bir dağım! Bahçeda yeryüzünde o cennetin bağıyım." Öğretmeni Bilge'ye k[illegible] "Doğru söyledim, değil mi öğretmenim?"

Bacağına sarılan çocuğa bakarken dudaklarını ısırdı Bilge. Olanın o da farkındaydı. Mete'nin saçını okşadı ama bakışları yere yığılmasına ramak kalan Hasan'daydı. Tıpkı herkes gibi.

"Zeynep, koş!" diye yükseldi en sonunda Hasan. Tansiyonu alnında atıyordu. "Zeynep, bu çocuk sucukları yan masaya satmış! Zeynep, doğramadan koş! Zeynep, koş!"

Hızla ileri atıldı Zeynep. "Ay, aman be oğlum ya!" derken Mete'ye oldukça ters bir bakış atıyordu. Hızla Bilge'nin bacağından ayırdı. "Kaç para aldın? Çabuk çıkar."

Herkes bıyık altından gülerken Hasan elindeki yelpazeyi yüzüne sallıyor, düşen tansiyonu yüzünden yüzüne hücum eden kanı ve ateşi dizginlemeye çalışıyordu. "Seni kazandığım gecenin şafağında doğan güneşe ne diyeyim de ne ola!" diye ağzının içinde mırıldanarak pek sevgili oğluna ilerledi. "Çıkar lan parayı!"

Mete, "Of," demekle yetindi. Elini cebine atıp beş yüz lirayı çıkardı. "Gayet kârlı bir işti, baba. Bununla kendimize bir değil, iki tane sucuk alabiliriz. Biraz mantıklı düşünsenize."

"Ben mantıklı düşünsem seni yapmazdım, oğlum, valla bak!" diye isyan eden Hasan son noktadaydı. Parayı oğlunun elinden aldı. "İki yüze aldığım sucuğu beş yüze satmış ya. Nesin sen? Karaborsacı mı? Hadi bu sattı, tamam. El kadar çocuktan sucuk alıp beş yüz lira verenin de mi aklı yok?"

En masum bakışını attı Mete.

"*Babam gönderdi,* dedim."

Duruma Zülfikar el attı. Mete'yi kimseye yem edecek değildi. "Şöyle düşün abi, çocuk ülke ekonomisine ayak uyduruyor. Yirmi beş kuruşa da satabilirdi." Alican'a döndü. "Haksız mıyım Aliş? Destekle lan beni."

Alican'dan beklediği yanıtı alamadı zira Alican arkasında değildi. Mangalın önünde Zehra'yla gülüşerek bir şeyler konuşuyorlardı. Bu görüntüyle Zülfikar'ın gözleri kısıldı ama Mete söze girince tekrar konuya dönmek zorunda kaldı.

En bilgiç tavrını kuşanmıştı Mete. "Kayseri sucuğu bu, Zülfikar abi." Minik ellerini iki yana açtı. "Yirmi beş kuruşa satılması teklif dahi edilemez."

Ya sabır çekti Hasan. İnsanın dünya sınavının evladı olması bir hayli zordu. Hızla ileri koştu. Sucuk doğranmadan yetişmeliydi. Kadının eline bıçak aldığını görünce, koşarken bağırmak zorunda kaldı. "Dur! Abla, kurbanın olayım, dur! Zeynep, koş!"

Zeynep gerçekten de eşinin peşinden koştu. Tümün hepsi bu görüntüye güldü. İki kişi hariç: Kaybettiği paraya yanan Mete ve başı dumanlı Duru.

Aynı saniyelerde Barbaros çok farklı işlerle uğraşmaktaydı. Mangaldan bir posta köfte alıp yan tarafta köfte için ayrılan tabağa dökmeye başlamıştı. Bilge yanında belirip alnından ve yanaklarından akan terleri minik bir peçete yardımıyla şefkatle sildiğinde bakışları ona döndü. Bilge bir bardak soğuk suyu ona doğru uzatıyordu. "Birazcık iç de ferahla," derken yine çok masum ve tatlıydı.

Uzun bir an baktı Barbaros. Dünyadaki en masum kalbi sevdiği için göğüs kafesinde atan kalbini de ilk defa bu kadar canlı hissediyordu. Ani bir coşku seline kapıldı. "Kız, ben seni içeyim de öyle ferahlayayım," diye sessizce mırıldandı. Tam yanağına uzanıyordu ki Bilge durması için elleriyle aralarında duvar oluşturmaya çalıştı ama başaramadı. Barbaros al yanaktan ballı bir öpücük aldı. Derin derin, "Oh!" diye iç çekerken suyu da kafaya dikti.

Güldü Bilge ama bakan, gören var mı diye sağa sola bakmayı da ihmal etmedi. Utançla iki elini kızaran yanaklarına attı. Barbaros ise tabağa aldığı köftelerden birini alıp üflemiş, soğuduğuna kanaat getirince, Bilge'ye uzatarak büyük bir kıyak geçmişti. "Kimse görmeden ye şunu," dedi sessizce. "Çabuk."

Denileni yaptı Bilge. Hızla köfteyi mideye indirdi. Onlar bir köşede kendi dünyalarında mutlu mesut yaşarken diğer yandaki Duru pek de memnun değildi bu hayattan. İnatla Zülfikar'a bakmıyor, onunla göz göze gelmemek için her yolu deniyordu. Kızgındı kendine. Bu dünyada en çok kızdığı kadın olan annesine dönüştüğü, cesur olmayan bir adamı kalbine aldığı, kendine bu hakareti yaptığı için ölesiye kızgın ve kırgındı. Bu yüzden Ayşegül'ün, "Duru!" diye seslenişini üçüncü seferde duyabildi.

"Efendim?" dedi ve dalgın bakışları Ayşegül'e döndü.

"Kızım, kime diyorum iki saattir?"

"Dalmışım. Ne oldu?"

Bu görüntü Ayşegül'ün gözünden kaçmamıştı. Eline aldığı tabağa Zeynep'in getirdiği poğaçalardan alırken göz ucuyla mangal başında dikilen Zülfikar'ı işaret etti.

"Hayırdır, kavga mı ettiniz?"

Gözlerini devirdi Duru. "Başlama yine, Ayşegül," dedi.

"Ben başlamasam hiçbirinizin bir şeye başlayacağı yok. Sizin aşk hayatınız yüzünden bana sıra gelmiyor, farkında mısınız? Hızlanın ki önüm açılsın."

"Sıramı sana veriyorum o zaman." Konuyu değiştirmek adına etrafına bakındı. Boş su şişelerini görünce can havliyle onlara uzandı. "Su bitmiş. Alıp geliyorum." Arkasını dönüp koşar adım uzaklaştı.

Arkasından bakan Ayşegül gözlerini devirirken başını sağa sola sallamıştı. "Şaka gibiler." Bakışları mangalın başında bir şeyler konuşup gülüşen Alican ve Zehra'ya değdi. Olanları anlayacak kadar zeki olmak zordu. "Asıl ben şaka gibiyim ya," derken kapalı kısmetine söyleyecek sözü tükenmişti. İçli bir nefes verirken elindeki poğaçayı ağzına tepti. Bu kadar bolluğun içinde o nasıl dımdızlak kalmıştı, hâlâ anlamış değildi. Dertli dertli sofrayı yerleştirmeye devam etti.

Aynı saniyelerde mangal başında bekleyen Zülfikar'ın bakışları elinde su şişeleriyle ilerideki kulübeye ilerleyen Duru'daydı. Hasan abi yan kamelyadaki adamlarla konuşuyordu. Fırsat bu fırsattı. "Barbaros, şu mangala bak. Benim biraz işim var." Elindeki yelpazeyi yanındaki Barbaros'un gövdesine yasladı.

Duru'nun yanlarından uzaklaştığını gören Barbaros anında Zülfikar'ı kolundan yakaladı. Kalın kaşlarının altından oldukça ciddi bir bakış attı.

"Saçmalama!"

Umursamadı Zülfikar. "Şu kara, gudubet kaşlarını üzerimden çek, kardeşim," derken Barbaros'un elinden kurtuldu. İleri doğru bir adım attı. "Çok vaktim yok. Oyalama."

Bir kere daha yakalamaya meyletti Barbaros. Yakaladığı kolu kendine çekip ters bakışlarını atmaya devam etti. Sessizce, "Böyle yaparsan hiç vaktin olmayacak," diye mırıldandı. "Salaklık yapma. Dur şurada. Geldik geleli kız yüzüne bile bakmıyor."

Duru'nun arkasından bakıp, "Ben de tam olarak bunun nedenini öğreneceğim," dedi.

"Zülfikar!" diye çıkıştı dişlerini sıkarak. "Şu ortamda olmaz, birader. Dur şurada. Hasan abi anında anlar. Eceline mi susadın sen?"

Dinlemedi bile. Kolunu sıkan elden hızla kurtuldu. "Aynen, ecel suyumu içmeye gidiyorum şimdi, izninle." Koluna vurdu dostça. "İdare et beni." İleri doğru koşar adım ilerledi.

Arkasından bakan Barbaros dertli bir nefes vermeden edemedi. Elindeki yelpazeyi yüzüne doğru salladı.

"Sıçtık. Hadi bakalım."

Hemen ardından yanına Alican geldi. İkisi birlikte seke seke giden Zülfikar'ın arkasından dertli dertli baktılar.

"Ne olur, tahmin ettiğim yere gitmiyor olsun, komutanım."

Derin bir nefes verdi Barbaros. "Aliş," dedi sakince.

"Buyurun, komutanım."

"Bir replik var, bilir misin?"

"Söylerseniz bilirim, komutanım."

"*Altın kapılarımız kan olacak gibi,* Aliş. Bildin mi?"

Kısa bir an ikisi de birbirine baktı. Bu işin sonu pek de iyi durmuyordu. "Bildim, komutanım," dedi Alican. Bilmiyor olmayı tercih ederdi.

Arkalarından gelen oldukça sakin sesle irkildiler. "Keşke ben de yediğiniz her boku bilmek zorunda kalmasaydım," diyordu etlerin başına geçen Timur. İkisinin de bakışları Timur'a döndü. Onlar dertlerine yanarken gerçekten yanan etlerin imdadına Timur yetişmişti. Mangalı ateşin üzerinden çekti. İkisine dikti bakışlarını. "Bu salak bu boku yerken siz neredeydiniz?"

Dertli bir nefes daha verdi Barbaros.

"Tam olarak yanındaydık, komutanım."

"Engel olamadık ki," dedi Aliş çaresizce. "Biz öğrendiğimizde çoktan ateş bacayı sarmıştı."

Başını umutsuzca iki yana salladı Timur. Yeterli bir cevaptı. Sakince etleri tabağa boşaltıp ve gelecek olan kaosu her zamanki gibi sessizce bekledi. Hissediyordu. Yakındı ama dile getirmedi. *Üşendi.*

Zülfikar ise büyük bir azimle Duru'nun arkasından ilerlemişti. Alanın ilerisinde kalan küçük kulübede tuvaletler, onun arkasında ise çeşme vardı. Hızla arkayı dolandı. Burası ormanlık alanın arka tarafında kaldığı için görünmesi de neredeyse imkânsızdı. Duru'yu çeşmenin altına yerleştirdiği su şişesinin dolmasını beklerken buldu.

Susadım çeşmeye varmaz olaydım, diye ortama giriş yapmak vardı ama ciddiyetini korudu. Birinin geldiğini anlayan Duru'nun da bakışları anında ona dönmüştü. Gelen kişiyi gördüğü an kalbi göğüs kafesine vurdu. Bu tepkisi için kendine içten içe söylenirken önüne döndü ama kalp ritmini dengede tutmak bir hayli zordu. Önceden bu kadar yakışıklı gelmezdi gözüne Zülfikar.

Lakin şimdi öyle olmuyordu. Sarı saçları her geçen gün biraz daha koyulaşıyor, ayrı bir hava veriyordu sanki. Mavi gözlerinden bahsetmek dahi istemiyor, geniş omuzları ve vücut hatları arada başının dönmesine neden olabiliyordu. Kendine içten içe okkalı bir küfür daha savurdu.

"Selam," diyerek yanına yaklaşan bedene bakmadı. Hatta cevap dahi vermedi. Onun yerine su şişesine bakmayı tercih etti. En azından içine aldığı suyu koruyacak kadar sadakat dolu bir varlıktı bu şişe.

Bu hâlinin nedenini anlamayan Zülfikar biraz daha yaklaştı. En son hatırladığı kadarıyla aralan iyiydi. İlmek ilmek işlemişti. Bozulması kafasına sıkmak demekti. "Selam dedim, sarı kafa," diye kendini yineledi. "Yok mu bir selamın."

Duru yine şişeye bakmayı sürdürürken birden alttan önüne uzanan kafayla duraksadı. Mavilikleri aniden görmeyi beklemiyordu. İrkilerek bir adım geriledi.

"Ne yapıyorsun sen?"

Ela gözler ona dönünce rahatladı Zülfikar. Belki de bal rengiydi. bilemiyordu. Ayırmak zordu. Ama bu gözlerin gözlerine değmesini istiyordu. Sadece buna emindi.

"İletişim kurmaya çalışıyorum."

"Dönüt alamıyorsan bu, karşıdaki kişinin seninle iletişim kurmak istemediği anlamına gelir."

Gülümsedi Zülfikar. "İletişim dersi için sağ ol," dedi. "Ama zorlayınca dönüt alabiliyormuşsun demek ki."

Gözlerini devirdi Duru. "Bu iletişim değil, iletişimsizlik olur." Şişeye ulaşmak için bir adım attı. Önüne çıkan Zülfikar'ı ise elinin tersiyle yana itti. "Çekil şuradan."

Çekilmedi Zülfikar. Kolundan yakaladı.

"Yeterince iyi bir iletişim sağladığımızı düşüyordum. Derdin ne şimdi? Yine neye kıl oldun?"

"Sana!" dedi Duru en net şekilde. Kolunu hızla geri çekti. "Daha fazla kıl olmamı istemiyorsan çekil şuradan!" Yanından geçip şişeye ulaştı. Ha bu şişeyi sevmiş ha bu adamı. Farkı var mıydı? Yoktu işte. Cesareti olmayan bir adam ne yapabilirdi ki? Kendine ve kalbine bir türlü inanamıyordu. Bunca yıl durduktan sonra başına bu mu gelmeliydi yani?

"Duru!" diye çıkışı Zülfikar.

"Ne var?" diye o da çıkıştı. İkisi de ateş saçan gözlerle birbirlerine bakıyorlardı.

"Dengesiz misin kızım? Bir öylesin bir böyle. Kafa mı buluyorsun benimle?"

"Dengesiz olmak korkak olmaktan iyidir, emin ol."

Kısa bir an şaşkınlıkla baktı Zülfikar. Duru tekrar şişeye bakmaya başladığında ise patlama noktasına gelmişti. Yok sayılmak istemiyordu. Sinirleri son noktadaydı. Günlerdir uyuyamıyordu. Düşünmekten sıyıracaktı. "Sen bir baksana bana!" derken kolundan tutup kendine çevirdi ve gövdesine çekti.

Her zamanki umursamaz duruşundan eser yoktu. Ciddi ve sinirliydi. Dudakların arasında oldukça az bir mesafe kaldığında durdu. "Kimmiş korkak? Yüzüme söyle!"

Kısa bir an için bocalayan Duru, "Bırak!" derken eskisi kadar sinirli ve kararlı değildi. Yakınlıkları zihnini bulandırıyordu.

"Bırakmıyorum," dedi Zülfikar en net şekilde. Dudaklarını Duru'nun nefesine ve dudaklarına daha da yaklaştırdı. "Aramızdaki bu şeyin sen de farkındasın," derken daha sakindi.

Evet, farkındaydı. Ama farkında olmak istemiyordu Duru. Girdap misali çekildiğini hissediyordu. Konuşmak için dudakları aralandı ama hemen dibindeki dudaklar yüzünden duraksadı. "Sen de hissediyorsun," derken biraz daha yaklaştı Zülfikar. Eli kolundan sıyrılıp beline dolandı. Yavaş yavaş, usul usul dokundu. Ürkütmeden, korkutmadan.

Cevapsız kaldı Duru. Normalde asla susmayan dili kilitlenmişti âdeta. Bu sefer zinciri diline vurmuş olma ihtimali yüksekti. "Eskisi gibi sadece yüzüme bakmıyorsun, artık gözlerime bakıyorsun," dedi Zülfikar. O ana kadar ciddi anlamda yüzüne değil de gözlerine baktığını fark etmemişti Duru. "Beni görüyorsun." diye eklediği Zülfikar. "Gördüğünü inkâr mı edeceksin, Duru?"

İçli bir nefes verdi Duru.

"Hissettiğini inkâr mı edeceksin?"

Bacaklarında geri adım atacak gücü bulamadı.

Zülfikar, "Bütün kalbimle ilk defa senin karşında duruyorum," derken aradaki mesafe kaybolmak üzereydi. "Arkanı mı döneceksin?"

Dönemedi Duru. Kısa bir an için nefesi sıkıştı. Kendini toparlamakta zorlanıyordu. Zülfikar'ın dudaklarıyla gözleri arasında gidip geldi bakışları. Arada karşı koyması oldukça zor bir mıknatıs vardı sanki. Zira Zülfikar'ın dudakları, dudaklarının kenarına minik bir öpücük bırakırken, sakince gözlerini kapatıp üstüne bir de derin bir nefes vermesinin başka açıklaması olamazdı.

İlk defa kalbi bu denli çırpınan Zülfikar biraz daha yaklaştı. Aynı noktaya bir öpücük daha bıraktı. Duru yine kaçmadı. Geri itmedi. Aksine daha çok sokuldu. Ve aynı saniyelerde ikisinin de göğüs kafesi birbirine değdi. Bütün boşluklar doldu, eksikler tamamlandı.

Duru dudaklarının üzerindeki dudaklara en cüretkâr şekilde cevap verdi. Nereye koyacağını bilemediği ellerini Zülfikar'ın yüzüne ilerletti. Aralarında kovalar dolusu benzin varmış da ateşlenmek için bu anı bekliyormuş gibi bir ateşle dudakları kenetlendi. Zülfikar sıkıca belinden kavrayıp, ayaklarını yerden keserken adımları geriledi. Ama hissetmediler. Derin bir tutkuyla bir-

birlerine kenetlendi tenleri. Bedenleri hep bu anı beklemiş gibi sıkıca birbirine sokuldu.

Başı dönüyordu Duru'nun. Bu o değildi. Dudaklarının üzerindeki bu tenden zevk alması normal değildi. Beynindeki bütün sesleri susturmak, kendini tamamen bu ana ve sıcaklığa bırakmak istedi. Güvenmiyordu ama bir o kadar da güven veren bir sıcaklıktı. Ama olmadı. Kendini daha fazla bırakamadı. Çünkü düşerse kaldıranı olmazdı.

Dudakları birbirinden kopmamış, nefesleri birbirine karışıyordu ki kısa bir an için susturmayı başardığı, daha doğrusu Zülfikar'ın gür çıkan sesinden sesini duymadığı mantığı kalbinin üzerine ağır bir yumruk indirdi.

Olmaz! Bu alacağın en mantıksız karar!

Kalbine inen darbeyle irkildi Duru. Elleri Zülfikar'ın saçlarına dalıp kendine daha çok çekiyordu ki ani bir şekilde geri çekildi. Bir adım geriledi. Kopamadı, zorlandı. Dudakları sızladı. Az önceki sıcaklığa tekrar sokulmak istedi ama olmadı. Nefes nefese kalmıştı. Birkaç saniye önce Zülfikar'ın saçlarına dalmak için kalkan eli yine kalktı. Ama bu sefer aşkla değil, yoğun bir öfkeyle. Omzuna okkalı bir yumruk savurdu. Ne olduğunu anlamayan, bir duygudan diğerine geçen Zülfikar'ın kaşları çatıldı.

"Ne yap-" diyerek ileri bir adım atıyordu ki Duru şiddetle bağırınca olduğu yerde kaldı.

"Uzak dur benden!"

"Duru."

Duru için artık her şey son noktadaydı.

"Senin karşında oyun oynayacağın, ucuz zevklerini tatmin edecek, gönül eğlendireceğin biri yok!"

"Duru, saçmalama."

"Hoşlanıyorum, evet," derken çenesi dikti. "Bunu asla inkâr etmeyeceğim. Ben hissettiğim hiçbir şeyden kaçmadım. Ama kendimi senin gibi bir erkeğin kollarına atacak kadar öz saygımı da kaybetmedim!"

Az önce aşk sarhoşluğuyla bayılacakken şu an sinirden bayılma noktasına gelmişti Zülfikar.

"Nasıl bir adammışım ben? Bir de bana söyle!"

"Güvenilmez!" dedi Duru. "Korkak! Gelip burada bana bunları söylüyorsun. Dediklerinin kaçını abimin önünde söyleyebilirsin? Ben söyleyeyim, Zülfikar Şahin. Hiçbirini!" Göğsüne iki kere vurdu. "Sende o yürek yok. Sende *seviyorum* dediğin kadına sahip çıkacak yürek yok!"

Zülfikar'ın kaşları havalandı. Duru ise devam etti:

"Alışmışsın zora gelince kaçmaya, sende yanında durulup da tutulacak el yok! *Sevdim*, diyorsun. Hani, nerede? *Ayrıl*, dediler diye sevdiğin kadına tek bir açıklama yapmadan ayrılmışsın. *İyiliği için*, deyip kendini avutuyorsun. *Zora gelemedim*, diyemiyorsun. Hadi, ben tuttum bu eli. Yarın abim de sana *ayrıl*, deyince yanımdan kaçmayacağın ne belli? Neyine güveneyim ben senin? Olmayan cesaretine, sadakatine mi? Sen söyle!" Bütün öfkesini, aylardır içini kemiren duyguları coşkun bir ırmak misali döktü. "Sana gönül eğlencesi olacak değilim! Şimdi çekil önümden!"

Çekilmedi Zülfikar. Hızla kolundan kavradı. Hayatında ilk defa kafası bu denli atmıştı. Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki bir an Duru bile ürktü. İnsanın sevdiği kalpten akan zehir ruhta daha hızlı yayılıyor, acı veriyordu. Duru'nun dili ise akrepten farksızdı.

"Bırak!" diye diklendi Duru.

Bırakmadı. "Asıl sen bana söyle!" diye soludu. "Sen benim yanımda duracak mısın?"

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Sana tek bir soru sordum. Ben senin yanında durursam sen de benim yanımda duracak mısın? Var mı o kadar cesaretin? Sende var mı benim yanımda duracak yürek?"

Ukalaca güldü Duru.

"Sen bana cesaret dersi verecek en son adam bile değilsin, Zülfikar Şahin."

Başını kararlılıkla aşağı yukarı salladı. "Güzel," derken tuttuğu kolu bıraktı. "Şimdi görelim sendeki yüreği, Duru Giray." Bir adım geriledi. "Yanımdaysan önüme geçersin. *Ben yokum*, diyorsan da bir köşeden izleyip cesaret neymiş, görürsün!"

İlk defa gördüğü bir ateşle yanıyordu Zülfikar'ın mavi gözleri. Anlamsızca ürkerken sert adımlarla ilerleyen Zülfikar'ın peşinden koştu. Şu noktada bir delilik yapacağına emindi.

"Zülfikar! Saçmalama, dur. Ne yapıyorsun?"

Bazı şeyler için oldukça geçti. Zülfikar kararmış gözlerle ve kararlı adımlarla alana ilerliyordu. Bu gelişi ve peşinden koşan Duru'yu gören tüm gözler onlara dönmüştü ki Zülfikar, mangalda kalan son et parçasını tabağa alan Hasan'ın karşısında ihtişamlı bir duruş sergiledi.

"Hasan abi!" diye bağırdı var gücüyle.

Ne olacağını anlayan Duru hızla koluna kavradı.

"Zülfikar, hayır!"

Dinlemedi. Kolundaki elden sıyrıldı. Sinirden gözü dönmüştü. Cesaretse cesaret, Duru Giray âlâsını görecekti!

Tüm bakışlar Hasan'la Zülfikar arasında gidip geliyordu. Gülen yüzlerin yerini sorgulayan ifadeler almıştı. Hasan'ın tek kaşı havaya kalkarken Zülfikar bir ihtişamlı giriş daha yaptı.

"Ben Duru'ya âşığım!"

Ortama hayalî bir bomba düşmüş gibiydi. Birkaç saniye için herkes öylece kaldı. Bunu beklemeyen Duru olduğu yere çakılıp kaldı. Ellerini ağzına atıp kalbi ağzından çıkmasın diye tampon bölge oluşturdu. Her şeyi bekliyordu ama bunu asla.

Yattığı hamakta usulca toplandı Timur.

"*Oh my god!*" dedi Ayşegül her kelimeyi heceleyerek.

"Ne?" diye yükseldi Zeynep.

Ellerini ağzına kapadı Zehra.

"Of ya," dedi elinden giden paraları düşünen Mete.

"Şaka mı yapıyorsunuz?" dedi Aybüke.

"Lan, nasıl?" dedi Süleyman.

"Tamam da niye bağırdı ki şimdi?" diye huysuzlandı Memnune Hanım.

Ama en büyük şoku şüphesiz Barbaros ve Alican yaşamıştı. Ağzına attığı eti, kaçan ağız tadıyla hızla yana tükürdü Alican. *Gerginlikten kusacağım*, diyemedi. "Benim midem bulandı galiba, komutanım," dedi.

Sıkıntıyla yüzünü avuçladı Barbaros. Böyle bir çıkışı o bile beklemiyordu. Yanındaki şaşkın sevdiceğine döndü. "Bilge, kan tutuyorsa kenarda dur, kurban olduğum. Buralar karışacak." Diğer yanındaki Alican'a döndü. "Ne kadar kesici ve delici alet varsa topla, Aliş. Şu etleri de al, kana bulanmasınlar. Sonra yeriz belki. Burası biraz karışacak, belli."

Ve karıştı da.

Hasan ve Zülfikar birkaç saniye için birbirlerine baktı. Farkında olduğu ama inatla kabullenmek istemediği gerçek yüzüne vurduğunda içine dolan öfke denizine kapılmamaya çalıştı Hasan ama oldukça zordu. Severdi Zülfikar'ı. Hatta içten içe en çok onu severdi. Şeytan tüyü vardı onda. Asla kıyamazdı. Kendi yemeğinden alıp ona vermişliği, onun için kurşunların önüne atlamışlığı çoktu. Bir şans daha verdi bu anıların hatırına. Derin bir nefes verirken öfkesine hâkim olmaya çalıştı.

"Saçma sapan konuşma. Çık, git önümden."

Konuşmaya devam eden Zülfikar, son şansını da fark etmeden tüketmişti.

"Sana dedim ki ben Duru'ya âşı-"

Cümlesi, yüzüne inen sert yumrukla yarım kaldı. Yüzü sol yanına doğru savrulurken yanağına şiddetli bir yumruk daha indi. Ağzına gelen kanı yuttu. Kızlardan yüksek bir çığlık yükselirken ortam karıştı. Hepsi birlikte ileri atıldı. Tek kaçan, Mete'nin elini tutup bunu görmesin diye alandan uzaklaştıran Bilge'ydi.

Hasan bir yumruk daha indirirken, "Seni gebertirim!" diye bağırdı.

Zülfikar asla kaçmıyor, elini kaldırmıyor, kendini korumuyordu. Duru ileri atılıp abisinin kolunu kavramaya çalıştı. Tam o sırada Murathan ve Gökçen gelmişti. Herkese şaşkın bir bakış atarken sorgulamaya pek vakit olmadığının farkındaydılar. Murathan hızla Hasan'a ilerleyip kollarından tutmaya çalıştı. Diğer kolundan Timur tuttu ama delirmiş gibi görünen Hasan'ı zapt etmek bir hayli zordu. Barbaros, Zülfikar'ı geri çekti. Alican, komutanının önünde siper oldu. Ama Zülfikar ikisini de kenara iterek Hasan'a tekrar yaklaştı. Dayak yemek ister gibi bir hâli vardı. Hasan ani bir hamleyle Murathan'la Timur'un ellerinden kurtulup Zülfikar'ın burnunun ortasına tekrar bir yumruk indirdi. İşte, bu acıtmıştı. Zülfikar dengesini kaybedip birkaç adım geriledi.

Bütün *dur* ikazlarına rağmen Hasan durmadı. "Geçmiş karşıma ne diyor, it!" Yakasına yapışıp ateş saçan gözlerle baktı. "Seni gebertirim, duydun mu beni? Yemin ederim ki şu an çekip vururum seni!"

Murathan ve Timur, Hasan'ı bir kez daha geri çekmeye çalıştı. Yüzü gözü aldığı darbelerden kana bulanan Zülfikar, belindeki silahı tek hamlede çıkarıp Hasan'a uzattı. "Çek vur o zaman," dedi. "Sevdim diye korkacak değilim."

"Lan!" diyerek silaha yapıştı Barbaros. Hızla elinden aldı. "Dana yüreği mi yedin, manyak? Ne yapıyorsun?"

Hasan bir kere daha öne atıldı. Bulduğu aradan ve onu kavrayan kollardan sıvışıp Zülfikar'ın suratına bir yumruk daha indirecekti ki bu sefer Zülfikar'ın önünde beliren çok başka bir bedenle ilk defa duraksadı.

"Abi, dur!" diyordu ağlamaklı bir ifadeyle bakan Duru. Bir eli arkasında kalan Zülfikar'ın göğsüne yaslıydı. Diğer elini ise abisiyle kendisinin arasında kaldırmıştı. "Dur!"

Herkes sessizleşti. Bunu fırsat bilen Timur ve Murathan, Hasan'ı geri çekti. Zülfikar ise öksürdü. Avucuna dolan kanı pek umursamadı. Çenesi kırılmış olabilirdi. Ya da burnu. Önünde dikilen bedene ve tişörtünün önüne sıkıca tutunan ele bakarken ağzından akan kana rağmen gülümsedi. Can acısı, şahit olduğu şey karşısında pek de mühim değildi.

Duru arkasında değil, yanında durmayı seçmişti.

Hasan ise hayal kırıklığı dolu bakışlarıyla kardeşine bakıyordu. "Sakın!" derken gözlerinden çıkan ateş her yeri eritecek cinstendi. "Duru, sakın!"

Cevap vermedi Duru. Dik dik baktı. Önünde dikildiği bedenden uzaklaşmadı.

Hasan'ın hissettiği hayal kırıklığı, cam kırığı gibi boğazına battı. "Sen de mi?" derken öfkesi hayal kırıklığıyla birleşerek sesindeki netliği kırmıştı. "Sen de mi buna..." Gerisini getiremedi. Cevabın *hayır* olmasını umdu ama olmadı. Duru yine cevap vermedi. *Hayır,* demedi. Onun yerine ondan beklenmeyecek bir şey yaptı. Her zaman dik tuttuğu başı usulca yana eğildi. Hırçın bakışları çaresiz bir hâl aldı.

Hiçbir şey Hasan'ın kolunu kanadını kıramazdı. Ama bu bakış kırmıştı. Bağırmalıydı oysa kardeşi. Her zamanki gibi karşı gelmeliydi. Dikbaşlı olmalıydı. O zaman kararlarına karşı gelebilirdi. Böyle bakmamalıydı.

"Yapamazsın," derken bakışları sadece kardeşindeydi. *Geçmişi, annemizi hatırla,* der gibiydi.

Bu noktada çenesini yine yukarı dikti Duru. "Sana kalbimin hesabını da verecek değilim!" dedi.

İşte, onu yükseltecek yegâne şey buydu: Duru ve ters cevapları. "Buna mı güveneceksin?" dedi şaşkın bir sinirle. "Önünde dikildiğin adamın kim olduğundan senin haberin var mı?"

"Fazlasıyla," dedi Duru. Arkasındaki Zülfikar'ın aşk dolu bakışlarını görmedi. Ama sıkıca kavradığı tişörtünün üzerindeki elini kavradığını hissetti. Ses etmedi. Sıcak parmakların kendi parmaklarına kenetlenmesine izin verdi.

Kollarına yapışan Timur ve Murathan'dan can havliyle uzaklaştı Hasan. "Bence yok! Her zamanki gibi senin bir bok bildiğin yok! Hani lan feminizm? Hani kadın hakları? Hani insan hakları?" Zıvanadan çıkmış hâlde ileri atılıp Duru'nun koluna yapışmaya çalıştı. Duru'nun ondan uzaklaşması yetmezmiş gibi tim de aralarında tampon bölge oluşturmuştu. Ulaşamadı kardeşine. Daha da delirdi. "Sen benim kardeşim olamazsın!"

"Hasan abi, tamam, abartma o kadar," diyerek Barbaros araya girmeye çalıştı ama Hasan açısından sakin olmak pek mümkün değildi. Hızla ileri atılıp Duru'yu kolundan yakaladı. "Yürü!" derken dişlerini sıkıyor, yürürken onu da sürüklüyordu. Bu çekiştirme yüzünden kenetlenmiş elleri çözülen Duru ve Zülfikar çaresizce bakıştı.

İçi ezildi Duru'nun. Kaşı yarılmış, bir gözünün kenarı şimdiden morarmaya başlamış, ağzı ve burnu kan içinde kalmıştı. Hasan onu hızla arabaya itelerken tepki vermedi ama bakışlarını da Zülfikar'dan koparmadı. "Zeynep, çabuk! Gidiyoruz buradan!" diye bağıran Hasan oldukça otoriterdi. Ses çıka-

ramadı Zeynep. Zira nadir anlarda sinirlenen -tam anlamıyla sinirlenen- Hasan'ı sakinleştirmek bir hayli zordu.

"Gökçen, siz Mete'yi akşama doğru getirirsiniz," dedi Zeynep telaşla. "Bizim evde kaos var. Çocuğum duymasın. Size emanet." Hızla arabaya koştu. Araba tozu dumana katarak, uzaklaşırken sonraki birkaç saniye kimse konuşamadı.

Olayı en başından beri oturduğu kamelyadan izleyen Süleyman tüm duygulara tercüman oldu.

"Biri olayı en başından bize de anlatabilir mi artık?"

"Katılıyorum," diye ekledi hemen yanındaki Aybüke.

"Yemek de zehroldu," diye huysuzlanan Memnune Hanım'ı pek duyan olmamıştı. Kendi memnuniyetsizliğiyle baş başa kalmıştı.

Bakışlar Zülfikar'a döndüğünde Murathan bile büyük bir şaşkınlık içindeydi. Onların aksine Zülfikar oldukça sakin bir şekilde ağzındaki kanı yere tükürdü. "Olan şu, dişim kırıldı," dedi ve çenesini ovuşturdu.

Barbaros en sonunda patlayıp, "Ne mutlu ki sana aklın yok, lan!" dedi. "Gamsız it! Senin ateşinden bizim götümüz alev aldı, şu rahatlığına bak. Şaka gibi herifsin."

Güldü Zülfikar. Bir kere daha öksürürken, zorla ilerleyip kamelyanın ucuna tünedi. Burnu da kırılmış olabilirdi. Yüzü acıdan uyuşmuş durumdaydı. Hasan abinin eli bir hayli ağırdı. Acı bir tecrübeyle öğrenmişti. Gökçen'e çevirdi bakışlarını.

"Yenge, baksana bir burnum kırılmış mı?"

Gökçen de herkes kadar şaşkındı.

"Ne zamandır Duru'ya âşıksın, lan?" dedi Murathan.

Zülfikar derin bir nefes verdi. Bütün bakışlar ona döndü. Bunu sık sık düşünüyordu. Belki ilk gördüğü andan beri, belki ilk güldüğü andan beri, belki de ilk laf soktuğu andan beri. Bilmiyordu. Oradaydı hep işte. Kalbindeydi.

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bilmem," dedi. Bakışları tüm arkadaşlarında gezindi. "Siz ne zaman âşık olduğunuzu biliyor musunuz?"

Hepsi sessiz kaldı. Zülfikar ise boşluğa baktı. Üzgün değildi. Aksine içinde kıpırdanan hoş duygular vardı. Duru arkasında değil, yanındaydı. Karşısında değil, elindeydi. Bu umut, tutunacak yeni bir dal demekti. Sızlanmadı, yaralarından dert yanmadı. Dudaklarında derin bir tebessümle öylece kaldı ve her zamanki gibi en genişinden sırıttı.

"Hala, artık yeter! Ciddiyim. Ayakkabımın altı *Canan* ismiyle doldu."

Ayakkabımı hızla elinden çekip aldım ama benden hızlıydı. Anında geri almıştı.

"Ver kız şunu. Benim adımı yazmayıp kimin adını yazacaksın? Zaten elimizde büyüyen kız bile bizden önce evleniyor." Ayakkabının altına adını kazımaya devam etti. "Sen bana bunu borçlusun."

Gözlerimi devirdim.

"Söz ayakkabısı bu, düğün değil. Hatırlatmak isterim."

"Hepsine yazacağım. İşimi garantiye almam lazım."

Beni deli etme ihtimali yüksekti.

"Kızların adını silme sakın."

"Ay, duruyor hepsi, merak etme. Ama hepsinin yanına ve altına adımı ekledim. Biri silinirse yanında ben de silineyim. Artık hiçbir şeyi riske atamam."

İstemsizce gülmüştüm. Fedai Bey'le ilişkileri son sürat ilerlerken bizden hemen sonra yıldırım nikâhı kıymak gibi fikirleri vardı. Fedai Bey'in bundan haberi var mıydı orası muammaydı. Bunu düşünecek durumda değildim. Bugünün söz günüm olması gibi daha mühim dertlerim vardı.

İzmir'deydik. O kutsal perşembe sonunda gelmişti. İzin alma işi sıkıntılı olduğu için kendi söz hazırlıklarıma bu sabah katılabilmiştim. Buradaki her şeyle halam ve annem ilgilenirken bana düşen sadece hazırlanmak olmuştu. Neslişah teyzeler ve Barut Timi de bir saat içinde burada olurdu. Öyle bir zamana denk gelmişti ki herkes işinden zorla izin almıştı.

Derin bir nefes verirken aynadan kendime baktım. Mavi bir elbise vardı üzerimde. Dizlerimin hemen üzerinde bitiyor, bedenimi tamamen sarıyordu. Kolları uzundu ama omuzlarımı açıkta bırakan bir tasarımı vardı. Zarif bir kolyeyle tamamlamıştım görünümümü. İçinde nefes almak zordu ama değerdi. Saçlarımı ensemde sıkı bir atkuyruğu yapmak vardı ama Murathan inatla açık bırakmamı istemişti. Tek bantlı, parlak taşlarla işlenmiş topuklularımın üzerinde bir kere daha dönüp kendime baktım. Stresten terleyen ellerimi elbisemin eteğine sürttüm ama kendimi övmeyi de ihmal etmedim.

"Muazzam bir parçayım hala, kabul et."

Omuzlarıma ellerini atmadan önce boynuma dökülen saçlarımı toparlayıp sırtıma almıştı. "Asla inkâr edemem," dedi dolu dolu gözlerle. Omzumdan öptü. "En güzeli benim kızım."

Bunu beklemiyordum. Genelde işi şakaya vurarak *çünkü bana benziyorsun,* derdi. Dolan gözlerini görmek, çok derinlerimde bir noktayı hem

yakmış hem sızlatmıştı. "Sakın beni ağlatma, hala. Makyajım akarsa seni mahvederim," derken oldukça ciddiydim.

Güldü. "Bakma sen bana. Gecelerce başında beklediğim, oyunlar oynadığım, elinden tutup okula götürdüğüm çocuğun büyüyüp sevdiği adamla yuvasını kuruyor olması biraz duygusallaştırdı."

Bir kere daha öptü omzumdan. Bakışlarımız aynada keşişti. Gözünden bir damla yaşın süzüldüğünü görünce omuzlarım çöktü.

"Hala..." dedim çaresizce. Bedenimi ona çevirdim. Genzim yanmaya başlamıştı. "Yapma böyle."

Hızla sildi yanağını.

"Ay, bakma sen bana. Menopoza mı gireceğim, ne? İyice duygusallaştım."

Halamdı o benim. Babamdan bir parçaydı. Babam yanımda yokken onun gölgesi misali hiç elimi bırakmamıştı. Elimde olan tek şey sevgimdi. Sıkıca sarılmak dışında bir şey yapamadım.

"Senin ateşin seni altmışına kadar götürür, Canan Hanım. Ne menopozu?"

Gülse de hazırlanma bahanesiyle odadan çıkmıştı. Daha çok ağlamaya gittiğine emindim. Tıpkı sabahtan beri her gördüğümde ağlayan annem gibi. Evleniyor muydum yoksa cepheye mi gidiyordum, anlamış değildim. Ayşegül işten izin alamadığı için gelememişti. Bilge ve Zehra'yı ise babaannem salonda esir almıştı. Yanımda biri olmaması kendimce daha iyiydi. Tek başıma olduğum anlarda kendimi her zaman daha iyi sakinleştiren biri olmuştum. Derin bir nefes verirken komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Muratcan'a kısa ama öz bir mesaj attım.

Kaçmadın, değil mi?

Ben bu ilişkiye olan inancımı kaybettim, deyip kaçarsa dedemin beylik tabancasını kapıp kendisiyle bir kovalamaca oynayabilirdik. Birkaç saniye içinde dönüş yaptı. Bir fotoğraf atmıştı. Onun omzunu görüyordum ama arkasından gelen âdeta bir ordu vardı. Barut Timi, Karakurt ailesi ve Hayri Albay derken kalabalık bir ekip olmuşlardı. Kısa bir mesajı vardı.

❤: ***Bu kalabalıkla seni kaçırmam daha makul gibi.***

Güldüm.

Neredesiniz?

❤: *On dakikaya oradayız. Ahsen'in çişi gelmiş. Hepimiz tuvaletten çıkmasını bekliyoruz.*

Bir ordu Bordo Bereli insanı çişi için bekleten Ahsen'i daha sonra tebrik edecektim. Attığı fotoğrafa rağmen takım elbise giydiği belliydi. Daha önce hiç takım elbise giydiğini görmemiştim. Yüreğime zarar olacağı omzundan bile belliydi.

Takım elbise mi giydin sen?

❤: *Sen damatsın, dediler. Ya ne giyecektim?*

Boydan foto gelir mi yüzbaşım?

❤: *Canlısını görmeye ne dersin?*

Öpücük attığım bir *selfie* çekip gönderdim.

Çabuk ol, derim.

Kapım pata küte açılınca, cevap veremeden bakışlarımı gelene çevirmek zorunda kaldım. Görüntü yanıltmamıştı. Pek kıymetli kardeşim Gökalp gelmişti. Sınavları olduğu için o da son dakika gelenlerdendi. Hatta şu saniye eve ayak basmış olmalıydı ki arkasında kalan bavulu net bir şekilde görünüyordu. Kısa bir an bakıştık. Beni baştan aşağıya süzdü ve erkek kardeşliğini konuşturdu.

"Bok gibi olmuşsun."

Güldüm. Bilen bilirdi ki bu kardeş dilinde *çok güzel olmuşsun ama kardeşim olduğun için seni övemem,* demekti. "Salaksın," derken kollarımı iki yana açmam da kardeşliktendi. Aylardır görmemiştim sıpayı. Özlemiştim. Anında pıtı pıtı yanıma ilerledi. Kollarını omuzlarıma dolarken onun da özlediği, başımın üzerine bıraktığı öpücükten belliydi. Abla olan da göğsünde küçücük kalan da bendim. Garipti.

"Murathan abim nerede?" dedi geri çekilirken. "Onu görmek için geldim bunca yolu."

Gözlerimi devirdim. Bizim ailenin Murathan aşkı sınır tanımazdı.

"Ablanı isteyecekler bugün. Lütfen biraz daha duygusal olur musun?"

"Zil takıp oynamam gereken bir gün. Neden duygusal olayım ki?"

"Şu an seni evire çevire dövmek vardı, Gökalp ama dua et ki hanım hanımcık bir kostüm içindeyim." Salak çocuk sırıtırken, elini kavrayıp çalışma masama ilerlettim. "Otur şöyle. Sana göstermem gereken bir şey var."

Bakışları boştu ama sorgulamadı. Çektiğim sandalyeme oturdu. Masanın yanındaki çantadan bilgisayarımı çıkarıp önüne bıraktım.

"Aç bakalım."

"Neden? Sen açmayı bilmiyo-"

Ensesine şaman çakınca, sesini kesip bilgisayarı açtı. Masaüstünde *Doğum Günü* yazan dosyayı işaret ettim.

"Şu dosyaya gir."

Girdi.

"Videoyu aç."

Açtı.

Bu noktada arkasına geçip ellerimi omuzlarına attım.

"Hazır mısın Gökalp Alptekin?"

"Neye?"

Yutkundum ama susmadım.

"Babanla tanışmaya."

O an babam belirdi ekranda. Defalarca izlemiştim bu videoyu. Her sözünü, her detayını ezberlemiştim. Unuttuğum sesini, silikleşen yüzünü ve gülüşünü artık biliyordum. Sıra Gökalp'teydi. Zihninde babasının anımsayabileceği sesi bile olmayan, babasına asla dokunamayan, *baba* diye soğuk bir mezar taşının bağrına yatırılan, babasının neyi sevip, sevmediğini bile bana sorarak öğrenmeye çalışan Gökalp'te.

Video ilerledi. Babam benimle doğum günü pastasındaki mumları üfledi, oynadı. Gökalp ise öylece ekrana baktı. Video bitene kadar ses çıkarmadı. Ben ise ellerimi omuzlarından çekmedim. Video bitip ekran kararduğında ikimizin aksi belirdi karşımızda. İşte, o an Gökalp'in yanağından süzülen yaşları, büzülmüş dudaklarını gördüm. Bu kalbimi ezmekle kalmayıp patlama noktasına getirecek bir darbeydi. İlk defa babasının sesini duyuyor, canlı hâlini görüyordu.

Ağlamaktan başka ne yapabilirdi ki?

Videoyu başa sardı. Bir kere daha izledi. Benim doğum günümü kutlayışını, benimle oyun oynarken *Mavişim* söyleyişini buğulu bakışlarla takip etti. Video bittiği an başı önüne düştü. O hep daha sakindi. Pamuk gibi bir kalbi, üst düzey empati yetisi vardı. Buna rağmen hiç ağlamazdı, her halta ağlayan ben olurdum. Çok nadirdi onu ağlarken gördüğüm anlar. Çocukken bile

kimseden yardım beklemeden düştüğü yerden hızla kalkar, üzerindeki kendi temizlerdi. Acısına rağmen yüzünde minik bir tebessümle oyuna devam ederdi. Belki de düşünce kaldıracak bir babası olmadığındandı bu hâlleri. Başı öne eğilmişti, iç çeke çeke ağlarken omzundaki elime uzandı.

"Abla," dedi.

"Efendim?"

"Bana da şarkı söyler miydi?"

Buruktu tebessümüm.

"Söylerdi."

"O zaman bu şarkıyı bana da söylemiş gibi yapabilir miyiz?" Başını yeniden kaldırdı. Siyah ekranda denk düştü ikimizin de mavi gözleri. "Sen paylaşmayı sevmezsin ama bunu paylaşalım mı?"

Doğru, pek paylaşımcı biri değildim ama bu kardeşti. Kıyafet paylaşmazdın, kitap paylaşmazdın hatta bir kalem bile paylaşmazdın ama böbreğini istese bir an bile düşünmeden verirdin. Bu kardeşliğin yazılmamış kuralıydı. Keşke babamızı da paylaşabilseydik. Anılar sadece bende kalmasaydı. Bu Gökalp'le en çok paylaşmak isteyeceğim şeydi. Başının üzerine minik bir öpücük bıraktım.

"Seninle her şeyi paylaşırım, Gökalp."

Elimi daha sıkı kavradı. İç çekti birkaç kere daha. Şu an onu yalnız bırakmam gerektiğinin farkındaydım. "Video sende kalsın." Bir kere daha öptüm saçlarından. "Onu bir tek seninle paylaşırım."

Ben odadan çıkarken videoyu tekrar başlatmıştı. Babamın hışırtılı sesiyle gülümsedim. Burada, yanımdaydı. Bunu tüm kalbimle hissediyordum.

Salona ilerledim. Babaannem yine siyahlar içindeydi ama şıktı. Elindeki yelpazesini yüzüne doğru sallarken Zehra'yla bir şeyler konuşuyorlardı. Dedem, Bilge'yi esir almış, emekli öğretmen arkadaşlarından bahsediyordu. Annemle halamın sesleri ise mutfaktan geliyordu.

Yanlarına kurulup birkaç dakika amaçsızca onları dinledim. Heyecandan bayılmam an meselesiydi. Yaklaşık on beş dakika sonra kapı çaldığında ise tam anlamıyla kapıya koştum. Kapının önünde dikildiğimde, bütün ev halkı da arkamda yerini almıştı. Gökalp'e takıldı bakışlarım. Gözleri kırmızıydı ama her zamanki tebessümü dudaklarındaydı. *Yanıma gel,* der gibi elimi sallayınca annemle aramıza geçti. Derin bir nefes vererek kapıyı açtım. Yüreğim ağzımda atıyordu.

Zira kapımda ellerinde çiçekler, üzerinde siyah bir takım elbiseyle dikilen afet-ül zelzele, facia-ül yıkıcı bir bey vardı. Kalbime bir hayli zarardı. Takım elbise öyle çok yakışmıştı ki aklımı almıştı. Onu süzdüğümü görünce çap-

kınca güldü. O da beni bir güzel süzdü. *Beğendim,* dercesine dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Ama sağ olsun, efendiliğini bozmadı. İçeri bir adım atarken elindeki çiçekleri en beyefendi hâliyle bana uzattı.

"Buyurunuz."

Çiçekleri alırken en hanım hâlimle gülümsedim. Kırmızı güllerin içine serpiştirilmiş mavi unutmabeni çiçekleri vardı. Gülüşüm derinleşti.

"Teşekkür ederim."

Pek kıymetli, iki numaralı görümcem Gülhan arkadan bağırarak bu kibar ve romantik anı yağmaladı.

"Ay ilerlesene, patladık burada. Zaten koridor dar."

Mecbur ilerledi aşk bahçem. Sonrası ise gerçekten Gülhan ablayı bunaltacak kadar vardı. Ekip öyle kalabalıktı ki ciddi anlamda beni istemeden kaçırma ihtimalleri vardı. Önce Karakurt ailesi girdi içeri. Tek eksik Aslıhan ablaydı. Nerede olduğunu sorduğumda, Neslişah teyze uçağının rötar yaptığını ama birazdan geleceğini söylemişti. Sonra Hayri Albay girdi içeri. Onun peşinden Barut Timi. Aybüke *sözde erkek, düğünde kız tarafı* olacağını belirterek bu seferlik timle beraber gelmişti. Onların peşinden ise tanımadığım birkaç adam daha gelmişti. Murathan'ın asker arkadaşlarından birkaçıydı.

"Kız, bu ne?" dedi halam sonu gelmeyen erkek tarafına bakarken. "Damada *Viyana kapısına gidiyoruz* mu dedin, ne yaptın? Adam ordusuyla gelmiş."

Nihayet son kişi de girdiğinde gülerek kapıyı kapadım.

"Hadi, geçelim içeri, koş."

En hanım hâlimle ilerledim. Salonumuzda yer kalmamıştı, ağzına kadar dolmuştu ama sağ olsun, Zülfikar oturduğu sandalyeden ayaklanarak bana yer verdi. Minnet dolu bir bakış attım. Kendisinin son kaosunun izleri olan yüzündeki morluklar hâlâ tam anlamıyla geçmiş değildi. Burnu kırılmamıştı ama sol kaşı patlamıştı. Üç dikiş atmak zorunda kalmıştım. Kapının kenarına geçti. Bu noktadan, odanın sol köşesinde bulunan Duru'yla daha net göz göze geleceği belliydi ki öyle oldu. İkisinin de bakışları birbirlerine kenetlendi. Ama Hasan abi bacağını dürtünce Duru önüne dönmek zorunda kaldı.

Anlaşıldığı üzere son bir haftadır Zülküf, Hasan abi ve Duru cephesinde işler pek yolunda değildi. Murathan'ın dediğine göre Hasan, Zülfikar'ın yüzüne asla bakmıyor, aynı ortamda bulunmak dahi istemiyordu. Timdeki gerginlik öyle büyüktü ki onları sakinleştirmek adına Murathan'ın sakin olması gerekiyor, bu da onu daha çok geriyordu. Hatta eskisi gibi gevşek timini özlediğinden bile bahsetmişti.

Duru'nun anlattığına göre ise Hasan abi asla evden dışarı çıkmasına izin vermiyor ve onunla da konuşmuyordu. Zeynep abla ise Hasan abinin ondan gizli âdet olabileceğinden ya da çocuk doğurup lohusa psikolojine girmiş olabileceğinden dert yanıyordu. Bu kadar duygusallık normal değildi ona göre. Kendi kocasını boğazlama noktasındaydı. Kısacası Hasan abi hem kan kusuyor hem de etrafına kan kusturuyordu.

Ekip kısa bir *nasılsınız, iyi misiniz* faslına girdiğinde benim bakışlarım takım elbiseler içindeki adamdaydı. Elleri önünde bağlı, edebiyle oturuyordu. Kalbime pek iyi geliyordu kendileri. Aynı saniyelerde kapı çaldı. Onlar hâlâ havadan sudan konuşurken ben kapıya koştum. Gelen Aslıhan ablaydı. Kırmızı bir ceket, siyah pantolon, siyah *stiletto* giymişti ve açık bıraktığı siyah, gür saçlarıyla her zamanki asilliği içindeydi.

"Aslıhan abla! Yetişemeyeceksin sandım!" derken, kollarımı açıp sıkıca kucakladım.

O da bana sarıldı. Kollarımız ayrıldığında dudaklarında derin bir tebessüm vardı.

"Bensiz başlamadıklarını söyle lütfen."

Tam *hayır,* diyecektim ki arkadan biri ortama pata küte girince duraksadım. "Ve bensiz," diyerek çok tanıdık bir adam Aslıhan ablanın arkasından kafasını ileri uzattı. Çok düşünmeme gerek kalmadan hatırlamıştım kim olduğunu. Murathan'ın görevden dönmesini beklerken beni azarlayan askerdi bu.

Güntekin Agâh.

"Pek sevgili Aslıhan Hanım, şöyle bir kenara çekilirseniz biz de gireriz içeri," diyerek Aslıhan ablaya tepeden bir bakış attı.

Arkasındaki adama bakmadan gözlerini devirdi Aslıhan abla. Bir adım kenara çekilip yolu açtı. "Geç!" dedi ters ters.

Adam da gözlerini devirdi. "Eyvallah, lütfettin." Bana döndü. Yüzündeki uyuz ifadeyi silip içtenlikle gülümsedi. Siyah saçları hafif dalgalıydı. "Gökçen Hanım," dedi büyük bir saygıyla. "Ben Güntekin Agâh. Hatırlar mısınız bilmem, -ki umarım hatırlamazsınız- daha önce tatsız bir tanışmamız olmuştu sizinle."

Oldukça tatsızdı hem de. Gülümsedim yine de.

"Ben de hatırlamak istemezdim ama maalesef hatırlıyorum, Güntekin Bey."

Güldü. "Unutalım öyleyse olur mu? Çeyrek takmaya geldim size. Bu aramızı düzeltir diye düşünüyorum." Aslıhan ablaya döndü. Ters bir bakış attı. "Önden gideceksen buyur."

Murathan'la birebir aynı olan çekik gözleri; kıvrık, uzun kirpikleri ve kehribarlarıyla en ters bakışını attı Aslıhan abla. "Estağfurullah. Lütfen siz önden defolun, Güntekin Bey," derken oldukça nezihti.

Güntekin bu cevaba ciddi ciddi sırıttı. "Siz Karakurtçuklarda sinir genetik galiba." Sırıtışını bozmadan keyifle içeri ilerledi. Peşinden şaşkınlık dolu bir ifadeyle baktım. Garip bir adamdı. Sözümüze geldiğine göre Murathan'ın da yakın arkadaşıydı. Bu daha da garipti.

"Tanışıyor musunuz siz?" dedim Aslıhan ablaya.

Ne münasebet, der gibi baktı. "Yaklaşık yarım saat önce tanıştım ki hiç tanışmamış olmayı yeğlediğimi belirtmek isterim. Deli herifin teki." Ayaklarını yere vurarak içeri girdi. Ben de peşinden ilerlediğimde ortamdaki herkes anlatılan bir şeye gülüyordu. Ne olduğuna yetişememiştim ama çok da önemli değildi.

İsteyin artık beni! Murathan, al beni!

Herkes Aslıhan abla ve Güntekin'e *hoş geldin* dedikten sonra Hayri Albay çok şükür ki konuyu değiştirmek adına ellerini dizlerine vurdu. Yusuf amca adına beni o isteyecekti. Gülümsemeden edemedim. Bakışlarım babamın fotoğrafına döndü. Salonun başköşesinde asılıydı ama artık yalnız değildi. Yanında Yusuf amcanın fotoğrafı da vardı.

İkisi de yan yana, yüzlerinde en ciddi ifadeleriyle bakıyordu bize. Annemle Neslişah teyze birlikte almıştı bu kararı. İkisi de evlerindeki eşlerinin fotoğraflarının yanına en yakın arkadaşının fotoğrafını asmıştı. Yirmi yıl sonra Yusuf ve Ali yan yanaydı.

Biraz havadan sudan konuşuldu. Bu süreçte halam beni kahve yapmak adına mutfağa çekiştirdi. Bilge, ev halkının kahvelerini tencerede yaparken bense hurma gözlümün kahvesini özenle cezvede yapıyordum. Şansıma bol köpüklü olmuştu.

"Duru, dikkat!" diye yükselen Bilge'nin sesiyle diğer yanıma döndüm. Bilge tenceredeki kahveleri Duru'ya emanet etmiş, bir kenarda fincanları hazırlıyordu ama Duru'nun kafası hayli güzel olmalıydı ki kahve taşmıştı. Ocak yoğun bir ses çıkararak, sönerken Duru hızla gazı kapadı.

"Çok pardon," derken en panik hâliyle bir peçete alıp ocağı temizlemeye çalıştı. Tam o sırada Aybüke içeri girdi, kimseye selam veremedi çünkü Duru bu sefer de elini tencereye yapıştırmıştı. Acılı bir inlemeyle geri çekildi.

"Bilge, şu kahveye bakar mısın sen?" derken Duru'nun bileğinden nazikçe kavrayıp lavaboya çekiştirdim. Soğuk suyu açıp elini ileri uzattım.

Öylece kaldı. Sonra ise derin bir nefes alarak elini alnına attı. Birkaç saniye de öyle kaldı. Zor bir dönemden geçtiği belliydi.

"İnanamıyorum kendime.

Güldüm.

"Aşk çarpmış seni."

Gözlerini devirdi. Yeterli bir cevaptı.

"Sakinleş," dedi Aybüke arkadan. "Hasan abi Zülfikar'ı hâlâ götünde vurmadığına göre bir ümit var demektir." Masanın üzerindeki çikolatalardan birini ağzına attı. "Gerçi ortam oldukça gergin ya, neyse."

"Ne yapıyor adama?" derken sesi kısıktı. "Vurdu mu yine? Dövdü mü hiç? Doğruyu söyle."

"Yok be." Dudak büzdü Aybüke. "Dövmedi ama biraz şey tabii..."

Şey yerine her şey gelebilirdi. Gergin, sinirli, aksi, lanet, çekilmez adam... Bence *ruhunu malum yerlerinden çekiyor,* demek daha uygundu mesela.

Duru oflayıp elini suyun altından çekti. "Hazır olun, Ayşegül'ün soracağı soruyu ben soracağım şimdi," derken gülüyordu şöbiyetim. Ortamı yumuşatmaya çalıştığı her hâlinden belliydi. "Son durum ne? Piknikten sonra görüştünüz mü hiç?"

Derin bir nefes verirken başını sağa sola salladı Duru. "Abim fırsat mı veriyor, Allah aşkına. Yengemle ikisi zebella gibi tepemdeler." Sıkıntılı bir ifade belirdi yüzünde. "Daha fazla tahammül edemeyeceğim buna. İstanbul'a dönmeyi düşünüyorum." Herkes kalakaldı. "Hiç bakmayın öyle," diye devam etti. "Oturup abimin beni eve hapsetmesine katlanacak değilim." Gözlerini devirdi. "Hem artık abim de dönmemi istiyor."

Herkes yine ağır bir sessizlik içindeyken duygularımıza tercüman olan Zehra'nın, "Ee, Zülfikar abi?" diyen sesi yükseldi.

Bakışları dalgalandı Duru'nun. "Onun için de en iyisi benim bu şehirden gitmem, Zehra." Yanan elini ileri uzattı. "Yoksa sonuç böyle olur. İkimiz de yanarız."

"Seni seviyor," dedi Aybüke aniden. "Ben bu işlere karışmam, bilirsiniz. Ama Zülküf'ü yıllardır tanırım. Bencildir, her zaman önce kendini düşünür. Az biraz şerefsizlikleri de vardır. Bunları inkâr edemem. Ama seni gerçekten seviyor, Duru. Günlerdir Hasan abiye olan tavrından senden vazgeçmeyeceği bariz belli. Ayrıca son zamanlarda kendisinde muazzam bir olgunlaşma var. Senin eserin diye düşünüyorum."

Hiçbir şey söylemedi. Kafasının karışık olduğu belliydi. Mutfaktan çıkıp sessizce salona ilerledi. Arkasından birkaç saniye sessizce baktık.

"Vay be," dedim en sonunda. "Kırk yıl düşünsem bu ikisinin, böyle imkânsız bir aşkın içine düşeceği aklıma gelmezdi."

Kızlar da beni onayladı. Duru ve Zülküf'ün aşk hayatına şaşırmayı bir kenara bırakıp kendi aşk hayatım için kahveleri hazırlamaya devam ettim. Tuz atmadım kahvesine, onun yerine bol şekerli hazırladım. Bu, hurma gözlüme tuzdan daha çok acı verirdi. Elimde minik bir tepsiyle süzüle süzüle içeri girdim. Takım elbiseler içerisinde, elleri kucağında, edebiyle oturan Murathan'ı görünce daha çok süzüldüm.

Bakışları bendeydi. Ona doğru ilerleyişimi, dudaklarında derin bir tebessümle izliyordu. Kahveyi uzattım ve filmlerdeki o meşhur sahne yaşandı. Birbirimizin gözlerine bakıverdik. Tatlı tatlı, masum masum. Aynı anda sırıttığımızdan olsa gerek ki bakışlarımız yine aynı anda önümüze döndü. Kepçe kulaklarını hatırladığım adama sözümüzde kahve uzatıyordum. Bu kepçe kulaklı çocukla yüzük takacaktım. Çok garip bir histi. Kahveyi alıp önündeki sehpanın üzerine bıraktı. *Babamın gençlik zamanlarında, evlenince kullanmak için kendi elleriyle yaptığı sehpanın.*

"Eline sağlık," dedi en kibarından.

"Afiyet olsun," dedim en hanımından.

Geri çekildim. Murathan'ın kahveyi içince yüzünde oluşacak ifadeyi dikkatle izledim. Yudumladı. Tuzlu bekliyor olmalıydı ki kahveye tepeden şaşkın bir bakış attı. Bakışları beni bulduğunda tek kaşı usulca havaya kalktı.

Tatlı mı? Ciddi olamazsın, Pamuk bakışıydı bu.

Sırıttım. Tebessüm ederken bir kolumu usulca havalandırdım. Hepsi bitecekti. Yoksa o kahveyi burnundan dökerek içirirdim. O da bunu biliyordu. O yüzden yüzünü asla ekşitmeden tek dikişte bitirdi kahveyi. Kısa bir süre daha havadan sudan muhabbetler döndü.

En sonunda, "Sebebi ziyaretimiz malum," diyerek konuya giriş yaptı Hayri Albay. Herkes ciddileşti. Bakışlar bizimle Hayri Albay üzerinde gidip geldi. "Murathan benim için bir askerden ziyade evlattır. Elimde büyüdü." Murathan'ın kızaran kulakları, utandığının sinyalini bariz bir şekilde veriyordu. "Buraya Yusuf Karakurt'u temsilen geldim. Yerini alamam ama söyleyeceklerini size ben söyleyebilirim." Bakışları Murathan'la benim aramda gidip geldi. "Gençler birbirini sevmiş. Bize de büyükler olarak bu işi ratlıya bağlamak düşer." Dedeme baktı. "Yaşar Bey, gönül rızanız var mıdır bu yuvanın kurulmasına?"

Ciddileşti dedem. Oldukça kıskanç bir adamdı. Şu an içten içe fokurdadığına emindim zira babaannem, sözümün olacağını duyduğundan beri huysuzlanıp durduğunu söylemişti. Bana ses etmemişti ama içinin yandığı belliydi. Bakışları bana döndü.

"Sen ne dersin, kızım?"

Ne diyecektim? *Al beni, Murathan!*

Yine de hanımlığımı sürdürdüm. Süzüm süzüm süzüldüm olduğum yerde.

"Siz daha iyi bilirsiniz, dedeciğim."

Cazgır hâllerimi bilen herkes bu cevaba bıyık altından güldü. Yani herkes. Ama Timur'un gülüşü gözden kaçacak gibi değildi. Bariz bir şekilde onuz iki diş sırıtıyordu. Kınayıcı bir bakış attığımda dudaklarına hayalî bir fermuar çekti.

Aldığı cevapla eli kolu bağlanan dedem çaresizce yerinde kıvrandı. Cevap gelmediğinden ortam kısa bir an için gerilmişti. Bütün bakışlar dedeme döndü. "Şimdi şöyle ki..." dedi dedem.

Ne öyle ki be adam! Versene beni! Evleneceğim! Vermezseniz kaçacağım!

"Biz biraz daha mı düşünsek ya? Bu çok ani oldu," diye ortama dalan Gökalp gözlerimin yuvalarından fırlamasına sebep oldu.

Hanım ve elit kişiliğimi anında bir köşeye savurdum.

"Gökalp!"

Bana döndü adi çocuk. "Ne var? Aniden gelip seni istiyorlar. Hemen verelim mi yani, abla?" Elini iki yana salladı. "Ben ablamdan kolay kolay vazgeçmem. Biz birbirimize çok bağlıyızdır. Ayrılamam."

Ağzın kırılsın, çocuk! Seni bağlama teli gibi bağlamak vardı şimdi!

Ortamda herkes öylece kaldı. En çok da Murathan. "Gökalp," derken sakin kalmaya çalıştığı belliydi. "Oğlum, bir saçmalama istersen."

Gökalp saçmalamaya devam edip, "Özür dilerim, Murathan abi ama abla çok başka bir şey," dedi. "Sen de bilirsin, insan kolay kolay vazgeçemiyor."

Ya sabır niyetine yüzünü sıvazladı Murathan.

"Gökalp doğru diyor," diye araya girdi dedem. "Çok ani oldu bu iş. Düşünme fırsatımız bile olmadı."

Yanımdaki halam hafifçe kulağıma eğilip, "Hadi buyur, başlıyoruz," dedi. "Benim ömrümü yediler, sıra sende."

Olamazdı! Kabul etmiyordum!

Gelinim, demedim. *Ağır olmam lazım,* demedim. *Hanım ve elit olmam lazım,* demedim. "Ben düşündüm!" diye çıkıştım aniden. "Siz daha neyi düşüneceksiniz, dede, Allah aşkına." Uyarı dolu bir bakış attım. "*Evet,* desene!" derken dişlerimi sıkıyordum.

"Kızın gönlü var, bey amca. Bırakın da kavuşsun sevenler," diye bir köşeden mırıldanan Barbaros bu konuda oldukça dertliydi.

"Ya benim gönlüm yoksa?" dedi dedem.

"Ay, sen mi evleneceksin sanki, baba?" diye oldukça makul bir soru sordu Canan halam.

Başımı hızla aşağı yukarı salladım. Bu kadın hep çok doğru konuşuyordu. Dinlenmeliydi.

Kardeşim olacak adi kişilik lafa atlayıp, "Hani biz nasıl uygun görürsek kabulündü?" dedi.

Ortamdakiler bunun şaka olduğunu düşünüp güldü. Ben ise dişlerimi sıkarak gülümsedim sevgili kardeşime. Beni biraz tanıyorsa günün sonunda kafasını koparacağımı bilirdi. "Düzgün bir şeyi uygun görün o zaman, abiacığım," dedim dişlerimi sıkarak, gülümserken. "İnsanlar o kadar gelmiş, uzatmanın anlamı ne?" Babaanneme çevirdim bakışlarımı. *Beni üçüncü sayfa manşetlerine düşürmeden şunları sustur, babaanne!*

Sağ olsun ki anladı iç sesimi. Her zamanki ilimli tebessümüyle ortamı yumuşatmaya çalıştı.

"Abartma, Yaşar! Turşusunu mu kuracaksın kızın? Sevip istediği çocuk. Sanki daha önceden bilmiyormuş gibi durup durup son dakika ettiğin laflara bak."

Yüzü düşmüştü dedemin. Babaannemle inatlaşmaya cesaret edemezdi. "Ee, gençler birbirini seviyorsa..." diye mırıldandı.

"Evet!" diye yükseldim. Kalbim olmadık yerlerimde atıyordu. Derken lap diye dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Harika, bu kadar süre dayanmam bile mucizeydi. Bu ani çıkışım yüzünden bütün bakışlar bana dönerken ben bir kere daha hıçkırdım. Niyetim koca değildi, Murathan'dı. Biz bugün bu yüzükleri takmalıydık. Yoksa dedem ve Gökalp ciddi anlamda Karakurtları bu kapıya kırk kere getirtebilirdi. Kız evi naz eviydi belki ama Alptekinlerin evi naz üstüne naz eviydi. İşimi riske atamazdım.

Bir daha hıçkırdım. Bakışlarım Murathan'la keşişti. Bu ani yükselişim yüzünden dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrılmıştı. *Hoşuna gider tabii, adi. Kendimizi paralıyoruz burada sana varacağız diye.* "Bence de evet," diye mırıldandı bakışlarını benden çekmeden. "Seviyoruz."

Bu aşk bizi ömür boyu heder edecek gibiydi.

Kalbimiz bir hoştu. Bakışlarımı öne eğerken anlamsızca kucağımdaki parmaklarımla oynadım. Şirretlik kısmı bittiğine göre hanım hanım takılmaya devam edebilirdim.

Ortama yine ağır bir sessizlik çökmüşken konuşan kişi, Hasan abinin kucağındaki Mete oldu. "Bana para veri-" Gerisi gelmedi. Hasan abi anında

yavrusunun ağzını eliyle kapadı. Herkesin bakışları ona döndü. Ona bakıp bakıp ortama.

"Siz bize bakmayın." Sever gibi hafifçe sağa sola salladı Mete'nin [illegible] "Şaka yapıyor. Albay'ım, Yaşar Bey, siz lütfen devam edin." Bir kez daha sever gibi sıvazladı Mete'nin dudaklarını. "Canım oğlum ya." diye mırıldandı ama daha çok kaderine söver gibiydi. Hasan abinin çilesi de buydu zaman zaman. Dedikoducu bir eş, dolandırıcı bir çocuk, anarşist bir kardeş ve pezevenk bir damat. Güzel bir aileydi özünde.

Hayri Albay minik bir öksürükle boğazını temizledi.

"Ee, Yaşar Bey?"

Dedem oldukça çaresiz görünüyordu. *Bu kadar zor olmamalı, dede!* Gökalp'in bir şey söylemek adına doğrulduğunu gördüğüm an atabileceğim en ters bakışı attım. Anında yakaladı bu bakışı. Kaşlarımla *yaslan geri.* dedim. Onu da anında yakaladı. Olduğu yere geri sindi.

Zorla kocaya gidiyoruz. Adamlara bak!

Ve dedem en sonunda harika bir cevap verip, "İyi madem," dedi. "Evlensinler."

Derin bir nefes vererek gülümsedim. Dedem ve Gökalp'in bir şeyler yapıp işi bozma ihtimali olduğunu bilen halam koşarcasına yüzükleri getirmişti. Karşı karşıya geldik hurma gözlümle. Etrafımızda toplanan kalabalık, bakışlarımız birbirimize değdiği an benim için silindi. Sahne kararadı. Işıklar sadece onun ve benim üzerimde durdu. Bir o kaldı bir de ben. Sevmek buydu belki de. Bu odada atan bir sürü kalp vardı. Ama benim duyduğum tek ses onun kalbinin sesiydi. Bu odada bana bakan bir sürü göz vardı. Ama benim gördüğüm tek göz onun bana bakan kehribarlarıydı. Sevmek, milyonlarca beden içinden senin kalbine sızan bedeni bulmaktı belki de.

Kırmızı kurdeleye takılmış yüzükler aramızda belirdi. Hayri Albay önce benim yüzüğümü taktı, daha sonra Murathan'ın.

"Metecan, *makas kesmiyor,* demeyecek misin koçum?" dedi Barbaros.

Boğuk sesler çıkardı Mete. Bakışlar ona döndüğünde Hasan abinin pek kıymetli oğlunu sıkıca bağrına bastırdığını gördük. Sarılmaktan ziyade sıkıştırmak ister gibiydi. Zira çocuk kucağından kurtulmak adına yekiklen yekiklen giriyordu. "Lütfen devam edin," dedi Mete'yi asla bırakmadan. Daha çok sarıldı evladına. "Canım oğlum, canım."

Mete çaresizce babasının gövdesinde kaldı. Onun için muazzam gaminet toplayacağı bir ortamda eline koluna vurulan kelepçeler yüzünden işi yanıyor olmalıydı. Yine de boğuk bir mırıltı şeklinde çıkan sesi duyuldu.

"Makas kesmiyor kine!"

Hasan abi bunca çabası boşa gittiğinden olsa gerek sabır dilenir gibi bakışlarını yanındaki eşine çevirdi.

"Zeyno. Susmuyor bu, Zeyno!"

Yüzünü ekşitti Zeynep abla. Hasan abiyle geçirdiği son haftadan bıktığı oldukça belliydi. Giray ailesi yine bildiğimiz gibiydi. Hayri Albay, Mete'nin bunca çırpınışına karşılık olarak Mete'nin eline bir miktar para sıkıştırdı. Mete babasının gövdesine gömülü sanılan kafasını suyun altından çıkarır gibi anında kaldırmış, ışıldayan gözlerle paraya bakmıştı.

"Siz ikiniz..." diye söze girdi Hayri Bey. "Vatanın bağrına düşen asil babalarınızın kanını yaşatan iki gençsiniz. Dilerim ki soyunuz, kanınız bu ülkeye nefes olsun. Evliliğiniz bir ömür bereketle dolsun." Gülümsedi. "Evlilik zor gibi görünür." Murathan'a döndü. "Ama evdeki komutan eşin olduğu sürece gayet kolaydır, Karakurt," diye sessizce mırıldanıp göz kırptı. "Benden sana ufak bir baba tavsiyesi."

Haklı bir adamdı. Dinlenmeliydi. Benim için ışıklar bir kez daha kapandı. Sahnede yine ikimiz kaldık. Gülümsedi. O an en parlak ışıklar Murathan'ın üzerinde durdu. O, ben ve yüzük parmaklarımızın arasındaki kırmızı kurdele kaldı sadece. Gözlerinden göğsüme sayısız yıldız aktı. Göğüs kafesime vurdukça vurdu kalbim. Bir kere daha hıçkırdım. Bu hıçkırığıma da hafifçe gülerek karşılık verdi. Makas kurdeleyi kesti. Aradaki bağ koptu ama biz bir kere daha birbirimize bağlandık.

Çevremizden yükselen alkış sesleriyle Murathan'a başrol verdiğim tiyatro gösterim yeniden halka açıldı. O benim aileme sarıldı sırayla. Ben ise Neslişah teyze ve ablalara. Herkes tebrik etti. Gülen, ışıldayan gözlerle baktılar gözlerimize. Fotoğraflar çekildi, espriler yapıldı, tebrikler kabul edildi. Annemler tatlı ve sarma servisi yapıyor, tim kendi aralarında konuşuyor, Gökalp, Ahsen ve Mete'yle oynuyordu. Dedem ise Hayri Bey'le yoğun siyasi tartışmalar yapıyorken, Murathan başıyla balkonu işaret edince ayaklandım. Yanına gittiğim an elimden kavradı. Balkona doğru çekiştirdi. Aradan sıyrılıp bu çekiştirmesine uyum sağladım. Birbirine kenetli ellerimizde, ikimizin de parmaklarından sarkan kırmızı kurdeleyi görünce ise kendi kendime gülümsedim.

Bu adam benim resmî olarak nişanlımdı. *Çalın davulları, zurnaları, ey ahali!*

Balkona çıktığımız an daha fazla duramadım yerimde. "Kepçük!" diyerek topuklu ayakkabılarımın üzerinde heyecanla kıpırdandım. "Nişanlandık!"

Kendinden emin bir şekilde güldü.

"Farkındayım."

Ciddileştim.

"Biraz heyecan yap o zaman, köpek. Tek başıma mı taktım ben bu yüzüğü? Yüzbaşı olurken götün başın ayrı oynuyordu yıldızlarını bana göstereceksin diye."

Sesli bir kahkaha attı. Aynı saniyelerde bana bir adım yaklaştı. Usulca bel oyuntumda gezinen elleri aniden belimi tamamen kavradı. "En büyük rütbeyi senin eşin olmak sayıyorum," dedi.

Ceketinin yakasına attım ellerimi. Toz varmış da silkiyormuş gibi yaptım. Hiçbir şey yoktu aslında. Amaçsız bir eylemdi. O ise başını usulca boynuma gömdü. Önce derin bir nefes çekti içine. Sonra da büyük bir buse bıraktı gerdanıma. Kayıp bir kuş bulmuş gibi sıkıca göğsüne çekmişti bedenimi. Sarıldı, sıkı sıkı sarıldı. Ben de boş duracak değildim. Kollarım boynuna dolandı. Topuklu ayakkabılarım, boy farkını kapatmıyordu ama çenesine yaklaşmıştım en azından. Başımı omzuna yasladım. Dünyam bu kadardı işte.

"Gökçen," dedi.

"Murathan," dedim.

Saçıma derin bir öpücük bırakıp, "Ömrüm, dizinin dibidir," dedi.

Gülüşüm derinleşti. Gözlerini görmek istedim o an. Hafifçe geri çektim başımı. Kehribarlarını ve uzun kirpiklerini görünce derin bir nefes verdim. Kirpiklerine belli belirsiz dokunmadan da edemedim. Aşkından nalları dikebilirdim. Çok şükür ki dik durabilmiştim. "Ömrüm, dizinin dibidir," diyerek onun verdiği sözü tekrarladım.

Alnımı dudaklarına yaslayıp, narince öperken bu ana ait özel bir şey vardı havada. O yüzden ben bugünü, bu anı yirmi yıl sonra dahi hatırlayacaktım. Biliyordum. Havada esen hafif rüzgârı, içimi huzurla dolduran Murathan kokusunu, belime sıkıca dolanmış ellerini, bedeninin varlığıyla tamamlanan bedenimin hissettiklerini mıh gibi aklımda tutacaktım.

Onunla olan her anım gibi.

Başımı omzuna yasladım. İçerisi perdeden belli belirsiz görünüyordu. Herkes bir şeyler konuşuyordu. Yaşanan her şeye rağmen herkesin yüzünde kocaman tebessüm vardı. Aralık perdenin köşesinden görünen çerçevelerden babam ve Yusuf amcanın bize baktığını görünce yaslandığım omuzdan ikisine de gülümsedim. İşte, onların izleri de tam olarak buradaydı.

Biz.

Murathan ve Gökçen.

Pamuk ve Kepçük.

6. BÖLÜM

"Gözleri gökte olsaydı yıldızlar da onun yüzünde,
utandırırdı yıldızları yanaklarının parlaklığı,
gün ışığının kandili utandırdığı gibi tıpkı..."

WILLIAM SHAKESPEARE

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Murathan.

Ciddiyetimi bozmadan elimdeki fincanı incelemeye devam ettim.

"Kahve fincanı seçiyorum."

"Niye bu kadar ciddisin peki?"

"Ciddi bir iş çünkü."

"Niye?"

Bu noktada derin bir nefes vererek ona bakmak zorunda kaldım. Fincan bir elimde, tabağı diğer elimdeyken kollarım iki yana düştü. Umutsuz ve ters bakışlarımı kocam olmaya aday beyefendiye çevirdim.

"Senin kafana attığımda kırar mı yoksa kıramaz mı onu anlayayım diye."

Benden laf yemek ciddi anlamda hoşuna gidiyor olmalıydı ki gülmüştü. Geniş geniş sırıtırken yanağımdan bir makas aldı.

"O an için sabırsızlanıyorum."

Gülmeden edemedim. Evin direği, gönlümün reisi olacaktı ama bu, "Salaksın," dememe engel değildi.

İznimiz olmadığı için sözden sonra hemen Silopi'ye dönmek zorunda kalmıştık. Düğün tarihi bir ay sonraya ayarlanmıştı. Geçirdiğimiz iki haftadan sonra düğüne sadece iki hafta kalmış oluyordu ki bu, bizim de artık bir şeyleri ciddiye alıp hazırlık yapmamız gerektiği anlamına geliyordu. Zira yüzüklerimiz takıldıktan sonra o da ben de işten başımızı kaldıramamıştık. Onun görevi vardı, benim iş yüküm fazlaydı. En sonunda bugün fırsat bulup evimize bir şeyler bakmak için Şanlıurfa'ya gelmiştik. İçinde bulunduğum ama içinde bulunduğuma inanamadığım bir andı. Biz bir yuva kuruyorduk.

Bu yuva askerî lojmanda olacaktı üstelik. Tıpkı yıllar önceki gibi.

Tarih ve mekân tekerrürden ibaret miydi bilinmezdi ama biz tamamen tekerrürden ibarettik. Babamla olan hiçbir anıyı bozmamak için yıllarca lojmandan uzak durmuştum. Bu sesli dile getirdiğim bir gerçekti. Asıl gerçek ise şuydu: Babamla olan anıları unutmam acı verdiği için uzak durmuştum

lojmanlardan. Ona ihanet etmiş gibi hissediyordum. Ama artık hayatın bana öğrettiği çok değerli bir ders vardı. Kötü anıları iyi anılarla özdeşleştirmediğimiz sürece can yakmaya devam eden anılar olarak kalırlardı.

Lojman artık sadece unuttuğum anılar ve babamın gidişi değildi. Lojman artık benim için sevdiğim adamla kuracağım yeni bir yuvaydı.

Koluna girip ilerlettiğimde o alışveriş arabasını sürüyor, ben onunla aşk yaşıyordum. Başımı koluna yaslayıp, "Kepçük," diye mırıldandım.

"Pamuk," dedi hemen.

"Evlendikten sonra başka yere tayin ister miyiz?"

Durup bir tencereyi incelemeye başladı.

"Silopi'de kalmak istemiyor musun?"

İstemediğimden değildi. Seviyordum Silopi'yi. Ama bir yanım istemsizce kötü anılarla özdeşleştirmişti bazı şeyleri. Mesela hâlâ hastanedeki o malum odaya giremiyordum. Stetoskobuma dokunduktan sonra ellerimi defalarca yıkıyordum. Uykularım daha düzenliydi, çok sık kâbus görmüyordum belki ama *her şey geçti* de diyemiyordum. Bazı anıları iyi anılarla değiştirmek zorlayıcı olabiliyordu.

"İstemediğimden değil," diye mırıldandım. "Ama..." Dudak büzdüm. Ben konuşmamıştım ama o anlaması gerekeni anlamıştı.

"Nereye istersen gideriz, güzelim. Seninle olduğum sürece şehirlerin bir önemi yok." Tencereyi kaldırıp bana gösterdi. "Bu nasıl? Kafamı kırman için işe yarar mı?"

Ne zaman *buradan gidelim,* desem başımıza gelenleri hatırladığından olsa gerekti, üzerine bir hüzün çöküyordu. Yine öyle olmuştu. Bu hüznünü konu değiştirerek bastırdığının pekâlâ farkındaydım. İkimiz de bir şeylerden kaçıyorduk, bunu biliyorduk ama birbirimize belli etmemeye çalışıyorduk. Hayatta karanlık günler olabilirdi. Karanlığın üzerimizde nasıl bir iz bırakacağı ise insanın kendi seçimiydi. Bizim karanlık günlerimizden geriye derin yara izleri kalmıştı. Biz ise her zaman yaptığımız şeyi yapıyorduk. Yaralarımızın üzerine minik unutmabeni çiçekleri çiziyorduk. Umut böyle eşsiz bir duyguydu; karanlığın içinden mavi çiçekler toplamaya çalışmak gibi.

Gülüp, "Gayet makul duruyor," dedim.

Onu da sepete attı. İlerlemeye devam ettik. Birkaç şey daha aldık. Tuzluk aldığımda bana dönen boş bakışını yakaladım. "Ne var?" dedim aynı boş bakışla bakarak.

"Çeyizinde tuzluk yok mu? Onu niye aldık?"

Gözlerimi devirdim.

"Murathan, benim çeyizim yok."

Kaynana kanalına geçip, "Ne demek yok?" dedi. "Gülhan ablamın bir oda dolusu vardı."

"Oradan bakınca ben Gülhan abla gibi mi görünüyorum peki?"

"Ne bileyim, kızım? Hepinizde var sanıyordum ben. Mesela şimdi de Aslıhan ablamın bir oda dolusu çeyizi var."

"Aslıhan ablanın o çeyize tek bir şey almadığına adım gibi eminim. Hepsini Neslişah teyze almıştır."

Aslıhan ablanın tek çeyizi kitapları olurdu.

Sesini çıkarmadı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde ciddi ciddi dediğimi düşünür gibi bir hâli vardı. "Doğru," diye mırıldandı en sonunda. "Hepsini annem alıyor." Duraksayışı kısa sürdü. Hâlâ kaynanamdı. "Aslıhan ablamın hayatında kimse yok. O yüzden ilgisini çekmiyor. Sana ne demeli? Bari sevgili olduktan sonra bir tabak alıp atsaydın köşeye. Bu kadar mı ciddiyetsiz baktın sen bu ilişkiye?"

Ayda bir benden gizli âdet oluyordu bence. Yine böyle bir günde olabilirdi.

"Yani tabak almadım diye ciddiyetsiz mi oldum şu an? Sen ne yaptın bu ilişki için sanki?"

Kendinden emin bir bakış attı.

"*Maserati* aldım."

"Bunun ilişkimizdeki ciddiyete katkısı ne?" Adi adam bakışlarını hafifçe bana çevirip, en imalı ifadesiyle bakarken serseri serseri gülümsedi. Yeterli bir cevaptı. Koluna şamarı indirdim. "Adileşme."

Bu sefer sesli güldü. İlerlemeye devam ettik. Tam bir kaynana olduğu için benden çok o inceleyerek seçti her şeyi. Ben elime aldığım her şeyi sepete savururken o en ince ayrıntısına kadar her detayını inceliyordu. Mükemmel bir uyum içindeydik. Kahve sunumu sırasında üzerine çikolata oturtmalık küçük sandalyeleri gösterip *bana bunlardan al,* dediğimde ensemden tutup hızla sürüklemesi de bu uyuma dâhildi. Mutfak eşyaları kısmından sonra başka bir mağazaya gidip elektronik eşyaları seçtik. Mobilya bakmaya gittiğimizde ise benim fincan bakarken gösterdiğim ciddiyeti bu sefer o gösteriyordu.

Murathan koltuk, masa ve yatak odası takımlarının etrafında ciddiyetle dönerken ofladım. Normalde her şeyi kadınlar irdelerdi. Benim bahtıma düşen ise koltuğun ayaklarının altına bile bakan bir erkekti. Yorulmuştum. Gün boyu koşturmuştuk. Başka gün izin ayarlayamayız ya da Murathan aniden göreve gider diye her şeyi bugün halletmeye çalışıyorduk. Ama sağ olsun ki bana pek yardımcı olmuyordu. Bize takımları anlatan adamı bile

Murathan'ın uyuzluklarından yılıp yanımızdan kaçmıştı. Çok [illegible] ensemizden tutup mağazadan dışarı fırlatmamıştı.

"*İmdat* diye çığlık atsam ne yapabilirsin ki?" diyerek kendimi kremsi bir koltuğa attım. *Her şeyi çok inceleyen adamdan nefret*, diye bağırmama ramak kalmıştı ki daha fazla dayanamayıp, "Seç birini de gidelim, be adam!" diyerek yükseldim.

Yüzünü ekşitti. Ara ara Süleyman'ın annesi Memnune Hanım'a benziyordu. Korkunç bir benzerlikti. *Bu değil, bu da değil, bu hiç değil* der gibi baktı hepsine. "Sevmedim bunları," diye durumunu özetledi.

Seçici oluşu başa belaydı. "Alt tarafı iki koltuk. Neyini sevmedin?" Oturduğuma elimi vurdum. "Bak, bu güzel. Alıp gidelim."

"Açık renk olmaz. İki güne simsiyah edersin."

Tip bir bakış attım.

"Abartma istersen. Çocuk muyum ben?"

Uyuz bir şekilde tebessüm etti. "Sence?" Yine gözlerimi devirdim. İnsanın adı çıkacağına canı çıkmalıydı. Engin fikirlerini sunmaya devam edip, "Koyu renk olsun," dedi. "Pislenir, bir şey dökülüp çıkmaz falan, boş yere migrenim tutmasın. Hem çocuk olunca açık renk daha da zorlar bizi."

"Çocuk olunca ben sana yeni koltuk takımı alacağım, söz. Hem de en koyusundan. Lütfen artık şunu alıp buradan defolabilir miyiz?"

Başını iki yana salladı.

"Sağlam değil."

Sabır yağmurunda şemsiyesiz kalmak istediğim bir andı. Derin bir nefes verdim. "Sağlam. Nesi var?" Oturduğum koltukta hafifçe hopladım. "Bak şu-" dediğim saniye üzerinde hoplamamın etkisiyle koltuğun ayaklarından birinden ses gelince ortama derin bir sessizlik çöktü. Bakışlarımı Murathan'a çevirdim. *Ben demiştim* ifadesi her zamanki gibi her milimindeydi. Yanında olduğu yatak odası takımının başlığına attı elini. Sadece hafifçe salladı. Çıkan ses, sallanışı ve Murathan'ın bakışları yeterliydi.

Eğri oturup doğru konuşmak gerekirdi. Ben ise şu an fazlasıyla eğri oturuyordum. O yüzden doğru konuşmak farzdı. Biz biraz haşindik. *Her anlamda.* Evlendikten sonra evin içinde bulunacak hiçbir eşyanın tek bir amaca hizmet edeceğini söyleyemezdim. Buna koltuk ve masa da dâhildi. Her an her şey olabilirdi. Daha sağlam bir ortam lazımdı. Anında koltuktan kalktım. "Aynen, sana katılıyorum," derken, çantamı koluma takıp, hiç bozuntuya vermeden ilerledim. Birkaç saniye sonra yanındaydı. Kolu omzumda, bedeni tam dibimdeydi.

"Ha şöyle," dedi sırıtarak. "Kocana güven. Bir şey biliyoruz ki konuşuyoruz."

Gözlerimi devirirken güldüm. Böyle bir etkisi vardı. "Yoruldum," dedim dudak büzerek. Mağazadan çıktığımızda omzuma attığı koluyla beni kendine daha çok çekip saçlarıma derin bir öpücük bıraktı.

"Dönelim mi? Kalan şeylere sonra bakarız."

Sıkıntılı bir durumdu. Aniden göreve giderse her şey bana kalabilirdi. İzin ayarlamak da bu ara bir hayli zordu. Çok şükür ki gelinliği İzmir'den ayarlamıştım. Özel tasarım olacaktı. Düğün yeri de Adana'dan ayarlanmıştı ama bir şeyler yetişemeyecek gibi hissedip stres oluyordum.

"Ya yetişmezse?"

"Koltuk ve yatak mı?" derken şaşkındı.

"Hayır. Düğüne kadar bu hazırlıklar bitmezse yani?"

Oldukça genişti.

"Bitmesin. Ne olacak? *Düğünden sonra koltuk alınmaz,* diye bir kural mı var? Ama yatağı kesin almamız lazım. Yatak önemli."

Canım burnumdaydı. Saçma olaylarda huysuzluk yapıp ciddi işlerde gevşeme huyu saç baş yoldururdu. "Ya, başlayacağım artık senin libidolu şakalarına be adam!" Kolundan tutup ileride gördüğüm bir erkek giyim mağazasına ilerlettim. "Gel de şuradan sana damatlık bakalım, öyle gidelim. Fikir olur en azından."

Uslu uslu sözümü dinledi. Büyük sayılabilecek bir mağazaydı. Aydınlık ve ferahtı. İçeri girdiğimiz anda görevli bir kadın yanımızda belirmiş, yardım etmek adına bizi yönlendirmişti. O önde giderken biz de peşinde ilerledik. Esmer bir kadındı. Topuklu ayakkabılarının üzerinde yürürken ensesinde sıkı bir şekilde atkuyruğu yaptığı saçları sağa sola salınıyordu.

Gözlerimi kısıp kadına odaklandım. Bakışları hoş değildi. Konuşurken âdeta cilveleniyordu. Umursamamaya çalışarak ilerledim. Kadın otuz iki diş sırıtarak yeni modellerden bahsetti. Takımları direkt Murathan'a uzattığında kibarca elinden aldım.

"Sağ olun. Gerisini biz hallederiz."

Bir takıma daha uzandı.

"Bir tane daha önerme-"

Lafını ağzına tıkan Murathan oldu. "Bunlar yeterli. Teşekkürler." Bana döndü. "Ben kabindeyim, yavrum."

Başımla onayladım. Hurma gözlüm elinde takımlarla salına salına ilerledi. Bu iş böyle olmazdı. Ben bu adamla kamuya açık her alanda bunları yaşaya-

caksam kırkıma gelmeden saçlarıma aklar düşerdi. Yanımdaki kadının, Murathan'ın arkasından derin bir nefes verdiğini duyduğumda tip bakışlarımı ona çevirdim. Utanmasa *kocan olay, git tadını çıkar,* diyecek gibi bir hâli vardı.

"Önerdiğiniz diğer takımı da alabilir miyim?" dedim oldukça nezih bir şekilde.

Bakışları bana döndü. "Tabii," dedi kibarca. "Düğün tarihiniz yakın mı?"

Ne yapacaksın, ablacığım? Ona göre mi kaçıracaksın adamı? Yüzük taktık adamın parmağına ama hâlâ başımıza gelen şeye bak! Ne Feride'si bitti ne de Tuğ bilmem nesi! Ne kıymetliymiş be!

Net bir cevap verip, "Oldukça," dedim. Bana uzattığı lacivert takımı değil, askıya uzanıp elime ilk gelen takımı aldım. Parlak, alüminyum folyoya benzer bir gri olması şu an hiç önemli değildi. Elinde takımla öylece kalmışken, arkamı dönüp ilerledim.

Parlak gri mi, dedi soldaki melek şok içinde. *Mustafa Topaloğlu mu bu adam?*

Her an burayı ateşe verebilirdim. Takım rengi umurumda değildi. Yavuklumuza sulanıyorlardı. Hem de gözümüzün önünde! Komşu kızı faciasını atlatamadan başıma gelen şey, şansıma enine boyuna sövmeme neden oluyordu.

Hızla kabine daldım. Benimkini tam gömlek düğmelerini iliklerken yakaladım. "Lan!" şeklinde klasik tepkisini verdi. Gömleğin bir ucuyla göğsünü kapadı. Beni gördüğünde ise derin bir nefes vermişti. "Hayırdır?" Sırıttı. "Sen mi giydireceksin?" Allah'tan kabin çok da küçük değildi. Elimdeki gri takımı askıya astım. Ekşimiş bir ifadeyle takıma baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Elimi alnıma attım.

"Aklım başımda değil, bir sus."

Sırıtmaya devam ederken, kolumdan tutup yanına çekti. Sırtını kabinin duvarına yaslarken bedeni önüme dikildi. Bir elini omzumun üzerinden duvara yasladı. Beyaz gömleğinin düğmeleri açık, en sevdiğim baklavalar önümde dizilmişken içli içli baktı yüzüme.

"Aklını başından alanın ben olduğumu varsayıyorum."

Sinirden beynime pıhtı atmak üzereydi ama yine de güldüm. Aşk böyle bir şeydi. Liseli ergenler gibi köşeye sıkıştırmıştı beni şu yaşımda ama pek umurumda değildi. Dudak büzdüm. "Dışarıdaki kadın sana bakıyor." Elim gömleğinin en alt düğmesine gitti. Usulca oynadım. Koray ve Egemen olayında da o böyle hissetmişti muhtemelen. Kötü bir duyguydu. Kendine güvensizlikle alakası yoktu. İnsana bir şekilde dokunuyordu işte.

"Bakabilir," dedi sakince. "Mesele benim kime baktığım." Şakaklarıma değdirdi dudaklarını. "Benim kime baktığım hâlâ yeterince net değil mi?"

Bu taktiğe her zaman tav olacağımı düşünüyorsa çok doğru düşünüyordu. Tav oldum. *Yine.* Sıcak bir yer bulmuş kedi gibi ona sokuldum. O ise dudaklarını yanağıma dokundurdu. Dudakları tenime değdiği saniye derin bir tebessüm yayıldı yüzüme. Ellerim yakasına ilerledi. Dudaklarına çekildi dudaklarım. Geri durmak zordu. Bakışlarımı gözlerinden çekmeden düğmelerini iliklemeye başladım. Adi adama takım elbise çok yakışıyordu. Her türlü başıma belaydı.

"Düğüne eşofman takımıyla gelmeye ne dersin?"

Güldü. Kalbimi perişan etti.

"Sen de pijamayla katılacaksan neden olmasın?"

Bir sonraki düğmeyi iliklemek için ilerlerken, en sevdiğim baklavalara dokunmadan edemedim. "Pazartesi günü annelerimiz gelecek," dedim. Beyaz gömleğinin yakası açık, saçları dağınıktı. Yani başıma ve kalbime belaydı. Bir insan başka bir insanı, gözlerinde gördüğü kendi yansıması için sever miydi, bilmem ama ben bu görüntü için varımı yoğumu ortaya koyabilirdim. Murathan'ın kehribarlarının en koyu halkasının içine vuran kendi yansımam şu an için görüp görebileceğim en iyi manzaraydı.

"Ee?" deyip şakağımdan öptü.

"Bizim vaktimiz yok diye lojmandaki evi temizleyeceklermiş." Neslişah teyze de annem de *temizlikçi çağırırız, evi temizler* fikrine sıcak bakmamıştı. Çocuklarının evlerini kendi elleriyle kurmalılarmış. Gözümün kenarına ilerledi dudakları. Bir eli tişörtümün içine sızıp çıplak bel kıvrımımda gidip geldi.

"Ee?"

"Gülhan ve Aslıhan abla da gelecek."

"Ee?"

"Hazır onlar gelmişken kızlarla kına gecemi yapacağız."

Dudakları yanağıma, oradan da dudaklarıma ilerledi. "Ee?" dedi yine.

Yani tansiyonum alnımda atıyor, be adam. Bir dur da toparlayalım lafımızı.

En cilveli hâlimle sırıttım.

"Bu koşullarda konuşmama devam edemem."

Dudakları dudaklarıma kısa bir öpücük bırakıp ayrıldı. "Sen devam et," dedi. Bir öpücük daha bıraktı. Çeneme, daha sonra da gerdanıma ilerledi. "Dinliyorum." Boynum geri düştü. Karnımda bir nokta kasıldı. "Biz bu düğün dernek işleri derken..." diye devam etti. İçimi kıpırdatan bir öpücük daha bıraktı gerdanıma. "Çok mu ayrı kaldık sanki?"

Doğruydu. Sürekli ya işteydik, ya alışverişte ya da ailelerle telefon görüşmesinde. Her şey o kadar hızlı oluyordu ve bizim süremiz öyle azdı ki birbirimize vakit kalmıyordu. Ellerim boynundan ensesine ilerledi. Bedenini bedenime yasladı. Sırtım ardımdaki duvarla daha da bütünleşirken bakışlarımız pürdikkat birbirimizin gözlerindeydi. "Daha iyi işte," derken ensesindeki saçları okşadım. Çeneme ilerledi dudakları, daha sonra tekrar dudaklarıma. Tek dokunuşu yine tenimi ateşe verirken gözlerim yoğun bir istekle kapandı. "Düğüne kadar heyecan arta-" Cümlemi bitiremeden dışarıdan yükselen çığlıkla gözlerim aniden açıldı. Onun başı ise geri çekildi. Birkaç saniye için boş bakışlarla baktık kabin kapısına.

Ses yeniden yükseldi.

"Tutun şunu! Hırsız!"

Sonrası ışık hızında gelişti. Kollarımız çözülürken ikimiz de aynı anda kapıya yöneldik. Yine aynı anda dışarı çıktığımızda, mağazanın içinde yoğun bir koşturmaca vardı. Az önce Murathan'a sulanan kadın elini ağzına atmış, var gücüyle çıkışa doğru koşan adamı işaret ediyordu. Peşinden birkaç kişi koştu. Adam ise elinde tuttuğu her neyse daha sıkı tutup çıkışa koştu. Panikle çarptığı birkaç rafı devirdi. Ayakları birbirine dolandı. Arkasından koşan bir adam, devirdiği rafa takılıp, düşerken o çıkışa koşmaya devam etti.

Ve bunların ardından olan her şey yine saniyeler içinde gerçekleşti. Murathan ileri atıldı. Özenle dizilmiş ayakkabılardan burnu en sivri olanı aldı. Öyle böyle bir sivri burundan bahsetmiyordum. *Hani adama tekme atsan hamile kalır,* dedikleri ayakkabı var ya, tam olarak buydu. Öne doğru birkaç adım attı. Sonra tam kapıdan çıkmak üzere olan elemana doğru elindeki ayakkabıyı savurdu. Bordo Bereli tabii, ıskalamadı. Hedefi tam on ikiden vurdu. Adam kafasına yediği darbeyle sendeledi. Ayakları birbirine dolandı. Geri dönüp kafasına gelen şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ki olayın sesini duyan diğer esnaflar, bu bocalayışını fırsat bilerek, üzerine abanınca öylece kaldı.

Normal bir alışveriş olsaydı şaşırırdım zaten.

Işık hızında gelişen bu bir saniyeden sonra zaman benim için yine yavaşladı. Çünkü mağazanın ortasında heykel misali dikilen bir adam görmüştüm. Üzerinde siyah kumaş pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Gömleğinin sadece iki düğmesi kapalıydı. Bu adamın hatırı sayılır baklavaları vardı. Ve en önemlisi de bu adam Murathan'dı.

Bütün bakışlar bize döndü. Olayın ne olduğunu anlamak için caddeden geçenler bile mağazaya giriyordu. Murathan ise hâlâ mağazanın ortasında parıldayan bir heykel gibi dikilmekteydi. Adamın yakalandığını görünce kendi kendine *cık cık,* diyerek kınadı. "Burada bile rahat yok," diye homurdandı

ağzının içinde. "Bir kere de bölmeyin, lan!" Asıl siniri hırsızlığa değil, bölünmemizeydi.

Benimse her an beynime pıhtı atabilirdi. Hızla öne koştum. Gömleğinin yakalarını tutup kapadım. Tam dibimize girmiş, bize pürdikkat bakan teyzeye sırıttım. "Asker bu adam, teyzesi." Sırıtma iki kere vurdum. "Öyle attığını vurur o yüzden." Sırıtmam devam ederken Murathan'ı kabine çekiştirdim. "Yürü." derken hem sırıtıyor hem dişlerimi sıkıyordum. İlerledi. Kabine geldiğimizde can havliyle içeri iteledim. "Çıkar onları, kendi kıyafetlerini giy. Hemen gidiyoruz buradan."

Salak adam sırıtarak başını dışarı çıkardı.

"Sen de gel."

Ağzına bir sille çakmak vardı ama elimi yüzüne bastırıp perdeden içeri ittirmeyi tercih ettim.

"Çabuk giy üstünü. Burada daha fazla koruyamam seni."

Kahkaha sesi geldi.

"Gülme, sinirlerim çok bozuk," derken oldukça huysuzdum. "Ben gittiğimiz her yerde Kuvayımilliye ruhuyla senin uğruna savaşacak mıyım? Erkek mi kalmadı koca ülkede?" Tam kapının önüne polis gelmişti. Hırsızın daha önceden de vukuatları olmalıydı. Yoksa polisleri, "Ne haber, Hayati abi?" diye karşılamasının başka bir izahı olamazdı.

Yine güldü.

"Ülkedeki herkes bir ben değil demek ki."

"O nikâhı götünle kıymak istemiyorsan sesini kesersin!"

Güldü ama ses çıkarmadı. Götüyle evlenmek istemiyordu muhtemelen. Birkaç saniye sonra kabinden çıktı. Şükür ki üzerinde tişörtü vardı.

"Beni daha çok kıskanmanı talep ediyorum."

Koluna girip çekiştirdim. Tam çıkarken malum eleman yanımızda belirdi. Kibarca, "Efendim, bize yaptığınız iyilikten dolayı beğendiğiniz modeli size hediye etmek iste-" dedi.

Lafı ağzına tıktım. "Hiç gerek yok. Sağ olun." Mağazadan uzaklaştırmak için koluna daha sıkı abanıp var gücümle çektim. "*Gel, beni parçala,* diyor resmen. Kadına bak!"

"Yalnız bu son dediğini duydu."

"Duysun!" diye yükseldim.

Gülüşü büyüdü. Eğleniyordu. Benim ise Murathan misali migrenim vuruyordu. "Sahiplenen kadın," dedi geniş geniş. "En sevdiğim." Kolunu omzuma atıp bedenimi kendine çekti ve kocaman bir kahkaha daha attı.

"Gerçekten komik mi ya? Elli yaşında teyze bile utanmasa laf atacak. Aynısını benim yetmişlik Devran dedem yapsa gömecek mezar arardın."

"Anma şu adamın adını. Bir geberemedi zaten."

Kolunun altından çıkıp ileri doğru iki adım attım.

Benim aksime o yine güldü. "Bak, sana ne diyeceğim," dedi ardımdan.

Cidden durup ona döndüm. "Ne var?" dedim ters ters.

Gülümserken başını hafifçe sağa eğdi. "Şu an sana bakınca aklıma hangi şiir geldi, biliyor musun?" dedi.

Huysuz bir merakla, "Ne?" diye mırıldandım.

Tebessümü derinleşti. Arkada romantik bir melodi vardı sanki.

"*İnan bana sevgilim, inan. Evimde şenliksin, bahçemde bahar. Ve soframda en eski şarap...*"[5]

Öylece baktım. Fena bir bey olması başıma belaydı. Ama yemezlerdi. "Ya bir bırak, yemezler artık o numaraları!" dediğim saniye romantik sesi cızırdayarak sustu.

Tüh be, der gibi baktı. "Hadi ya," dedi umutsuzca.

"Aynen, canım," diye terslendim. "Zaten pestilim çıktı. Sus da yürü."

Tam önüme dönüp ilerliyordum ki aniden bir kolunu bacaklarımın altından geçirdi, diğerini belime doladı ve kendimi kucağında buldum. Minik bir çığlık atıp can havliyle boynuna yapıştım. Bunu beklemiyordum. "Murathan, ne yapıyorsun?" derken tedirgin bakışlarla etrafa baktım. "Caddedeyiz."

Değildik. Çok kişi de yoktu ama bize dönen gözler olduğu netti. Araba da çok uzakta değildi. Yirmi adımda varırdık zaten ama şovmen yavuklum yapacaktı yine şovunu işte.

"Önlerine baksınlar o zaman," dedi sakince. "Karım yoruldu. Arabayı yanına getiremiyorsam ben onu arabaya götürürüm." Bu noktada bakışlarını bana çevirdi. "Bu da mı gol değil?"

Güldüm.

"Bu iyiydi, yüzbaşı."

Beraber güldük. Kucağından inmeye çalışmadım. Hatta boynuna daha sıkı sarıldım. Başımı omzuna yasladım. Her zamanki gibi saçlarıma derin öpücükler bıraktı. Bir güldük, bir kavga ettik. Olağan döngümüzde, zamanın tekerrüründe ilerledik. Tıpkı Sabahattin Ali'nin yazıp Sezen Aksu'nun seslendirdiği şarkıda dediği *sevişen yaramaz çocuklar* gibi. Çünkü benim için de

[5]Cahit Sıtkı Tarancı'nın *Desem Ki* adlı şiiri. (e.n.)

onun sözü şiirlerin en güzeliydi. Ondan başkasını seven ise kesinlikle zırdeliydi.

"Aybüke, Aybüke, Aybüke!"

Derin bir nefes verdi Aybüke.

"Aybüke, Aybüke, Aybü-"

Sabrı buraya kadardı. "Ne var?" diye en sonunda yükseldi. Etraftan onlara dönen bakışlar olduğunu gördüğünde dişlerini sıkarak yanındaki adama döndü ve çok net bir cevap verdi: "Dişlerini ağzına dökerim senin, Süleyman."

Sırıttı Süleyman. "Sinirlenince gözüme daha haşmetli geliyorsun." Hafifçe Aybüke'nin kulağına eğildi. "Yani her zaman..."

Aybüke'nin ifadesi hâlâ ciddiydi ama sinirine rağmen dudaklarında minik bir tebessüm vardı. En imalı *ya sabır* bakışını atarken kısa ve son derece dişi bir cevap vererek, "Önüne bak, Süleyman," dedi.

Bunun, onun dilinde bir çeşit cilve olduğunu bilen Süleyman tabii ki önüne bakmadı. Hatta daha çok yaklaştı. Bu görüntüyü tam karşılarından izleyen Zülfikar'ın yüzünde ise ekşimiş bir ifade vardı. Kustu kusacaktı. Daha fazla dayanamadı. "Ne yapıyorsunuz lan siz?" demek mecburiyetinde kaldı.

Aybüke ve Süleyman'ın bakışları ona döndü. "Ne var?" dedi Süleyman. "Ne oldu, lan? Kıskandın mı?" Hain bir kahkaha attı. "Çatla!" derken öyle bir zevk almıştı ki ifadesinden ve sesinden her türlü hissediliyordu.

Zülfikar aradaki masaya rağmen ileri atılıp boynundan yakalamaya çalıştı ama Aybüke'nin eli, kolunu hızla yakalamıştı. Kısa bir sessizlik çöktü ortama. Tüm gözler birbirlerine şaşkınlıkla bakarken sadece Aybüke sakindi. Bakışları her şeyiyle *uzandığım topraklar benim,* diyordu.

"Yarası var hâlâ," dedi Aybüke ciddiyetini sürdürürken. Kavradığı kolu bıraktı. "Ağır olun."

Zülfikar öylece kalırken, Süleyman en sinsi bakışını atarak sırıtmaktaydı. "Aynen," dedi geniş geniş. "Dokunamazsınız bana. Akıllı olun." Sandalyede geri yaslandı. "Ben yaralı bir insanım. Değil mi dağ çiçeğim?"

"Bir şey derdim de neyse," diye homurdandı Zülfikar. Önündeki yemeğe döndü. Konuşası da tadı tuzu da pek yoktu. Zira kaç haftadır Duru'dan ne bir ses vardı ne de haber. Mesajlarına cevap vermiyor, aradığında meşgule atıp duruyordu. Yediği dayağın nişanesi olarak mosmor gezdiği yüzü düzelmiş, izler geçmişti. Zaten mesele hiçbir zaman yediği dayak olmamıştı. Mesele, içinde bulunduğu bu konumu sindiremiyor oluşuydu. Cesaretse âlâsını gös-

termişti. Hâlâ neden bu durumda olduğuna bir türlü anlam veremiyordu. Ona kalsa şu saniye giderdi kapısına ama zorda bırakmak da istemiyordu. Büyük bir belirsizliğin ortasında, arafın tam göbeğindeydi. Araf, cehennemden daha büyük bir ızdıraptı.

Tam o saniyelerde Barbaros ve Alican yanlarına doğru ilerlemekteydi. Yanlarına geldiklerinde Barbaros elini kaldırmış, Süleyman'ın ense köküne okkalı bir sille atmaya hazırlanıyordu ki Aybüke arkasına dönerek bu eli de yakaladı. Ortama bir kez daha sessizlik çöktü.

Süleyman ise keyifle çayını içiyordu. Gün, bugündü. Keser dönmüş, sap dönmüş; bir de hesap on numara beş yıldız dönmüştü.

"Yaraları tam iyileşmedi. Vurmayın şu adama!" diyerek en sonunda patladı Aybüke. Barbaros'un elini geri iteledi.

Alican sırıtarak, Zülfikar'ın yanına kurulurken Barbaros şaşkındı. "Vıy!" dedi ters ters. İlerleyip Zülfikar'ın diğer yanına oturdu. "Ne yaptık biz şimdi?"

"Hadsizler ya!" dedi Süleyman gülerek. "Bana dokunabileceklerini sanıyorlar." Daha çok sırttı. "Ben yaralıyım, oğlum."

İlk yükselen Zülfikar oldu.

"Yaralıysan siktir git, Timur Komutan'ımın evine. Hâlâ iznin var. Ne işin var askeriyede, lan?"

İlk gülen Barbaros oldu. "Timur Komutan'ım evden kovmuş," dedi.

Anında Süleyman'ın yüzü düştü.

"Kovmadı."

"Ya ne yaptı?" derken bayağı eğleniyordu Barbaros.

"*Siktir git!*" diyerek ortama Timur dâhil oldu. Bir sandalye çekip kendini savurur gibi bıraktı. Başındaki bordo bereyi çıkarıp masanın üzerine yerleştirdi.

"Yani kovdunuz," dedi Alican.

"Hayır, kovmadı," diye diretti Süleyman ama yanılıyordu. Kovulmuştu. İzinli olduğu süre boyunca Timur'un evinde kalıyordu. Önce Memnune Hanım, daha sonra ise Süleyman sesi dinlemek Timur'u patlama noktasına getirdiğinden bu sabah itibarıyla en kibar şekilde Süleyman'ı ensesinden kavrayıp kapıdan dışarı savurmuştu. Akşam yine kapısında biteceğini biliyordu ama o an için rahatlatıcı bir eylemdi.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı varmış. *Bana biraz zaman ver*, dedi. Ben de buraya geldim." Sırıttı Timur'a. "Akşama eve bir şey lazım mı komutanım?"

Atıp atabileceği en tip bakışı attı Timur.

Sırıttı Süleyman. "Benim param cebimde kalsın diye hep kendi alıyor," dedi. "Canım komutanım ya."

Timur bir tip bakış daha attı. Hemen yanındaki Aybüke'ye çevirdi bakışlarını. "Vurmak yasak, değil mi?" dedi.

Ee, yani, der gibi baktı Aybüke. Süleyman ise Aybüke'nin arkasından sinsice sırıttı.

"Sizin ilişkiniz çok sinir bozucu bir hâl almaya başladı," dedi Barbaros. "Süleyman'ı yedi yirmi dört tokatlayan Aybüke Başkan'ı geri talep ediyorum. Bu ne böyle mıç mıç!"

Yanındaki Zülfikar, "Aynen, kardeşim," diye homurdandı. "Sen arabanın ön paneline yapıştırdığın Bilge fotoğrafına her seferinde öpücük atarken ben de aynen böyle düşünüyorum."

"Bilge'mi bu işe karıştırma. O başka," derken omuzları dikleşmişti Barbaros'un. "Ayrıca bunu sen mi diyorsun, lan? *Duru* diye gece bile kalkıp uluyorsun!"

Tip bakış atma sırası Zülfikar'a geçti.

"Onu karıştırma."

Bu sefer sırıtan Aliş oldu. "Hepiniz ayrı âlemsiniz, komutanım," dedi.

Bakışlar ona döndü. "Hele sen hiç konuşma, Aliş!" diye yükseldi Zülfikar. "Seni de görmedim sanma."

Gülüşü donup kaldı Alican'ın. Boş bir bakış attı.

"Ne? Niye? Ne yaptım? Ne gördünüz?"

İmayla bakıyordu Zülfikar.

"*Sen dur, Zehra, ben keserim. Sen benim yanıma otur, Zehra. Zehra'ya su verin. Yemeğini yedin mi Zehra? Zehra, Zehra, Zehra...* Neymiş bu Zehra!"

Ortama ağır bir sessizlik çöktü. Alican kelimenin tam anlamıyla donup, kalırken diğer bütün elemanlar şaşkın gözlerle ona dönmüştü.

İlk şaşıran Aybüke oldu.

"Yok artık!"

"Buralar karışır!" dedi Süleyman.

"Ne?" dedi Barbaros.

Timur ise başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. Yeterli bir şaşkınlıktı.

Bu şok etkisi yaratan sessizliği Alican'ın panik dolu sesi böldü.

"Hayır, öyle bir şey değil, komutanım!"

Zerre inanmadı Zülfikar. "Ya nasıl bir şey?" dedi.

Alican söze giremeden Aybüke lafa atladı. "Sen o yüzden mi ne zaman Zehra'yı bir yere götürecek olsam *ben götürürüm,* diyordun?" dedi. Aydınlanmış bir ifadesi vardı.

Bütün bakışlar Alican'daydı. Önce kızarıp sonra morardı. Kelimeleri toparlamakta zorlandı. Yüzüne ilk defa vurulan gerçeklerden olsa gerek dili ağzının içinde şişmiş gibiydi. "Komutanlarım," derken istemsizce kekelemişti. "Şimdi şöyle ki..."

Hepsi aynı anda *ee,* der gibi kafa salladı. Timur bile büyük bir merakla bakışlarını Alican'a dikmişti. Bu daha da gerilmesine neden oluyordu. Derin bir nefes verirken omuzları çöktü. "Hiç sizin gibi inkâr edemeyeceğim, Zülfikar Komutan'ım," dedi. "Bir şey var ama ne var, ben de anlamadım."

Ters bir bakış kuşanan Zülfikar, "Ben ne alaka, lan?" diye sordu.

Cevap Barbaros'tan geldi:

"Günlerce zırladın *ben Duru'ya âşık olamam,* diye. O alaka olabilir misin?"

Zülfikar hâlâ tersti.

"Senin o kürek ağzın sussun bak artık, Barbo yoksa ben çok farklı yollarla susturacağım."

Aybüke her zamanki sakinliğiyle, "Anlamadığım şey şu..." dedi. "Madem Hasan abiden o dayağı yedin, ne işin var hâlâ burada? Neden Duru'nun yanında değilsin?"

İlk gülen Timur oldu. "Hasan götünü keser," dedi. "O yüzden olabilir."

Küçümser bir bakış kuşandı Zülfikar.

"Hasan abiden korkacak olsam karşısına çıkıp o kadar lafı der miydim Timur Komutan'ım? Bu saatten sonra beni korku durdurmaz."

Bu yürek yemiş hâlini izleyen Barbaros'un yüzünde küçümser bir ifade vardı.

"Bak bak, edebiyata bak, laflara bak. Söyle bakalım son *Mohikan,* bu saatten sonra seni ne durdurabilirmiş? Acayip merak ediyorum."

"Duru," dedi Zülfikar tek nefeste. "Ben hamlemi yaptım. Sıra onda."

"Satranç mı oynuyorsunuz, birader? Nedir yani bu?" demeden edemedi Süleyman.

Nadir görülür bir şekilde ciddileşti Zülfikar. İki dirseğini birden masaya yaslayıp öne eğildi. "İki seçenek sundum ben ona," dedi. "Ya kenarda duracaktı ya da elimi tutacaktı. Tuttu. Bu *yanındayım,* demek değil mi kardeşler, siz söyleyin. Şimdi ise kaçıyor. Arıyorum, açmıyor. Mesaj atıyorum, cevap vermiyor. Her zaman buluştuğumuz yerde bekliyorum, gelmiyor."

Sinirliydi. Hayır yani zalimin kızı, sevgili dostlarını da mı düşünmüyordu hiç? Güzelim hayvanlar açlıktan ölse miydi? Böyle bir kalpsizlik olabilir miydi? Zalim bir anarşistti işte. Siniri Aybüke'den duyduğu tek cümleyle daha da katlandı. Hatta devasa bir şaşkınlık yığınına dönüştü. Çığ gibi üzerine yığıldı.

"Duru, İstanbul'a dönmeyi düşünüyor."

Ortama derin bir sessizlik çöktü. Birkaç saniye için herkes kalakaldı. Aliş elini ağzına attı. Barbaros dudaklarını ısırdı. Süleyman, Aybüke'ye baktı. Timur ise kantinin en ucunda, duvardaki kâğıtta ne yazılı olduğunu okumaya çalışıyordu.

"Şaka mı bu?" diyebildi Zülfikar.

Başını iki yana salladı Aybüke. "Nişan günü bahsetmişti," dedi. "Ne zaman gider, bilmem ama kararlı olduğu net."

Anında oturduğu yerden ayaklandı Zülfikar. Üzerindeki şok dalgası yerini yoğun bir öfkeye bırakmıştı. Sert ama kararlı adımlarla kantinden çıkıp uzaklaştı. O gittikten sonra kısa bir sessizlik daha hâkim oldu ortama.

"Yine dayak yiyecek gibi," dedi Süleyman. "İnanmazsınız ama valla üzülüyorum hâline."

Arkadaşının akıllanmayacağını bilen Barbaros başını umutsuzca iki yana sallayıp, "Bu adama ciddi olmak yasaklanmalı," dedi. "Ne zaman böyle olsa benim gerginlikten çişim geliyor."

Konunun ondan uzaklaşmasına sevinen Aliş, "Katılıyorum," dedi. "Şakacı kişiliği daha makul."

Olmamıştı ama. Konu yeniden Alican'a gelmişti. Çaresizce kıvranarak ne olduğunu anlamadığını, şu anda sadece arkadaş olduklarını anlatmaya çalışmıştı ama zordu. Barut Timi'nin diline düşmüştü bir kere. Konu uzun uzun tartışılırken Timur ortamın iyiden iyiye evlendirme programına dönüştüğünü belirterek masadan kalkmaya yeltense de başaramamıştı. Mecburen duvarı izleyerek arkadaşlarının bedbaht aşk hayatlarını dinledi.

Oysa ortada bir bedbaht varsa o da Zülfikar'dan başkası değildi. Hızlıca üzerini değiştirmiş ve askeriyeden ayrılmıştı. Gün batımının kızıllığı ufukta belirirken, onun adımları hızlandıkça hızlandı. Dünya denen bu gezegen aslında çok trajikomik bir evrendi. Başka hangi gezegende canlılar *yapmam* dediği şeyi yapıyor, kınadığı şeyi yaşıyor ya da kendini birden en çok güldüğü olayın içinde buluyordu ki?

Adımları hızlandı. Lojmana vardığında güneş, eteğindeki bütün kızıllıkları önüne dökmüştü. Etrafını saran bal rengi bir ışık hüzmesi vardı sanki. Önü sıra koşan minik şeyi gördü. Şanslı günündeydi. Hemen yakalamalıydı.

Zira hâlâ öğrendiği şeyleri sindiremiyor, gerçek olmaması için tutunacak bir dal arıyordu.

O dal Duru'ydu.

Önünde duran, elini tutan Duru. *İstanbul'a gideceğini öğrendiği Duru değil.*

Adımları hızlandı. Arkadaşlarıyla lojmanın arkasına koşan Mete'ye seslendi:

"Mete!"

Mete bakışlarını arkasına çevirdi. Zülfikar abisini gördüğünde ise neşeli bir tebessüm belirdi dudaklarında.

"Zülfifar abi!"

Gülümsedi Zülfikar. Ona doğru gelen çocuğu izlerken yavaşça yere eğildi. Mete koşarak kucağına atladığında ise sıkıca sarıldı. Kimse bu çocukta şeytan tüyü olduğunu inkâr edemezdi. "Ne haber, lan?" dedi geri çekildiğinde. Önüne düşen saçları geri iteledi. Terlemişti. Elini sırtına attı. "Niye bu kadar koştun sen?"

"Oyun oynuyorum, Zülfifar abi."

"İyi bakalım. Bir oyun daha oynayalım." Minik bir öksürükle boğazını temizledi. "Eve koş. Halana söyle, lojmanın arkasına gelsin."

"Gelemez ki. Babam izin vermez. Evde *OHOL* varmış."

"*OHOL* ne, lan?"

Dudak büzdü Mete.

Kısa bir düşünme süresinin ardından aydınlandı Zülfikar. Dertli bir nefes verdi. Demek Hasan abi evde sıkıyönetim ilan etmişti. Şaşırtıcı değildi. Duru'nun telefonunun bile elinden gittiğine emindi. Yoksa onca mesaja, aramaya tepkisiz kalması Zülfikar'ın canını yakmakla kalmaz, onu parampuça ederdi. Buna inanmak istiyordu.

"Git, dediğimi söyle sen halana," dedi.

"Olm-" demeye meyleden Mete eline bırakılan bir avuç bozuk paraya birkaç saniye baktı. Eliyle kısa bir ölçüm yaptı. "Bu işe on beş az."

"Çüş!" diyerek şaşkınlığını en net şekilde dile getirdi Zülfikar. "Hassas kantar mı var elinde, oğlum? Nasıl bildin on beş lira olduğunu?"

"Biz bu işe yeni başlamadık, Zülfifar abi." Küçük elinde yer kalmadığı için diğer elini de açtı. Parmaklarını ileri geri salladı. "Dökül."

Yüzünü sıvazladı Zülfikar. On lira dışında nakit yoktu yanında. "Kart geçiyor mu?" diye sordu. *Temassız özelliğim var,* dese şaşırmayacaktı.

"Nakit alıyorum," diye bir cevap aldı.

"Lan, sen ne biçim bir çocuksun, ben anlamadım ki," derken cüzdanın dibindeki on lirayı minik eline sıkıştırdı. "Al. Olan bu."

"Bu parayla ancak arka tarafın camına kadar çıkarırım halamı, haberin olsun"

"Yirmi beş lira verdik, oğlum. Ne yapacaksın daha? Canımı mı alacaksın?"

"Asıl ben canımı ortaya koyuyorum, Zülfifar abi!"

Tip tip baktılar birbirlerine. Kolundaki saati çıkarıp rehin bırakma isteğine zor hâkim oldu.

"Tamam, arka cama çağır. Çağır da nereye çağırırsan çağır, koş."

Denileni yaptı Mete. O apartmana koşarken Zülfikar lojmanın arkasına dolandı ve ikinci kata odaklandı. Bu kadar belirsizlik başına ağrılar girmesine neden oluyordu. Madem kaçacaktı, önünde durmasının, elini tutmasının anlamı neydi? Sinirle soludu. Parmaklarını göz pınarlarına bastırarak kendini dizginlemeye çalıştı ama zordu. Pencerenin açıldığını duyduğu anda bakışlarını yukarı çevirdi.

Romantik bir âşık buluşması olabilirdi. Ama olmadı.

"Ne işin var senin burada?" diyen Duru oldukça tersti. "Delirdin mi?" Arkasını dönüp, abisinin gelip gelmediğini kontrol etti. Korkusu kendisi için değil, Zülfikar içindi. Zülfikar bunu bilmeyecekti.

"Delirdim!" dedi tek nefeste. Bir eli belindeyken diğer elini Duru'ya doğru kaldırdı. "İn aşağı. Gel yanıma!"

Kaşlarını çattı Duru.

"Ne diyorsun sen be?"

"Duru, aşağıya iniyor musun yoksa ben mi yukarı geleyim?" diyen Zülfikar oldukça otoriterdi.

Yeterince zordaydı Duru. Kafası karışık, kalbi kafasından daha da karışıktı. İkisinin birbirine karışan düğümleri boğazına dolanıyor, nefes almasını engelliyordu. Günler sonra Zülfikar'ı gördüğü şu saniye derin bir nefes alması ise akıl işi değildi. Bütün bu duygularının tam tersi bir tepki verdi.

"Saçmalıyorsun sen artık!"

Bütün gemileri çok önceden yakan Zülfikar için artık yakacak bir tekne dahi kalmamıştı. "Asıl saçmalayan sensin!" Burnundan soluyordu âdeta. "İstanbul'a mı döneceksin gerçekten?"

Cevap vermedi Duru. Ama ters ifadesi gözle görülür bir darbe yemişti. Hep olduğu gibi çenesini dik tutmaya çalıştı ama zordu.

"Ciddi olamazsın, Duru!" diye bir daha patladı Zülfikar.

"Sessiz ol," demekle yetindi. "Abim duyacak."

"Umurumda mı kızım!" Sağa sola bakındı. Yerde gözüne ilişen ilk şey bir kozalak olmuştu. Alıp şeytan taşlar gibi sevdiği kadına doğru savurdu. "Sarı şeytan!"

Kozalaktan kıl payı kurtuldu Duru. Bunu beklemiyordu. Şaşkınlık dolu bir bakış attı.

"Ne yapıyorsun be? Geri zekâlı!"

Bir kozalak daha savurdu Zülfikar. Kanına girip aklını çelmişti. Şimdi de bırakıp gidiyordu, öyle mi? Kesinlikle sarı şeytandı.

"Bana cesaret dersi veren kadına bak! Resmen kaçıyor!"

Bu noktada Duru da yükseldi. Ona fırlatılan kozalağı havada yakalayıp hızla geri savurdu.

"Ne yapmamı bekliyorsun? Saçma sapan bir şeyin içine düştüm. Daha fazla tahammül edemeyeceğim!"

"Valla ben de tahammül edemiyorum, Duru Hanım ama dönüp kaçmıyorum. Nerede lan senin anarşistliğin? Suç bu yaptığın!"

Yüzünü ekşitti Duru. "Ne suçu be?" dedi.

"Umut suçu! Önce umut verdin, şimdi kaçıyorsun." Sinirle sıktı dişlerini. "Duru! Beni delirtme, şu duvara yedi yirmi dört adını yazıp lojmanın önüne kendimi zincirlerim! Görürsün o zaman asıl anarşist nasıl oluyormuş!"

Zülfikar'ın ilk savurduğu kozalağı bulup tekrar cama döndü Duru. Geri savurdu.

"Defol git şuradan!"

Kozalağı geri savurdu Zülfikar.

"Senden âlâ korkak görmedim ben, kızım!"

İleri doğru eğildi Duru. İkisinin de yüzü sinirden kırmızıya dönmüştü.

"Seni gebertirim! Laflarına dikkat et."

"Dişimi kırdım lan ben senin uğruna! Senin şu yaptığın hainliğe bak!"

"Ben mi dedim abimin karşısında *âşığım*, diye böğürmeni! Bir anlık hoşlanma için cesur yüreklilik yapmasaydın sen de."

Bu noktada kocaman bir taş olsa savururdu Zülfikar. Sevdiği kadının dili akrepten farksızdı. Acı vericiydi. "Bir anlık hoşlanma mı?" diye yükseldi sinir dolu bir şaşkınlıkla. "Lan, sen beni öptün!"

Camdan aşağı daha çok asıldı Duru.

"Lan, asıl sen beni öptün!"

Aniden ortama başka bir ses dâhil oldu. Hemen yan taraflarındaki balkonda dikilen Hasan şaşkınlık dolu bir sesle, "Ne yaptınız, ne?" dedi.

Bakışlar o yöne döndü. Şok dolu bir ifadeyle bakıyordu Hasan her ikisine de.

"Abi!" dedi Duru.

"Hasan abi!" dedi Zülfikar.

Hasan için yeniden sinir patlaması vaktiydi zira bu duyduğunu hazmetmesi daha zor olacaktı. "Lan, ben sizin abinize!" diyerek ilk patlamasını yaşadı. "Sıçtım bacağınıza! Yettiniz siz artık!" Zülfikar'a parmağını salladı. "Sakın oradan bir yere gitme, ecelin olmaya geliyorum." Duru'ya döndü. "Sen de bu sefer cenaze işlemlerini başlat. Yedim sizi, oğlum!" Hızla içeri koştu. Tabancasını alması olasıydı.

"Kaç!" dedi Duru, Zülfikar'a.

Zülfikar'da yaprak dahi oynamadı. "Ben sen miyim ki kaçayım, kızım? Dur sen hatta!" Hızla ileri koştu. Peşinden, "Zülfikar, sakın salakça bir şey yapma yine!" diye bağıran Duru'yu umursamadı. Ömründe ilk defa her şey bu noktada sınırdaydı. Ne olacaksa olmalıydı. Zerre kadar umurunda değildi. Hızlı ve kararlı adımlarla apartmana yöneldi.

Evde ise büyük bir kargaşa hâkimdi. Kapıya koşan Hasan'ın bir koluna Zeynep sıkıca sarılmış, durdurmaya çalışıyordu. Mete diğer köşeden sessizce izlerken, Duru koşup evin kapısının önünde kollarını ve bacaklarını iki yana açtı. "Abi, sakın!"

"Ne *sakın*?" Gözlerinde büyük bir alev topu dönüyordu Hasan'ın. Koluna yapışan Zeynep'e döndü. "Öpüşmüşler, Zeynep!" Tansiyonu alnına vurur gibi olunca gözünü kapatıp elini alnına attı.

Zeynep'in bakışları Duru'ya döndü. "Oha! Ve sen bunu bana söylemedin mi?" Konunun onunla hiçbir alakası yokmuş gibi çenesi dik bir Duru vardı karşısında. Şaşkın bir bakış attı. Duru en gamsız hâliyle omuzlarını kaldırıp indirdiğinde ise çaresizce eşine döndü. "Olur öyle şeyler, Hasancığım. Biraz sakinleşsek mi?" diyerek olaya ılımlı bir bakış acısı getirmeye çalıştı.

Olmadı. Hasan pek de ılımlı değildi. Koluna yapışan Zeynep'i yana çekti. Kapının önündeki Duru'yu da önünden uzaklaştırdı. Zeynep ve Duru kapıyı açmasına engel olmaya çalışsa da yapamadılar. Hasan tek hamlede kapıyı açtı. Aynı anda karşılarında gördükleri silüet yüzünden kendi aralarındaki kaos kısa süreli bir sessizliğe büründü. Zülfikar karşısındaydı.

Sessizliği bölen Hasan, "Şimdi seni benim elimden kim alacak, lan?" dedi. Demir yumruğuyla ileri atılıyordu ki önüne geçen Duru oldu. Zülfikar'ın önünde yıkılmaz bir duvar gibi durdu.

"Hayır!" dedi sert çıkan bir sesle. "Bu sefer olmaz, abi. Ki
mezsin. Tek bir fiske vur hele, bana vurdun sayarım! Bir daha a
yüzüne. Çocuk yok senin karşında. Ali kıran baş keser gibi yumru
duramazsın ona!"

Hasan öylece kaldı.

Zeynep eliyle ağzını kapadı.

Olayı arkadan izleyen Mete'nin önünde bir tek çekirdeği eksikti. Onu da gofret yiyerek kapatıyordu.

"Ulan, madem ikidir önümde duruyorsun, neden kaçmak istiyorsun?" diye mırıldandı Zülfikar, Duru'nun kulağına.

Dişlerini sıktı Duru. "Konumuz bu mu?" diye sessizce mırıldandı. Geri itelemeye çalıştı. "Git şuradan!"

"Yanımda durmadığın sürece gitmem."

Cevap oldukça netti.

Bakışlarını arkasına çevirdi Duru. Gözleri keşişti. Kaçmak istedi ama zordu. Hatta bu açıdan bakınca imkânsız duruyordu. Tek bir cümle kalbini öyle bir doldurmuştu ki nefes alamayacak kadar dar geliyordu oda.

"Lan, siz ne yapıyorsunuz?" diye böğüren Hasan'ın sesiyle irkilerek önlerine döndüler. Hasan yine ileri atılıyordu ki Zeynep koluna sıkıca yapıştı.

"Hasan! Ay, Hasan!"

"*Ay, Hasan! Ay, Hasan!* Ne *Hasan*? Ne?"

İkisi yoğun bir savaş hâli içindeyken Zülfikar önünde dikilen Duru'ya daha da yaklaştı. Kaotik bir ortam değil de güllük gülistanlık bir ortam söz konusuymuş gibi kulağına eğildi. "Duru, bana inanıyor musun?" diye sordu.

Arkasını dönemedi Duru. Sadece yutkundu.

Cevap vermesine fırsat kalmadan, Hasan ileri atılıp Zülfikar'ın yakasını yapıştı. Sertçe geri iterken kapının önünden iki adım gerilediler. Zülfikar yakasındaki ellere değil, Hasan'ın omuzlarının arkasında kalan bal rengi gözlere bakıyordu. "Anlık değilsin!" diye bağırdı boğazını sıkan eller ve suratına inmeye hazırlanan bir yumruk varken. "Hele bir anlık hiç değilsin," diye devam etti. "Bu zamana kadar yaptığım hiçbir şeyi inkâr etmiyorum. İyi bir adam olduğumu söyleyemem. Ama sana uğruna savaştığım her şey üzerine yemin ederim ki senin *o kişi* olduğunu anladığım andan beri hayatımda başka hiçbir şeye yer kalmadı. İzin ver, sana da göstereyim."

Duru'nun göğsünden kopan bir şey boşluğa yuvarlandı. Ne olduğunu anlayamadı.

"Kesinlikle daha fazla almalıydım," diye mırıldanan Mete'yi kimse duy madı. Bu gergin ortam için ücreti azdı.

Ramiz Dayı yanılmıyordu. Her ihanet sevgiyle başlıyordu. En çok sevdiği tim arkadaşıyla bu noktaya gelmek, günlerdir içini oyup duruyordu Hasan'ın. Bir öfke dalgası daha bedeninde yoğun bir şiddetle belirdi. "Sikerim senin hayatını, Zülfikar!" Yakasını daha sıkı kavradı. "Anladın mı beni?" dedi en net şekilde. "Yaşadığına pişman ederim seni."

Tepki vermedi Zülfikar. Öylece baktı. Oysa Hasan korku görmek istiyordu gözlerinde. Derin bir gelgit yaşarken bir şans vermeyi seçti. Daha önce ona vurduğu için parmakları ve vicdanı sızlıyordu. Severdi Zülfikar'ı. Kıyamıyordu. "Şimdi git kapımdan!" derken sıkıca tuttuğu yakayı sertçe bıraktı.

Zülfikar bir adım bile gerilemedi.

Bir şans daha verdi Hasan.

"*Git*, dedim sana!"

Zülfikar yine gerilemedi.

Daha fazla dayanamadı. Yumruğu hâkim olamadığı öfkesiyle beraber havaya kalktı.

"Abi, hayır!" diye ileri atılan Duru'yu da, "Ay, Hasan!" diye yanına koşan Zeynep'i de umursamadı. Yumruğunu indirmesine bunlar yetmedi. Ama Zülfikar'ın geri çekilmemesi hatta bakışlarını kaçırmaması yetti. Bir eli yakasındayken diğer eli havada öylece kaldı. Emek geldi aklına. Sonra toprağa verdiği nice can, yoldaş, arkadaş, kardeş. Beraber geçirilen zamanlar, anılar...

En zorlu görevlerde yanında olan Zülfikar belirdi önünde. Sırtını kollayan oydu, ne zaman köşeye sıkışsa ilk koşan oydu. Ne zaman olduğunu hatırlayamadığı bir görevde, bir uçurumun kenarından düşmek üzereydi. Yaralıydı. O an yanına ilk koşan, bir an bile düşünmeden, onu uçurumun ucundan çekip helikoptere kadar dakikalarca sırtında taşıyan Zülfikar'dı. Pusuya düştükleri bir görevde canı pahasına ona silahını veren de yine Zülfikar'dı.

Kimsenin tutmaya gücünün yetmediği yumruğu bu anılar tutmuştu. Derin anılarda saklanan sevgi, sağlam bir bilekten daha güçlüydü. Kıyamadı. İkisi de birbirine kısa bir an için öylece baktı. Hasan yine korku göremedi. Bu korkusuzluk onu korkuttu. Yumruk yaptığı eli geri inerken yakasındaki el Zülfikar'ı hızla geri iteledi. "Siktir git, kapımdan!" diye soludu çaresiz bir sinirle. Hızla arkasını döndü.

"Gitmem!" dedi Zülfikar. Hasan'ın adımları durdu. "Duru da gidemez!"

Ya sabır niyetine derin bir nefes verdi Hasan. Bakışlarını önündeki Duru'ya çevirdi. Onun bakışlarının ise zaten Zülfikar'da olması o an içine saplanan bir oktan farksızdı.

"Zülfikarcığım, zorlamasak mı?" diyerek ılımlı olmaya devam etti Zeynep.

Hasan arkasına bakmadı. Bakarsa bu sefer o yumruğu tutacak bir anı bulamayabilirdi. Sert adımlarla ilerleyip Duru'yu kolundan yakaladı.

"Gir içeri."

Bedeni ilerledi ama bakışlarını Zülfikar'dan çekmedi Duru.

"Peşinden gelirim!" diye bağırdı Zülfikar. "Yemin ediyorum ki yaparım bunu, Duru. Ben gidemiyorsam sen de gidemezsin!"

Hasan daha fazla dayanamadı. Duru'yu kapıdan içeri atıp hızla yere eğildi ve kapının önündeki postalını kavradığı gibi Zülfikar'a savurdu. "Yolunu, yordamını, dalağını sikerim senin, gevşek pezevenk! Siktir git!"

Yana doğru bir adım atarak postaldan kaçtı Zülfikar. Bakışlarını ise Duru'dan çekmedi. Yine bağırdı. "Gidemezsin! Duy-" Kapı şiddetli bir gürültüyle yüzüne kapanınca kelimeleri kısa bir an için yarım kaldı ama tamamlamaktan da geri durmadı. "Duydun mu beni?"

Cevap gelmedi. Sessiz adımlarla apartmandan çıktı. Omuzlarında ilk defa bu denli yük hissediyordu. Hem Hasan abisini hayal kırıklığına uğrattığı hem de Duru'nun bakışlarındaki güvensizliği yakaladığı için. "Adam olsaydın da bunlar başına gelmeseydi, it kafam!" diye kendine söylenerek lojmanın arkasına ilerledi. Bekleyecekti. Başka çaresi de gidecek yeri de yoktu. Telefonunu çıkarıp Duru'ya kısa ama öz bir mesaj attı.

Aynı yerdeyim.

Yere oturup, sırtını duvara yaslayarak beklemeye başladı. Saniyeler, dakikalar, saatler geçti. Hava karardı. Yıldızlar gökyüzüne rastgele savrulmuş birer inci gibi başının üzerinde belirdi. O ise asla yerinden kıpırdamadı. Başını duvara yasladı, gözlerini kapadı. Görmeye değer bir şey yoktu etrafında. Ne kadar geçtiğini kestiremediği bir süre sonra ona doğru gelen adım seslerini duydu, hissetti. Yine de gözünü açmadı. Adımların durakladığını, gelenin yanına oturduğunu hissettiğinde de tepki vermedi. Derin bir sessizliğin koynunda oturdular. Belki de ikisinin de toparlayamadığı düşüncelere iyi gelecek ilaç buydu: Sessizlik.

"Saatlerdir burada mı bekliyorsun gerçekten?" dedi Duru en sonunda.

"Asıl anarşizm neymiş, gördün mü şimdi?"

Kulağına minik bir gülme sesi geldiğinde gözlerini araladı Zülfikar. O gülüşü görmeliydi. Bakışlarını yanına çevirdi. Uzun süre kapalı kalan gözlerini açınca bocaladı ama en sevdiği gülüşü yakaladı.

"İnanamıyorum sana," dedi Duru.

"İnan ki bu aralar ben de kendime bunu sık sık söylüyorum."

Sessiz kaldılar. Bakışları birbirinden kopup önlerine düştü. Lojmanın kırık dökük duvarına baktılar. Sol köşeye boyayla yazılan yazıya aynı anda takıldı bakışları.

Mevzu derin. Sana âşığım.

"Bunu sen yazmamış ol," dedi Duru.

Güldü Zülfikar.

"Ben olsam bunu yazmazdım."

"Ne yazardın?"

"*Sen bana öyle gülmeseydin konu buralara gelmezdi.*"

Bakışlarını yanındaki adama çevirdi Duru. Zülfikar da ona bakıyordu.

"Suçlu ben miyim yani?"

"Suç mu var ki ortada?" dedi Zülfikar.

Bakışları birbirinden kopamadı. "Suç değil," dedi Duru beklenmedik bir sakinlikle. "Ama..."

"Ne *ama* Duru?"

"Saçma," dedi en net şekilde. "Sen ve ben." Derin bir nefes verirken bakışlarını önüne çevirdi. "İmkânı var mı bunun sence?"

"Neden yanıma geldin o zaman?"

"Saatlerdir bekliyorsun. Ya ne yapacaktım?"

"Benim tanıdığım Duru'yu hiç kimse istemediği bir şey yapmaya zorlayamaz. İstemeseydin burada gebersem dahi dönüp bakmazdın."

Doğruydu. Bu sebepten derin bir nefes daha verdi Duru. "Ben senin gitmeni beklerdim ama. Demek ki seni hiç tanımıyormuşum." Zülfikar ona baktı. O ise önündeki duvara.

"Sen beni hiç tanımaya çalışmadın ki Duru."

"Şerefsiz bir kas yığınından başka bir şey yoktu karşımda. Mazur gör."

Güldü Zülfikar. "İyi bir öz geçmişim yok," dedi. "İnkâr edemem."

Duru gözlerini devirip, "Yok, bir de inkâr etseydin," dedi.

"Çok şey olabilirim, Duru. Ama yalancı biri asla değilim. Bu zamana kadar yaşadığım hiçbir şeyi saklamadım. Kendimi olmadığım biri gibi asla göstermedim."

"Şaşırtıcı," dedi Duru imalı bir sesle. "Eskiden bir hayli korkak görünürdün oysa. Şimdi üç öğün yürek yemiş gibisin."

"Değişen çok şey var," dedi tek nefeste. Bakışlarını Duru'ya çevirdi. Bu sefer Duru da ona bakıyordu. "Sen varsın," diye ekledi.

Ne diyeceğini bilemedi Duru. Ne zaman bu maviliklere baksa bir el yakasından tutup oraya doğru çekiştiriyordu sanki. Her şeyin farkındaydı. Mantığı *yapma*, diye bangır bangır bağırıyordu ama ilk defa kendini dizginleyemiyordu. Arafta kalmıştı. Kalbi ve aklı boğazını sıkıyor, nefesini kesiyordu. Bakışları tekrar önüne düşerken derin bir nefes aldı iradesini toparlamak adına.

Dilinin üzerinde tonlarca ağırlık vardı Zülfikar'ın ama içinde beliren korku, gururundan daha büyüktü. Eziciydi. Canını yakıyordu. Gururunu hiçe saydı. "Gitme, Duru," diyebildi yalnızca.

Gözlerinde gördüğü bakış ve sesindeki çaresizlik, o an için Duru'nun kalbini acıtmaya yetmişti.

"Gitmezsem ne olacak, Zülfikar? Birbirimize zarar vermekten başka ne yapıyoruz?"

Başını iki yana salladı Zülfikar. "Sen bana zarar vermezsin," dedi.

"Ama sen bana verirsin." Sözler bıçak gibi keskin, bakışlar ise bir o kadar yumuşaktı. "Bana çok net bir cevap ver. Sen olsan inanır mısın sana?"

Gerçekten net bir cevap verdi Zülfikar:

"İnanmam."

Yorgundu artık Duru. Kalbi dörtnala koşmuş gibiydi.

"O zaman ne bekliyorsun benden?"

Bu ses Zülfikar'ın kaburgalarını sızlatmıştı. İçinde yüzdüğü tereddüt denizinin farkındaydı. Bir süre daha sessizliğe sığındılar. İkisi de söyleyecek tek bir kelime bulamadı. Ne Duru *gidiyorum* diyebildi ne de Zülfikar *gitme*. "İyi bir ailede büyüdüm," diyen Zülfikar sessizliği böldü. "Babam da annem de postanede memurdu. Kardeşimle benim bir dediğimizi iki etmezlerdi."

"Kardeşin mi var?" dedi. Hakkında hiçbir şey bilmiyor oluşuna üzülmüştü Duru.

Onaylayan bir mırıltı çıkarıp, "Gülşah," dedi. "Antalya'da mimarlık okuyor. Çok iyi anlaşacağınıza eminim. Senin kafadan."

"Pardon da ne varmış benim kafada?"

Zülfikar elini sallayıp, "Uçuyor sizin kafa sarı kafa, uçuyor," dedi.

Duru gözlerini devirip, "Gerçek Zülfikar'a *hoş geldin* deyin," dedi.

Gülümsedi sadece. "Konuyu dağıtma. Ciddi olmaya çalışıyorum burada." Boğazını temizledi. "Annemler işle çok meşgul olduklarından bizimle pek

ilgilenmezlerdi. Gençlik işte, ihmal edildiğimizi düşünürdüm o sıralar. Sokak serserisi olmuştum. Hayatta bir amacım yoktu çünkü. Boş boş dolaşıyordum. Okula bile gitmiyordum çoğu zaman. Kaçıyordum. Kendimi arıyordum belki de. O zamanlar ben bile anlayamıyordum kendimi. Annem ve babam ne yaptıysa yola getiremedi beni. Öyle yola getireceğim diye dayak falan da atmazlardı. Konuşup dururlardı. Bir gün babam yine aldı beni karşısına, sanıyorum ki yine akıl verecek. *Senin derdin ne?* diye sordu. Dudak büzdüm." Bunu derken o andaymış gibiydi ifadesi. "*Boş her şey,* dedim. *Anlamsız. Uğruna savaşıp benim olmasını isteyeceğim, benim olduğu için koruyacağım bir şey yok. Önümde bir hayat göremiyorum.* Kızmadı. Hiçbir şey demedi hatta. Birkaç gün sonra eve bir zarf geldi. Askere çağırıldım. Babamın o kâğıdı verirken söylediklerini hiç unutmam. Uzattı kâğıdı, dedi ki *al, uğruna savaşacağın şey.*" Bakışlarını Duru'ya çevirdi. "O andan itibaren hayatımın anlamı bu oldu. Vatanımı korumak. Ona asla ihanet etmedim. Aklımdan dahi geçirmedim."

"Buradan askerlik anılarına mı geçiş yapacağız?"

Güldü. "Onları başka bir zaman anlatırım artık. Şimdi konu sensin." Bakışlarını Duru'ya çevirdi. "Sen benim vatanımdan sonra uğruna savaştığım, benim olduğu için koruyacağım tek şeysin, Duru."

Duru cevap veremedi. Verecek cevabı da şu an için pek yoktu. Kelimeleri kayıptı. Sadece göğsüne vuran kalbinin sesi dolduruyordu kulaklarını.

"Bir şans," dedi Zülfikar sakince. "Senden sadece tek bir şans istiyorum. Bırak da sana gerçek Zülfikar'ı göstereyim. Bırak, uğruna savaştığım her şeye sadık kaldığımı sana göstereyim. Evet, hiçbir şeyin garantisini veremem belki. Büyük bir öz güvenle *bana inan,* diyemem. Belki devam edemeyeceğiz, belki sürekli kavga edeceğiz, belki mutsuz olacağız. Kedi köpek gibi birbirimizi yiyeceğiz. Kalplerimiz kırılacak. Ama izin ver, sana bunların aksi de olabileceğimizi ispat edeyim."

Derin bir nefes almak istedi Duru ama olmadı. Nefesini bırakmayı denedi, o da olmadı. Kilitlenip kaldı. Kaçmak istedi ama kaçamadı. Kendine sürekli söylediği bir söz vardı:

Bir kadının kendine yapacağı en büyük ihanet, sadakat duygusu olmayan bir adamın ellerine hayatını gözü kapalı bırakmaktır.

Annesini hatırladı. Yıllarca babasını bekleyen annesini... Babasını hatırladı. Yıllarca annesinin yanında dahi başka kadınlara bakan, annesini sürekli onlarla kıyaslayarak rencide eden babasını...

"Ne ben babanım... dedi Zülfikar düşüncelerini okumuş gibi. "Ne de sen annen. Ne ben sana öyle bir şey yaparım ne de sen buna izin verisin. Onların kaderini bizim omuzlarımıza yükleme."

Başka bir sözünü hatırladı Duru.

İnsan kaçtığı şeyin mahkûmudur.

Derin bir nefes aldı düşüncelerini toparlamak adına. Ellerini alnına atıp düşüncelerini toparlamak için aldığı nefesi, bu sefer düşüncelerini ondan uzaklaştırmak ister gibi dışarı verdi. Birkaç dakika sürdü sessizlik. "İnkâr ettiğim, karşı durduğum her şeysin, Zülfikar," diyebildi en sonunda. "Biliyorsun, değil mi?"

Buruk bir edayla gülümsedi Zülfikar.

"Büyük konuştuğum, *yapmam* dediğim her şeysin, Duru. Sen de bunu biliyorsun, değil mi?"

İkisinin de bakışları bu sefer aynı anda birbirine döndü. Göğüs kafeslerinden kanatlanan iki güvercinin yolları kesişti. Doğru değildi, mantığına ve ona tamamen tersti ama Duru daha fazla kaçacak gücü kendinde bulamadı. Köşeye sıkışmıştı. Aylardır kendiyle verdiği mücadelenin sonuna geldiğini hissediyordu. Kalpleri deli gibi atarken ikisi de içlerinden ilk gelen şeyi yaptı.

Bedenleri aynı anda birbirine döndü. Duru, ellerini Zülfikar'ın yanaklarına yerleştirdi. Zülfikar'ın elleri ise Duru'nun beline dolandı ve dudakları, arada karşı koyulmaz bir mıknatıs varmış gibi birbirine kenetlendi. Acemi değillerdi birbirlerinin tenine. Aksine yıllardır birbirine aitmiş gibi bir hâkimiyet vardı ikisinin de üzerinde. Duru'nun elleri genç adamın yüzünden ayrılıp, boynuna dolanırken bu sefer Zülfikar, Duru'nun yüzünü ellerinin arasına aldı. Silah tutarken titremeyen elleri, Duru'nun yüzünde gezinirken titriyordu. Dudakları ise nefes dahi almadan birbirini keşfetmeye devam etti. Bir noktadan sonra Zülfikar önündeki bedeni daha çok çekti kendine. Göğüs kafesleri körük gibi inip kalkarken nefesleri birbirine karıştı.

Dudakları ayrıldığında gecenin karanlığına rağmen ışıl ışıl parlayan gözlerle baktılar birbirlerine.

Kısa bir an için birbirlerinin dudaklarına vuran nefesleri tek sesti. "İnanamıyorum kendime," diye mırıldandı Duru. Sesi öyle yumuşak çıkmıştı ki eriyeceğini sandı Zülfikar. Dudağının kenarına minik bir öpücük bıraktı. Yüzüne düşen birkaç hırçın, sarı dalgayı geri itti. İkisi de içli içli baktılar birbirlerine. "Abim bizi gebertecek," diye mırıldandı Duru. Bütün savunma mekanizması tam dibindeki beden yüzünden yerle bir olmuş durumdaydı.

Çapkınca güldü Zülfikar. "Ne o?" dedi. "Korkuyor musun?"

Çenesi anında yukarı kalktı Duru'nun.

"Asla."

"O zaman ne yapacaksın, biliyor musun?"

İkisinin de bakışları dudakları ve gözleri arasında gidip geldi. Mikr... verli yerindeydi.

"Ne yapacakmışım?"

"Son bir anarşistlik daha yapıp kendini bana zincirleyeceksin."

Gülmeden edemedi Duru. *Hay hay,* der gibi bir ifade belirdi yüzünde. Dudakları yine buluşurken kolları birbirine dolandı. Akrep misali sokan bu dilin başka maharetleri olduğunu gören Zülfikar şaşkın ama bir o kadar da hâlinden memnundu. *Zehrin şifasının yine akrepte olması* gibi mucizevi bir olaydı bu. Nefessiz kalana kadar birbirlerinin nefesinde soluklanmaya devam ettiler.

Geceyi aydınlatan ay, onları aydınlatan ise gözlerinde beliren aşkın ışıltıları oldu.

"Ben bunu takmam," dedi Aslıhan abla ters ters. Elindeki minik, beyaz duvağa tuvalet fırçasına bakar gibi baktı. "Bu ne saçma bir şey ya! Küçük duvak mı olur?"

İlk gözlerini deviren Gülhan abla olmuştu. "*Gelin sen ol,* demedik, abla. *Kafana takıp gelinin etrafında dön,* dedik"

"O daha saçma. Neden ortada oturan gelinin etrafında, elimizde mumlarla dönüyoruz ki? Ne bu? Evlilikte şans ritüeli mi?"

Bir kez daha gözlerini devirdi Gülhan abla. Cevabı ise kucağındaki Ahsen "Teyze huysuz," diyerek verdi.

Gülmeden edemedim. Gülhan abla ise kızını hemen onayladı. "Huysuz olsa iyi. Senin teyzende huy yok!" Arkasını dönüp, *ya sabır* çekerek, uzaklaşırken bakışlarımı Aslıhan ablaya çevirmiştim. Kısa bir an için bakıştık.

"Hiç bakma öyle," dedi en sonunda. "Saçma olan bir şeyi sırf toplumun yarısı onaylıyor diye ben de onaylayacak değilim. Ne bu yani?" Elini, *kınayı getir,* der gibi başının etrafında çevirdi. "*Kınayı getir aney, parmağını bastır aney!* Madem aney bu kadar derdi, vermesin kızını kocaya. Allah Allah!"

Güldüm. Murathan'ın ikizi olabilirdi. Bu yüzden anlaşamıyorlardı zaten. İki huysuz bir araya gelince patlama kaçınılmaz oluyordu. "Ama benim hatırıma bir kere *kınayı getir aney* dersin, değil mi?"

Omuzları düştü.

"Bana bunu yapamazsın."

Kendimi gösterip, "Bindallı giyiyorum," dedim. "Bana bunu yaptıran hayat sana da iki tur bunu söyletir diye düşünüyorum."

Beyninden vurulmuş olabilirdi. Omuzları çaresizce çöktü. İmdadına ise Ahsen'in, "Teyze, çiş!" diyen feryadı yetişti. O, Ahsen'i lavaboya götürürken ben derin bir nefes verdim. Minik, beyaz duvaklı taçları takma işi nedimelerime aitti. Yani ben hariç ortamda bulunan herkese. Evet, o kutsi gün bugündü. Bugün benim kına gecem vardı. Hatta tam olarak şu saniyede bu olayın içindeydim.

Annem, halam, Neslişah teyze, Gülhan ve Aslıhan abla, Zeynep abla, bizim kızlar olarak bir aradaydık. Bu akşam bu tayfa çılgınlar gibi eğlenip gelin olan bana kınalar yakacaktı. Küçük bir mekândaydık. Her yer kırmızılarla süslüydü, yetmezmiş gibi bir de başköşeye kurulmuş tahtım vardı.

Ben istememiştim ama mekân sahibi olan abla, kendisi gelin oluyormuş gibi heyecanlı olduğu için tahtımı kendi getirtmişti. Bana da ihtişamlı, parlak taşlarla bezeli, bordo bindallımı giyerek, bu tahta oturup ortama *haremi artık ben yönetiyorum* bakışı atmak düşüyordu ki şu an tam olarak onu yapıyordum. Bu bindallıyı giyince, insana otomatik olarak Hürrem Sultan hırsı yükleniyor olabilirdi. Bu sebepten çenemi daha da yukarı diktim.

Asil bir şekilde tahtımdan kalkıp kızların yanına ilerledim. Ama bindallıyla yürümek zordu. Hürrem Sultan sinirine bu noktada hak verdim. Hayır yani kadın bunu mu taşısın yoksa koskoca haremin o kadar yükünü mü? Hak verilmeliydi. Zorlukla ilerledim. Annemle Neslişah teyze yine ciddi bir şeyler konuşuyor, halam bir köşede telefondaki Fedai Bey'le cilveleşiyor, Aslıhan ve Gülhan abla duvak kavgası veriyor, Mete Ahsen'i kovalıyor, Duru, Aybüke, Bilge ise etrafına oturdukları masada kendi aralarında konuşuyorlardı. İş yerinden birkaç arkadaş daha vardı. Babaannem yola dayanamadığı için gelememişti. Hakkını düğünden yana kullanacaktı. Gökalp ise Murathan'la birlikteydi. Bu akşam erkek erkeğe Timur'da takılacaklardı.

Bizim kızların yanına ilerleyip en yakın sandalyeye bıraktım kendimi. Bu şey gerçekten ağırdı. "Nefes alamıyorum," diyerek durumumu özetledim.

"Ama çok güzel oldun," dedi şöbiyetim. "Bak bak doyamıyorum."

Ağzını yerdim. Gülerken minik bir öpücük attım.

Elindeki telefona kısa bir an tebessüm ederek baktı Aybüke. "Bizimkiler partiye başlamış," dedi. Telefon ekranını bize doğru çevirdi. Görselde hun harca gülen Barbaros, yanında elleri kucağında bağlı bir şekilde oturan Zülfikar, sigara içen Timur, hepsine uyuz bir bakış atan Murathan, köşeye sinmiş Gökalp ve hepsine elinde tepsiyle çay sunan Alican vardı. Yanındaki Duru'ya döndü Aybüke. "Zülfikar'ın şu duruşundan, karşısında Hasan abinin otur-

duğuna yemin edebilirim." Nadir duyulur bir şekilde minik, sesli bir kahkaha attı. "Tipe bak."

Düştüğü duruma inanamıyor olmalıydı ki başını iki yana sallamıştı Duru. "Gülmeyin adama," dedi. "Abimle aynı ortamda olmak yeterince geriyordur zaten."

Güldük hepimiz. Neden gülmeyecektik ki? Duru'nun anlattığına göre kaçınılmaz son gerçekleşmişti. Duru ve Zülfikar aşkı, bu senenin bütün aşk havadislerini sollayarak birinci sıradan listeye giriş yapmıştı. Henüz çiçeği burnunda olan bu çiftten ise Hasan abi hariç herkesin haberi vardı.

"Kendinle gurur duymalısın," dedi Aybüke. "Bu adam normal şartlar altında bu partiye pasta getirir, içinden dansöz çıkarırdı." Telefonu tekrar Duru'ya çevirdi. *Biz Allah yolundayız,* der gibi oturan Zülfikar'ı yakınlaştırdı. "Şu duruşa bak."

Halam muhabbete dâhil olup, "Her çapkının hazin bir sonu vardır, kızlar," dedi. "Kendimden biliyorum." Yanımdaki sandalyeye kuruldu. Düzleştirdiği uzun saçlarını en havalı şekilde geri savurdu. Leopar aşkından burada da vazgeçmemiş, dişi kaplan gibi gezmesine neden olacak bir elbise giymişti.

Derin bir nefes verdi Duru. "Temennimiz, bu şekilde devam etmesi," dedi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye oldukça romantik bir soru sordu Bilge. "Ben Barbaros'la ilk sevgili olduğumuz zamanlarda geceleri kalp çarpıntısından uyuyamıyordum."

"Abim bir salsa bakacağım ne olacağına da..." Derin bir nefes daha verdi. "Neyse. Şu fotoğrafı atsana bana, Aybüke."

Zülfikar'a atıp alnından öpecekti muhtemelen. Onlar fotoğrafı atarken ben aklıma takılan başka bir soruyu yöneltip, "Zehra ve Ayşegül nerede?" diye sordum. Zehra kurstan gelince *hazırlanacağım,* diyerek odaya girmişti. Ayşegül ise makyajını beğenmemiş, baştan yapıyordu. Biz evden çıkarken onlar hâlâ evdeydi.

"Aradım ben," dedi Bilge. "Yeni hazırlanmışlar. Birazdan gel-" Tam o an kapıdan içeri giren ikiliye döndü bakışlar. "Geldiler bile," diye tamamladı lafını.

Ayşegül her zaman olduğu gibi göz alıcıydı. Mor bir elbise giymişti. Bedenini sarıyor, dizlerinin hemen altında bitiyordu. Klasik Türkan Şoray güzelliği içindeydi. Zehra kuşum ise minnoştu. Beyaz, uçuş uçuş elbisesi dizlerinin biraz üzerindeydi. Esmer tenine ve kıvırcık saçlarına pek yakışmıştı. İkisi de bize doğru ilerlerken, gülümsemeden edemedim. Ama bu gülüşe sadece Ayşegül karşılık verdi. Zehra başı yerde, omuzları çökmüş, elindeki çantayı sıkı

sıkı tutarak bana doğru ilerliyordu. Hoşuma gitmemişti bu görünüş. Geçtiğ kaç gündür de böyleydi. Ya kurstan gelir gelmez odaya giriyor ya da bizim muhabbetlerimizi sessizce dinliyordu.

"Biz gelmeden oynamaya başlamadınız, değil mi?" dedi Ayşegül gelir gelmez.

"Sence?" dedi Duru.

Çantasını masanın üzerine savurup saçlarını geri iteledi. Keyifle gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Hadi, başlayalım o zaman." Sağa sola baktı. "Ben müzikleri ayarlayıp hemen geliyorum." Topuklu ayakkabılarının üzerinde koşarak ilerledi.

"En çılgın şarkılara hazır olun," dedim. İlk şarkı olarak Serdar Ortaç'tan *Gıybet* seçeceğine yemin edebilirdim hatta ispatlardım ama buna gerek kalmadan, ortamdan tam olarak aynı şarkının ritmi duyuldu.

"Bari siz takın şu taçları. Boşuna mı o kadar para verip aldım?" diyerek Gülhan abla geldi yanımıza. Kızlara tek tek uzattı taçları.

"Beni es geç," dedi Duru.

Cevap dahi vermedi Aybüke.

"Ben takarım," diyerek alan tek kişi şöbiyetim olmuştu. Ciddi anlamda alıp keyifle taktı.

"Hayır, efendim, herkes takacak," derken oldukça kararlıydı Gülhan abla. Elindeki taçları itiraz kabul etmeyen bir ifadeyle hepsinin başına takmaya başladı. "Kına yakmaya geldik, şu hâlinize bak. Hepinizin içi geçmiş."

"Bana da taç!" diye bağıran Ayşegül kıvıra kıvıra geldi. Tacı takıp, tekrar kıvırarak piste ilerledi. Ortamın sinerjisini tavan yaptıracak bir enerji içindeydi. "Hadi, piste!"

"Bir şu kızın sevgilisi yok ama onun enerjisi hiçbirinizde yok," diye homurdandı halam. "Püh, sizin gençliğinize." Hızla ileri koştu. "Geldim!" Piste doğru koşup Ayşegül'ün çılgın dansına katıldı. En kıvrak hâliyle hünerlerini gözler önüne serdi.

"Doğru diyorlar. Oturmaya mı geldik? Kalkın," diyerek hepsini piste doğru çekiştirdim. Aybüke hariç diğerleri uydu bu çekiştirmeye. Yaklaşık on beş dakika boyunca çılgın şarkılar eşliğinde pistin tozunu aldık. Annem ve Neslişah teyze bile halay çekmişti. Aslıhan abla gönülsüz olsa da mecburen bir tur halay dönmüştü. Ben ise koptukça koptum, oynadıkça oynadım. Topuklularla oynamak zordu ama durmak da benim lügatimde yoktu. *Hazır Edin Kınaları Kızlar* dedik, *Rakkas* dedik, *Erik Dalı* dedik, dedik de dedik.

Bir noktada Aybüke bile hafif bir göbek atma girişiminde bulunmuştu. Oldukça da başarılıydı. Süleyman görse kalpten gidebilirdi. *Para Bizde* bes-

tesi çaldığında ise Mete'nin pistin ortasında tepeüstü dönme şovu gö[illegible] değerdi.

Kızlar pistte oynamaya devam ederken ben su içmek adına masaya [illegible]ledim. Peşimden gelen Aybüke'yi fark etmemiştim. Kendini sandalyeye b[illegible]kınca gülümsedim.

"Devam etsene. Neden durdun?"

"Sen varken oynarım. Yoksa karışmam o işe."

Gülerek. "Bence beni seviyorsun," dedim.

Sadece güldü. Yeterliydi.

"Zehra nerede?" diye sordum yeni bir aydınlanmayla.

"Bilmem. Buradaydı az önce." Ağır bir edayla etrafa bakındı. "Bu aralar bir hâller var onda."

"Değil mi? Bir garip davranıyor."

Başıyla onayladı.

"Ben dışarı bakıp geleyim. Sen devam et."

Aynı saniyelerde Zehra içeri girdi. Başı yine yerde, bir eli sıkıca bileğindeydi. Bu, benim ellerimle yaralarını sardığım Zehra değildi. Omuzlarını ve duruşunu dikleştirmek için gecelerce yanında yattığım, saçlarını okşayarak uyuttuğum, kendi kâbuslarımı hiçe sayıp o kâbus görmesin diye uykularında başında beklediğim Zehra değildi. Gözlerinde tedirginlik, duruşunda bariz bir değişim vardı. Bu hâliyle onu ilk gördüğüm yaralı Zehra gibiydi.

Aybüke de bunu görmüş olmalıydı ki oturduğu yerde hafifçe dikleşti. Zehra'nın yanımıza gelişini öylece izledik. Ürkek adımlarla gelip Aybüke'nin iki sandalye yanına oturdu. Bileğindeki elini bırakmadı. Başı yerde kaldı birkaç saniye. Sonra ise bize döndü. Üzgün bakışlarla göz kırpıştırırken gülümsedi ama zoraki bir gülümseme olduğunu bir kör bile anlayabilirdi.

"Oynasanıza. Niye oturdunuz?" diye mırıldandı.

Sadece baktık. "İyi misin sen?" dedim en sonunda.

"İyiyim," dedi hemen. Yine zoraki bir edayla gülümsedi. "Sorun yok."

Bence bayağı sorun vardı. Şüpheli bir bakışla süzüp, "Emin misin?" dedim. Başını aşağı yukarı salladı. "Gel, oynayalım o zaman."

"Siz oynayın," dedi. "Ben biraz oturayım." Ellerini masanın altına atıp bacaklarını ovuşturdu. "Ayakkabı vurdu galiba. Parmaklarım acıyor."

Çok ani bir hamle yaptı Aybüke. Hızla yana eğilip Zehra'nın masanın altına sakladığı bileğini kavradı. Bakışları her zamankinden daha da sertti. "Bu ne?" derken sesindeki tını beni bile üşütmüştü.

Zehra'nın gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Aybüke ise bileğini benim göremeyeceğim şekilde yukarı kaldırdı. Gördüğüm şeyle kan beynime sıçrarken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Mosmordu bileği.

"Zehra!" diye korku ve sinir karışımı bir inleme döküldü dudaklarımdan. Masanın etrafından dönüp koşar adım yanına ilerledim. Yanındaki sandalyeyi çekip oturdum ve bileğine uzandım. "Gerçekten bu ne? Kim yaptı bunu?"

Bileğini elimizden kurtarmaya çalıştı. "Hiç kimse," diye mırıldandı ama ağladı ağlayacaktı. Gözleri dolmuştu, dudakları titriyordu. O benim kardeşim gibiydi. Tırnağına zarar gelse benim içim sızlayacak gibi hissediyordum ki şu an tam olarak öyle olmuştu.

"Zehra!" diye daha sert çıkan bir sesle yükseldim. "*Kim yaptı bunu sana?*"

Sessiz kaldı. Aslında sessizce ağladığını ona ilk baktığım andan itibaren görebiliyordum. Kocaman bir gözyaşı tanesi yanağına yuvarlandı. Dudakları titredi. "İki kız var," dedi en sonunda. "Bilmiyorum, dertleri ne. Bulaşıp..." Gerisini getiremedi. İç çekerek, ağlarken, kelimeleri kaybolup gitmişti. Ona zarar veren her şeyi yerle bir edebilirdim. Bir balatam koparken gözüm seğirdi.

Ama benden önce Aybüke'nin balataları kopmuş olmalıydı ki Zehra'nın bileğini bırakıp kedi yavrusu gibi ensesinden yakaladı. "Ağlama, kalk!" dedi dişlerini sıkarak. "Kalk, göster bana. Kim yaptı bunu?"

Bocaladı Zehra. "Aybüke abla," diye mırıldandı ama çok geçti.

"Kalk, yürü!" diye ensesinden çekiştirmeye devam etti Aybüke. Sandalyeleri iterek ayaklandık. Ben bile bir an ne olduğunu anlayamamıştım. "Buradalar mı? Kim? Dışarıdan geldiğine göre buradalar. Göster hemen!"

Ortamın karışması kaçınılmazdı. Aybüke, Zehra'yı geldiği yöne doğru ilerletirken, ben de bindallımın eteklerini toparlayıp peşlerine düştüm. Bu durumu gören pist ekibinden Bilge ve Duru da koşar adım peşimizden gelmişti. Hemen peşlerinden ise, "Ay, yine ne oldu?" diyen Ayşegül koşturuyordu. Zehra, Aybüke'nin elinde tavaya atılan hamsi misali çırpınıyordu.

Dışarı çıktığımızda Aybüke durdu. Gözlerinden lazer çıkarma imkânı olsa yapardı. Zehra'yı kendine çevirdi. "Dışarıdan geldin," dedi. "Buradalar mı? Onların yanından mı geliyordun? Buradalarsa söyle yoksa ben bulurum!"

Dudakları titredi Zehra'nın. Bakışları bulunduğumuz yolun ilerisine takıldı. Sokak lambasının aydınlattığı yolda iki kız vardı. Yan yana ilerliyorlardı. "Onlar," dedi sesi titreyerek. "Kursta da kaç haftadır böyle yapıyorlar. Kitaplarımı yırttılar, iteklediler, merdivende çelme taktılar. Az önce tuvalete gittim, oraya da geldiler. Ne istiyorlar, anlamiyorum-" Şu durumda bile düzeltti kendini. "Yani anlamıyorum. Hiçbir zararım yoktur onlara." Bu noktada

hıçkırarak ağlamaya başladı. "Çok kötüler. Hiçbir kötülük yapmadık onlara. Üzülirem!"

Bunu ağlayarak öyle kırgın bir şekilde söylemişti ki artık bütün olarak sinirliydik.

"Şu gidenler mi?" diyerek ilk atılan Duru oldu. Yana itteldi hepimiz. "Çekilin önümden. Dağ başı mı burası? Zorbalık yapmak ne demek?" Çekilmesine fırsat vermeden hepimiz onunla birlikte öne doğru bir adım atmıştık.

Elini alnına attı Ayşegül. "Hadi buyur," dedi. "Sonumuz yine karakol, ben diyeyim."

Bilge ise hâlâ bizden umutluydu.

"Sakince konuşuruz, değil mi kızlar? Aybüke? Duru? Gökçen? Kavga etmeyiz, değil mi?"

Kimse cevap vermedi.

Aslıhan ablayla Gülhan ablanın arkamızdan seslendiğini duydum. Arkama dönüp *bir dakika* işareti yaparak tekrar önüme döndüm. *Ağalar! İşte, şimdi beni tutmanız gereken durumlar var.* Zira kelle alabilirdim ama Aybüke herkesten daha çok sinirlenmişti. Koşar adım giderek elemanların birinin kolundan tuttu ve kendine çevirdi. "Bana baksanıza siz!" derken Kuzey Tekinoğlu'ndan hiçbir farkı yoktu.

Aybüke'nin, Zehra ilk geldiği zaman ona güvenmeyen, elinden su dahi içmeyen, gördüğü her yerde ters bakışlar atan kadından şimdi Zehra ağlıyor diye ortalığı ateşe verecek kadına evrilmesi, yaşadığımız anın tek olumlu yanı olabilirdi. Aybüke'ydi işte. Zor seviyordu ama sevdiği şeyleri tüm benliğiyle sahipleniyordu. Tıpkı Murathan gibi.

İki genç kızdan biri zayıf, diğeri hafif kiloluydu. Bu durum Aybüke'nin elini kolunu daha da bağlamış olmalıydı ki sinirle ellerini beline attı. Dilini alt damağına sıkıştırarak uyuz olduğunu fazlasıyla belirtti.

"Ne oluyor, lan?" dedi hafif kilolu olan. Bakışları bize dönmüştü. Hepimizin arasında kalan Zehra'yı gördüğünde ise bakışları kısıldı. Ukalaca güldü. "Hayırdır? Bizi amca kızlarına şikâyet mi ettin?"

Zehra bir adım geri atıyordu ama izin vermedim. Elinden tuttum. Bir adım bile geri çekilemezdi bu zorbalığın karşısında.

"Biz ablalarıyız," dedim. "Asıl siz kimsiniz?" Zehra'nın elini biraz daha sıktığını hissettim. Biz vardık, onun ailesiydik. Her zaman arkasındaydık. Bir değil, iki değil, tam beş ablası vardı onun: Ben, Bilge, Duru, Ayşegül ve Aybüke. Kimse ona dokunamazdı. Bizim çiçek açsın diye her gün sulayıp cam önüne bıraktığımız çiçeğimizin dallarını acımasızca kıramazlardı. İzin vermezdik!

Kızlar cevap vermedi. Gözlerini devirerek ilerlemeye niyetlendiler ama Aybüke'nin kurşun kadar ağır bakışlarıyla karşı karşıya gelince, irkilerek iki adım gerilediler. Aybüke aniden zayıf olanın kolundan kavradı. Kız kısa bir an için inlerken, bizim başkan ters bakışlarını diğer kızdan çekmeden öfkeyle soludu.

"Kardeşin mi bu senin?"

Az önce bize diklenen korkmuştu ama dik durmaya çalışıyordu. "Arkadaşım," derken sesi kısık çıkmıştı.

"Sıksam şimdi bu kolunu," dedi Aybüke tane tane. "Canını yaksam kızarsın bana, değil mi? Arkadaşının canını yaktım diye öfkelenirsin." Öfkeli bir nefes daha verdi. "O zaman ben şimdi size ne yapayım? Siz söyleyin!"

Cevap vermediler. Korku dolu ifadelerle baktılar. Aybüke bu hâllerine acımış olmalı ki kızın kolunu bıraktı. "Akıllı olun!" dedi kısa ve net bir şekilde. "Bir daha sizi Zehra'nın etrafında görmeyeyim." Kızlara ters bakışlar atarken bize doğru ilerledi. Yaşlarının küçük oluşu elini kolunu bağlamıştı muhtemelen. "Yürüyün," diyerek bize de net bir komut verdi. Herkes dinledi. Aybüke dediyse itiraz hakkımız yoktu. Aynı anda geri döndük. Bu süreçte bindallımın eteğini ve Zehra'nın elini bırakmamıştım.

"Neden dönüyoruz?" diye söylendi Duru. "Bunlar laftan anlamaz."

"Duru, Allah kitap aşkına, bir sus be!" diye isyan etti Ayşegül. "Ne güzel olaysız atlattık işte. Gidip kınamızda güzelce eğlenelim, lütfen."

"Çoluk çocuk," diye homurdandı Aybüke. "Onlarla mı uğraşacağız? Boş verin. Ayrıca siviller. Ben sivil dövmem."

"Bunu en son dediğinde nezaretteydik, Aybüke," demeden edemedim. "Neyse. Zehra iyiyse sorun yok." Bakışlarımı Zehra'ya çevirdim. "İyisin, değil mi?"

Derin bir minnet ve kelimelere dökülemeyecek sevgiyle bakıyordu hepimize. Gözleri dolu doluydu. Başını aşağı yukarı salladı. Bu hayatta insana en güven veren duygu bir ailenin varlığıydı. Dudaklarından kelimeler dökülmese bile bakışlarının sesi vardı.

Derken bu tatlı anı bölecek fevkalade bir şey yaşandı. Hatife inledi Aybüke. Bakışlar ona döndü. Aniden durmuş, elini başına atmıştı. Eline baktığında avuç içindeki kanla herkesin gözleri fâr görmüş tavşan gibi açılırken, Aybüke ağır ağır gözlerini kapatıp açtı. Dudaklarını dişledi. Başını hafifçe sağa eğip boynunu öyle ağır bir şekilde kütletti ki oldukça ürkütücü görünmüştü. Aynı saniyelerde arkasını döndü. Ve tarihin tekerrürü saniyeler içinde yine gerçekleşti.

Ortamda büyük bir sessizlik hâkimdi. Öyle ki havada uçan sineğin sesi bile alınan nefeslerden daha sesliydi. Çakmak yanlışlıkla yere düşse patlardı. Minik bir kıvılcıma neden olacak her şey ortamı aleve verebilirdi.

Ve bütün bunların sebebi, Hasan'ın pürdikkat Zülfikar'a bakıyor olmasıydı.

Kusacakmış gibi elini ağzına atmıştı Alican. Barbaros stresten kaşlarını yolmak üzereydi. Süleyman aval aval etrafa bakıyordu. Gökalp bir köşeye sinmiş, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Murathan ve Timur ise yan yana oturmuş, hepsinin bu hâlini boş bakışlarla izliyordu.

"Benden daha sessiz olmanız hoş değil," dedi Timur en sonunda. "Ya konuşun ya da evimden siktir olup gidin."

Ortamın gerginlik seviyesi yüzünden kaşları dökülecek olan Barbaros bu fırsatı kaçırmadı. "Aynen, abi," dedi. "Konu açsanıza. Konuşalım." Yanındaki Zülfikar'ı dürttü. "Konuş, kanka."

Zülfikar oldukça imalı bir bakış attı. Ağzını açtığı an ağzına çok başka şeyler yapılabilirdi. Nasıl konuşabilirdi ki? Ama timin neşesi ve çenesi susunca hepsinin dili otomatik olarak bağlanıyordu. Bunu bu akşam çok net anlamışlardı.

"Bence de konuş, Zülfikar," dedi Hasan ağır ağır. "Anlat, kanka."

Olduğu yerde huzursuzca kıvrandı Zülfikar. Bakışlarını Timur ve Murathan Komutan'ına çevirdi. *Başıma gelecek bir felakette beni korur musunuz,* dedi bakışlarıyla. İkisi de tepki vermeden, bakarken çaresizce önüne döndü. Ne hikmetse Duru varken bir cesaret patlaması yaşıyor, Duru gittiği an bu cesareti tuzla buz oluyordu. Şu an tam olarak Duru'ya ihtiyacı vardı. Duru yerine yanında oturanın kara kaşlı Barbaros olması, kaderin ona bir oyunu olmalıydı.

"Ne diyeyim, abi?" dedi usulca.

"Bilmem," dedi Hasan. "Ne zaman beni görsen söyleyecek bir şeyin var nasılsa. Şimdi de bulursun, koçum."

Sadece yutkundu Zülfikar.

Gökalp yanındaki Alican'a, "Alican abi, bir şey sorabilir miyim?" diye mırıldandı. "Bu ortam neden böyle? En son bıraktığımda daha eğlenceliydiniz. Hayır yani bilseydim ablamın kınasına giderdim. Daha çok eğlenceceğim kesin."

Sözde erkek eğlencesi olacaktı ama ortamda olan tek şey yüksek gerilim hattıydı.

Alican elini dudaklarından çekti. "Hiç sorma başımıza gelenleri," diye mırıldandı. "Ben sana sonra anlatırım, abiciğim. Şimdi ortam bunu anlatmak

için de pek uygun değil. Gördüğün üzere." Bu noktada susup kaş göz yaptı Gökalp ağzına hayalî bir fermuar çekti. Bir oda dolusu Bordo Bereli arasındaki gerginlik savaşına girmek en son alacağı risk olurdu.

Barbaros çaresizce bir kere daha ortamı toparlama girişiminde bulundu.

"Murathan Komutan'ım da evleniyor, ha! Vay be!" deyip salak salak sırıttı.

Oysa Murathan gülmemişti. "Niye, lan?" dedi. "Ben evlenemez miyim?"

Barbaros'un sırıtışı bıçak değmiş gibi kesildi.

"Yok, komutanım. Şeyden dedim ben onu... Şey..."

"Evlenemezdin tabii," dedi Timur en net şekilde. "Kim çeksin seni, Karakurt? Yatıp kalkıp Gökçen'e dua et."

Murathan tip bir bakış attı. Gökalp acımasız bir kahkaha atarak, "Asıl ablamın yatıp kalkıp şükretmesi lazım ki Murathan eniştem kendisiyle evlenerek yüce gönüllülük gösteriyor,"" dedi. Minnet dolu bir ifadeyle baktı Murathan'a. "Teşekkürler, abi."

"Gökçen yengeye laf yok," dedi Timur. "Buradaki çoğu adamdan daha taşaklı." Muhabbeti kısadan bitirip Süleyman'a döndü. "Süleyman, kalk, çayları tazele, lan."

"Hastayım ben komutanım, gidem-" diyordu ki Timur tarafından, yandan yüzüne yediği yastık darbesiyle sesi kesildi.

Timur yine oldukça netti.

"Aybüke yok burada. Yiğitlenme de kalk."

Bu duruma içten içe sövdü Süleyman. Aybüke'si şu an tam olarak yanında olmalıydı. Hasta hasta başına gelenler hiç hoş değildi. O yüzden gereken yaptı. "Aliş! Kalk, çay getir lan bize," diyerek aldığı emri o da bir alt rütbesine bildirdi.

Ortamdan kaçmak için bir bahane arayan Alican koşarak mutfağa yöneldi.

"Ee, komutanım," dedi Süleyman. "Evlenmek nasıl bir duygu?"

Tarif edemeyeceği kadar mükemmeldi. Hele de bunu deli divane olduğu kadınla yapması kelimelere sığmayacak bir duyguydu. Dudak büzdü yine de. Her daim yaptığı gibi belli etmedi duygularını. "İyi," dedi kısadan. "Tavsiye ederim size de."

Dertli Barbaros bir dertli nefes daha verdi. "İmkân olsa şu saniye basarım Bilge'me nikâhı da işte..." Duvara boş boş bakarken gözlerini kıstı. "Ah ulan, hayat! Ellere hekim oldun, bize sikim!" Kimse tepki vermeyince yanındaki Zülfikar'ı dürttü. "Teselli etsene beni, lan."

Sessizce Duru'yla mesajlaşmaktaydı Zülfikar. Ona dönen bakışlarla bir anlığına bocaladı ama hemen toparladı. En beyefendi hâlindeydi; elleri kucağında bağlı, duruşu olabildiğince dikti. *Konuşamam, kardeşim,* derecesine başını sağa eğdi. "Rast gelsin, kardeşim," dedi sakince. "Düzelir inşallah. Merak etme."

Barbaros *la havle* çekti. En sonunda patlayan Süleyman, "Hasan abi, döveceksen döv şunu da şu gerginliği atalım," dedi. "Yoksa benim dikişlerim atacak bak."

Zülfikar bu teklif karşısında dişlerini sıktı. Çok iyi dostlar edinmişti vesselam. Hasan ise yine en ters bakışını attı. "Dayaktan anlasa döveceğim de anlamıyor, it!" Öne eğildi. "Lan, demeyeyim diyorum ama demeden de edemeyeceğim. Belasını siktiğimin iti! Sen Duru'ya ne dedin de İstanbul'a gitmekten vazgeçti?" Ayağa kalkacağı anda Murathan kolundan yakaladı.

"Sakin," dedi usulca. Hasan dişlerini sıkarak geri çöktü ama durmak bir hayli zordu.

Zülfikar ise oldukça sakin bir şekilde, "Hiçbir şey, abi," dedi. "Ne diyeceğim? Hem ne dersem diyeyim Duru beni dinleyecek biri mi?"

"Birincisi, ben senin abin değilim. İkincisi, sen var ya sen, şeytansın! Kim bilir ne dedin de karıştırdın kızın aklını!"

Ortamda bu muhabbet dönerken Murathan yanındaki Timur'a, "Bunlar neden böyle?" diye sessizce mırıldanmadan edememişti.

"Ben bir şey yapmadım, Hasan abi," dedi Zülfikar. "Kızın kendi kararı."

"Seni örnek alıyor olabilirler," dedi Timur.

Hasan, "Abine sokayım!" diye bağırdı. "Hep senin yüzünden geldi bunlar başımıza, it! Hâlâ *ben bir şey demedim,* diyor. Başka kız mı kalmadı da benim bacımı buldun, lan?"

Ortamda muazzam bir kaos hâkim değilmiş gibi Murathan şaşkınlıkla Timur'a bakıyordu.

"Ben ne yaptım, lan?"

"Abi, değiştim ben," dedi Zülfikar.

Timur güldü.

"İmam osurunca cemaat sıçarmış, Karakurt. Senin sinir ve aşk hayatının birleşimi timine tam olarak böyle yansıyor."

Yerinden ayaklandı Hasan. "İki saattir kiminle mesajlaşıyorsun sen orada? Ver şu telefonu!" diye ileri atılacakken, Murathan önüne geçerek yeniden durdurdu. Ne olduğunu bilemeyen şaşkın Gökalp, köşede kalakalmıştı.

Barbaros Zülfikar'ın önüne geçti.

"Dilini sikeyim, Süleyman! Niye tetiklediin adamı, lan? N[illegible] oturuyordu."

Hasan'ın diğer koluna yapıştı Süleyman.

"Lan, ne bileyim bu kadar tetiklenmeye meyilli olduğunu."

"En sonunda geberteceğim ben seni. Ölmek için ant mı içtin sen, şerefsiz?" diye bağıran Hasan'ı durdurmak için bir koluna da Gökalp girdi. Daha doğrusu girmeye çalıştı ama bundan sonrası daha büyük bir kaostu. Onu tutan kollardan kurtulmak isteyen Hasan'ın elinin tersi Gökalp'in suratının ortasına çakınca Gökalp acıyla yüzünü kapadı. Bordo Bereli kavgasına kesinlikle müdahale edilmemeliydi. Yediği sille bir elin tersi için fazlasıyla ağırdı.

Murathan atladı öne. "Lan, Gökalp! İyi misin koçum?" Hasan'a döndü. "Sikeceğim yapacağınız işi, ha! Emanet çocuğun burnunu kırdın!"

Acıyla inledi Gökalp. Bir eliyle şamar yiyen gözünü kapadı. Diğer eli çaresizce Murathan abisini arıyordu.

"Abi! Murathan abi! Görmüyorum! Kör oldum, abi!"

Çünkü elini yüzüne kapatıyordu.

Murathan, "Tamam, oğlum, abartma. Bir dur bakalım," diyerek yanına oturdu ama Gökalp'in bir kollarına bayılmadığı kalmıştı. "Demir mi bağlı yumruğuna, Hasan abi?" diye acı içinde soludu.

Hasan'ın bir eli Zülfikar'ın yakasında, diğer eli havada öylece kalmıştı. Alican elinde çay tepsisiyle içeri girdi. Yeni gelin misali sırıtıyordu ama ortamı gördüğü an gülüşü silindi. Tepsiyi yana fırlatma dürtüsüne zorlukla hâkim oldu. Çayları tepsiye dökmeyi umursamadan ileri koştu.

Ortam saniyesinde tekrar alev alıp, karışırken Timur koltuğundan kalkmamıştı bile. Salonunun orta yerindeki kaosu sessizce izliyordu. Cebinden sigarasını çıkarıp yaktı. Sakin bir nefes çekti içine. Koltukta geri yaslandı ve her zamanki ifadesizliğiyle sigara dumanını ağır ağır üfledi. Dudağının köşesinde minik bir tebessüm vardı. "Olayların eğlence seviyesi artıyor," dedi.

Bilmeden çok doğru bir noktayı öngörmüştü. Olayların eğlence seviyesi ciddi anlamda artacaktı. Zira Murathan ve Hasan'ın aynı saniyede çalan telefonları bunun en net ispatıydı.

"Şaka gibi ya!" diye homurdandı Ayşegül. "Gerçekten şaka gibi bir hayat!"

Asıl benim hayatım şaka olmalıydı. Yoksa bir insanın kına gecesinde daha kınası yakılmadan karakola düşmesinin başka bir izahı olamazdı. Cennet

Mahallesi simülasyonunda yaşıyordum da benim mi haberim yoktu? Yoksa normal bir insanın bu kadar çok karakola düşmesinin başka bir mantıklı izahı olamazdı.

Bakışlarımı yanımdaki Aybüke'ye çevirdim. Kollarını gövdesine bağlamış, buraya düşmemizle bir alakası yokmuş gibi önüne bakıyordu. Ona baktığımı fark ettiği an bakışları bana döndü. Kısa bir an için bakıştık. O oldukça boş bakarken ben oldukça imalıydım.

"Ne?" dedi en sonunda.

"Sence?"

Gözlerini devirerek önüne döndü.

"Dövmedim bile. Şu an burada olmamız çok saçma."

Evet, dövmemişti. Kızların kulaklarından kavrayıp kafalarını birbirine vurmak ve iki yana fırlatmak dövmek değildi çünkü. Bakın şu işe ki tam o an polis arabasının oradan geçesi, kızların ise çığlık çığlığa *bize yardım edin,* diye bağırası tutmuştu. Çok garip bir silsileydi. Başka biri anlatsa *yok, ebenin örekesi,* derdim ama insan olayın içine düşünce *oluyor ya öyle şeyler,* demek mecburiyetinde kalıyordu.

Şanslıydık ki bu sefer nezarethanede değildik. Bir üst katta, Veysel Amir'in odasındaydık. Apar topar karakola geldiğimiz için annemler de peşimizden gelmek istemişti ama izin vermemiş, bizi beklemelerini söylemiştim. Daha iyi bir kına gecesi olamazdı. Bindallıyla da karakola düşmedim demezdim. Artık haremi yöneten değil, tam sultan olacakken cariyeler tarafından odasında baskın yiyen Hürrem Sultan haraplığı vardı üzerimde.

Kapı açılınca hafifçe yutkundum. Gelen ekip malumdu. Başta Karakurt, peşinde ise erleri, Barut Timi ve Gökalp. Kapıdan girdiğinde kısa bir an bakıştık. Annemler aramış olmalıydı. Yüzünde gezinen bakışlarım öfke emaresi aradı ama yoktu. Aksine sakin adımlarla bana ilerledi. Tam yanıma geldiğinde ise gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Harika bir kına gecesi aktivitesi."

Onayladım.

"Katılıyorum."

"Ablam nerede? Görmüyorum. Görmüyorum!" diyen Gökalp'in sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Bir gözünü eliyle kapamış, tek eliyle Yeşilçam artistleri gibi odada beni arıyordu. Beni gördüğünde dudakları büküldü. Sonra ise en acılı hâliyle elini yüzünden çekip bana doğru ilerledi. Gözünün altındaki morluğu gördüğümde şaşırmadan edemedim.

"Gökalp! Ne oldu sana?"

Çocuk normalde yapmayacağı bir şey yaparak yanıma sindi. Dudak bükerek baktı yüzüme.

"Kına gecene geleyim mi abla? Tepsi tutar, mum taşırım. Söz. Valla hiç sesim çıkmaz. Beni bir daha bırakma."

Aynı şaşkınlıkla Murathan'a döndüm. "Ne yaptınız siz bu çocuğa?" dedim. Bu benim kardeşim olamazdı.

Yüzünü sıkıntıyla ekşitip, "Hasan'ın eli yanlışlıkla çarptı, dedi."

Bu nasıl eldi? Yanlışlıkla çarpınca göz morartan el mi olurdu? Anlaşılan gece sadece bizim için kaos dolu geçmiyordu. Derken Hasan abi aramıza ihtişamlı bir giriş yaptı.

"Yani bir insan topluğu, bir olayı kaç farklı kombinasyonla yaşayabilir. Allah kitap aşkına biri bana açıklasın ya." Duru'ya döndü. "Mesela sen, Duru. O kişi sen olmak ister misin?"

Duruşu dikti Duru'nun. "Hiç istemem, abi," dedi.

Hasan abi burnundan soludu. Zor bir gece geçirdiği belliydi. Kendini koltuklardan birine bırakırken şakaklarını ovuşturdu. Ardından Süleyman girmişti.

"Aybüke!" dedi şaşkın şaşkın. "Doğru mu duyduklarım? Sen mi dövdün kızları?"

Aybüke tane tane, "Dövmedim, sadece uyardım," dedi. "Abartıyorlar."

Eşini destekledi Süleyman.

"Doğru diyor, abi. Gördünüz kızları, sapasağlamlar. Aybüke'm dövse öyle mi olur?"

Barbaros çok yersiz bir çıkış gerçekleştirip, "Bilge nerede?" dedi. "Bilge, ses ver!"

Minnoş, bir elli beş boyundaki Bilge en arkalardan elini kaldırıp, "Buradayım, Barbaros," dedi.

Barbaros herkesi aralayıp, onun yanına ilerlerken ortama asıl teşrif etmesi gereken kişi, yani Veysel Amir de gelmişti. "Geldim, geldim," diyerek kapıyı açtı ve nefes nefese kalmış bir hâlde masasına ilerledi. "Çok şükür ki işten yeni çıkmıştım, sizin geldiğinizi duyunca hemen geri döndüm." Kendini koltuğa bıraktı. Aynı saniyelerde ise çok özür dileyerek belirtmeliydim ki hayvani bir gülüş attı. "Anlatın lütfen! Bu sefer ne oldu?" Kelimeleri kahkahalarının arasında boğulup gitmişti.

Kimse gülmedi. O ise hunharca gülmeye devam etti.

"Veysel," dedi Hasan abi sakince. "Birader, yanlış anlama ama sen cidden bizim acılarımızdan besleniyor olabilir misin?"

Veysel hayvanice gülmeye devam etti. "Buralar sıkıcı. Sizin kadar eğlendiren yok beni, ne yapayım?" Bize döndü. "Aybüke Komutan'ım, duydum ki yine başrol sizmişsiniz." Bu kadını biz bozmuş olabilirdik. Yoksa asla böyle huyları yoktu.

"Güvenip kızların yanına bırakıyoruz, her işte de başı sen çekiyorsun, başkan," diye isyan etti Hasan abi. "Bu iş nasıl oluyor, anlamadım ki!"

Aybüke'den önce sözcüsü Süleyman, "Valla önceden böyle huyları yoktu, Hasan abi," dedi. "Ne oluyorsa sizinkilerle takılırken oluyor."

Hasan'ın bakışları Duru'ya döndü. Oldukça tehditkârdı.

"Ben biliyorum elebaşının kim olduğunu."

İlk defa bu denli masumdu Duru. Bu sebepten ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırdı. "Yemin ederim ki bu sefer ben masumum," dedi.

Veysel Amir'in Recep İvedik'i aratmayacak bir gülüşü vardı.

"İşin garibi ne, biliyor musunuz? Yine kimse sizden şikâyetçi değil. Bunu nasıl başarıyorsunuz, asıl onu anlatın bana."

Hepimizin bakışları aynı anda Aybüke'ye döndü. Biz bilmezdik, Aybüke bilirdi.

Odaya bir polis memuru girip elindeki minik belleği Veysel Amir'e uzattı. Keyifle aldı Veysel Amir. "En sevdiğim an," dedi aynı keyifle. "Kavga görüntüleri." Büyük bir heyecanla bilgisayara döndü. "Siz anlatmaya devam edin. Neden çıktı kavga?"

"Zehra'yı hırpalamışlar," dedi Aybüke en ters ifadesiyle.

"Ne?" diye ileri atılan bu sefer Alican'dı. Odanın bir köşesindeydi ama hızla Zehra'nın yanına ilerlemişti.

"Başta sözle uyardım," diye devam etti Aybüke. "Ama anlamadılar. Ben de sözden anlamayana gerekli anlama yöntemlerini gösterdim."

"Aybüke'nin kafasına taş attılar," dedim hızla.

Şaşkınlık sırası Süleyman'daydı. Ama Aybüke izin vermedi. İyi olduğunu, sessiz olması gerektiğini belirterek susturdu Süleyman'ı. Veysel ise videoyu açıp ekrana doğru kocaman bir kahkaha daha atmıştı. Tam olarak, Aybüke'nin kızları kulaklarından yakalayıp kafalarını birbirine vurduğu anı izliyordu. Ama aradığını pek bulamamış olmalıydı ki ekrana üzgün bir bakış attı.

"Tüh ya! Bu seferki kısa. Olmadı böyle, Aybüke Komutan'ım."

"Bir dahaki sefere artık, Veysel," dedi Hasan abi. "Bu seferlik kusurumuza bakma." Ciddileşti. "Uğraştığımız işlere bak." Aynı saniyelerde Zülfikar ve Duru'yu yan yana görünce oturduğu yerde toparlandı. Duru'nun kolunu

kavrayıp tek hamlede yanına çekti. Duru huysuz hareketlerle elinden kurtulmaya çalıştı ama nafileydi. Bırakmadı. Zülfikar ve Duru aşkı, imkânsızlıklar içinde sürüp gidecek gibi duruyordu.

Kısa bir süre daha sürdü bu cümbüş. En sonunda karakoldan çıktığımızda derin bir nefes almak zorunda kaldım. Son bir saatim kamera şakası falan olmalıydı. Merdivenden inmeye çalıştım ama bindallıyla zordu. İmdadıma kocam olmaya aday bey yetişti. Sırıtık bir ifadeyle eteklerimi topladı. "Artık gülmeyi kesecek misin?" diye huysuzlandım. Sinirlense bundan daha iyiydi.

Yine güldü. "Sinirlensek suç, gülsek suç." İmalı imalı. "Yaranamadım yavrum, yaranamadım," dedi.

Dua etsin ki timi önümüzden gidiyordu. Yoksa kafasına şaplağı geçirmiştim. "Kınam heder oldu burada. Daha kına bile yakamamıştım." En alt basamağa gelmiştik ki durdum. Aydınlandım. "Doğru, cidden ben kına bile yakamadım."

Usulca elimi kavradı. "Süreniz dolmadı. Bir buçuk saatiniz daha var. Annemler hâlâ mekânda. Sizi bekliyorlar. Devam edebilirsiniz. Gerekirse ben mekânla konuşurum." Bakışları gözlerimdeyken yavaşça yaklaştı. Kalbime aniden bir ok saplandı. "Bu arada... Bu ne güzellik, gelin hanım?" dediğinde ikinci oku da saplamıştı.

Gülümserken daha çok dibine sokuldum. Arkada muazzam bir kaosun sesleri yükseliyordu. Hasan abi, Zülfikar ve Duru'ya bağırırken Barbaros onları ayırmaya çalışıyor, Zehra ve Alican bir köşede bir şeyler konuşuyor, Gökalp bir arabanın camından gözüne bakmaya çalışıyor, Ayşegül ise eline bir ayna almış, dikkatle makyajını tazeliyordu. Bizim ise hiçbir şey umurumuzda değildi. O vardı. Ben vardım. Yeterdi. Bu anı bozacak hiçbir şey olmamalıydı.

Ama oldu.

Telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp ekrana ifadesizce baktığında anlamıştım kimin aradığını. "Dur, tahmin edeyim," dedim. "Görev."

Başını hafifçe sağa eğdi. Ne diyecekti ki? Ya da ben ne diyebilirdim ki? İkimiz de haklıydık. Yapacak bir şey yoktu. Telefonu açıp karşı tarafı dinledi. "Anlaşıldı," dedi sadece ve kapadı. Bakışları bana döndü yeniden. Buruk bir mahcubiyetle dudak büzdü.

"Gitmem gerek."

Gitmem gerek...

İşte bu kadardı. Tek bir cümleye sığıyordu her şey. Ama kalbe sığmıyordu bir türlü. Ne kadar *alıştım,* desem de bu ani gidişlere hiçbir zaman ahşamayacaktım. Asker seviyordum ben. Parfümden çok barut kokan, elleri nasırlı, üniforması şanlı, beresi kan kırmızısı olan bir adama âşıktım. Vatanı korumak

kolay değildi. Fedakârlık yapmak ve büyük bedeller ödemek gerekirdi. Onu sevmek de öyleydi. Kolay değildi. Fedakârlık gerekliydi. Ayrılık gibi büyük bedeller ödemek gerekirdi. Asker yâreni olmak böyle bir şeydi. Gurur, buruk bir hüzün ve ayrılık her an bizimleydi.

"Uzun mu?" diye mırıldandım. "Düğünümüz var iki hafta sonra."

Güldü.

"Merak etme. Birkaç güne yanındayım."

Ağlama isteğimi zorla bastırdım. Birçok kelimem vardı ama yalnızca "Peki," diye mırıldandım. Küçücük bir kelimeye sayısız kelime sıkıştırdım.

Alnıma derin bir öpücük bıraktı. Sonra yanağıma. Sonra tekrar alnıma. Derin bir nefes çekti içine saçlarımdan. "Dikkat et," diye mırıldanırken arabanın anahtarlarını elime bırakmıştı. Hızla arkasını döndü. Bunu hep yapıyordu. Ne zaman bu vedalaşma anını yaşasak arkasını dönerken gözlerime bakmıyordu. "Tim! Toplan, gidiyoruz!" diye bağırdı. Bir arama daha yaptı aynı saniyelerde. "Timur, askeriyeye," dedi ve kapadı.

Tek bir emirle, az önce dünyanın en geniş ve absürt topluluğu olan Barut Timi, üzerlerine sihirli bir değnek değmiş gibi toparlandı. İfadeler sertleşti. Barbaros, Hasan abiyi bıraktı. Hasan'ın ifadesi yumuşadı. Zülfikar yanlarına geldi. Peşlerine Süleyman ve Aybüke takıldı. Barbaros, Bilge'nin alnına minik bir öpücük bırakıp ayrıldı. Akıllanmayan çılgın âşık Zülfikar, Duru'ya dönüp *ararım ben seni,* der gibi bir el işareti yaptı. Alican ise Zehra'nın yanında ayrılarak peşlerine takıldı. Murathan önde, Barut Timi arkasında, karanlığın içinde kararlı adımlarla ilerlediler. Biz ise arkalarından sadece baktık.

Arabanın anahtarını Duru'ya verdim. *Maserati* bile olsa bu hâldeyken süremezdim. Bunun için tarlatanımı kafama geçirmem gerekecekti. Zaten tarlatanı kafama geçirerek ağlamak şu anki ruh hâlime çok daha uygundu. Yol boyunca kızlar ve Gökalp bir şeyler anlatıp güldüler. Sessizdim. Sadece dışarıyı izledim. Ağlayacak bir bahaneye ihtiyacım vardı. Şu an yoktu. Biraz daha sabretmeliydim. Kına alanına geri döndüğümüzde Murathan dediği gibi konuşarak süremizi uzatmıştı. Annemle Neslişah teyzeden kısa bir azar yedikten sonra kaldığımız yerden devam ettik. Tahtımı ortaya alıp beni oturttular. Başıma kırmızı bir örtü attılar. Sonra ise *Yüksek Yüksek Tepelere* parçasını son ses açtılar. Hepsi ellerindeki mumlarla etrafımda döndü.

Hatta Gökalp bile!

Benim ise aradığım bahane tam olarak buydu. Artık ağlayabilirdim.

Neden yüksek yüksek tepelere ev kurulmuştu ki sanki? Al işte, kız istese bile gidemiyordu yanına. Ayrıca aşırı aşırı memlekete insanın sevdiğini göndermesi de çok büyük haksızlıktı. Son olarak uçan kuşlara malum falan da

olmasına gerek yoktu. Ben sevdiğimi daha şimdiden özlemiştim. Böğürerek ağlamaya başladığım noktada halamın kafası duvağın altına girdi.

"Kız, ne yaşıyorsun sen orada?"

Hıçkırarak ağlamaya devam ettim. "Babamın bir atı olsa binse de gelse." diye mırıldandım hıçkıra hıçkıra.

Babam da yoktu, Murathan da Yusuf amca da. Zordu işte Gökçen kız olmak. Sevdiği bütün adamlar gidiyordu.

Halamın derin bir nefes verdiğini duydum. Kafasını duvaktan dışarı çıkardı. "Gelin elini açmıyor, Neslişah Hanım," dedi. Oysa oldukça açıktı elim. Halam tekrar duvaktan içeri daldırdı başını. Elimi kapatıp sıkı bir yumruk hâline getirdi. "Sakın elini açma."

Altın mı görüyor gözüm be hala? Perişan olmuşuz burada.

Neslişah teyze belirdi önümde. "Aç bakalım elini, güzel kızım," dediği dakikalarda, önümde kocaman bir tam altın belirince hıçkırığım boğazımda kaldı.

Yüksek yüksek tepelere bu altınla yol yapılıp şehre bağlanılabilirdi. Ağlamam yavaşlarken saniyesinde açtım elimi. Canım kaynanam... Benim naz buraya kadardı. Kınalarım yakıldı. Mete eline altın konması için gelin olmak istediğini belirtti. Kafasına duvak takıp yanıma oturdu. Kendinden iş çıkmayınca bir kriz anını daha fırsata çevirmeyi başardı ve Ahsen'in kafasına kırmızı duvağı atıp, masa masa gezdirerek duvak açma parası topladı. Biz ise eğlencemize devam ettik. Dakikalar önce böğürerek ağlayan ben değilmişim gibi akmış göz makyajımla göbek attım. Çünkü hem ağlardım hem giderdim. Gelin olmak bunu gerektirirdi.

Tıpkı hem ağlayıp hem göreve gönderdiğim sevdiğim gibi.

Duzenleme
Ny.ozlem

7. BÖLÜM

"Dünyanın nüfusu ikiye bölünüyor,
Yarısı sen oluyorsun, yarısı ben.
Sonra ikimiz bir bütün oluyoruz,
Kimseye sezdirmeden..."

ÖZDEMİR ASAF

"Varlığın yakıyor, yokluğun yok ediyor, durmuyor deli yüreğim, durmuyor deli yüreğim..." Eşine dönüp serenat yapma isteğini bastıramadı Ali. "Zalim yâr! Zalimsin yâr!"

Fıstık yiyen Leyla gözlerini devirirken güldü. Ailecek dizi izleme saatindeydiler. Ali'nin en sevdiği Deli Yürek dizisi oynuyordu.

"Şu kısım her geldiğinde aynı şeyi bana neden söylediğini sorabilir miyim?"

Sırıttı Ali. "Senden başka yârim mi var?" dedi. "Ya kime söyleyeyim?"

Kucağındaki Gökçen bu fırsatı kaçırmamıştı. Başını yasladığı gövdeden ayırıp kocaman mavi gözleriyle baktı babasına. "Bana, baba!" dedi. "Bana!"

Ali'nin içi anında eridi. "Oy benim mavişime diyeceğim tabii," derken kızının yanaklarını iki eliyle kavrayıp sulu öpücükler bıraktı. "Şeker mi var bu kızın yanaklarında, Leyla?" Bir kere daha öptü. "Bal mı var bu kızın yanaklarında?"

Her bir öpücükle babasının kucağında kıpırdanırken kahkaha attı Gökçen.

Leyla ise gülerken gözlerini devirmek zorunda kalmıştı.

"Bazen şu evde evlatlık gibi hissetmem normal mi?"

Ali ve Gökçen aynı anda kocaman bir kahkaha attı. Şen kahkahaların arasında Leyla'nın bu isyanı duyulmamıştı bile. Leyla daha da çok güldü. Tüm hayatı, huzuru bu seslerdi. Yıllarca bu sesler yüzünden uyuyamayacağını bilmeden aklının her bir köşesine gizliden nakşetti. Birkaç dakika sonra sesler susmuş, herkes diziye odaklanmıştı. Bir gelin ve damat dans ediyordu ama sıradan bir dans değildi. Birbirlerinin etrafında dönüp duruyorlardı.

"Ne yapıyorlar, baba?" dedi Gökçen.

"Zeybek oynuyorlar," dedi Ali. "Biraz daha büyü, sana da öğretelim. İzmir kızı olduğun belli olsun."

Gökçen, "Hayır, ben zeybek değil, gelin olcam," dediğinde Ali'nin gülüşü yüzünde soldu.

"Hayır," dedi ciddiyetle. "Sen benim kızım olarak kalmaya devam edeceksin."

Dudak büzdü Gökçen. Dans eden gelin ve damada doğru uzattı minik parmağını. "Ama ben de böyle dans etmek istiyom!" dedi. "Ben de gelinlik giymek istiyom!"

Ali yine gülmüyordu.

"Bunlar heves edilecek şeyler değil, mavişim. Boş ver."

"Ama neden?" dedi Gökçen. En tatlı hâliyle sırnaştı babasına. "Gelinlik giyince seninle dans edeyim mi baba?"

O anki sinirine rağmen kızına uzun sayılabilecek bir süre baktı Ali. Dudaklarında yarım bir gülüşün belirmesine engel olamadı.

"İlk babayla dans edeceksin o zaman. Söz mü?"

"Söz," dedi Gökçen.

Ali'nin gülen yüzüne kızından yükselen başka bir ses tokat gibi çarptı. "Sen işe gidersen de Kepçük'le dans ederim." Kıkırdadı kendi kendine. "Ama sevmez ki o. Dans ederken çok komik oluyor." Ellerini kulaklarına attı. "Kulakları böyle böyle sallanıyor!"

Anında ciddileşti Ali. "O ne demek, kız?" Leyla şen bir kahkaha attı. "Gülme, Leyla," dedi ciddiyetle. Kızına döndü. Minik yüzünü kocaman ellerinin içine aldı. "Az önce dediğini bir daha söyle bakayım."

"Kepçük'ün kulak-"

Kızının lafını hızla kesti.

"Bırak şimdi kulaklarını. Kiminle dans edeceksin düğünde? Bir daha söyle bakayım."

"Kepçük."

"Neden?"

Gökçen, verdiği cevapla Ali'nin kollarını bilekten değil, kökünden koparmıştı.

"Çünkü sen yokken hep o var."

Sessiz kaldı Ali. Söyleyecek çok şeyi vardı belki ama biri bile gelmedi dilinin ucuna.

Ağzına bir fındık daha atıp, gülerken, "Şu ifaden o kadar komik ki!" dedi Leyla. "Saatlerce izleyip gülebilirim."

Tip bir bakış atmakla yetindi Ali. Kızını ise hızla göğsüne bastırdı. Buradan çıkarmaya pek niyeti yoktu.

"İnşallah ikinci çocuk erkek olur. Ben bir kere daha kız babası olmaya hazır değilim. Yüreğim sıkışıyor."

Leyla bir fındık daha attı ağzına. Bu arada gülmeyi de ihmal etmemişti. Yaklaşık on dakika kadar sessizce diziyi izlediler. Ama Ali bu sessizliğe daha fazla dayanmadı.

"Kalkın. Yusuflara gidelim. Böyle yalnız izleyince sarmıyor."

"En son Yusuf'un 'Deli Yürek izletecekse evime adım atma,' dediğini hatırlıyorum."

Ali, Gökçen'i çoktan kucağına alıp ayaklanmıştı bile.

"Boş konuşuyor. Takma sen onu. Hadi."

Gökçen minik yumruğunu havaya kaldırıp coşkuyla, "Kepçük'e gidelim!" diye bağırdı.

Ali'nin adımları yavaşladı. Kucağındaki kızına tip bir bakış attı.

"Ya sabır, ya Allah! Kızım daha bir saat önce 'Kepçük'le küstüm, bir daha konuşmayacağım,' diye ağlayarak yanıma gelmedin mi sen? Niye seviniyorsun şu an? Biraz küs kalsana!"

Gökçen sırıttı.

Ali tip bir bakış daha atarken Leyla, eşinin bu hâline de kocaman bir kahkaha atmıştı.

"Leyla, ben hiç gülmüyorum, ha!"

Leyla daha çok güldü. Evden çıkıp, karşı kapıya yöneldiklerinde Neslişah daha onlar çalmadan açmıştı kapıyı. "Hah!" dedi onları görmenin verdiği rahatlamayla. "Ben de tam çay hazır, gelin diyecektim."

Gülerek içeri girdiler. Gökçen babasının kucağından inip, Kepçük'ün yanına koşarken Ali salonda haber izleyen Yusuf'un yanına tünemişti.

"Benim diziyi açsana devrem."

Oldukça ters bakıı Yusuf. Etrafına bakındı. Çocukların ve Neslişah'ın olmadığına kanaat getirdiğinde net bir şekilde, "Siktir git, evinde izle," dedi. "Niye geldin?"

Ali kırılgan bir ifadeye büründü. Ama aynı anda Yusuf'un elinden kumandayı alıp kendi istediği kanalı açmayı da ihmal etmedi. Ekranda tekrar Deli Yürek belirdiğinde keyifle sırıtarak koltuğa kurulduu.

"Bu bölüm çok kritik."

"Lan, cidden bunu mu izleyeceğiz?" diye yükseldi Yusuf.

Neslişah elinde çayları taşıdığı bir tepsiyle, Leyla ise çerez kâseleriyle odaya girmişti. "İzleyelim, izleyelim," dedi Neslişah. Yusuf, eşinin elindeki tepsiyi görünce, Ali'ye ters bir bakış atarak ayaklandı. Köşedeki sehpaları alıp, önlerine bırakırken Ali'nin önüne âdeta savurmaktan geri durmadı.

"Kafama atsaydın," dedi Ali. Ayağının ucuyla Yusuf'u yana iteledi. "Kenara çekil. En önemli anı."

Kenara çekilirken ya sabır çekti Yusuf. Aynı saniyelerde içeriden Murathan'la Gökçen'in kavga sesleri yükselmeye başlamıştı. Bıkkınlığını ilk gösteren Meliksah olmuştu. "Başladılar yine." Gülhan ve Aslıhan'dan da çığlıklar yükselince Meliksah elini sinirden uyuşmaya başlayan burnuna attı. "Yusuf, git şunlara bir şey söyle, ben ayağa kalkarsam fena olacak."

"Aynen," dedi Ali. "Sen git, çocuklarla oyna." Keyifle güldü.

Yusuf yine ya sabır çekti. En tip bakışını atarken kapıya doğru ilerledi. Önce kızların odasına girdi. Saç baş kavga hâli içinde olduklarını görünce, "Kızlar! Ayrılın," diye bir uyarıda bulundu.

Gülhan'ın eli Aslıhan'ın saçında, Aslıhan'ın yumruğu Gülhan'ın yanağındayken durdular. Bakışları babalarına döndü. "Önce o başlattı, baba!" dedi Gülhan.

"Hayır, o!" dedi Aslıhan.

Yusuf yine çok makul bir şekilde, "Olur mu öyle şey?" dedi. "Siz hiç kavgayı başlatır mısınız kızım? Kesin ben başlatmışımdır." Murathan'la Gökçen'in çığlıkları artınca o bölgeye desteğe gitmenin daha önemli olduğuna karar verdi. İşaret parmağını ileri doğru salladı. "Ayrılın hemen." Öfkeyle ayrıldılar. Aslıhan tam Gülhan'a bir tekme daha savuracaktı ki arkası dönük babasından yükselen sesle durmak zorunda kaldı. "Görüyorum, Aslıhan."

Ofladı Aslıhan. Gülhan ise yolunan saçlarını düzeltirken dil çıkardı. Aslıhan dudaklarını oynatarak sessizce seni geberteceğim, dediğinde dil çıkarmaya devam ediyordu. Eceline koşuyor ama bundan büyük bir zevk duyuyordu. Kızlardan yine kavga sesleri yükseldi ama Yusuf umursamadı. Murathan'ın odasına ilerledi. Kapıyı açtığında burada da oldukça enteresan bir görüntüyle karşılaşmıştı. Gökçen, Murathan'ı bir köşeye sıkıştırmış, tuttuğu eli inatla odanın ortasına doğru çekiştiriyordu. Murathan ise elini Gökçen'in alnına atmış, geri iteklemeye çalışıyordu.

"Uzak dur benden!" diye bağırdı Murathan.

"Oynayacaksın dedim!" diye bağırdı Gökçen.

Murathan alnını daha çok iteledi. Öyle ki Gökçen'in gözleri, yukarı çekilen göz kapakları yüzünden kocaman görünüyordu. Buna rağmen inatla tuttuğu eli çekmeye devam ediyordu.

"Murathan! Gökçen kız! Derdiniz ne yine?"

İkisi de durdu. İsyan eden Murathan oldu.

"Tutturmuş dans edelim diye! Ödevim var diyorum, gitmiyor. Al şunu başımdan, baba!"

"Benimle dans edecek!" diye en cırtlak sesiyle bağırdı Gökçen.

Murathan kolunu geri çekti.

"Dans falan etmem ben, kızım!"

Gökçen ileri çekiştirdi.

"Valla ki küserim."

Murathan geri çekti.

"Küs!"

Gökçen ileri doğru bir adım attı.

"Valla ki dedim bak!"

"Durun bir oğlum, durun," diyerek aralarına girdi. İkisinin de ellerini birbirinden ayırdı. "Derdiniz ne? Bağırmadan anlatın."

"Gelinim ben!" dedi Gökçen bağırarak. "Benimle dans etmek zorunda."

"Niye zorunda olayım, kızım? Başkasıyla dans et!"

Gökçen yine ileri atıldı. Amaç koca kulağını yakalamaktı. Ama Yusuf minik elini ondan önce davranarak yakalamıştı. Keyfi ise oldukça yerindeydi. Öyle ki tüm bu kaosa rağmen otuz iki diş sırıtıyordu.

"Gelin mi olmuş benim Gökçen kızım?"

Dudak büzdü Gökçen. Ağlamak üzereydi.

"Evet. Ama dans etmem lazım. Dans etmeyen gelin olabilemez, Yusuf amca."

Güldü Yusuf. Oğluna döndü. "Oğlum, sen de dans etsene kızla. Allah Allah! Hazır damat diye seni seçmiş, ne güzel işte." Kaş göz yaptı anlaması adına ama Murathan oldukça inatçıydı.

"Bana ne!"

Gözlerini devirirken ofladı Yusuf. Tek dileği oğlunun büyüyünce de bu kafada olmamasıydı. İşi zordu. "Ee, iyi o zaman," derken Gökçen'in elinden tuttu. "Biz de Gökçen kızıma başka damat buluruz." Gökçen'in elini bırakmadan oturduğu yerden ayaklandı. "Hadi gidelim, Gökçen kız."

Dudak büzdü Gökçen. "Ama Kepçük..." dedi.

"Kızım, sen de biraz nazlan," dedi kısık bir sesle. Gökçen anlamadan dudak büzmeye devam edince ciddileşti. "Biz gidelim, Gökçen kız."

Gözleri dolmaya başladı Gökçen'in. Bu bakış Murathan'ın omuzlarını düşürmeye yetti. Gökçen'in bir eli babasının elindeyken, boşta kalan diğer eline uzanıp kavradı. "Dur, tamam." Sesi kısık ama tripliydi. "Güzelce istersen oynarım. Gitme."

Gökçen'in büzülmüş dudakları da dolu gözleri de birkaç saniye içinde ışıldadı. Yusuf amcasının elini bırakıp Murathan'ın kavradığı elini daha çok sıktı. "Nasıl dersem oynarsın? Valla ki öyle derim."

"Bağırmadan söyle ne istediğini."

"Dans. Noğlar, Kepçük. Noğlar. Dans."

Bu görüntüyle Murathan'ın bütün siniri üzerine su dökülmüş gibi sönerken dudaklarına minik bir tebessüm kuruldu. Kulaklarının kızardığından bihaberdi. Babasına dönüp, "Sen gidebilirsin, baba," dedi. "Biz oynarız."

Gökçen araya girip, "Kavga etmeyiz, valla ki," dedi.

Gökçen, Murathan'ı odanın ortasına çekiştirirken Yusuf kapıya kadar gitmişti ama uzaklaşamadı. Kısa bir an için çocukları izledi.

"Müzik yok," diye huysuzlanıyordu Murathan.

"Ben söylerim!" diye hopladı Gökçen. "Şimdi ben gelinmişim, sen de damat. Tamam mı?" Bu noktadan sonra Murathan'ın ellerine yapışarak en favori şarkısına geçiş yaptı. Yani kendi uydurduğu tamamen "la la la" sözlerinden oluşan şarkısına. Dansı da oldukça kendine münhasırdı. Murathan'ın ellerini sallarken, kendi kendine hoplayıp duruyordu. Murathan buna gülmeden edemedi. O da hoplarken önce kıkırdadı. Sonra kıkırtısı kocaman bir kahkahaya dönüştü.

Bu görüntüyü kapının önünden izleyen Yusuf'un kafasında büyük bir ışık hüzmesi patlamıştı. Hızla salona ilerledi. "Ali!" diye bağırıyordu bir yandan da. "Lan, Ali!" Salona girdi. Neslişah ve Leyla'yla birlikte dikkatle dizi izleyen arkadaşına kapının önünden elini salladı. "Çabuk gel."

Boş bir bakışla baktı Ali.

"Ne var, lan?"

"Önemli bir şey var. Çabuk gel."

"Dizinin en heyecanlı yeri, Yusuf. Ne söyleyeceksen burada söyle, birader." Leyla'yla Neslişah'a döndü. "Bak, şimdi kesin düğünü tarayacaklar."

Leyla'yla Neslişah aynı anda şaşırdı.

"Lan, gel iki dakika işte!" diye yükseldi Yusuf. "Önemli diyoruz."

Oflayarak ayaklandı. Şanslıydı ki tam o an dizi reklam arasına girmişti. "Ne var lan, ne?" diyerek Yusuf'a doğru ilerledi. Yanına gittiği an Yusuf koluna girmiş, çocukların odasına doğru çekiştirmeye başlamıştı.

"Çocuklar bize sürpriz hazırlamış."

Boş bir bakış attı Ali.

"Ne sürprizi?"

Yusuf çocukların odasının kapısını açtı. Elini bir gösteri anını sunar gibi ileri doğru uzattı. Yüzünde devasa bir sırıtış ve memnuniyet vardı. Ali ise gördüğü manzarayla birkaç saniye için öylece kalmıştı. Gökçen ve Murathan odanın ortasında el ele, kol kola, gülerek, kahkaha atarak dans ediyordu. Kendi dünyalarında öyle büyük bir keyifle eğleniyorlardı ki onları dikkatle izleyen babalarını görmüyorlardı bile.

"Bak şimdi, ben elimi başının üzerinde tutacağım, sen döneceksin," dedi Murathan kahkahalarının arasından.

Gökçen elini tutmadan, kendi etrafında bir tur dönünce Murathan daha büyük bir kahkaha attı. Gökçen ise neye güldüğünü bilmeden sadece o güldüğü için daha çok güldü.

Yanındaki Yusuf'a döndü Ali. "Bunun için mi çağırdın, lan?" dedi. "Ne var bunda? Oynuyor çocuklar işte." Ardından duyduğu bir cümleyle bütün sakinliği yerle bir olmuştu.

Murathan kahkahalarının arasından zorla, "Gelinler öyle dönmez, Pamuk," dedi. "Damat benim. Elimi tutman lazım."

Gökçen başının üzerindeki eli tuttu. Sıkıca kavradığı bu eli bırakmadan kendi etrafında dönmeye çalıştı. Bu manzarayı gören Ali'nin beynine yıldırım düştü. Salondaki televizyondan bir ses yükseldi.

"Yeryüzü almıyor bedenimi, göklere sığamıyorum," diyordu Deli Yürek. Ali'nin ruh hâli de bundan ibaretti.

"Bunlar ne yapıyor, lan?"

Sırıtı Yusuf.

"Düğün provası. Nasıl ama?"

"İnadına mı yapıyorsun, lan?"

Yusuf gülmeye, Murathan ve Gökçen ise dans etmeye devam etti. Ali araya girip Gökçen'i kolunun altına sıkıştırdı. Odadan çıkarıp salona götürdüğünde yer yerinden oynadı. Gökçen bağırarak tekrar Murathan'ın yanına döndü. Bununla baş edemeyeceğini anlayınca çaresizce kenara çekilmek zorunda kaldı. İçeriden dans eden Murathan ve Gökçen'in sesleri yükselirken artık keyifle çayını höpürdeten Yusuf, bakışları her yere bomba atan Ali'ydi.

Çölün en kurak topraklarından savrulup gelen samyeli tatlı bir nahiflikle yüzünü okşadığında, sadece gözlerini açıkta bırakan koyu kahverengi peçeyi daha da yukarı çekti Murathan. Kehribarları karşı pansiyonun kapısında, elleri ise önündeki bakır kazanlardaydı. Evin içinde örgütün elebaşlarından, ay-

lardır kırmızı bültenle aranan Munzur kod adlı terörist vardı. Bu zar[illegible] bir şekilde kaçmayı başarmış, her baskından kıl payı da olsa kurtulmuştu. Ta ki bugüne kadar. Görev artık Özel Kuvvetlere aitti. Özel Kuvvetlerin içinden ise Barut Timi'ne.

Tek bir kural vardı: Sessizce bu elemanı paketlemek. Ama adamın saklandığı yer, içi masumlarla dolu bir pansiyondu. Çıkacak ufacık bir kargaşada ellerinden kaçabilir, birilerini yaralayabilirdi. Bütün tehlike ve ihtimalleri irdelerken Murathan'ın bakışları pansiyonun kapısının önündeki Hasan'a kilitlendi. Sıradan bir dilenci gibi yere oturmuş, başı önünde bekliyordu. Üzerine giydiği yırtık elbisenin şapkasını başına çekmişti. Onu dışarıdan gören boş bir çuval sanabilirdi.

"Hasan, durum nedir?" diye mırıldandı kulaklığına.

Başını yerden kaldırmadı Hasan. "Pansiyon sahibi olan kadın girişte," dedi. "Onu oradan uzaklaştırmadan içeri girmek imkânsız. Munzur tembihlemiş olmalı ki yabancı kimseyi kabul etmiyor."

Bakışları pansiyonun iç kısmına takıldı. Camdan gördüğü kadarıyla içeride genç, esmer bir kadın vardı. Yerel halkın taktığı şallardan birini başına atmış ama siyah, gür saçlarını tam anlamıyla kapatamamıştı. Elindeki sigarayı ustalıkla içip, üflerken bir adamla hararetli bir tartışma içindeydi. Elinin tersiyle adamı kovalamış, sigarasını sinirle camdan dışarı savurmuştu. Pansiyonunda bir teröristin saklandığını bildiğine kalıbını basabilirdi Murathan. Ama bu işi ses çıkarmadan halletmek önceliğiydi.

"Komutanım, bakır kazanları çeyizinize mi bakıyorsunuz?" dedi Barbaros.

Zülfikar araya girip, "Adamın bir hafta sonra düğünü var ama hâlâ görevde, oğlum," dedi. "Bırak da evine kazan baksın en azından."

"Beğendiyseniz ev hediyesi olarak ben alayım, komutanım," diyen Hasan oldukça eğleniyordu.

Ya sabır çekmek zorunda kaldı Murathan. "Evime değil de hanginizin kafasına fırlatsam daha iyi iş görür diye bakıyorum." Ciddileşti. "Kesin tanıtmayı, Zülfikar," diye mırıldandı kulaklığına. "Girişteki kadın sende."

Pazarın içinde sıradan bir turist gibi gezinen Zülfikar bu emirle irkildi.

"O ne biçim emir, komutanım?"

"Ne demek *ne biçim emir*? Sen beni mi sorguluyorsun, lan?"

Yanındaki Barbaros kıkırdarken Zülfikar derin bir nefes verdi. Bakışları pansiyonun önündeki Hasan'la kesişti. Saatlerdir kafasını kaldırmayan adam şu anda gözlerinin tam içine bakıyordu. Ki o olmasa dahi içi artık bazı şeylere el vermiyordu.

Dertli bir nefes verip, "Ne olur bu görevi bana vermeyin, komutan..." dedi.

"Başka kime vereceğiz?" diye hafifçe yükseldi Murathan.

"Barbaros?" diye bir öneri sundu.

"Tövbe haşa!" dedi Barbaros anında.

Zülfikar birkaç saniyeliğine kulaklığı kapatıp Barbaros'a döndü. "Sana *tövbe haşa* da bana *yaşa yaşa* mı lan?" Tekrar açtı kulaklığı. "Ya da Timur Komutan'ım gitsin."

Pansiyonun arka kısmına saklanan Timur'un, "Siktir git!" diyen sesi duyuldu. "Ben ne alaka?"

"Niye, komutanım?" dedi. "Gazino görevinde kadını arkaya çekerken hiç de öyle demiyordunuz. Oldukça rahat ve profesyoneldiniz. Hayır yani, ne dediniz o kadının kulağına da iki saniye içinde peşinize takıldı? Hadi buyurun, şimdi de söyleyin."

"Haklı," diyen Aybüke'nin sesi duyuldu. Alican'la beraber pansiyonun diğer köşesine sinmişlerdi.

Gözlerini devirdi Timur.

"İşine bak, Zülfikar."

"Benim işim pezevenklik mi abi? Neden bu iş hep bana veriliyor?"

Adam olmaya çalışıyordu ama hiç yardımcı olunmuyordu.

Murathan'ın, "Zülfikar, bir daha demeyeceğim," diyen sesi duyuldu. "Git, şu kadını oyala."

Barbaros *yapacak bir şey yok,* der gibi omzuna iki kere vurunca en dertli şekilde elini burun direğine attı. "Emredersiniz, komutanım," derken içi bir parça yanmaktaydı.

Barbaros, "Rast gelsin, kardeşim," diyerek, sırtına iki kere daha vurunca sinirle o eli geri savurdu.

"Sus lan sen de! Ne rast geliyor? Ömrümüzde ilk defa adam gibi adam olmayı deniyoruz, başımıza gelenlere bak! Kardeş deyip bağrımıza bastığımız adamların bizi sürüklediği yola bak! Sonra *Zülfikar pezevenk*! Zülfikar pezevenk de niye pezevenk? Adım çıkacağına canım çıksaydı!"

Tripli adımlarla pansiyona ilerledi ve Hasan'a bakmadan içeri girdi. Basık, karanlık, loş bir ortamdı. Ekşi ayran ve küf gibi kokuyordu. Sol köşeye minik bir masa ve iki sandalye atılmıştı. Yukarı çıkan merdiven bu masanın arkasında kalıyordu. Kadının bulunduğu resepsiyon kısmı tam karşısındaydı ama buna resepsiyon demek, diğer tüm oteller için büyük bir ayıp olurdu. Daha çok rutubetten dökülmeye başlayan bir tahta yığınıydı.

"Selamünaleyküm," dedi.

Kadının bakışları ona döndü. "Aleykümselam," dedi.

Kendi yerel dillerini kullanarak kadına bir oda istediğini belirtti.

Kadın yüzünü ekşitti. Elini iki kere geri kovalar gibi salladı ve oldukça ters bir şekilde, "Yabancıya verecek odam yok!" dedi.

Zülfikar önündeki rutubet kokan masaya daha çok yaklaştı. Dudaklarına en çapkın gülüşünü yerleştirdi. Kadını kırk şekilde tavlayabilir ya da muhabbet açıp, konuştururken timin içeri sızmasını sağlayabilirdi. Ama bütün yetilerinin sıfırlandığını, yaşlandığını ya da formdan düşüğünü hissetti. Zira hiçbirini yapamadı. İçinden gelmedi. O an için eline yüzüne bulaştıracağını düşündü. Eski taktiklerinin yerine yeni bir hamle denemeye karar verdi.

Etrafına bakındı. Kimsenin olmadığına emin olduğu anda elinin kenarıyla saniyelik bir hızla kadının boynunun yan tarafına dikkatli bir darbe indirdi. Kadın aldığı darbeyle ne olduğunu bile anlamadan, bayılıp, başını önündeki masaya vuracakken, elini masayla başı arasında tampon bölge yaparak bu darbeye engel oldu. Aynı hızla elini aradan çekmeden, masanın önünden ayrılıp kadının yanına ilerledi. Etrafa kısa bir bakış daha attı. Murathan Komutan'ı dışında içeriye bakan kimse yoktu.

"Lan, ne yaptın kadına?" diye soludu Murathan.

Zülfikar kadını bir hışımla kucaklayıp, arkasındaki kapıdan içeri girerek gözden kayboldu. "*Oyala,* demediniz mi? Oyalıyorum işte, komutanım." Görevi hakkıyla yapmış olmanın gururu içindeydi. Duvara asılı resimlerden anladığı kadarıyla girdiği oda kadının kendi odasıydı. Köşedeki yatak, giysi dolabı ve orta büyüklükte bir masayla doldurulmaya çalışılmış olsa da oldukça boş görünüyordu. Kucağındaki baygın kadını sandalyeye oturttu. Etrafa bakınırken yatağının üzerindeki şallar ilişti gözüne. Birkaçını hızla kapıp kadını sandalyeye bağlamaya başladı.

"Kusura bakma, olur mu?" derken, kadının başından düşmeye meyleden şalı alıp yerli yerine getirdi. "Konunun seninle alakası yok. Kişisel algılama yani. Kendi hayatımda bazı şeyleri düzene koymaya çalışıyorum da. Tek bir dişi hariç hepinize tövbeliyim artık. Anlayışla karşılayacağını düşünüyorum."

Kadın başı önde, baygın bir şekilde kaldı. Zülfikar kadının ağzını da bir şalla bağladıktan sonra kulaklığını açtı.

"Görev tamam, komutanım."

Murathan yavaş ama seri adımlarla pansiyona yöneldi.

"Hasan, buradan ayrılma. Alican ve Aybüke, arkadan kaçmasına izin vermeyin. Barbaros ve Timur, peşimden gelin."

Hepsi denileni yaptı. Murathan içeri girdikten birkaç saniye sonra Timur ve Barbaros yanındaydı. Teröristin kaldığı oda üçüncü kattaydı. Bunun bilinciyle ilerlediler. Barbaros'un başında şapka, Timur'un yüzünü kapatan siyah şal, Murathan'da ise yüzünün bir kısmını örten kahverengi nikap vardı. Adımları sakin ve temkinliydi. Odanın kapısına geldiklerinde durdular. Sağlam bir kapı değildi. Dışarıdan bir darbeyle bile açılabilirdi. Murathan, Barbaros'a bir baş hareketi yaptı. O ve Timur silahını kavrarken Barbaros kapıya sadece bir defa omuz attı. Kapı şiddetle açılıp, duvara çarparken üçü de aynı anda silahlarını odaya çevirdi. Ama gördükleri manzarayla durakladılar.

Oda boştu.

Oysa kaçması imkânsızdı. Daha bir saat önce girmişti otele ve asla çıkış yapmamıştı. Açık camın uçuşturduğu perdeye koştu Murathan. Bakışları etrafı hızla taradı. Tam yanındaki toprak binanın çatısında koşan bedeni gördüğünde ise bakışları öfkeyle kısıldı. "Kaçıyor!" diye kükredi. Kulaklığına bağırdı. "Çatıdan kaçıyor! Dokuz yönünde. Çabuk kesin önünü!"

Tek hamlede camdan çıkıp yan balkona atladı ve balkonla aynı hizada olan yan evin çatısına geçti. Birbirine oldukça yakın evlerin çatılarına atlayarak önü sıra koşan adamı takip etti. Arkasına bakıp gelen şeyin farkına varan Munzur daha da paniklemiş, adımları tökezlemişti. Koştuğu evin çatısındaki çamaşır kaynatılan sıcak su kazanına bir tekme atıp arkasından gelen adamı uzaklaştırmaya çalıştı ama zordu. Yanan kendi ayağı olmuştu.

Murathan peşi sıra koşmaya devam ederken o, acıyan ayağına rağmen kaçmaya çalışıyordu. Çatıdan çatıya atladıkları bu kovalamacaya kısa bir süre daha devam ettiler. Bir evin tam uç kısmındayken Murathan ani bir hamleyle üzerine atladığında, ikisi de dengesini sağlayamadı. Evin çatısından aşağı bir hışımla düşerken şanslıydılar ki yere değil, hemen altlarından geçen bir arabanın üzerine düşmüşlerdi. Araba, üzerine şiddetle düşen şeylerin gürültüsüyle dururken pazarda kesik çığlıklar yükseldi. Munzur düştüğü kaput kısımdan hızla kalktı. Bütün can acısına rağmen koşmaya devam etti. Arabanın üst kısmına düşen Murathan ise aldığı darbeyle sızlayan koluna ve sırtına rağmen peşinden ilerliyordu.

Ara sokaklardan birine daldı Munzur. Kırıldığına emin olduğu bacağını eliyle tutarken, acıyla yüzünü buruşturarak koşmaya devam etti. Her baskından bir şekilde sıyrılmıştı. Bundan da sıyrılmak zorundaydı ama ilk defa zor olduğunu görüyordu. Yine de durmadı. Derilerin işlendiği tabakhane tarafına koştu. Deriler büyük kazanlarda işlenirken, yanı başındaki balkonlardan koşarak ilerledi. Karşısındaki balkondan koşarak önünü kesmeye niyetlenen Murathan'ı gördüğünde ise en ağırından sövdü.

Bütün riskleri alarak balkonun korkuluklarına ilerledi. O sırada sol tarafından elinde silahıyla ona doğru koşan başka bir adamı gördüğünde ise onun da peşinde olduğunu anlaması zor olmadı. Yakalanacağına emindi artık. Verebildiği kadar zarar vermek adına balkondan derilerin işlendiği tabakhaneye atlamadan belindeki silahı çıkarıp ateş etti.

Hedefi Hasan'dı.

Gelen kurşunu görerek onun önüne atlayan ise Hasan'ın hemen arkasındaki Zülfikar olmuştu.

"Hasan abi!" diyerek Hasan'ın üzerine çullandı. Aynı saniyelerde Munzur retiği çekmiş, tabakhanenin içine girmişti. Kırık bacağının daha da parçalandığını hissetti ama durmadı. Sırtüstü yattığı yerden acıyla toparlandı. Bağıran ustalara, ne olduğunu anlamak için şaşkınca ona bakan gözlere aldırmadan koşmaya devam etti.

Karşı balkondan Hasan ve Zülfikar'ı gören Murathan, "Hasan, ne oldu orada?" diye kükredi. Aynı saniyelerde o da balkondan aşağıya atlayıp tabakhaneye giren Munzur'un peşine takıldı. "İyi misiniz? Hasan, Zülküf!" Bu noktada hırslandı. "Timur! Sol çıkışa koşuyor. Kapatın bütün kapıları! Bu iş fazla uzadı!"

Balkondaki Hasan ve Zülfikar ise biraz şaşkındı. Hasan, kollarının arasındaki Zülfikar'a şaşkın bir ifadeyle baktı. İkisi de birkaç saniye göz kırpıştırdı. "Lan, ne yapıyorsun?" diye sinirle yükseldi Hasan.

Zülfikar yutkunmakla yetindi. Arka taraflarında hissettiği keskin bir acı vardı ama neresi olduğunu şu anlık seçemiyordu. Daha doğrusu seçiyor ama kabullenmek istemiyordu.

"Acemi misin oğlum?" diye yükselmeye devam etti Hasan. "Yana giden kurşun için niye önüme atlıyorsun, it! Düş yakamdan, lan!" Kolları arasındaki adamı geri itelemeye çalıştı ama Zülfikar bırakmadı.

"Hasan abi," dedi usulca. "Yana gitmemiş olabilir."

İkisinin kolları kenetlenmişken birkaç saniye daha bakıştılar. Aynı saniyelerde karşı balkonda koşan Barbaros'un telaşlı sesi geldi kulaklarına.

"Hasan abi! Ne yaptın Zülfikar'ıma? Adamın götünden kan akıyor!"

Hasan, kollarının arasındaki bedene oldukça şaşkın bakarken Zülfikar da aynı saniyelerde acı içinde elini arka bölgesine atmıştı. Sol yanaktaki acı keskin ve derindi. "Ne?" dedi Hasan şaşkın şaşkın. Başını hafifçe öne eğip Zülfikar'ın arkasına baktı. Gördüğü manzarayla şaşkınlığı arttı. Tam olarak götünün sol yanından vurulmuştu. Timin hepsi Munzur'un peşinden koşarken Zülfikar bu sefer bütün acısıyla yere çöktü.

"Yandım, Allah!"

Hasan yere yığılan Zülfikar'ı tutmaya çalışırken, "Lan, oğlum!" diye bağırdı. "Şaka mısın sen? Dünya imtihanım mısın benim?"

"Ne oluyor orada?" dedi Murathan. "Zülfikar iyi mi?"

Hasan durumu en net şekilde açıklayarak, "Komutanım, bu mal götünden vuruldu!" dedi.

Zülfikar acı içinde inlerken kulaklıkları gür bir kahkaha sesi doldurdu. Timur belki de ilk defa bu denli yüksek sesle kahkaha atmıştı. Aynı saniyelerde tabakhanenin kapısından çıkmaya hazırlanan Munzur'un da önünü kesmişti. Munzur, önüne dikilen dev cüsseyle sendeleyip, durmak zorunda kalırken Timur'un gülüşü derin bir tebessüme dönüştü. Kahkahasının arkasından derin bir nefes verdi. "Fazla uğraştırdın, Munzur," diye homurdandı.

Munzur'un arkasından gelen Murathan, "Katılıyorum," diye ekledi. Ensesinden kavrayıp Munzur'un başını yere eğdi. Artık perişan bir hâlde olan teröristin direnecek gücü kalmamıştı. Boyun eğdi.

Tim, Munzur'u paketlerken, Hasan da söylenerek Zülfikar'ı sırtlanmakla meşguldü.

"Yemin ediyorum ki bana tek bir faydalı işin yok, it herif!"

Acıyla inledi Zülfikar. Bir kolunu Hasan'ın omzuna atıp bütün yükünü ona verdi.

"Sana mı gelseydi kurşun, abi? Buna izin veremem!"

"Kes şovu, lan! Yana giden kurşunun önüne atladın!"

Zülfikar acıyla böğürdü. Hasan ise *ya sabır* çekerek Zülfikar'ı daha sakin bir alana ilerletmeye çalıştı. Aynı saniyelerde Timur, Murathan ve elleri kelepçeli Munzur da yanlarına gelmişti. Murathan, adamı ensesinden sıkıca kavramıştı. Hareket etmesi zordu. Zaten yaraları fazlaydı. Aylardır herkesten kaçarken *nasıl olur da on dakikada yakalanırım,* diye düşünerek şoka girmişti.

"Aybüke, şunu araca götür," diyerek ensesinden kavradığı bedeni Aybüke'ye doğru iteledi Murathan. Aybüke, Munzur'u araca bindirirken ortama panik hâlindeki Alican giriş yapmıştı.

"Zülfikar Komutan'ım! İyi misiniz komutanım?"

Zülfikar acı içindeydi. "Aliş," diye mırıldandı. "Çok mu büyük yara? Doğru söyle."

Alican bakışlarını arka tarafa çevirdi. Biraz kötü duruyordu. Dudaklarını ısırmakla yetindi.

"Oğlum, acemi misin sen?" diye çıkıştı Murathan. Yarasına bakınca, yüzünü ekşitmeden edemedi. "Kaç yıllık özel eğitimli askersin, merminin önüne atlamak ne demek?"

"Hasan abiye sıktı, komutanım." Bakışlarını hemen dibindeki Hasan'a çevirdi. "Buna izin veremezdim."

Hasan tip bir bakış atmakla yetindi.

"Merminin önüne atlayıp vurulduktan sonra benim önüme atladın, lan! Neyin şovunu yapıyorsun?"

Timur güldü. Zülfikar ise dardaydı.

"Komik mi Timur Komutan'ım? Acı çekiyorum burada."

Timur daha çok güldü. Sanıyordu ki başka timde var olamazdı. Aynı saniyelerde, böğürerek gülen Barbaros ortama dâhil oldu. Başındaki şapkayı çıkarırken gülmekten gözlerinden gelen yaşları boynundaki şalın bir ucuyla silmeye çalıştı. Kahkahalarının arasından zorla, "Lan, Zülküf," dedi. Devasa bir kahkaha daha attı. "Sol yanak mı yoksa sağ yanak mı kanka?" Kelimeler gülüşlerinin arasında boğulup gitti. İki elini dizlerine atıp, öne eğilerek gülmeye devam etti. "Oy, nenem!" dedi toparlanmak adına. "Oy, dalağım şişti!" Bir kahkaha daha attı.

Zülfikar çaresizdi.

"Komutanım, şunu yanımdan gönderir misiniz?"

Gülüp gülmemek arası bir ifade vardı Murathan'ın dudaklarında. "Cidden nasıl başardın sen bunu, oğlum?" Başını umutsuzca iki yana salladı. "Neyse. Geçin araca. Hemen dönelim de bir baksınlar götüne."

Hâlâ gülen Barbaros, "Arabaya geçince Zülfikar'ı yüzükoyun şekilde kucağımıza mı alacağız, komutanım?" diye sordu. Sesi kahkahalarının arasında boğulup gitmişti.

Zülfikar yerine tekme savuran bu sefer Hasan olmuştu. "Sus da diğer koluna gir!" dedi Hasan. "Eve mi dönüyoruz, nereye dönüyorsak dönelim! Yoksa gırtlaklayacağım ben bu asalağı!"

"Kırıcısın, Hasan abi," dedi Zülfikar. "Ben burada senin için bütün itibarımı yerle bir ettim. Senin ettiğin laflara bak."

"Sikerim belanı, Zülfikar!" diye cevapladı Hasan.

Bütün kavgalarına rağmen omuz omuza ilerlediler. Arkalarından bakan Barbaros hâlâ gülüyordu. "İşte, ideal damat-kaynbirader ilişkisi." Hızla peşlerinden koştu. "Lan, Zülküf! Nasıl götünü hizalayarak atladın kurşunun önüne? Hele bir daha anlatsana."

Zülfikar ve Hasan aynı anda sövmeye başlarken Murathan başını umutsuzca iki yana salladı. "Neden böyleler ki?" dedi.

Güldü Timur.

"İyi tarafından bak, o göte kurşunu sıkan Hasan da olabilirdi. Timte içinde kan çıkmadı en azından."

Murathan hâlâ timi adına umutsuzdu ama gülmeden de edemedi. Telsizini çıkarıp mandalına bastı.

"Kuzey Bir, burası Barut."

"Kuzey Bir, dinlemede."

"Paket güvenli bir şekilde alındı."

"Anlaşıldı, Barut. En yakın merkeze araçlar yönlendiriliyor."

"Bir yaralımız var."

"Durumu nedir?"

Ne dese bilemedi. "Ağır değil," demekle yetindi.

"Birlikler sevk edildi."

Telsizi kapadı. Yüksekten araba üzerine düştüğü için ağrıyan omzunu ve sırtını umursamamaya çalıştı. Bir görevi daha hakkıyla tamamlamış olmanın, hâlâ nefes alıyor olmanın verdiği rahatlıkla başı dik, adımları sert bir şekilde evine -yani yuvası Gökçen'e- dönmek için ilerledi. Çünkü bedenindeki acıyı da ruhundaki oyuğu da dolduracak tek gövde oradaydı.

Soğuktu. Üzerinde tonlarca yük varmış gibi ağır olan gözlerimi açmak bir hayli zordu. Ben de açmaya çalışmıyordum zaten. Uykumun en tatlı anıydı. Bölmek, kafama sıkmakla eş değerdi. Ama üşüyen bedenimi kollarımla sarmalamama engel olamadım. Yatakta daha çok kıvrılıp cenin pozisyonuna geldiğimi hissettim. Birkaç saniye sonra uyku, zihnimi yeniden içine çekti. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra derin hissizlik ve karanlık, ılık bir sıcaklıkla sarmalandı. Üzerime bir şeyler örtüldü. Soğuk, kendini sıcaklığa bırakırken asıl sıcaklık güçlü bir kolun beni kendi bedenine çekmesiyle olmuştu.

Uykumun arasında gülümsemeye çalıştım. Başarıp başarmadığımı bilmiyordum ama dudaklarımdan döküldüğünü duyduğum minik kıkırtı başarılı olduğumun göstergesiydi. Bu kokuyu tanımamam için burnumun kopması, bu sıcak gövdenin kime ait olduğunu bilmemem için bütün varlığımın yok olması lazımdı.

"Geldin mi?" diye mırıldandım. Sesim bana bile çok derinden geliyordu. Yine bir blok nöbet faciasından çıkmış bir doktor olarak ayılmak zordu.

Yanağıma nahif bir öpücük bıraktıktan sonra başını boynuma gömdü. Boynumdan derin bir nefes çekti içine. Aldığı nefesin yerine ise derin bir öpücük bıraktı.

"Geldim."

Güldüm. Gözlerimi zor da olsa aralamaya çalıştım. Uyku baskındı ama özlemim onu bile ezip geçerdi. Odayı, perdenin kenarından sızan loş ışık aydınlatıyordu sadece. Uykulu ve hafif puslu gören gözlerimi, kehribarları ve uzun, kıvrık kirpikleri karşıladı. Tarifi zor bir manzaraydı. Uyku mahmuru bir şekilde gülümsedim.

"İyi misin?"

Bakışları yine yoğundu. Nedenini bilmesem de bir an için korktum. Beni bu bakışa bu denli alıştırdıktan sonra böyle bakmayı bırakırsa kendimi duvardan duvara vurabilirdim. Bu alık gülüşüm hoşuna gitmiş olmalıydı ki tebessümüm sürerken dudağımın kenarına minik bir öpücük bıraktı.

"Seni gördüm. Artık iyiyim."

"Başın ağrıyor mu?"

"Biraz."

Elimi başına attım. *Dokunursam geçer* gibi saçma bir düşüncem vardı sanırım. Açıkçası uyku sersemiyken ne yaptığıma dair pek de bir fikrim yoktu. İki haftadır görmüyordum. Tüm düğün hazırlıklarıyla tek başıma ilgilenmek yorucu değildi ama onsuzluk yorucuydu. Eli tişörtümün altına sızıp her zamanki gibi çıplak bel oyuntumdaki yerine kuruldu. Parmakları aynı noktada ileri geri gidip geldi. Sırtıma ilerledi. Minik daireler çizdi, okşadı. Dokunuşlarının mayıştırıcı bir etkisi vardı. Gözlerim yeniden kapandı.

"Zayıfladın mı sen?" dedi.

Elinde hassas kantar olabilirdi. Bir kilo bile versem tek dokunuşta anlıyordu.

"Sen yokken damatlık ayakkabılarını bile ben deneyip aldım, köpek. Herhâlde zayıflarım."

Gülme sesi geldi kulağıma.

"Çok mu yoğundun?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardım. İşe ayrı, eve ayrı, yeni evin işlerine ayrı, düğün hazırlıklarına ayrı koşturuyordum. Bir hafta sonra düğünümüz vardı ama evleneceğim bey dağda silahıyla geziyordu. Zordu. Ama en zoru da sızlanacak, söylenecek bir şeyimin olmayışıydı. Adamın çok haklı gerekçeleri vardı. *Mesela vatan.*

"Özür dilerim," dediğini duydum.

Bütün uykuma rağmen tek gözüm hızla açıldı. Başımı gömüldüğü yandan geri çektim.

"Ne için?"

"Her şey sana kaldı."

Gözlerimi devirmek istedim ama onun yerine gözlerim yine kapandı. Sırtüstü döndüm yatakta.

"Beni yalnız bıraktın diye kendince triplere girip, bu sefer de beni düğün masasında bırakıp kaçmayı düşünmüyorsun, değil mi? Öyle salak düşüncelerin varsa söyle, ona göre kendimi ayarlayayım."

Güldü.

"Kafama sıkmamla eş değer bir fikir."

Bir gözüm kapalıyken yandan ters ters bakmaya çalıştım ama zordu. Uykum vardı.

"Sağın solun belli olmuyor, yüzbaşı, malum."

Sırtüstü dönüşümle çıplak belimden kopan eli yeniden belime dolandı ve bedenimi kendine çekti.

"Bir hatayı bir kere yaparım, doktor."

Dokunuşları uykumu açıyor, beynime olmadık frekanslar gönderiyordu. Hoş değildi. Güldüm en cilvelisinden. Parmak uçlarım çenesinde oyalandı. Sakalları batmıştı. Tıraş olmadan gelmişti yanıma. Hatta büyük ihtimalle bir duş alıp hemen buraya gelmişti. Nemli saçları ve burnuma dolan kokusu bunun en net kanıtıydı.

"Aferin," demekle yetindim. Gözlerim yeniden kapanıyordu. Bir elim omzuna dolanıyordu ki dokunuşumla hafifçe yüzünü ekşitince diğer gözüm de açıldı. Başımı geri attım.

"Ne oldu?"

Anında toparladı ifadesini.

"Bir şey yok."

Uykulu sesimi minik bir öksürükle düzeltmeye çalıştım. Şu an fark ediyordum, üzerini de çıkarmamıştı. Hâkî yeşili tişörtü hâlâ üzerindeydi. Normalde yanıma asla böyle yatmazdı. *Senin ateşin beni ısıtır* esprisini yaparak dibime sokulurdu.

"Çıkar bakayım sen şu tişörtünü."

Battaniyeyi daha çok üzerine çekti. "Boş ver. Uyuyalım." Eli yine belime uzanıyordu ki izin vermedim. Tişörtünün eteğini kavrayıp çıkarması için çekiştirdim. Uykum iyiden iyiye kaçmıştı.

"Çıkar şunu."

Çekiştirdiğim tişörtü elimden kurtardı. "Bak, beni tetikliyorsun, ha!" diyerek işi arsızlığa vurmaya çalıştı.

Umursamadım. Yattığım yerde doğrulup yatakta oturur pozisyona geldim. "Çıkar şu üzerini," derken tişörtünü var gücümle çıkarmaya çalışıyordum. Ben bunun için uğraştıkça o ellerimi geri itiyordu. "Bütün enerjimizi balayına saklayalım," diye bir öneri sundu dikkatimi dağıtmak adına. "Şimdi bu tişört çıkarsa ben bazı şeylere engel olamayabilirim."

Durmadım.

"Balayına mı gidiyoruz? Benim niye haberim yok?"

Çapkınca güldü.

"O da benim sürprizim."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bu hâlâ sürpriz."

Asıl konuya döndüm. Yemezlerdi. Tişörtü yukarı çekiştirmeye devam ettim.

"Ben asıl şu kolundaki sürprizi görmek istiyorum. Çıkar şunu."

Hoşuna gidiyordu herhâlde. Gülerken yine ittirdi ellerimi. "Paris!" dedi aceleyle. "Paris'e gideceğiz."

Bu sefer gerçekten durdum. Birkaç saniye için bakıştık. "Ne?" derken çığlığı andıran sesime ben bile engel olamamıştım. Kocaman olmuş gözlerle güldüm. Elimi tişörtünden çekip şaşkınlıkla açılan ağzıma kapadım. "Şaka mı?"

Oldukça ciddiydi. "Ben şaka yapacak adam mıyım kızım?" dedi.

Anlamsız bir sevinç patlaması belirmişti içimde. Mesele Paris'e gitmek değildi. Mesele onunla gitmekti. "Ya, Kepçük!" diye sırıtarak, erimeden edemedim. "Ayarladın mı bunu gerçekten?"

Tabii, der gibi havalı bir bakışla baktı.

Ağzını ısırarak sevmek ve öpmek için ileri atıldım. Yedi bu numarayı. Ona sokulmam için kollarını iki yana açmıştı ki ben ani bir hamleyle tişörtüne uzanıp kollarının altına kadar sıyırdım. "Gökçen!" diye inledi. Yine ellerime yapıştı. Birkaç saniye için bakıştık. Kararlı olduğumu anlayınca, "İlla bakacaksın, değil mi?" dedi.

"Sence?"

Ofladı. Ama bu defa zorlamadan, tişörtü çıkarıp odanın ortasına savurdu. Asla huyu değildi. Kalkıp katlamaya üşendiğine göre gerçekten yorgun olmalıydı. Ama bu detaylar en son takılacağım şeylerdi zira omuzlarında gör-

düğüm morluk ve çürükler benim için yeterli olmuştu. İçime anlatılmaz bir sızı dolarken dudaklarım bir şey söylemek için aralandı ama söyleyecek pek bir şey bulamadığından tekrar kapandı. İleri eğilip sırtına bakmaya çalıştım Daha feci durumdaydı. Tüm sırtı mor ve yeşile dönen çürüklerle doluydu Bir sürü kelime bulabilirdim bu durum için. Ama zor toparladım her birini

"Bu sefer kesin helikopterden atladın, değil mi?"

Salak adam güldü. Yatağa kendini bırakırken sırtı acımış olmalıydı ki hafifçe yüzünü ekşitti ama tekrar toparladı. Sırıtışı yerli yerindeydi.

"Sayılır."

Sayılır mı? Bu görüntünün tek izahı üzerinden buldozer geçmesi olurdu. "*Sayılır* mı?" diyerek içsel şaşkınlığımı dile getirdim. "İnanamıyorum sana."

Yine sırıttı. "Acımıyor, merak etme." Dudak büzdüm. Bu görüntüye de güldü. "Zülfikar götünden vuruldu. Düğünümüzden önce bunu yaşayan ben de olabilirdim. Şükretmek lazım."

Dolan gözlerime rağmen edindiğim bu bilgiye şaşırmadan edemedim.

"Götünden mi vuruldu?"

Güldü. Hem de gözleri kısılıp, kahkaha atarak. Yan dönüp yüzünü yastığa bastırmaya çalıştı. "Yanında gülemedim, şimdi rahatça güleyim." Ciddi ciddi kahkahalarla güldü.

O gülünce benim gülmemem imkânsızdı.

"Gerçekten yaşandı mı bu?"

Gülüşlerinin arasından onaylayan bir mırıltı çıkardı. Ben de minik bir kahkaha attım.

"İyi mi şimdi?"

"İyi, iyi," dedi toparlanmaya çalışırken. "Hastanede, yarın taburcu olurmuş." Yine güldü. "Gittiğim en keyifli görevdi sanırım."

"Adamın acılarıyla eğlenmeyin, Murathan. Hasan abi yeterince çektiriyor zaten."

Gülüşü büyüdü.

Kınayıcı bir bakışla baktım. Ama içimden geleni yapmaktan da geri durmadım. Bacaklarımı iki yanına atıp karnındaki nadide kasların üzerine oturdum. Parmaklarım moraran sol omzuna ilerledi. Hafifçe bastırdım eklem yerine.

"Ağrısı çok keskin mi?"

Durdu. Gülüşü derin bir tebessüme dönüşürken, eli yine tişörtümün içine sızıp belime dolandı. Kehribarlarında arsız bir ışıltı belirdi.

"Hem de nasıl!"

Gülerken kınadım. "Düzgün cevap ver." Diğer noktaya ilerlerken, "Onların yanında neden böyle gülmedin?" dedim. Kolunu yukarı kaldırıp hareket ettirmeye çalıştım. "Hareket edince acıyor mu?"

"Ben sadece senin yanında gülerim, Gökçen," dedi infilak edici sesi. Ve aynı saniyelerde belimdeki elleri sıkılaştı. Eli sırtımı tamamen kavrayıp bedenimi kendi üzerine devirdi. Kollarıyla sıkı sıkı sarmaladı. "Ve hayır..." derken dudaklarıma değen dudakları kalbime feci hâlde zarardı. "Hareket edince acımıyor. İstersen bunu sana uygulamalı ve bol hareketli bir şekilde kanıtlayabilirim."

Gülerken üzerinde hafifçe kıvrandım.

"İşime gelir."

Yan döndürdü bedenimi. Başım tekrar yastıkla buluşurken kollarını biraz bile gevşetmedi. Dudaklarımız buluştu aynı saniyelerde. Kesik ama derin öpücüklerle donattı dudaklarımı. "Kanıma giriyorsun," dedi öpücüklerinin arasından. Cilveli bir gülüşle bedenine daha çok sokularak karşılık verdim ona. Ben de aynı kesik ve derin öpücüklerle donattım ateş gibi yanan dudaklarını. Kalçamda gezindi elleri. Ben de boş durmadım. Omuz kaslarını okşadım ve bundan muazzam bir haz duydum. İş ilerliyordu ki aniden durdu.

"Blok nöbetin mi vardı senin?"

Tek gözüm açıkken, "Nereden anladın?" diye sordum.

"Kesik kesik, soluklanarak öpüyorsun."

Cevap veremeden öylece kaldım. Blok nöbetten çıkmayan beni anlayamazdı. Kendimi kesmediğime şükredilmeliydi.

"Öpücük de mi beğendiremiyoruz, hayırdır?"

Dudağımın üzerine bıraktığı öpücük bu sefer nahif ve varla yok arasıydı. Aramızdaki battaniyeyi üzerimize çekti. "Konu o değil. Sen uzaktan öpücük atsan dahi ben alev alırım. Ama beni nefessiz bırakarak öpmen daima önceliğimdir. Hem yorgunsun. Kıyamam." Kolları, bedenimi kendine çekti. Bir eli saçlarımı okşarken gözlerim yine kapanmaya başlamıştı. Eli saçlarımı okşadıkça uyku bastırıyor, mayıştırıyordu.

"Murathan..." diye mırıldandım.

"Emret," dedi.

"Bir hafta sonra evli olacağız."

"Farkındayım."

"Ya evlenince benden sıkılırsan?"

"Böyle bir ihtimal yok. Ama senin beni kapının önüne koyma ihtimalin oldukça yüksek."

Kıkırdadım. Bir elim sırtına dolandı. "Öyle bir ihtimal de yok," dedim.

Başımı boynundaki güvenli karanlığa gömdüm. Buradaki karanlığın aydınlık bir kokusu vardı. Uyku beni içine daha da çekerken onun elleri sırtımı okşadı, belimde gezindi, saçlarımı ördü, yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük daha bıraktı. Hepsini hissettim. Yanımdan her uzaklaştığında homurdandım, sıcaklığı her gittiğinde huysuzlandım. O ise her seferinde daha büyük bir aşkla sarıldı, gövdesinde sakladı. Yatakta en uca kayıp dinlenmesi için açtığım mesafeyi her defasında kapadı. Ve biz her zamanki gibi bütün yorgunluğumuzu sadece birbirimizin kokusu ve teniyle silebildiğimiz bir uykuya daldık.

Barbaros gülerek, "Orada hayat nasıl, kardeş?" diye sorunca yüzüstü yattığı hastane yatağından en ters bakışıyla cevap verdi Zülfikar. Biraz narkoz etkisinde, biraz da yaşadığı olayın şokundaydı. Başı bir hayli dumanlıydı.

"Siktir git, lan!"

Barbaros öyle bir şey yapmadı. Ellerini dizlerine vurarak gülmeye devam etti. Hemen yanındaki Süleyman ise çok farklı dertlerdeydi. "Hayatımın en güzel görevi olabilirdi. Kaçırdığıma inanamıyorum." İzni bitmediği için katılamadığı tek görevde böyle bir şey yaşanması, içini tarifi imkânsız bir şekilde yakıyordu.

Zülfikar ona da tip bir bakışla baktı. "Arkadaş diye bağrımıza bastığımız adamlara bak!" Narkozun etkisiyle irkildi. "Kim elledi lan götümü?" Anlık bir şaşkınlıktı. Başı tekrar yastığa düştü.

"Kim ellemedi ki?" diyerek gülen Barbaros, hayatının en keyifli gününü geçiriyor olabilirdi.

"Gökçen yengeye desek de bu hastane odasını bize zimmetlese," diye çok alakasız bir noktaya değindi Alican. "Ayda bir uğruyoruz ne de olsa."

Herkes bıyık altından gülerken Süleyman yanındaki Aybüke'ye döndü. "Bir daha anlatsana be dağ çiçeğim," dedi. "Nasıl vuruldu bu pezo?"

Barbaros lafa atladı. "Dur başkan, benim anlatmam lazım." Ciddiyetle ellerini iki yana açıp Fatih Terim'i aratmayacak bir heyecanla anlatmaya başladı. "Şimdi biz adamı kovalıyoruz. Adam tabakhanenin oraya kaçtı. Tam balkondan atlayacakken rastgele sıktı. Bak, *rastgele* kısmı çok önemli. Normal şartlar altında kimseye denk gelmiyordu. Ama bu malak..." Daha fazla kendini tutamayarak gülmeye başladı. "Önce kurşunun önüne atladı, vuruldu.

Sonra da Hasan abinin önüne atladı." Gülüşü yine hayvani bir kahkahaya dönüştüğünde artık tek gülen o değildi. Odadaki herkes ona eşlik ediyordu.

"Hayatını kurtardım ben onun," dedi Zülfikar baygın bir edayla. "Siz ne anlarsı-" Kafası tekrar yastığa düştü. Birkaç saniye sonra ayılıp yine, "Kim elledi lan götümü?" dedi ve tekrar bayıldı. Gözlerini açık tutması çok zordu.

Aniden odanın kapısı açıldı. "Zülfikar!" diyerek panikle odaya daldı Duru.

Önce kafasını yüzüstü yattığı yastıktan hafifçe kaldırıp güldü Zülfikar. "Tık, doğdu güneşim," dedi.

Kafası bir hayli hoştu. Hemen peşi sıra da başka bir ruh hâline geçerek narkozdan uyuşan beynine rağmen yerin tam yedi kat dibine girdi. Hayır, yeni bir ilişkiye zar zor bütün karizmasıyla başlamışken böyle bir olay yaşamalı mıydı gerçekten? Özlemişti sarı kafayı ama bu, elini utanç içinde yüzüne kapamasına engel değildi.

Tekrar, "Zülfikar," diyerek ileri atıldı Duru. Çantasını koltukta yan yana oturan Süleyman ve Aybüke'nin kafasına fırlattığının pek de farkında değildi. Peşi sıra gelen Hasan ise içeri girmedi. Kapı ağzında en memnuniyetsiz ifadesiyle dikildi. Bu görüntüyü görmektense elini cebine atıp sağa sola bakmayı tercih etti.

Zülfikar'ın yanına yaklaştı Duru. Yüzüne kapanan eline uzandı. Önünde eğilirken, "İyi misin?" dedi en yumuşak sesiyle. Buraya gelene kadar aklı çıkmıştı çünkü abisinin dediği tek şey *Zülfikar vuruldu,* olmuştu. Gerçeği yaklaşık bir dakika önce kapının önünde öğrenmişti. Bir önemi yoktu. Vurulmuştu işte. Bu endişelenmesi için yeterli bir sebepti.

Elini yüzünden çekmedi Zülfikar. "Bakamam yüzüne, Duru." Gerçekten bakamayacaktı. Ama sonra bir anda bakmaya karar verdi. Elini yüzünden çekip sırıttı. "Yine niye öyle güzel geldin gözüme ya? Öpüşelim mi?"

"Lan!" diyerek ileri atıldı Hasan. Alican koluna yapışarak durdurmak zorunda kaldı.

"Narkozlu adam, Hasan abi. Ciddiye alma."

Burnundan soludu ama durdu Hasan. "Narkozsuz hâli ne ki narkozlu hâli ne olsun?" dedi. "Pezevengin dediği lafa bak!"

Zülfikar hâlâ Duru'yla cilveleşme derdindeydi. Sırıtarak sarı saçlarının uçlarıyla oynuyordu ki yine aklı başına geldi. Elini yeniden yüzüne kapadı.

"Gidin başımdan!"

Güldü Barbaros. "Hassas bölgesinden yara aldı, Duru bacım," dedi. "Travmatik olaylar yaşadı. Mazur gör."

Duru, Zülfikar'a şefkatle yaklaşmaya devam edip, "Ne oldu sana?" diye sordu.

"Sevdanın son kurşununu yedi," dedi Süleyman.

Barbaros'la aynı anda en gür kahkahalarını attılar. Gün intikam günüydü.

Duru ise ikisine de oldukça ters bakıyordu. "Nereden yara aldığı önemli değil. Önemli olan canının yanması. Gülüp durmayın adama!" Barbaros'un gülüşü donup kaldı. Duru ise aynı tersliğiyle, "Gülecek olan varsa da çıkıp dışarıda gülsün," dedi. "Boşaltın odayı! Kendine gelememiş adamın yanındaki hareketlerinize bakın ya! Çıkın!"

Ortam daha da sessizleşirken Zülfikar, parmaklarının arasından başında dikilen demir yumruğa baktı. Boşuna göte kurşun yeme pahasına âşık olmamıştı. Değerdi.

Barbaros ise şoktaydı. Ne Süleyman'a bulaşabiliyordu ne Zülfikar'a. Böyle aşk olmaz olsundu. "Ama komikti," dedi. "Buna gülmeyelim de neye gülelim yani?"

"Git, neye gülersen gül," dedi Duru. Zülfikar'a döndü. Sinirli ifadesi anında yumuşarken yeniden önünde eğildi. "İyi misin?" Ellerini yüzünden çekmeye çalıştı. "Bak bakayım yüzüme."

Arkadaki Barbaros hâlâ şaşkındı. Aybüke ayaklanıp, "Odayı boşaltma vaktimiz geldi, hadi!" diyerek, hepsini çekiştirirken, içli içli söylenmeden edemiyordu.

"Ağa, biz kardeşlerimize önceki gibi takılamayacak mıyız? Bu nedir yani? Ne sen Süleyman'ıma vurmama izin veriyorsun ne Duru bacım Zülküf'üme gülmeme. Ben bu şartlar altında daha fazla devam edemem."

Aybüke, "Boş yapma, Barbo," derken hepsini yaka paça dışarı çıkarmıştı. Tam kapıdan çıkarken, Hasan abiyi görüp durakladılar. İçerideki ikiliyi yalnız bırakıp bırakmama konusunda pek de emin değillerdi. Hasan'ın ters bakışları da bu konuda yardımcı olmuyordu. Ama bu bakışların aksine usulca yana çekilip kapıyı kendi eliyle kapatan Hasan herkesi şoke etmişti. Süleyman, Aybüke, Barbaros ve Alican'ın tedirgin bakışları birbirleri arasında gidip geldi.

Sessizliğin tercümanı olan Süleyman, "Hasan abi, iyi misin?" dedi.

Ters ters bakarken iyi olduğu konusunda homurdandı. Arkasını dönüp ilerlemeye başladı.

"Bence balta almaya gidiyor," dedi Alican. "Kapıyı kıracak."

"Bence tüfeğini almaya gidiyor," dedi Süleyman. "Götünün diğer yanağından da o vuracak."

"Bence güvenlik görevlilerinin yanına gidiyor," dedi Barbaros. "Gerekli önlemleri almalarını söyleyecek."

Aybüke şaşkınlıkla dudak büzdü.

Ama Hasan bunların hiçbirini yapmadı. Elleri cebinde ilerlerken, durup arkasında kalan bedenlere döndü. "Hadi lan!" dedi. "Gidip kantinde bir kahve içelim. Dilim damağım kurudu." Aynı ters bakışını atarak önüne döndü ve ilerlemeye devam etti. Arkada kalan ekip oldukça şaşkındı ama Hasan'a yetişmeleri uzun sürmemişti.

"Hasan abi," dedi Barbaros.

Hasan kibarca, "Ne var?" diye cevapladı.

"Kızmadın," dedi Alican.

En ters bakışını attı. "Kızacak ne kaldı daha?" Gözlerini devirerek önüne döndü. "Ne dediysem ikisine de kâr etmiyor." Fazlaca hoşnutsuzdu. "Artık yapacak bir şey yok. Kendi hayatları, kendi kararları." Bu noktada yükseldi. "Başka soru sormayın bana, fena yaparım. Tansiyonum yine alnımda atıyor zaten. Ayrıca çabuk beni şu kattan uzaklaştırın yoksa geri dönüp dalacağım o odaya!"

Bir koluna Barbaros, diğerine Alican girdi. Onlar Hasan'ı hızlıca uzaklaştırırken Zülfikar ve Duru yine etraflarındaki tüm hengâmeye rağmen çok başka bir evrendeydi. Zülfikar'ın yüzüne kapanan ellerini geri çekmeye çalıştı Duru. "Gerçekten bakmayacak mısın bana?" dedi.

Utanç içindeydi Zülfikar. Nasıl bakabilirdi? "Bu gerçeğe alışmama izin ver," derken oldukça dramatikti. Ama Duru'nun yüksek sesli kahkahası yüzünden oluşan şaşkın ifadesini, yüzüne kapanan eli bile gizleyemedi. "Gülüyor musun sen şu an?"

Duru daha çok güldü. Yetmedi, hemen dibindeki sandalyeye otururak gülmeye devam etti.

"İnanamıyorum sana."

"Ben de sana!" diye yükseldi Zülfikar. Elini yüzünden tamamen çekti. "Milleti gülüyor diye kovup sen ne diye gülüyorsun?"

Kısa bir an için kendini toparladı Duru. "Onlar gülemez," dedi. "Ama ben gülebilirim."

"Çok sağ ol. Kimse bana böyle sahip çıkmamıştı." Başı dönер gibi olduğunda tekrar yastığa gömüldü. Duru gülmeye devam ettiğinde ise başının altındaki yastığı alıp yanındaki kadına savurdu. "Sarı şeytan!" Duru kahkahalarının arasından yüzüne gelen yastığı zorlukla yakaladı. Zülfikar ise sinirli yükselişine devam edip, "Senin yüzünden düştüğüm hâllere bak!" dedi. "Gülme!" Bu noktada yine sırttı. Ani bir baygınlık hissi geldi. "Bu arada

gülünce çok güzel oluyorsun, biliyor musun?" Başı yeniden düştü. Yatağa yatağa yapışırken kısa süreli bir baygınlık daha yaşadı.

"Ben mi dedim kurşunun önüne atla diye?"

Ayıldı. "Hasan abiye mi gelseydi? Daha çok üzülüp ağlayacaktın!" Sinirle başını diğer tarafa çevirdi. Bir de bu tarafa bayıldı. "Çık, git yanımdan. Hiçbiriniz beni hak etmiyorsunuz."

Duru gülüşünü kontrol altına aldığında elindeki yastığı kavrayıp ayaklandı ve yanına ilerledi. "Ben de gideyim mi yani?" dedi.

Zülfikar'ın yüzü diğer tarafa dönüktü. Dönüp bakmadı. "Saçmalama. Dur şurada," dedi tüm tavrına rağmen. Yeniden Duru'ya dönüp sırıttı. "Azıcık daha yakınıma gelsene." Kafası yine düştü. Saniyelik baygınlıklarından birini yaşadı.

Gülümsedi Duru bu sarhoş hâline. Elindeki yastığı başının altına yerleştirmek için hareketlendi. Başını nazikçe kaldırıp yastığı yerleştirdikten sonra ise elini hemen geri çekmedi. Zülfikar'ın kalbine zarar bir hamlede bulunarak yatağın başucunda eğildi. Tam gözlerine bakarken elleri alnına dökülen saçlarında gezindi. Zülfikar'ı yerle yeksan eden her zamanki gülüşlerinden biri vardı dudaklarında.

"Abimin canını düşünürken kendi canını unutma," dedi. "Artık bir şey olursa üzüleceğim tek kişi abim değil."

Sırıttı Zülfikar. "Sen hep laf sokmaz mıydın sarı kafa?" dedi. "Nereden öğrendin bu iç gıcıklatan lafları?"

"Beni daha tam anlamıyla tanımıyorsun demek ki."

"Öyle mi?"

"Bence öyle," dedi Duru. Alnına dökülen saçlarla oynamaya devam etti.

Aniden tereddütle doldu Zülfikar'ın bakışları. Yakışıklılığı derin bir darbe almış, öz güveni yerle bir olmuştu. "Şu an beni terk etmeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Güldü Duru. "Neden bunu yapayım ki?" dedi.

"Kusursuz vücudum ağır darbeler aldı."

"Seni kıçın için sevdiğimi sanmıyorum, Zülfikar," diyerek saçlarıyla oynamaya devam etti.

Hoşuna gitmişti Zülfikar'ın. "Ya..." dedi erimeye yakın bir hâlde. "Neyimi sevdin? Anlatsana biraz."

Dudak büzdü Duru. Gülüşü derinleşti. "Hiçbir fikrim yok," dediği an ileri eğilip Zülfikar'ın dudaklarına minik bir öpücük bıraktı.

Tarumar oldu Zülfikar. Bir kadının minik cilvesiyle bu hâle gelmesi akıl işi değildi. "Beni böyle de sevmeye devam edeceksin yani, değil mi?" dedi.

Gözlerini devirdi Duru. "Abartma, Zülfikar," dedi. "Kıçın kopmadı." Hafifçe doğrulup Zülfikar'ın üzerindeki örtüyü kaldırmaya meyletti. "Ama merak ediyorum. Bir kere bakabilir miyim?"

Anında durdurdu Zülfikar.

"Hayatta olmaz!"

"Sağ taraf mı yoksa sol taraf mı? Bari ona bakayım."

"Namusum ve şerefim yeterince ayaklar altında zaten, sen de bunu yapma bana. Hayır!"

Yine bayıldı.

Şen bir kahkaha attı Duru. Zülfikar battaniyeyi üzerine daha çok çekti. Kavga ettiler, daha sonra güldüler, ardından tartıştılar ama iki saniye içinde unutup sohbete devam ettiler. Zülfikar narkozlu hâliyle saçmaladıkça saçmaladı. En sonunda Duru, Zülfikar'ın yatağının yanına tünedi. O, vurulduğu anı süper bir kahramanlık hikâyesiymiş gibi ayılıp, bayılarak anlattı. Duru dikkatle dinleyip güldü.

Zülfikar bir daha küstüğünde öpücükle gönlünü aldı. Teselli etmeye çalıştı. O yokken neler yaptığını anlattı. Saçma bir konudan yine tartıştılar. Sonra yeniden unutup barıştılar. Kendi dünyalarında, kendi anlaşma şekillerinde her zamanki gibi devam ettiler. En çok birbirlerine kızıp yine en çok birbirlerini sevdiler.

"Hala, şunu yapmaya artık bir son verecek misin?"

Bir daha çekti burnunu. "Ay, veremem!" diye yükselişi ise oldukça aniydi. Ağlayışı şiddetlendi. "Nasıl vereyim, Allah aşkına ya!"

Benim için hayat tek bir düzlemde akan çizgi, yaşanmışlıklar o çizginin üzerine düşen renklerdi. Rengârenkti Gökçen kızın yolu. Neşe, hüzün, mutluluk, heyecan ve daha nicesini yaşamıştı. Ama şu an hissettiğim şey çok başka hatta bambaşka bir renkti. Belki ekru, belki de kar gibi beyazdı.

Kendi düğünümde, en anlamlı günümdeydim.

Bembeyaz bir gelinlik vardı üzerimde. Fazla kabarık değildi. Düşük omuzlarından sarkan işlemeler tenime değiyor, göğüslerimi ve belimi tamamen sararak gerdanımı ortaya çıkarıyordu. Hayran kaldığım işlemeleri, kollarımdan itibaren eteklerine kadar iniyordu. Özel tasarım, harika ötesi bir gelinlikti.

Omuzlarım ve gerdanım açıkta olduğundan saçlarım için Helenistik model tercih etmiştim. Duvağım ise devasa uzunluktaydı.

Aynaya bakarak bu güzel anımda kendimi hayranlıkla izlemek istiyordum ama gelinliğin içindeyken imkânsızdı. Şu an kendime yükselemeyecek kadar zordaydım. Oturduğum koltukta zorla dikleştim.

"Hala..." dedim zorla.

Ağlamaya devam etti. Gözü beni görmüyordu. Elindeki peçeteyi yüzüne daha da bastırdı. Leopar desenli, vücudunu tamamen saran elbisesiyle oldukça iddialıydı. "Susamam, sen sus," dedi içli içli.

Konu o değildi oysa. Biri gelinliğin sırtındaki ipleri gevşetmeliydi yoksa bu güzelim gelinliğe kusmam kaçınılmaz olacaktı. "Hala, ölüyorum!" dedim yine zorla.

Bu noktada ağlayışı durdu. Yaşlı gözlerini bana çevirdi. Makyajı daha düğün başlamadan akmıştı. "Ay, ne?" dedi şaşkınlıkla. Koltukta ters dönmüş kertenkele gibi can çekişen beni gördüğünde ise ağlamayı bir kenara bırakıp hızla yanıma geldi. "Kız, ne oldu?"

Nefesimi zorla toparladım. "İpleri aç," dedim kesik kesik. "Şunun ipini aç. Mideme baskı yapıyor, öleceğim!" Ayağa kalkmaya çalıştım ama zordu. Üzerimde elli kilo vardı. Aşiret düğünlerinde elli kilo altın takıldı diye imrendiğim gelinler adına artık üzgündüm. Halam ellerimden tutup beni ayağa kaldırdı.

"Kız, aşağıda misafirler var. Ne ip açması? Zaten iki saatte zor bağladık. Bir daha nasıl bağlayacağız?"

Hiçbir şey umurumda değildi. Gerekirse duvağı sırtıma sokuşturur öyle çıkardım. "Aç!" dedim sadece. "Şunu aç."

Söylene söylene açmaya başladı. Tam o sırada gelin odasının kapısı açıldı. Bizim kızlar cümbür cemaat odaya doluştu. Duru iddialıydı. İp askılı, kırmızı bir abiye giymişti. Bir bacağında boylu boyunca uzanan yırtmacı vardı. Altına giydiği tek bantlı, parlak topuklu ayakkabılarıyla oldukça göz alıcıydı. Zülfikar'ın yüreğine indireceği netti.

Bilge yeşillenmişri. Etekleri uçuş uçuş bir abiye tercih etmiş, peri kızına dönüşmüştü. Aybüke maskülendi. Siyah bir takım elbise giymişti ama topuklularının üzerinde oldukça dik ve iddialı ilerliyordu. Peşlerindeki Ayşegül midi boy, lacivert, ışıltılı, düşük kollu bir abiye giymişti. Bir nebze göğüs dekoltesi mevcuttu. Bacağındaki yırtmaç yürüdükçe belli oluyordu. Arkalarında ilerleyen Zehra ise en minnoşlarıydı. İlk defa bu denli mini giydiğini görüyordum. Eteği dizlerinin üzerindeydi. Ama lila çiçeklerle bezeli elbise öyle güzel olmuş, öyle yakışmıştı ki bu hâline gülümsemeden edemedim.

Hepsi düğüne alev aldırabilirdi. İşte, gelinin kız kardeşleri düğünlere tam olarak böyle hazırlanmalıydı.

Bir şeylere gülerek içeri girdiler. Ama iplerimi çözen Canan halayı görünce ilk ileri atılan Bilge oldu. "Niye çözüyorsun, Canan hala?" dedi. "Düğün var."

"Az önce ölüyordu," dedi halam. "Biraz nefes alsın." Alttan iki ipi dahi gevşetmesi muazzam bir fark yaratmıştı. Derin bir nefes alıp ciğerlerimi oksijenle doldurdum. Daha rahatlamış bir ifadeyle koltuğa geri çöktüm. Duvağıma oturduğumda boynum kopacaktı ama sağ olsun ki Aybüke imdadıma yetişti. Özenle duvağımı düzeltti.

"On dakikaya düğün başlıyor. Salon tıka basa doldu," diye uyardı Bilge.

Duru ilerleyip kendini koltuğa bıraktı. "Ağzına kadar doldu hem de," dedi. "Neslişah teyze *daha büyük bir yer tutmalıydık,* diye ağıt yakıyor."

Adana'nın en büyük salonundaydık. Daha ne yapabilirdik ki?

"Stadyum iş görürmüş," diyerek içimden geçen soruyu cevapladı Ayşegül. O da kendini koltuğa bıraktı. "Aşağısı kaynıyor. Alev ateş. Hava, kara, deniz kuvvetleri ne varsa gelmiş. Bugün de birini bulamazsam tükürün yüzüme."

"Şu an burada değil, aşağıda olman lazım o zaman," dedi Aybüke.

Anında oturduğu yerden ayaklandı. "Doğru diyorsun. Ben gidiyorum." Bana döndü. "Kusuruma bakma, olur mu? Hayatım söz konusu burada." Tam kapıdan çıkıyordu ki durdu. Tekrar bana dönüp, koşarak yanıma geldi. "Bu arada, Gökçen..."

"Evet."

Gülümseyip, "Çok güzelsin," dedi. Gülüşüm büyüdü. O ise farklı bir konuya geçiş yaptı. "Ayakkabının altına bakabilir miyim? Adımın silindiğine emin olmam lazım."

"Düğün daha başlamadı, Ayşegül abla," dedi Zehra. "Ona düğün bitince bakmamız gerekmiyor mu?"

"Öncesi, ortası, sonrası hiç fark etmez." Önümde eğilip, ayakkabımı çıkarmadan ayağımı yukarı kaldırdı. Koltukta sırtüstü devrilirken imdadıma yine Aybüke yetişti. Ellerini sırtıma yaslayıp destek oldu. Hepsi aynı anda ayağımın önüne doluştu. Ben ise eteğimi kapatma derdindeydim. Onlar ayağıma bakarken feci frikikler veriyorduk. Tarlatan her an kalkıp kafama geçebilirdi.

"Ayakkabıyı çıkarıp bakmaya ne dersiniz?" diye bir öneri sundum. Duyan olmadı.

"Ay, ilk kim silinmeye başlamış?" dedi halam da merakla. "Lütfen ben olayım. Üç kere yazdım adımı."

"Ben en silinecek yere yazdım," dedi Bilge. "Lütfen önce ben

Kısa bir sessizlik oldu. Hepsi ayakkabımın altına odaklandı. "İ yorum," dedi Ayşegül dertli dertli. "Silinen tek bir isim var."

Başımı kaldırıp önümde sıralanmış tiplerine bakmaya çalıştım.

"Kim?"

Hepsinin bakışları yanımdaki Aybüke'ye döndü. Aybüke ise bir ba baktı bir onlara.

"Ne?"

Duru gülerek, "Tebrikler, Aybüke," dedi. "Sıra sende."

Yüzünü ekşitip, "Saçmalamayın," dedi. "Ben o ayakkabının altına ismimi bile yazmadım."

Kollarının arasındayken en sırıtık ifademle, "Ben yazdım," dedim. Evet, yapmıştım bunu. Sabah kuaförde yken kızlar ve halam, isimlerini ayakkabının her yanına yazdıktan sonra ben de gizlice en köşeye onun adını eklemiştim. Bunu Süleyman'a boynumun borcu bilirdim.

Şok içinde kalırken, ellerini sırtımdan çekip o da ayağıma doğru ilerledi. Gerisin geri devrilirken saçım bozulmasın diye verdiğim mücadele görülmeye değerdi. Aybüke şaşkın bir terslikle baktı ayağımın altına. Kendi adının gerçekten silinmeye başladığını gördüğünden olsa gerekti ki ters bakışları bana döndü.

"Şaka mısın sen?"

Masum masum göz kırpıştırdım. Buna asla dayanamazdı. Canan halam ise yine kendi derdindeydi. "Asıl bu görüntü şaka mı? Kendimi üç, Fedai'yi beş kere yazdım ama hiçbirinin ucu bile silinmemiş. Saçımı başımı yolacağım artık, ha!" Zehra'ya döndü. "Kız, kıvırcık, senin de ilk harfin silinmeye başlamış. Sen de önüme geçersen kendimi Boğaz Köprüsü'nde yakar, Asya'ya da Avrupa'ya da manşet olurum, haberiniz olsun."

Zehra en tatlı bakışıyla şaşırdı. "Yok, tövbe," dedi. "Benim erim yok."

Aybüke'nin dudakları en manidarından kıvrılmıştı. Sessiz kaldı ama gö zümden kaçmış değildi.

Ayşegül çok makul bir öneri sunup, "Gökçen, ayağını düğün boyunca yere sürtüyorsun, tamam mı?" dedi. "Bu isimler silinmezse asıl ben bu ayakkabıyı Boğaz Köprüsü'nün ortasında aleve veririm!"

Halamı can damarından vurduğu için destek gecikmedi.

"Ben de veririm!"

Bilge de destekleyen taraftaydı.

"İnanın ki ben de."

"Şaka gibi ama ben de," diyen Duru'ya gülmeden edememiştim.

Bu hâlleri keyfimin yerine gelmesi için birebirdi. "Merak etmeyin," dedim. "Elimden geleni yapacağım."

"Babam da geldi düğüne," dedi çaresiz Bilge. "Sizce Barbaros bir daha mı istese beni? Hazır düğün dernek de kurulu."

Leopar kadın halam, "Bana bak, sen de geçemezsin benim önüme," diyerek gerekli cevabı verdi. "Bakın kızlar, bu konuda çok ciddiyim. Ben Fedai Bey'le evlenmeden bir düğün daha olursa duvağınıza basıp kaçarım."

"Aman be Canan hala, evleneceksen evlen de önümüz açılsın. Saflar çok sıkı. Sizin yüzünüzden bana sıra gelmiyor," dedi kendi derdinde olan Ayşegül.

Birden kapı açılıp Murathan ve endamı en ışıltılı hâlde önümde parlayınca gözüm kamaşmadı desem yalan olurdu. Siyah takım elbisesi, sinek-kaydı tıraşı ve her zamanki yakışıklılığıyla kalbimin orta yerine oku sapladı. Çok şükür ki şu an ayakta değil de oturur pozisyondaydım. Maazallah, endamından bayılabilirdim. Hurma gözlüm muazzam bir havayla açmıştı kapıyı ama eteğimin altına doluşan kızları görünce ifadesi bocaladı.

Kapıyı hızla geri kapatıp, "Ne yapıyorsunuz siz orada?" demiş bulundu.

Murathan, "Mekânın sahibi geldi, dağılın," diye mırıldanan Ayşegül'ü duymamıştı ama duyan kızların hepsi kıkırdayarak ayaklanmıştı. Ayağımı bırakıp, yerden kalkarken eteğimi düzeltmeyi de ihmal etmediler.

"Ayakkabının altından kimin adı silinmiş diye bakıyorduk," dedi halam gülerek. Jöle gibi kıvırarak kapıya ilerledi. O beli ve kalçayı nasıl o kadar kıvrak bir şekilde hareket ettirdiğini şu yaşımda hâlâ anlamamıştım. Üzerindeki leopar dile gelse bu kıvırmaya bütün ortama hırlardı. Murathan'ın omzuna minik bir tokat attı. "Yakıyorsun, damat."

En havalı bakışını kuşandı benimki. Halam gülerek, yanından ayrılırken kızlar da peşine takılmıştı. Hepsi teker teker odadan çıktı, en sonunda da kapıyı kapadılar. Teorik olarak beni gelinlikle gördüğü ilk andı. Oldukça romantik bir an olabilirdi. Ben peri kızı gibi camın önünde, elimde çiçeklerimle dikiliyor, o da bana hayran bakışlarla ilerliyor olabilirdi. Arkam dönük olurdu. Usul usul dönerdim ona doğru. Ama şu an su aygırı gibi koltukta yayılıyor oluşum, bu durumu biraz baltalamıştı.

Her şeye rağmen onun hayran bakışlarla bana attığı iki adım kalbimi yerinden hoplatmaya yetti. Toparlanmaya çalıştım ama zordu. Ellerimden kavrayıp koltuktan kaldırdı. Ayağa kalktığımda ben saçımı düzeltme derdindeyken onun hayran bakışları her yerimde gezindi. En son gözlerimde durdu. Dudaklarını dişlerken, içinin en derinlerinden kopup geldiğini hissettiğim derin bir nefes verdi.

"Gökçen," dedi.

Tebessüm ettim.

"Murathan."

Omzuma dökülen saçlarımda gezindi parmakları. Söyleyecek çok şey vardı belki ama toparlayamadı sanki. Öyle bir baktı ki geçmiş ve gelecek coşkun bir nehir gibi aramızda aktı. Zaman yavaşladı, evrenin dönüşü bizim için durdu. Aşk, birinin zamanını durdurması, seni sonsuzlukta hissettirmesiydi belki de. Murathan, benim en sonsuz sonsuzluğumdu. Bakışlarımız birbirimizdeyken içli bir nefes daha verdi. Omzuma dökülen saçlarımda bir kez daha gezindi parmakları. Yaklaşıp, ellerini belime dolarken köprücük kemiğime derin bir öpücük bıraktı. Dokunuşunun sıcaklığıyla gözlerim kapandı. Ellerim her zamanki yuvasına, ensesindeki saçlarına ilerledi. Onun dudakları ise gerdanıma derin bir öpücük daha bıraktı.

"Güzelliğinden aklımı yitirirsem ne yapacağız?" diyen sesi boğuktu.

Güldüm. Öpmek vardı ama rujum da oldukça mühimdi.

"Sevmeye devam edeceksin."

Bakışları boynumdan yüzüme döndü.

"Son nefesime kadar..."

Bakışlarında kayboldum.

"Son nefesime kadar..."

En sıcak tebessümünü gönderdi. Buradan çıktığımız an kaşlarını çatacağına emin olduğum ifadesi öyle yumuşaktı ki içimin ısınmaması elde değildi. "Herkes bizi bekliyor," diye mırıldandı.

Derin bir nefes verdim. "Gideli-" diyordum ki dudaklarımdan lap diye bir hıçkırık kaçtı. *Hayır!* Bu, üzerime oynanan bir oyundu. Şu an başıma bu gelmemeliydi! Düğünüm vardı benim be! Hıçkırarak mı girecektim salona? Kabul edemezdim! Elim boynundan çözülüp dudaklarıma kapandı. "Hayır ama ya!" diyerek inledim. "Şu an olmaz!"

Cevap hıçkırık oldu.

Murathan ise her zamanki gibi güldü.

"Gül-" *Hıçkırık.* "Gülme. Bir şey ya-" *Hıçkırık.* "Yap."

Yine çok makuldü. "Nefesini tut," dedi.

Gelinlikler içindeki hanım ve elit hâlime bakmadan, sövmeye hazırlanırken aklıma gelen bir fikirle arkamı döndüm. Fikir değil, bir mecburiyetti ama şu an bu ayrımın bir önemi yoktu. Mesele hıçkırığı kesmekti. "İpleri sıkıca bağ-" *Hıçkırık.* "Bağlaman lazım Murat-" *Hıçkırık.* "Murathan."

Ters ters baktığına emindim ama hemen duruma el atmıştı.

"Beş dakika sonra salona çıkacağız. Bu niye hâlâ açık?"

Bir şeyi de sorgulama be adam! İpi aniden öyle bir çekti ki İngiltere'ye geri gibi kasılıp kaldım. Nefesim içime kaçarken zorla toparlandım. "Köy Postalının bağcığı mı bu? Yavaş! Belimi kırdın!"

Hemen gevşetip, "Rahat mısın böyle?" diye sordu.

Hıçkırık geçmişti. Derin bir nefes verdim.

"Çok iyi. Devam et."

"Ucunu ne yapayım?"

"Altına doğru sakla."

Dediklerimi harfiyen yaparken kapı yine pata küte açıldı. İçeri kocaman olmuş gözlerle dalan kişi Gökalp salağından başkası değildi. Bu durum artık şaşırtıcı da değildi. Birkaç saniye bakıştık. Gökalp tam klasik olarak *ne oluyor bu aşağılık odada* yükselişini yapıyordu ki Murathan ondan önce davrandı. Elini hafifçe yukarı kaldırıp gerekli uyarıyı en net şekilde verdi.

"Sakın, Gökalp. Bak, sakın o soruyu sorma, abiciğim," dedi. "Gelinliğin iplerini bağlıyoruz, tamam mı?"

Mal kardeşim önce bir soluklandı. Sonra ise elini kapının kolundan çekip, minik bir öksürükle boğazını temizleyerek olduğu yerde dikleşti. Beyaz bir gömlek ve gri takım elbise giymişti. Mavi gözleri ve dağınık saçlarıyla düğünde pek çok canı yakabilecek boyutta olduğunu inkâr edemezdim. Ama hâlâ benim erkek kardeşimdi ve beyni biraz geriydi.

Korktuğu görüntüyü göremeyince lafı çevirmeye karar verdi.

"Herkes aşağıda sizi bekliyor. Onu demeye gelmiştim."

"Geliyoruz," dedim. Bakışlarım gerekeni anlatmıştı kendisine.

Gökalp mesajı alıp, uzaklaşırken hemen peşinden gidelim diye kapıyı açık bırakmayı ihmal etmemişti. O ilerlerken Murathan'la bakışlarımız birbirine döndü. Yana eğilerek, koltuğun üzerindeki beyaz gelin buketimi alıp bana verdi. Tekrar karşıma dikildi. Saçlarımı ve gelinliğimin dağılan kısımlarını düzeltti. Bakışları zamanı yeniden durdurdu. Ona olan duygularım içimin en kuytularında, minik bir ağacın serpilip, yeşermesi gibi dallanıp budaklandı. Dallarında renk renk çiçekler açtı. Yanaklarımı avuçlarının içine alıp alnıma bıraktığı derin öpücük ise içimde yeşeren bu duyguların can suyu oldu. Kehribarlarındaki sarılar güneşim, dudaklarımdan kopan nefes nefesim oldu. Elimi kavradı ve biz, Murathan ve Gökçen olarak el ele çıktık odadan.

Sessizce, ellerimizi asla bırakmadan ilerledik. Merdivenleri yine el ele indik. Önümüzdeki kapı kapalıydı. İçeriden boğuk sesler yükseliyordu. Herkes bizi bekliyordu muhtemelen. Girişteki *Murathan ve Gökçen'in Dü-*

günü yazısını görünce gülümsemeden edemedim. *Murathan ve Göksun... günü*... Gülüşüm derinleşti. İkimiz de derin bir nefes verdik kapı açılmadan.

"Pamuk," dedi.

"Kepçük," dedim.

Çok kısa ama tıka basa aşk dolu bir cümle döküldü dudaklarından.

"Seni bütün varlığımla seviyorum."

Bunu çok nadir söylerdi. Genelde daha afili cümleleri olurdu. Ama şu an öyle bir duygu yoğunluğu vardı ki onun bile afili cümleleri az geliyordu sanki. Oysa onun gözlerime her hayranlık dolu bakışında içindeki sevgiyi görürdüm. Bunu hiçbir zaman kelimelerle donatma gereksinimi hissetmemiştim. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Bakışlarımız ve ellerimiz birbirine kenetlenmişken önümüzdeki kapı açıldı. Salondaki bütün ışıklar bize döndü. Diğer her şey karanlıkta kaldı. İçeriye aynı anda bir adım attığımızda ise kopan alkış tufanı Adana'yı yerinden oynatmaya yeterdi.

Gülmeden edemedim. Ama asıl şoku içeri girdiğimizde subay kıyafeti giymiş askerlerin, altından geçmemiz için oluşturduğu kılıç tünelini gördüğümde yaşamıştım. Yaklaşık yirmi subay karşılıklı dizilmiş, ileriye doğru tuttukları kılıçların altından geçmemiz için bizi bekliyordu. Üniformalarından anladığım kadarıyla subayların kimisi havacı, kimisi denizci, kimisi ise kara harpçiydi. Kimisi beyaz, kimisi lacivert, kimisi ise koyu hâkiydi. Farklıydılar ama hepsinin göğsünde parlayan tek bir bayrak vardı. *Kırmızı beyaz bir bayrak*. Arkadan yükselen *İzmir'in Dağlarında Çiçekler Açar* şarkısının en ağır versiyonu ise kalbimi yerinden hoplatmaya yetmişti.

"Murathan," diye mırıldandım şaşkınlıkla.

Elimi daha da sıktı. Bu da bana yetmişti.

Bakışlarım hemen tünelin ucundaki annemle Neslişah teyzeye takıldı. Annem dudaklarını kemirerek, Neslişah teyze ise ellerini kalbinin üzerine bastırarak bize bakıyor; buradan hile fark edeceğim bir şiddetle ağlıyorlardı. Babam ve Yusuf amca düştü aklıma. Annemlerin arkasında kalan boşlukta onları aradı gözüm.

Yoklardı.

Her zamanki gibi.

Annemle Neslişah teyze yalnızdı.

Her zamanki gibi.

Bunca yıllık yokluklarına rağmen varlıkları sıcacıktı.

Her zamanki gibi.

Murathan'ın elini daha sıkı kavradım. İkimiz de öne doğru bir adım atarken bakışlarım subayların göğüslerindeki bayraklardaydı.

Aynı şeyi tekrar edip durdum içimden.

Baban burada, Gökçen. Her bayrak bir baba. Yusuf amcan burada, Gökçen. Her bayrak bir Yusuf amca. Her bayrak bir baba. Her bayrak bir Yusuf amca.

Boğazıma oturan yumru kocamandı. Yutkunamadım. Hacmimden bir hayli büyüktü. Sadece elimdeki elden güç aldım. *İzmir Marşı*'nın ağır tınısını alkışların yoğunluğu bile bastıramadı. Bizim için başımızın üzerinde tutulan kılıçların altında ilerledik. Sol köşemde kendini parçalayarak bizi alkışlayan Barut Timi'ni ve bizim kızları gördüm. Gözü yaşlı babaannemi ve dedemi, yüzlerinde kocaman bir tebessümle bizi alkışlayan Aslıhan ve Gülhan ablayı. En uçta ise babamın birebir aynısı olan, bize tebessüm ederek bakan Gökalp'i. Hiç istemesem de yanağıma doğru bir damla gözyaşının süzüldüğünü hissettim.

İnsanın ömründe bazı mucizevi anlar vardı. Bu anlar kelimelere dökülemeyecek kadar özel, belki de bakışlarla bile anlatılamayacak kadar içtendi. En derinde, en sendeydi. Bu an da benim içime, en derinime işledi. Kelimelere dökemedim, bakışlarımla anlatamadım ama nakış nakış işledim göğsüme. Tıpkı her bir subayın yakasına işlenmiş bayrak gibi. *Bayrağım gibi.*

Alkışlar devam ederken kılıç tünelinin de sonuna gelmiştik. Bilge'yle Zehra'nın arkadan eteklerimi düzelttiğini, Duru'nun piste koşmaya hazırlanan Mete'yi ensesinden kavrayıp Zeynep ablanın kucağına geri fırlattığını gördüm. Yanağıma düşen yaşı zarif bir dokunuşla sildim. Bugün ağlamayacakum. Kendime sözüm vardı. El ele nikâh masasına ilerledik. Alkış tufanı azalırken salonun ışıkları bu sefer bizim ilerlediğimiz nikâh masasına döndü. Görebildiğim kadarıyla devasa bir kalabalık vardı. Nikâh memuru gülümseyerek bize baktığında ben en tatlı gülüşümle, Murathan ise her zamanki ifadesizliğiyle karşılık verdi.

Benim nikâh şahidim Canan halamdı. İşin doğrusu ben seçmemiştim. Kendisi zorla şahidim olmuştu. Ayakkabıdan ismi silinmezse en azından nikâh şahidi olarak bir nikâh defterine imza atmak istiyordu. Murathan'ınki ise Hayri Albay'dı. Her zamanki ihtişamıyla yanımızda dikiliyordu. Murathan'ın omzunu babacan bir tavırla sıktı. Nikâh memuru gerekli konuşmayı yaparken herkes sessizce dinledi. Annemle Neslişah teyzeye takıldı bakışlarım. Hâlâ yan yana ağlıyorlardı. İçimi tatlı bir hüzünle kaplamıştı bu görüntü. *Babamlar da burada olmalıydı* düşüncesi yine gelip kuruldu zihnime. Üstüne toprak atamadım.

Nikâh memuru, "Siz, Gökçen Alptekin," dediğinde kendime geldim. "Yusuf oğlu Murathan Karakurt'u eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Fazla düşünmeye gerek yoktu. Bütün coşkumla mikrofona doğru nasıl "Evet!" diye bağırdıysam salondakiler alkışlarken dudaklarında kocaman gülüşler vardı. Murathan'a döndü bakışlarım. Toplum içinde yapmayacağı bir şekilde, gözleri kısılacak kadar gülerken bakışlarını önce önüne eğmiş, daha sonra bana çevirmişti. Dudaklarımı dişlemeden edemedim. "Çok mu çıktı sesim?" diye mırıldandım. Kendimce mırıldandım yani. Mikrofonun hâlâ önümde olduğunu o an için heyecandan pek de kavrayamamıştım.

"Olması gereken gürlükteydi, Gökçen yenge! Bravo!" diye bağırdı Zülfikar. Sonrası ise yine büyük bir alkış tufanı oldu. Bu rezilliğime daha sonra utanacaktım. Heyecandan şuracıkta bayılıp tarlatanın tepemde ters dönmediğine şükretmekle meşguldüm.

Nikâh memuru bile güldü bu alıklığıma. "Gelin Hanım biraz heyecanlı galiba?" dedi.

Amcacığım, gelinin ayakta durduğuna dua et sen. Uzatma da bayılmadan bitirelim şu işi.

Sağ olsun iç sesimi duydu. "Siz, Murathan Karakurt," dedi. "Ali kızı Gökçen Alptekin'i eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Kendisi her zamanki gibi oldukça sakin ve olaya vâkıftı. Tanımayan biri kırk kere evlendiğini sanabilirdi. "Evet," dedi en net şekilde. Bakışları bana döndü. "Daima."

Şovcu köpek! Zaten heyecandan bayılmak üzereyiz. Cidden gelinlikle ters takla mı atalım burada?

Çaktırmadan ayağına basmaya çalıştım. Şaşırtıcı şekilde ilk seferde başardım da. Salonda yine alkışlar yükselirken şahitler de onlara sorulan soruları onayladı. Defteri imzalarken, titreyen ellerime rağmen kâğıda bastırarak attığım imza her şeyin özetiydi aslında. Nikâh memuru *sizi karı koca ilan ediyorum,* dediği andan itibaren sırıtışım yanaklarımı yırtacak bir hâl aldı. Elime verdiği evlilik cüzdanı şu an için önemsizdi. Önemli olan tek şey Murathan'ın ışıldayan gözleri, sanki tüm dünyası benden ibaretmiş gibi avuçlarının arasına aldığı yüzüme bakışı ve alnıma bıraktığı derin öpücüktü. İki küçük çocuk olduk o an, oyunlar oynadık. İki genç olduk, aynı düştük. Şimdi ise iki yetişkin olduk, birbirimize eş olduk.

Kepçük ve *Pamuk* iken *Murathan* ve *Gökçen* olduk. *Sen* ve *ben* iken *biz* olduk.

Yine sahnedeki herkesi sıfırlayıp ona odaklanacağım bir andı. Şayet salondan, "Gelin ve damadı ilk dansına davet ediyoruz," diyen ses yükselmeseydi.

El ele sahnenin ortasına ilerledik. Tüm bakışlar ve ışıklar bizdeydi. Hoşuma gitmişti. Zihnimde o hariç her şeyi karartmak için ek mesai harcamıyordum. Şarkıcı *Derinlerde* diyecekti. Belimden kavradı kocam bey. Ellerimiz ve bakışlarımız yeniden birbirini buldu. Düğünlerde gelin ve damadın ne konuştuğunu hep merak ederdim. Ama ben söyleyecek hiçbir kelime bulamadım. Kollarım bedenine daha sıkı dolandı.

"Bana düşlerimi geri ver, gerisi hep sende kalsın.
Bana son kez öyle gülüver, yüreğim de sende kalsın.
Bana hatıradır ateşin.
Yanarım, yanarım..."

Anı bozacak hiçbir şeye tahammülüm yoktu. Kendime bile. Duru'nun sahneye uçan birkaç çocuğu ensesinden tutup yana fırlattığını gördüm. Başımı Murathan'ın omzuna yasladım. Onun elleri ise sırtımı ve belimi nazikçe okşadı. Çıplak omzuma derin bir öpücük bıraktı.

"Ezberimde yüzün, silmek öyle kolay mı?
Kaderimde bir düğüm, çözmek öyle kolay mı?
Bana hatıradır ateşin.
Yanarım, yanarım.
Seni başka kimse bulamaz,
Kayıbım, derinlerde..."

Bedenlerimiz birbirine karışmamıştı belki ama ruhlarımızın birbirine kenetlendiğini her zerremde hissettiğim bir andı. Müziğin ritmiyle kollarımızı birbirimizden ayırmadan ağır ağır dans etmeye devam ettik. Başımı omzundan çekmedim. O da dudaklarını saçlarımdan. Diğer gelin ve damatlar ne konuşuyordu dans ederken hâlâ çözebilmiş değildim. Ben heyecandan bayılmayayım diye ona tutunmaktan, varlığına sarılmaktan başka bir şey yapamadım. Bu anı da onunla olan her anımı gibi unutulmazlar köşeme işledim. Ellerini tuttum, kalabalık oldum, var oldum. En nihayetinde yine onda kendimi buldum.

Önündeki masada oturan tonton kayınbabasına en melul bakışlarıyla bakmaya devam etti Barbaros. Adam suya uzanmaya meylettiği an ondan önce uzandı. "Ben vereyim, Yakup amca," dedi. "Sen zahmet etme." Suyu alıp kayınbabasının önüne özenle bıraktı. "Buyurun."

Yakup Bey tip bir bakış attı. Eşi Mine Hanım ise en tatlı hâliyle gülümsedi.

"Sağ olasın, evladım."

Güldü Barbaros. "Ne demek, efendim." Kibarca tekrar yerine çökerken takım elbisesinin yakasını düzeltti. Karizmatik olmak bu durumda önemliydi. İyi bir izlenim bırakmalıydı. Yanındaki Bilge en gergin şekilde bir babasına bir ona bakıyordu. Mutlu konuklar, masadaki bu gerginlikten habersiz, pistte *Erik Dalı* oynuyordu. Barbaros daha fazla dayanamadı. Bilge'nin küçük kardeşi Özge aralarında oturuyordu ama umursamadı. Başını geriye doğru atıp Bilge'nin omzuna dokundu. Bilge bakışlarını ona çevirdiğinde, "Şu mikrofonu kapıp babana karşı *Seviyorum, Veriyor Musun* söylesem ikna olur mu dersin?" diye öneri sundu.

Bilge'nin cevap vermesine kalmadan babasından minik bir öksürük yükseldi. Mesaj belliydi. Bilge utanarak önüne döndü. Barbaros ise ifadesini korumaya çalıştı lakin oldukça zordu. Duman mı tüttürecekti? Güvercin mi uçuracaktı? Sevdiği kadınla evlenemediği yetmiyormuş gibi konuşamıyordu da. Bu nasıl imtihandı?

Masanın diğer ucunda oturan Giray ailesi ise en az Barbaroslar kadar gergindi. Aralarına yeni katılan Zülfikar'ı kabullenme aşaması, Hasan'ı hâlâ bir nebze zorluyordu. Sağ kalan kıçının üzerinde, yan dönmüş bir şekilde oturmaya çalışan Zülfikar en efendi hâliyle *Duru'nun yanında oturmaktaydı.* demek vardı ama değildi. Aralarına Hasan zoruyla oturtulmuş bir Mete vardı.

Ofladı Mete. "Buradan kalkmak istiyorum," dedi.

Hasan ileri atılıp, "Yirmi lira veririm," dedi.

Mete olduğu yere geri sindi. Can evinden vurulmuştu.

"Kalkarsan otuz veririm," dedi Zülfikar.

Mete anında sandalyeden aşağı sıyrıldı.

"Kırk!" dedi Hasan. "Otur şuraya, kırk lira senin."

Mete sandalyeye geri çıkıyordu ki Zülfikar hırsla, "Elli!" dedi.

"Yüz!" diyerek yumruğunu masaya vurdu Hasan.

Başka teklife gerek yoktu. Mete usulca yeniden aralarına tünedi.

"Kusura bakma, Zülfifar abi."

Bu açık artırmayı izleyen Zeynep, çocuğunu daha da kötü yola sevk eden eşine söylenmeden edememişti.

"İnanamıyorum sana, Hasan."

"O dallama oraya oturmasına izin verdiğime şükretsin!"

Her şeyi duyan Zülfikar, "Yalnız ben buradayım, Hasan abi," deme ihtiyacı hissetti.

"Kes, lan!" diye bir cevap alınca mecburen denileni yapmak zorunda kaldı.

Duru ise buna daha fazla tahammül edemeyecekti. En sesli şekilde oflarken bir hışımla oturduğu yerden ayaklandı.

"Kalk, Zülfikar. Biz başka masaya gidelim."

Bırak Hasan'ı, Zeynep'i, Zülfikar bile şaşkınlıkla bakıp, "Ne?" dedi herkes adına.

Çenesini yukarı dikti Duru. Bakışları abisindeydi.

"Kaç yaşıma gelmişim, saçma sapan kısıtlamalara boyun eğecek değilim. Yürü, başka masaya gidelim. Sana böyle davranılan yerde ben de durmam."

Hasan *ya sabır* çekti. Zeynep dudaklarını dişledi. Mete aradan usulca sıyrıldı. Zülfikar ise kırmızılar içinde alev alev yanan bu kadına neden vurulduğunu bir kez daha anladı. Bu zamana kadar hayatındaki eksiğin farkına vardı: Her konuda hakkını koruyacak anarşist Duru. Artık her şey tamamdı.

Yüzünü avuçladı Hasan. "Kızım, sen benim sınavım mısın?" dedi.

"Farz et ki öyle," dedi Duru dik dik. "Böyle gidersen sınıfta kalacaksın."

Eşine döndü Hasan. Sinirden uyuşan gözlerini ovuşturdu. "Zeynep, bir şey de şuna," dedi. "Sinirden yine gözlerim kaydı, Zeynep."

Ofladı Zeynep.

"Duru, Allah aşkına otur, yengeciğim. Beni bir de bunun lohusa ataklarıyla uğraştırma şimdi."

"Zeynep!" diye yükseldi Hasan.

Zeynep yüzünü ekşitmekle yetindi. Masadan bir kurabiye alıp sevgili eşinin ağzına tıktı.

"Az konuş."

Hasan şaşkınlık dolu bir sinirle baktı ama ağzına atılan kurabiyeyi yemeyi de ihmal etmedi. Aynı anda Duru'ya sinirli bir el hareketi yaparak geri oturmasını işaret etti. Duru gözlerinin içine bakarak Zülfikar'ın tam yanına oturduğunda ise ağzındaki kurabiyeyi Zülfikar'ın kafasını ezer gibi çiğnedi.

"Böyle yaptığına bakma. Bence beni seviyor," diye mırıldandı Zülfikar.

Duru gülüp, "Kesinlikle," dedi.

Hasan ise önündeki su şişesini en nihayetinde Zülfikar'a şükür ki Zülfikar'ın Bordo Bereli yetileri hâlâ yerli yerindeydi tuldu kafasına gelmek üzere olan şişeden.

"Abi!" diye yükseldi Duru.

Umurunda olmadı bu uyarı. "Gözümün önünde cilveleşmeyin canımı sıkmayın!" Yanına döndü. "Zeynep, bir şey de şuna, Zeynep!"

Offadı Zeynep. "Bir şey," dedi yılmış bir şekilde.

Hasan eşine de en tip bakışını attı.

"Çok sağ ol, ha!"

"Sus artık, Hasan. Şu çocukları da rahat bırak. Vallahi ben bunaldım."

Hepsine en ters bakışını attı. Kimse onu anlamıyordu. Dibine gelip, "Baba, yirmi lira daha ateşlersen yine aralarına otururum," diyen oğlu anlıyordu sadece.

Böyle bir teklif sunduğu için ilk defa sevindi çocuğu adına. Şefkatle okşadı saçlarını. Ama başa geleni de çekmekten başka bir şey gelmedi elinden. Zülfikar ve Duru bir şeyler konuşup, gülüşürken ters ters bakmaktan başka bir şey yapamadı. Neyse ki Zülfikar'ın, Duru'nun yırtmacının açıkta bıraktığı çıplak bacağında gezinen parmaklarını, Duru'nun ise Zülfikar'ın elini hafifçe okşadığını görmemişti.

Bu arada Barbaros kendi masasında muhabbeti oldukça ilerletmişti. Hemen yanında oturan Bilge'nin en küçük kardeşi Özge telefonundan kelime oyunu oynarken, o da büyük bir abilik yaparak minik baldızına yardımcı oluyordu. "Kâkül?" diye sordu Özge.

"Perçem," diye cevapladı Bilge.

Özge yazdı. Doğru çıktığını görünce büyük bir neşeyle baktı ablasına. "Doğru," dedikten sonra hemen önüne dönüp yeni soruya geçti. "Gözü kara?"

İlk öne atılan Barbaros oldu. "Yaşaklı," derken kendinden oldukça emindi. Sırıttı. Mutluydu. Doğru cevap olduğuna emindi.

Kimse onaylamadı. Herkesin boş bakışları ondayken karşılarında sessizce oturan ve suyunu yudumlayan Timur gülmeden edememişti. Barbaros'un mutlu bakışları bu ifadelerle usulca söndü.

Gerekli cevabı ise Bilge verdi:

"Babayiğit. Gözü kara, babayiğit demek, değil mi Barbaros?"

Barbaros minik bir aydınlanma yaşayıp, kopası dilini ısırırken, Timur öne eğdiği başını iki yana sallayarak gülmeye devam etti. Bu aralar tim arkadaşları kendisini oldukça eğlendiriyordu.

"Barbaros musun yoksa Tartaros musun," dedi Yakup Bey. "Bir se- cağım."

Barbaros olduğu yerde dikleşip, "Buyurun," dedi.

"Yaklaş biraz."

Barbaros yaklaşmakla kalmadı, yerinden kalkıp sevgili kayınbabasının di- binde bitti.

"Dinliyorum, Yakup amca."

Sağa sola baktı Yakup Bey. Sonra ise sessizce, "Az önce biri sizin için *Özel Kuvvetlerden,* dedi. Doğru mu?"

Evet, demedi. Başını usulca sağa eğmekle yetindi.

"Doğru yani?"

Başını bu sefer de sola eğdi.

"Lan, oğlum, doğru mu?"

"İnkâr etmediğime göre Yakup amca..."

Ciddileşti Yakup Bey. Yine sessizce, "Merak etme," diye mırıldandı. "Ben kimseye söylemem."

İstersen ana haber bültenine çık, yeter ki Bilge'yle evlenmeme izin ver, demek vardı ama diyemedi. Gülümseyerek, "Eyvallah," diyebildi. Tekrar yerine dönüyordu ki geri döndü. "Yakup amca, şu bizim meseleyi de bir daha mı konu-" demeye niyetlendi ama Yakup Bey net bir cevap verdi:

"Geç yerine, lan."

Başını aşağı yukarı sallarken en efkârlı hâliyle geri döndü. Yılmış bir şekilde Bilge'nin yanına çöktü.

"Yine olmadı."

Bilge en masum bakışlarıyla bakmaktan başka bir şey yapamadı. Bu da Barbaros'a yetti. Yanında olması yeterdi. Buna tutunmaya devam edecekti. Salonda eğlence devam ediyordu. Bir noktadan sonra cümbür cemaat herkes piste dökülmüştü. Murathan her zamanki ciddiyetiyle tebrik için gelen arkadaşlarıyla konuşurken Gökçen pistin tozunu attırıyordu.

Aynı dakikalarda lavaboya giden Aslıhan, içeriden yükselen tüm seslere rağmen dikkatle bordo rujunu yeniledi. Vücudunu saran siyah elbiseyi çekiştirip düzeltti. Önden oldukça sakin, sırtan bir o kadar cesur bir elbise seçmişti. Siyah saçlarını ensesinde dağınık bir topuzla sabitlemişti. Boynundan sırtına dökülen ve beline kadar uzanan zincir detaylı sırt kolyesi ise tenine değdikçe ürperiyordu. Gülhan'ın zoruyla giydiği bir elbiseydi. Pek de memnun değildi ama başka seçenek yoktu.

"Teyze, bitti," diyen Ahsen'in sesiyle eteklerini toplayıp tuvalete ilerledi. İleri zekâlı kardeşi Gülhan, zayıf görünmek adına kendi bedeninden küçük bir abiye almıştı. Bir de korsenin içine sıkışmaya çalıştığından hareket edemeyecek durumdaydı. *Çiş*, diye yakınan Ahsen'i tuvalete getirme görevi mecburen ona düşmüştü. Pembe gelinliğinin içindeki Ahsen'i klozetten indirdi. Temizleyip üzerini düzeltti.

"Prensesler de çiş yapar, değil mi teyze?"

"Aynen öyle, teyzeciğim. Prensesler de tuvalete gidebilir." Ahsen başını ciddiyetle aşağı yukarı salladı. Pembeler içindeki prenses duruşuna zarar verecek hiçbir şeye tahammülü yoktu. "Şimdi prensesler ellerini yıkamalı. Hadi bakalım." Ahsen'i kucağına alıp lavaboya yaklaştırdı. Minik ellerini köpükleyip durulamasına yardım etti.

"Yengem de prenses olmuş, gördün mü?"

Gülümsedi Aslıhan.

"Gördüm."

"Çok güzel olmuş yengem."

"Evet," diye onayladı. "Yengen hep güzeldi zaten." Ahsen'i kucağından indirip kendi ellerini yıkadı.

"Ben Göku'ya gideceğim," diyerek çıkışa aniden koşan Ahsen'le panikledi. Salon büyüktü. Tek başına Gökalp'i bulamayabilirdi. Ayrıca işi biter bitmez teyze satmak, hainlikte kaçıncı boyuttu?

"Ahsen!" diye çıkışarak peşinden koşmaya çalıştı. Topuklularla zordu. Çantasını unuttuğunu fark edince aceleci adımlarla geri döndü. Tekrar, "Ahsen!" diyerek ileri atıldı ama aniden önünde beliren bedenle durakladı. Uzun boyu, üzerinde oldukça bol duran beyaz gömleği; dağınık, siyah saçları ve her zamanki alaycı tebessümüyle Güntekin Agâh tam olarak karşısında dikilmekteydi. Bir adım geriledi. Kısa bir an şaşkınlıkla göz kırpıştırdıktan sonra kaşları çatıldı.

"Senin burada ne işin var?"

Güntekin, kadınlar tuvaletinin hemen yanındaki erkekler tuvaletini işaret edip, "İçeride ne yapacağımı detaylıca anlatmama gerek var mı Karakurtçuk?" dedi.

Gözlerini devirdi Aslıhan. Cevap vermeden, yanından ayrılıp öne doğru bir adım atmıştı ki Güntekin'den yükselen sesle adımları durdu.

"Minik kızı arıyorsan Gökçen'in kardeşi az önce salona götürdü."

Tekrar arkasını döndü.

"Gökalp miydi? Emin misin?"

Sorun Güntekin.

"Son kararın mı diye de soracak mısın? Ona göre seyirci joker hakkı kullanacağım."

Sadece bakışını sürdürdü Aslıhan. Cevap vermemesi en büyük cevap olacaktı. Adam normal bir kafa yaşamıyordu. Bunu nişan günü havaalanında karşılaşmaları o ilk anda çok net bir şekilde anlamıştı. Tekrar arkasını dönüp, üç dört adım atmıştı ki Güntekin'den bir ses daha yükselince adımları yeniden durdu.

"Kâğıt uçak mı o?"

Bakışları arkasına döndü. "Efendim?" dedi.

"Ensendeki o dövme..." dedi. "Kâğıt uçak mı?"

Ensesinde minik bir dövme vardı. Çoğu kişi fark etmezdi bile, saçlarıyla kapanırdı. Anlamı ise Aslıhan için oldukça derindi. Babasının ona küçükken yapmış kâğıt uçakların nişanesiydi bu dövme. Çünkü Yusuf Karakurt'un ona doğru fırlattığı kâğıt uçakları yakalamak, Aslıhan'ın en sevdiği oyundu. Lise zamanlarında yaptırmıştı dövmeyi. Sildirmeyi de asla düşünmemişti.

Böyle bir soru beklemiyordu. Cevap vermek istemedi. Sadece başını aşağı yukarı salladı.

Güntekin'in dudaklarında yine alay dolu tebessümü belirmişti. "Özgürlük mü istiyorsun?" dedi.

"Sana özgür olmadığımı düşündüren ne?"

"İnsanlar uçak dövmesini genelde bunun için yaptırmaz mı Karakurtçuk?"

İfadesizce geriledi. "Bana Karakurtçuk demekten vazgeç. Ayrıca genel algılarla ilgilenmiyorum. Benim için anlamı özgürlükten daha derin." Arkasını dönüp, her adımını sert ve sağlam bir şekilde atarak ilerledi.

Koridor boyunca ilerleyen kadının sırtından salınan zincire ve minik uçağa birkaç saniye daha dikkatli baktı Güntekin. Alaycı gülüşünün yerine manidar bir tebessüm kuruldu. Arkasını dönüp tuvalete ilerledi. Bu düğünden sonra uzun sayılabilecek bir süre boyunca yolları kesişmeyecek ama tamamen de ayrılmayacaktı.

Masamdaki çerezlerden tuzlu olanları seçip pırır pırır yemeye çalıştım. Masamıza gelip *hayırlı olsun,* diyen sayısız insan kümesi yüzünden tansiyonum düşüyor olabilirdi. Dakikalar önce deli gibi *Erik Dalı* oynamış olmamın da bunda bir etkisi olabilirdi. Ya da Murathan'ın akın akın tanıştığım

akrabaları da beni çarpmış olabilirdi zira bu kadar kalabalık olduklarında asla bahsetmemişti.

Akrabalarının çocuklarının hepsinde ise tek bir ortak özellik vardı: Kocaman kulakları. Bu özellik hepsini daha çok sevmeme neden olmuştu.

Bakışlarım piste kaydı. Adana çiftetellisiyle herkes coşmaktaydı. Gökalp kendini parçalayarak oynuyor, Zülfikar tek bacağı üzerinde sekiyor, Barbaros ve Süleyman kaptırmış gidiyor, Alican kendince eğleniyor, diğerleri kendi hâlinde bir şeyler yapıyordu. Murathan tebrik için gelen arkadaşlarıyla ilgilenirken yanımda oturan kişi Aybüke'ydi.

"Nasıl?" dedim. "Beğendin mi nikâh masasını?"

"Beğensem ne olacak? Alıp eve mi götüreceğiz?"

Gülerek, "Hayır ama Süleyman'ı şu an benim oturduğum yere oturtabiliriz," dedim.

Yüzünü ekşiterek önüne döndü. "Bizim o işe daha var," dedi.

Aynen, şahsen ben inandım bakışımı kuşandım. Bana tip bir bakış attıktan sonra pistte salına salına oynayan Süleyman'a çevirdi bakışlarını. Avını izleyen kaplan misali gözünü üzerinden asla çekmiyordu. Barbaros, Zülfikar, Alican ve Süleyman dörtlüsü muazzam bir Adana çiftetellisi oynuyordu.

Fikrimi belirtmekten geri duramadan, "Bence yok," dedim. "Sıra sende, hissediyorum. Gelin içgüdüleri yanılmaz."

Yarım bir tebessüm belirdi dudağının kenarında. "Sevgili kaynanam bu habere çok sevinecek, eminim," dedi.

İmayla güleceğim anda yanımda Mete belirmişti. Görmek istediği kişi aslında ben değildim, *kıymetlimiz,* der gibi baktığı altınlarımdı. Bunu görmemek için kör olmak lazımdı. Ayrıca şu an imrendiğim aşiret gelinleri gibi olduğumu da belirtmek zorundaydım. Canım kaynanam beşi bir yerde bile takmıştı. Timin her bir üyesinden ve akrabalardan gelen bileziklerle kollarım altının ham maddesine dönüşmüştü.

"Bunlar gerçek mi?" derken kolumdaki bileziklerde gezindi elleri. Gözleri ışıldıyordu. Kolumu koparma ya da beni satma ihtimali vardı.

Bu ifadesine gülerek, "Tabii ki gerçek, hepsi de benim," dedim.

Kocaman oldu gözleri. "Murathan abim de evlendi," dedi. "Onda neden yok kine?"

Aybüke, "Bunlar sadece geline takılıyor, Metecan," diye cevapladı.

Aydınlandı. Oldukça ciddi bir ifadeyle kafasını salladı. Sonra arkasını dönüp, koşarak uzaklaştı. "Baba! Ben büyüyünce gelin olacağım!" diye ba-

ğırması sahnede oynayan Hasan abinin gülen yüzü için yok. Benim için kocaman bir kahkaha atma sebebiydi.

Aynı saniyelerde salondaki çifteteli sesi sustu. Derin insan uğultuları etrafı doldururken başka bir ses bütün heybetiyle salonu doldurdu. Harmandalı çalıyordu. Bunu beklemiyordum. Ne olduğunu anlamak adına etrafıma bakınırken tanımadığım birinin herkesi sahneden uzaklaştırdığını gördüm. Hemen sonra Barut Timi'nin her bir üyesinin sahneye ilerlediğini fark etmiştim. Köşedeki Murathan'a döndü bakışlarım. O da sahneye doğru ilerliyordu. Düğün boyunca sessizce oturan Timur'un bile karşımızdaki masadan bütün heybetiyle kalktığını gördüm. Üzerindeki siyah ceketi çıkarıp sandalyesinin sırtına astı. Beyaz gömleğinin kollarını yukarı katlayarak sahneye ilerledi. En son yanımdaki Aybüke ayaklandı.

"Ne oluyor?" dedim ben de ayağa kalkarken.

"Zeybek oynayacağız," dedi.

Şaşkınlığım mazur görülmeliydi.

"Hepiniz mi?"

Ben bu sürprizden dolayı mutluydum ama onun bakışları dalgalıydı. Tıpkı şu an sahnenin ortasında çember oluşturan timin her bir üyesi gibi. "Sözümüz var," dedi.

"Kime?"

Sadece tek bir isim döküldü dudaklarından:

"Emek'e."

Başka hiçbir şey söylemeden sahneye ilerledi. Hepsi yerinde durduğunda salondaki bakışlar tamamen onlardaydı zira endamları ve heybetleri yok sayılacak gibi değildi. Masanın yanından ayrılıp sahnenin ucuna ilerledim. Hepsi yönünü bana çevirdi. En önde Murathan vardı. Bana bakarken çenesi dik, bakışları keskindi. Hepsi aynı anda heybetli birer kartal gibi kollarını yukarı kaldırarak oluşturdukları çember düzeninde dönerken zarif hareketlerle ilerleyen tek kişi Aybüke'ydi. Başları dik, omuzları geride, yere ağır ağır vurdukları adımlar sertti. Zülfikar'ın birazcık topallıyor olması mazur görülebilirdi.

Süleyman, Aybüke'ye döndü. Aybüke minik bir cilveyle başını sağa eğip gülümsedi. Kendinde yok saydığı dişil enerji benimle kapışırdı. Kollarını kartal gibi sallandırmaya devam ettiler. Bir tur attıklarında durup aynı anda yere çöktüler. Tam karşımda olan Murathan, bakışları bendeyken elini yere dokundurdu. Sonra alnına, en son ise kalbinin üzerine vurdu avuç içini. Bakışlarını benden asla koparmadı. O demedi ama sessiz kelimelerini ben yine gözlerinden okudum.

Var olduğum ve yok olacağım şu toprağa yemin olsun, sevgili. Başımın, gönlümün üzerinde yerin.

Tekrar ayaklandılar. Çember hâlinde dönmeye ve kollarını yükseltip alçaltmaya devam ettiler. Bakışları birbirine değdiğinde her birinin yüzünden gözle görülür bir hüzün geçti. Harmandalının daha da coşkulandığı yere geldiklerinde ise hepsi aynı anda öyle bir, "Hey, hey, hey!" diye bağırarak bana doğru ilerledi ve tam önümde diz çöktü ki salon onların heybetiyle inledi. Murathan tam önümde tek dizinin üzerine çökmüşken, elini tekrar hafifçe yere sürüp alnına dokundurdu. Avuç içini kalbinin üzerine vurdu.

Kalbine vurduğu her darbeyi asıl benim göğüs kafesimde atan şeye vuruyordu. Farkında bile değildi. O önümde ayaklanırken, bu sefer ben bakışlarımı gözlerinden çekmeden ileri doğru bir adım attım. Düzenlerine çomak sokmak istemezdim ama İzmir kızıydım ben. Düğünümde *zeybek* çalacaksa oynamak boynumun borcuydu. Eteklerimi toparlayarak piste ilerlediğimi gören Barut Timi kenara çekilirken bu sefer sahnede sadece Murathan ve ben kaldık. Harmandalı son düzlüğe girdi. O kollarını kaldırıp ağır ağır döndü. Ben kollarımı zarifçe kaldırarak ağır ağır döndüm. Birbirimize daha çok yaklaştık. Bir kez daha benim önümde yere vurdu dizini.

Bunu ona yapturacak başka hiçbir kuvvet yoktu yeryüzünde, bilirdim. O diz yere değmezdi. Ama zeybek oynarken benim önümde tam üç kez yere değdi. Üçüncü kez eli yine yere, alnına ve kalbinin üzerine gitti. Gülümsemeden edemedim. Kalbim deli gibi göğüs kafesime vururken şu saniye hıçkırmamam mucizeydi. O önümdeyken etrafında yavaşça döndüm. Bakışları beni takip etti. Tekrar önüne geldiğimde ise müziğin son ritmi vurdu. Hızla ayaklandı. Kollarını bana doğru heybetlice açtı. Bakışlarımız birbirinden kopmadı, kopamadı. Müzik ağır ağır biterken ikimizin de kolları aynı ağırlıkta usulca yanımıza indi. Sahne ışıkları tam istediğim gibi sadece ikimizin üzerindeydi. Misafirlerden kopan alkış tufanı, gözlerine bakmak kadar mühim değildi.

Oldukça ciddiydi ama belime dolanan kolu ve beni kendine çekerken alnıma bıraktığı öpücüğü her zamanki gibi bu ifadesinin tam tersiydi, sıcacıktı. O an, bir var olup bir yok olan masalların içinde en var olan masalı seçtim. *Kendi masalımı.* Uzak diyarlardaki ülkelerden geldim. Evvel zaman içinden geçip kalbur saman dışında kaldım. Kaderimdeki düğüme bir düğüm daha attım. Varlığını kalbime kilitledim. Kapılarına kırk kilit vurup anahtarını da en derin kuyulara attım. Kendi *Gökçen Kız* masalımı da böyle yazdım.

Önündeki meyve suyundan bir yudum daha aldı Alican. Krem rengi gömleğinin yakalarını dikleştirip, kahve tonlarındaki ceketini düzeltirken gergindi. Bütün çiftler sahnede dans ediyor, hemen yanında oturan Zehra ise elini yanağına atmış, hayran bir tebessümle pistteki çiftleri izliyordu.

"*Her erin bahtına bir güzel düşer. Sen de tek benim yâdıma düştün,*"[6] diyordu arkadaki şarkı.

Diğer yanına döndü. Ayşegül kuru pasta kemiriyordu. Masanın diğer ucuna baktı. Timur Komutan uyukluyordu. Bilge'nin babası pancara dönmüş bir yüzle yanındaki eşine bir konuda kızıyordu. Konunun sahnede Barbaros'la dans eden Bilge olduğunu anlamak zor değildi. Piste baktı tekrar. Süleyman her ne dediyse Aybüke şen bir kahkaha atmıştı. Hasan, kollarının arasındaki eşini zarifçe sarmalamışken diğer eli hemen yanlarında dans eden Zülfikar'ın kafasına çarptı. Zülfikar ve Duru durdu. Hasan ise partner değiştirmek gibi bir hamle yaptı.

Zeynep'i Zülfikar'a ilerletti. Duru'yu kendine çekti. Dördü de birkaç saniye için bakıştı. Bunun çok yersiz bir hamle olduğunu idrak eden Hasan'ın müziğe rağmen, "Lan!" diye bağırdığını Alican bu noktadan bile duymuştu. Zeynep'i tekrar kendine çekti. Artık bir kolunda Zeynep, diğerinde Duru vardı. Ama Zülfikar da boş durmamıştı. Duru'yu kolundan tutup, kendine çekerken pistin Hasan'dan en uzak köşesine ilerlemişlerdi. Hasan kocaman olmuş gözlerle döndü Zeynep'e.

"Yaptıklarını gördün mü Zeynep?" diye yükselişini duymamıştı Alican ama dudaklarını okumak, bunu anlamak için yeterliydi.

Zeynep yanağından usulca öpüp Hasan'ı kendine doğru daha çok çektiğinde ise Hasan'ın yumuşayan yüz hatları bu kükreyişlerin ne denli etkisiz olduğunun göstergesiydi. Zehra'ya baktı yeniden. Bir şey teklif edecekti ama terleyen avuç içlerini dizlerine silmekten fırsat bulamıyor, cesaretini toplayamıyordu. Mor, çiçekli bir elbise giymişti Zehra. Adı gibi çiçeklenmişti. Güzeldi zaten, böyle daha da güzel olmuştu. Alican, gözlerini ondan ayırmakta oldukça zorlanıyordu. Zira Zehra'ya kilitlenen en az altı çift göz saymıştı. Bu, gerginliğini daha da artırıyordu.

"Daha ne kadar böyle oturacaksın?" dedi yanındaki Ayşegül.

Bakışlarını kurabiye kemiren Ayşegül'e çevirdi. Kısa bir an için boş boş baktı.

"Müzik bitecek," dedi Ayşegül. "Kaldıracaksan kaldır kızı dansa."

"Kimi?" demiş bulundu Alican.

---

[6]Figen Genç'in 1999 yılında çıkış yapan *Nazende Sevgilim* adlı şarkısı. (e.n.)

Ayşegül gözlerini devirmeden edemedi. Herkesten daha zeki olup, aşkı daha dillenmeden anlamasına rağmen nasıl yalnız kalabiliyordu, bunu anlamış değildi. Belki de aşkın önündeki engel buydu: Zeki olması. Evet, bu sinirlikle bununla teselli edecekti kendini. Hafifçe öne eğilip kaşlarıyla sahneyi masumca izleyen Zehra'yı işaret etti. Ağzı kurabiye doluydu. Konuşamayacaktı. Alican da söylediği yöne baktı. Tekrar Ayşegül'e döndüğünde kısa bir an için daha bakıştılar.

Kaçınılmaz olanı anladı Alican. İnkâr etmedi. "Sen nereden anladın?" dedi.

Omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi Ayşegül, kendince yeterli bir cevaptı.

"Ya utanırsa?" dedi kısık bir sesle. "Biliyorsun, hassas."

"Sana değil." dedi Ayşegül. Ağzına bir kurabiye daha tıktı. *Eros* olmak ağır bir yüktü. Hızla yuttu ağzındaki lokmayı. Başıyla ileriyi işaret etti. "Çabuk olmazsan gelecek olanlar var." İlerideki masalardan bir elemanın bakışlarının Zehra'da olduğunu, üstüne üstlük bir de sırıttığını görünce, bunlara ek bir de adamın yerinden kalkmaya meylettiğini fark edince alnının ortasında bir damar en sert şekilde attı.

"Zehra," diye yükseldi. Zehra'nın bakışları ona döndü. Çok düşünmedi. Düşünmek cesaretini kırıyordu. Bu yüzden, "Dans edelim mi?" derken dilinden dökülen kelimeler üzerine de pek düşünmemişti.

Bunu beklemeyen Zehra bocalayıp, "Efendim?" dedi.

"Dans..." diyebildi. Utandı ama elinden geldiğince gözlerini kaçırmadı. Gözlerini kaçırdığı an aralarında ilmek ilmek işlenen ipin ucu kaçacakmış gibi geliyordu her defasında.

Tereddüt etti Zehra. "Ben dans etmeyi bilmem ki," dedi.

Hemen *hayır,* demeyişi Alican için tutunacak en büyük umuttu. "Bana uyarsın," dedi. "Ha, *ben beceremem,* dersen ona bir şey diyemem tabii." İşi eğlenceye vurmak, Zehra'yı cesaretlendirecek en güçlü kozuydu. Çünkü biliyordu, ona bir şeyi yaptırmanın en kolay yolu *yapamazsın,* demekti.

Kaşları çatıldı Zehra'nın. "Neyi beceremiyormuşum?" Çenesini yukarı dikti. "Kalk!" Ayaklandı sandalyeden.

"Hadi bakalım."

Diklendi Zehra.

"Hadi bakalım."

Yarım bir gülüş belirdi Alican'ın dudaklarında. Karşıdan Zehra'ya bakan adamla göz göze geldi bir saniye için. Kolunun ucunu tutması adına Zehra'ya uzattı. Bakışları tehlike olarak gördüğü kişideydi. Ama Zehra'nın minik elini

aniden elinin içinde hissedince kaplan bakışları saniyeler içerisinde mayaya dönüştü. Zehra'ya döndü. Kızın çekingen bir edayla bakışlarını kaçırdığını gördüğünde ise asla bozuntuya vermedi. O rahatlasın, kasılmasın diye yıllardır eli elinin içindeymiş gibi büyük bir rahatlıkla sahneye doğru ilerledi.

İlerlediler.

Sahneye geldiklerinde Zehra birkaç saniye için ne yapacağını bilemedi. Diklenmek kolay, uygulamak bir hayli zordu. Zor olan dans etmek değildi. Zor olan bunu Alican'la yapmaktı. Ya kalbinin sesi dışarıdan duyulursa o zaman ne yapacaktı?

Alican elinin içindeki minik eli bir saniye bile bırakmadı. "Şimdi elimi beline dolamam lazım," diye mırıldandı.

Yine kaşları çatıldı Zehra'nın.

"Mal mıyım ben? Neyi anlatıyorsun?"

Güldü Alican. "Hemen coşma, be kızım," dedi. "Bilmediğinden demedim. İzin almak için dedim."

"Ne izni?" dedikten birkaç saniye sonra yerine oturmuştu Zehra'nın kafasındaki taşlar. Kalbi göğüs kafesine ağır bir darbe indirirken derin bir nefes verdi. Onu ilk gördüğü andan beri hiç korkmamasının sebebi bu iyi niyeti ve kalbinin yüzüne yansıyan güzelliğiydi belki de. Geçmişten bir an geldi aklına. Babası çalışmak için yine uzaklara gittiğinde annesinin koynuna sinerdi.

"Ana, sen babamı seviyorsun?"

"Severim elbet," demişti annesi. "Babandır, atandır, kocamdır. Niye sevmeyeyim?"

"Sevmek nasıl bir şey? Nasıl anlıyorsun ki sevdiğini?"

"Güzel bir şey. İnsanın göğüs kafesi ılık suyla yıkanır sanki."

Gülmüştü Zehra. "O nasıl olacak ki?" demişti.

Annesi de bu gülüşe kayıtsız kalamamış, gülümseyerek, "Zamanı gelince anlarsın," diye karşılık vermişti. "De hayde, yatasan."

Sözünü dinleyip uyumuştu Zehra. Daha doğrusu uyumaya çalışmıştı. Tam uykuya dalacağı sırada, annesinin saçlarını okşayarak mırıldandıklarını çok net bir şekilde duymuştu. *"Rabb'im senin gönlünü, gönlünü sevdiği kulunun yanına yazsın. Âmin, âmin, âmin. Rabb'im bütün kötü elleri senden uzak kılsın. Âmin, âmin, âmin. Rabb'im yoluna serilen, ayağına batan, canını yakan her bir dikeni güle çevirsin. Âmin, âmin, âmin..."*

Derin bir nefes almaya çalıştı ama boğazına iğne gibi batmıştı. Belli etmemeye çalıştı üzerine çöken hüznü. Alican'a yaklaşıp elini omzuna, diğer elini avucuna bırakırken içini yokladı. Hiçbir korku izine rastlamadı. Alican elini

beline doladığında da korku aradı. Ama bulduğu tek duygu göğüs kafesine vuran kalbinin sesi oldu.

Rabb'im senin gönlünü, gönlünü sevdiği kulunun yanına yazsın. Âmin. âmin. âmin...

Yaslandığı bu göğüs kafesinin içindeki gönülden daha sevilesi bir gönül tanımamıştı Zehra. Nahif hareketlerle sağa sola salındı bedenleri. Şarkı devam ederken, "Senden dinlemeyi tercih ederdim," dedi Alican.

Gülümsedi Zehra.

"Ben bu kadar güzel söyleyemem."

"Senin kendi sesinden haberin yok sanırım."

Utanarak bakışlarını kaçırdı Zehra. "Normal bir ses işte," dedi.

"Bence senin kendinden de haberin yok," dedi Alican aniden. Bazı şeyleri daha fazla içinde tutamayacaktı. Birileri eline konan, yaralarını kendi eliyle sardığı, uçmayı öğrettiği kuşunu korkutup, yanından kaçıracak ya da alıp kaçacak diye aklı çıkıyordu.

Sorgulayan bakışlarını kuşandı Zehra. "Ne varmış bende?" dedi.

"Çok şey Zehra. Pek çok şey."

Birkaç saniye için bakışlarını birbirlerinden koparmadılar. Ama söyleneni tam anlamıyla anlayamamıştı Zehra. "Bence hiçbir şey yok," dedi düşen ifadesiyle. "Ne işim var ne de yurdum. Neyim var ki yani?"

Daha net olmaya karar verdi Alican. Elinin içindeki minik eli ürkmesinden korkarak kalbinin üzerine yaklaştırdı. "Burada bir yurdun var, Zehra," dedi kısık bir sesle. "Tam olarak elinin altındaki yerde bir yurdun var," diye devam etti. "Sesinde neşeli kuşlar var, adında çiçekler... Daha neyin olsun?"

Müzik durdu. Ama elleri ve gözleri ayrılmadı. Kıpırdayamadı Zehra. Ayaklarına binlerce ton ağırlık bağlıymış gibi kalakaldı. Ucuna kocaman bir taş bağlı ipi gözlerinden Alican'ın gözlerine attı. Derin bir kuyudan farksız olan bu gözler, içine atılan taşı kendine çektikçe çekti. Elinin altındaki bu kalbe fark etmeden kök saldı, vatanı bildi. Ruhu bile duymadı. Sessiz kaldı, verecek bir cevap bulamadı. Şarkı bitiminde masaya dönerken -dansa kalkarken olduğundan daha emin hâliyle- artık ucuna tutunduğu şey bir ceketin ya da montun ucu değildi.

Alican'ın sıcacık avuç içiydi.

8. BÖLÜM

"Gülüşüne yağmur damlası çarpsa şiir olur.
Bunu bir ben bilirim bir de gökyüzü..."

CEMAL SÜREYA

Kollarımı iki yana açıp, başımı rüzgâra doğru verirken dudaklarımda huzurlu bir tebessüm vardı. Rüzgârın yüzümü okşayan şefkatli kollarına bırakmıştım kendimi. Saçlarımı geri savuruyor, gerdanımda geziniyordu. Tebessümüm büyürken bir el değdi sırtıma. Sonra sıkıca belime dolanıp beni sımsıcak bedenine çekti. Bu bedenin kime ait olduğunu bilmemem için aklımı yitirmem, delilik sınırında koşmam ve tüm benliğimi yok saymam gerekirdi.

Başımı ardımda kalan omzuna atarken bir elimi de belime dolanan kaslı kollarında gezdirdim. Yanağını kulağıma değdirdiğinde huylandım. Minik bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. İki kolunu birden belime doladı bu kez. Başını boynuma gömüp derin bir öpücük bıraktı tenime. Kendimi ona daha çok bırakırken karşımda gördüğüm manzaraya karşı derin bir nefes verdim.

Eyfel Kulesi...

Aşkın şehrinde, en büyük aşkımla...

"Gökçen Karakurt," diye mırıldandı kulağıma.

Nefesi kulağıma değince içimde beliren şehveti yok saymaya çalışarak gülümsedim.

"Hayır. Gökçen Alptekin Karakurt."

"Çok uzun," diye huysuzlandı. Bir kere daha öptü boynumdan.

Kıkırdamadan edemedim.

"Ama güzel."

"Çünkü seni tamamlıyor. İçinde senin olduğun hiçbir şeyin kötü olma ihtimali yok."

Eyfel Kulesi gecenin içinde muazzam bir sanat eseri gibi parlarken benim asıl sanat eserim kalbimin sahibi olan bu adamdı. Ağırlığımı daha fazla bu bedene verdim. "Bir daha söyle," dedim başımı omzuna yaslarken. "Senden duymak daha güzel."

Gülümseyişini görmemiş ama hissetmiştim.

"Gökçen Karakurt."

"Hayır, Gökçen Alptekin Karakurt."

Sesi derinleşti.

"Gökçen Karakurt."

Gözlerim yeniden kapanırken başımı huzurla iki yana sallayıp, "Gökçen Alptekin Karakurt," dedim.

Başka bir sesin verdiği derin bir nefesle irkildim.

"Yani şimdi eşinizin adı Gökçen Karakurt mu yoksa Gökçen Alptekin Karakurt mu beyefendi?"

Bu başka bir erkeğin sesiydi. Yabancı bir erkekti. Rüyamda ne işi vardı? Gözlerimi tekrar açıp Eyfel Kulesi'nin zarafetine bakmak istedim ama zordu. Yapışmış gibiydiler. Minik bir ürperti geçti bedenimden. Üşüdüm. Etrafımdaki sıcaklığın beni kendine daha çok çektiğini hissettim. Onun kucağındaydım. Bunu biliyor hatta bütün benliğimle hissediyordum.

"Kardeşim, ha Alptekin Karakurt ha Karakurt, ne fark edecek? Bu kadın benim karım!" diye yükseldi en sonunda benimki. "Verin şu odanın kartını artık! Evlilik cüzdanını gösterdik ya!"

Ne oluyordu? Evlilik cüzdanı mı? *Karım,* derken?

Uyuşuk beynim kısa bir süre sonra aydınlandı. Doğru ya, evlenmiştik biz! En son düğünümüzdeydik. Nikâhın hem imamını hem hükümetini kıymış bulunuyorduk. Bu da mı rüyaydı yoksa? Ama ben gelin çiçeğimi fırlatırken, herkesi tekme tokat yana iterek çiçeği havada kapan Barbaros rüya olamayacak kadar gerçekti. Elinde çiçeklerle Bilge'ye dönüp *başardık,* diye bağırışı da rüya olamazdı. Murathan ve Gökçen artık evliydi. Karı koca, eş, yoldaş, hayat arkadaşıydı.

Asansör kapısının açılma sesi geldi. "Buralı mısınız efendim?" diye bağırdı biri.

"Lan, bağırma," diye mırıldandı benimki. "Karımı uyandıracaksın. Zaten yorgun. Kıs o sesini."

"Pardon, abi," diye mırıldandı. "Anladım. Buralısın."

Pardon da burası neresiydi? Paris'te Türk oteli mi vardı yoksa? Romantik kocam beni nerelere getirmişti böyle? Otomatik bir kapının açılma sesiyle eş zamanlı olarak gözlerim de yavaşça aralandı. Önce her şey karanlıktı. Sonra aniden ışık her yeri doldurunca yüzümü göğsüne çevirdim. En son hatırladığım düğünden çıkıp arabaya bindiğimiz ve ihtişamlı bir konvoyla ilerlediğimizdi. Uyuyakalmıştım kendi konvoyumda, öyle mi?

"İyi tatiller," dedi cılız bir erkek sesi.

"Aynen," diye onayladı benimki huysuz bir sesle.

Gözlerimi aralamaya korktum. Diliyordum ki beni özel bir jete atıp Paris'e getirmiş olsun. İlerleyip, kucağındaki bedenimi yatağa bıraktığını hissedince gözlerim zor da olsa aralandı çünkü saçımda bir nokta ciddi anlamda acımıştı. Gözlerim ise muazzam bir gelin makyajıyla uyuyakaldığımdan olsa gerekti ki yanıyordu. Karşımda beliren ilk şey bana dikkatle bakan kehribarlar oldu. Gülümsedi gözleri gözlerime değdiği an.

"Günaydın."

Nazlı nazlı süzüldüm. "Neredeyiz? Bitti mi düğün?" Sesimde yoğun bir uyku mahmurluğu vardı.

"Bitti. Kalk, çıkaralım şu üstündekini. Daha fazla işkence çekme."

Üstümdekini?

Bakışlarımı kendime eğmeye çalışırken, o beni elimden kavrayarak yatakta oturur pozisyona getirmişti. Aynı saniyelerde saçım çekilince minik bir bağırışla tekrar geri yatmak zorunda kaldım. "Ay, saçım!" diye inledim.

"Duvağına oturuyorsun," dedi. "Kalk da çıkaralım şunları." Benim kalkmama fırsat vermeden, ellerimden tutup ayağa kaldırdı. Ayaklarımda topuklularım yoktu ama gelinliğim yerli yerindeydi. Yere bastığım anda ayaklarımın altı sızlamış hatta zonklamıştı. Gelin olmak zordu. Onun üzerinde sadece siyah pantolon ve beyaz gömlek vardı. Damatlık ceketi ortalıkta görünmüyordu. Her şekilde canıma kastı vardı zaten. Ben alık alık bakakalmışken, arkama geçip saçımdaki duvağı çözmeye başladı.

"Ne oldu bana ya?" diye homurdandım uykulu uykulu.

Duvağı çıkarıp yatağın üzerine bıraktığını hissediyordum. Saçımın içindeki diğer tel tokalarda gezinen elleri oldukça ustaydı. Varlığı hissedilmiyor, asla canımı yakmıyordu.

"Düğünden sonra eve dönerken uyudun," dedi. Oldukça normal bir şey anlatıyormuş gibi sakindi. "Ben de konvoy sesi karımı uyandırmasın diye konvoydan ayrıldım."

Şaşkınlık ve gülme karışımı bir ifade belirdi yüzümde. "Konvoyun bundan haberi var mı?" diye sordum.

"Eve gidip, bizi bulamayınca anlarlar diye düşünüyorum."

Gülüşüm derinleşti. Saçlarımda gezinen parmaklarının her hareketinde beni sıkan bir şeyler çözülüyor, derin bir nefes vermeme neden oluyordu. "İnsan gerçekten de kendi düğününden hiçbir şey anlamıyormuş," diye homurdandım. "Şu an her şey rüya gibi geliyor."

"Sabahtan beri içimdeki bu hissi nasıl anlatırım diye düşünüyordum. Benim yerime de kelimelere dökmen güzel."

Benim gibi garip hissetmesi işime gelirdi. Evlenmiştik biz. Artık karı kocaydık. Birbirimize eş ve hayat arkadaşıydık. Aynı evde yaşayacak, aynı sofraya oturacaktık. Çocuğumuz olacaktı belki. Hatta çocuklarımız. Biz artık bir aileydik. Bunun hayalinin kalbimde yeşerttiği çiçeklerin güzelliğini anlatmaya hiçbir zaman kelimelerim yetmeyecekti.

Saçlarımdaki işi bitince gelinliğimin sırt kısmındaki iplere uzandı. En ucu açıp çekiştirdiği an derin bir nefes verdim.

"Şimdi neredeyiz?"

"Adana."

Güldüm kendi kendime. "Paris'e yarın mı gideceğiz?" dedim.

Duraksayıp, "*Paris* mi?" dedi.

Ben de duraksadım. "*Paris'e gideceğiz,* dedin ya," dedim.

"Ben mi demişim?" dedi önce.

"Evet."

Yine duraksadı. "Şimdi şöyle ki..." diyerek devam etti. Bir ipi daha açtı. Gelinliğin düşük omuzları iyice düşerken, bir elimi göğsüme sarıp bedenimden sıyrılmasın diye destek verdim. Bu gelinliğin içinde nefes almam mucizeydi.

Tıpkı, "Zaten Paris'teyiz," dediğinde ve bunun sonrasında yaşananlarda onu boğazlamamamın bir mucize olması gibi.

Birkaç saniye sadece göz kırpıştırdım. Başımı arkama çevirip ona bakmaya çalıştım. "Nasıl yani?" dedim. "O kadar hızlı mı geldik?" Uyku sersemiydim ve düğün yorgunluğunu iliklerime kadar hissediyordum. Beynimin yanmış olması mazur görülmeliydi. Jet mi ayarlamıştı? Ben başka bir ülkeye uçmuştum da haberim mi yoktu?

"O kadar hızlı tabii. Çünkü hâlâ Adana'dayız," dedi tane tane.

Ellerim göğsümdeki gelinliği düşmesin diye tutarken bedenimi ona çevirdim. Saçlarımı açmıştı. Beynime yavaş yavaş kan gitmeye başlamıştı.

"Az önce Paris dedin."

Birkaç saniye bakıştık. Sırıtarak, "Adana, Türkiye'nin Paris'i değil mi zaten?" dedi.

Boş bakışım büyüdü. Birkaç saniye daha amaçsızca bakıştık. Bu muhabbet nereye gidiyordu? "Ne diyon lan sen?" diyerek bu sefer onun yerine ben Adana kanalına geçtim. Kibar gelin kanalı buraya kadardı. Gerçek Gökçen sahalara dönüş yapıyordu. Önünden bir adım daha gerilerken boşta kalan elimle eteklerimi toparlamaya çalışıyordum. Gelinlik ayrı, kocam olacak adam ayrı delilik sınırına sürüklüyordu.

"Paris işte," dedi aynı sırıtışla. "Adana."

Başımdan aşağı dökülen şey kaynar su olmalıydı. Belki de düşen tansiyonumdu. Oldukça boş baktım. "Şimdi bana şunu net bir şekilde söyle," dedim sakince. "Şu an neredeyiz?"

"Adana," dedi.

"Peki, Paris'e ne zaman gidiyoruz?"

"Zaten geldik," dedi aynı sırıtışıyla.

Daha fazla dayanamadım. Bordo Bereli demeden, eteğimi bırakıp omzuna silleyi indirdim.

"Gebertirim seni, köpek! Düzgün cevap ver!"

Bıkkın bir ifadeyle omzunu ovuşturdu. "İlk günden kocaya şiddet, ha?" dedi.

Cevap olarak diğer koluna da aynı silleden indirdim. Taş gibi kasları vardı. Benim şiddetim onda sinek ısırığına eşti. Ama umurumda bile değildi.

"Elimde kalırsın bak!"

Güldü.

Bir sille daha indirdim.

"Hani Paris'e gidecektik, lan?"

"Kızım, Paris'e gidecek para mı var?" dedi ciddi ciddi. "Kara para mı aklıyorum ben? Bütün serveti arabaya verdik, bitti."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Hepsini mi?" dedim. Ne yani zengin değil miydi? "Fakir miyiz şimdi?"

Daha neler, der gibi baktı ama birkaç saniye içinde yeni evlenen erkek kanalına geçip bana ev ekonomisi dersi vermeyi de ihmal etmedi.

"Bir *Maserati* kaç para, senin haberin var mı?"

"Yok!" diye kükredim. Kollarına sağlı sollu darbeler indiriyordum artık. Gelinlik istediği yere düşebilirdi. O da umurumda değildi. "Yok çünkü almayı düşünmedim, köpek! Beyinsiz! Sana kim al dedi, ha? Kim?"

Aldığı her darbede eğleniyor gibiydi bordo goril. Bir adım geriledi. "Sen dedin," derken gülüyordu. "Barbo'nun takozuna söylenip duruyordun."

"Ben satın dedim!" diye yükseldim. "Satsaydınız şimdi Paris'teydik!"

Özür dilerim, Barbaros. Senin adına karar veriyorum ama şu an biraz sinirliyim.

Hâlâ sırıtması ağzına yumruk sokma isteğimi artırıyordu. Bir elimi burun kemerime yerleştirip sakinleşmeye çalıştım. "O zaman neden Paris'e gideceğimizi söyledin? Ha? Niye, ağzı kırılasıca köpek?"

"Ben ne bileyim hemen inanacağını," diye bir savunma yaptı. "Bu para nereden geliyor diye sorgularsın sandım."

Sinirden beyin kanaması geçirilse şu saniye geçirirdim. "Nerede o evlilik cüzdanı?" dedim sağa sola bakarak. "Boşanmaya gidiyorum!"

Hâlâ sırıtıyordu.

"Bunu diyeceğini bildiğim için sakladım."

Dişlerimi alt dudağıma geçirip en tip bakışımı attım.

"Seni geberteceğim!"

Hâlâ eğleniyordu. Kafasına savuracak bir şeyler aradım. Harika bir evlilik başlangıcı oluyordu. Kafasına atacak tek şey kumandaydı. Kafası yarılabilirdi. İlk gecemizde bunun olmasını istemezdim. Daha makul şeyler ararken, sırıtarak önümden geçiyordu ki kıçına sağlam bir tekme savurdum.

"Köpek!"

Anında kurtuldu bu darbeden. Gömleğinin üstten bir düğmesini açıp, pantolonun içine iliştirilmiş yerleri çıkarırken sırıtmaya devam etti. "Arabamıza atlar, misler gibi bütün şehirleri gezeriz, karıcığım," dedi. "Türkiye'den daha güzel bir yer mi var?"

Eteklerimi toplatıp bir tekme daha savurdum. "Boşayacağım seni!" Bu kıçına tam isabet etmişti.

İleri sendeledi. "Pamuk!" diyerek elini kıçına attı.

Bana ne, oğlum! Kırılsın o kıçın! Paris de Paris!

Aynı saniyelerde ben bir tekme daha savurmaya meylediyordum ki eteklerimi zorla toparlayıp savurduğum tekmeyi, ayak bileğimi tutmak suretiyle yakaladı. Gelinliğin kol kısmı ise üzerimden bir hayli sıyrılmıştı, göğüslerim fazlasıyla gözler önündeydi. Minik bir çığlıkla geri devrildim. Kendimi yatakta, onu ise üzerimde bulmam birkaç saniye sürdüğü için minik çaplı yaşadığım şok mazur görülmeliydi. Ağırlığını üzerime verince nefesim kesildi.

"Eyfel sonraya sözüm olsun," diye mırıldandı dudaklarında çapkın bir gülüşle. "Şimdi daha önemli meselelerimiz var bence."

Ağzını kırmak ve yemek arasında gidip geldiğim bir andı. Çok düşünmeden ikincisini yapmaya karar verdim. Haklıydı. Önceliklerimiz vardı. Yakınlığından dolayı karnımda belli belirsiz bir karıncalanma gezindi. Ama hâlâ sinirliydim.

"Gerçek bir köpeksin!"

Burnunu burnuma değdirdi. Bu dediğimi onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Sana köpek gibi âşık olmamı kastediyorsan doğrudur," dedi.

Yanağıma değdi dudakları. Bizim için uzun sayılabilecek bir süredir hasretlik birbirimize. Düğün hazırlıkları, Adana-İzmir arasında mekik dokuma derken artık hasret son noktadaydı. Haftalar sonra yalnız kaldığımız ve kendimizde olduğumuz tek an ise bu andı. O zaman Gökçen, Murathan'ın bu adiliğinin hesabını kesmez miydi?

Kesendi.

Tabii, kendi nefesi kesilmezse. Zira dudakları boynuma indiğinde dudaklarımda beliren tebessüme engel olamamıştım. Parmaklarımı saçlarına daldırırken, "Bunun hesabını sorarım, biliyorsun, değil mi?" diye soludum.

Gerdanıma indi dudakları. "Yerinde olsam elimden geleni ardıma koymazdım," dedi.

Dudakları boynumda öyle bir noktaya değdi ki kesik bir inleme koptu dudaklarımdan. Aynı saniyelerde dudaklarımız birbirini buldu. Bir elim saçına daldı. Öpüşmemiz nahiflikten çıkıp, büyük bir açlığa dönüşürken bu işin buradan dönmeyeceği netti. Bir eli gelinliğin üzerinden belime dolandı. Dişleri alt dudağımı kavradı. Ellerim can havliyle sırtına ilerledi. Gömlek pek yardımcı olmuyordu, tenine dokunmam lazımdı. Parmak uçlarım karıncalanıyordu. Öpüşmeye devam ederken gömleğinin düğmelerine uzanmaya çalıştım. Açmak zordu.

Kısa bir anlığına ayrıldı dudaklarımız. Nefeslerimiz birbirine vururken az önceki kavgadan bu noktaya nasıl geldiğimizi anlamak zordu ama üzerine pek düşünmedim. Konu o ise düşünce yetim her zaman sıfırdı. "Çıkar şunu!" diye soludum.

Zaten üç düğmesi kapalıydı. Onları da açmaya zahmet etmedi. Söylediğim şeyle dudağının sol köşesi ukalaca yukarı kıvrılırken, gömleğin uçlarını kavrayıp başından çıkardı ve yana savurdu. Karşımda bir Yunan heykeli gibi parlayan hâliyle kaldığında derin bir nefes verdim. Aynı saniyelerde gelinliğimin kollarına uzandı. "Aradan çıkması gereken bir şey varsa o da bu illet!" dedi.

Aynen öyleydi. Gelinliği kollarımdan sıyırıp göğüslerimi açıkta bıraktı. Yeterli gelmemiş olmalıydı ki önce kalça kısmından sonra da etek uçlarından tutarak tek hamlede üzerimden çıkardı. Nefesim kesilmiş hâlde izlerken gelinliğimi yana savurmasına izin verdim. Onun da üzerinde kalan tek şey siyah, kumaş pantolondu. Benim beyaz, dantelli alt iç çamaşırım ise bir şeyleri kapatma konusunda pek etkili değildi. Bakışları çıplak göğüslerime takıldı.

Pantolonunun kemerini çözerken kehribarlarında dönen alev, tenimi yakacak büyüklükteydi. Her bir noktamda arsızca gezindi kehribarları. Bana ne zaman böyle baksa tenim alev alıyordu. Yine öyle olmuştu. Pantolonunun

düğmesini açıp, karşımda sadece iç çamaşırıyla kalınca istemsizce dudaklarımı dişledim. Kollarımdan destek alarak yatakta geriledim. Bacaklarımı iki yanıma açıp, karnıma doğru çekerek ona yer açtım. Gözlerimin kararması yakındı ama görüntüm daha mühimdi. Onun bana baktığı gibi ben de ona bakmayı sürdürdüm.

"Bana öyle bakmaya devam edersen saniyeler içinde her şey biter," diye mırıldanırken sıcak bedenini üzerime bırakmıştı. "Her anın tadını uzun uzun çıkarmak isterken aniden bitmesi, isteyeceğim son şey olur, Gökçen."

Tam olarak öyle bakarken kıkırdadım. "Nasıl bakıyormuşum?" dedim.

Ellerim sırtında gezindi. Onun bir eliyse göğüslerimden birini avuçladı.

"İkimizi de yakacak bir alevle."

Dudaklarımı yumuşak dudaklarına sürttüm.

"İtirazın mı var?"

"Asla," dediği an dudakları tekrar boynuma gömülmüştü. Oradan gerdanıma, daha sonra ise göğüslerime. Bir eli göğsümü hâlâ sıkarken dudakları diğer göğüs ucumu buldu. Dişleriyle çekiştirdiğinde sırtım yatakta yay gibi gerildi. Hassasiyet son noktadaydı. Boşta kalan diğer eli, vücudumun her santiminde arsızca gezindi. Benim ellerim de asla boş durmuyor; saçlarını çekiştiriyor, sırtındaki derin kaslarla yaralar arasında geziniyordu. Kesik bir inilttiyle başım geri düşerken gözlerim kapandı. Aşağı doğru indi dudakları. Dudakları parmaklarının açtığı yolda ilerledi. Önce göğsümden göbeğime ilerledi dili, ardından kasıklarıma. İrkilmek bir yana dursun, zevkle inlemekten başka bir şey yapamadım.

"Şu Paris işini..." diye mırıldandı. Tamamen tülden oluşan çamaşırımın üzerinde nefesini hissedince daha çok inledim. "Yarın bir daha konuşalım." Parmaklarını çamaşırın kenarlarına takıp usulca kalçalarıma doğru sıyırdı. "Belki sonraki gün bir daha." Kasıklarım şiddetli bir şekilde sızlarken nefesi hiç yardımcı olmuyordu. "Sonra bir daha." Beklenti içinde başımı doğrultup ne yaptığına baktım. Usulca bacaklarımdan sıyırıp çıkardığı çamaşırım şimdi yerdeki beyaz gelinliğin üzerindeydi. Elleri bacaklarımın iç tarafında ağır ağır gezindi. Ondan önce bacaklarımı beklentiyle iki yana açtığımda ise dudaklarındaki çapkın gülüş büyüdü.

"Sonu hep böyle tatlıya bağlanacaksa bir ömür konuşmaya devam edebiliriz," derken parmakları sızlayan ve beklentiyle ıslanmış kadınlığımın üzerinde gezindi. Okşadıkça başım geri düştü. Dudağımı kemirdim. Parmakları aynı bölgeye, acıtmayan ama hassasiyeti son noktaya çıkarıp ateşi harlayacak minik bir darbe indirdi. İnlemem derin soluk alıp verişlere döndü.

"En sonunda gerçekten kafanı kırmamı istiyorsan aynı konuyu açmaya devam et," derken nefes nefese kalmıştım.

Sırtım ve başım tamamen yatağa gömüldü. Parmakları her zamanki gibi beni kendimden geçirecek şekilde kadınlığımda gezinirken, iki elimle göğüslerimi kavrayıp sıktım. Kendimi tatmin etmezsem kasıklarımdaki sızı beni paralayacaktı. Aynı saniyelerde dudakları sızlayan kadınlığımı bulunca ağzımdan engel olamadığım bir çığlık kaçtı. Göğüslerimi daha çok sıktım. Sırtım büküldü. Dilinin her hareketinde bir zerrem titredi. Bir elim göğsümden çarşafa düşerken diğeri saçlarına daldı. Kalbim bir anlığına durur gibi oldu. Sonra ise dudaklarımdan kaçınılmaz bir hıçkırık döküldü. Artık ilişki sırasındaki hıçkırıklarımı ikimiz de pek umursamıyorduk. Doğal bir döngüydü. Bitecek gibi de değildi çünkü bu heyecana yüreğim asla alışamayacaktı.

Sabit durmam zordu. Dil hareketlerine eş zamanlı olarak kalçalarım yükselip alçaldı. İnleme ve kesik çığlıklarım her bir yanımızı doldurdu. İçimde bir şeyler bükülür gibi olduğunda daha derin bir soluk verdim.

"Murathan!"

Bakışlarını bana çevirdi. Gözlerindeki ifade tenimi kavurmaya yetmişti. "Söyle!" dedi şehvet dolu, sert bir sesle. "Ne istersen söyle, emret!"

Tek bir şey söyledim. Şu an söylenecek başka bir şey yoktu.

"Devam et."

Öyle de yaptı. Dil ve diş darbeleri yüzünden kıvrandıkça kıvrandım. Bacaklarımın arasından ayrılıp, tenimde gezinerek, yeniden dudaklarıma derin bir öpücük bırakırken benim ellerim de çamaşırını sıyırmakla meşguldü. Varlığının bacağımın iç yanına değdiğini hissettiğim an dudaklarına doğru inledim. Bedenine daha çok yer açmak için bacaklarımı iki yana iyice açıp hafifçe karnıma doğru toparladım. Aynı saniyelerde elim aramıza kayıp erkekliğine ulaştı.

Tüm vücudu anında sarsıldı. Boğukça inledi dudaklarıma doğru. "Bana bir ömür bunu yaparsan torunlarımı göremeden kalpten giderim," dedim.

Güldüm. Dudaklarım sızlıyordu. Şiştiklerine emindim zira onunkiler bir hayli şişmiş durumdaydı. "Öyle bir şansın yok," diye mırıldandım.

Elim sertleşen erkekliğinde gezinmeye devam ederken, kalçalarımı hareket ettirerek ikisini birbirine yaklaştırdım. Onun için istekle sızlayan kadınlığıma değdiğinde içim titredi. Kesik bir nefes verdim dudaklarına doğru. Hafifçe sürtündü. Derin bir inleme daha döküldü dudaklarından. İçimdeki haz ateşini daha da harladı.

Boşta kalan elim sırtında gezinerek yanağına uzandı. Yeni traş olmuştu. Teni tenime zarar vermezdi ama ateşi beni fazlasıyla yakıyordu. Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde, varlığı kadınlığımda kendine yer açmak için ilerledi. İkimizden de aynı anda kesik iniltiler döküldü. Bacaklarımı karnıma çekmek yeterli gelmeyince onun kalçasına doladım. O ise kendini daha da itti içime. Bir elim hâlâ yüzünde gezinirken, diğeri aramızdan sıyrılıp sırtına ulaştı. Tutunacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Biraz daha kendini ilerlettiğinde tırnaklarımı sırtına batırdım. Gözleri hâlâ gözlerimdeyken kehribarların içinde yanan ateş kelimelere dökülebilecek gibi değildi.

Dudakları dudaklarıma minik bir öpücük bırakırken alnını alnıma yasladı. Kendini tamamen ittiğinde karnımdaki kaslar gerildi. Hareket etmeye başladığı an ise başım geri düştü. Dudakları çenemde ve boynumda gezindi. Ben ise kalçalarımı ona uygun olarak hareket ettirdim. Onun iniltileri benim yumuşak iç çekişlerime karıştı. Bu noktada başını boynuma gömdü. Kızaran kulakları yavaş olması için kendini uyardığını gösteriyordu. Bunu, canımı yakmamak için hep yapıyordu. Daha fazlası için teşvik etmek ise bana düşüyordu. Kalçalarımı daha hızlı hareket ettirdim. İçimde bir şeyler kasılıp kaldı.

"Siktir!" diye soludu. "Gökçen!"

"Devam et!" dedim sadece. "Her zamanki gibi... Her şeyinle."

Öyle de yaptı. Anında üzerimden doğrulup bacaklarımı iki yanından kavradı. Artık darbeleri daha sert ve hoyrattı. Başparmağı hassas bölgeyi buldu. Heyecan ve zevk son noktadaydı. Bütün duygular birbirine karışırken kesik bir çığlık attım. Beni izliyordu ve tepkilerim darbelerini daha da şiddetlendiriyordu. Ama kızaran yüzü ve kulakları, onun da patlama noktasına yaklaştığının işaretiydi. Kasıklarımdaki sızı bütün bedenimi parçalayacakmış gibi büyürken, derin bir soluk verip içsel bir dürtüyle doğruldum.

Elimi omzuna atıp bedenini yanıma devirmeye çalıştım. Üzerimde olması hareket alanımı kısıtlıyordu. Bu da zirveyi geciktiriyordu. Bunu bildiğinden olsa gerekti ki beni zorlamadan yana devrildi. Bu sefer ben bacaklarımı iki yana açıp kucağına kurulduğumda zevkle izledi. Elim uyarılmış erkekliğini kavrayıp yeniden kadınlığımla buluşturduğunda ise başı geri düşen bu defa oydu. Elleri kalçalarımda gezinirken kesik kesik soludu.

Böylesi benim için de çok daha iyiydi. Üzerinde sağa sola kıvrandım. Hafifçe kalkıp indim. İçime her vuruşunda ikimiz de dağıldık. Bir noktadan sonra yattığı yerde dikleşip elini saçlarıma geçirdi. Başımı kendine doğru çekip dudaklarımızı en sert şekilde birleştirdiğinde hissettiğim tutku had safhadaydı. İkimiz de soluk soluğa devam ettik bu döngüye. Elleri kalçalarımda gezindi, yükseltip alçaltı. Her inleyişimi dudaklarının içine hapsetti.

Tekrar döndük yatakta. Sırtım yatağı bulurken, içimden ayrılınca derin derin soludum. Tam değildi, şu an değildi. Devam etmeliydi. Öyle de yaptı. Tekrar bacak arama kurulup bir bacağımı omzuna attı. Elleri belimi iki yanından sıkıca kavrarken erkekliğini tek hamlede yeniden kadınlığıma itti. "Murathan!" diye yükseldim.

Dağılmış bir hâldeydim. Kasıklarımda taş vardı sanki. Ağrıyor ama bir yandan da muazzam bir zevk veriyordu. İki yanımdaki ellerimi çarşafa geçirdim. O ise belimi daha sıkı kavrayıp hızla, sert darbelerle dağıttı beni. Bir noktadan sonra başımı tutamaz oldum. Gözlerim yoğun zevkten kararda ya da kapandı. Seçebilecek gibi değildim.

Bacağımı tekrar yana indirip, ağırlığını üzerime vererek en sert darbeyle içimde belirdiğinde dudaklarımız birbirini buldu. En sonunda bedenim bir kuş gibi kucağında titrerken tırnaklarımı sırtına geçirdim. Kasıklarımdaki sızı patladı. Yerine ılık bir ıslaklık kuruldu. Aynı saniyelerde onun da başı boynuma düştü. İkimiz de derin derin nefes alıp, verirken birkaç dakika öylece bekledik. Her zamanki gibi benim alnım onun omzunda, onunki benim göğüs oluğumda, elleri ise saçlarımdaydı. Odayı dolduran tek ses toparlanmak adına derin derin alıp verdiğimiz nefeslerdi.

"Ne sıktılar senin saçlarına?" diye homurdandı birkaç dakika sonra.

Kesik bir gülücük kaçtı dudaklarımdan. Kalıp gibi oluşundan bahsediyordu muhtemelen.

"Saç spreyi."

Başını göğsümden kaldırıp boynuma gömdü. Kolları sıkıca sırtıma dolanmıştı. Tenlerimizin ayrılmasına asla izin vermiyor, terlerimiz birbirine karışıyordu. "Sen gibi kokmuyor," diye homurdanmaya devam etti. "Sevmedim."

Daha çok sevişme anında ellerini saçlarıma tam daldıramadığı için huylanmış olabilirdi. Anın yoğunluğuyla nefeslerimizi kontrol altına almak için birkaç saniye daha bekledik. Onun saçları tam olarak o gibi kokuyordu. O yüzden öptüm, kokladım ve parmaklarımı aralarında gezdirdim.

"Gökçen," diye mırıldandı.

"Murathan."

"Harbi boşamayacaksın beni, değil mi?"

Güldüm. Başımı göğsüme eğip yüzüne bakmaya çalıştım.

"Kafamı attırmadığın sürece hayır."

Tek kaşı havalandı. "Çok riskli," dedi. "Hiç güvende hissettiren bir ihtimal değil."

Gülüşüm sürerken en şehvetli bakışlarımı kuşandım. Alnına düşen birkaç saç tutamında gezindi parmaklarım. "Şanslısın ki kafamı attırdıktan sonra nasıl telafi etmen gerektiğini biliyorsun," dedim.

Arsızdı. Anında anlayıp çapkınca gülümsedi. Kalbimi teklermeye yetti "Şanslıyım ki kafan hep atabiliyor," dedi. "Bu, telafi etmek için bir sürü fırsat demek."

Minik bir kahkaha atıyordum ki kucağında benimle yataktan toparlanıp ayağa kalktı. Çıplak ve terli tenlerimiz o an benim için bir problem değildi ama o huylanmış olabilirdi. Malum, huylu bir beydi. "Saçlarını yıkamamız lazım. Parmaklarım biraz daha içlerinde gezinmezse kriz geçireceğim," dediğinde meselenin ter olmadığını anlamış bulunuyordum.

Birkaç saniye içinde banyodaydık. Sıcak suyu açıp, bedenlerimizi ıslatmasını beklerken yaptığımız tek şey tabii ki duş almak olmayacaktı. Zira başımızdan aşağı dökülen sıcak su altında bazı şeylerin yeniden harlanması çok da zor olmamıştı. Sert darbeleri tekrar içimde, dudakları dudaklarımdaydı. Benim ellerimse vücudunun her zerresindeydi. Ben oydum belki, o ise ben. Koparılamaz bir bağla bağlandığımızı hissettiğim çok an vardı ama bu en kuvvetlisiydi. O benimdi, ben de onun. İçimde büyüttüğüm ona ait ağaç daha da büyüdü, bütün kalbim onun gölgesinde ferahladı. Dalları sonsuzluğa uzandı. Ona tutundum, başımı gövdesine yasladım ve saatlerce öylece kaldım.

Etrafımda gezinip üzerimdeki etnik desenli, rengârenk, uzun kimononun önlerini çekiştiren pek sevgili kocama oldukça boş bir bakışla baktım.

"Ne yapıyorsun sen?"

Kimonomun önünde bir şeyler aramaya devam etti. "Bunun bağcığı yok mu?" dediğinde ise konuya aydınlanmış, gözlerimi devirme refleksime engel olamamışım. İçimdeki mürdüm rengi bikinimi saklama derdindeydi.

Sakince kavradım canım kocamın ellerini. Aynı sakinlikle yana iteledim. "Canımı sıkma, kocacığım," derken oldukça uysaldım. Kolumdaki büyük, hasır plaj çantamı göğsüne yapıştırdım. Yanından geçip, plaj terliklerimle şapıdık şapıdık ilerlerken de oldukça sakindim. "Saçmalamayı bırak da ilerle. Şezlongumuzu kapacaklar yoksa."

Birkaç saniye içinde yanımda belirdi. Üzerinde siyah bir şort ve önünde tek düğmesi kapanmış salaş, kırık beyaz gömlek vardı. Fazla dikkat çekiyordu. Ya da benim fazla dikkatimi çekiyordu. Bilemiyordum. Asıl benim onu havlulara sarıp saklamam gerekiyordu ama *neyse,* diyerek ilerlemeyi

tercih etmiştim. Dalgaların sesi bu noktadan bile huzur vericiydi. Kumlara hafif çıka ilerledik.

"Kapsınlar," diye bir öneri sundu. "Ne güzel işte. Gidip otelde gireriz."

Derdi kapalı alandı.

"Paris'e gitseydik dediğin mümkündü, canım. Şansına küs."

Beni Paris konusunda laf oyunlarıyla kandırdığı için hâlâ hırsımı alabilmiş değildim. Ciddi ciddi arabaya atlayıp bir hafta boyunca şehir şehir gezmiştik. Mersin, Karaman, Konya, Antalya derken şu an Fethiye'de bir plajdaydık. Her gittiğimiz yeri elimizden geldiğince geziyorduk. Murathan bir bilgi yumağı olduğu için bana uzun uzun anlatıyordu. Hiç de şikâyetçi değildim. Paris fikrinden daha iyi olduğunu bile söyleyebilirdim. Dolu dolu bir hafta geçirmiştik. Ama bu uyuzluk etmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

O, "Ben anlamıyorum ki şansıma küseyim mi yoksa şansımı seveyim mi?" diye homurdanırken bizim şezlonglara takıldı bakışlarım.

Yaklaşmıştık. Yemek için kısa bir süreliğine otele geçmiştik. Yerimizi kapmasınlar diye de yarım saat içinde geri dönmüştük ama bir çiftin ellerinde eşyalarla gülerek bizim şezlonglara ilerlediğini gördüğümde panikle Murathan'ın koluna yapıştım.

"Kepçük! Yerimizi alacaklar! Koş!"

Yerinden bile kıpırdamadı. Üstelik son derece de ters baktı. "Ya sabır, ya Allah!" diye homurdandı. Ama diğer yandan da oldukça profesyonel bir hamlede bulundu. Eline verdiğim, onun ise tek eliyle omzundan sırtına doğru sarkıttığı plaj çantamı bir kovboy gibi başının üzerinde iki kere çevirdi. Sonra ise yine profesyonelce ileri doğru savurdu. Çanta tam ikimizin şezlonglarının arasına, yani oraya oturmaya hazırlanan kadın ve adamın ayaklarının dibine düşünce ikisi de irkildi. Bakışları bize döndü. Benimki eliyle minik bir ayar çekerek *ne ayaksın, birader,* der gibi şekillere girdi. Parmağını ileri uzattı. Sonra ise bize çevirdi.

Orası bizim.

Adam kibardı. Minik bir tebessümle *kusura bakma,* dercesine elini havaya kaldırarak diğer tarafa ilerledi. Ben ise sevgili kocama etkilenmiş bir ifadeyle bakıyordum. "Muazzam bir kriz yönetimi," demeden edemedim. Bordo Bereli koca bazen acayip kullanışlı olabiliyordu. Atiklik ve hız on üzerinden ondu.

"Başka krizleri yönetemeyebilirim ama," derken yanımızdan geçen bir adama tip bir bakış attı. "Gel, içeri geçelim biz, Gökçen. Dinle beni."

Dinlemedim. Başımın üzerindeki güneş gözlüklerimi gözlerime indirip ilerlemeye devam ettim. Şezlonglarımıza geldiğimizde yerdeki çantama

uzandım. Havlularımız hâlâ yerindeydi. Ben kendimi üzerine bırakırken huylu kocam havluyu silkeleyip, tekrar sererek oturmayı tercih etmişti.

Umutsuzca bu hâline bakıp, "Vazgeç bu huyundan, kocacığım," dedim. "Samimi söylüyorum, yıpranırsın."

"Sana da tavsiye ediyorum, karıcığım," diyerek bana döndü. Elimden tutup yattığım yerden kaldırdı. Gerçek bir huyluydu. Direnmek boşunaydı. Dediği olmadan rahat etmez, rahat vermezdi.

Ayağa kalkarken, "Ben hiç almayayım, kocacığım," dedim. *Kocacığım* kelimesi adama ayrı bir keyif veriyordu. Gülüşü büyürken boynuma derin, beklenmedik bir öpücük bırakıp geri çekildi. Neşesi bulaşıcıydı. Kıkırdadım bu öpücüğüyle. O benim kuma bulanan havlumu silkelerken ben üzerimdeki kimonomu çıkardım. Öne eğilmiş, havlunun sağını solunu düzeltiyordu ki bakışları bana takılınca eli ayağı boşalmış hâlde ileri sendeledi. Can havliyle kimonoya uzanıp etrafıma sardı.

"Lan!" dedi ters ters.

Asıl ben terstim. Buna uygun bir bakışla baktım.

"Ne yapıyorsun be?"

Kolları mengene gibi sarıp sarmalamıştı bedenimi. "Karımı seviyorum," diye bir bahane sundu.

Hoşuma gitmişti ama yemezlerdi. "Yemezler, canım," derken kollarından ayrıldım.

Oldukça buruk bir bakışla baktı. Elindeki kimonoyu uzatıp, "Bana biraz acıman varsa şunu giyersin, Pamuk," dedi.

Yoktu valla. "Vücudumun D vitaminine ihtiyacı var, kocacığım." Kendimi şezlonga bıraktım. "Silopi'de mahvoldu bebeksi tenim." Saçlarımı geriye atıp keyifle yerime kuruluyordum ki kimonoyu tekrar üzerime sardı.

"A, B, C vitamini neyine yetmiyor?" dedi ters ters.

Sinirliydim ama güldüm. "Murathan, saçmalama." Üzerime doladığı şeyden kurtulmaya çalıştım. "Bırak beni."

"Keşke Konya'da etli ekmek yemeye devam etseydik."

Gülüşüm kahkahaya dönüştü. Sinirimi bozuyordu. Bir kolumu zorla bedenime sardığı kimononun içinden çıkarıp gözümdeki gözlüğe uzandım. Kaldırıp saçlarıma iteledim.

"Göbeklense miydik yani?"

"Çok makbule geçerdi, biliyor musun?" diye mırıldandı. "En azından şimdi böyle gözüm seğirmezdi. Ayrıca kapa şu gözlerini." Gözlüğü gözüme geri indirdi. "O şekilde ne söylersen yaparım, biliyorsun."

Evet, biliyordum. Çok da hoşuma gidiyordu. Gözlüğü tekrar suçlarıma yerleştirdim. "Denize girelim," dedim tatlı tatlı. Göz kırpıştırmayı da ihmal etmemiştim. "Lütfen." Özlemiştim denizi. Asır oluyordu plaja gitmeyeli. Tokyo'de uzun süre bunu bulamayacağıma göre değerlendirmeliydim.

Baktı birkaç saniye. Omuzları çöktü.

"Nefret ediyorum şundan."

"Neden?"

"Bana her şeyi yaptırıyor olmandan."

Sırıtıp, "Bence bana âşıksın," dedim.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Gülüşüm derinleşti. Yanağından minik bir makas aldım. "Hadi," dediğim anda ayaklandım. Kolları zorlamadı. Bıraktı. Kimono elinde kalmıştı. Sırıtarak, kocama bakarken, güneş gözlüğünü çıkarıp şezlongun üzerine savurdum. Ayaklandı ama üzerindeki salaş gömleği çıkarıp kendi şezlongunun üzerine bıraktığı an bu kez benim bir gözüm seğirmişti. Sağa sola kaydı bakışlarım. Kurtlar sofrasında olabilirdik. *Vazgeçtim,* diyerek geri sinmek vardı ama gururum da önemliydi.

"Sen gömlekle yüzsen de olurdu ya," dedim. Bakışları bana dönerken tek kaşı havalandı. "Yara izlerin var ya. Şimdi gören *savaştan mı çıktı bu adam,* diyecek." Bu noktada sessizce, "Nasıl diyelim Bordo Bereli diye, hurma gözlüm," diye mırıldandım. "Devlet meselesi diye diyorum yani. Ülkenin refahı için."

Ve benim refahım...

Yemedi. "Savaştan geldiğimi söylerim ben," dedi. "Merak etme."

Bana doğru ilerledi. Elimi tutacağını düşünüyordum ama aniden kollarını bacaklarımın altına dolayıp, kucaklayınca neşeli bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. Kucağında benimle birkaç adım uzağımızdaki denize koştu. Kahkaham büyüdü. Derdinin beni kimse görmeden suya sokmak olduğuna kalıbımı basardım. Eğlendiriyordu beni bu huysuz hâlleri. Denize girdiğimiz an kahkahalarım daha da büyüdü. Canım kocam ise beni kucağından resmen fırlattı. Bizim cilve seansı yine çifte seansına dönüşürken gülüşüm soldu çünkü gömüldüğüm suyun altından çıkmam gerekiyordu.

"Kepçük!" diye soludum.

Deli manyak, kafama bastırıp suya tekrar gömdü. Oldukça da eğleniyordu. Geri çıkmayı başardığımda elimi ense köküne atıp okkalı bir sille indirdim. "Ne yapıyorsun, köpek?" diye soludum.

"Ne var? Eğleniyoruz."

Erkekler neden daha az yaşar, sorusunun cevabıydı bu. İleri atılıp kafasına yapıştım ve ben de onu suyun altına itmeye çalıştım ama olmadı. Belimden kavradığı gibi hiç zorlanmadan, sudan çıkarıp ileriye savurdu. Tekrar suya gömüldüğümde kendisi acımasızca kahkaha atıyordu. Ağzını kırmama iki saniye kalmıştı. Zorla çıktım sudan. Balık misali dudaklarımı açıp, kapatırken, beni nereye fırlattığına bakınmak için su dolan gözlerimi ellerimle ovuşturarak kendime gelmeye çalıştım.

"Kepçük!" diye kükredim en nihayetinde.

Bir Bordo Bereli'yle cilveleşmek zordu. Ellerinin ayarı yoktu. Benimkinin ise hem huyunun hem elinin ayarı yoktu. Birkaç kulaç ötesindeydim. Sırıtarak bana gelmeye çalıştığını fark edince elimle suya şiddetli darbeler indirip yüzüne fırlatmaya çalıştım.

"Uzak dur benden. Köpek! Mermi gibi sağa sola fırlatıyorsun, şerefsiz! Karşında bir kadın var! Biraz daha kib-"

Elimi aramızdaki suya vurup, yüzüne su sıçratmaya meylederken, kolumdan yakalayıp kendine çekti. Aynı saniyelerde dudakları dudaklarımın üzerine kapanınca minik serzenişlerim sekteye uğradı. Küçük ama sert bir öpücüktü. Her zamanki gibi etkiliydi. Kalbimi eritmeye fazlasıyla yetmişti. Karşılık bulurken belimden kavradı. Kollarımı boynuna doladım. Dudaklarımla sarıp sarmaladım. Bu noktada ikimiz de gülerken bedenlerimizi denizin içine çekti. Suyun içinde kaybolduk. Gülüp eğlendik. Ben de onun kafasına bastırıp, suya gömmeye çalıştığımda zorlanmadan uydu bu çırpınışıma.

Güçlüydü. Ama benim için gücünü sıfıra indirişi hoşuma gidiyordu. Neşeyle sudan geri çıkmasını bekledim. Çıkmadı. Yine bekledim. Yine çıkmadı. Bu noktada gülüşüm soldu.

Ay, boğduk dağ gibi kocamızı, dedi soldaki melek.

Hızla kafamı suyun içine daldırıyordum ki Murathan'ın kafası aniden birkaç kulaç ileriden çıktı. Ama normal bir çıkış değildi. Bir adamı donundan yakalamıştı. Bağıran adamı umursamadan kıyıya çekmeye başladı. Umuyordum ki çok su yutmaktan beni karıştırmamıştı.

"Murathan!" diyerek onlara doğru yüzmeye başladım. Yanlarına gittiğimde hemen kocamın koluna yapıştım. Ruh hâlim *yapma bey, elini kanı bulama,* diyordu. "Murathan, dur! Ne yapıyorsun?"

"Lan, ne yapıyorsu-" diyecek oldu adam. Donunu bırakıp çenesinden kavradı.

"Ne diye denize işiyorsun, lan? Ha? Kimse görmez mi sandın denizin içinde, it!" Adamın ensesinden kavrayıp yüzünü suya bastırdı. "İçireyim mi lan şimdi bu suyu sana?" Geri çıkardı. Hafif tombul, kırmızı yanaklı adam

şaşkınlık ve korkuyla nefes almaya çalışırken bir daha kükredi. "Koparayım mı lan o önündekini?" Bir daha soktu kafasını suya.

Şaşkınlıkla bakakaldım. Denize işedi diye miydi yani bu tantana? *Sabır yağmurunda şemsiyesiz bırak beni Allah'ım zira nasibime yazdığın kocam bir manyak!* "Murathan, bırak adamı!" diye kollarına asıldım.

"Bırakayım, bırakayım tabii," diye sinirle soludu. Bir daha bastırdı adamı suya. Elinden kurtarabileceğim bir hata değildi bu. Murathan kanunlarına göre suya işemek affedilmezdi. Hele de onun tenine değen bir suya işemek... Asla affedilmezdi. Malum yerlerinin koparılmadığına dua etmeliydi. Çevreden bize doğru yüzen kalabalığın içinde cankurtaranı gördüğümde elimi çaresizce alnıma attım. Bu işin devamını çok iyi biliyordum. Yanılmamıştım. Tecrübe yanılmazdı. Öyle de olmuştu.

Canım kocam ve ben muazzam balayımızı karakolda noktalamıştık. Adamı denizde tsunami çıkarana kadar kendi etrafında döndürmüştü. Cankurtaran bile elinden alamamış, işe sahil güvenlik ve polis müdahale etmek zorunda kalmıştı.

Otele döndüğümüzde ise yaptığı ilk şey üç saat banyo yapmak ve üç saat de bana banyo yaptırmak olmuştu. Gerçek bir huyluydu. Bu keselenme işlemlerinin arasında başka şeyler de olmuş olabilirdi ama o kadarı aile arasındaydı. Bu yaşananlar, Karakurt ailesi olarak uzun bir süre denize girmememizin sebebi olarak zihinlerimizde kalacaktı.

Hasan'ın bakışları pürdikkat ekrandaydı. İstediği kanala geldiğinde keyifli bir ifade belirdi yüzünde. Maç henüz başlamamıştı. Sesi sonuna kadar açtı. Bugün Galatasaray-Fenerbahçe derbisi vardı. Fenerbahçeli yanı bunu kaçıramazdı. Sesi açtığı an gür bir müzik doldurmuştu bütün odayı.

"*Söylenmedi hiç sana layık düşler benden önce.*

Tutsak yüreğim, biliyorsun sen de ince ince..."

"Ya, Hasan!" derken kıvırtarak içeri girdi Zeynep. Elindeki çayla eşine doğru ilerlerken açılan şarkının onun için olduğunu düşünen oldukça romantik bakışları vardı.

Hasan boş bir bakış attı eşine.

"Ne oldu?"

Çayı Hasan'ın önündeki sehpaya bırakırken süzüldü Zeynep. Bir eliyle saçını kulağının arkasına iteledi.

"Açma şöyle şarkılar. Utanıyorum."

Hâlâ oldukça boş bakıyordu Hasan. Bakışları televizyona döndü. Aynı saniyelerde Zeynep'in de aynı noktaya bakması ve sahaya hoplayarak çıkan adamları görmesi kaçınılmaz bir sondu. Adamlarla eş zamanlı olarak sinirlerinin tepesine hoplaması da kaçınılmaz olmuştu.

"İnanamıyorum sana, Hasan!" Getirdiği çay bardağını sinirle elinden aldı. "Yok sana çay! Zıkkım iç!"

Boş bakışı şaşkınlığa dönüşmüştü Hasan'ın. Zeynep'in getirdiği çayı almasına, kıvırtarak geldiği yolu sinirli adımlarla geri dönmesine sadece, "Lan, ne yaptım ben şimdi?" diyebildi.

Diğer koltukta yüzüstü uzanmış, tabletiyle oynayan Mete, "Ah baba, ah," dedi.

"Ne, lan?" diye yükseldi Hasan. "Harbi, ne yaptık şimdi?"

Mete başını umutsuzca iki yana salladı. "Dünyaya gelmem bir mucize," dedi.

Olduğu yerde dikleşti Hasan. "Sen ne biliyorsun dünyaya gelişinle ilgili de konuşuyorsun?" Onu da öğrenmiş olabilir miydi? Evladı adına tedirginliği büyüdü. "Lan yoksa?" diye yükseldi. Koltuğun kenarlarını iki eliyle kavradı. "Lan!"

Başını tabletten kaldırdı Mete. Gözlerine yer etmiş bilgili bakışlarıyla baktı babasına. "Bir anne ve bir baba yan yana gelince çocuk olur," dedi. "Öyle değil mi kine?"

Olduğu yere geri sindi Hasan. Nasıl yan yana geldiklerini bilmiyor oluşu içine su serpmişti. Birkaç yıl daha masum kalabilirdi çocuğu. Şimdiden yeterince günaha batmıştı zaten. Daha fazlasını kaldıramazdı. "Öyle, öyle. Biz de yan yana geldik, sen oldun." Derin bir nefes verirken, "Bilsek okuyup, üfleyerek yan yana gelirdik," diye sessizce mırıldanmadan edemedi.

"Biraz kibar ol," dedi Mete. "Kadınlar ilgi ister."

Ters ters baktı oğluna. "Lan, sen daha sekiz yaşındasın," dedi. "Kadınlarla ilgili ne biliyorsun da konuşuyorsun?"

"Senden daha çok şey, baba."

Barbaros ve Zülfikar abisi onda çok farklı ufuklar açmıştı. Hasan bunu bilmese de olurdu.

Küçümser bir bakışla baktı Hasan. "Çocuğum, evladım, canım, soyum, sopum, neslim..." Efkarla soludu. "Sen neden diğer çocuklar gibi arabalarınla oynayıp koltuktan koltuğa atlamıyorsun, ha?"

Mete yine oldukça bilgiliydi. "O diğer çocukların problemi, baba," dedi. "Benim değil. Ben işime bakarım."

"Senin işin ne, lan?"

Elindeki tableti babasına çevirdi Mete.

"Para."

Ekranda gördüğü hesap makinesine kısa bir an boş boş baktı Hasan. Gördüğü yirmi bin rakamıyla bakıştı.

"Okulda kaç basamaklı rakamlara geçtiniz siz, çocuğum?"

"İki."

"Peki, orada kaç yazıyor, çocuğum?"

"Yirmi."

"Çok güzel. Peki, yanında kaç sıfır var, çocuğum?"

Bu noktada sırıttı Mete. "Çok," dedi harfleri uzatarak. "Öğretmenim dedi ki sıfır ne kadar çoksa baştaki rakam o kadar büyürmüş." Hızla hesap makinesine eğildi. "Bir sürü sıfır atacağım." Sıfıra üst üste basarak odadan çıktı. Hasan ise dertli bir nefes daha verdikten sonra bakışlarını pantolonunun ön kısmına eğdi. Malum bölgeleriyle ciddi bir konuşma gerçekleştirdi. "Biz seninle el ele verip Deccal'in gelişine mi sebep olduk, ne yaptık ya?"

Cevap gelmedi. Hasan ise *ya sabır* çekerek tekrar televizyona dönmeyi tercih etti. Kapının zili duyuldu. Mete'nin koşarak açmaya gideceğinden emin olduğu için kimse açmaya yönelmemişti. Bir kişi hariç. Gelecek olanı bilen Duru, ilk defa Mete'den önce kapıya koşmuştu. Mete'yle denk düştüler kapıda. "Sen geri dur, bu gelen bana," dedi hızla. Kapıyı açtığında karşılarında beliren Zülfikar abisini gördüğünde Mete elini dertli dertli alnına atmıştı.

"Sana mı?" dedi. "Bu gelen hepimizin sonu demek, hala!"

Ellerinde rengârenk çiçekler, çikolatalar ve poşetlerle kapının önünde bekleyen Zülfikar ise sırıtmakla meşguldü.

"Selamlar!"

"Ay, kimmiş?" diyen Zeynep çıktı mutfaktan. Sırıtan Zülfikar'ı gördüğünde ise eli ayağı birbirine karışarak kapıya ilerledi. "Tövbeler olsun, senin ne işin var burada?" Elindeki çiçek ve çikolataya kilitlendi. "Sakın bana Duru'yu istemeye geldiğini söyleme, yüreğim daha fazla kaos kaldırmaz. Toplar bavulumu, alır çocuğumu giderim!"

"Ay, saçmalama, yenge. Ben çağırdım." Başı dikti Duru'nun. Zülfikar ayakkabılarını çıkardığı an kolundan tutup içeri çekti. "Abimle maç izleyecekler."

Sırıtmaya devam etti Zülfikar. Elindeki cips dolu poşeti havaya kaldırdı. "İsteme de olur bir gün, Zeynep yenge," dedi. "Ama şu anlık derbi için hazırız."

Zeynep, "Ay, ben bu derbi için hiç hazır değilim ama," diye yükseldi. Mete ilk defa annesine kaşlıyordu.

Zülfikar ve Duru'nun ise dünya yansa umurlarında değildi. Elindeki sarı çiçekleri Duru'ya uzattı Zülfikar. "Senin için," dedi.

Süzülerek aldı Duru çiçekleri.

"Teşekkür ederim. Ne gerek vardı?"

Yine sırıttı Zülfikar. "Hasan abi bu gece beni gebertirse lütfen mezarımın üzerine bunları ek, olur mu?" dedi. "Sarı olmaları önemli. Başka renge tövbeliyim. Özellikle bunlar olsun."

Gülerken gözlerini devirdi Duru. "Saçmalama. Bir şey olmaz. Gel." Elinden tutup, içeri çekiştirirken Zülfikar elindeki çikolataları Zeynep'e uzattı.

"Bu da senin için, yenge."

Gergindi ama çikolataları alırken gülümsedi Zeynep. "Sen çok adi bir çocuksun!" dedi. Zülfikar'ın omzuna belli belirsiz bir yumruk attı. "Duru'yu nasıl yola getirdiğin belli."

Çapkınca sırıtmaya devam etti Zülfikar. Şeytan tüyü olduğunu inkâr etmeyecekti.

"Yalnız o beni değil, ben onu yola getirdim. Dikkat çekmek isterim," diye belirtti Duru.

"Ben de babama dikkat çekmek isterim!" diye yükseldi Mete. Artık yorulmuştu. Genç yaşında saçlarına aklar düşmek üzereydi.

Elindeki abur cubur poşetini Mete'nin eline sıkıştırdı Zülfikar. "Bunlar da senin, koçum," dedi. "Göreyim seni. Yap şovunu."

Eline tutuşturulan poşete ekşimiş bir yüzle baktı Mete. "Takas usulü çalışmıyoruz, Zülfifar abi," dedi. "Nakit alalım."

"Mete!" diye yükseldi Zeynep. Kolundan tutup kendi yanına çekti. "Ne dedim ben sana?"

"*Aldığın paraları bana ver,* dedin."

Gözleri kocaman oldu Zülfikar'ın.

"Yoksa bu işin başı sen misin Zeynep yenge?"

"Ay, tövbe! *Harçlıklarını kumbarada toplayalım,* dedim sadece." Kuru iftiraya hatta evlat ihtirasına kurban gitmek üzere olan Zeynep, sevgili evladına eğdi bıkkın bakışlarını. "Bazen Hasan'a hak vermiyor değilim."

İçerideki Hasan'ın, "Hadi, oğlum! Vur şu topa!" diyen sesi yükselince bakışlar o yöne döndü.

"Maç başladı. Hadi," dedi Duru. Bakışlarını Zülfikar'a çevirdi. "Sen içeri geç, ben çiçekleri vazoya koyup geliyorum."

Başını iki yana sallayıp Duru'nun eline sarıldı.

"Sen de gel. Yoksa Hasan abi beni vazoya sokar."

En cilvelisinden güldü Duru. Zülfikar'ın yanağına derin ama nahif bir öpücük bıraktı. "Kısa bir süre direnebileceğini düşünüyorum," derken bakışlarını derin maviliklerden koparmadı. Elinin içindeki eli daha da sıktı.

Dayanırdı Zülfikar. Yeminler olsun ki dayanırdı. Tepeyi terk eden okçulara inat o tepede dururdu. Bu gözler ona böyle baktığı, bu dudaklar teninde gezdiği her an ona her şeyi yaptırabilirdi. Öyle de oldu. Duru cilveli bir gülüş daha atıp, odasına koşar adım giderken o minik bir öksürükle boğazını temizledi.

"Siz harbi aşktan delirmişsiniz," diyen Zeynep şaşkın bir bakışla izliyordu bu hâllerini.

Derin bir nefes verdi Zülfikar. İçeri bir adım atacaktı ki geri dönüp Mete'yi öne iteledi.

"Sen önden git."

Ofladı Mete ama ikiletmedi. Zülfikar abisinin elini bırakmadan birlikte salona yöneldiler. Bu anı kaldıramayacak olan Zeynep ise mutfağa kaçmayı tercih etmişti. "Elini bırakmayan tek kişi benim, Zülfifar abi. Lütfen bunu unutma," diyerek gerekli açıklamasını yaptı Mete. Haklıydı da. İnceyi kapan Zülfikar gülerek, Mete'nin saçlarını karıştırırken odanın kapısından içeri girmiş bulunuyorlardı. İçeride yükselen tek ses televizyondaki sunucunun heyecan dolu maç anlatımıydı.

"Ceza sahasına doğru gönderdi. Şimdi İrfan Can! İrfan Can pasını Mesut'a gönderdi! Mesut! Mesut ilerliyor! Mesut ve gol!"

Aynı saniyelerde Hasan, Fenerbahçe'nin attığı golle yerinden ayaklandı. "Gol!" diyerek anın coşkusuyla bağırdı. Kollarını iki yana açıp bir sevinç nidası daha attı. "Lan, gol!" Sağına döndü. Kapı girişinde gördüğü Zülfikar'ı asla yadırgamadı. Aynı heyecanla ona doğru koşup bütün gücüyle sarıldı. "Lan, Zülküf, gol!"

Zülfikar için de goldü. Durumu hiç yadırgamadan kollarını Hasan abisine doladı.

"Aynen, abi! Gol!"

Yine yadırgamadı Hasan. Sırıtarak geri çekildi. Bir kolu Zülfikar'ın omzundayken televizyona döndü. "Götünü yerim senin, Mesut!" dedi. "Allah'ına kurban lan seni-" Bu noktada durdu. Bekledi. Göz kırpıştırarak, televizyona bakarken idrak yetisi ağır ağır yerine gelmeye başlamıştı.

"Dakika otuz bir. Galatasaray bir, Fenerbahçe bir! Muhteşem bir goldü, sayın seyirciler!"

Başını ağır çekimde Zülfikar'a çevirdi. Kısa bir an için onun eli Zülfikar'ın omzunda, Zülfikar'ın eli onun sırtındayken bakıştılar. "Lütfen halüsinasyon ol, Zülküf," dedi.

Sırıttı Zülfikar. "Bence de muhteşem bir goldü, Hasan abi," dedi.

İdrak yetisi geri geldiği an elini sarıldığı omuzdan çekti Hasan ve Zülfikar'ı ensesinden kavradı. "Lan, senin burada ne işin var?" dedi.

"Derbiyi izlemeye geldim, abi," dedi başını yere eğdiği için boğuk çıkan bir sesle. "Yaşasın, Fenerbahçe!"

"Lan, derbinin derdi seni mi gerdi, it? Benim evimde ne işin var? Zeynep, kim açtı buna kapıyı?"

Duru elinde cips dolu kâselerle içeri girerken, gerekli cevabı vererek, "Ben," dedi.

Yanlarından geçip cipsleri sehpanın üzerine bıraktı. Tekrar doğrulduğunda Zülfikar'ın alttan alttan attığı melul bakışlara daha fazla tepkisiz kalamamıştı. Onlara doğru ilerleyip abisinin elini kavradı. Sevdiği beyin boynundan zorla da olsa ayırdı. "Şunu yapmaya bir son ver, abi," derken Hasan'a ters bakışlar atarak Zülfikar'ı koltuklara yönlendirdi. İkisi yan yana otururken arkalarından bakan Hasan bir hayli şaşkındı.

Elini beline attı önce. Şaşkın bir sinirle gözlerini kırpıştırdı. Mete gülerek Zülfikar'ın kucağına atladığında siniri büyüdü. Yanından geçen Zeynep elinde tuttuğu tepsinin üzerindeki çay ve kola bardaklarını onların önüne bırakıp neşeyle muhabbetlerine dâhil olduğunda şaşkınlığı da büyüdü. O, bu aileden değil miydi? Başka bir ilde mi yaşıyordu?

Sakin bir şekilde ilerledi. Televizyonun karşısındaki tekli koltuğa kurulurken hepsine en şaşkın ifadesiyle bakıyordu.

"Kritik bir an!" diye bağırdı spiker. Oldukça haklıydı.

"Ne yapıyorsunuz, lan?" dedi en sonunda.

Hepsinin gülen bakışları ona döndü.

"Maç izliyoruz," diyerek oldukça makul bir cevap verdi Duru.

Hayretle havalandı Hasan'ın kaşları. "Maç izliyorsunuz demek." Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Çok güzel. Harika." Hayretle büzüldü dudakları. "Şahane!"

Elini ağzına atan Zeynep, Duru'nun kulağına, "Ay, geliyor," diye mırıldandı. "Ben bu sakinliği çok iyi biliyorum."

"Kalk, yanına git de sakinleştir o zaman," diye aynı mırıltıyla cevapladı Duru. "Senden başkası buna engel olamaz, yenge."

Elini dertli bir tavırla alnına atarken bunu yapmaktan başka seçeneği olmadığını biliyordu Zeynep. Tepsiden bir çay bardağı alıp, kıvırarak eşinin yanına ilerledi. Çayı Hasan'ın eline tutuştururken, tekli koltuğun kolçağına tünеyip eşinin omuzlarına sıkıca yapıştı. Masaj hayat kurtarırdı.

"Sakince maçımızı izleyelim, hayatım. Olur mu? Bak, Zülfikar en sevdiğin gofretlerden getirmiş."

Zülfikar ileri atıldı. Tepsideki gofretleri alıp Hasan'ın önüne bıraktı. "Buyur, Hasan abim," dedi.

En ters bakışını attı Hasan. "Bana *abi,* deme diye demedim mi lan ben sana?" dedi.

Sırıttı Zülfikar.

"Kayınço?"

"Lan!" diye ileri atılıyordu ki Zeynep omuzlarından geri çektiğinde tekrar yerine yaslandı. Ama işaret parmağını Zülfikar'a doğru sallamayı ihmal etmemişti. "Beni sınama, oğlum!"

Ofladı Duru. "Asıl sen beni sınama, abi," dedi. "Öyle ya da böyle Zülfikar bu ailenin bir parçası. Arkandan iş çevirip kıyıda köşede buluşmak yerine, tam önünde duruyoruz işte. Sen de bir zahmet bazı şeyleri kabullen artık."

Bir şey diyecek oldu Hasan ama diyemedi. Haklıydı. Arkasından iş çevirmesi daha çok canını sıkardı. Öyle ya da böyle el eleydiler. Engel olamamıştı. Gözünün önünde tutmak daha makuldü. Bir eliyle dertli dertli yüzünü sıvazladı. Eli geri düştüğünde, "Şu televizyonun sesini açın," dedi tüm tersliğiyle.

Mete televizyonun sesini açarken Zeynep kendi eliyle az önce *zıkkım iç,* diyerek geri götürdüğü çayı kocasının eline tutuşturdu. "Soğumadan iç, hayatım." Omuzlarına masaj yapmaya devam etti.

"Sen de yapma şöyle, Zeyno," diye homurdandı. "Zaten sinirliyim. Aklıma tek kale maçlar sokuyorsun."

Gülerken eşinin kulağına eğildi Zeynep. "Derbi kadar heyecanlı olacağına eminim," dedi.

Bakışları Zülfikar ve Duru'nun arasındaki Mete'ye takıldı Hasan'ın. "Yine gol olursa biteriz, Zeyno," dedi.

Zeynep'in gülüşü kıkırtıya dönüştü. "Bunu derbiden sonra konuşalım." Kulağının altına minik bir öpücük bıraktı. "Şimdi lütfen sakin ol. Adama bir şans ver. Haftalardır çırpınıp duruyor kendini sana kabul ettirmek için. Kurşun bile yedi, daha ne yapsın?"

Eşinin kısık sesi ve kulağının hemen altındaki dudakları yüzünden içli bir nefes verdi Hasan. Dayanamayacağı tek şey bu olabilirdi. Omuzları isteme-sizce çöktü. Sakinleştiğini anlayan Zeynep keyifli bir gülüşle geri çekilirken Duru'ya göz kırptı. Operasyon başarılıydı. Bunun keyfiyle Zülfikar'a daha çok yaklaştı Duru. Aralarındaki Mete'nin arkasından el ele tutuştuklarını Hasan görmedi. Maç ilerledi. Çaylar tazelendikçe tazelendi.

Hasan başta oldukça sessizdi. Ama dakikalar ilerledikçe, maç kızışıkça ikisi de bir şekilde kendilerini aynı koltukta yan yana buldular. Kaleye yaklaşan her topta coşup kaçan penaltılara laf saydılar. Atılan her golde ayaklanıp birbirlerine sarıldılar. Maç berabere bittiğinde yine kafa kafaya verip, maç özetini saatlerce tekrar tekrar izleyip üzerine kritik yaptılar.

En son Hasan kendine gelip Zülfikar'ı yaka paça kapı dışarı attığında eskisi kadar sinirli değildi. Bu da Zülfikar'a yetmişti.

"Üç deyince birlikte açıyoruz, tamam mı?"

Oldukça heyecanlıydım. Ama canım kocam bu heyecanıma tazyikli suyla dalmak ister gibi boş bakıyordu. "Pamuk, aç şu kapıyı da girelim içeri. Açlıktan geberdim," derken ifadesine tercüman olmuştu.

Gülen yüzüm solarken en ters bakışımı kuşandım. Balayı bitmiş, iki haftanın üzerine lojmandaki evimizin kapısına elimizde bavullarla gelmiş bulunuyorduk. Oldukça hareketli bir balayı olduğunu inkâr edemezdim. Her anlamda. Ama yeni evimize onunla beraber geliyor olmanın heyecanı vardı üzerimde. Hasan abilerle aynı bloktaydık. Bu beni mutlu eden bir detaydı. Asansör olmayışı ve dairemizin yedinci katta oluşu ise beni kahreden detaylardı.

Ama umurumda değildi. Yedi göğün yedi kat ötesinde de olsa burası benim evimdi. Yuvamdı. İçinde o vardı. Yuva, içinde huzur olan, aşkla kurulan bir çatı değildi herkes için. Yuva, emek verilen yerdi. Biz bu yuva için emek vermiştik. Kalplerimizi birbirine sıkıca düğümlemiştik. Öyle sıcak bir yuvaydı ki... Öyle sıcacıktı ki... Her an kocam olacak beyin ağzını büyük bir sinirle kırabilirdim.

Derin bir nefes verirken ellerimi belimin iki yanına attım. Konuşmadım ama bakışım, anlaması gereken her şeyi anlatıyordu. Deli divane sevmesem çekilir çile değildi huysuzluğu ama nasıl bir hayır duası aldıysa adi goril, kalbimde başköşedeydi.

"Tamam," dedi usulca. Elini kapının üzerindeki anahtara attı. "Üç deyince açalım."

Ters bakışlarımı bozmadan, gözlerimi deviterek elini kavradım. "Yani il seda yaptıracağız," dedim. "Tek başıma mı kurdum ben bu evi?"

"Kırk kere girdik içeri, kızım," diye söylenmeye devam ederken kapıyı açmış bulunuyorduk. "İlk defa giriyormuşuz gibi merasime ne gerek var?"

Ciddîden çekilir çile değildi. Anın sinirîyle ensesinden tutup yuvamıza it tirdim. "Köpek!" Kaliteli bir yuvaya giriş sahnesi oluyordu.

Boşluğuna gelmiş olmalıydı ki ileri doğru sendeledi ama hemen toparlandı. Kocaman bir kahkaha atarken, ne olduğumu bilemeden kendimi omzunda buldum. Saçlarım yüzüme dökülürken görüşüm tepetaklak oldu. Görüş alanımdaki tek şey gri tişörtüydü. Şaşkınlıkla minik bir çığlık atmadan edemedim. Bunu beklemiyordum.

"Murathan!" diye yükselmeye çalıştım.

"Emret, karım," dedi içli içli.

Salaktı. Sırtına bir yumruk savurdum.

"İndir beni aşağıya! Ne yapıyorsun?"

"Dur," dedi ciddi ciddi. "Yuvamıza giriyoruz. Başımın üstünde tutmam lazım seni."

Dünyam tersine dönmüştü! Hangi başın üstünden bahsediyordu bu? Ayakkabılarımı çıkardığını hissettiğimde gülmeden edemedim. Hızla dönüp, ben omzundayken tek eliyle bavulları içeri aldığında ise ani dönüşü yüzünden başım hafifçe dönmüştü. "Ay, tamam," dedim sırtına vurarak. "Valla bir daha bir şey demeyeceğim. İndir, başım döndü."

Kapıyı kapatıp, "Olmaz," dedi kelimeleri uzatarak. "Hem el hem baş üstünde tutmam lazım."

"Lan, tuttun! Tamam. İndir!"

Bacaklarımı hafifçe aşağı doğru çekince çok şükür ki başım sırtından doğrulmuştu. Ama yere bırakmadı. Kollarını kalçamın altında bağlayıp kucağında tutmaya devam etti. Destek için omuzlarına tutundum. Bakışlarımız ise anında birbirini buldu. Kısa ama bizim için uzun bir andı. Derin bir tebessümle yüzümün her bir miliminde gezindi bakışları. "Evine hoş geldin," derken dudağımın kenarına minik ve sıcak bir öpücük bıraktı.

Gülümsedim. Kollarını boynundan yüzüne indirirken parmaklarım yavaşça okşadı yanaklarını. Tatilde de sakallarını kesmeyi ihmal etmemişti. Tenim hassas, hemen kızarıyor diye her gün işe gider gibi tıraş olmuştu. Sevmeyip ne yapacaktım ki şimdi bunu? Ben de onun dudağının kenarına minik bir öpücük bırakırken usulca, "Evine hoş geldin," diye mırıldandım.

Yüzüme dökülen saçlarımdan rahatsız olmadı. Aksine derin gülüşü büyüdü. Kollarımı boynuna dolarken, yanağımı yanağına yaslayıp kedi gibi sokuldum sıcaklığına. Boynundaki kollarından destek alarak kendimi daha da yukarı çektim. Bacaklarımı beline doladım. Kolları gerekli desteği veriyordu zaten. Zorlanmadım. Ev tam olarak burasıydı işte. Bu sıcak gövde... Holün tam ortasındaydık. Küçük ama tatlıydı evimiz. Karşımızda salonumuz vardı. Tatlı ve minimalistti. Ben krem rengi koltuk takımı istemiştim ama temizlik manyağı kocam gri diye tutturunca mecburen gri almıştık. Salon küçük olduğu için L model tercih etmiştik. Küçük salonun bir ucunda koltuk takımı, karşısında televizyon varken diğer ucunda küçük bir yemek masası vardı. Yeterdi. Her bir detayıyla tatlıydı ve bizimdi.

"Küçükken..." diye mırıldandım. "Yastıklardan ev yapardık kendimize, hatırlıyor musun?"

Görmedim ama gülümsediğine emindim.

"Bir oda ve bir mutfak."

Tebessümüm derinleşti. Yan yana dizdiğimiz yastıkların üzerine örtüler, yazmalar serip başımızın üzerine çatı yapardık. İçinde kavga ederdik. Yumruk ve tekmelerim evi başımıza yıktığında ağlayarak tekrar kurar, hiçbir şey yokmuş gibi oynamaya devam ederdik. Biz belki de bu yuvanın temellerini çok önceden atmıştık. Birkaç yastık, örtü ve masum kalplerle. "Mutfakta sen yatardın. Salonda ben," dedim.

"Bu salaklığımı çocukluğuma veriyorum."

Sesli bir kahkaha atıp, "Yine formundasın, yüzbaşı," dedim.

Başını geri çekip ışıldayan gözlerle baktı gözlerime. "Konu sensen her zaman," dedi.

Güldüm. Romantik bir huysuzdu.

"Hazır çocukluktan bahsetmişken..," diye mırıldandı. "Yanlış hatırlamıyorsam bizim yastıktan evlerin içinde oyuncak bebekler de vardı." Çapkın gülüşü içimi her zamanki gibi sıcacık yapmaya yetmişti. "Şu an bu eksik gibi. Ne yapsak?"

Fenaydı. Başa belaydı. "Önce kendimize bakmamız lazım diye düşünüyorum.," dedim.

"Ben hepimize bakarım," dedi hemen. "Hayal etsene, Şu koltukta uyuyan minik minik Kepçük ve Pamuklar var. Koşarak geliyorlar bize. *Anne, baba,* diye bağırarak bacaklarımıza yapışıyorlar."

Minik bir kahkaha attım.

"Hayallerin baş döndürücü."

"İmkânsız değil," dedi.

Gülerken içli bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Cevap vermemeyi tercih ettim. Bakışlarım da bir o kadar içliydi. Haklıydı. İmkânsız değildi. Artık çok da uzak değildim bu fikre. Neden benim minik bir Kepçük'üm olmasın ki? Belki babası gibi kocaman kulakları, uzun kirpikleri olurdu. Derin düşüncelere dalmışken alnına düşen birkaç tutamı geri ittim. Hayalini kurduğun şeyi yaşamak garip bir rüya gibi geliyordu insana. Gerçekliğinden emin olmak için sürekli kendimi çimdikliyordum. Ama olası bir hayalse uyanmaktan korkuyor, bozmamak için sessizce izliyordum. Yine böyle bir anın içindeydim. Sanki hareket ettiğim an bozulacaktı her şey. Elimden kayıp gidecekti. O yüzden kollarımı boynundan asla çözmedim. Bütün gücümle bu ana tutundum. Birbirimize sarılmış hâlde baktık evimize.

Etrafımızda yastıklar, başımızın üzerinde içeriyi gösteren bir örtü yoktu. Kırılmaz bir sevgi ve sonsuz bir aşk vardı.

"Ah ana, ana, ana, kurbanım sana. Sevdiğim kızı isteyin bana."

Daha da coştu Barbaros. Çalan halayın da coşkusuyla, "Heyt!" diye bağırdı. Aynı saniyelerde elini attığı selektör elinde kaldığında kısa bir ara vermek zorunda kaldı bu coşkusuna. Hassas *güzeli* için fazla yırtıcı bir darbe olmuştu. Panikledi kısa bir an için. Selektör kolunu nereye sokacağını bilemedi. Tam okulun önüne geldiğini fark ettiğinde ise hızla arabayı sağa çekti.

"Ellerin kuruya da yana uzana, Barbaros. Yavaş olsana biraz, oğlum!"

Güzelinin canını yakmak en son isteyeceği şeydi. Selektör kolunu yerine nazikçe takıp aynı nazik hareketlerle arabadan indi. Bakışlarını okula çevirirken neşeli çocuk sesleriyle dudaklarındaki gülüş büyüdü. Barbaros'un kulaklarındaki silah seslerini bastıracak tek ses buydu. Sağ elinin işaret ve serçe parmağıyla kalın kaşlarını düzeltirken, sırıtarak okula ilerledi. Bugün okulun son günüydü. Bütün çocukların bahçede neşeyle koşturmasının sebebi karne günü olmasıydı.

Mete'yi aradı bakışları. Bahçenin sol köşesinde birkaç arkadaşıyla gülerek, oynadığını görünce, ilişmeden devam etti. Hedefi belliydi. Bilge her zamanki gibi kendi sınıfında, masasının başındaydı. Önündeki karneleri tek tek ayırmak, poşet dosyalara yerleştirirken içine şekerler atmakla meşguldü. Saçlarını sürekli geri attığını fark edince, rahatsız olduğunu anlayıp ona doğru sessizce ilerledi. Elini omzuna düşen saç tutamlarına atıp, geri çekerken yanağına kocaman bir öpücük bıraktı. Bu tombik yanakları yese doyamazdı.

Her zamanki gibi, "Oh!" diyerek geri çekildi.

"Barbaros!" diye şakıdı Bilge. Sesinde neşeli kuşlar olduğuna yemin edebilirdi Barbaros. Gülerken tedirginlikle etrafına bakındı Bilge. "Biri görecek. ne yapıyorsun?"

Boş sandalyeyi çekip yanına tünedi Barbaros. "Görsünler. Herkesler görsün! Kaçarım göçerim yok benim." Bir kere daha öptü bal yanaklardan. "Bu güzellik benim. Herkes bilsin."

Utançla süzüldü Bilge. "Ya, Barbaros..." dedi.

Aynı şekilde onu taklit edip, "Ya, Bilge..." dedi Barbaros.

Aynı anda kahkaha attılar. Hayatta belki de en zor tesadüftü ruh eşine denk gelmek. Yanından geçip gidebilirdi. Birbirine denk düşmeyen yollar üzerinde yaşanıp gidilebilirdi. Varlığını bile bilmez, başka ruhlarda savrulup dururdu insan. Ev diye sığınılan her gövdede fazlalık dururdu. Parçalarını o uygunsuz gövdeye uydurmak için kendi canını kanatarak kendine yeniden şekil vermeye çalıştığı her anda ise değişirdi insan. Eskisi gibi olmazdı. Ama ne kadar şekil verilirse verilsin, ait olmadığı bir boşluğa yerleştirilen yapboz parçasının bir köşesi hep boş veyahut kabarık kalırdı. Yanlış kalbe denk düşmek böyle bir ızdıraptı.

İkisi de kendi parçalarını bulmuş olmanın mucizesine duydukları minnetle tebessüm ettiler birbirlerine.

"Ee?" dedi Barbaros. "Bugün ne yapıyoruz?" Her akşam iş çıkışı Bilge'nin yanına gelip yaptığı oyunlara, el işi ödevlerine yardım ederdi. Silah tutmaktan nasır bağlamış parmakları, Bilge'nin ince ve minik parmakları kadar hızlı iş göremiyordu belki ama elinden geleni yapıyordu.

"Bu sefer kolay. Karneleri şekerle kaplıyoruz." Bir karneyi alıp şeffaf poşete yerleştirdikten sonra içine bir avuç şeker bıraktı. "Bu kadar."

Denileni, Bilge'nin ellerini izleyerek yaptı Barbaros. Mete'nin karnesine denk geldiğinde dikkatle inceledi. Hepsi pekiyiydi. "Aslanıma bak be!" dedi karneyi havada sallayarak. "Yıkmış geçmiş yine herkesi."

"Dolandırıcı olması çok zeki olduğu gerçeğini değiştirmez. Hatta bence haddinden fazla zeki." Ciddileşti. "Hasan abi ve Zeynep ablayla bu konuyu konuşmam lazım. Yaşıtlarının çok üzerinde bir zekâ gelişimi var. Normalde de zeki bir çocuktu ama geçen hafta ayrı bir seviyede olduğuna emin oldum. Altıncı sınıf öğrencilerinin çözemediği matematik sorusunu tek bakışta çözdü, Barbaros. Bütün öğretmenler şoke oldu!"

Ciddiyetle dinlemişti Barbaros. Aynı ciddiyetle, "Soru para sorusu muydu?" dedi. Bilge'nin sessizliği bir evetti. "Çalıştığı yerden gelmiş koçuma."

"Mesele sadece o değil. Çocukların zor anladığı, onların seviyesi için fazla olan her şeyi Mete tek seferde anlıyor. Üstüne bir de gidip, üst sınıfların ki-

taplarındaki şeyleri tek okumada anlayıp çözüyor. Üst düzey bir zekâ seviyesinde olduğu net görüşüm. Özel bir eğitimle desteklenmeli."

Elindeki karneye etkilenmiş bir şekilde baktı Barbaros.

"Ben bu çocuğun üstün zekâlı olduğunu en başından dedim ama [illegible] abi inanmadı. Yedi yaşındaki çocuğun gizli kasada parası mı olur, bilader? Ben o yaşımda okula giderken altına işiyordum hâlâ!"

Sesli bir kahkaha attı Bilge. "Yedi yaşına kadar altına mı yaptın, Barbaros?" dedi.

Yüzü düştü Barbaros'un. "Erzurum soğuğunu bilir misin sen, kurban olduğum?" Kalın kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bilmezsin. Bilemezsin. Organların donar soğuktan. İşlevini kaybeder. Gülme, komik değil."

Bilge kahkaha atmaya devam ederken, Barbaros dudaklarına minik bir öpücük bırakıp geri çekilmişti. "Barbaros!" diye yükselip koluna minik bir darbe indirdi. "Biri görecek, dursana."

Bu sefer sırıtma sırası Barbaros'taydı. Kızaran yanaklarından dev bir makas aldı. Birbirlerine gülerek tekrar şeffaf poşetlere şeker doldurmaya devam ediyorlardı ki, "Barbaros," dedi Bilge her bir harfi uzatarak.

Elindeki poşete bir avuç dolusu şeker attı Barbaros.

"Söyle, kurban olduğum."

"En büyük ablam..." dedi. "Bu hafta istemeye gelecekler."

Bakışlarını Bilge'ye çevirdi. "*İsteme*, derken?" dedi. "Evlilik olarak mı?"

Başını hızla aşağı yukarı salladı Bilge.

"Valla de," dedi Barbaros.

"Valla," dedi Bilge.

O kadar coşkulandı, o kadar keyiflendi ki elinin altındaki şekerleri avuç avuç ağzına basma isteğine zor engel oldu. "Kim o yiğit?" diye yükseldi. "Kim o önümü açan yiğit? Söyle!"

"Barbaros, sakin ol!"

"Olamam," derken ayaklandı. Bilge'nin yüzünü avuçlayıp alnına devasa bir öpücük bıraktı. "Düğünlerinde boyunlarına altın takmayan şerefsizdir! Baldızımın koluna bilezik takmayan şerefsizdir!" Bilge'ye döndü. "Ne zaman isteme? Hemen gidelim. Hemen istetelim. Baklava, börek, çörek ne varsa yapalım!"

Tatlı bir tebessümle gülüyordu Bilge bu hâline. "Hafta sonu. *Barbaros'la gelirim geleceksem. Tek tatili hafta sonu, ona göre ayarlayın*, dedim. Senin için pazar gününe ayarlattım."

Tekrar yanına tünedi Barbaros.

"Senin ağzını, burnunu, yüzünü yersem ne yapabilirsin ki Bilge? Ha?"

Utandı Bilge ama, "Hiç, daha çok severim," demeden de edemedi.

Daha fazla dayanamadı Barbaros. Göğüs kafesinden içeri sokmak ister gibi sıkıca sarıldı. Fazla ve eksik gelen hiçbir parça yoktu. Onun yeri tam olarak burasıydı. Sıkıca göğsüne bastırdı. Kokusunu ve gülüşünü kalbinin üzerine kazıdı. Ama en büyük coşkuyu, sözlenen baldızı için yaşadı. Eski pezevenklerden pek kıymetli dostunun da dediği gibi *üç* gitmişti, kalmıştı *iki*.

2 Ay Sonra

Yine bir nöbet çıkışı sonrası uykusuzluk yüzünden geçirdiğim beyin spazmını, gözlerimi ovuşturarak azaltmaya çalıştım. Zordu ama başardım. Evim birkaç adım uzağımdaydı. Dayanabilirdim. Evet, kesinlikle yapabilirdim.

Neden bu lojmanda asansör yoktu ve biz neden en üst kattaydık? *İmdat!*

Çünkü kocamız bir yüzbaşı, dedi soldaki melek gerinerek.

Kolumdaki saate kaydı bakışlarım. Sabahın körüydü henüz. Bakışlarımı tekrar merdivene diktim. Merdivenin duvar köşesinde gördüğüm *Üçüncü Kat* yazısıyla kesik bir nefes verirken, dertli bir inleme sesi çıkarmadan edemedim. Ne demekti üç? İki saattir nereyi çıkıyordum ben? Ağrı Dağı'na çıksam zirveyi bulurdum. Gideceğim yer yedinci kattı. Ne demekti üç?

Merdivenin basamağına çöktüm. Hastanede doktor sayısı yetersiz olduğu için blok nöbet işkencesi hız kesmeden devam ediyordu. İki gün hatta üç gün süren uykusuzluk yüzünden beynim durma noktasındaydı. Normalde asla bu kadar yorulmazdım ama son iki haftadır anlamsız bir yorgunluk vardı üzerimde. Başımı merdiven korkuluklarına yasladım. Her yer dönüyordu sanki. Baş dönmemi durdurabileceğim inancıyla ellerimi başımın iki yanına atıp öyle yaslandım tırabzanlara.

Gözlerim cidden kapanmaya başladığı an bir ses duydum yanımda. "Güzelim," dedi sadece. "Ne yapıyorsun sen burada?"

Cevap verecek konumda değildim. "Murathan," diye sızlanmakla yetindim. "Çok uykum var."

Hızla kollarını bacaklarıma dolayıp sırtımdan kavradı ve tek hamlede kucakladı. "Arasana beni be yavrum," diyen homurtusu geldi kulağıma.

Başımı boynundaki kokusuna gömerken kollarımı da aynı şekilde boynuna doladım. Huzurlu bir tebessüm yayıldı dudaklarıma. *Evliliğin ikinci ayından selamlar.* Benim asansörüm genel olarak kocam heydi

Alışamamıştım. *Zor değişik*, diyemezdim iki aydır yaşadığım bu hayata. Onunla bir çocukluk geçirdikten sonra yeniden aynı evin içine girmek, yeni bir hayattan ziyade eski, özlediğin bir hayata kavuşmak gibiydi. Havarn[illegible] festi, film izliyor, yemekler yapıyor, kavga ediyor, daha sonra rekrar barı[illegible]-ki yöntemlerimiz malum- haberleri izleyip aynı koltukta uyuyakalıyorduk. Bizim bir askeri lojman içinde, kapısında *Karakurt Ailesi* yazan sıcacık bir yuvamız vardı. Bu, asla şikâyet etmeyeceğim bir hayattı.

Kucağında evimize doğru ilerlerken gözlerim yavaşça aralandı. Her zaman erkenden uyanıyordu zaten. Bu saatte ayakta olması şaşırtıcı değildi. Dün akşam hastaneye benim için yemek getirmişti. Sadece sabaha kadar görmemiştim ama özlemiştim adi gorili. Başıma büyük bir belaydı. Kucağında benimle merdiveni çıkarken ben uyku sersemi bir aşkla baktım yüzüne.

"Özledin mi bakayım beni?" dedim.

Sırıttı.

"Sence?"

"Evimiz bensiz çok sessizdi, değil mi?"

"Haddinden fazla. Bir daha blok nöbete kalayım deme. Can sıkıntısından bütün evi baştan sona beş kere temizledim."

Yorgundum ama gülmeden edemedim. Lojmandaki en temiz evin bizimki olduğuna kalıbımı basabilirdim zira kocam bir manyaktı.

"Parkelerin rengi açıldı, farkında mısın?" diye homurdandım. "Lütfen dur artık."

Evin kapısına geldiğimizde beni yere bıraktı ama elini belimden çekmedi. Altında siyah bir eşofman altı, üzerinde ise beyaz tişört vardı. Yeni uyandığı, hafifçe şiş olan göz altlarından belliydi. Geliş saatime alarm kurmuştu muhtemelen.

Aşkla koluna yapıştım. "Kocam!" derken oldukça içliydim. "Evimin direği."

Güldü. "Ee?" dedi. "Başka?" Kapıyı açmıştı. Ayakkabılarımı rastgele çıkarıp, sağa sola savurarak kendimi sıcak yuvama attım. Aynı saniyelerde kıçıma sille yemem kaçınılmaz olmuştu. "Düzgün çıkar şunları!"

Kocanız temizlik takıntılı bir manyak ise bu şaplaklara alışmanız gerekiyordu. Düzenli olmadığınız ve ortamı dağıttığınız her seferde bir tane yiyebiliyordunuz kıçınıza. "Kurt bakışlarında hayat bulduğum kocam!" diye yükselişime devam ettim. Bir saniye içinde kucağındaydım. "Blok nöbetleri de temizlesene çamaşır suyunla," dedim başım omzuna düşerken. "Sarı gücüm benim!"

"Devam etme, sus," dedi ama hoşuna gitmiş olmalıydı ki gülmeden de edememişti. Yatak odamıza ilerledi. Bedenimi yatağımıza bıraktı. Oturur pozisyona geldiğimden emin olduğunda dolabımıza ilerleyip, pijamalarımı alarak yeniden bana ilerledi. Bu evdeki her eşyaya, ikimize ait olduğuna dair sahiplik eki getirmek, son aylarda en sevdiğim aktiviteydi.

"İstifa et, TUS çalış," diye bir öneride bulundu. Kırmızı tişörtümü kavrayıp, tek hamlede çıkarırken, kollarımı yukarı kaldırıp destek olmaya çalıştım. Sütyenimi açmaya meylediyordum ki benden önce davranarak tek hamlede çıkardı. Bu konuda bayağı profesyoneldi zaten. Evlendikten sonra da sık sık pratik yaparak daha da tecrübe kazandırmıştık bu yeteneğine. Son derece hızlıydı artık.

Yeşil pijama üstümü başımdan geçirirken çıplak sol göğsümün üzerine derin bir öpücük bıraktı. "Çok yoruluyorsun," diye mırıldandı. Boynuma ilerleyip oraya da derin bir öpücük bıraktı. "Kıyamıyorum."

Bu gidişle olacak olan oydu zaten. Zira benim de dayanma gücüm bir yere kadardı. Hele son birkaç haftadır ayrı bir yorgunluk vardı üzerimde. Kolumu bile zor kaldırıyordum. "Sen de yoruluyorsun," diye mırıldandım.

"Benim yorgunluğum senin koynuna gelene kadar," dedi. Kalbimi hareketlendirmeye yetmişti. Boynuma derin bir öpücük daha bıraktı. "Burada her şey geçer."

Çenem bir kedi gibi sürtündü boynumdaki saçlarına. Kollarımı omuzlarına dolarken saçlarına derin bir öpücük bıraktım. "Benimki de buraya kadar. Bak..." diyerek, başımı geri atıp yüzüne bakmaya çalıştım. "Geçti."

Çapkınca gülümseyişi kalbime zarardı. "Yalan söylemeyi asla beceremiyorsun, Pamuk," dediği an başını boynumdan geri çekip ellerini pantolonuma attı. Çıkarmaya çalışırken sırtüstü devrildim yatakta. Haklıydı. Beceremiyordum. Romantik olmaya gerek yoktu. Koku falan silmezdi bu yorgunluğu. Uyumak farzdı. Pantolonumu çıkarırken bacağımda bir noktaya takıldı parmakları. Tam baldırımda bir noktaydı. "Buraya ne oldu?" dedi.

Morarmıştı büyük ihtimalle. Nereye vurduğuma dair pek bir fikrim yoktu. Homurdanmakla yetindim. O ise morluğun üzerine hafif bir öpücük bıraktıktan sonra pijama altını üzerime geçirmişti. Evliliğin cicim aylarında olmamızdan değildi inşallah bu hâlleri. Zira bir gün bana böyle davranmayı ihmal ederse kahrımdan ölebilirdim. Kolumdan tutup, bedenimi tekrar yukarı kaldırırken, "Kepçük," dedim.

"Pamuk," dedi hemen.

"Beni hep böyle sevecek misin?"

"Nasıl?"

"Böyle işte. Şu anki gibi."

Yine güldü. Aşk dolu bakışları artık daha derindi.

"Ne zaman böyle sevmedim ki ben seni, Gökçen? Var mı aklında öyle bir zaman?"

Başımı yavaşça iki yana salladım. Yoktu. Onun sevgisi hep böyleydi. Derin... Uykusuz hâlim sarhoşluktan farksızdı. Beynimin bir noktası uyuşmuş gibiydi. Başımı yastığa yerleştirip yorganı üzerime çekti. Elleri saçlarımda gezindi uzun uzun. Omzumda topladı hepsini. Şimdiden örmeye başlamıştı.

Boynuma derin bir öpücük bıraktı. Sonra ise dudaklarıma. Kırk yıl uykusuz da kalsam dudaklarıma değen dudaklarıyla anında şaha kalkardım. Bence ben *seni seviyorum,* demesem de olurdu. Bu yeterdi. Bu uykusuzluğuma rağmen bir elimi yanağına atıp öpüşüne bütün gücümle karşılık verdim. Sert değildi bu defa dudakları, nahif ve yavaştı. Bunu araya özlem girecekse yapardı. Her anına doymak ister gibi yavaş gezinirdi dudakları dudaklarımın üzerinde. Bildim o yüzden gelecek olanı.

Dudaklarımız ayrıldığı an gözlerimiz denk düştü. "Görev var," dedim kısık bir sesle.

Başını aşağı yukarı salladı.

"Kısa bir iş. Birkaç haftaya dönerim."

Derin bir nefes verirken dudaklarım tekrar dudaklarını buldu. Bu sefer içine işlemek ister gibi öpen bendim. Ağır ağır ve sakin. Tutkulu ve derin. Dudaklarımız ayrıldığında alnıma derin bir öpücük bıraktı.

"Dikkat et. Akşamları kapıyı kilitlemeyi unutma. Dolapta yemekler var. Geldiğimde bitmiş olsun. Yine küflenmiş bulursam kapışırız."

"Tamamdır, bey. Hemen dön," diye mırıldanışım kaybolup gitmişti dudaklarımın arasında. Duyduğuna emin değildim. Gözlerim tamamen kapandı.

"Güncel haberleri mesaj atmayı ihmal etme," dediğini seçtim ama cevap veremedim.

Karanlık, yumuşak bir yarak gibi beni içine çekti. Nefesini saçlarımda belli belirsiz hissettim ama zihnim, rüyayla gerçeği ayıramayacak kadar karmaşık bir hâldeydi. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre boyunca uyudum ya da uyuduğumu düşündüm. Gözlerimi açtığımda derin bir yeşillik sarıp sarmaladı her bir yanımı. Nerede olduğumu anlamak adına etrafıma bakındım. Yemyeşil bir orman vardı karşımda. Renk renk çiçekler ve bir göl. Beyaz hastane önlüğümün üzerimde olduğunu fark ettiğimde kendime şaşkınlıkla bakmış ama bir o kadar da bunun doğal olduğunu düşünmüştüm. Çok derinlerden bir ses ilişti zihnime.

"Bu bir rüya, Gökçen."

Bunun bilincindeydim. Ama ayılamayacak kadar da değildim. Garip bir şekilde rüya olduğunun bilinciyle ilerlemiştim önümdeki gölün kenarına. Gördüğüm en berrak, en temiz göldü. İçinde yüzen sayısız balık vardı. Murathan'la gittiğimizde gördüğüm Balıklı Göl'e benzediğini düşündüm. Ama bir yandan da aynı şeyi tekrar edip durdu.

Gölün kıyısında eğilip elimi berrak suya daldırdım. Amacım sadece bu kadar temiz olan suyu tenimde hissetmekti. Ama aniden avucumun içine düşen balıkla irkilmiştim. Tutmak için çabaladığım bir şey değildi. O beni bulmuştu. Avucumun içindeki balığı korkmadan, irkilmeden, alıp sudan çıkardım. Diğer balıkların hepsi renkliyken o göz kamaştıran bir mavi tonundaydı. Gülümseyerek baktım güzelliğine. Ellerimde çırpınırken soldurmak istememiştim nefesini. Bir balığın sudan ayrı düştüğü her saniye bedenine cezaydı. Yaşamalıydı. Usulca tekrar suya bıraktım. Kaçıp gideceğini düşündüm ama gitmedi. Kuyruğunu sağa sola sallarken suyun altından bana baktı sadece.

"Gitsene," dedim bu hâline gülerek. Elimi tekrar suyun içine daldırıp parlak sırtına nazikçe, varla yok arası bir temasla dokundum. "Diğerleri gibi yüzsene."

Gitmedi. Tam olarak benim önümde yüzmeye, kendi etrafında dönüp dudaklarını bana çevirmeye devam etti. Hafifçe su yüzeyine çıkan dudakları minik köpükler çıkarırken tekrar suyun içine daldı ama önümden asla ayrılmadı. Gülerek izlerken mideme keskin bir darbe saplandığını hissettim.

Darbe bulantıya dönerken zihnim gerçeklik ve rüya arasındaki o ince çizgide birkaç saniye için sıkışıp kalmıştı. Midemdeki sıvı boğazıma doğru ilerlerken bunun bir rüya olamayacak kadar gerçek olduğunun bilincine vardım en sonunda. Gözlerim aniden açıldığında hızla doğruldum yataktan. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak ağzıma kadar gelen sıvıyı tutmaya çalıştım. Ayılmaya vakit yoktu.

Bir yandan sendelerken, bir yandan da koşarak banyoya ilerledim. Hole kusarsam Murathan parkeleri bana yalatabilirdi. Bunun korkusuyla banyoya vardığım an klozetin önünde diz çöküp kapağını açtım. İçimde ne var ne yoksa çıkarmaya başladığımda ciğerlerini ağzımdan gelmek üzereydi. Daha fazla çıkaracak bir şey kalmadığını anladığımda birkaç saniye soluklandım. Hâlâ rüyada mıydım yoksa gerçek miydi bu an, anlamak için etrafta gezindi bakışlarım. Parıl parıl parlayan fayanslar rüya olamayacak kadar gerçekti. Sızlayan boğazımı minik bir öksürükle temizleyip klozetin önünden kalktım.

"Aç karnına o kadar kahve içersen böyle olur," diye homurdandım. "Doktor olacaksın bir de!"

Kendime gelmek adına yüzümü yıkadım. Örgülü, dağınık saçlarıma dokunmadım. Salona geçip saate baktım, öğlenin ikisi olmuştu. Uyuşuk adımlarla tekrar yatak odasına ilerliyordum ki kapı çalınca adımlarım kapıya yöneldi. *Murathan mı acaba* diye düşündüm kısa bir an için. Göreve gittiği gerçeğini hatırladığımda ise acı bir kabullenişle bu fikirden uzaklaştım. Kapı deliğinden baktığımda gördüğüm simalar çok da şaşırtıcı olmamıştı. Bizim kızlar her zamanki gibi beni özlemiş olmalıydı. Aybüke hariç tam kadro kapımda dikiliyorlardı.

Kapıyı açtığım an, "Selam!" diyerek içeri giren ilk kişi Zeynep abla olmuştu. Yani canım komşum. İyi ki vardı. Yoksa Murathan'ın görevde olduğu zamanlarda sıkıntıdan kendimi boğazlamam kaçınılmaz olurdu.

"Selam," diye homurdandım.

Arkasından Zehra sırıtarak girdi. Sonra Duru, Bilge ve Ayşegül. En arkalarında ise masum bir Mete vardı. Bu kadar kadının içinde ne işi olduğunu sorgular gibiydi. Canım kızlar yine tam kadroydu. Hepsinin elinde ise bir tepsi veyahut poşet vardı. "Bizimkiler göreve gitti," dedi Duru.

Arkasından kapıyı kapatırken, "Farkındayım," diye homurdandım. "Sizinkilerin komutanı kocam."

"Biz de ikindi çayına geldik!" diyen Zeynep abla yine en çoşkulu olanımızdı. Kadın gün yapmak için doğmuştu âdeta.

Cevap verecek durumda değildim. Midem bulanıyordu. Hepsi salona ilerleyip ellerindeki tabakları ve poşetleri masaya bırakırken peşlerinden ilerledim. Tipim misafir ağırlamak için oldukça müsaitti. Bunun farkına varan tek kişi Bilge olmuştu.

"Biz mi uyandırdık?"

Başımı iki yana salladım. "Uyanmıştım zaten," dedim ama sesim hâlâ uykuluydu.

Hepsi kendisini bir koltuğa atmıştı. Benim evden ayrılmamı uzun süre kabullenememişti Zehra ve Bilge. Hele de Zehra'm. İlk ay her gün yanımdaydı. Ama yerime gelen Aybüke'yle biraz daha adapte olmuşlardı bu sürece. Kendimi Zehra'nın yanına fırlattım. Pek iyi hissettiğim söylenemezdi. "Bitiğim," diye homurdandım.

Güldü Zeynep abla. "Evlilik böyle bir şey işte," dedi. "İki ayda bitiriyor adamı. Bir de beni düşünün."

Gülerek, "Evlikten değil benim bitikliğim be Zeynep abla," dedim. "İşten."

Ayşegül duruma, "Blok nöbetteydi," diye açıklama getirdi.

Herkes *bu nasıl sistem,* diye söverken, ben başımı Zehra'nın omzuna yaslayıp gözlerimi kapadım. Onlar havadan sudan sohbet ederken birkaç dakika sessiz kaldım. "Rüyada balık görmek ne demek?" diye sordum aniden. Gözlerimi açıp bakışlarımı kızlara çevirdim.

"Nasip," dedi Zehra. "Annem hep *balık nasiptir,* derdi."

"Mal, mülk, para, şans..." dedi Bilge. "Benim annem de öyle derdi."

Köşede getirdiği oyuncaklarıyla oynayan Mete, "Anne," dedi. "Bana balık al."

Zeynep abla iç çekmekle yetindi. Kendince haklıydı.

"Ay, Gökçen'in daha ne kısmeti, şansı olacak?" dedi Ayşegül. "Evrenin en şanslı insanı zaten." Bakışları bana döndü. "Yanlış anlama. İnan ki kıskandığımdan değil, imrendiğimden. Hayır yani bahtsız bedevi gibi yaşamaktan yıldım."

Güldüm. "Senin de şansın dönecek, merak etme," dedim.

"Ay âmin, âmin!" diye coşkuyla yükseldi. Ellerini semaya açıp yüzüne sürdü. Bu hâllerine gülerek bakıyordum ki Zeynep abladan yükselen bir ses ortama bomba gibi düşmüştü.

"Hamilesin sen!"

"Tövbe!" dedi Ayşegül. Oldukça şaşkındı bu iddiadan dolayı. "Ne zaman yapmışım onu? Benim niye haberim yok?"

"Kız, sen değil!" dedi Zeynep abla. Bakışları bana döndü. Hızla kalktı yerinden. Ben ne olduğunu anlamadan, önümde dikilip iki eliyle yüzümü avuçlarının arasına aldı. Yüzüme eğilip gözlerime dikkatle baktı. Koyu kahverengi gözleri tam dibimdeyken şaşkın şaşkın göz kırpıştırmaktan başka bir şey yapamadım. "Ay, valla hamilesin sen!" diye yükseldi.

"Ne?" dedi Duru.

"Ay!" dedi Bilge.

"Essah mı?" dedi Zehra.

"Biliyordum!" diye yükseldi Ayşegül.

"Ne bu şimdi?" dedi Mete.

Ben ise bir hayli şaşkındım. Öyle ki birkaç dakika konuşamadım bile. En sonunda Zeynep ablanın ellerini yüzümden iterken, "Yok artık!" dedim. "Gözlerinde hamilelik testi mi var, Zeynep abla? Nereden anladın onu?"

"Rengin solmuş, kirpiklerin hem artmış hem birbirine karışmış," dedi kendinden emin bir şekilde. "Geldiğimizde kusuyordun, değil mi? Miden bulanıyor, başın dönüyor, kolunu kaldıracak hâlin de yok."

Derin bir sessizlik çöktü ortama. Herkesin bakışları pürdikkat bendeydi. Ben ise kısa bir anlığına halıya sabitledim bakışlarımı. Son iki haftadır her koku anlamsızca rahatsız ediyordu. Midem sadece az önce bulanmıştı ama yorgunluk son günlerdeki en belirgin sorunumdu. Aydınlanmam kısa sürdü. Sağıma soluma bakarak telefonumu aradım. Zehra'yla aramda bulduğumda hızla alıp regl takvimi programına girdim. Kalbimin hızlı atışı heyecan ya da panikten değil, belirsizliktendi.

Olabilir miydi?

Takvime girdiğimde bütün kızların hatta Mete'nin başı bile ekranıma uzanmıştı. Herkes elimdeki telefona baktı. *Bir buçuk hafta geciktiniz* yazısını aynı anda gördüğümüzde de yine herkes bir hayli sessizdi.

"Nereye gecikti?" dedi Mete. "Nereye gidiyorsunuz kine?"

Kızlarla bakışlarımız buluştu. Kısa bir an için daha sessizce bakıştık. İmkânsız değildi. Bu ay hiçbir ilişkimizden sonra ilaç içmemiştim. Ama bunu Murathan'a da asla söylememiştim. İstemiştim çünkü. Bir bebeği en az onun kadar istemiştim. Hemen olmaz sanmıştım. Ne bileyim, biraz daha sürer sanmıştım. Ama anlaşılan kocamın spermleri de Bordo Bereli'ydi. Muazzam bir hızdı.

Sonrası ışık hızında gelişti. Yatak odasına koşup, belki lazım olur diye alıp bir köşeye attığım üç hamilelik testini kutusundan çıkardığımı anlamamıştım bile. İlk testi yaptığımda ben değil de hepimizin topluca hamile kalma durumu var gibi banyoya doluşmuş, çubuğun önünde hapishane bahçesinde gezer gibi ileri geri gidip gelmiştik. İlk testte çıkan kırmızı çift çizgiyle kızlar sevinç çığlıkları atarken ben ikna olmamış, bir test daha yapmıştım. Sonuç değişmemişti. Çift çizgi oradaydı. Aynı çizgiler üçüncü testte de değişmedi. Kalın ve belirgin bir şekilde oradaydılar.

Kızların neşeli çığlıkları, bana sarılmaları, tebrikleri ve *kız mı yoksa erkek mi* tartışmaları sürerken benim yaptığım tek şey önümdeki üç teste ve çift çizgilere uzun uzun bakarak hıçkırmak olmuştu. Elim usulca karnımın üzerinde dolandı. Parmaklarım belli belirsiz okşadı henüz hiçbir çıkıntı olmayan ama içeride varlığını şimdiden hissettiğim canı. Canımı... Canımızı...

Güldüm. Korktum. Panikledim. Sevinç, ne yapacağını bilememek, ağlamak ve gülmek birbirine karıştı. Lakin kendimi tuttum. Şaşkınlıkla gülümserken, kollarımla daha şimdiden onu sarıp sarmalamaktan başka bir şey yapamadım. En sonunda, konsolun üzerindeki babamla Yusuf amcamın fotoğrafıyla göz göze geldiğimde içimde tuttuğum ne varsa patladı. Gözyaşları her zamanki gibi benden bağımsız bir şekilde üzerime hücum ettiğinde Ayşegül, Duru, Zeynep abla, Bilge ve Zehra'nın beni sarıp sarmalamasına izin verdim. Ama hiçbir şey gözyaşlarımı durduramamıştı.

Ben, Gökçen.

Babasının minik mavişi, Yusuf amcasının Gökçen kızı.

Anne oluyordum.

Yusuf Karakurt ve Ali Alptekin ise dede.

Dünyanın en kısa, en buruk ama kocaman bir mutlulukla dolu cümlesi bu kadardı.

Heybetli dağların üzerinde uçan kartalın gür çığlığı, her bir dağın zirvesine vurup, büyük bir uğultuyla yankılanırken patika yolda ardı sıra ilerleyen Barut Timi'nin adımları daima olduğu gibi sert ve kendinden emindi. Günlerdir yollardaydılar. Terör örgütü tarafından sınırda bulunan karakollardan birine baskın düzenlenmiş, beş şehit verilmişti. İadeiziyaret, Türklüğün şanındandı. Hava desteği günlerdir hedefleri ardı sıra bombalarken karadan da sayısız tim sessizce göreve gönderilmişti. Sadece havadan vurmak yetmezdi. Yanan yüreklerdeki ateşi söndürmeye bu kâfi değildi.

Görev netti: İntikam.

Bir cana bin leş.

Günlerdir dağlarda geziyor, üst üste sayısız ini temizliyordu Barut Timi. Öyle sessizlerdi ki geldiklerini kimse anlamıyor, kuşlar bile silah sesi duyulana kadar ürküp kaçmıyordu. Onlara verilen bölgedeki son hedefe ilerlerken yine oldukça sessizlerdi. En önde giden Murathan'ın adımları aniden yavaşladığında takip eden timin adımları da onunla birlikte yavaşlamıştı. Murathan durduğunda onlar da durdu. Hepsinin bakışları etraflarını saran dağlarda dikkatlice gezindi.

"Pusudayız," dedi Murathan'ın hemen ardındaki Timur.

Hepsi bunun farkındaydı. Murathan başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Üç yönünde dört kişi," diye mırıldandı. "Sende, Zülküf."

Zülfikar kucağındaki tüfeği daha sıkı kavradı.

"Emredersiniz, komutanım."

"Dokuz sende, Barbaros."

"Emredersiniz, komutanım."

"Hasan," dedi sadece.

Gerekeni anladı Hasan. Görünmeyen her hedefi görmek onun göreviydi.

"Emredersiniz, komutanım."

Daha fazla bir şey söylemesine gerek kalmadan, büyük bir kurşun yağmuru başlayınca, hepsi etraflarını saran kayalara doğru koşup siper aldılar. "Süleyman, Aybüke, Alican! Arkadan dolanın! Biz sizi koruruz." Üçü de onaylayarak, kayaların arkasına sinip, dağın diğer yanına koşarken onlar çatışmaya devam ettiler. Hedeflediği kafayı Barbaros vurduğunda Zülfikar, yanındaki arkadaşının ense köküne şamarı geçirdi.

"Ne yapıyorsun, lan?"

Yamulan kaskını düzeltip silah arkadaşına şaşkınca baktı Barbaros.

"Savaşıyoruz, oğlum. Ne yapacağız?"

Zülfikar sol köşeyi işaret edip, "Git, şu tarafta oyna," dedi. "Benim nizkımdan uzak dur."

Keyifle kıvrıldı Barbaros'un dudakları. Tekrar tüfeğinin dürbününe yaklaştırdı gözünü. Gördüğü kafayı anında indirdi. "Sen de gözünü nizkından ayırma, oğlum!" Zülfikar'ın tarafındaki bir kafayı daha indirdi. "Yemeyenin malını yerler."

Zülfikar Barbaros'un tarafında dağlardan inen beş kişiyi muazzam bir hızla peş peşe vurduğunda sırıtma sırası ona geçmişti. "Aynen, kardo," diye mırıldandı. "Yemeyenin malını yerler."

Zülfikar'ın kafasına hedeflenmiş bir silahı ise Hasan sindiği gizli köşeden indirmişti. Zülfikar bunu bilmedi. Aynı saniyelerde Murathan ve Timur da sırt sırta vermiş, gördükleri her hedefi yok ediyorlardı. Birkaç dakika süren çatışmanın ardından silah sesleri kesildi. Hepsi sindiği kayanın dibinde şarjörlerini yenilerken Murathan arka tarafı yoklama gereksinimi hissetti.

"Aybüke?"

"İlerliyoruz, komutanım."

Sessizce ilerliyordu Alican, Süleyman ve Aybüke. Alican'a parmaklarıyla sol tarafa ilerlemesini işaret etti Süleyman. Alican hızla o yöne ilerlerken ikisi teröristlerin daha yoğun bir şekilde sindiği dağın sağ tarafına ilerledi. On kişi vardı önlerindeki büyük kayanın dibinde. Her biri kendince saklanmış, önlerindeki vadiyi kurşunluyordu. Eliyle sol köşeyi işaret etti Süleyman. Parmaklarını beş şeklinde kaldırıp Aybüke'yi işaret etti. Diğer köşedeki beş kişi için de kendini işaret etti.

Beşi senin, beşi benim.

Başıyla onayladı Aybüke. Dudaklarını oynatarak sessiz bir *dikkatli ol* uyarısında bulundu. Süleyman ise çapkınca öpücük atmakla yetindi.

Aynı sessizlikle ilerlediler. Diğerleri önlerine odaklanmışken en köşedekine yöneldi Aybüke. Taşların üzerinde gezinen adımları tüy gibiydi. Varla yok arası. Boynundaki tüfeği sırtına doğru kaydırıp bacağındaki bıçağı çı-

kardı. Şarjör değiştirmek adına geri doğrulan teröristi arkadan kavrayıp bir elini ağzına bastırdı, diğeriyle boğazına dayadığı bıçağı hızla yana çekti. Bunu yaparken çok sessiz ve hızlıydı. On adım yanında hâlâ hedefini vurmaya çalışan diğer elemanın bu ölümden haberi dahi olmamıştı. Aynı sessizlikle ona ilerledi Aybüke. Şah damarına ardı sıra bıçak darbelerini saplarken bu ölümden de diğerlerinin haberi olmamıştı. Onu da sessizce bırakıp bir diğerine aynı sessizlikle ilerliyordu ki az önce öldürdüğü elemanın yanındaki terörist aniden ona dönünce adımı havada, kanlı bıçağı elinde öylece kaldı.

"Siktir!" diye soludu.

Zira karşı taraf anında silahını ona doğrultmuştu. Hızlıydı. Bıçağını yana savururken bacağının diğer yanındaki silaha uzandı. Düşmanın ateşlemesine fırsat vermeden ardı sıra ateşledi. Hedefi vurmuştu vurmasına ama diğerlerinin de dikkatini çekmeyi başarmıştı. Bakışlar anında ona dönmüştü. Hızla bir hedefi daha alnından vurdu ama en uçtaki daha hızlı davranarak kayaların arasından sıyrılmış, kaçmaya başlamıştı. Peşi sıra ilerlemek istedi lakin çıkardığı ses yüzünden geride kalan Süleyman'ın zor durumda kaldığını anlayınca hızla geri döndü. Bir kayanın dibinde saklanan Süleyman'ın olduğu noktaya üst üste sıkan bir eleman kalmıştı. Diğerleri kanlar içinde taşların üzerinde uzanıyordu.

"Aybüke!" diye bağıran Süleyman'ın sesini duydu. "Aybüke!"

"Salak!" diye inledi. "Şu durumda ne söyleyecek olabilirsin?"

Hızla doğruldu yerinden. Ona arkası dönük teröristin kafasını tek bir kurşunla dağıtırken koşar adım Süleyman'ın arkasında olduğunu düşündüğü kayaya ilerliyordu. Aradığını da buldu. Ama aynı saniyelerde az önce kaçtığını sandığı elemanın arkasından ona doğru sıktığını hissedince Süleyman'ın yanına sindi.

"Ne var?" diye soludu.

İkisinin de bakışları birbirinin bedenini yokladı ama bunu sesli dile getirmediler. Oldukça rahat bir şekilde taşa sırtını dayayan Süleyman sırıttı.

"Her *Aybüke*, dediğimde böyle koşup gelecek misin dağ çiçeğim?"

Gözlerini devirdi Aybüke. Önlerindeki kayaya isabet eden bir kurşun, taşları başlarından aşağıya yuvarladı. "Şu durumda bile zevzeklik yaptığına inanamıyorum, Süleyman," dedi. Öne eğilip birkaç el ateş etti.

Güldü Süleyman. "Sana bir teklifim var," dedi. "Az önce geldi aklıma."

Birkaç el daha ateşledi Aybüke. "Ne?" Süleyman'a döndü. "Ayrıca sen neden ateş etmiyorsun?"

Boş silahını ve tüfeğini havaya kaldırdı Süleyman. "Sıfırız be dağ çiçeğim," dedi. "Erkeğini koruman gerekecek."

Yine gözlerini devirerek önüne döndü Aybüke. Bir kere daha ateşledi ama onun da kurşunu azalıyordu. Karşıdaki ise ölmek bilmiyordu. Hedefi tam göremediği bir noktada oluşu da işini zorlaştırıyordu. Bu yüzden *evlenelim*, diyen Süleyman'ı birkaç dakika ciddiye alamadı. Başını daha fazla çıkardı dışarı. Süleyman, "Sana diyorum ki evlenelim," diyerek kendini yinelediğinde tetikteki parmağı durdu. Kıstığı gözlerini açıp hızla arkasını döndü. Birkaç saniye ifadesizce baktı sevdiği adama. Kalbi tekledi ama asla belli etmedi.

"Kaskına kurşun mu yedin sen?"

Hâlâ gülüyordu Süleyman.

"Aksine. Oldukça aklım başımda."

"Bence değil."

"Evlenelim," diye üsteledi Süleyman.

Kayaya bir kurşun daha isabet ettiğinde derin bir nefes verdi Aybüke. "Süleyman, inan ki bunun hiç sırası değil," dedi. "Önce şuradan bir çıkalım. Bunu daha sonra konuşuruz, olur mu?"

"Olmaz," dedi Süleyman. "Belki birazdan kafaya kurşunu yiyeceğim. Benimle evlenmek istediğini kulaklarımla duymam gerek."

Sinirleniyordu Aybüke. Böyle bir ihtimali düşünmek dahi can sıkıcıydı. "Yine niye duygusala bağladın sen?" diye kükredi. Yakasını tek eliyle kavrayıp kendine çekti. Dudakları arasında milim kala durduğunda başlarının üzerinden geçen kurşun o an için önemli değildi. "Duymak istediğin şey seni nasıl istediğimse evet, Süleyman." Yakasını daha çok kendine çekip dudaklarını sertçe dudaklarına bastırdı. Süleyman'ın karşılık vermesine fırsat vermeden geri çekildiğinde aynı hırsla, "Deli gibi istiyorum," dedi. "Bilmek istediğin seninle evlenip evlenmeyeceğimse evet. Gözümü bile kırpmadan o deftere imza atarım!" Yakasını bıraktı. Diğer bacağındaki silahı alıp Süleyman'ın eline sertçe tutuşturdu. "Şimdi kes sesini, bırak romantizmi ve bizi buradan sağ çıkar! Yoksa nikâh dairesine değil, morga gideceğiz!"

Kendi tarafından hedefi göremiyordu. Süleyman'ın atış konusunda ondan daha iyi oluşu ise Aybüke'yi gizliden gizliye hep etkileyen bir detaydı. Tek atışla hedefi vuracağına emindi.

Süleyman kısa bir süre ona baktı. Dudakları zevkle iki yana kıvrıldı. "Kaptım sözü," derken bir hayli keyfi yerindeydi. "Ayrıca dakikalardır yanlış yere sıkıyorsun be, dağ çiçeğim." Sindiği kaya dibinden tek hamlede kalktı. Bir saniyelik bir zaman dilimiydi. Ama hesabı yanıltmamıştı. Aynı saniyelerde kafasını önlerindeki kayanın arkasından çıkaran hedefi alnından vurdu.

Sindiği kaya dibinden kafasını usulca çıkarıp, Süleyman'ın vurduğu leşe bakan Aybüke etkilenmeden edememişti. "Kesinlikle evlenmeliyiz," diye mırıldandı. "Ama annene *anne*, demem."

Süleyman için hiç problem değildi. Onun yerine de annesine *anne*, diyebilirdi. Büyük bir neşeyle kolunu Aybüke'ye doladığında ikisinin de yüzü gülüyordu. Nefes aldıkları her an kıymetliydi. Korkular, hayatı ertelemekten başka bir şeye yaramıyordu. Aybüke artık bunun farkındaydı. Hiçbir korkusunu Süleyman'ın önüne koymamaya karar vermişti. Onun bunca yıllık sevdasına bunu borçluydu. Öyle de yaptı.

Silah sesleri tamamen susunca ön taraftaki Murathan arkasına saklandığı kayaya sırtını yasladı. Derin bir nefes verdi. Önce yanındaki Timur'a dönüp, "İyi misin lan?" dedi.

Kaskını başından çıkarıp kucağına bırakan Timur, "Sorun yok," dedi. "Sen?"

"İyidir," diye cevapladı. "Tim?" dedi kulaklığa. "İyi misiniz?"

Herkesten onay sesi geldiğinde derin bir nefes verdi. O da başındaki kaskı çıkarıp yanına bıraktı. Başı geri düşerken bakışlarını mavi gökyüzüne çevirdi. Gözlerinin önünden kan kırmızısı silindi. Mavilik içine dolup, taşarken dudaklarında derin bir tebessüm belirdi. Ön cebindeki telsizi çıkarıp gerekli birimlere bilgi verdi. Görev bitmişti. Eksiksiz bir şekilde eve geri dönüyorlardı. Bunun huzuruyla derin bir nefes daha aldı.

"Bu sefer de yırttın, Karakurt," dedi bir omzunu yasladığı Timur.

Hafifçe sol yana kıvrıldı dudağının köşesi.

"Sen de öyle, Tönge."

"Beni bilirsin. Hep bir yolunu bulurum."

"Sen de beni bilirsin," derken telsizi tekrar cebine yerleştirdi. Diğer cebindeki telefonu çıkardı. İs, kum ve yara dolu parmaklarıyla açtı. Şarjı bitmesin diye kapalı tutuyor, arada açıp Gökçen'in fotoğrafına baktıktan sonra yine kapatıyordu. Özleme karşı tek dayanağı buydu. Çekeceğini sanmıyordu. Niyeti yine aynı şeyi yapmaktı ama ekrana peş peşe düşen bildirim sesleriyle irkildi. Ablaları ve annesi aramıştı birkaç defa. Birkaç tane de bilinmeyen numara vardı. Bankalar olmalıydı. En çok mesajı atan ise her zamanki gibi tek bir mavi kalpti. En sevdiği şey, görevdeyken Gökçen'den gelen saçma mesajları okumaktı. Bunca kanın, gözyaşının içinde hayat barındıran tek şey oydu. İlk mesajdan başladı okumaya.

"Evde makarna bitmiş kocam. Neden gitmeden almadın? Artık evimin direği değilsin!"

"Şaka! Evimin kolonusun."

"Karadeniz'i yaz günü sel vurmuş. Lütfen oralarda olma!"

"Silopi belediyesi çöp konteynerlerinin rengini mavi yapmış. Seviyor işte beni. Anlamadık sanki!"

"Bu sefer boşanmadan hiç bahsetmemişti. "Hayret!" diye homurdanırken bir yandan da gülüyordu. En sevdiği tehdit bu olabilirdi. Zira biliyordu. Gökçen ondan bir adım öteye gitmezdi. Tıpkı onun da gidemeyeceği gibi. Diğer mesaja geçti.

"Yüzbaşı Karakurt, tanışman gereken biri var. Bebeğimize merhaba, de. :) Varlığını hissetmeye ihtiyacı var."

Bu mesajın hemen altında bir fotoğraf vardı. Gördüğü şeyi birkaç saniye algılayamadı. Nasırlı, yara dolu, toprağa bulanmış parmaklarının arasında tuttuğu ekranda bir ultrason görüntüsü vardı. Siyah ekranın en köşesinde küçücük bir nokta görünüyordu. Görüntüye bakmayı sürdürürken sırtı yaslandığı yerde dikleşti. Fotoğrafın hemen altında bir mesaj daha vardı.

"Bize sağ salim dön. Seni seviyoruz. Karın ve bebeğin..."

İçinde bir noktanın titrediğini hatta kopup gittiğini hissetti. Bu ilkti. Böyle bir duygu şunca yıllık ömründe ilkti. Kelimelere dökemezdi. *Aşk*, deseler anlatamazdı. Yüreğinin orta yerine bir kuş misali gelip konan şey neydi, bilemedi ama nefesi birkaç saniye için dudaklarının arasında sıkışıp kaldı. İnanamadı. Baştan sona tekrar okudu mesajı.

Bebeğimize merhaba, de. Karın ve bebeğin... Karın ve bebeğin... Karın ve bebeğin...

Bir el yüreğini sıkıca kavrayıp sıktı. Bu dünyada en çok istediği şey buydu belki de. Sevdiği kadından ve kendinden bir parça, onlara ait bir can... Bunun için Gökçen'e baskı yapmamış; *korunuyorum,* dediğinde ağzını açıp bir şey dememişti. O kendini ne zaman hazır hissederse doğru zaman o olurdu. Sorgulamazdı. Hiçbir şey Gökçen'den kıymetli değildi. Ama askerdi. Dünya gözüyle en sevdiğinden bir parça görmek isterdi.

Gözleri gök mavisi bir bebek. Tıpkı en sevdiği gibi.

Sevinç ve hüzün aynı anda sıkıntıkça sıktı yüreğini. Yanında olmalıydı oysa. Bu haberi aldığında elinden tutmalı, gözlerine bakmalıydı. Korkmuştu belki Gökçen. *Dünyanın en iyi annesi olacaksın,* diye teselli vermeliydi. Annesinin hep anlattığı bir anıyı anımsadı. *Ben Murathan'a hamile olduğumu Yusuf görevdeyken öğrenmiştim. Telefonla arayıp söylemiştim.*

Babası da böyle mi hissetmişti? Mutlu ama eksik. Buruk ama heyecanlı.

Bütün düşünceler tek bir görüntüyle üzerine çullanırken sevinçle hüznün altında kaldı Murathan. Genzi sızladı. Şu yaşına kadar kimsenin yanında ağlamış adam değildi. Tek bir gövde hariç güçsüzlüğünü kimseye belli etmemişti. Ama bu defa saklayamadı. Zira genzindeki sızı ilk defa hacminden büyüktü. Elini tir tir titreyen dudaklarına kapadı. Uzun kirpiklerinin ucunda bekleyen bir damla gözyaşı yavaşça yanağına süzülüp, yüzündeki tozları lekeye çevirerek çenesine doğru indi.

Murathan baba oluyordu.

Yanındaki Timur şaşkın bakışlarla ona bakarken, "Lan, komutanım!" dedi. Eğilip yüzüne baktı. Gördüğü görüntüyle rütbeyi bir kenara bıraktı. "Ağlıyor musun sen?" Timur daha önce çok şey görmüştü ama Karakurt'u, bunca yıllık dostunu asla ağlarken görmemişti. Arkadaşlarını toprağa verirken bile en önde durup soğuk bakışlarla bakan bir adamdı Murathan. İçi acıdan kavrulsa dahi gözyaşını içindeki o yangına akıtır, dışarı dökmezdi. Timur bunu bilirdi. Bunun şaşkınlığıyla kısa bir an ne yapacağını bilemedi. Elini omzuna attı sadece. "İyi misin sen, Karakurt?" derken sesi endişe doluydu.

Gözleri kapandığı an yaşlar bir ordu gibi boşaldı Murathan'ın yanaklarına. Elini ağzından çekmeden telefonu Timur'a doğru çevirdi. Ekranda küçük bir ultrason içindeki tek bir beyaz nokta vardı. "Ha siktir!" demiş bulundu Timur. "Gerçekten mi?"

Yaşlarını silmeye çalıştı Murathan. Zordu. Daha kucağına dahi almadan, varlığını bile hissetmeden kalbinin üzerinde bu denli yer edinmesi inanılır gibi değildi. Ama onun sevgisi hep böyleydi. Az ama öz. En kıymetlilerine. Sadece onun olanlara. Bu beyaz nokta tüm benliğiyle ona ait olan tek parçaydı bu yeryüzünde.

Güldü Timur arkadaşının bu hâline. Dostça vurdu omzuna. "Amca mı oluyorum ben şimdi?" dedi.

Gözlerini silerken, gülmeden edemedi Murathan. "Hiçbir sikim olmaz senden," dedi.

Gülüşü büyüdü Timur'un. Bir kere daha vurdu Murathan'ın omzuna. Niye ağladığını anlayabiliyordu. *İnsan denizleri geçer de bir gölde boğulur,*

derdi ninesi hep. Belki de bahsettiği buydu. "Artık istesen de şehit olamazsın, Karakurt," diye mırıldanırken en yakın dostu için mutluydu. İyi bir baba olacağına emindi. "Ailen için savaş, ailen için yaşa."

Başını ağır ağır aşağı yukarı sallarken bakışlarını ekrandaki beyaz noktadan çekmedi Murathan. Çok savaş, çok yıkım, çok ölüm görmüştü. Ama eline düşen yeni bir can her şeyi sildi. Geriye sadece tek bir cümle kaldı.

Ailen için savaş, ailen için yaşa, Karakurt.

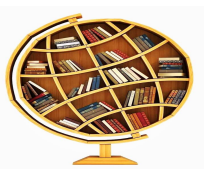

9. BÖLÜM

"Çünkü sevdikçe beni sen, kendini tanıdın."

EDİP CANSEVER

"Meksika, Mayalardan Azteklere kadar pek çok medeniyete ev sahipliği yapmış, sıcak ve çoşkulu bir Latin ülkesi..."

Ekrana bakan gözlerim kısıldı. Gördüğüm şey Latin Amerika dansı yapan hanımlar, şapkalı beyefendiler ve renkli sokaklar değildi. Kamera hızla Meksika sokaklarında ilerlerken gözümün gördüğü tek şey, ara sokakların birinde geçen görüntülerdi. Hızla kaybolmuştu ama gördüğüm şeyle mideme dolan krampa, dilimi dudaklarımda gezdirme isteğine engel olamamıştım. Kameranın geçtiği köşede seyyar bir sokak satıcısına ilişmişti gözlerim. Üzerindeki çeşit çeşit meyvelerin arasından ise tek birine...

Derin bir nefes vererek uzandığım koltukta doğruldum. Hamilelik zordu. Hele de muazzam bir şekilde mide bulantınız varsa. Dört ay bitmiş, beş aydan günler alıyordu anne kuzusu. Yorgunlukla, sürekli uyuma isteğiyle ve mide bulantısıyla yaşamak zordu ama göbeğim belirmeye başladığı andan beri hiçbiri umurumda değildi. Kilo aldığım için sevineceğimi asla düşünmezdim ama içimde büyüyen can bizimdi. Varlığı belirginleştikçe içimdeki kelebekler daha da büyüyordu. Önceden içimde büyüyen bir canlı olması fikri oldukça korkunç gelirdi oysa. Şu an ise her şey bir mucize gibiydi.

Ben heyecanlıydım. Lakin Murathan beni üçe, beşe hatta ona katlayacak durumdaydı. Tam tersi olur; ben panik olurum, o sakin kalır sanıyordum ama feci şekilde yanılmıştım. Pek sevgili kocam panik yumağı olarak ortalıkta dolaşıyordu. Tatlıydı bu heyecanı. En çok istediği şey gerçekleşmişti. Baba oluyordu. O günden hazır olduğu içindi belki bu hâlleri. Bense hâlâ bazı şeyleri kabullenmekte zorlanıyordum. *Nasıl yapacaktım? İyi bir anne olabilecek miydim? Daha kendimi bile tam anlamıyla büyütememişken onu nasıl büyütecektim?*

Anlamsız, sayısız sorum vardı. Hamilelik hormonları başa fazlasıyla belaydı. Şu an düşündüğüm şey ise bütün bu sorulardan çok ayrı bir şeydi. Aynı saniyelerde midem boğazıma doğru yükseldi. Genzime acı bir tat değdi. Dizlerimin üzerindeki battaniyeyi yana savurup koşar adım banyoya ilerledim. Murathan'ın sesi mutfaktan geliyordu. Telefonla konuşuyor olmalıydı ama aynı zamanda mutfak tezgâhını çitilediğine emindim. Lojmandan bizi

atmamaları için dua ediyordum çünkü kocam bey her an çitilerken zemini delebilirdi.

İkimizin de izinde olduğu, sıradan pazarlarımızdan birindeydik. Bir haftalık görevden yeni gelmişti hurma gözlüm.

"Akıl verirken kolaydı. Nasılmış başa gelince?" diyen sesi boğuktu.

Kiminle konuştuğunu sorma fırsatım olmadı. Banyoya koşup klozete yapışmak gibi daha ciddi meselelerim vardı. Yine içimde ne var ne yoksa boşaltırken yanıma geldiğini duydum. Eli alnıma değdi önce. Alnımdaki terleri avuç içiyle silip saçlarımı geri topladı.

"Bekle, beş dakikaya ararım, Timur," dedi. "Gökçen iyi değil." Karşıdan gelen sesi dinledi kısa bir an. "Sorun yok, iyi. Standart şeyler. Arayacağım ben seni birazdan."

Kafam klozetin içindeyken elimi *devam et,* der gibi salladım. Timden ayrı bir göreve gitmişti Timur. Haftalardır konuşmuyorlardı. Hazır aramışken benim yüzümden bölünmesini istemezdim. Lakin Murathan telefonu çoktan kapamıştı. Başucumda eğilirken, diğer elini sırtıma atıp sıvazladı. Doğrulduğumda ise ağzıma peçeteyi dayayıp yoğura yoğura silmeyi ihmal etmedi.

"İyi misin?"

Başımı aşağı yukarı salladım. Bu gidişle doğurana kadar kusacaktım. Sürekli araba tutmuş gibi gezmek yorucuydu.

"Ne kadar devam edecek bu işkence?"

"Hiçbir fikrim yok, güzelim."

"Ya çocuğumu da kusarsam?" dedim ağlamaklı sesimle.

Güldü adi goril.

Tip tip baktım kendilerine. "Komik mi?" dedim. "İçim dışıma çıkıyor burada! Köpek!"

Hâlâ gülüyordu. "Geçer, geçer," dedi rahat rahat. "Annem de bana hamileyken dokuz ay kusmuş. Evladım da bana benziyor demek ki."

Gözlerimi devirirken, kollarına tutunarak ayağa kalkmaya çalıştım. O kadar kusmuk içinden bu kadar titiz çıkması hayret edilesiydi ama buna daha sonra şaşıracaktım. Şu an midem aynı sebeplerden bir fenaydı. Ayağa kalkmayı başardığımda belimden kavramış, lavaboya yönlendirmişti. Suyu açıp yüzümü yıkarken, "Timur'la mı konuşuyordun?" dedim.

Onaylayan bir mırıltı çıkardı.

"Nasılmış?"

Yüzümü yıkama işlemi bitmiş, kurulama kısmına geçmişti. Havlu gözlerimi kapadığı için tam görememiştim ama dudaklarında beliren tebessüm

görülmeyecek gibi değildi. Her seferinde içimi bir hoş eden bir gülüşü vardı. Değil altı ay, altmış yıl evli kalsak da değişecek gibi durmuyordu.

"Başı biraz belada."

Gülüşüne tepkisiz kalamadım. Mide bulantıma rağmen ben de gülümsedim.

"O niyeymiş?"

Daha da büyüdü gülüşü. Acılardan zevk alan bir bey olduğu için şaşırmamıştım. Beni tek hamlede kucağına alıp, banyodan çıkarırken de şaşırmamıştım ki neden şaşıracaktım? Kendileri canım kocamdı! Kollarımı boynuna, bacaklarımı beline dolayıp, kendisine sırıtarak bakmakla meşguldüm. "Çok detay veremem ama anlaşılan götü tutuşmak üzere," dedi Timur için. Salona doğru ilerliyordu.

"Detay istiyorum, yüzbaşı."

"Dostumu satamam, karıcığım."

Küçük bir kahkahaya engel olamamıştım.

"Demek Timur'u bana tercih ediyorsun!"

Koltuğa oturduğunda hâlâ kucağındaydım. Bırakmamıştı. Bırakmıyordu da zaten. Temas bağımlısı bir kocanız varsa yapışık gezmeye alışmalıydınız ki ben hâlimden oldukça memnundum. Sık sık görevde oluyordu. Özlüyordum. Yanımda olduğu anlarda da ayrı kalmanın bir anlamı yoktu. "Karım da karım," dedi koltuğa iyice kurulurken.

Gülerek, "Aferin," dedim. "Adam ol böyle. Canımı sıkma."

Gözlerini devirip bakışlarını karnıma eğdi. Bir eli hafifçe çıkan göbeğimin üzerine yerleşirken avuç içinin sıcaklığıyla içimde minik bir kıpırdanma hissettim. Eli ne zaman ona değse evladımın da içi benim gibi bir hoş oluyordu. "Ne diyor bu annen?" dedi çatık kaşlarıyla karnıma doğru.

Elimi boynundan çekmeden kafamı hafifçe geri çektim.

"Ne demişim, be? Gerçekler."

Bakışları hâlâ göbeğimin üzerindeki elindeydi. Bunu sürekli yapıyor, sık sık karnıma doğru konuşuyordu. Neden yaptığını sorduğumda aldığım cevapla yarım saat yüzüne hayran hayran bakmak mecburiyetinde kalmıştım.

Seni hissediyor, duyuyor. Her zaman yanındasın. Ama ben yanında yokum. Olduğum zamanlarda hep konuşmalıyım ki sesimi unutmasın.

Başkaları bilmezdi belki ama Pamuk ve Kepçük bilirdi bu korkusunun nedenini. Asker çocuklarıydık biz. Babalarımızı aylarca görmez, sesini unuturduk. Bazen tanımaz, aylar sonra gördüğümüzde sarılmaya çekinir ve utanırdık. Yaşadığı sızıyı evladına yaşatmaktan korkuyordu insan. Bunu, onu

içimde ilk hissettiğim andan beri her zerremde hissediyordum. Sık sık aklıma düşen görüntü ise annem oluyordu. Gökalp'e hamileyken babamın gidişi... Düştüğü o hâl... Ben de annem gibi mi olurdum? Gece kalkıp Murathan'ın yüzünü izliyordum bazen. Hamileliğin saçma bir duygusallığı vardı. Anlamsız soruları ve ihtimalleri zihninizden atamıyordunuz.

Bakışları bana değdi. Kehribarlar ve uzun, kıvrık kirpiklerle şenlendik. "Çocuğun yanında konuşturma şimdi beni," dedi ters ters. Evladımın kirpikleri şu şekilde olmazsa genlerimi uzun süre affetmeyecektim. Cinsiyetini henüz öğrenememiştik. İnatla göstermiyordu. Babası kılıklı bir huylu olması muhtemeldi zira ne zaman ultrasona girsem kıçını bize dönüyordu. Babası gibi insan sevmiyor olabilirdi.

Sesli bir kahkaha attım.

"Vay! Şimdiden *Gökçen, mutfak,* diyorsun, ha?"

Ne sandın, der gibi havalandı bir kaşı. "Bizde böyle," dedi.

İyi bir baba olacağına emindim. Her şeyde iyiydi. Her şeyd. Ama benim için aynı şey geçerli değildi. Ya iyi bir anne olamazsam? O zaman ne olacaktı? Aniden değişen ruh hâli de hamilelik hormonlarının etkisiydi. Yüzüm düştü saçma bir şekilde. "Babası konusunda şanslı en azından," dedim. "Annesinin aklı beş karış havada, malum."

Güldü goril. Ciddi ciddi bunu yaptı. Üzgün ifadem yerini çatık kaşlara bırakırken kendimi hafifçe geri çektim.

"Niye gülüyorsun, be? *Olur mu hiç öyle şey, sen dünyanın en güzel annesi olacaksın,* desene! Köpek!" Bu sefer sesli bir şekilde güldü. Tip bakışım büyüdü. "Ağzın kırılsın!" Kucağından kalkmak için hareketlendim. "Bu gece koltukta yatıyorsun."

Anında ciddileşti. Kolları belimi sıkıca kavrayıp, beni yeniden kucağında sabitlerken, "Öyle bir ihtimal yan yana olduğumuz sürece yok, biliyorsun değil mi?" diye net kararını bildirdi.

"Bak, gör nasıl oluyormuş!"

Yeniden güldü. Bu hamilelik beni değişken ve gergin, onu ise panik ve keyifli hâle getirmişti.

"İyi bir anne olacağını ikimiz de biliyoruz, Pamuk. Teselliye ihtiyacın mı var?"

Dudak büzdüm. Evet, vardı.

Cevap olarak dudağımın kenarına minik bir öpücük bırakınca sinirli bakışlarım yumuşamak zorunda kaldı. "Çocuğumuzun en büyük şansı senin gibi bir anneye sahip olması, Pamuk. Ben ona sadece bilmesi gerekenleri öğ-

retirim. Ama sen..." Bir öpücük daha bıraktı aynı noktaya. "Sevmeyi senden öğrenecek, neşeyi senden öğrenecek, oyun oynamayı senden öğrenecek..."

Hamilelik hormonlarıyla kendisini yiyebilirdim. Arada canım kendilerini aşeriyordu. Boynundaki kokuyu ısırabilirdim mesela. Özellikle banyodan çıktığı ve yeni tıraş olduğu zamanlarda. Ama kendilerinin durdurulamaz, yola gelmez libidosunu baba olmak dizginlemişti. Doktor olan bendim. *Riskli değil,* dememe rağmen inatla tam anlamıyla sevişme işine yaklaşmıyor, bebeğe bir şey olacak diye aklı çıkıyordu. Öyle ufaktan, kendimizce takılıyorduk ama benim de canıma tak etmişti yani. Bu sefer de benim ona karşı hassasiyetlerim vardı. *Kocamı aşeriyorum,* derken şaka yapmıyordum.

"Böyle konuşursan ben seni aşeririm, Murathan," dedim cilveli bir tebessümle. Dudağımın kenarına kondurduğu öpücüğe karşılık daha da sokuldum bedenine. Bir elim yanağımdayken önce diğer yanağına minik bir öpücük bıraktım. Sonra çenesine, daha sonra ise boynuna. İşine gelirdi. Elleri kalçalarıma indi. Boynundaki öpücüklerime karşılık kesik bir nefes döküldü dudaklarından.

"Bence oralarda çok uğraşmamalısın," diye homurdanırken kendini tutmakta zorlandığı, kalçamı sıkıca kavramasından belliydi. Tam olarak oralarda oyalanmaya devam ettim. Hiçbir zaman bu kadar iradeli olmamıştı ama bebeklik konusunda maşallahı vardı. "Acı bana, Gökçen," diye homurdandı bu defa.

Dudaklarına ilerledim. Art arda öpücükler bıraktım. "Azıcık..." diye sızlanmadan edemedim. Hasretinden prangalar eskitecek, bu sebeple de erkenden doğuracaktım yoksa.

İşte, tam olarak bu noktada sabrı oldukça sonunda olmalıydı ki dudakları aniden dudaklarımın üzerine kapandı. Öpüşü her zamanki gibi sert ve örseleyiciydi. Kendileri yüzünden durmaya yaklaşan kalbime en iyi gelen kalp masajı buydu. Sıcaklığına daha da sokularak büyük bir memnuniyetle karşıladım kendilerini. Dudaklarımız birbirinden koptuğunda kehribarları yine arzuyla yanıyordu. Dudakları alt dudağımda oyalanırken bir eli hafifçe çenemi kavradı.

Alt dudağıma bir öpücük daha bırakırken, "Bilirsin, asla azla yetinmem," diye mırıldandı. "Konu senken yavaş da olamam sakin de. O kadar sağlam bir iradem yok." Ben kucağında hafiften kıvranmaya başlayınca çaresiz bir nefes verdi. "O yüzden yavrum, evladımızı daha şimdiden korkutmaya gerek yok. Babasıyla böyle sert bir anda tanışmasını istemem." Bedenimi belimden kavrayıp aniden koltukta yanına bırakması ve hızla ayağa kalkması muazzam derecede sarsılmaz bir irade örneğiydi.

Sırtüstü bırakıldığım koltukta çocuğumla kapı dışarı atılmış gibiydim. Sızlayan kasıklarımla beraber boş tavanı izlerken, "Sana inanamıyorum!" de-diğimde isyanım kendisineydi.

"Ya cinsiyeti kızsa?" diye tatlı bir sertlikle yükseldi sesi. "Kızımın yanında bunu nasıl yapayım, Pamuk?"

Koltukta hızla doğrulup ters bakışlarımı kendisine çevirdim.

"Ya erkekse?"

"O zaman hiç olmaz!" diye yükseldi.

"Ya, ne anlayacak? Fetüs o daha!"

"Çocuğumuza *fetüs*, deme!" diye bir yükselme yaşandı bu sefer de. Huysuz bir koca olduğu gibi huysuz bir baba olacağı da netti. "Ayrıca ne demek *ne anlayacak*?" Karnımı işaret etti iki eliyle. "Orada mı? Orada." Kendine döndü parmakları. "Ben bunu biliyor muyum? Biliyorum. Nasıl çocuğuma baka baka sana..." Gerisini getiremedi. Gözlerini devirerek, "Tövbe, haşa!" demekle yetindi.

Sızlayan kasıklarla ortada bırakılınca insan biraz sinirlenebiliyordu. "Mahkemede tanışırsın o zaman çocuğunla. Boşanmaya gidiyorum!" Hızla koltuktan kalkıp salon çıkışına yöneldim.

Güldü adi herif. "Pazar günü adliye kapalıdır," dedi. "Yarını bekle."

"Erkenden doğurayım şuraya da gör!"

Bu noktada ciddileşti. "Saçmalama," diyerek peşime takıldı. "Kaç ay, kaç gün içeride tutman gerekirse o kadar tut. Hakkı neyse onu almalı evladım."

Sinirle arkamdan gelen kendisine dönüp en sonunda koluna okkalı bir tokat geçirdim. "*Evladım da evladım, evladım da evladım.*" Dişlerimi sıkarken bir darbe daha indirdim. "Al sana evladın." Bir darbe daha. "Al sana evladın, salak herif! O evladın da ben neyim? Bok başı mı?"

Hafifçe geri çekilirken her bir darbeme güldü. Yanımdan sıvışıp, kaçarken, "Evladımın yanında sövme!" demeyi ihmal etmemişti. "Seni duyuyor, annesi."

"Lan, seni var ya!" diyerek daha çok yükselmeme neden oldu bu dediği. Kıçına arkadan sağlam bir tekme savurdum ama Bordo Bereli yetileri hâlâ yerli yerindeydi. Yemedi. Kıvrak bir hamleyle kurtuldu. Ayağımdaki terliği çıkarıp peşinde koştuğumda ise dev bir kahkaha attı. Onu kovalayacağımı düşünüyordu büyük ihtimalle ama sinirle ona koşan adımlarım aniden aklıma gelen şey yüzünden durmuştu.

Elimde hâlâ terlik varken, "Ananas!" diye bağırdım arkasından.

Durdu. Bana döndü ama oldukça boş bakışlarla yapmıştı bunu. Gözlerini kırpıştırdı birkaç saniye.

"Ananas!" diye yükseldim aynı şekilde.

Hâlâ boş boş bakıyordu. "Söydün mü yani?" dedi. "Tam anlayamadım."

Elimdeki terliği sakince yere bıraktım.

"Ananas istiyorum. Canım ananas çekti."

Boş bakışları şaşkınlığa dönüştü.

"Şu an mı?"

"Evet, şu an!" Meksika belgeseli izlerken ara sokakta gördüğüm o seyyar tezgâhın üzerindeki ananas... Hamileliğin son zamanlarında bazı gebelerde erken doğum riskini artırdığını biliyordum ama şu aylarda birkaç dilim ananas aşermiş olmamda bir sakınca yoktu. Dişlerimin dibinin karıncalandığını hissettim. Kesinlikle benim olmalıydı. "Evladın ne isterse yapmıyor musun? Evladının canı ananas çekiyor."

Ellerini beline atıp, "Evladım şaka yapıyor olmalı," dedi.

Keyifle gülen bu defa bendim. Arkamı dönüp, yeniden salona ilerlerken, "Ananas," dedim her harfi uzatarak. "Ananas istiyor evladın, babası."

Birkaç saniye süren sessizliği şaşkınlıktan olmalıydı. Ben salona girmiş, kendimi yeniden koltuğa bırakıyordum ki, "Alırız," diyen sesi geldi. "Bulup alırız yani ne var? Çocuğumu bir ananastan mahrum mu edeceğim?"

Keyifle güldüm. Hemen bulması tercihimdi. Meksika belgeseli devam ediyordu. Yeniden battaniyenin altına girerken düşündüğüm tek şey o ananasa kavuşacağım andı.

"Süleyman! Süleyman!"

Cevap gelmediği an ofladı Aybüke. Bakışlarını yeniden televizyona odakladı. Saçma bir dizi dönüyordu. Ona da yüzünü ekşitti. Yorucu bir görevden daha yeni gelmiş, sızlayan ayaklarının acısıyla baş etmeye çalışıyordu. Ayaklarını önündeki orta sehpaya uzatırken, başını geri atarak gözlerini kapadı. Beden yorgunluğu geçerdi lakin zihin yorgunluğuyla baş etmek bir hayli zordu. Tam olarak böyle bir durumun içindeyken başında hiç sevmediği ama mecburen katılmak zorunda olduğu bir aktivite daha vardı.

Kendi sözü. Nişanı. Yüzük kesmesi veya her neyse nesi.

Ofladı belli belirsiz. Can sıkıcıydı.

"Geldim!" diyen Süleyman'ın sesini duydu arka odalardan. Gökçen evlenip kendi evine geçtikten sonra Gökçen'in odası ona kalmış, temelli olarak

bu eve yerleşmişti. Çoğunlukla görevdeydi zaten ama evde olduğu günlerde de Bilge ve Zehra'yla yaşamak kolaydı. Herkes birbirini tanıyor, kimse kimsenin yaşam alanına müdahale etmiyordu. Ya Gökçen'de ya da burada sık sık bir araya gelen kızlar günü toplantılarına elinden geldiğince katılmaya çalışıyordu. Önceden sıkılırdı ama artık kendini rahat hissettiği nadir yerlerden biri kızların yanıydı. Şu an için Zehra kursta, Bilge ise birkaç gün için memleketindeydi.

Kızlar rahatsız olmasın diye Süleyman'ı pek eve almıyordu ki yedi yirmi dört askeriye ve görevlerde birlikte oldukları için buna fırsat da kalmıyordu. Süleyman'a kalsa sürekli düz duvara tırmanıp, Gökçen'in bozuk penceresinden girerek yanında biterdi. Artık emindi. Burada kaldığı günler boyunca Murathan Komutan'ı da bir arka odasında uyuyordu. Buna zerre şüphesi yoktu. Lakin bugün kapıdan gelmeyi seçmişti Süleyman. Çünkü ciddi bir gündemleri vardı. Büyük gün yaklaşıyordu. Birkaç gün sonra tam olarak bu evde söz yüzükleri takılacaktı.

Odaya giren Süleyman'a çevirdi bakışlarını. Siyah takım elbise ve beyaz gömleği içinde oldukça şık ve göz alıcıydı. Aybüke'ye öyle geliyordu ya da. Bilemiyordu.

Siyah kravatını düzeltmeye çalışırken keyifle sırıtan Süleyman mutluydu bu hâlinden. Söz için Aybüke'den daha heyecanlıydı. Kravatı düzelttiği an kollarını iki yana açtı.

"Nasıl?"

Etkilenmiş bir şekilde dudak büzdü Aybüke. Hep öyleydi ama bu aralar gözüne ayrı bir çekici gelmeye başlamıştı. "Etkilendim," diye mırıldandı.

Daha da keyiflendi Süleyman. "Ne sandın!" dedi. "Kocan olay, kadın! Gel ve tadını çıkar."

Sesli bir kahkaha döküldü dudaklarından. Süleyman için bu gülüş, Aybüke'nin sadece ona sunduğu ve başka kimsenin bilmediği bir hazine gibiydi. "Daha kocam olmadın," dedi Aybüke. "Kendini o kadar garanti sanma."

Asırlar süren bir savaşın ardından zaferi göğüsleyen Süleyman'ın tek bir imaya dahi tahammülü yoktu oysa. Kollarıyla birlikte yüzü de düştü. "Bana şöyle imalar yapma, yüreğime iniyor," dedi ve yavaş adımlarla Aybüke'ye doğru ilerleyip koltukta yanına tünedi.

Hâlâ gülüyordu Aybüke. Yandan yandan en çapkın ve kadınsı gülüşüyle baktı Süleyman'a. "Korkma. Nikâh masasında bırakmam seni." Bu noktada derin bir nefes verdi. İfadesi yeniden sertleşirken boş bakışlarını televizyona dikti. "Ama şu söz işini gerçekten yapmak zorunda mıyız Süleyman? Direkt nikâh kıysaydık ya! Ne gerek vardı bu saçmalığa?"

Geriliyordu Aybüke. Süleyman'ın ailesinin bir otobüs insanla geleceğini öğrendiğinde gerginliği daha da artmıştı. Bu ev Süleyman'ın akrabalarıyla dolacakken onun kızlardan ve timden başka kimi vardı ki?

"Ne demek *ne gerek var*?" dedi Süleyman. "Olması gereken neyse öyle karım olacaksın sen benim."

"Olması gereken yalnızca nikâh."

Bakışlarını yanındaki kadına çevirdi Süleyman. "Yangından mal mı kaçırıyoruz, Aybüke'm?" dedi.

Cilvelendi Aybüke.

"Kaçıralım."

İçi yandı Süleyman'ın. "Ayarımla oynama." Bakışlarını yanındaki kadının dudaklarından zorla kopardı. "Annemi biliyorsun, *oğluma düğün yapamadım*, diye yataklara düşer."

Gözlerini devirmeden edemedi Aybüke. Terörle savaşmak değil, kaynana terörüyle savaşmaktı zor olan. Memnune Hanım her zamanki gibi hiçbir şeyden memnun değildi. Aradığı her saniye Aybüke'nin ruhu ayak bileklerinden çekiliyordu. Süleyman söz yüzüklerini gösterdiğinde bile *o ne öyle dümdüz yüzük, hiç almasaydınız daha iyiydi*, diye iki saat söylenmişti. Çekilesi çile değildi. Öyle bir kadından, Süleyman gibi bir adamın çıkmış olmasına son nefesini verene kadar şaşırmaya devam edecekti.

"Annen yataklara düşmek için sebep bulmakta hiç zorlanmaz, emin ol."

"Takılma sen ona," derken sesi neşe doluydu Süleyman'ın. En büyük hayali gerçekleşiyor, sevdiği kadınla mutlu bir yuvaya adım atıyordu. "Sen ne giyeceksin?"

Umursamadan, "Gökçen lacivert bir elbise verdi. Onu giyerim," diye homurdandığında Süleyman'ın yüzü yeniden düşmüştü.

"Bu kadar hevessiz olma be, dağ çiçeğim. Valla bana ayıp olmasın diye evlendiğini düşüneceğim artık."

Ters bakışlarını yanındaki adama çevirdi Aybüke.

"Saçmalama, Süleyman."

"Ee, o zaman?"

Ne diyeceğini kısa bir an için bilemedi Aybüke ama içinde de tutamadı. Süleyman'dı bu adam. İçindeki sevgi öyle büyüktü ki kendisinin bile buz tuttuğunu sandığı kalbinde ruhu bile duymadan çiçekler yeşertmişti. Herkese ketumdu ama bir ondan saklayamıyordu içindeki hiçbir şeyi. "Ailem yok, Süleyman," derken sesi her zamanki gibi sert ve duygudan yoksundu belki. Ama içindeki ince tınıyı Süleyman duydu, bütün ses karmaşasının arasından

saydı. "Seninkiler büyük bir minibüsle geliyormuş. Ya ben? Kızlar ve timden başka kim gelecek? Hayri Albay'ın gelip gelmeyeceği de muamma." Gözlerini devirirken, koltukta ileri doğru eğilip dirseklerini bacaklarına yasladı ve ellerini önünde bağladı. "Annen kesin ona da laf eder. *Bu kimsesizi nereden buldun*, diye söylenip durur."

"O nasıl söz?" diye bir saniye bile düşünmeden yükseldi Süleyman. "O kadar da değil. Sen ne bakıyorsun anama? O hep öyleydi. Kendi doğurduğu hâlde bizi bile beğenmiyor. Sen niye bunlara takılıyorsun, dağ çiçeğim?"

Sessiz kaldı Aybüke.

"Ayrıca..." derken oldukça ciddiydi Süleyman. "*Ailem yok, kimsesizim*, cümlesini senden bir daha duyarsam seni o nikâh masasında ben bırakırım!" Aybüke'nin bakışları ona döndü. O ise en sert ve otoriter sesiyle daha da yükseldi. "Kaç kere daha diyeceğim sana!" Elini şiddetle göğsünün üzerine vurdu. "Senin ailen benim!"

Çok şey söylenebilir, bu an kelimelerle süslenebilirdi. Söyleyemedi Aybüke. Uzun uzun, bütün dikkatiyle bakmakla yetindi. Minnoş adam hâllerinde gezmeye devam etmeliydi. Ne zaman şöyle yükselse Aybüke'nin başında kavak yelleri esiyordu. "Bir otoriter oldun sanki," dedi. Gözleri kısıldı hafifçe. "Hoşuma gitti."

Sinirle yükselmiş olan Süleyman'ın eli hâlâ göğsünün üzerindeydi ama bu yükselişe böyle bir cevap beklemediği için elinin altındaki kalp usulca teklemişti. Yanındaki kadın söz konusu olduğunda ateşe benzinle yaklaşmış gibi her an yükselebiliyordu. Yine öyle bir andı. Aybüke'nin bakışları oldukça cüretkârdı. Süleyman'ın dudaklarına kilitlenmişken, "Bana öyle bakma!" dedi Süleyman. Sesini yine baskın tutmaya çalışmıştı ama her an mantık çizgisinden kayabilirdi. Bu zamana kadar Aybüke'nin çizdiği hiçbir sınırı aşmamıştı.

Süleyman'ın yüreğini hoplatan bir tebessümle gülümserken yanındaki sıcak gövdeye sokuldu Aybüke. Yetmedi. Tek hamlede dudaklarını Süleyman'ın dudaklarının üzerine bıraktı. Önce sakindi dudakları. Arada beliren tutku normal seviyede ilerlerken, Aybüke aniden dudaklarını ona kenetlenmiş diğer dudaklardan koparırarak ayaklandı. Kısa bir anlığına bocaladı Süleyman. Ama Aybüke bacaklarını iki yana açarak, Süleyman'ın kucağına kurulunca, arada normal seviyede süren her şey yanıp tutuşmanın eşiğine gelmişti. Bocalamak şu anlık bir yanda kalırken sınır çizgilerine yoğun bir saldırı gerçekleştirilen Süleyman hafifçe yutkundu.

Dudakları aynı istekle yeniden birbirini bulurken, ellerini Aybüke'nin siyah tişörtünden içeri daldırıp avuç içlerini sırtına yasladı. Daha da bastırdı kucağındaki kadını kendine. En yoğun duygularla birbirine kenetlenmiş du-

daklarını nefes almak için ayırdıklarında ikisi de derin derin soluma[illegible] renlerinin temasını kesmemişlerdi. Süleyman'ın yüz hatlarında, büyük aşkla gezindi Aybüke'nin parmak uçları.

"Daha önce sana hiç seni sevdiğimden bahsetmiş miydim?"

İçi bir hoş olmuştu Süleyman'ın. Bir elini Aybüke'nin sırtından aşağı artık omuzlarına dökülen kömür karası saçlarına dokundu.

"*Kafana sıkarım*, dedin. Sayılır mı?"

Gülümseyişine engel olamayan Aybüke kısa bir öpücük daha bıraktı nefesi olan dudakların üzerine. "Tam net olmamış," dedi. Bir öpücük daha. "Bilirsin, kelimelere dökemem. Göstermem lazım."

Aybüke üzerindeki tişörtü tek hamlede çıkardığında da hızla yana savurduğunda da nefesinin sıkışmasına engel olamamıştı Süleyman. Siyah, dantelli bir sütyen sarıyordu bedenini ama çok bir şeyi kapattığı söylenemezdi. Her şey oldukça göz önündeydi. Titrek bir nefes verdi. "O ne, lan?" dediğinde de sesi titriyordu zorla nefes alırken de.

Kadınsı bir gülüş belirdi Aybüke'nin dudaklarında. Hatta minik bir kahkaha.

Bakışlarını bu noktadan zorla koparıp kucağındaki kadına odaklanmaya çalıştı.

"Bu şey ne zamandır üzerinde?"

"O şeyler her zaman üzerimde, Süleyman."

"Tam olarak hep bu şekilde mi?"

"Tam olarak hep bu şekilde."

Bir gözü seğirdi Süleyman'ın. "Bu gerçeği bilerek yaşayamam," dedi.

Gülüşü büyüdü Aybüke'nin. "Ne yapacaksın?" dedi.

Oldukça net ve ciddiydi Süleyman. "Birazdan beni hiç görmediğin kadar otoriter göreceksin," dedi. "Hazır mısın?"

Sadece Süleyman'ın duyduğu yükseklikte bir kahkaha attı Aybüke. Ellerini yuvasına, Süleyman'ın ensesine ilerletip kollarını sıkıca boynuna doladı. Dudakları arasında kalan mesafe bir nefes kadarken, "Fazlasıyla," diye mırıldandı.

Gerisi için kelimelere yer yoktu. Bedenleri birbirine daha da sokulurken nefesleri birbirine karıştı. Birbirlerinden ayrılmadan Aybüke'nin odasına ilerledikleri sırada devirdikleri sandalyeyi umursamadılar. Çarptıkları kapıları da. İkisinin de elleri aceleyle üzerlerindeki fazlalıklardan kurtuldu. Tenleri arasında hiçbir boşluk bırakmadılar. İkisinin de sıcak dokunuşları en kuytu köşelerinde gezindi. Aybüke'nin her zerresi Süleyman'la dolduğunda kesik

kesik inledi. Süleyman ise ellerini ve gözlerini uğruna savaşlara gidip ordulara kafa tutacağı tenden bir saniye olsun ayırmadı. Aynı zevkin zirvesine defalarca yükselip, en tepeden düşerken, birbirlerine tutunup boyun girintilerine saklandılar.

Dakikalar sonra nefes nefese kalmış bir şekilde ayrıldıklarında Aybüke'nin emin olduğu üç şey vardı: Birincisi, Süleyman Mercan göründüğünden daha fazlasıydı. İkincisi, Süleyman Mercan istediği zaman otoritenin beden bulmuş hâli oluyordu. Üçüncüsü, bu hayatta verdiği en doğru karar Süleyman Mercan'ın ta kendisiydi.

Bedeni Süleyman'ın sıcak bedeninin üzerine serilmiş, kolları tarafından sıkıca sarmalanmışken bu gerçekleri sesli dile getirmekten geri durmadı.

"Hiç durma, Süleyman. Söz, nişan, düğün ne varsa yap. Beni yapabildiğin en kısa sürede karın yap!"

"Say bakalım, asker! Mareşal rütbesi alan askerlerimiz?"

Yutkundu asker. Önündeki heybetli Albay'ın karşısında ter dökerken titrememeye çalışıyordu ama zordu. Askeriyede ilk günü olan bu erler heyecanlı ve ürkekti ama her Türk askeri gibi başları dikti. Askerin cevap vermesine fırsat vermeden bağırmaya devam etti Bahtiyar Albay.

"Her asker mareşal rütbesi alan büyük askerlerimizi bilmek zorunda. Bilmeyeni, öğrenene kadar bu askeriye kapısından içeri almam!"

Gökyüzünden heybetli bir kartal süzüldü. Türk bayrağı bu kartalın gölgesinde, Mehmetçiklerin üzerinde nazlı nazlı dalgalanırken bu görüntüyü izleyen Zülfikar, Barbaros ve Alican, Bahtiyar Albay'ın tam arkasındaydı. Erlerin bakışları onların bordo berelerinde gizli bir hayranlıkla gezinirken yüzleri her zamanki gibi ifadesiz ve ciddiydi.

"Say!" diye bağırdı Bahtiyar Albay.

Asker derin bir nefes verirken aynı şiddetle, "Mustafa Kemal Atatürk, Fevzi Çakmak..." diye bağırdı.

Her cevapta başını memnuniyetle aşağı yukarı salladı Bahtiyar Albay.

Asker, "Ve Zülfikar Şahin, komutanım!" dediğinde ise memnun ifadesi sekteye uğradı.

Aynı şekilde tam arkasında dikilen Barbaros ve Alican'ın ifadeleri de. Ama şüphesiz en büyük şok Zülfikar'daydı. *Lan,* diyerek ileri atılacak oldu lakin Bahtiyar Albay'ın ona dönen bakışları yüzünden olduğu yere çakılıp yutkunmaktan başka bir şey yapamadı. Hayri Albay tatlı bir albaydı ama Bahtiyar

Albay için aynı şeyi söyleyemeyecekti. Sağ olsun, Murathan Komutan'ını aratmıyordu.

Bütün bunlar bir yana dursun, şu an o ne alakaydı?

Bahtiyar Albay en tehditkâr şekilde, "Başçavuş Şahin," dedi. "Sen misin bu Zülfikar Şahin?" O olmamayı umuyordu. Yutkunabildi sadece. "Hangi savaşta aldın o rütbeyi?"

Gönül savaşında olabilirdi. Bütün alan artık Zülfikar'a bakarken onun bakışları arkada kalan binanın kapısındaydı. Kapının önünde dikilmiş, sırıtarak ona bakan kişi Hasan'dan başkası değildi. Dertli bir nefes koyuverdi. Pek sevgili kayınbiraderinin kini, deveye hendek atlatacak cinstendi. Rahat yüzü göstermiyordu. Bunu da onun yaptırdığına şu noktadan gördüğü keyifli sırıtışıyla emin oluyor ama aşkı uğruna sineye çekiyordu.

Ne diyeceğini bilemeden kaldı Zülfikar. Barbaros dudaklarının içini kemirirken Alican'ın dudakları gülmemek için seğiriyordu.

Bahtiyar Albay'ın bakışları yeniden askere döndü. "Kimden duydun lan sen bunu?" dedi.

Bocalamıştı asker. Doğru öğrendiğine emindi. Henüz adını bilmediği ama yakasında Giray yazan komutan, *Bahtiyar Albay'ın gözüne girmek istiyorsan bu son ismi kesin söyle,* demişti. Askerin bakışları Zülfikar'a takıldığında Bahtiyar Albay daha fazla söz hakkı tanımamıştı. Bir saat sonra Zülfikar yemekhanede patates soyuyordu.

"Şansımı sikeyim!" dediği an elindeki patatesi büyük, mavi leğenin içine savurmuştu. "Yapmadığım işin ucu bile dönüp, dolaşıp bana giriyor. Ulan, Hasan abi! Ulan, Hasan abi!"

Kadim dostu Alican yine yanında, onunla birlikte patates soyup mavi leğene fırlatıyor; diğer kadim dostu Barbaros ise tam karşısında haykırarak gülüyordu. "Ula, ne adamsın, yav! Mareşal Zülfikar Şahin, ha!" Hayvani bir gülüş daha attı. "Bu Hasan abinin kini, sizce de çok iyi değil mi?"

"Aynen," diye homurdandı Zülfikar. "Bayağı iyi. Ağzıma sıçıyor." Yanındaki Alican'ın patatesleri en ince ayrıntısına kadar dikkat ederek, özenle soyduğunu görünce siniri daha da bozuldu. "Aynen Aliş, öyle götünün deliğine kadar bak! Sabah namazına ancak bitsin!"

"Bağırma çocuğa, lan," diyen Barbaros hâlâ oldukça keyifliydi. "Dua et ki Murathan Komutan'ım yoktu. Yoksa kredi kartıyla bütün askeriyeye çekpas yapıyordun şimdi." Dev bir kahkaha daha attı. "İnşallah Hasan abi sana hep böyle kindar kalır. O kadar keyif alıyorum ki anlatamam. Hayattan hiç bu kadar verim almamıştım."

İyi dostlar biriktirmişti Zülfikar. Kıymetli arkadaşına göz ucuyla bakıp sövdü. Cebindeki telefon titrediğinde arayanın Duru olduğunu düşünerek güneşinin doğması umuduyla elini cebine attı. Lakin *Murathan Komutan'ım* yazısıyla karşılaşınca, ister istemez kendine çekidüzen verdi. "Aha! Murathan Komutan'ım arıyor." Ağlamaklı bir ifade belirdi yüzünde. "Duydu kesin, o da aynı sıçacak ağzıma."

"Bugün izin günü değil miy-" diyecek olan Alican'ı ensesine sağlam bir sille indirerek susturdu.

Büyük bir ciddiyetle ve olayı duymamış olmasını umarak açtı telefonu. "Emredin, komutanım." Ciddiyetle dinledi. "Nasıl yani?" diyecek oldu. Telefon yüzüne kapandı.

"Ne?" dedi Barbaros merakla. "Ne diyor?"

Telefona şaşkın şaşkın baktı Zülfikar.

"Ananas."

Artık hepsi şaşkındı.

"Nasıl yani?" dedi Barbaros. "Anana sövüp kapadı mı? Anlamadım."

"*Gidin, arayıp tarayın, bana ananas getirin,* dedi ve kapadı." Hızla yerinden kalktı. Kaçmak için muazzam bir fırsattı. "Alican, sen patates soymaya devam et, koçum. Biz komutanıma ananas bulmaya gidiyoruz." Koşar adım kapıya yöneldi. "Koş, Barbo!"

Barbaros, "Anan ne alaka, oğlum?" diyerek, Zülfikar'ın peşinde koşarken Alican önündeki patateslerle kısa bir süre için bakıştı. İşler hangi ara bu noktaya gelmiş, bu ceza onun üzerine kalmıştı, hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden derin bir nefes verdi. Emir demiri kestiği gibi Alican'ın da boynunu kesiyordu. Asıl o, kaderine saydırarak kalan patatesleri soymaya devam etti. Sonra aniden durdu. Bakışları saatine takıldı. Herkes gidiyorsa o neyi bekliyordu? Zehra'nın kurs çıkış saatiydi. Pazar günleri dahi ek derse gidiyor, gelecek dönemki lise başvurusunu sağlam bir altyapıyla yapmak için canla başla çalışıyordu.

Önünden geçen iki askeri çevirip patateslerin başına bıraktı. Şanslıydılar ki Bahtiyar Albay gereldi cezayı verdikten sonra evine gitmişti. Hızlı adımlarla kıyafetlerini değiştirip, askeriyeden çıkarken hedefi olan kursun yolunu tuttu. Sessiz bir ant vardı Zehra'yla aralarında. Hep yan yanaydılar. Herkes her şeyi anlıyor ama kimse sesli dile getirmiyordu. Her kurs çıkışı beraberdiler mesela. Yani her gün. Görev dönüşü Zehra askeriye kapısına gelirdi bazen, çoğunlukla ise Alican evinin önüne gidip *geldim,* diye arardı. Perde arkasından bakıştıkları kısa bir an bile yeterdi.

Dile dökülmeyeni bugün dile dökecekti Alican. Kararlıydı.

Halk Eğitim Merkezi'nin önüne geldiğinde Zehra'yı sarı, uçuş uçuş bir elbiseyle tam da kapıdan çıkarken gördü. Yanındaki iki kızla bir şeyler konuşuyor, neşeyle gülüyorlardı. İçli bir nefes vermeden edemedi Alican. Daha da güzeldi artık. Kilo almış, vücudu daha da oturmuştu sanki. Kilo almasına rağmen hâlâ inececik beli vardı mesela. Yanaklarındaki gamzeler aldığı her kiloda biraz daha belirginleşirken Alican bir mucizeyi izler gibi izliyordu onu. Minik, sessiz, ürkek bir kuşken, nasıl serpilip güzelleştiğini izlemek ve sesinin daha gür çıkışını dinlemek, en güzel melodiyle kendinden geçmekten farksızdı.

Bakışları Alican'a değdiğinde iki yanağındaki çukur daha da belirginleşti. Bu, Alican'ın alık bir şekilde gülümsemesi için yeterliydi. Yanındaki kızlarla vedalaşıp ona doğru koşmasını da aynı tebessümle izledi Alican.

"Çok bekledin mi?" diye şakıdı yanına geldiğinde. Artık eskisi kadar şiveli konuşmuyordu. Özenle çalıştığı her şeyin sonucunu alıyordu Zehra. İyileşmek acı verirdi. Acı verici süreçleri atlatmış, artık hayata da geçmişine de derin bir tebessümle bakabiliyordu. Bu hayatta yaşadığını ispat etmek için başka hayatlarda bıraktığı izlere değil, kendi hayatında bıraktığı izlere odaklanması gerektiğini öğrenmişti. Zehra artık gönül rahatlığıyla kendine şunu diyebiliyordu:

Sen yaşıyorsun, Zehra.

"Bekledim tabii," dedi yalandan bir terslikle. "Ağaç olduk burada, sen hâlâ salına salına geliyorsun."

Güldü Zehra. "Böyle diyorsan kesin yeni geldin." Diğer elindeki minik, üstü peçeteyle sarılmış kutuyu Alican'a uzattı.

Ona uzatılan plastik kutuyu alırken bakışları soru işaretleriyle doluydu Alican'ın.

"Ne bu?"

"Aşçılık kursundaki arkadaşların yanındaydım bugün. Senin için yaptım." Lafının devamını getirmeye utandı. Yürümeye başladığında arkasında kalan Alican kutunun üzerindeki peçeteyi kaldırmış, sırıtarak içindeki limonlu kurabiyelere bakıyordu. Kurabiyelerden birini ağzına atıp, keyifle yerken koşar adım Zehra'nın peşine takıldı.

"Bence sen okuma yazma öğrenmeyi bırak. Aşçılıktan devam et."

Sadece gülümsedi Zehra. "Okurken de yemek yapabilirim, Alican," dedi.

"Ona ne şüphe, maşallah! Her şeyi yaparsın sen!"

"Ne sandın?" diye diklendi Zehra. "Tabii ki yaparım."

Bir limonlu kurabiye daha yedi Alican. Yandan Zehra'ya uzattı ama almamıştı. Onun payını da kendisi yedi. Annesinden özür diliyordu ama bu kura-

boyayı Zehra gibi yapan başka birini tanımamış, görmemişti. "Hep böyle dik-kompoze devam et," dedi ağzı dolu. "Beni bu kurabiyelerden mahrum etme."

Utangaç bir edayla gülümsedi Zehra.

"Ne zaman bitecek bu kurs?" diye söylenmeden edemedi Alican. "Kurs müdürü benim kadar gelmiyor şuraya."

"Gelme," dedi Zehra. "*Gel*, diyen mi var?"

Daha da nahifleşmişti sanki sesi. Bu sebeptendi Alican'ın içli bir nefes verişi. Mesela *gelme*, derken *gel*, demiş gibi cilveyle söylemişçesine geliyordu onun kulağına. Kesinlikle deliriyordu. "Bence var." Bakışlarını yanındaki kıza çevirdi. Kıvırcık saçları omuzlarına dökülürken esmer teni, sarı elbise içinde işıldıyor gibiydi. "Yoksa gideyim mi?"

"Hayır!" diye yükselen Zehra heyecanlıydı. Gereksiz heyecanını fark ettiğinde yavaşça geri sindi. "Yani sen bilirsin."

Anın memnuniyet seviyesiyle daha da keyiflendi Alican. "Gelmek demişken..." Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Bugün bu işi bitirecekti. Kesinlikle kararlıydı. "Hafta sonu Süleyman ve Aybüke Komutan'ımın isteme merasimi var ya..." Kısa bir mırıltıyla onayladı Zehra.

"Annemle babam da gelecek. Seni onlarla tanıştıracağım."

Bu noktada Zehra'nın adımları durakladı. Sol yanından vuran rüzgâr saçlarını yüzüne dökerken yüreğinin üzerine dökülen hem sıcak hem soğuk sular vardı. Şaşkınlıkla ne yapacağını bilememek arasında gidip geldi ifadesi. "Beni mi?" dedi.

Derin bir tebessüm vardı Alican'ın dudaklarında.

"Seni."

Kısa bir an için ne diyeceğini bilemedi Zehra. Öylece bakakaldı.

"Ne diyeceksin ki? Zehra'yım ben sadece."

Alican ise derin bir nefes vererek nicedir içinde tuttuğunu en nihayetinde kelimelere dökmeyi başardı. Elini hafifçe Zehra'ya doğru uzatırken, "Elimi tutarsan *sevgilim*, diye tanıştıracağım. *Tutamam*, dersen de *sevdiğim kız*." Gözlerinden Zehra'nın gözlerine akan sayısız kelime vardı ama sadece birkaç tanesini dile getirmeyi tercih etti. "İkisini de kabul etmezsen..." diyecek oldu.

Ama diyemedi.

Zehra hızla değil, -panikle hiç değil- usulca elini elinin içine bırakmıştı. O Alican'dı. Bu dünyada korkmadığı, yanında kendi gibi olabildiği, şarkılar söylediği tek erkekti. Yazmayı tam anlamıyla öğrendiği günden beri defterinin her köşesine onun adını yazarak usulca işlemişti içine. Ne zaman tehlikeli bir durum olsa Alican'ın kolu önüne uzandığında, ödevlerine yardım etti-

ginde, her gün burada beklediğinde, her görev dönüşü arayıp iyi olduğunu ilk Zehra'ya söylediğinde işlemişti içine. Ani olandan korkardı Zehra. Ani, usul yüreğine işlediğinden değil. Korkmadı söylenenlerden. Utandı ama bu yüreğinde nicedir dolu dizgin koşan duyguların önüne geçmedi.

Minik eli Alican'ın elinin içinde küçücük kaldı. Alican ise bu minik eli elinin içine kenetleyerek avucunun içine sakladı. Bu, aslında bir ömür için verilen sessiz bir sözdü.

Sana güveniyorum, dedi Zehra sessizce.

Güvenini yıkmam, dedi Alican aynı sessizlikle.

Yeniden önlerine dönüp ilerlediklerinde, ikisinin de dudaklarında derin bir tebessüm vardı. "Ya sevmezlerse beni?" dedi Zehra.

Elinin içindeki minik eli daha sıkı kavradı Alican. "Öyle bir ihtimal yok," dedi.

Zehra utangaç bir edayla bakışlarını önüne eğip, gülümserken Alican'ın omuzları dik, adımları kendinden emindi. Elinde saklarken *zarar veririm* korkusuyla kalbine bıraktığı, bakmaya dahi kıyamadan yaralarını sardığı kuş uçmuş ama yeniden gelip kalbine konmuştu. Kuşlar gözlerini nerede açarsa orayı yuvası bilirdi. Zehra gözünü bu kalpte açmıştı. Yuva, onun için bu sıcak gövdeydi. Tohumsuz değildi, topraksız değildi. Artık yeni bir toprakta filizlenen gür bir fideydi.

Çalan kapıya bakmak için koltuktan kalkmak zorunda kaldım. Adımlarım ağır ağır kapıya yöneldi. Keyifliydim çünkü kocam gelmiş olmalıydı. Kendisi iki saat önce evladına ve bana ananas bulmak için gururlu bir baba olarak evden çıkmıştı. Kapıyı açtığımda yanılmamanın getirdiği keyifle gülümsedim. Kocam tam olarak karşımdaydı.

Elindeki poşetle gerilerek, içeri girerken, "Çekil!" dedi büyük bir gururla. "Kocan çocuğumuza rızık getirdi!"

Etkilenmiş bir ifade kuşandım. Aynı dakikalarda, "Komutanım!" diyen Zülfikar'ın sesi duyuldu arkadan. "Komutanım, yetiştim!"

Neye yetiştiğini anlamamıştım ama gerçekten yetişmişti. Elindeki beyaz poşetle bizim kapıya doğru ilerliyordu. Arkasından başka bir ses duyuldu.

"Durun!" diyordu Barbaros. "Durun, ben de yetiştim. Durun."

Yine neye yetiştiğini anlamamıştım ama gerçekten o da yetişmişti. İkisi de ellerinde poşetlerle evimizin önünde dikilirken Murathan kıymetli tim

arkadaşlarını göz ucuyla süzdü. "Neye yetiştiniz, lan?" dedi ters ters. "*Yarım saate bulun*, dedik! İki saattir ben arıyorum. Siktirin gidin!"

O arkasını dönüp, ilerlerken Zülfikar ve Barbaros bu yükselişi umursamadan onun arkasından eve girmişti. "Merhaba, yenge," dedi Zülfikar ayakkabılarını çıkarırken. Hızla Murathan'ın peşine takıldı. "Komutanım! Komutanım, açıklayabilirim!"

Ardından Barbaros çıkardı ayakkabılarını. "Selamünaleyküm, yenge." O da ikisinin peşine takılıp salona ilerledi. "Hiçbir bok açıklayamaz, komutanım! Siz onu bırakın, beni dinleyin!" Kapıyı kapatıp ben de arkalarından ilerledim. Salona vardığımda yoğun bir tartışma içindeydiler.

Murathan, Zülfikar'ın aldığı ananası poşetinden çıkarmış, kokluyorken Zülfikar her zamanki gibi isyankârdı.

"İnsaf, komutanım. Zehirli getirecek değiliz."

Boşa konuşuyordu oysa. Komutanının huylu olduğunu biliyor olmalıydı. Murathan K9 gibi ananasın sağını solunu koklamaya devam ediyordu. Gülmeden edemedim bu hâllerine. "Ben ananası senden istedim, Murathan," dedim. "Sen time mi aldırdın?" Yanlarına ilerleyip karşılarında kalan koltuğa oturmuştum.

Kendi getirdiği poşettekini çıkarmış, Zülfikar'ın ananasıyla karşılaştırıyordu kocam bey. "İşleri ne? Alsınlar," diye homurdandı bir yandan da.

"Lan, sizinki niye öyle?" dedi Barbaros şaşkın şaşkın. "Ben benim ananası büyümeden mi aldım acep?" Bakışlar ona döndü. Barbaros elindeki poşeti salonun ortasındaki sehpanın üzerine bırakıp ağzını açtığında ise birkaç saniye için kimse konuşamadı.

"Bu ne, lan?" dedi en sonunda Zülfikar.

"Ananas," dedi Barbaros.

"Ananas mı bu, angut?" İleri uzanıp poşetin içinden bir tanesini aldı. "Avokado!"

Daha da şaşırdı Barbaros. "İkisi aynı şey değil mi oğlum?" dedi.

Ben kocaman bir kahkaha patlattığımda Murathan da sinirleri bozulmuş olmalıydı ki *ya sabır,* der gibi başını sağa eğerek gülmüştü. Zülfikar ise arkadaşı adına oldukça umutsuzdu.

"Barbo, aklının tavanına bir şey derdim şimdi de..." Bakışları göz ucuyla bana değdi. "Neyse."

"Lan, ne var?" diye isyan etti Barbaros. Kuyruğu dik tutma çabası takdire şayandı. "Aynı şey işte!"

Önlerindeki tropikal meyveleri büyük bir kibarlıkla gösterdi Zülfikar. "Sence bunların ikisi aynı şey mi? Davar!" Eline bir avokado alıp Barbaros'a doğru savurdu.

Ona fırlatılan avokadoyu tek eliyle yakaladı Barbaros. "Konuştu tropikal ormanların çocuğu Tarzan Zülfikar!" dedi küçümser bir alayla. "Erzurum'da ananas tarlası mı var lan, dingil! Ben ne bileyim! Belki büyüyünce o dediğinden olacak!" Avokadoyu Zülfikar'a geri savurdu. Zülfikar ise bir daha Barbaros'a. Birbirlerini şeytan taşlar gibi avokadolarken en yakın arkadaş olmaları olayı daha da tatlandırıyordu bence.

Gülüşüm kahkahaya dönüşürken, elimi karnıma atarak tam olarak hamile kadın ruh hâli içinde koltukta geri yaslandım.

"Ay, susun! Doğuracağım."

Anında ciddileşen Murathan oldu. "Susun, lan!" dedi ters ters. Ciddi manada evladımızı erkenden ortalarda bırakacağımdan korkuyor olabilirdi. Sayesinde doğurana kadar ben migren olacaktım. Emir büyük yerden olduğu için sustular.

Kendi ananasını benim önüme doğru iteledi Zülfikar. "Doya doya ye, Gökçen yenge. Murathan Komutan'ımdan gerekli emir geldi. Biz kaçalım." Hızla ayaklandı. "Yürü, Barbo!"

"Aynen," dedi Barbaros. O da avokadoları önüme iteledi. "Bundan da ye, yenge. Yeğenime can olsun, kan olsun. Doya doya ye." Koluna girip onu zorla ilerleten Zülfikar'a döndü. Elinde bir avokadoyla öylece sürükleniyordu. "Lan, nereye?"

"Hasan abilere."

Barbaros duyduğu tek cümleyle Zülfikar'ın kolundan çıkıp koşar adım Murathan'ın yanına koşmaya meyletti ama çok geç kalmıştı. Zülfikar tarafından yeniden yakalanıp ite kata çıkışa ilerletildi. "Beni gebert ama Hasan abiyle senin olduğun ortama sokma!" diyen Barbaros'un yalvarışları boşunaydı. Hepimiz biliyorduk ki bu apartmana gelen Zülfikar, Duru'yu görmeden gitmezdi. İkisi kavga ederek hole çıktı. Sesleri gitgide uzaklaşırken en sonunda kapının kapanma sesi duyuldu.

"Bunlar niye böyle, hiç anlamıyorum," diye homurdandı benimki.

Güldüm. "Neşene neşe katmak için, Yüzbaşı Karakurt." Koltukta daha da geri yaslanıp ellerimi göbüşümde gezdirdim. Bayılıyordum bunu yapmaya. Doğumu düşünmediğim sürece hamilelik çok da zor değildi bence. Seviyordum bu hâllerimi. Cildim olduğundan daha güzel ve parlaktı mesela. Kirpiklerim çoğalmış, gözeneklerim sıkılaşmıştı. Minik de olsa çıkan göbeğimi ileri atarak dolaşmak ise en büyük zevkimdi. *Gebeyim ben gebe,* diye kendi

kendime bağırma keyfi ise paha biçilemezdi. Bendeki tek kötü yanı sağda sol- uyuma isteği, yorgunluk ve mide bulantısıydı.

"Kocam bey?" diye cilvelendim.

"Emret, karım!" diye yükseldi içli içli. Orta sehpanın üzerindeki tropikal meyve poşetini alıp yerinden kalktı. "Evladımın rızkını hazırlayıp geliyorum."

Dudak büzdüm.

"Benim rızkım ne olacak?"

Gözlerini kapatıp kapıya ilerledi. "Kanıma girme. Kanıma girme. Kanıma girme..." diye homurdanıyordu bir yandan da. Salon kapısından çıktığında bıkkın bir nefes vererek başımı koltukta geri attım. Salak herifin bazen kırılmaz bir iradesi oluyordu. Parmak ucumu değdirdiğimde baştan çıkan adamın bu hâli ise gerçekten beni erken doğuma sürükleyebilirdi. Bakışlarımı göbeğime eğdim.

"Gelmeden kocamla aramı açtığının farkında mısın?"

Evlattan tepki gelmedi.

Güldüm kendi kendime.

"Kız olsan bu söylediğime delirirdin. Erkeksin, değil mi?"

Evlattan yine tepki gelmedi. Belki de kızdı. *Sen doğunca görürsün,* diye sinsi sindi gülüyordu bu dediklerime. Parmak uçlarımla karnımın üzerinde ritim tuttum. Okşadım. Konuştum. Birkaç dakika sonra Murathan meyve tabağıyla geldiğinde büyük bir keyifle yedim. Kucağına tüneyip sıcaklığına sokuldum. Birlikte dünyanın en saçma belgeselini izlerken bana her şey hakkında bir şeyler anlatıyor, yine o müthiş bilgisini konuşturuyordu. Kocamı dinlemeyi çok istedim ama yapamadım. O yoğun bir kültürel aktivite içindeyken yapabildiğim tek şey kucağında uyuyakalmak olmuştu. Güven veren sıcaklık yataktan farksızdı. Benim ve bana tutunan canımızın ise en güvenli limanı tam olarak burasıydı.

Derin, huzurlu bir nefes verdi Hasan. Sonra bu nefesi aynı huzurlu hâliyle geri bıraktı. Evinin balkonuna oturmuş, önüne aldığı Türk kahvesini yudumlarken bir hayli keyifliydi. Lojmanın bahçesinde oynayan çocuklara, rengârenk açmış ağaçlara ve masmavi gökyüzüne bakarken gülümsüyor, bir yandan da kahvesini yudumluyordu. Bugün de Zülfikar'dan gerekli intikamı almış olmanın dayanılmaz cazibesi öyle büyüktü ki kalkıp *Mezdeke* dahi açabilirdi. Bir daha aynı şeyi düşündü.

Onlar izinde, evlerindeyken pek kıymetli damadı askeriyede patates soyuyordu.

Tek bir düşünceyle sırıtışı büyüdü. Daha da keyiflendi. İzin günü diye kapısında bitip Duru'yla dışarı çıkacaklarına emindi. Ama çok şükür ki Hasan zeki bir adamdı. Tehdidi daha gelmeden ortadan kaldırmıştı. "Aklını seveyim, lan," dedi keyifle. "Mareşal Zülfikar Şahin, ha!" Kendi kendine güldü. "Duru! Bana bir bardak su getirir misin?"

Çok derinlerden, "Kalk, kendin al," diyen Duru'nun sesi yükseldi.

Bozmadı keyfini Hasan. Söz vermişti kendine. Bugün hiçbir şey moralini bozamazdı. "Mete!" diye bağırdı bu sefer.

Birkaç saniye sonra balkon kapısındaydı oğlu.

"Efendim, baba?"

"Dolaptan bir soda versene oğlum."

Elini ileri doğru açıp kapadı Mete. "Beş liranı alırım," dedi.

Hâlâ sakin kalmaya çalışıyordu Hasan. Zordu ama başarılıydı da.

"Bir kere de alma, lan! Hani seni bu yaşa ben getirdim ya, bir kere de bir kıyağın olsun yani. Olmaz mı?"

Kaşları havalandı Mete'nin. "Olmaz," dedi. "Parayı veren düdüğü çalar, baba!" Hızla arkasını dönüp yeniden odasına koştuğunda, geride kalan Hasan biraz şaşkın, biraz Nasrettin Hoca'ya kızgın, biraz da evladı adına üzgündü.

"Para gitmesin diye huzurevine bile vermez bu beni. Sıçtık."

Bozulmanın eşiğinde olan keyfini bacağından yakalayıp geri çekti. Bugün bu keyfi bırakmayacaktı. Zeyno arka balkonda çamaşır asıyordu. En iyisi kendi suyunu da sodasını da kendi almaktı. Bu şekilde ağzının tadını da koruyabilirdi. Balkondan çıkıp büyük bir keyifle mutfağa yöneldiğinde çalan kapıyla durakladı. En yakın o olduğu için kapıya ilerledi.

Açtı.

Gördüğü yüzle anında geri kapadı.

Bir daha çaldı kapı.

Yine açtı. Gördüğü yüz hâlâ aynıydı. Yine geri kapadı.

Bir daha çaldı kapı. Yine açtı. Hâlâ oradaydı. Tercihi bir kâbus olmasından yanaydı ama sırıtışı, sarı saçları ve parlayan dişleri bir hayli gerçek duruyordu.

"Merhaba, Hasan abi!" dedi sırıtan Zülfikar. Arkasında kalan Barbaros'un boynu ise bir hayli bükülüktü. Zorla buraya getirildiğini anlamak için ifadesine üç saniye bakmak yetiyor da artıyordu.

Hiçbir şeyin keyfini bozmayacağı konusunda kendine söz veren Hasan için bugünün sonu tam olarak bu andı. Kendine verdiği söz elindeki soğan ekmeği kemiriyordu şu saniyelerde. "Abine sokayım!" diye yükseldi. "Ne işin var lan senin burada? Askeriyede patates soymayacak mıydın?"

Sırıttı Zülfikar. "Soydum, abi," dedi. "Bitti."

Şaşkındı Hasan. En az bir gün çıkmayacak, rahat yüzü görecek sanıyordu. Reva mıydı bu? "Götünde motor mu var?" dedi. "Ne demek bitti?"

Yine sırıttı Zülfikar.

"Beni bilirsin, Hasan abi."

"Götünde motor olduğunu diyorsan biliyorum, Zülküf, evet."

Barbaros'un sesi duyuldu arkadan. "O motor kurşun yedi, Hasan abi," dedi. "Artık çalışmıyor. Ben kefilim."

Aynı dakikalarda üzerinde salaş kot pantolonu ve trençkotuyla Duru kendi odasından çıktı. Kapıdaki Zülfikar'ı gördüğünde dudaklarında derin bir tebessüm belirdi. Çantasını boynundan çapraz şekilde geçirmeye çalışırken ona doğru ilerleyip, "Geliyorum," dedi.

Doğmuştu Zülfikar'ın güneşi. "Bekliyorum," dedi içli içli.

Dolu dizgin ilişkileri herkesi şaşkına çevirecek kadar iyi ilerliyordu. Ayrılacaklarını düşünen Hasan dâhil olmak üzere herkes bunun şaşkınlığını yaşıyordu. Önceden sürekli kavga eden bu ikilinin ilişkilerinin de böyle olacağını, asla anlaşamayıp bir süre sonra birbirlerinden bıkacaklarını düşünen herkes şaşkınlıkla izliyordu Duru ve Zülfikar'ı. Gözü Duru'dan başkasını görmüyordu Zülfikar'ın. Açtığı beyaz sayfanın hakkını vererek ilerliyor, beklenmedik bir performansla şaşırtıyordu. Duru her zamanki Duru'ydu. Her şeye karşı isyankârdı. Ama en çok da Zülfikar'ın aşkı için isyankârdı. Her geçen gün güvenini biraz daha kazanan bu adamın elini tutarken içinde uçuşan kelebekler, esir tutulduğu Silopi'yi dahi güzelleştiriyordu. Elindeki son zinciri en sağlam limana atmıştı.

"Nereye?" dedi Hasan şaşkın şaşkın.

"Katılıyorum," dedi köşedeki Barbaros. "Nereye?" Bilge'si buralarda yoktu. O ne yapacaktı?

Elinde çamaşır sepetiyle Zeynep belirdi holde. "Hepiniz böyle nereye?" dedi.

Çantasını düzeltip kapıya ilerledi Duru. Ayakkabılıktan spor ayakkabılarını alıp, giyerken, "Biz dışarı çıkıyoruz," diye mırıldandı. "Geç kalmam."

Gözlerini kırpıştırdı Hasan. "Pardon da kiminle?" dedi.

Eğildiği yerden doğrulan Duru'nun çenesi dik, dudaklarındaki tebessüm ise cevap konusunda en net ifadeydi. "Sevgilimle." Her hecenin üzerine basa basa söylediği bu kelime, Hasan'da her duyduğunda felç etkisi yaratıyordu. İlerleyip, yanından geçerken öylece baktı kardeşine. Duru kapının dışına çıkıp elini Zülfikar'a uzattığında da bu bakışı sürüyordu.

"Gidelim," dedi Duru.

Ona uzanan eli kavrayan Zülfikar, "Gidelim," derken asıl keyif artık Hasan'da değil, ondaydı. İkisi el ele merdivene doğru ilerlerken, "Çok geç kalmayız, Hasan abi," dedi arkasındaki adama. Yeniden önüne döndü. El ele, geride kalan kimseyi önemsemeden uzaklaştılar.

Kısa bir sessizlik belirdi ortamda. Tek ses lojmanın bahçesinden yükselen çocuk sesleriydi.

Sessizliği bozan ortamın gerginlik seviyesiyle çişi gelen Barbaros olmuştu. Elinde kalan, ne yapacağını bilemediği tropikal meyveyi Hasan'a uzattı.

"Avokado yer misin abi?"

Oysa Hasan çok başka şeyler yemiş gibi duruyordu. Ağzının tadı buna bağlı olarak kaçmış olmalıydı zira bu tatsızlığın başka bir açıklaması olamazdı. Umursanmıyordu bile! Ona uzatılan avokadoyu alıp yeniden ekşimiş bir yüzle balkondaki yerini aldı. Keyfi sadece iki saat sürmüştü. Yine millî huysuzluğuyla günü noktaladı.

Derin bir nefes alarak oturduğum yerde dikleştim. Oklava yutmuş gibi omuzlarımı dikleştirip ekrandaki röntgeni kontrol etmeye bu şekilde devam ettim çünkü dik durmadan oturduğum her an içimdeki bebeğim ezileceği gibi saçma düşüncelerim vardı. *Çocuk da yaparım kariyer de* prensibiyle ilerlediğim bu yolda, doktorluk kariyerime hız kesmeden devam etmem, saçma düşüncelerle boğuşmama engel değildi sonuçta!

Gebeydim ben, gebe!

Hastanedeki yoğun günlerden biriydi. Yeni gelen doktor arkadaşlardan biri daha ilk haftadan *ben yapamıyorum* şokuna girip izin aldığı için tüm yük yeniden Yekta'yla benim üzerime yıkılmıştı. Üzerimdeki koyu yeşil tişörtü çekiştirerek belirginleşen göbeğimin üzerini daha da örttüm. "Riskli bir durum yok," dedim karşımda sonucunu bekleyen hastaya. Yazdığım reçetenin çıktısını alıp uzattım. "İlaçları dikkatli kullanın, ağrılarınız da azalacaktır."

Orta yaşlarda, tesettürlü bir teyze vardı karşımda. Tuvalette düşüp başını vurmuştu. Dikiş atılacak kadar yaralanmamıştı ama her ihtimale karşı

röntgen istemiştim. Ona uzattığım reçeteyi mahcup bir şekilde aldı. "Allah razı olsun, dohtor," dedi.

Gülümsedim.

"Dikkat edin kendinize."

"Sen de," diye mırıldandı. Bakışları minik göbeğime takıldı. "Zorlanıyorsun?"

Korumacı bir şekilde karnıma giden elime engel olamamıştım. "Hayır," derken de derin bir tebessüm vardı dudaklarımda. "Daha beşinci aya yeni girdim. Zorlayan döneme gelmedim bence."

"Kele!" dedi tatlı bir aksanla. "Asıl zorlayan oraya kadardır, dohtor! Ben ilk oğlanda doğurana kadar kusmuştum." Elini başına atıp, *benden uzak olsun,* der gibi parmaklarını kapatıp açtı. "Daha tövbe!"

Gülerek, "Kaç çocuk var?" diye sordum.

"Sekiz."

Ciddileştim birden. Allah pek de uzak etmiş gibi durmuyordu.

"Pek uzak kalamamışsınız gibi."

Yüzü ekşidi. "Koca durmuyor ki!" Kapıya doğru yöneldi. "Kendi doğurmuyor tabii! Neriman çıkardıkça çıkarsın!" Kocasına olan sinirini bir yana atıp yeniden bana döndü. "Seninki erkektir?"

Bilmem, dercesine büzüldü dudaklarım.

"Daha belli değil. Göstermedi cinsiyetini."

"Erkektir, erkektir," diye kendi fikrini belli etti. "Kız ananın güzelliğini alır, erkek anaya güzellik verir. Ben sekiz erkek doğurmışam! Yüzünde bir aydınlık var. Seninki de erkektir."

Zamanla görecektik. Kız olsa da erkek olsa da evlattı. Ne değişecekti ki? Babası gibi gözleri ve uzun kirpikleri olduğu sürece ben hepsine tamamdım. Teyze uzaklaşırken ben döner sandalyede geri yaslandım. Aynı saniyelerde Ayşegül tepemde belirdiğinde ise yeniden öne eğilmek zorunda kaldım çünkü bu bakışı biliyordum. Dedikodu vardı.

"Ne oldu?" derken sesim kısıktı.

Sağa sola bakıp hafifçe bana doğru eğildi. "Etem..." dedi. "Yani Egemen Bey."

Görevlendirmesi bittiği için merkeze geri dönmüştü. Uzun bir süredir de kendisini görmüyordum. Ey gidi gençlik günlerim! Bir zamanlar onunla dolu dizgin bir aşka yelken açmanın kıyısından dönmüştük, değil mi?

Hayır, dönmedik, dedi soldaki melek. *Salak salak konuşma! Adama bakmadın bile.*

Evet, dedi sağdaki melek süzülerek. *Çünkü o zaman da Kepçük[illegible]*
Gözümüz kimseyi görmezdi.

İç sesimle cilveleşmek makuldü ama konu ilgi çekiciydi. Daha da [illegible]landım.

"Ee?

"Gidiyormuş," dedi Ayşegül. "Tayini İstanbul'a çıkmış."

Vay be, derecesine dudak büzdüm. Yolu da hayatı da hep güzelliklerle dolu olurdu umarım. Başka söyleyecek bir şeyim yoktu. Doğuma kadar çalışıp sonrasında TUS'a yönelmek gibi hedeflerim vardı benim de. İdealistlik bana göre değildi belki ama yine de uzmanlık istiyordum. Hamilelikten sonra daha da artmıştı içimdeki bu istek. Çocuğuma baba adı sorulduğunda Yüzbaşı Murathan Karakurt diyecekse anne adı sorulduğunda da Doçent Doktor Gökçen Karakurt demeliydi! Her şey evladım içindi! Bu fikri Murathan'a sunduğumda, gururlu bir bakışla *sen nasıl istersen öyle yap, ben hep yanındayım*, demişti.

"Yolu açık olsun." Dudaklarımda derin bir tebessüm vardı. Ekrandaki saate göz atıp sandalyeden yavaşça kalktım. Acil sakinleşmişti. Yekta'nın yerinde olduğunu görünce daha da rahatladım. Kadın doğum bölümünde randevum vardı. Yekta'ya daha önceden söylemiştim. Göz göze geldiğimizde kapıyı işaret ettim. Gözlerini kapatıp, açarak sessizce onayladı. Önceden boğmak isterdim bu adamı ama artık seviyordum galiba. Ya da bir şekilde alışmıştık birbirimize. Belki de annelik, insanı gerçekten olgunlaştırıyordu, bilmiyordum. Kapıya doğru ilerledim.

Ayşegül peşimdeydi.

"Nereye?"

"Kadın doğuma."

Duygu dolu bir ses çıkarıp, "Hâlâ duygusal bir teyzeyim," dedi. "Seni oralara giderken görmek de varmış, ha? Daha dün gibi şu kapıdan ilk girdiğin an."

Gülmeden edemedim.

"*Elimde büyüdün*, diyorsun yani?"

"Aynen öyle." Hâlâ duygu doluydu. Koluma girdi ve bu hastanedeki her günüm gibi yan yana ilerlemeye devam ettik. "Genel kontrol mü?"

Onaylayan bir ses çıkardım. "Genel kontrol, teyzesi," diye eklediğimde ise Ayşegül koluma tutunmasa eriyip giderdi.

"Teyzesi ağzını burnunu yesin!"

Güldüm. Yenmeliydi bence de. Her zaman doğurabileceğimi sanmıyordum. "Yarın Aybüke'nin sözünde ne giyeceksin? Benim hiçbir kıyafetim olmuyor," diye sızlandım. Aybüke sevgim hafife alınamayacağı için süslenme aşkım son noktadaydı. Gelinin kız kardeşiydim sözde ama daha şimdiden hiçbir kıyafetin içine sığamıyordum. Dokuzuncu ayı düşünmek üzerimden minik bir ürpertinin geçmesine neden oluyordu.

"Abartma," dedi anında. "O kadar da kilo almadın." Göbeğimi öne çıkardım. Anında, "Teyzem!" diye yine içli bir sevme yaşandı.

Hamilelik hormonları gereği yüzüm düştü. "Niye herkes onunla ilgileniyor? Benim acılarıma da ilgi duyun biraz." Kocama *sevişelim*, diyordum, yok! Buna *kilo aldım*, diyordum, yok! Biraz da benim dertlerim dinlenmeliydi.

Kadın doğumun önüne gelmiştik. Güldü bu hâlime. "Çocuğunu mu kıskanıyorsun sen?" dedi.

Ekranda *Gökçen Karakurt* yazısını görünce, beklemeden kapıya ilerledim. Bu sorusuna ise dudak büzerek gerekli cevabı vermiştim.

"Asıl ben ne giyeceğim?" dedi. "Adamların yarın sözü var, onlar görevde. Aybüke bütün işleri bana kilitledi. Ben evleniyormuşum gibi söz organize ediyorum ama ben evlenmiyorum. Benim bu bahtsızlığın bir sonu var mı ya?"

Gülmekten başka bir cevap veremedim. Bizimkiler kısa bir göreve çağrılmıştı. Bu sebepten Aybüke'nin söz işleri de bizim kızlara kalmıştı. Ama Ayşegül her işte olduğu gibi bu işte de demirbaştı. Her şeyin en iyisi olsun istiyor, koşturdukça koşturuyordu.

Kapıyı açıp içeri girdim. Tatlı bir kadındı Yasemin. Her zamanki gibi sportif, mor bir tunik takımı giymiş; aynı tonlardaki şalıyla da kombinini tamamlamıştı. Hafif toparlaktı ve şöbiyetim misali sıkılası yanakları vardı. Beni gördüğünde neşeli bir şekilde, "Hoş geldin," diyerek ayaklandı.

"Ben de geleyim bu sefer, ben de," diyen Ayşegül benden önce giriş yapmıştı odaya. Yine benden önce kabul etti bu selamı. "Hoş bulduk, Yasemin Hanım."

Bu hâline başımı iki yana sallayarak tepki verebildim. Kısa bir muhabbetten sonra ultrason için sedyeye uzandım. Görevde olmasalardı Murathan da burada olurdu ama bana yine tek gelmek düşmüştü. Zorlanmıyordum. Şikâyetçi de değildim. İnsan, bazı şeylerin kıymetini ve acısını çok küçük yaşta yaşayıp, öğrenince yetişkinliğinde yine o acıya denk düştüğünde bunu daha büyük bir olgunlukla karşılıyordu. Varlığının sıcaklığını hissetmek bile

yeterdi. Her şeyde yanımda olmasa da olurdu. Ben onun için de sevinip heyecanlanırdım.

Karnıma jel süren Yasemin'in kontrol etmesini bekledim. Bakışları ekrandaydı. "Bakalım bizim minik bu hafta nasılmış?" dedi.

"Huysuz." dedim. "Organlarımı düğümlüyor sanki."

Güldü. "Hareketlenmeye başladı, annesi," dedi. "Ondandır. Ama biraz huysuz gibi. Yine bize kendini göstermiyor."

Ekrana bakmaya çalıştım. Renkli ultrason görüntüsü vardı. Daha geçen hafta görmüştüm ama bu hafta ilk defa başı ve kolları bu kadar netti. Cihazın başlığını karnımda hareket ettirdikçe görüntü değişti. "Şuna bak," dedi Ayşegül içli içli. "Dudakları ve burnu belli olmaya başlamış."

Gerçekten de öyleydi. Genzime ağır bir sızı dolarken şakağıma doğru süzülen gözyaşına engel olamamıştım. Basık bir burnu ve çıkıntılı bir ağız çizgisi vardı sadece ama bu ağlamama engel değildi. "Babasına benziyor gibi," derken hem gülmüştüm hem de bir gözyaşını daha şakaklarımdan yuvarlamıştım. "Fotoğrafını çektin mi?" dedim burnumu çekerek. "Gelince Murathan'a göstermem lazım."

"Çektim," dedi Yasemin. "Bak, bunlar da ayakları."

Minik ayaklar belirdi ekranda. Her şeyi yeni yeni belirginleşmeye başlıyordu. Bir gözyaşıyla daha şereflendirdim bu anı.

"Babasına benzediğine katılıyorum. Oldukça huysuz görünüyor," dedi Yasemin. "Şuna bak, benden kaçıyor."

Gözyaşlarımın arasında gülmeye çalıştım. Murathan kadına öyle bunaltıcı sorular soruyordu ki *huysuz* olduğunu söylemekte pek de haksız sayılmazdı.

"Benim kocam huysuz değil, sadece birazcık sinirli."

Bakışları hâlâ ekrandayken gülümsedi. "Anladık, Gökçen. En çok sen seviyorsun kocanı. Tamam." Karnımın üzerinde hareket eden cihazın ucu bir noktada durdu. "Az da olsa sana benzer yanı var sanırım. İnsafa geldi." Bakışları beni buldu. "Bebeğinin cinsiyetini öğrenmek ister misin?"

"Evet!" diye yükseldim. "Hayır! Hayır, dur. Olmaz. Murathan yanımda yokken öğrenemem. İkimiz aynı anda öğrenmeliyiz." Ayak ucumdaki Ayşegül'e döndüm. "Ayşegül'e söyle."

Şaşkındı Ayşegül. "Niye ben?" dedi.

Doğrulmaya çalıştım. Murathan gece dönecekti ama geç gelirdi. Geldiği zaman sessizce duşunu alıyor, aynı sessizlikte koynuma sokulup başını boynuma saklıyordu. Islak saçlarını çene altımda hissettiğimde, onsuz daldığım her huzursuz uyku sonrasında sihirli bir değnek değmiş gibi rahatlıyor, rü-

yalarımın yerini aydınlık alıyordu. Yine böyle olacaktı. Biliyordum. Bana ve çocuğumuza dönecekti. Bunu onunla aynı anda öğrenmek istiyordum. Gece söyleyemezdim. Ertesi gün ise Aybüke'yle Süleyman'ın söz telaşından fırsat bulamayabilirdim.

"Bir pasta siparişi ver," dedim heyecanla. "Cinsiyetine göre içinin rengini ayarlasınlar. Renklerin cinsiyetlere büründürülmesine karşıyım ama mavi ya da pembe. Her neyse. Sen ayarlarsın. Aybüke'nin sözünden sonra alırım pastayı, evde Murathan'la keser, birlikte öğreniriz. Nasıl?" Oldukça heyecanlıydım. "Aynı anda öğrenmiş oluruz hem."

Ayşegül, "O iş bende o zaman," dediği gibi neşeyle Yasemin'in yanına ilerledi. İşi riske atmayan Yasemin evladın fotoğraflarını elime vererek beni odadan çıkarmıştı. İçeride ne konuşulduğunu bilmemenin heyecanı içinde elimdeki ultrason fotoğraflarına baktım. Duygusal bir insan olmaktan daha zor olan şey hem hamile hem duygusal olmaktı. Yanağıma bir damla gözyaşı daha süzülürken, dudak büzerek baktım elimdeki fotoğrafa. "Dudakların bana mı benziyor sanki?" diyen sesim belli belirsizdi. "Nasıl güzelsin sen öyle."

Odanın kapısı açıldı. Yaşlı bakışlarımı Ayşegül'e çevirdim. Onun da ifadesinin benden aşağı kalır yanı yoktu. "Hissetmiştim," dedi sadece. Sesi çatallaştı. "Yemin ediyorum, hissetmiştim."

Gerisi gelmedi. Yaptığımız tek şey birbirimize sarılıp anlamsızca ağlamak, daha sonra kol kola girip, hiçbir şey olmamış gibi gülerek, dedikodu yaparak acile geri dönmek oldu.

"Nasıl?"

"Muazzam," dedi Ayşegül.

"Fevkalade," dedi Duru.

"Ay, çok güzel oldun," dedi Bilge.

Hayran hayran baktı Zehra.

"Maşallah!" dedi Zeynep abla.

"Götünü kaşır mısın?" demeyi tercih ettim. Bence daha uygundu.

Aybüke yeniden karşısındaki aynaya dönüp ellerini lacivert elbisesinin üzerinde gezdirdi. Dizlerinin hemen altında biten, vücudunu saran elbisenin içinde öyle güzel, öyle alımlı görünüyordu ki Süleyman'ın neden inatla peşini bırakmadığını şu an bir kere daha anlamıştım. Benim de Aybüke'm olsa ben

de bırakmazdım. Makyajı ve özenle düzleştirilmiş saçlarıyla her şey bir bütündü. Muazzam görünüyordu.

"Olmadı sanki," dedi tüm bunlara rağmen. "Çok..." Elleri garip şekillere girdi. "Çok oldu."

"Ya ne olacaktı?" dedi Duru. "Bugün senin nişanın var. Farkında mısın?"

Dert dolu onaylayan bir ses çıkardı. Şüpheli bakışları hâlâ aynadaydı. "Ama bu da..." Bize döndü. "Hiç benlik değil." Koşar adım dolaba ilerledi.

Ben gebe bir insan olduğum için yerimden kalkmadım. "Tutun şunu! Siyah pantolon ve ceket almaya gidiyor!" diyerek gerekli komutu verdim.

Kızların hepsi dört bir yandan Aybüke'yi durdurduklarında derdi büyüdü. "Of!" dedi kısadan.

"Asıl sana of!" dedim. "Kendi nişanında da meclis oturumuna gider gibi takım elbise mi giyeceksin? Oldu olacak bıyık da bırak! La havle."

Hâlâ dertliydi.

"Rahat değil."

Duru, "Güzel olan rahat olmaz," diyerek durumu özetledi. Alnı olsa öpülecek bir tespitti.

"Hadi, çıkalım," dedi. Sesinde ilk defa duyduğum bir heyecan vardı. Aybüke de olsan kendi nişanın olunca heyecanlanıyordun işte. "Millet içeride. Bizim burada beklememiz ayıp."

Süleyman'ın tarafı aşiret gibi yirmi kişi gelmişti. Barut Timi içeride onlarla ilgilenirken biz kısa bir anlığına odaya çekilmiştik. Memnune teyzenin gözüne gözükmeyi kimse istemiyordu. Kadının herkeste eleştirecek bir nokta bulması inanılmaz bir meziyetti. Bakışlarımı telefonumdaki saate çevirdim. Kızların hepsiyle aynı anda bunu yapıp sonra birbirimize bakmıştık. Aybüke'nin bilmediği bir sürprizimiz vardı.

"Biraz daha bekleyelim," diyen Bilge oldu. "Gelen olur belki."

Durmadı Aybüke. Odanın kapısına ilerledi. Önceden benim olan bu odaya bakarken garip bir yabancılık hissetmem daha da garipti. *Bu duvarlar nelere şahit olmuştu.* "Hayri Albay geldi. Başka gelecek kimsem yok. Gidelim." Odanın kapısını açtı. Aynı dakikalarda kapı zili çaldığında hepimizin bakışları yeniden birbirini bulup en son Aybüke'ye değmişti.

Yerimden usulca kalkıp kapının önündeki Aybüke'nin yanına ilerledim. Hatta hepimiz bunu yaptık. Giyecek hiçbir şey bulamadığım için Ruhsar misali beyaz bir elbiseyle süzülüyordum ortamda. Güzel bir elbiseydi ama fazla beyazdı. Murathan'a göre yine ışık saçıyordum. Bunu duymak, beyaz bir Fe-

riha geceliği giymeme bile değiyordu. Odanın kapısından bakan Aybüke'nin yanına ulaştığımda hepimiz etrafını sarmalamıştık.

Kapıyı açmak için koşan Mete olmuştu. Açıp geri çekildiğinde kalabalık bir ses ve insan yığını içeriye teker teker girmeye başladı. En önden gelen annemle Neslişah teyzemdi. Ardı sıra gelenler ise Süleyman'ın sülalesini sollamayı bırak, yanına bile yaklaştırmazdı. Canan halam, Gökalp, Aslıhan ve Gülhan abla, Bilge'nin annesi, babası ve dört kız kardeşi; Ayşegül'ün annesi ve babası, Alican'ın annesi ve babası derken kapıdan art arda girenler bitmek bilmiyordu.

Sessiz kaldı Aybüke. Her girene öylece bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Söz muhabbeti açıldığından beri *benim gelecek kimsem yok,* deyip duruyordu. Bizim bir aile olduğumuzdan henüz haberi yoksa bile artık olmalıydı. Koluna dokundum belli belirsiz. "*Ailemiz* tamam, şimdi başlayabiliriz," dedim.

Kızların hepsi Aybüke'ye en tatlı tebessümlerini göndererek, yanından geçip, koşar adım odaya ilerlerken bir ben kaldım yanında. Bakışlarını bana çevirdiğinde konuşmamış ama anlatmak istediğini bakışlarıyla anlatmıştı. Murathan'a benziyordu işte. Duygulanırsa söylemez, boncuk boncuk dolu gözlerle bakardı. Aile sadece kan bağı demek değildi. En büyük, en güçlü aile can bağıyla kurulan aileydi. Kan bazen hiçbir şey ifade etmezdi.

"Hadi, seni de sokalım şu dünyaevine." Elinden tutup ilerlettim. "Ben tek olunca çok sıkılıyorum."

Ardım sıra ilerledi. Yine sessizdi ama elimi kavrayışı her şeyi özetliyordu. Salona girdiğimde romantik yanım yüzüme okkalı bir sille indirdi. Ağzına kadar dolan salonda adım atacak yer kalmamıştı. Aile olacağız diye birbirimizi nefessiz bırakarak ölmezdik inşallah. Şükür ki salon genişti. Süleyman'ın ailesi bir köşeye kurulmuşken bizimkiler karşı tarafta yerini almıştı. Seferoğulları ve Tellioğulları ailelerini aratmayan bir görseldi.

Aybüke söz ışıklandırmasının önündeki tekli sandalyede oturan Süleyman'ın yanına ilerledi. Bence güzeldi ama kendileri bunun için de *ne gerek var,* diye iki saat Ayşegül'e söylenmişti. Şanslıydık ki Ayşegül hiçbirimizi ciddiye almıyordu. Gelen herkesle selamlaşıp annelerimin ikisini, halamı, kardeşimi ve görümcelerimi öptüm. Her gün görüntülü konuşmamız bu merasimi engelleyemezdi.

"Kız, bu ne hâl?" dedi pek sevgili Gökalp. "Geceliğinle mi geldin? Şişmiş bir de. Şuna bak, anne! Yanaklarına bak. Beş ayda böyleyse dokuz ay sonrasını düşünemiyorum."

Salaktı. İnsan içinde olduğumuz için gülerek ensesini sevmekle yetindim. Anlaması gerekeni anlayacağına emindim. Fino köpeği gibi başını yere eğerek sustu.

Annem, "Gel kızım böyle," diyerek yanında yer açtı ama Murathan diğer uçtan başıyla yanına gitmemi işaret edince karşı koyamadım. Bu hengâmede bile yanında benim için yer tutmuştu.

Beyciyim ben, annemler. Kusuruma bakmayın.

"Murathan'ın yanına geçeyim."

Başlarıyla onayladıklarında dönüp ona doğru ilerledim. Hemen yanımda Barbaros vardı. Onun yanında ise Süleyman'ın erkek kardeşlerinden biri. Yanlış hatırlamıyorsam bu ortanca kardeş Nuh'tu. Özel Harekât Polisi olduğunu hatırlıyordum ama net değildi. Süleyman'a bir hayli benziyor oluşu fark edilmeyecek gibi değildi. En küçük erkek kardeşleri İbrahim, diğer koltuğa sıkışmıştı. O da oldukça iyi duruyordu. Duyduğuma göre o da Yunus polisiydi. Memnune Hanım hayattan zevk almayan bu hâliyle bile böyle oğlanlar doğurduysa hayattan zevk alsa ortalığın anasını ağlatır gibi duruyordu. Süleyman'ın babasına baktığımda ise Süleyman'ın kime benzediğini hemen anlamıştım. Yanakları parlayan, tatlı mı tatlı bir adamdı Mustafa amca.

"Miden iyi mi?" dedi kocam.

Gülümsedim.

"İyiyim. Merak etme."

Yeniden önümüze dönerken bir elini bacağımın üzerine attı. O el illa bir şekilde üzerimde olmalı gibiydi. Hayır, garip olanı hoşuma da gidiyordu. Bu, aramızda sessiz bir anlaşmaya dönmüş gibiydi. Yan yanaysak birimizin eli her zaman diğerinin üzerinde olmalı, tenine değmeliydi. Tim görevden döner dönmez böyle bir şeyin içine düşmüştü ama hâllerini hiç de yadırgamıyorlardı. Sanki saatler önce dağda taşta silahla gezmiyormuş gibi rahattı hepsi.

Annemler ve Zeynep abla, Aybüke'yi yanlarına alıp kahve yapmaya gitmişti. Zülfikar, Duru'yla yan yana oturmuş, bir şeyler konuşuyordu. Ahsen ve Mete evin içinde koşturuyor, Süleyman'ın akrabaları kulak kulağa bir şeyler fısıldaşıyor, Alican hemen yanındaki Zehra'yı diğer yanındaki annesi ve babasıyla tanıştırıyordu. Tam yanımdaki Barbaros ise diğer yanındaki Nuh'a doğru eğilmiş, kısık sesle fitne veriyordu. Duymamak isterdim ama tam dibimde oldukları için zordu.

"Nasıl ama? Güzel kız, değil mi?" diyordu Nuh'a doğru.

"Ne diyorsun, abi?" diyen Nuh şaşkındı.

Bakışlarımı Barbaros'un baktığı noktaya çevirdim. Bilge'nin dört kız kardeşinden iki numaralı olandaydı bakışları. Simge de olabilirdi bu, Mualla da.

Belki de Müge'ydi. Ben de tam emin değildim. Bir hayli fazlaydılar. Büyük abla Mualla geçtiğimiz günlerde evlenmişti. Ondan emindim. O zaman geriye Simge ve Müge kalıyordu. Bilge'den duyduğuma göre babası *ablalarının hepsi evlenmeden seni vermem,* dedi diye Barbaros hepsine bir kısmet bulmak için Kuvayımilliye ruhuyla savaşıyordu.

"Lan, sus," dedi sessizce. "Anlamadık sanki. Dakikalardır kıza göz ucuyla bakıyorsun." Daha da eğildi kulağına. "Adı ne, diyeyim mi?"

Barbaros haklı olmalıydı ki Nuh hevesle başını aşağı yukarı salladı.

Sırıttı Barbaros. "Simge," dedi. "Benim ortanca baldız."

Bu noktada ciddileşti Nuh. "Baldızın mı?" dedi. "Abi, yanlış anlama. Ben o-"

"Lan, sus!" derken oldukça hevesliydi. "Ne yanlış anlaması? Öyle doğru bir yoldasın ki bundan daha doğru tek yol Kâbe yolu. Benim önümden bu taşı da alırsan dile benden ne dilersen! Düğünde baldıza değil, senin boynuna beşibiryerde takmazsam gelip yüzüme tükür."

"Düğün falan değil de," dedi Nuh. "Tanışırdık belki. Güzel kız."

İstemsizce güldüm.

"Ne yapıyorsun sen, Barbaros?"

Bana dönerken, "Ne yapabilirim?" diye hafifçe yükseldi. "Ben de kendim için bir şeyler yapmaya çalışıyorum burada, yenge. Bir dakika bölme." Yeniden Nuh'a döndü. "Ne demek düğün falan değil de lan? Seviyorsan seviyorsun! Evlenmeyeceksen yaklaşma baldızıma!"

"Abi, belki kız iste-" diyecek oldu.

"Sus!" dedi Barbaros anında. "Bu sonranın konusu." Çocuğu ensesinden kavrayıp Simge'ye çevirdi. Simge de ona bakıldığını fark etmiş, yağız, yakışıklı Nuh'a küçük bir tebessüm göndermişti. "Evet," dedi Barbaros heyecanla. "Aynen böyle devam edin. Harika bir sinerji, sakın bozmayın. Aferin, çocuklar."

Gülüşüm büyüdü. Bilge bu adamla yaşlanmazdı. Adım gibi emindim. Birkaç saçma muhabbetten sonra Aybüke elinde kahvelerle salona girdi. O sadece Süleyman'ın kahvesini verirken arkasından ilerleyen Zehra, Ayşegül ve Bilge tüm misafirlere kahve dağıtıyordu. Tencereyle kahve yapıldığına emindim.

"Tuzlu mu o?" dedi Memnune Hanım. Oğlunun önündeki kahveye bakıyordu. Yüzünü ekşitti her zamanki gibi. "Tuzluysa içmesin oğlum."

"Ay, götüm!" diye homurdandım. Murathan yandan dürtünce, gözlerimi devirerek sustum.

Annem olaya el atıp kibar bir şekilde, "Tuzlu değil," dedi. "Aybüke kızım atmadı. *Süleyman'ın ağzının tadı bozulmasın,* dedi. Sizin düşündüğünüz kadar o da düşünüyor yani oğlunuzu."

Kaynanam asilliğini konuşturup, "Tuzlu yapmış olsaydı da bu kötü bir şey değildi, Memnune Hanım," dedi. "Aksine keyifli âdetler."

Bombayı patlatan ise terminatör görümcem Aslıhan oldu.

"Oğullarınız o kadar kıymetliyse evlendirmeyin, Memnune Hanım."

Süleyman'ın içtiği kahve boğazında kaldı. Aybüke *helal,* dercesine sırtına vururken Murathan'ın yine migreni tutmuş olmalıydı ki usulca şakaklarını ovuşturdu. Her zamanki gibi Aslıhan ablanın dili bir boğayı tek ısırışta öldürecek kobra kadar zehirliydi. Başkalarının migreni tutadursun, ben canım görümcemle gurur duyuyordum. Keyiflendiriyordu beni. Seviyordum bu kızın çatallı dilini. Öyle ki benim bile canım bazen bana laf sokmasını çekiyordu. Dayanılmaz bir cazibesi vardı. Gülüşüm bu yüzdendi. Bir de Memnune Hanım'ın yüzündeki ifade... Kelimelere dökemeyeceğim kadar muazzamdı.

"Yok, canım," dedi dudak büzerek. "Ondan demedim. Yuva kuracak hepsi inşallah."

"Âmin, âmin," dedi yanımdaki Barbaros.

Ara ses olarak, "Hadi, hemen yüzükleri keselim, tepsiye para ata-" diyecek olan Mete'yi her zamanki gibi Hasan abi susturdu. Evladını ortadan çekip bağrına bastı. Toplu alanlarda tek kurtuluşu bu oluyordu. "Lütfen devam edin," dedi kibarca. Yüzü göğsüne bastırılmış evladının başına şiddetli bir öpücük bıraktı.

Memnune Hanım, "Yuva kurulacak ama o yuvayı idare etmek de önemli," diye devam etti memnuniyetsizliğine. "Kızımız pek bir şey bilmiyor gibi ya, neyse." Göz ucuyla Aybüke'ye bakıp yeniden önüne döndü. Kadın ayaklı laf sokma ve tat kaçırma makinesi gibiydi.

Ya sabır çeken Aybüke'yi görmemek imkânsızdı.

"Kızımız bilmesi gereken her şeyi biliyor," dedi Neslişah annem dik dik. "Siz merak etmeyin, Memnune Hanım. Mutlu olacaklarına eminim."

Ben bu kadına boşuna *kaynanam değil, annem,* demiyordum. Buyurunuz, kanıt.

Ortadaki ateş hattını fark eden Süleyman, "Baba," dedi. "Konuya gir, baba." Haklıydı da.

"Ah ulan..." dedi yanımdaki Barbaros. "Timur Komutan'ım olacaktı ki şurada, *sana da oğluna da,* diye bir sövsün. Memnune teyze apışıp kalsın."

Bu daha da haklıydı.

Memnune Hanım, "Uzatma, Memnune," diyen eşinin sesiyle olduğu yere sindiğinde keyifle sırıtım. O ise hâlâ dudak kıvırıyordu. Şimdi doğuracaktım şuracıkta, o olacaktı. *Bir kere de gül be kadın!*

"Efendim, sebebi ziyaretimiz malum," dedi Mustafa amca. Tatlı tatlı gülümsedi. Süleyman tam olarak bu adamdan çıkmış olabilirdi. Hayri Albay'a bakıyordu. "Gençler birbirini sevmiş, istemiş. *Bize de yuva kurmamız için büyüklük yapar mısınız,* diye sordular. Üzerimize düşeni yapmaya geldik. Sizin de rızanız olursa Hayri Bey, Allah'ın emri peygamberin kavliyle Aybüke kızımızı, Süleyman oğlumuza istiyoruz."

Bakışlar Hayri Albay'a döndü. Süleyman her an her şey olabilir düşüncesinde olduğundan olsa gerek bir hayli gergin görünüyordu. Hemen yanındaki Aybüke ise bir o kadar sakindi. Bakışlarım ikisine takıldı. Yan yana o kadar güzel, o kadar birbirlerine ait duruyordular ki gülümsemeden edemedim. Aylar önce Murathan ve ben aynı konumdaydık. *Biz de yan yana böyle mi görünüyorduk* düşüncesi aklıma doldu. Yarım ama bir araya geldiğinde kusursuz bir bütünün iki parçası gibi birbirine denk...

Eli hâlâ bacağımın üzerinde olan adama döndüm. Bakışları pürdikkat etraftaydı. Ona baktığımı fark edince uzun kirpiklerin çerçevelediği vurucu kehribarlar bana döndü. Kısa bir andı. O baktı, ben baktım. Bebeğim karnımda hafifçe kıpırdanırken, bacağımın üzerindeki elinin üzerine elimi bırakıp parmak uçlarında gezindim, oynadım. Aşk denilen duygu garip bir bağımlılık gibiydi. Mesela ben buradan başka hiçbir yerde düşünemiyordum kendimi. Silopi'ye gelmeden önce *evlenip üzerine bir de çocuk yapacaksın,* deselerdi ağız dolusu *hadi be oradan,* derdim. İçimde hareket eden bir canlı fikri baygınlık hissiyle eş değerdi.

Şimdi ise yanımda sevdiğim adam, içimde ise bizden bir parça vardı. Elleri, tırnakları oluşmamıştı henüz belki ama hareket ettikçe hissettiğim şey baygınlık hissi değil, eşsiz bir mutluluktu. Benim dünyam da ailem de bu kadardı. Başımı hafifçe omzuna yasladım.

"Miden mi bulanıyor?" diyen kısık sesini duydum.

Gülümsedim. "Hayır, iyiyim." Başımı omzundan kaldırmadan ortamı izlemeye devam ettim. Hafif bir baş dönmesinin olduğunu da inkâr edemeyecektim. Ama buraya yatınca geçiyordu hepsi.

"Gençler birbirini sevmiş," dedi Hayri Albay. "Bize de büyüklük yapmak düşer ama Aybüke kızım ne derse odur." Bakışları Aybüke'ye döndü. "Aybüke?"

Yeni gelin gibi süzülmedi Aybüke. Dimdik ve kendinden emin duruyordu her zamanki gibi. Her an silahını çıkarıp Memnune'ye de sıkabilirdi. *Bunun*

için gelmedik mi zaten, bana neden soruyorsunuz, der gibi bir ifade içindeydi. Bakışlarını bana çevirdi. Benden onay beklemesi daha da garipti. Güldüm bu hâline. Pek tatlı olmuştu yeni gelin konseptinde. Kim derdi ki bu kadın elinde silahla dağlarda terörist avlıyor...

En sonunda net bir şekilde, "İsterim," dedi.

Süleyman'ın yüzünde beliren ifadeyi keşke ölümsüzleştirebilseydim. Bir ömür *şu sevince bak*, diyerek dalga geçebilirdim.

"O zaman bize de *hayırlı olsun*, demek düşer," dedi Hayri Albay.

Ortamda devasa bir alkış tufanı koparken memnun olmayan tek kişi Memnune Hanım'dı. Tabii ki kimse ciddiye almadı. Aslıhan ablamın eline düşmeliydi. Gelin ne demekmiş, görürdü. Ama sağlam bir hayır duası almış olmalıydı ki Aybüke gibi merhametli birine denk gelmişti. Yüzükleri birbirine bağlayan kurdele kesilirken gözyaşlarıma engel olamadım. Kimseye çaktırmadan silmeye çalıştım ama zordu. Ablam gibiydi Aybüke. Mutlu olduğunu görmek paha biçilemezdi. Sevdiğim insanları bir ömür gizli bir köşede saklamak, bütün kötülüklerden korumak istiyordum. Süleyman'la bir ömür boyu mutlu olacağına, artık kalbinin kırılmayacağına emindim.

Yüzükler kesildikten sonra en sevdiğim kısma gelmiştik: Pasta ve sarma yemek. İkramlar tabaklarla herkesin eline uzatılırken ben kendi payımı hevesle bekliyordum. Hamile olmanın en güzel yanı da kimsenin sizden yardım beklememesiydi. Canım kızlar *biz yaparız, sen otur,* diyerek vızır vızır koşturuyordu ortalıkta.

"Bari pasta için para alalı-" diyecek oldu Mete.

İki saattir oğlunu susturmak için ekstra çaba sarf eden Hasan abi ağzına bir sarma sıkıştırarak susturdu kıymetli oğlunu.

Mete yerine Zeynep ablaya bunaltı gelmiş olmalıydı ki baygınlık geçirmeye yakın bir sesle, "Rahat bırak artık şu çocuğu, Hasan!" dedi.

"Bırakınca ne olduğunu biliyorsun, Zeyno. Beni konuşturma!"

Yine de bir şekilde kaçmıştı Mete elinden. Koşarak gittiği ilk yer Duru'nun yanındaki Zülfikar oldu. Can havliyle kucağına atlarken, "Zülfikar abi!" dedi. "İmdat!"

Ondan kaçıp baş düşmanı Zülfikar'a giden oğluna en ters bakışını attı Hasan abi. Zülfikar ise şefkatle sarmalamıştı onu tercih edeni. Mete'nin saçını her okşayışı Hasan abiye inat veya bir bomba gibiydi. İkisinin dik bakışları birbirindeyken araya kovboy şarkısı koysak asla sırıtmazdı.

Çok şükür ki ortamların Hızır'ı Barbaros yetişti imdadımıza. Kayınbabasının gözüne girmek için pastasını bizzat eline verip, aynı şekilde baldızlara dağıtırken, "Bu pastanın içi nedir böyle?" diye homurdandı.

Bu söylenmeyi asla kaçırmadı Memnune Hanım. "He ya," dedi. Çatalı pastanın içine batırdı. "Mavi mavi. Böyle kek mi olur? Dışı olsa neyse."

Eşi Mustafa Bey haklı olarak bıkkın bir nefes vermişti.

"Sus da ye, Memnune."

Zehra kuşum bana ve Murathan'a bir tabak getirdiğinde ortamdan başka bir ses yükseldi. "Ay, o pasta bugün için değildi!" dedi Ayşegül.

Tüm bakışlar ona döndü. O ise koşar adım yanındaki ilk seçenek olan Gökalp'e ilerledi. Ağzına kocaman bir pasta dilimi tıkmaya hazırlanan kardeşimin elinden pastayı kaptı. Başta vermek istemedi Gökalp ama Ayşegül oldukça kararlıydı. Pastayı didikleyip, içindeki mavilikleri gördükçe şaşkınlığı büyüdü. "İnanamıyorum," diye homurdandı. "Karışmış!"

Herkes pasta elinde öylece kalırken, aklımdan geçen tek şey zehirli olup olmadığıydı. Komplo bağımlısı beynim böyle işliyordu.

"Ne karışmış?" dedi canım kaynanam. "Normal pasta işte, kızım."

"Değil," diye sızlandı. Zehra'ya değdi bakışları. "*İlk siparişi al,* demedim mi ben sana, Zehra?"

Şaşkındı Zehra.

"*Pastayı ver,* dedim. Bunu verdi."

Ortamı yumuşatmaya çalışan Süleyman, "Olsun," dedi. "Pasta pastadır. Böyle de yeriz. Bir şey olmaz. Değil mi dağ çiçeğim?"

Gülümsedi Aybüke. Süleyman çatalla minik bir pasta parçası uzatmaya meylettiğinde ise aynı tebessümle, "Saçmalama, Süleyman," dedi.

Onlar kendi hâllerinde takılırken ortada dönen muazzam bir organize olamama sorunu var gibi duruyordu. Ayşegül elindeki pasta tabağını yeniden Gökalp'in eline sıkıştırdı. Salak kardeşim olan bitenle değil, sadece pastayla ilgilendiği için hevesle yemeye devam ederken Ayşegül, "Pastalar karışmış," diye bir isyanda bulundu. "Bu söz pastası değil, cinsiyet pastası!"

Sessizlik... Olan buydu. Derin bir sessizlik.

Herkesin elindeki tabakta gezindi bakışlarım. Pastanın dışı beyaz, içi masmaviydi. Şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırarak Ayşegül'e odaklanmaya çalıştım. "Yoksa..." diyen sesim kısık ama bir o kadar da bu sessizlik içinde belliydi.

Omuzları çöktü Ayşegül'ün ama dudaklarında tatlı bir tebessüm vardı. Mahcubiyeti görülmeyecek gibi değilken başını aşağı yukarı salladı. "Evet, Gökçen," dedi. "Erkek."

Derin bir soluk verdim. Yaptığım şey buydu. İçimde kanat çırpan mavi kelebekler kendini midemde duvardan duvara vururken yaptığım tek şey alık bir ifadeyle elimdeki pastaya bakmaktı.

"Ne erkek?" dedi Murathan. Sesinde sadece benim duyabileceğim bir panik ve heyecan vardı. Onu tam anlamıyla tanımayan bu tonla normal hâlini ayıramazdı ama ben biliyordum. Her bir santimini ezbere bildiğim gibi bunu da biliyordum. Bakışlarımı ona çevirdim. Beklenti ve hevesle dolmuştu kehribarları. "Bizim mi?" diye mırıldandı şaşkın şaşkın.

Gözlerimin dolmaması imkânsızdı. Başımı ağır ağır aşağı yukarı sallarken ortamdan devasa bir ses yükseldi. Sesleri dışarıdan duyan millî takımın maçı var sanırdı. Coşkulanan Barut Timi, birbirine sarılıp ağlayan annelerim, halam, *oha*, diye böğüren Gökalp, neşeyle gülen Gülhan ve Aslıhan abla, Mete'ye sarılıp öpen Hasan abi, fırsattan istifade Bilge'ye sarılan Barbaros, sağdan ve soldan tebrik eden diğer misafirler ve geniş bir tebessümle bize bakan Süleyman'la Aybüke. Hatta Memnune Hanım'ın bile dudaklarında nadir görülür bir şekilde minik bir tebessüm oluşmuştu.

Bakışlarımı yeniden Murathan'a çevirdim. Gözlerinin içinde beliren şeffaf perdeyi de onu tanımayanlar göremezdi ama ben görüyordum. Hamile olduğumu öğrendiği görev dönüşü de böyleydi bakışları. Dolu dolu, her an ağlayacakmış gibi. Ama kalabalık içinde bunu yapmazdı. Yapmadı da. Onun yerine ben minik bir damla gözyaşını tenime bırakırken o, elini omzuma doladı ve beni sessizce kendine çekti. Saçlarıma her zamanki derin öpücüklerinden birini bıraktı. Sonra bir tane daha. Bir tane daha...

"O zaman ismini gönül rahatlığıyla Gökalp koyabilirsiniz artık," dedi safiko kardeşim.

Daha önce hiç isim düşünmemiştik. Ama erkek olursa olacak olan ikimiz için de belliydi. Fazla düşünmeye gerek yoktu.

"İsmi belli," diye mırıldandım. Murathan ses etmedi. Dudakları hâlâ saçlarımda, kolu sıkıca omzumdaydı. Ne diyeceğimi o da biliyordu. Herkes merakla beklerken, "Yusuf Ali," dedim sadece. Bu kadardı.

Yusuf ve Ali.

Annelerimizin gözleri dolar sanmıştım ama dolmadı. Aksine ikisinin de dudaklarında derin bir tebessüm belirdi. Eşlerine olan sevgileri bakiydi. Bunu gözlerinde görmemek imkânsızdı. Gözyaşı değil, derin bir tebessüm geçmişti ikisinin de yüzünden. Çünkü gönüllerine işlemişti onlar eşlerini. Ölümün gücü, gönülde var olanı yok etmeye yetmezdi.

Yusuf ve Ali... Birbirinden ayrılmayı asla sevmeyen, şehadete bile birlikte giden iki dosttu. Lakin yıllardır ayrıydılar. İkisi de vatanın iki ayrı bağrında

yatıyordu. Bedenlerini yan yana getiremezdik ama isimlerini bir ömür yan yana anabilirdik.

Elim narin bir dokunuşla hafifçe şişmiş karnımın üzerinde gezindi.

Yusuf Ali...

Bu, evladımıza verilebilecek en şerefli isimdi.

10. BÖLÜM

"Kulluğum, divaneliğimle ellerini, gözlerini öperim.
Öpüyorum ama doyamıyordum.
Sana doymak korkunç ahmaklık olur..."

AHMED ARİF

"Kepçük! Kepçük, bana bak!"

Cırtlak sese cevap vermedi Murathan. Hatta inatla elindeki kitaba daha da sarıldı.

"Kepçük, bana bak dedim sana!"

Yine cevap vermedi. Kitabına yoğunlaşmayı seçti. Birkaç dakika sonra elindeki kitaba tekme atılıp yana savrulduğunda ise parmakları arasındaki boşlukla kısa bir an bakıştı. Bunu beklemiyordu. Aslında bekliyordu ama bu kadar hızlı olmasını beklemiyordu. Burnundan solurcasına bir nefes verirken bakışlarını karşısındaki kız çocuğuna çevirdi.

Pamuk sırıtarak kendisine bakıyordu. Bakışmaları kısa sürdü. Maraton hızla başladı.

"Kız, seni var ya!" diyerek ileri atıldı Murathan. Gökçen sürünerek, kaçacakken bacağından yakaladı. Kıçına minik bir sille savurdu ama Gökçen'in tekmesi yüzüne gelince gerilemek zorunda kaldı. Minik kız hızla kaçtığında burnunu tutarak peşinden ilerledi. "Bu sefer harbi yolacağım o saçlarını!" diye bağırırken, Gökçen neşeli bir kahkaha atarak ablalarının odasına girmişti.

Murathan da peşinden ilerledi ama odaya girdiği anda gördüğü manzara yüzünden siniri de adımları da olduğu yere çakılıp kaldı.

Aslıhan ablasının yatağının üzerine çıkıp tepinen Gökçen, odanın ortasına yaptığı şeyi büyük bir keyifle gösteriyordu.

"Bak, bebek parkıma bak."

Bakmaz olaydım, der gibi olduğu yere çöktü Murathan. Ellerini başının iki yanına attı. Hepsi Gülhan ablasının bebekleriydi. Şu an ise kiminin bacağı, kiminin kolu, kiminin ise kafası yoktu. Korkuyla ağzını kapadı.

"Bittik!" dedi vahşet dolu bir sesle. "Pamuk, ne yaptın sen? Gülhan ablam bizi gebertecek!"

Yatağın üzerinde hoplayan Gökçen durdu.

"Bebek salatası!"

Oflarken, gözlerini devirip elini alnına attı Murathan. "Bebekten salata mı olur, kızım?" dedi. "Sen salak mısın?"

Kendini kıçüstü yatağa bırakırken gülen ifadesi hafifçe soldu. Murathan panikle bebeklere ilerlemişti. Kopmuş kol, bacak ve kafaları birbirine denk düşürmeye çalışıyordu. Bir halı yediğini o an algılayan Gökçen en uslu ifadesine bürünerek Murathan'ın yanına süzüldü.

"Bir şey olmaz ki," dedi uslu uslu. "Kızmaz ki."

"He! Kızmaz! Mahvedecek bizi. Sana kırk kere bebeklerimi elleme, dedi!" diye yükseldi Murathan. Elindeki bebeğin kafasını bulamıyordu. "Nerede bunun kafası?"

Hızla sola dönüp bebeğin kafasını uzattı. Artık Gökçen de korkmuş bir haldeydi.

"Çok kızmaz ki."

"Of Pamuk, of!" diye yükseldi Murathan.

Gökçen tam olarak bu noktada korkuyla ağlamaya başladığında bakışlarını kapıya çevirdi. "Sus," dedi hızla. "Gülhan ablam sesini duyup, gelmeden toparlayalım şurayı. Sus."

Şanslıydılar ki Gülhan ve Aslıhan içeride çizgi film izliyordu.

"Kızmasın," dedi Gökçen dudak büzerek. "Toplarım ki. Valla ki."

Yaşlı gözlerine ve büzdüğü dudaklarına yine dayanamamıştı Murathan. Öne eğilip tişörtünün kol kısmıyla Gökçen'in yaşlı yanaklarını ve sümüklü burnunu sildi. "Ağlama. Hemen toparlarsak kızmazlar." Yüzüne dolan siyah saçları geri itti. "Kollarını, kafalarını yeniden birleştirelim. Çabuk."

Denileni yaptı Gökçen. Burnunu çekip, ağlamamak için direnirken Murathan ne yaparsa onu tekrarladı. Kısa süre içinde hepsini tamamlamışlardı. Bebekleri köşeye dizmek için Gökçen'in boyu yetmiyordu. O, Murathan'a veriyor, Murathan büyük bir özenle ablasının bebeklerini her zaman yerleştirdiği köşeye diziyordu. Anlaşılmasın diye Gülhan abla gibi yamuk bırakıyordu. Rahatsızdı ama başka çaresi yoktu.

Siyah saçlı, yüzü çizilmiş bir bebekte durakladı Gökçen. "Bu benim olsun mu Kepçük?" dedi.

Dudak büzen Murathan, "Benim değil," dedi. "Ablama sor."

Elinde bebekle salona koştu Gökçen. Gülhan o bebeği zaten çok da sevmiyordu. Gökçen benim olsun mu dediğinde bu yüzden zorlamadan kabul etmişti. Oysa Gökçen için en güzeli buydu. Maviydi gözleri. Ona benziyordu. Hayran hayran baktı elindeki bebeğe. Bir süre nereye giderse yanında götürdü. Oyun

oynarken dibinden ayırmadı. Akşam olup babası ve Yusuf amcası geldiğinde ilk işi babasının kucağına bu bebekle atlamak olmuştu.

"Baba, bak!" dedi neşeyle. "Gülhan abla bana bebeğini verdi."

Yusuf'un bir eli Gülhan'ın saçlarını okşuyordu. Gülen bakışları ise Gökçen ve Ali'deydi. "Bebek istiyorsan sana daha çok alalım, Gökçen kız," dedi. "Sen bebek sevmiyorsun diye almıyorduk."

"Yok," derken omuz silkmişti Gökçen. "Çok istemem. Bu güzel." Babasına çevirdi mavi gözlerini. Kucağındaki bebeği bağrına bastı. "Annesi benim," dedi Ali'nin gözlerine bakarak. "Değil mi baba?"

Dudaklarını ileri uzatan kızının yanağına büyük bir öpücük bıraktı Ali. Mutlu mesut kızının söylediği bu cümleyi onaylayacakken Gökçen'in dudaklarından dökülen kelimeler yüzünden kurşun yedi.

"Babası da Kepçük. Değil mi baba?"

Ali kurşun yedi. Gülen yüzü soldu.

Yusuf ise büyük bir kahkaha atmıştı. "Yine bal damlıyor Gökçen kızımın ağzından," derken Gülhan'ın elini çekiştirmesine uymuş, keyifle salona ilerliyordu. Ama lafını söylemekten, Ali'yi uyuz etmekten de geri durmadı. "İnşallah diyelim Gökçen kızım, inşallah."

Ali dayanamayıp, arkasından tekme savururken Yusuf bu tekmeden kıl payı kurtulup keyifle salona ilerlemişti. Gülhan'ı kucağına alıp boynundan öptü.

"Kız, ne çekiştiriyorsun? Ne oldu?"

Neşeyle güldü Gülhan. "Aslıhan ablamla sana sürpriz hazırladık, baba," dedi. "Bakman lazım."

"Bakalım bugün payımıza hangi gösteri düştü," derken kızını omzuna attı Yusuf. Gülhan neşeli bir kahkaha atmıştı. Keyifle salona ilerlediler.

Derinlerden Aslıhan'ın, "Baba! Bak, şimdi kaç takla atacağız, bak!" diyen sesi duyuldu.

Salona girmeden, geri dönüp göz ucuyla baktı Yusuf. "Sen de gel, lan," dedi. "İzle. Torunlara idman olur."

Çocuklar var diye sesli sövemedi Ali. Sessizce dudaklarını kıpırdatıp, "Sikerim belanı, Yusuf!" dedi.

Yusuf neşeli bir kahkaha daha attı. Salona girip gözden kayboldu. Aslıhan ve Gülhan'ın neşeli sesleri her bir köşeyi doldurdu. Geride kalan Ali, kucağındaki kızına ters ters baktı. "Beni şu adamın diline düşürmekten zevk mi alıyorsun be mavişim?" dedi.

Güldü Gökçen. Başını babasının omzuna yaslayıp mavi gözleriyle tatlı tatlı baktı. İçi gitti Ali'nin. Öptü, kokladı. Saçlarını ördü. Gökçen'in ise kucağındaki

bebekle oynamak gibi daha önemli dertleri vardı. Dakikalar sonra yeniden, odasında sakince kitap okuyan Murathan'ın yanındaydı. O, bebeğin kafasını koparırdı; Murathan takıp. O, bebeği sağa sola savururdu; Murathan alıp yeniden eline verdi. Murathan sinir krizi geçirip bebeği yana savurduğunda Gökçen kulağını sızlattı. Her zamanki kavgaları başladı. Anneleri zor ayırdı.

Küsen Murathan ödevini yapmak için balkona gitti. Bir saat sonra geri geldiğinde Pamuk'u salonda değil, onun odasında, yatağının ortasında, elinde hâlâ sıkı sıkı tuttuğu bebekle uyurken buldu. Derin bir nefes verirken üzerine battaniyenin köşesini örttü. O da Pamuk'un ve elinde sıkıca tuttuğu bebeğin yanına kıvrıldı. Kavga etseler dahi günü yine yan yana bitirdiklerinde bilmedikleri bir şey vardı:

Aslıhan bu anıyı da onlardan gizli bir şekilde fotoğraf makinesiyle çekmişti. Her anı gibi bu da zihinlerinden silinecek ama tek bir karede yaşayacaktı.

Hayat minik sürprizlerle doluydu. Kimi için iyi, kimi için kötü. Kimi için beklendik, kimi için ise asla beklenmedik. Yaşadığım hayatı bekleyip beklemediğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, yanımdaki adamın en büyük şansım ve oldukça şiş karnımın içinde varlığını tekmeleriyle belli eden minik adamın ise en büyük sürprizim olduğuydu. Anne olma fikri her zaman korkunç gelmişti. Bu korku, kendi annemi hep tek gördüğümdendi belki. Ya da babam varken gülen yüzü, o gittiği an solduğu içindi. Hep bir çocuğa bakamayacak kadar deli bir ruha sahip olduğumu düşünürdüm.

Önce sen büyü, Gökçen. Önce sen büyü...

Büyümemiştim. Sadece olgunlaşmıştım. Ruhumun çocuk yanı ise asla yok etmeyeceğim bir köşeydi. O kısım Pamuk'tu. Yanımda yatan adamın en çocuk yanı... O beni sevdikçe o yanım asla büyümeyecekti. İçimde beliren yaşam ise ikimizin de en masum yanıydı.

Hâlâ iyi bir anne olup olmayacağıma emin değildim. Hamileliğim ilerliyordu. Hem de hız kesmeden. Karnım artık epey şişmişti. Hatta bence her an patlayabilirdi. Ağırlaşan göbeğimi taşımak ise her geçen gün biraz daha zorlaşıyordu. Hormonlarım had safhadaydı. Sürekli ya ağlıyor ya sinirlenip bağırıyordum. Ruh hâlim inişli çıkışlıydı. Hatta doludizgindi.

Çünkü çişim vardı!

Hem de her zaman. Ayrıca içimde daha da büyüyen bir can vardı. Her şey kokuyor ve dönüyordu. Korkuyordum. Doğum yaklaştıkça ne yapacağımı bilmiyor, daha da panikliyordum. Doktor olmak zordu. Başıma gelecek-

leri biliyordum. Defalarca doğum izlemek ve bunu ilk izlediğimde bayılmış olmak, durumu daha da zorlaştırıyordu. Sicilim bu denli kötüyken bana kim çocuk yapmamı söylemişti?

Sevgi dolu ruh hâlim aniden sinir harbine dönüştü. Elim karnımı şefkatle ovuşturuyor, yanımda yüzüstü uyuyan Murathan'a büyük bir sevgiyle bakıyordum ama bunlar hamile olduğumu hatırlamadan hemen öncesiydi. Yan dönemiyordum. Yüzüstü yatamıyordum. Hatta yataktan bile kalkamıyordum.

Sekizinci ayın ortasındaydık ama en az dokuz ay on gün kadar şişmiş durumdaydım. Yan dönemediğim için kafamı yan çevirip ters ters baktığım Murathan'ın suratına elimin tersiyle çarptım. Ben yüzüstü yatamıyorsam o da yatamazdı.

"Kalk!" diye çirkefleştim. "Kalk! Adi köpek!"

Elimin tersini yüzüne yiyince uyku sersemi bir ifadeyle gözlerini açtı. Kehribarları gördüğüm an oğlum sağlam bir tekme savurdu. Babası kılıklı olabilirdi. Ya da babacı. Ne zaman Murathan'ı görsem karnımı delmek ister gibi çırpınıp duruyordu. Bence ben kesinlikle minik bir Murathan doğuracaktım. Yoksa diğer bütün çocuklar annesinin karnında normal bir şekilde dururken benim oğlumun karnımın bir köşesine çekilmesinin, sesli ortamlara girdiğimde huysuzca kıpırdanıp durmasının, karnımı okşadıkça sakinleşmesinin başka izahı olamazdı. Şikâyetçi değildim. Bu dünyada en sevdiğim çocuk Kepçük'tü. Bu dünyada en çok seveceğim çocuk da onun çocuğuydu.

Ama şu an konumuz bu değildi.

Gözlerini araladı. Başını irkilerek yataktan kaldırdı. Saçları dağınık ama çehresi yine kalbime zarardı. Uykudan yeni uyandığı için normalden daha kalın çıkan sesiyle, "Ne oldu, lan?" dedi. "Doğuruyor muyuz?"

Sürekli bunun paniğindeydi. Doktorum *erken doğma riski var,* dediği andan beri aklı başında değildi. Normal şartlarda dünyanın en sakin adamıydı ama söz konusu babalık olduğunda bütün Bordo Bereli yetileri sıfırlanıyordu. Yine de her şekilde benden daha profesyonel olduğu kesindi. Sesi beklenmedik bir hamleydi. Kendisine öfkeliydim çünkü hamilelik boyunca kendisini aşermiştim. Ama adamda öyle bir irade vardı ki asla yoldan çıkmıyordu.

Geçen ay amacıma ulaşıp onu muazzam şekilde yoldan çıkarmıştım aslında. Kırılmaz babalık iradesini dahi kıracak bir emekle çalışmıştım üzerinde. Ama tam her şey olağanüstü bir şekilde ilerlerken en kritik noktada, bazı vuslatlar tam anlamıyla yaşanacağı anda, *gecenin kör*ünde askeriyeden aldığı telefon bütün umutlarımı yerle bir etmişti. Son ayımızda normal do-

guma yardımcı aktiviteler arasında makul bir seçenek olduğu için sonrası adına umutluydum hâlâ.

TSK'nın evlilik hayatıma bazı garezleri olabilirdi. Hamileliğim müptezel gibi kocamın parfümlerini ve kıyafetlerini koklamakla geçiyordu. Diğer tüm kokular midemi bulandırıyordu. Onun kokusu ise en sakinleştirici ilaçtı. *Ama şu an değil.*

"Ağzın kırılsın!" diye yükseldim.

Şaşkındı. "Lan, yine ne yaptım?" derken yüzüstü yattığı yerden doğrulmaya çalıştı. Üzerinde hiçbir şey yokken altında sadece bir şort vardı. Asker künyesi ve kasları gözümü alıyordu. Beni şu görüntüden aylarca mahrum ettiği için kendisini affetmeyecektim. Ayrıca sabah olmuştu, yatak odasının açık kahverengi perdelerinden sızan güneş üzerimize vuruyordu. *Sıcak be adam! Daha ne olsun?*

"Neden yüzüstü yatıyorsun?" dedim ters ters. "Ben yüzüstü yatamıyorken sen neden yatıyorsun?" Ayağımla yandan bir tekme atmaya çalıştım. "Bu sıcakta oturur gibi yatmak ne kadar bunaltıcı, haberin var mı?"

Ciddi bir şey olduğunu sanmış olmalıydı ki bu dediğime derin bir nefes verdi. "Pamuk, aklımı aldın, ha!" diye söylenerek yüzünü yeniden yastığa gömdü. "Doğuruyoruz sandım."

Müthiş bir tehdit sunup, "Beni şu an bu yataktan kaldırmazsan doğururum!" dedim.

"Saçmalama," diye homurdandı. "Anne karnında ne kadar kalması gerekiyorsa o kadar içeride tut çocuğumu."

Bir tekme daha atmaya çalıştım ama yana dönmeden zordu. Iskaladım. "Şunu söyleyip durma!" diye çıkıştım. "Senin çocuğun da benim kayınçom mu? Bundan sonra sana çocuk falan yok. Bu son!"

Toparlanmaya çalıştım ama zordu işte. Çişim vardı ve tutmak gittikçe zorlaşıyordu. Bazen gülerken bile altıma kaçırır gibi oluyordum. Utanç içindeydim. Duba gibi de şişmiştim. Gören çocuk değil, dinozor doğuracağımı sanırdı. Ellerimle ayaklarımdan bahsetmiyordum bile. Neredeydi o dizilerde, filmlerde, kitaplarda prenses gibi doğuran kadınlar? Ben burada pandaya dönüşmüş durumdaydım.

Ellerini bedenimde hissettim. Hızla yataktan kalkmış, sırtıma destek vererek beni de kaldırmıştı. Aynı saniyelerde boynuma derin mi derin bir öpücük bırakmayı da ihmal etmemişti. Çenesini omzuma yasladı, uzun kirpiklerinin altından yandan yandan yüzümü süzdü.

"Yine rüyanda nasıl bir saçmalık gördün, yavrum?"

Beni bu denli tanıması hoş değildi.

Sıkıntıyla oflayarak dudaklarımı büzdüm. Evet, rüya görmüştüm. Saçma bir rüyaydı ama görmüştüm işte.

"Söyle, söyle," dedi. "Ne saçmalık gördün? Allah aşkına söyle."

Alnına bir sille yemesi kaçınılmazdı. Bordo Bereli ve yüzbaşı olması umurumda değildi. Burada benim kocamdı.

"Aldattın, Şerefsiz!" Güldü. "Ne gülüyorsun be?" diye yükselerek yataktan kalkmayı denedim ama izin vermedi. Büyük bir kahkaha attıktan hemen sonra kollarını arkamdan gövdeme sardı, başını yeniden boynuma yerleştirdi. "Bırak," dedim içli içli. "Boşanmaya gidiyorum. Çocuğuma kendim bakarım." Duraksadım. "Niye ben bakıyorum ki? *Maserati*'n var! Sat onu, çocuğunun nafakasını öde. Bırak!"

Gülüşü büyürken boynuma bir öpücük daha bıraktı. Anlık yükselmelerime ve öfke nöbetlerime alışkındı. Sinir ondan alınıp hamilelik sürecimde bana verilmiş gibiydi. Hem gergin hem de duygusaldım. Hastanede herkese çatıyordum. Sinirden migreni tutan Murathan'ı şu an çok iyi anlıyordum. Ben öptükçe siniri azalan Murathan'ı da anlıyordum. Hiç de dürüst savaşmıyormuşum. Her yanı parçalama isteği içindeyken boynuma bıraktığı öpücükler aklımı karıştırıyordu.

"Bırak, ya," diye sızlandım. Gerginlikten duygusallığa doğru geçiş yapıyordum. Hamilelik büyük bir duygu karmaşasından ibaretti.

Bırakmadı. "Yan da dönemiyorsun ki götün açıkta uyudun diyeyim." Oldukça eğleniyor gibiydi. "Hangi kafayla gördün bu rüyayı?"

"Ebenin kafasıyla!" demem kaçınılmaz oldu.

Boynuma bir öpücük daha bıraktı.

"Oğlumuz en çok senin sesini duyuyor. Biraz daha efendi olur musun karıcığım?"

"Olmuyorum!" diye çıkıştım. "Böyle edepsiz edepsiz takılacağım. Sokarım böyle ha-"

Gerisi gelmedi.

Dudaklarımın üzerine kapanan dudakları bütün kelimelerimi yuttu. Saniyelik bir andı. Başını boyun girintimden kaldırmış, çenemi kavrayıp, kendine çevirerek bütün edepsiz söylenme girişimlerime engel olmuştu. Hamile kalmadan önce o ne zaman sinirlense ben de tam olarak bunu yapardım. Baş döndürücü bir etkisi olduğu aşikârdı.

Tombul bedenim geri devrilecekti ki izin vermedi. Dudaklarımız hoyratça birbirini talan ederken bedenimi kendine doğru yasladı. Nefesinden her zamanki gibi bütün ruhuma hayat aktı. Hamilelik hormonları *kocam da kocam,* diye bağırırken, tabii ki trip atarak onu geri itmeyecektim. En âlâ

şekilde karşılık verdim. Oğlumun sert tekmesini hissetmem ise kaçınılmaz oldu.

Artık sırtım bir bacağına yaslıydı. Öpüşmemiz sakinleşir gibi olduğunda yine nefeslerimiz öpüştü. Ben onun nefesinden içime bir parça hayat çektim, o da benim. "Karım da karım," dedi dudaklarıma minik bir öpücük daha bırakırken. Bir kere daha öptü. "Anlatabiliyor muyum?" Bir öpücük daha. "İlle de karım."

İstemsizce gülmek zorunda kalmıştım. "Ya, bırak," derken de eğleniyordum.

Bırakmadı. "Bir daha böyle rüyalar görme," diye sızlandı. "Namusumla oynuyorsun, farkında mısın?" Dudağıma minik bir öpücük daha bıraktı. "*Karım da karım*, diyorum, kızım. Nasrettin Hoca'ya gölün maya tutup tutmayacağını sormuşlar. *Karım tutar derse tutar*, demiş."

İşte, buna kahkahayla güldüm. Çünkü her kelimesinden sonra yüzümün bir köşesine öpücük bırakıyordu. Kolları sıkıca bedenime sarmalanmıştı. Kahkahalarımın arasından zorla, "Murathan," dedim. "Dur."

Durmadı, öpmeye devam etti. Ben ise kahkaha atmaya. Dinlemeliydi. İdrar kesemde yeterince baskı vardı. "Dur!" dedim ama yine durmadı. Gerçekten durmalıydı. Ellerinden ve dudaklarından uzaklaşmak için çırpınıyordum ama gülmeme de engel olamıyordum. Kahkaham ve öpücükleri arttı. Sonra bir şey oldu.

Utanç verici bir şey.

Alt kısımda beliren sıcaklık ve ıslaklık...

O hâlâ devam etme derdindeydi ama bu, benim durduramayacağım kahkahama engel olacak tek şeydi. "Dur! Dur!" dedim panikle.

İfademi görünce durdu. Bakıştık. Birkaç saniye sonra olan şeyi fark etti. Benim istediğim tek şey ise evi sırtlanıp, çocuğumu da alarak buradan gitmekti. Zordu işte hamilelik. İnsan istediği gibi gülemiyordu bile. Kahkaha atayım derken altıma işemiştim!

Birkaç saniye göz kırpıştırarak bordo, bol şortumun ıslanan noktasına baktı. Oysa hepsini bırakmamıştım. Azıcık gitmişti ama gözünden asla kaçmazdı. Çaresizce, kalan kısmı hâlâ içinde tutma derdindeydim. Son bir gurur gösterisiydi. Utançla ellerimi yüzüme kapadım. "Boşa beni," diyen sesim çaresizlik dolu bir utanç içindeydi. "Lütfen, şu an boşa beni. Kaç benden, canını kurtar."

Güldü. Ciddi ciddi buna da güldü. Hem de devasa bir kahkaha atarak.

"Allah'tan altına işediğin hâllere çok önceden hâkimiz."

Evi sırtlanmaya devam ediyordum. Ellerim hâlâ yüzümdeyken kucağından kalkmak için son gücümle direndim. Bu defa başarılı da oldum çünkü bırakmıştı. Kendime inanamıyordum. Ellerimi yüzümden çektiğimde bakışlarım şiş karnıma takıldı. Karnımdan işediğim kısmı göremiyordum çok şükür ama bu, gerçekleri değiştirmiyordu. Oğluma en ters bakışımı attım. *Alt kısma bu kadar baskı yapmak zorunda mıydın yani çocuğum?*

Sana benziyor, dedi soldaki melek. *Babasına benzese bu pisliğe izin vermezdi. Bu tam senin işin.*

Sanki isteyerek mi yaptı sanki, diye çıkıştı sağdaki melek. *Hamile!*

Sana da bir şey söylenmiyor, diye sağdakine çıkıştı soldaki melek. *Ne desek bağırıyorsun. Hayırlısıyla bir doğursaydık da kurtulsaydık. İçim şişti be!*

İkisine de katılıyordum. Büyük bir utançla yataktan kalkıp banyoya koşma derdindeydim ama Murathan'ın kolları anında bedenime dolanınca yapamadım. *Bir ton olmuşsun,* demeden Seyit Onbaşı misali kucakladı beni. "Dokunma, dur," dedim daha büyük bir utançla. "Önce banyo yapmam lazım. İğrenirsin böyle."

"Saçmalama," deyişi bu defa netti. Saçlarıma art arda öpücükler bıraktı. Odadan çıkıp banyoya ilerlediğini gördüğümde ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"*Götünü çamaşır suyuyla yıkayacağım,* deme. Ağlarım."

Yapabilirdi. Hatta kıçıma çamaşır suyu bile dökebilirdi. Beklerdim. Malum, kocam temizlik ve düzen hastası bir manyaktı.

Bu defa attığı kahkaha devasaydı. Hatta öyle ki banyonun kapısından girmekte zorlandı. Kucağında ben varken, durup kendini toparlamaya çalıştı. Kahkahalarının arasından zorlukla, "Ben de salacağım şimdi," dedi. "Ne olur, sus."

Artık şaşkın bir utanç içindeydim.

"Komik mi?"

Gülerek başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. İlerleyip beni banyonun ortasına bıraktı. Gülüşünü toparlamaya çalışırken duşa ilerlediğini gördüm. Ellerim yine yüzüme ilerledi. Utançla kapadım. "Sen çık, ben yıkanırım," derken sesim ağlamaklıydı.

Umursamadan suyu ayarladı. Küçük bir çocuk gibi dudak büzüp karnıma baktım. Üzerimdeki beyaz, bol tişörtün eteklerini çekiştirdim. Şu an oğluma biraz kırgındım. Babasının önünde bunu yapmalı mıydık yani? Suyu ayarladığında bana döndü. Tişörtümü kavrayıp çıkardı. Hamile değilken bile sütyen takmayan ben, karnım burnuma değerken tabii ki takmayacaktım. Karşısında tüm çıplaklığımla kaldım.

"Artık seksi değilim, değil mi?" diye homurdandım.

Çapkınca gülüp, "Saçmalama," dedi.

"Öyle," dedim içli içli. "Yarım dünya oldum. Sürekli ağlayıp bağırıyorum. Altıma bile işiyorum."

"Senin parmağının ucu bile bana değse benim libidom kaynar. Gökçen."

"Yalancı!"

Kaç aydır sürünüyordum. Artık istesem de beni dinlemez, doğuma kadar bir şey yapmazdı. Her şey bitmişti.

Cevap vermedi. Onun yerine yüzümü avuçlayıp alnıma derin bir öpücük bıraktı. Sonra ise kolu çıplak belime dolandı. Kendine çekemedi. Arada muazzam bir göbek vardı. Ama sıcak nefesi kulağıma değiyordu. Parmakları şortumun kenarlarını kavradı ve çamaşırımla birlikte aşağıya çekti. "Doğumdan sonra..." diye mırıldandı aynı saniyelerde. "Şu irademin çeyreğini bile göremeyeceksin, Gökçen." Dudakları boynuma derin bir öpücük bıraktı ama farklıydı. Dudakları ne zaman şefkatli ne zaman ateşliydi, ayırabiliyordum. Şu an yanıyor ve yakıyorlardı. "Tenini tenimden bir saniye dahi ayırırsam namerdim."

Bir elim omzuna dolandı. Başım ise boynuna yer açmak için diğer yana eğildi. "Büyük iddialar," dedim. "O zaman da oğluna bakmaktan bize bakmazsın sen."

Boynuma içimi kıpırdatan bir öpücük daha bırakıp ayrıldı ama ellerini üzerimden çekmedi. Artık tam anlamıyla çıplaktım. Kucaklayıp banyonun içine ilerletti. Ben öylece dikilirken sıcak suyu başıma tuttu. Amaçsızca dikilip temizliğini bitirmesini bekledim. Bakışlarım hâlâ utanç içinde yerdeydi.

Bu hâlimi gördüğünden olsa gerek, "Diyelim ki yaşlandık ve ben altıma yaptım. Beni yıkamayacak mısın?" dedi. Elime duş başlığını verdi. En uysal hâlimle başıma tuttum. Gözlerimi kapatıp saçlarımı köpükleme işini bitirmesini bekledim.

"Hayır," dedim en net şekilde. "Hasta bezi denen bir şey var. Ona yap ne yapacaksan. Sonra atarız."

Elleri köpüklü gözlerimi sildi. "Çok hayırlı bir evlilik yapmışım," dedi. "Aferin bana." Sesinde yalandan büründüğü bir üzüntü vardı.

Gülerek, "Şaka şaka," dedim. "Ben seni başka birinin eline bırakır mıyım kocam? Sen utanmadan ne yapacaksan yap, hallederiz."

Duş başlığını elimden alıp, "Çok sağ ol," dedi. "Nasıl rahatladım, anlatamam."

Gözlerimi zorla araladığımda elleri karnımdaydı. Her defasında bir mucizeye bakar gibi izliyordu. Suyu karnıma tuttuğunu fark ettiğinde omuzlarıma doğru kaldırdı. En ufak şeyden bile bebeğin rahatsız olacağını düşünüyordu. Diğer eli karnımın üzerinde gezinmeye devam etti. Dudaklarında beliren minik bir tebessüm vardı. Karnıma bile böyle büyük bir sevgiyle dokunuyorsa oğlumuz doğduğunda ona nasıl bakacağını hayal etmeden edemiyordum. Murathan Karakurt güzel bir adamdı. Murathan Karakurt güzel de bir baba olacaktı. Oğlum, babasının elini üzerinde hissettiği an hareketlenmeye başlamıştı. Eline gelen sert darbe karşısında Murathan'ın gülüşü tüm yüzüne yayıldı. Ama kısa bir andı. Anında yeniden panikledi. Kehribarlar beni buldu.

"Sudan mı korktu?"

Gülümseyip, "Saçmalam," dedim.

Eli hâlâ aynı noktadaydı. Yusuf Ali bir tekme daha attı. Ya hiperaktif ya da sinirli olacaktı. Bu kadar hareket ve tekme normal değildi. Bazen midemi öyle sıkıştırıyordu ki nefes alamıyordum. Bazen ise darbelerden az önceki gibi alt bölgeler nasibini alıyordu.

"Yine tekmeledi," dedi Murathan. Sık sık bu tekmeleri yakalamaya çalışıyordu. Elini üzerinden çekmiyor, konuşup bildiği şeyleri anlatıyordu. *Sesimi unutmasın,* diyordu her seferinde. *Seni tanıdığı kadar beni de tanısın.*

Başarmıştı. Yusuf Ali, babasının sesini diğer herkesin sesinden ayırıyordu.

İçimde sıcak iklimlerden gelen bir rüzgâr esintisi bırakıyordu bu hâlleri. Hep sert dururdu, küçükken bile. Her hâlini bildiğimi sanırdım ama Pamuk da Gökçen de ilk defa onu bu denli hevesli ve heyecanlı görüyordu. Kepçük'e en çok Komutan Karakurt olmak yakışmıştı. Komutan Karakurt'a ise baba olmak.

"Sen varsın diye heyecanlı," derken elim saçına uzandı. Bir tutam ıslanmış, alnına düşmüştü. "Sen ne zaman dokunsan hareketleniyor, farkında değil misin?"

Yüzü ışıldadı. "Hiç bu kadar sert değildi," dedi sadece. Bakışları yine karnıma eğildi. "Çok, çok netti." Bu noktada yine panikledi. "Doğacak mı acaba?"

Elim hâlâ saçındayken gözlerimi devirdim.

"Ne alaka, Murathan?"

"*Doktor erken olabilir, hareketlenmelere dikkat et,* demedi mi?"

"Demedi."

"Ya ne dedi?"

"*Çok ani hareket etme*, dedi." Elini kavrayıp duş başlığını yüzüne çevirdim. "Ayrıca ben de doktorum. Farkında mısın?"

İrkilerek geriledi ama yemedi. Elimden sıyrılıp duş başlığını yeniden kontrol altına aldı. "İki dakika kudurma." Suyu vücudumda son kez gezdirip kapadı. Ben öylece dikilirken benden daha fazla ıslanmış bir hâlde geriledi. Dolaptan bornozu alıp bana giydirdi ama önünü kapatamadı çünkü kapanmıyordu. Saçlarıma da bir havlu sarıp beni yeniden kucağına aldı. "Artık şu hastaneden izin alacak mısın?"

Hâlâ çalışıyor olmam yüreğine indiriyordu. Kollarımı boynuna dolayıp yeniçeri misali havlu sarılı başımı omzuna yasladım.

"Bir hafta daha gitmem lazım. Diğer doktor izinde."

"Siktirmesin belasını!" dedi anında. Sinirleniyordu. Tavsiyem, Murathan onu yakalayıp, evinden yaka paça çıkarmadan doktor arkadaşın buraya gelmesiydi. Çünkü yapardı, emindim. Dedikleri de bunu doğrular nitelikteydi. "Neredeyse bulup getiririm. Doğuruyoruz burada. Onu mu bekleyeceğiz?"

Gülerek, "Sakinleş, kocacığım," dedim.

Yatak odasına geldiğimizde makyaj masamın önündeki sandalyeye oturttu beni. Dolaba ilerledi. İkimizin de iş için hazırlanması gerekiyordu. Ama benim bir de ek mesaim vardı. *Aybüke'ye sürpriz kına gecesi hazırlamak gibi yoğun bir mesai.* İki hafta sonra düğünleri vardı. Süleyman'ın memleketi olan Malatya'ya gidecektik ama ondan önce kendi aramızda bir kına gecesi yapmalıydık. Kendisi hiç istemese bile buna mecburdu. Kaçışı yoktu. Tabii, onun bundan henüz haberi yoktu. Kadını kına gecesine asla ikna edememiştik. Mecburen gizlice ayarlamak zorunda kalmıştık.

Artık kendi kına gecesine zorla katılacaktı.

Havluyu kavrayıp, saçlarımı kurularken bakışlarımı ona çevirdim. "Akşamki görevini biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

Havluyu saçlarımdan sıyırdı. Omzuma dökülen ıslak saçlarımı sırtıma doğru toplarken tarağa uzandı. Timle birlikte Aybüke'yi ayarladığımız bir mekâna getireceklerdi. Biz önce iş, daha sonra hazırlıklar içinde olacağımız için dikkat çekmeden onu oraya getirmenin tek yolu buydu.

"Ben karışmam," derken yine Komutan Karakurt'tu. "Süleyman'a dedim. Halledecek."

"Pardon da siz gelmiyor musunuz?"

Saçlarımı taramaya başlamıştı. "Kızım, bizim kına gecesinde ne işimiz var?" dedi. "Aybüke'yi götürür, daha sonra da bize geçeriz. Burada takılırız."

Karşımdaki aynaya baktım. Hemen arkamda, dikkatle saçlarımı tarıyordu. Gözlerim kısıldı.

"Ya aniden doğurursam?"

Göz ucuyla bakıp yeniden saçlarıma yoğunlaştı. Her teliyle ilgilenmek zorundaymış gibi büyük bir dikkat içindeydi. Bunu ne zaman yapsa içim eriyordu.

"Gece boyu başından ayrılmamamı istiyorsan böyle devam et."

Gülüşüm soldu. Zaten yanımda olduğu her an doğuracakmışım gibi panikti. Bir de kına gecesinde çekemezdim. "Aman, iyi be. Tamam, sakın gelme," diyerek işin içinden sıyrıldım.

Saçlarımı taramaya devam ederken makyaj masasının sol köşesinde oğlumun minik zıbınlarından birini gördüm. Gülüşüm tüm yüzüme yayıldı. İçimde patlayan sevgi ise devasaydı. Buna ne aşk denirdi ne de sadece sevgi. Çok başka bir aidiyetti. Senden beslenerek, can alarak bir hayat içinde büyüyordu. İnsan, yüreğinde büyüttüğü hislere dahi tutkuyla bağlanan bir canlıydı. İçinde büyüttüğü cana ne denli bağlanacağını anlatacak kelime yoktu zannımca.

Beyaz zıbına uzandım. Göğsünde minik bir zürafa vardı. Minicik zıbına kocaman bir tebessümle baktım. "Bu neden burada?" diye sordum.

Odasındaki dolaba yerleştirdiğime emindim. Hemen yanımızda kalan küçük oda eskiden ütü masası ve ıvır zıvırın olduğu alandı. Şimdiyse Yusuf Ali'nin odasıydı. Oğlumun büyük bir beşiği ve dolabı vardı. Daha geçen hafta gelmişti. Murathan görevde olduğu için her şeyi ben yerleştirmek zorunda kalmıştım ama aldığımız ve daha şimdiden hediye gelen kıyafetleri ona saklamıştım. Her göreve gittiğinde aklının bizde, kaçırdıklarında olduğuna emindim. Geldiğinde odaya, minik yatağa ve dolaba bakan gözleri içimi titretmeye yetmişti. Onun da bir dokunuşu olsun diye yerleştirmediğim kıyafetleri özenle yerleştirdiğini gördüğümde içim gitmişti.

Zıbına odaklanan aşk dolu bakışlarım sürüyordu. Yusuf Ali bir tekme daha attı. Varlığını belli etti. Bakışlarımı çıplak karnıma eğildi. Hareketlenme, denizdeki minik bir dalga gibiydi. Gülüşüm ise büyük bir sevgiyle harmanlanmıştı.

"Kolunun biri uzun, biri kısa," dedi benim huylu bey. "Değiştirmeye götüreceğim."

Zıbını göğsümden çekip kollarına baktım. Aynı görünüyordu. "Hayır, aynı," dedim boş boş.

Oldukça ciddiydi. Saçlarımla işi bitince, tarağı bırakıp zıbını elimden aldı. Ortadan katlayıp kollarını birbirine denk düşürdü. Ucunda kalan minicik bir farklılığı işaret etti. "Bak, gördün mü? Eşit değil." Zıbını minik omuzlarından

tutarak kendi göz hizasına getirdi. Oğlumuz doğmuş da ona bakıyormuş gibi keyifle bakıyordu. "Baban halledecek evlat, merak etme."

Şaşkınlıklar içindeyim, demek isterdim ama artık şaşırmıyordum. Adamın babalık damarı inanılmazdı. Hep bu anı beklemiş gibiydi.

"Pardon da neyi halledeceksin? Minik bir fark var. Bunu değiştirmeye götürsen mağaza sahibi yüzüne tükürür."

"Pamuk, neresi minik? Şuna bak!" derken zıbının kol kısmını gözüme sokarak beni ikna etme derdindeydi. "Bir ucu Hanya'da, bir ucu Konya'da. Ayrıca yüzde yüz pamuk değil. Kim aldı bunu?"

En uyuz olduğum pimpirikli anneler gibiydi. Kimseyi kınamamak, hayatta alınacak ilk dersti. Sandalyeden kalkıp dolaba ilerledim. "İki numaralı canım görümcem, Gülhan gönderdi," dedim.

"Ablalarım şaşırtmıyor," diye homurdandı.

"Şüphesiz ki siz erkek kardeşler insanlık ibret alsın diye yaratıldınız. Nankörler!"

İç çamaşırlarımı aldım. Ağır ağır giymeye çalıştım ama eğilmek zordu. Yatağa ilerledim. Otururak giymeliydim. Ama yine olmadı. Duygusallık ve gerginlik aynı anda kanımda patladı. Anlamsız bir duygu değişimiydi. Çamaşırı giymeye çalışırken ağlamam çok anlamsızdı. "Giyemiyorum!" diye yükseldim. "O kadar şiştim ki donumu bile giyemiyorum!" Ağlayışım şiddetlendi. "Doğuracağım şuraya, bana ne!"

Alışkındı. Yanımda belirmişti. Köşeye savurduğum çamaşırımı alıp giydirdi. "Sen çocuğumuzu içeride tut. Ben yapman gereken her şeyi yaparım," derken sütyeni giydirmeye başladı. Göğüslerim fazlasıyla şişti. Bu noktada dudaklarında arsız bir tebessüm belirdi. "Artık doksanlar. Bu defa eminim."

Burnumu çekip, "Senin değil, çocuğumun rızkı," dedim.

Buna gülmüştü. "Evlat dağdan gelip bağdakini mi kovacak, ha? İşte, o sıkar." Dolaba ilerledi. "Hangisini giyeceksin?" derken elbiseleri kastediyordu. Artık efil efil elbiseler giymek daha rahattı. Gözüme dizlerimde biten kırmızı elbise takıldı.

"Kırmızı."

Alıp bana doğru ilerledi. Elimden tutup ayağa kaldırdı. Elbiseyi giydirip göğüs kısmındaki üç düğmeyi kapadı ama geri gitmedi. İçimde tuttuğum, ona söylemediğim düşüncelerin gerginliğini hissediyor gibiydi. Doğum yaklaştıkça daha da geriliyordum. Gerdanıma derin bir öpücük bıraktı. "Bir, sen gördüğüm en iyi anne olacaksın," diye mırıldandı. Dudakları yanağıma ilerledi. "İki, istediğin kadar kilo al. Büyüyen her zerrene âşık olmaya devam

ederim." Nazlı nazlı süzüldüğümü gördüğünde bir öpücük de diğer yanağıma bıraktı. "Ve üç, kırmızı çok yakıştı. Çıkar şunu."

Güldüm. O ise daha çok öptü. Daha çok sarıldı. Saçlarımı kurulad. Ördü. Ucuna kendi bileğindeki tokamı taktı. Kamuflajını giyerken de ben ona yardım ettim. Yardım dediğim palaskasını uzatmaktı. Yeterliydi. Her sabahki rutinimizde ilerledi her şey. O kahvaltı yapmadı ama bana zorla yaptırdı. Kullanmam gereken ilaçları verdi. Eğilemiyorum diye ayakkabılarımı giymeme yardım etti ve kıymetli *Maserati*'mizle işe bıraktı.

Çocuk doğduktan sonra bu arabada gerçekleştirmek istediği malum hayallerinden bahsetti. Hepsini dinledim. Arada yükseldim. Camı açamadığım için ağladım. Ama arabadan inerken dudağına minik bir öpücük bırakmayı ihmal etmedim. Stresliydim lakin kendime kurduğum yeni dünya işte bu kadardı.

Ben, oğlum ve sevdiğim adam. Küçük ama huzur dolu bir dünyaydı.

Önündeki büyük alanda koşan askerlerin arasında ağır ağır geziniyordu Murathan. Elleri sırtında, bordo beresi başındaydı. Kaşları ise her zamanki gibi son derece çatıktı. Her bir asker, kolunda başka bir asker arkadaşını taşıyordu. Bir askerin önce kendisinin, daha sonra da kolunda taşıdığı askerin düştüğünü gördüğünde, bütün askeriyede yankılanacak bir şiddetle kükredi:

"Kalk yerden, lan!"

İki asker de yan yana düşmüştü. Toparlanmaya çalışıyorlardı ama Murathan izin vermedi. Yaralı numarası yapan askeri geri itip arkadaşını taşıması gerektiği hâlde taşıyamayan askerin yakasından kavradı. Şiddetli bir sinirle yerden kaldırdı.

"Kim için savaşıyorsun lan sen burada? Söyle! Kim için?"

Zorla yutkundu asker. "Vatanım, komutanım," dedi.

Başını aşağı yukarı salladı Murathan. Tuttuğu yakayı daha da sıktı.

"Bir de?"

"Yanımdaki silah arkadaşım, komutanım."

"O zaman adamakıllı savaş!" derken tuttuğu yakayı bıraktı. Asker sendeler gibi olmuş ama hemen toparlamıştı. Karşısında alev gibi bakan kehribarlardan bakışlarını koparmadı. Gözü titrerse Komutan Karakurt'un acımayacağını biliyordu.

"Sen ölürsen silah arkadaşın da ölür!" diye kükrerken parmağı o ve yanındaki asker arasında gidip geldi. "Sen onu taşırken düşersen ikiniz de ölür-

sünüz! Silah arkadaşının yarası varsa sen onun yerine de koşacaksın. Onun yerine de savaşacaksın. *Ayağım tökezledi, düştüm, yoruldum,* diye bir şey yok!"

İkisi de aynı anda, "Emredersiniz, komutanım!" diye bağırdı. Murathan başıyla *devam edin* işareti verdiğinde yaralı numarası yapan yeniden tüm ağırlığını arkadaşına verdi. Az önce düşen asker daha büyük bir hırsla koşmaya başladı. Yeşil tişörtünün gövdesinde beliren dev bir ter izi vardı.

Murathan ellerini palaskasına atıp, ters bir ifadeyle onları izlemeye devam ederken bu görüntüyü alanın en uzak köşesinden izleyen Barut Timi'nin yüzünde bıkkın bir ifade vardı.

"Karakurt gazabı sabah mesaisinde," diye homurdan kişi Zülfikar oldu.

Barbaros başını aşağı yukarı sallayıp, onaylarken dertli bir nefes vermişti. "Hayırlısıyla şu Gökçen yenge bir doğursaydı... Yoksa biz askeriye olarak doğuracağız." Bir dertli nefes daha verdi. "Adam ağzımıza kürekle sıçtı."

"İlk evlendiği zaman ne güzeldi," dedi Zülfikar içli içli. "Minnoş mu minnoş bir adamdı. Şimdi yine en başa döndük."

"Evlenmeden önce de bir iki kere öyle zamanları olmuştu, hatırlıyor musunuz komutanlarım?" dedi Alican.

Dertliydi Barbaros. "He la," dedi derdini sesine de yansıtarak. "Diyorum size hep, çocuktan. Şu yeğen bir doğsun, o zaman rahatlayacağız."

"Salak salak konuşmayın!" diye çıkışan Aybüke'ydi. "Murathan Komutan'ım duymasın dediklerinizi yoksa yine bir hafta kredi kartıyla çekpas yaparsınız."

"Aybüke'm doğru söylüyor," diyerek onayladı Süleyman.

"Madem doğru söylüyor, sen niye bizi onaylıyorsun, lan?" diye yükseldi Barbaros. "Mal mıyız biz? Herhâlde biliyoruz doğru dediğini."

Şaşkındı Süleyman. Bu yükselişi karşısında boş boş baktı.

Aynı saniyelerde Hasan, Zülfikar'ın yanında belirmişti. Elindeki zeytinli poğaçayı kemiriyordu. Zülfikar'a en ters bakışını atarak poğaçasından bir lokma aldı. Artık bazı şeyleri kabullenmiş, daha doğrusu kabullenmek zorunda kalmıştı ama yine de içinden atamadığı bir hınç vardı. Şerefsiz olarak bildiği Zülfikar'ın Duru'yu aldatacağına ve birkaç ay içinde ayrılacaklarına oldukça emindi. Ama Zülfikar harbi adam çıkmıştı, İnatla da adam olmaya devam ediyor, Hasan'ın canını daha da sıkıyordu.

"Günaydın, Hasan abi," dedi Zülfikar büyük bir saygıyla.

"He, aynen, ondan," diye huysuz bir cevap aldı ama umursamadı. Artık bazı şeylere alışıyordu. Hasan'ın bakışları ise Murathan'a takıldı. "Neye bakıyorsunuz öyle? Ne oldu?"

Kimse cevap vermeyince, Zülfikar duruma el atıp, "Kayınçom size bir şey soruyor," dedi. "Cevaplasanıza."

Hasan'ın açık ağzına giden poğaça havada kaldı. Dudakları keyifsizce kapandı. En ters bakışıyla Zülfikar'a döndü.

"Lan, ben sana kaç kere *bana şöyle deme*, dedim?"

Şaşkındı Zülfikar. "Ne diyeyim, abi?" dedi. "*Baldızım* mı diyeyim?"

"Ebenin a-" diye yükselecek oldu Hasan ama Aybüke'yi fark edince susmak zorunda kaldı.

"Yav, siz de gereksiz gerginlik yaratmayın artık, Allah kitap aşkına," diye yükseldi Barbaros. "Zaten Murathan Komutan'ım yüksek gerilim hattı gibi geziyor. Bir de sizinle mi uğraşacağız? Hasan abi! Yeter, ha! Bıktık artık. Ya çekip vur ya da kabullen. Bu nedir ya? Kanuni bile Mohaç'ı bir saatte fethetmiş, sen kaç aydır kabullenemedin tek bir olayı. Valla yeter ya!"

Kaşları çatıldı Hasan'ın. Bu yükselişi Zülfikar da dâhil kimse beklemiyordu. Herkesin bakışları ona döndü. Şaşkınca göz kırpıştırdılar. "Ne diyorsun, lan?" diyen Zülfikar oldu. "Ne biçim konuşuyorsun Hasan abimle?"

Daha da yükseldi Barbaros. "Al Hasan abini, götüne sok o zaman, birader!" dedi. "Buna da iyilik yaramıyor."

Alican elini dudaklarına kapatmış, hepsini endişe dolu bakışlarla izliyordu. Aybüke dahi şaşkınlıkla bu yükselişi izlerken cevap veren Süleyman oldu:

"Sen hayırdır? Murathan Komutan'ımı boş ver, o hep böyleydi de sana ne demeli? Kaç haftadır kimseye ağız açtırmıyorsun."

"Açmayın o zaman," dedi huysuzca. Kalın kaşları oldukça çatıktı. "Konuşmayın benimle, kardeşim. Allah Allah!"

Alican'ın bakışları bu tartışmayı daha da kınadı. Eli dudaklarını sıktı. Geriliyordu.

"Derdi ne lan bunun?" dedi Süleyman huysuzca. Kendisini sakinleştirmesi adına Aybüke'ye döndü. "Ne diyor bu?"

Aybüke hafifçe koluna dokunmuştu. *Ne bileyim,* dercesine dudak büzdü. Bu da Süleyman'a yetti. Artık kimsenin ne dediğini bilmesine gerek yoktu.

"Ben biliyorum onun derdini," dedi Zülfikar. Aynı saniyelerde Hasan kolundaki poşetten bir poğaçayı ona uzatmıştı. Aldı. Aralarında oldukça anlamsız bir ilişki vardı. Hasan canına okuyor ama bir şekilde de asla kıyamıyor ve bunu en olmayacak anlarda belli ediyordu. "Evleniyorsunuz ya," derken elindeki poğaça, Süleyman'la Aybüke'yi işaret ediyordu. "Kuduruyor şu an."

Süleyman ve Aybüke boş boş göz kırpıştırdı.

Barbaros'un huysuz bakışı derinleşti. Murathan Komutan'ının kustuğu öfkeyi izliyordu. Onun en azından stres atacak yeri vardı. Bu gariban Barbaros ne yapacaktı?

Alican elini ağzından çekti. "Bu doğru," diyerek Zülfikar Komutan'ını onayladı. "Barbaros Komutan'ım evlenenleri pek sevmez."

"Evliliğe değil!" dedi Barbaros. "Mücadele etmeden yapılan evliliğe karşıyım."

Şaşkındı Süleyman. "Ben mi mücadele etmedim? Üç yıl boyunca götüm çıktı burada." Yine Aybüke'ye döndü. "Çıkmadı mı Aybüke?" diye sordu. "Çıktı!" Cevabı kendisi vermişti. "Ben bugüne dişimle tırnağımla geldim, oğlum! Tavrın kime?"

"Lan, sen dişinle tırnağınla geldin de ben götümle başımla mı geldim?" diye çıkıştı Barbaros. "Ben de emek verdim. Ben de mücadele ettim. Nasıl hepinizin işi aynı anda olur da benim hiçbir işim olmaz, lan? Murathan Komutan'ım evlendi, üstüne bir de çocuk yaptı hatta çocuk neredeyse doğacak. Aşkına eşkıya Süleyman evleniyor. Lan, şu Zülfikar bile o yolda gidiyor." Elleri boğazına dolandı. "Boğun beni! İçinizde biraz Allah korkusu varsa boğun beni!"

Ciddi ciddi kendini boğazladığını gördüklerinde, hepsi aynı anda ellerine yapıştı. Ama Barbaros'un sabrı artık son noktadaydı. Bir baldızdan sonrası gitmiyordu. Süleyman'ın kardeşiyle yapmaya çalıştığı baldızı, annesi Memnune teyzenin memnuniyetsizliği yüzünden vazgeçmişti. Öyle kaynana istemiyordu baldızı. Barbaros bunun yüzünden de Süleyman'a bir parça öfkeliydi.

"Lan, dur!" diye eline yapıştı Zülfikar.

"Komutanım!" diyen Alican da ellerine yapıştı.

Hasan sakince poğaçasını yemeye devam etti.

Süleyman da Barbaros'u durdurmak için ileri atılmıştı ama Barbaros aniden kendi boğazını bırakıp, onun yakasını kavrayınca bocaladı. "Senin anan yüzünden!" dedi dişlerini sıkarak. "Şu an önümde bir baldız kalmış olabilirdi ama hep senin o huysuz anan yüzünden olduğum yerde sayıyorum, it!"

Aybüke, "Bu konuda haklı," diyerek kaynanasına laf sokmayı ihmal etmemişti. Ama yine de durmadı. Diğerleri Süleyman'ı, Barbaros'un elinden kurtarma derdindeyken, o sakince aralarına girip evleneceği adamı şiddetle geri çekti. Barbaros'la Süleyman'ın arasına dikildi. "O bana canlı lazım. Boğacak birini arıyorsan Memnune Hanım'ın adresini mesaj atarım."

Arkada kalan Süleyman şaşkındı. "Aybüke'm, ayıp oluyor, ha," dedi. "O benim annem."

Barbaros onu tutan kollardan uzaklaştı. "Lan, sus," dedi. "Hâlâ konuşuyor. Ağzımıza sıçtı anan."

"Senin baldız, Aybüke'm kadar dişli çıkmadıysa ben ne yapayım?" diye bir savunma yaptı Süleyman.

Sövecek oldu Barbaros ama yine yuttu. Elini burun direğine atıp, ovuştururken bir eli belindeydi. Bu hâlini acıyarak izlediler. Dayanamayan Zülfikar oldu. Elini omzuna doladı. "Oğlum, üzülme bu kadar," dedi. "Hallederiz."

Küskünce omuz silkti Barbaros. Omuzları düştü. "Ben de evleneyim, lan. Ne olur?" En acıklı bakışıyla Süleyman'la Aybüke'ye baktı. "Olmaz mı? Ben de evleneyim lan azıcık."

Siyah, gür kaşları birbirine iyice yaklaştığında Süleyman dayanamadı. "Şu kaşlarını bir araya getirme. Korkuyorum," derken kollarını Barbaros'a dolamıştı. Sırtını sıvazlayarak teselli verdi. "Halledeceğiz, koçum. Merak etme."

Barbaros az önce onu gırtlaklayacaktı ama acısı daha derindi. Dayanamadı. "Bir şey yapın, kardeşlerim," diye sızlandı Süleyman'a. Zülfikar ayrı, Alican ayrı köşeden omuzlarını sıvazladı. Hasan ise en umursamaz şekilde poğaça yemeye devam ediyordu.

"Boş iş." Poğaçasının son lokmasını alıp yuttu. "Evlenince başınız göğe eriyor sanki."

"Ne o?" dedi Aybüke. "Memnun değil misin Hasan abi? Zeynep ablayla bir görüş istersen."

Yan yan baktı Hasan. "Zeynep'imi bu işe karıştırma," dedi. "Yine olsa yine onunla evlenirim ama..." Birbirinden ayrılıp yan yana dikilen Barbaros'la Süleyman'a baktı. "Besmelesiz hiçbir şey yapmayın, oğlum," dedi en ciddi şekilde. Kendisi bunun ceremesini yıllardır çekiyordu. "Bunu bilin, bunu derim." Elindeki boş poşeti çöp kutusu niyetine Zülfikar'ın kamuflajının ön cebine sokuşturup arkasını döndü. Ellerini sırtında bağlayıp ağır ağır uzaklaştı. Arkasında bıraktığı sessizlik kısa sürmüştü. Alican böldü.

"Mete'ye mi üzülsem yoksa Hasan Komutan'ıma mı inanın ki bilemiyorum."

"Asıl bana üzülün," diyen Barbaros da Hasan'ın ardından ilerliyordu. "Hasan abi!" diye bağırdı. "Bah hele az. Kayınbabamla sen konuşsan olur mu? Hasan abi!" Hasan'ın yavaş adımlarının koşar adıma döndüğünü gördüğünde koşmaya başladı. "Hasan abi!" deyişi artık daha şiddetliydi. "Bari sen yardım et, Hasan abi!"

Hasan artık koşuyordu ama Barbaros, "Bilge'yle evlenince Mete'yi evlatlık alırız," dediğinde durdu. Teklif oldukça cazipti. Barbaros gelip kolunu omzuna doladığında artık ilgiyle yüzüne bakıyordu.

Güneş yüzünden bu görüntüyü kısık gözlerle izleyen Alican, "Mete yine ne yaptı?" diye sordu.

Aybüke, "Masa örtülerini yıkatma sırası ondaymış," diye cevapladı. "Herkesten parayla toplamış."

Zülfikar, Mete'den yanaydı. "Haklı çocuk," dedi. "Bedavaya iş mi yapacak?"

Murathan aniden, "Ne oluyor lan orada?" diye kükrediğinde hepsi hazır ola geçti. Alandan çıkmış, kaşlarını çatarak onlara doğru geliyordu. Aralarında dört adım kala durdu. "Siz orada ne yapıyorsunuz iki saattir? İşiniz gücünüz yok mu lan?"

"Benim var!" diye kükredi Zülfikar. Ne işi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu oysa. "Hemen gidiyorum." Selam verip, uzaklaşırken aval aval bakan Alican'ı da ensesinden kavradı. "Onun da var." İkisi de Karakurt gazabından koşar adım kaçarken geriye sadece Süleyman ve Aybüke kalmıştı. Bakıştılar. Zorlukla yutkundu Süleyman.

"Aybüke..." diye mırıldandı. "İşimiz var mı? *Var*, de."

Aybüke yerine Murathan, "Var," diye cevapladı. "Akşama tim olarak yemeğe çıkıyoruz. Gidip diğerlerine de söyleyin, hazır olsunlar."

"Ne yemeği?" dedi Süleyman. Oysa ne olduğunu pekâlâ biliyordu.

"*Canım öyle istedi* yemeği," diye bir cevap aldı. Murathan daha fazla açıklama yapmadan geriledi ve uzaklaştı.

"Barbo haklı," dedi Süleyman. "Gökçen yenge hayırlısıyla doğurup sinirini biraz alsa bari. Yoksa hepimizin götüne kazık sokacak."

Gülmüştü Aybüke. "Murathan Komutan'ım hep böyleydi," dedi. "Abartmayın. Hem Gökçen ne alaka?"

İmalı bir bakışla baktı Süleyman. "Sence?" diyerek tek kaşını kaldırdı. "Senin sinirini alan aktivitelerle aynı alaka olabilir mi?"

Haklıydı. Aybüke artık pek bir sakindi. Kolay sinirlenmiyor, gergin cevaplar vermiyordu. Sessizliği hâlâ bakiydi ama aşk gönlünde büyümeye başladığı andan beri kalbi eskisi kadar sızlamıyordu. Belki de aşk tam olarak böyle bir mucizeydi. Ayrıca gergin olduğu anlarda sakinleşmesi için Süleyman'ın fazla etkili yöntemleri vardı. Karşı koyamayacağı etkiler. Çoğu şeye *ben bilmem*, derdi Aybüke ama Süleyman Mercan'ın inanılır gibi bir adam olmadığına emindi. Askeriyenin en ılımlı adamıydı belki de ama en özel an-

larında büründüğü otoriter kişilik, Aybüke'yi her zaman derinden sarsmaya devam edecekti.

Bu anlar Aybüke'nin gardını düşürdüğü tek anlardı. Çünkü bu kollardayken ona hiçbir şey olmayacağına adı gibi emindi. Ama bu, Süleyman'ın karnına şu an minik bir yumruk atmasına engel değildi. "Salak salak konuşma, askeriyedeyiz," derken en ciddi hâlindeydi. Süleyman aldığı yumrukla sırıtarak, gerilerken o askeriyeye doğru ilerledi.

"Hemen pençelerini çıkarma be dağ çiçeğim, dur," diyerek Süleyman da peşine takılmıştı.

Aldığı hiçbir yumruk umurunda değildi. Sevdasını kalbinde büyütüp özenle karşısındaki kadına sunmuştu. *Benim bu tohumu ekecek toprağım yok,* demişti Aybüke ama o durmamıştı. Kendi gönlünden toprak alarak ona sunmuş, özenle büyüttüğü sevda çiçeğini Aybüke'nin yüreğine ekmişti. Solmayacağına, ona doğru dönen bir günebakan olarak büyüyeceğine emindi. Öyle de olmuştu.

Aybüke seri adımlarla ilerlerken yanına vardı. "İki hafta sonra karımsın," dedi. "Bakalım o zaman nereye kaçacaksın?"

Aybüke gülerek, "Kaçmam belki," dedi.

Süleyman da güldü. "Kaçamazsın tabii," dedi. "Bulurum."

Aybüke'nin gülüşü derinleşti.

"Bulursun, bilirim."

Süleyman bu gülüşe daha fazla dayanamadı. Kolunu Aybüke'ye dolayacak, yandan sarılacaktı ama Aybüke izin vermedi. Askerî üniforma üzerinde olduğu ve bu sınırlar içinde bulunduğu sürece her işinde olduğu gibi aşk hayatında da ciddiydi. "Komutanlar görecek, dur!" derken bu defa Süleyman'a savurduğu yumruk ağır ve aniydi. Denk geldiği kısım ise karnı değil, burnu olmuştu.

Süleyman sendeleyerek bir adım geriledi. Eli burnuna gitti. Aybüke ise bu ani refleksinden dolayı şaşkındı. Ama asıl şaşkınlığı Süleyman'ın burnundan akan kanı gördüğünde yaşadı. Elinin düzü gibi tersinin de ayarı yoktu. İleri atıldı. Şu saniyeden sonra Aybüke değil, dağ çiçeğiydi.

"Süleyman! İyi misin?"

Elini burnundan çekip parmak ucuyla burnundan akan kanı sildi Süleyman. Oldukça ifadesizdi.

"Özür dilerim," dedi Aybüke panikle. Kendi parmaklarıyla hafifçe akan kanı sildi. "Gerçekten çok özür dilerim."

"İyi ki cilveleşelim dedik be dağ çiçeğim."

...m, mahcup ve sinirliydi Aybüke. Cebinden çıkardığı peçeteyle ...an akan kanı silip, bir şey olup olmadığını kontrol etti. "Ama sana *askeriyede bana yaklaşma,* dedim. Yok işte elimin ayarı!" Bu noktada ...arı düştü. "İyi misin?"

...üzüldü Süleyman. Ellerini kendi bedeninden çekmiş, bütün kontrolü ...ke'ye bırakmıştı. "Bilmem," dedi. "Bir kere öpersen iyi olup olmadığımı ...arım."

Ciddileşti Aybüke. Ellerini Süleyman'ın yüzünden geri çekti. "Şaka gibi ...amsın. *Askeriyedeyiz,* diyorum, sen bana hâlâ ne diyorsun!" Kolundan ...tup ilerletti. "Yürü!"

"Nereye? Boş oda mı arıyoruz?" Cevap vermeden ilerletti Aybüke. "İki hafta sonra düğünümüz var. Ya burnum yamuk kalırsa?"

"O düğüne bütün yüzün yamuk katılmak istemiyorsan sus da yürü, Süleyman."

"Seni anneme söyleyeceğim."

"Aman, ne kadar korktum."

Güldü Süleyman. Aybüke'yi dinlemeden kolunun altına aldı. Burnuna ...kılan peçeteyi umursamadan saçlarına derin bir öpücük bıraktı. Aybüke geri ...tti, o bırakmadı. Aybüke bağırdı, o sırıttı. Ama akşam olup askeriyeden çık...ıkları anda Aybüke sessizce Süleyman'ın kolunun altına sindi. Elini kavrad... ...ıca sarıldı. Kendinde eksik olan ne varsa onun gövdesinde buldu.

"Zeyno! Zeyno!" Kapının ağzında dikilen Hasan kolundaki saat... ...ca baktı. Yediye yaklaştığını gördüğünde öfkesi patladı. "Kız, Zeyn...

"Ay, ne var?" diyerek, yatak odasından salınarak çıkan Zeyn... ...ndi. Kulağına küpesini takmakla meşguldü.

Hasan, eşinin üzerindeki mor, diz hizasında biten elbiseyi bas... ...zdü. Zeynep omuzlarına dökülen saçlarını geri savururken bir ha...

...siniri geçti Hasan'ın. Çapkınca sırıtıp, "Bu ne güzellik?" dedi.

Gülerken süzülmeye devam etti Zeynep. Aybüke'nin kınası için hazırlanmışlardı. Hep birlikte gideceklerdi. Kendi etrafında dönüp, "Olmuş mu?" diye sordu.

Hasan'ın çapkın gülüşü derinleşti. "En güzeli benim karım," dedi. "Gerisi halt etmiş."

Bu cilvesini uygulamalı olarak göstermek için içeri giriyordu ki Mete odasından çıktı. Ağır abi gibi yürüyüp ayakkabılarını aldı. Aynı ağır abi havasında kapıya yöneldi. Hasan'ın gözünün önünden geçip ilerdi. Ama Hasan ensesinden yakalayıp geri çektiğinde bütün havası sönmüştü. "Ya, baba!" diye sızlandı.

"Ne *baba*?" dedi Hasan. "Bizi beklemeden nereye gidiyorsun öyle salına salına. Ben hazır olduğumuzu söyledim mi? Hayırdır?"

Ensesinden köpek yavrusu gibi kavranmış olan Mete'nin elleri merdivene doğru açıldı. "Enişteme!" dedi.

Yüzü düştü Hasan'ın. "Enişten ki-" diyecek oldu ama merdivenin başında Zülfikar'ı görünce duraksadı. Her zamanki gibi sırıtarak kapılarına gelme gafletinden vazgeçmiyordu.

"Selamlar," dedi tam kapıya geldiğinde. "Ne haber, Hasan abi?"

Daha bir saat önce ayrılmışlardı. Nasıl olabilirdi ki? Ama istemese de bazı şeylere alışmak zorunda kalmıştı. Zülfikar her gün bu kapıdaydı. Zeynep sık sık yemeğe çağırıyordu. Aslında şikâyetçi değildi. Seviyordu şerefsizi ama laf sokmadan da duramıyordu. Kini diriydi.

"Seni gördük, daha kötü olduk, Zülküfçüğüm."

Umursamadı Zülfikar. Sırıtarak Mete'nin yanağından makas aldı. Bakışları içeriyi yokluyordu. Duru'nun odasına odaklanmaya çalıştı ama Hasan elini yüzüne yapıştırıp geri itelemişti. "Sen niye geldin, lan?" dedi.

Hacıyatmaz gibi iki adım geri, üç adım öne geldi Zülfikar. "Duru'yu almaya geldim, abi," dedi.

"Niye? Ben kendi bacımı getiremiyor muyum?"

Hâlâ ensesinden tutulan Mete gözlerini devirdi. Babası yaşlandıkça daha da huysuzlaşıyordu. Ayakkabılarını giyen Zeyno, oğlunu Hasan'ın elinden kurtarıp kendi yanına çekti. "Bırak artık şu çocuğun peşini. Sen bana bak," dedi dik dik. "Bende bir farklılık görüyor musun?"

Dışı sakindi ama içten içe panikledi Hasan. Neyi kaçırmıştı? Gözleri, eşinin yüzünde şüpheyle gezindi. Zeynep dik dik baktı, Hasan ise korku dolu bir şüpheyle. Bir noktadan sonra patladı Zeyno. "Ver şu çocuğu!" derken Mete'yi daha da kendine çekmişti. "Seni dolandırmasını bile hak etmiyorsun, salak adam! Sen anca Zülfikar ve Duru'yla uğraş. Bizi hiç görme."

Arkasını dönüp gittiğinde Hasan şaşkındı. "Zeyno..." dedi ama çok geçti. Zeyno topuklularının üzerinde sinirle merdivene doğru ilerliyordu. Geriye dönen Mete babasına en umutsuz bakışını atarak başını iki yana sallamıştı.

Ellerini beline atıp en hayret dolu bakışıyla baktı Hasan. "Lan, ben şimdi ne yaptım?" dedi boş boş.

"Abi, saçları..." diye mırıldandı Zülfikar.

Zülfikar'a döndü. Bir hayli yakınındaydı ama umursamadı.

"Ne olmuş saçına?"

"Uçlarına *ombre* yaptırmış. Görmedim mi?"

Hasan boş boş göz kırpıştırmaya devam etti. "Umre mi yaptırmış?" dedi.

"Ombre, ombre!" diye ikiledi Zülfikar. "Saçlarını boyatmış yani." Hasan'ı sırtından iteledi. "Git, çabuk gönlünü al yengemin. Ailemde kavga istemiyorum."

Hasan anlamsızca ciddiye almıştı. "Ne diyeyim ki lan?" dedi.

"*Senin her hâlin bana öyle güzel ki saçının rengini değiştirdiğinde dahi bendeki güzelliğini geçemez. Bir saç rengi mi seni en güzel yapacak? Sen hep en güzelsin,* de." Sırtından daha da büyük bir güçle iteledi. "Koş, al gönlünü."

Başını aşağı yukarı sallayarak ilerledi Hasan. "Zeyno!" diye bağırıyordu bir yandan da. "Zeyno, her hâlin öyle güzel ki saçlarına, teline, dibine, güzelce dolanmış." Paniği devasaydı. Merdivenin başına vardığında yeniden Zülfikar'a döndü. "Sikerler, ha! Ne oluyordu lan saçlarına?"

Umutsuzca baktı Zülfikar.

"Sen sadece *sen çok güzelsin,* de, Hasan abi."

Hasan başını aşağı yukarı sallayarak ilerledi. Çok derinlerden, "Zeyno!" diyen sesi duyuldu. "Umreli saçlarını deli gönlüme bağlamışsın, çözülmüyor, biliyor musun?"

"Zülküf Kapışmak iş başında," diyerek odasından çıkan Duru'ya çevirdi bakışlarını. Tık, doğmuştu güneşi. Ama ne doğma! Kırmızı, bedenini tamamen saran mini bir elbise içindeydi. Her zamanki isyankâr duruşu kalbine yeterince zararken bir de onu böyle görmek Zülfikar'a yetmişti. Sesli bir ıslık çalma dürtüsüne engel olamadı.

Salınarak, gelirken gülümsedi Duru. Bir elinde tuttuğu topukluları tam Zülfikar'ın önüne geldiğinde yere bıraktı. Zülfikar'ın omzuna tutunarak giymeyi denedi ama hemen dibindeki serseri bakışlar hiç yardımcı olmuyordu. Gülerken, "Önüne bak, Zülfikar Şahin," demek zorunda kaldı. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

Sadece omzundan tutunmasıyla yetinmedi Zülfikar. Ayakkabılarını tamamen giydiği an kolunu ince beline dolayıp müptelası olduğu bedeni kendine çekti. "Önüm, arkam, sağım, solum hep sensen ne yapacağız, Duru Giray?" dedi.

Duru'nun büyüyen gülüşü derindi. Ömründe hiç gülmediği kadar gülüyor, hiç eğlenmediği kadar eğleniyor ve kendini ait olduğu yerde hisse-

diyordu. Çünkü birlikte gülüyor, eğleniyor hatta karakollara düşüyorlardı. *Yapma,* demiyordu Zülfikar. Kavga varsa onunla birlikte giriyordu. *Dur,* demiyordu. *Hak ettiyse sen dur, bana bırak,* diyordu. Hayvanlara birlikte bakıyor, dünyayı gezme planları yapıyorlardı.

O bile ilişkilerinin zorla gideceğini hatta belli bir süre sonra biteceğini düşünmüştü ama yanılmıştı. İkisi de çevrelerine zor ama birbirlerine ılımlıydı. Ve Duru bunca aydır Zülfikar'ın hanesine atacak tek bir eksi puan bulamamıştı. *Abimi karşıma alarak elini tutuyorum,* demişti. Zülfikar ise tuttuğu elin hakkını vermiş, bir saniye bile abisinin önünde başının yere eğilmesine izin vermemişti. Ellerini boynuna dolarken dudağına minik bir öpücük bırakışı bundandı.

Zülfikar tuttuğu elin hakkını verdiği için.

Duru minik bir buse bırakıp, geri çekilecekken Zülfikar izin vermedi. Dudakları dudaklarını tamamen sarmaladı. Minik bir öpücük her defasında olduğu gibi bir yangına dönüşürken topuklular üzerindeki adımları geriledi genç kızın. Dudaklarının üzerindeki dudaklardan zorlukla koptu Duru. "Dur, abim görecek," diyordu ama o da bu dudaklardan kopamıyor, üstüne bir de gülüyordu.

"En fazla götümün diğer yanağına sıkar," dedi Zülfikar. Minicik bir mesafeyle ayrılan dudakları yeniden buluşurken birbirine kenetli bedenleri tamamen evin içine girdi. Topuklu ayakkabıları üzerinde sendeleyen Duru'yu daha sıkı kavramıştı ki dışarıdan duydukları ses, bütün tutkuya ve aralarındaki anlık parlayan aleve tazyikli suyla daldı.

"Duru, Zülküf! Neredesiniz, lan? Hadi, yarım saattir bekliyoruz."

Aynı saniyelerde Duru kenetlendiği bedeni şiddetle geri iteledi. Dudakları ayrılmak zorunda kaldı. Zülfikar sendeleyerek, iki adım gerileyip kapıdan çıktığında çarptığı şey Hasan oldu. Arada beliren kısa süreli sessizlik gerginlik doluydu. Hem de tıka basa.

"Geldik," dedi Duru. "Çantamı unutmuşuz." Durup toparladı. "Yani unutmuşum. Onu almak için dönmüştük." Vestiyere yönelip çantasını aldı. Zülfikar panikten bayılacak noktadayken o bir hayli sakindi. Sarı saçlarını geri savurup, ikisinin önünden geçerek ilerledi. "Önden gidiyorum. Siz gelirsiniz." Topuk tıkırtıları eşliğinde merdivene ilerledi.

Arkasından bakan Hasan şaşkın, Zülfikar ise alev alevdi. Bir zamanlar böyle bir şeye âşık olma isteğini engellemeye çalıştığı anları hatırladı. Delilikten başka bir şey değildi. Sırıtarak, ilerleyecekken Hasan'ın bakışlarını yüzünde fark etti. Bakıştılar. Dışarıdan bir arabanın korna sesi duyuldu. Yine bakıştılar.

"Önden buyur, Hasan abi," dedi Zülfikar saygıyla.

Hasan aynı bakışı sürdürdü. Gergin ve bir o kadar da donuktu. Yönünü tamamen Zülfikar'a çevirip elini yanağına attı. Zülfikar irkilerek gerileyecek oldu ama izin vermedi. Sıkıca çenesini kavradı. "Dudağının kenarında bir şey kalmış, güllerin gülü," derken gözlerindeki donukluk sesine vahşet olarak yansımıştı.

Yutkundu Zülfikar. "Ne kalmış, abi?" dedi.

Hasan'ın bir kaşı havalandı. Kavradığı çeneyi daha da sıktı. "Kırmızı bir şeyler, güllerin gülü," dedi.

Yutkundu Zülfikar. Duru'nun dudağına bıraktığı ateş parçasından kalan ruj izi olmalıydı. "Kan olabilir mi abi?" dedi zorla yutkunurken.

"Bence şu an tam olarak o olacak, Zülfikar."

Artık her darbeye alışkındı Zülfikar. Hasan'ın bakışlarının kararmaya başladığını gördüğü anda çenesindeki elden hızlı bir manevrayla kurtularak merdivene koştu.

Ardından koşan Hasan, "Şimdi siktim belanı!" diye bağırıyordu. "Irz düşmanı, şerefsiz!"

Üçer üçer indiği merdivenin en ucuna gelmişken, "Gönüllü bir eylemdi," diye gerekli cevabı verdi. "Her iki tarafında rıza-" Hasan'ın merdivenin en ucundan üzerine uçtuğunu gördüğünde gerisi gelmedi. Can havliyle kendini kapıdan dışarı atıp arabanın önünde bekleyen Duru'ya koştu. "Beni kurtar!"

Şaşkınca baktı Zeynep ve Duru. Şimdiden arabanın içine oturmuş, bıkkınlıkla camdan kollarını sarkıtan Mete ise ailesinin bu hengâmesine artık alışmıştı. İnsan ailesini seçemiyordu. Bu yüzden ifadesizce izlemeyi tercih etti. Aile de en az coğrafya kadar kaderdi.

Duru arkasına sinen adama ve karşısında kalan abisine şaşkınca baktı. Zeynep, Hasan'ın kolunu kavramıştı ama durdurmaya gücü yetmiyordu. "Ay, dur be adam!" diyebildi sadece. "Yine ne oldu?"

Gözleri yuvalarında dönüyordu Hasan'ın. "Şu ırz düşmanının dudağına bak!" diye yükseldi. "İki dakika boş bıraktık, benim evimde kardeşime yaptığına bak!"

Tüm bakışlar Zülfikar'ın kırmızı dudaklarına döndü. Duru istemsizce dudaklarını dişledi. Zeynep elini alnına attı. Mete ise hâlâ bıkkındı. Camdan sarkıttığı ellerini iki yana açarken, "Salçalı makarna yedikten sonra dudaklarını silmemiş kine," dedi. "Ne var bunda?"

Duru hızla arkasını dönüp parmaklarıyla Zülfikar'ın dudaklarını silmeyi denedi ama yersiz bir çabaydı. Lakin denemeye değerdi. Hasan ise daha da yükseldi. "Kızım, çek şu elini kolunu!" Göğsünden tutan Zeynep'e baktı.

"Zeyno, söyle şunlara çeksinler eli kolu! Zeynep, bak Zeynep, bak! Ne yapıyor bunlar, Zeynep?" Sol gözü seğiriyordu.

Gerilemedi Duru. Hatta sıkıntıyla oflayarak yeniden abisine döndü. "Her taşın altından çıkıp her an dibimizde gezmesen ne yaptığımızı görmez ve böyle kriz geçirmezsin, abi!" Zülfikar'ın elini sıkıca kavradı. "*Özel alan* diye bir şey bırakmadın. Gerçekten yeter artık. Her haltım senin denetiminde. Kusura bakma ama ilişkimi de sana göre yaşayacak değilim." Zülfikar'ı yana doğru çekiştirdi. "Yürü, gidelim."

Hasan şaşkındı ama Zülfikar değildi. Tanıyordu sevdiği kadını. Her defasında demir yumruğunu masaya vurmasını biliyordu ama o yumruğun asıl etkisi kalbineydi. Yine teklemişti. Ne yapacaktı? Yapacak bir şey bulamadı. Elinden kavrayan kadının ardı sıra ilerledi.

"Lan, nereye?" dedi Hasan.

Nikâh dairesine, diyecek oldu Zülfikar ama şu an kıçının bir yanını daha heba etmeyi göze alamayıp sessiz kaldı.

"Ayrı gidiyoruz," dedi Duru. "Sen bazı şeyleri tam anlamıyla kabullenene kadar böyle." Önüne dönüp ilerledi. Tuttuğu eli ise bir saniye olsun bırakmadı. Daha da sokuldu Zülfikar'a. "Yukarıda vurdu mu sana?"

Az önce arkasına sinmemiş gibi göğsü kabardı Zülfikar'ın. "Ne münasebet!" dedi.

"Lan!" diye arkalarından bağıran Hasan umurlarında değildi. "Zeyno, bir şey yap, Zeyno!" diye bağırdı ama Zeyno'nun da umurunda değildi. Bıkmış bir şekilde bakıyordu kocasına.

Mete'nin tabii ki yine cazip bir teklifi vardı. "Bana para verirsen durdururum," dedi.

Hızla elini cebine attı Hasan. "Al!" diye yükseldi. "Donumu bile veririm, canım oğlum!"

Zeynep ellerini kavrayıp durdurmasa gerçekten donunu dahi verebilirdi. Zülfikar ve Duru ise çoktan lojmanın çıkışına varmıştı. Arkalarındaki isyan asla umurlarında değildi. Demir zincirini tamamen abisine bırakmıştı Duru. Artık Hasan kendini istediği yere zincirleyebilirdi.

Zeyno, "Bıktırdın be adam!" diyerek arabaya yöneldiğinde Hasan'ın bakışları hâlâ isyan doluydu.

"Ama Zeyno!" diye ayağını yere vurdu.

"Ne, Zeyno?" diye yüksek gerilimli bir cevap aldı. "Benim saçımı fark etme ama Zülfikar'ın dudağındaki ruju fark et! Hiçbir şeyden utanmıyorsan şu çocuğundan utan!" Hâlâ camdan asılan Mete'yi işaret edip öfkeyle ara-

badan içeri girmişti. Kapıyı kapatıp ön koltuğa kurulduğunda arka camdan bakan oğluyla bakıştı Hasan.

Elini hafifçe salladı Mete. "Beş lira verirsen benden de utanmana gerek kalmaz, baba," dedi.

Omuzları düştü Hasan'ın. Mete'nin başına elini bastırıp kibarca içeri itteledi. "Gir içeri, çocuğum," dedi aynı kibarlığıyla. "Ben asıl sebep olduğum soy için kendimden utanıyorum. Gir içeri."

Zeynep, "Hasan!" diye bağırdığında derin bir nefesle sürücü koltuğuna ilerledi. Oturup kemerini taktığında Zeynep'in isteği, aklından geçen şeyi okur gibiydi. "Arabayı Zülfikar'ın üzerine sürersen seni mahvederim."

Omuzları daha da düştü Hasan'ın. Tam olarak bunu yapacaktı. Hayalleri yıkılıyordu. Arabayı çalıştırdığında Zeynep'in kolları göğsünde bağlı, bacakları diğer yöne eğikti. Bu millî trip pozisyonuydu. Derin bir nefes verdi Hasan. Sinirini yutmaya çalıştı. İlerlemeye başladıktan sonraki birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar. Zeynep çantasından çıkardığı çikolatanın birini kendi yedi. Birini arkadaki oğluna verdi. Birini de tokat atar gibi onun ağzına tepti-ğinde uslu uslu yedi. En sonunda dayanamayan Hasan oldu.

"Ağzını yerim senin, karım!" diye yükseldi. "Nasıl da bakarmış kocasına!"

"Ay, yürü git ya!" diye ters bir cevap aldı.

"Saçına kurban olduğum," dedi Hasan içli içli. "As beni saçının bir teline, gıkım çıkmaz."

Gözlerini devirdi Zeynep. "Aynen," dedi. "Kesin öyledir."

"Ölürüm karımın umrelerine! Kız senin her hâlin güzel bana. Yani saçının ucuna başka renk atınca daha mı güzel olacaksın sanki? Sen hep en güzelsin."

Gülerken gözlerini devirdi Zeynep. Trip atmayı sürdürdü. Hasan coş-tukça coştu. Mete başını yine umutsuzca sağa sola salladı. Giray ailesinin keyfi artık tamamen yerindeydi. Yüzler gülüyor, kahkahalar atılıyordu. Ta ki lojmanın biraz ilerisinde Hasan'ın yeniden Zülfikar'ı görmesi ve üzerine arabayı sürmesine kadar.

Dudaklarımın arasındaki balona üflemeye çalıştım ama nefesim yetmedi. Bir daha denedim, yine yetmedi. Bir daha deneyeceğim anda Bilge elimden almış, masanın üzerine bırakmıştı.

"Biraz daha zorlarsan doğuracaksın, Gökçen."

Haklılık payı vardı. Üflerken kendimi zorladığım için kasıklarım sız-lıyordu; altıma işeyebilirdim. Şükretmeliydiler. "Yardım etmek istiyorum,"

derken yeniden balona uzanmıştım. Bu sefer izin vermeyen Zehra'ydı. Balonu elimden alıp kucağıma bir sepet dolusu halay mendili bıraktı.

"Sen bunları ayır, Gökçen abla. Ben balonu şişiririm."

Tüm tim ve kızlar olarak güzel bir mekânın en üst katındaydık. Aybüke Süleyman'la beraber gelecekti. Dikkat çekmemek için herkes ayrı ayrı gelmişti ama Aybüke hariç hepsi ne için geldiğini biliyordu. Mete alanın ortasındaki balonları kovalıyor, Hasan abi ve Zeynep abla masanın en ucunda tartışıyordu. Zülfikar ve Duru ise diğer uçtaydı. Duyduğuma göre buraya gelmeden önce yine minik bir kaos atlatmışlardı.

Hasan abinin arabayı Zülfikar'ın üzerine sürmesi gibi minik kaoslar.

Bunlar artık Giray ailesi için alışılagelmiş kaoslar olduğu için kimse umursamıyordu. En köşedeki Alican, gelin tahtını ortaya itme derdindeydi. Tahtın ortasında Kanuni Sultan Süleyman misali oturan ise Barbaros'tan başkası değildi. Masanın üzerindeki çerez ve kurabiyeleri kontrol eden Bilge'ye döndü. "Kurban olduğum, hele gel," dedi içli içli. "Gel bir kere yan yana oturalım şuraya. Belki kısmetimiz açılır."

Bilge gülmüştü ama yanakları da anında kızarmıştı. "Barbaros ya," dedi utana sıkıla.

Ama Barbaros utanma duygusunu çoktan yitirmişti. Belki de adamın canına tak etmişti. Bu daha olasıydı. "Kız, gel!" diye diretti.

İsyan eden, üzerinde Barbaros varken tahtı itmeye çalışan Alican oldu. "Ee ama komutanım ya," dedi.

"Ne, lan?" diye çıkıştı Barbaros. "Ne var?"

"Aybüke Komutan'ım gelmeden köşeye almamız lazım bunu."

Oflayarak oturduğu yerden kalktı. Ağzının içinde mırıldandığı şey küfür olmalıydı. En son Bilge'nin ablasını Süleyman'ın kardeşine yapamadığı için sinir krizi geçirdiğini duymuştum. İşler tam yolunda giderken Memnune teyzeyi kaynana olarak kabul etmeyeceğini söyleyen kız tarafı yolları ayırmıştı. Barbaros'a üzülmemek elde değildi. Alican'ın tek başına kaldırmaya çalıştığı ama üzerinde kendisi olduğu için zorlandığı tahtı iki eliyle altından kavradı Barbaros. Hızla yukarı kaldırdı. Bunu beklemeyen Alican, kucağında tahtın bir ucu varken sendeleyerek gerilemişti.

"Komutanım!" diyordu bir yandan da. "Komutanım, durun."

Barbaros durmadı. Haşin bir öfkeyle tahtı Alican'a doğru itelemeye devam etti.

Masanın bize yakın kısmındaki Zülfikar'ın, "Hayırlısıyla bir evlenseydi," diye homurdandığını duydum. "Murathan Komutan'ım ayrı, bu ayrı ağzımıza sıçtı."

Muratban'ın da ağlamaları yaşadığı duymuştum. Bu [illegible] normal değildi. Gerginliğini atması için gerekli [illegible] sağlamıştım ama kendini kabul etmemişti. Artık her şey için çok geçti.

Aynı saniyelerde bakışlarım başımın ucundaki Zehra'ya takıldı. [illegible] yırtarak çıkaramadığım balonu tek nefesle şişirdiğini görünce kucağımdaki renkli, parlak mendillere en sıfır bakışımı attım. Beni yalandan ağlarken erkekte de bir parça kızgın kalacaktım. Hem üşüyor hem ağlıyor; hem kusuyor hem de nefes alamıyordum. Ne değişmişti beni Superman'den eder bu kadar ağır bedeller ödemek miydi? Dudak bükmek mendilleri ayırmaya çalışım ama saçma bir şekilde yine gözlerim dolmuştu. Bir damla gözyaşı acılamaz bir şekilde yanağıma düştüğünde yerden ayırdığım pembe [illegible] mendilini göz pınarlarıma bastırdım.

Başıma bunlar da mı gelecekti?

Ne geldi başına be, dedi soldaki melek şaşkınlıkla. *Şu an ne oldu?*

Bu defa sağdaki melek de şaşkındı. *İnan, anlamlandırmaya çalışmayı bırakın*, dedi.

Halay mendiline sümkürmeye devam ettiğimde içine düştüğüm saçma anı ilk fark eden tabii ki kocamdı. Ortamda askerleri varken her zaman daha ciddiydi. Öyle anlardan birindeydik ama önümde eğilmişti. Yüzüme bastırdığım halay mendilini geri çekti. Yaşlı gözlerime en boş bakışıyla bakıyordu. Beni tanıyordu. Söylediği cümle bunun en net kanıtıydı.

"Sakın bana *balonları şişiremediğim için ağlıyorum*, deme, Gökçen."

Bunu sesli dile getiremediğim için halay mendilinin ucuyla gözyaşlarımı silmeye devam ettim. Üstelik çok önemli bir şeye ağlıyormuşum gibi iç çekiyordum. Zaten ağlamaktan ibaret olan Gökçen kız artık büyük bir gözyaşı kütlesinden ibaretti. "Hiçbir şeye yardım edemiyorum," demiştim ama gözyaşlarımın arasında yamulmuştu tüm kelimeler.

"Kız, senden yardım isteyen mi var?" diye çıkıştı Ayşegül. Uzun, siyah saçlarını omuzlarına bırakmış ve siyah, dökümlü bir elbise giymişti. Her hâliyle şirin ve hâlâ yalnızdı. Kucağımdaki mendil sepetini alıp elime bir kutu peçete sıkıştırdı. Artık bu nöbetlerime fazlasıyla alışkındı. "Al peçeteni, ağla. Müzik çalınca da iki oyna, tamam."

"Ama..." diyecek oldum.

"Aması yok, canım," dedi Ayşegül. "Sil gözyaşını, kalk oyna." Kıvırarak müzik ayarlanan kısma ilerledi.

"Lütfen şu kızı dinle," dedi Muratban. Parmak ucuyla yanağına düşen yaşları siliyordu.

İç çektim. "Benden daha mantıklı, değil mi?" Dudaklarım büküldü. "Herkes benden daha mantıklı zaten."

Bu hâlime de güldü. "O zaman bütün mantığı siker atar, mantıksız yaşarım, Gökçen," dedi.

Yine ağzının iyi laf yaptığı bir gündeydik. Ağlayarak gülmem ise tamamen benim değişken ruh hâlimden kaynaklanan bir problemdi.

"Salaksın."

Sırıtırken her zamanki gibi "Valla bir sana salağım," dedi.

Gülüşüm tüm yüzüme yayıldı. Bana kalsa tutar öperdim ama o, komutan sıfatıyla bulunduğu her yerde daha ciddi olduğu için façasını bozamadım. Burnumu çekerken yanağına hafifçe dokunmakla yetinmiştim.

Aniden Ayşegül'ün, "Geliyorlar!" diyen sesi yükseldiğinde gülen ifadem ciddileşti. "Herkes hazır olsun, müzik açın! Geliyorlar!" Ağlayan gözlerimin içi heyecanla parladı. Murathan'ın kollarına sarılıp toparlanmaya çalıştım. "Kaldır beni!"

Seyit Onbaşı kocam hemen kaldırdı beni. Beyaz, uçuş uçuş bir elbise giymiştim. Şiş ayaklarıma ise spor ayakkabıdan başka bir şey olmuyordu. Aslında gönlüm terlikten yanaydı ama işte... Şartlar el vermiyordu. Aynı anda herkes paniklemişti. Sakin olan tek kişi Murathan'dı. Mekânın ışıkları kapatıldı. Alican tahtın ışıklarını yaktı. Koşar adım Zehra'nın yanına dikildi. Duru kendine emanet edilen kına tepsisini Zülfikar'ın eline tutuşturmuş olmalıydı. Yoksa tam girişte elinde kırmızı, tüllü bir kına tepsisiyle şaşkın şaşkın dikilmesinin başka bir izahı olamazdı.

Etrafında tepsiyi verecek adam ararken, "Lan!" diye yükseldi. "Bu niye benim elimde, lan? Alın şunu!" Kimseyi bulamadığında yükseldi. "Duru! Nerede-"

Duru'yu bulamadı zira tam o an içeri Aybüke ve Süleyman girmişti. Üstüne bir de Ayşegül malum kına gecesi şarkısını açtığında Zülfikar bir hayli çaresizdi. Olayların bu adama kilitlenme seviyesi bazen beni dahi üzüyordu. Ama onu üzmemiş gibiydi. Kısa sürede duruma adapte oldu. Tepsiyi verecek birini bulamayınca, başının üzerine kaldırıp şarkıya uyumlu bir şekilde bağırdı.

"*Yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar!*"

Kapıdan içeri giren Aybüke ise şaşkındı. Böyle bir organizasyon beklemediği için kapının önünde birkaç saniye kalakaldı. Neşeyle el çırpan göbekli bedenime bakıp *yapma,* dercesine başını eğdi. Gerilemek istedi ama arkasındaki Süleyman engel oldu. Canım Süleyman, iyi ki vardı. Elimdeki yaşlı mendili salladım. Kına gecesiz gelin kabul edilemezdi.

Zülfikar elindeki tepsiyle büyük bir coşku içinde ilerledi. "*Aşırı aşırı memlekete kız vermesinler!*" diye Aybüke'nin başına dikildiğinde bir hayli havaya girmiş, hep bugünü beklemiş gibiydi. Tepsiyi Aybüke'nin başının üzerinde çevirirken şarkıya uygun bir şekilde yükselmeye devam etti. "*Annesinin bir tanesini hor gö-*" Bu noktada durup Barbaros'a döndü. "Durdur lan beni! Kendime engel olamıyorum."

Kızgın ama iyi bir dosttu Barbaros. İleri koşup Zülfikar'ın elinden tepsiyi aldı. Ama hâlâ kendi derdindeydi. Almak için uzanan Ayşegül'ü geri itip Bilge'ye uzandı. Tepsiyi eline verip öne iteledi. İstemsizce şen bir kahkaha attım. Bu ikili beni fazlasıyla güldürüyordu. Yanımdaki Murathan'ın derin bir nefes verdiğini duyduğumda sıcaklığına daha çok sokuldum. Bir eli belimi kavradı.

"İnan ki operasyonlarda bu kadar salak değiller," dediğini duyduğumda gülüşüm daha da büyüdü.

Buna şüphem yoktu. Onlar Barut'tu. Yaktıkları kadar ışık saçıyorlardı. Aldıkları her can, bin hayat kurtarıyordu. Vatanı için savaşan görünmez kahramanlardı. Yanımdaki adama daha da sokuldum. Gövdesi en güvenli limandı. Ülkeyi yaşatan bir adamdan daha güvenli bir ev olur muydu? Olmazdı. Müziğin ritmiyle ileri geri sallandım. Karanlık ortamdan istifade edip elbisenin açıkta bıraktığı omzuma minik bir öpücük kondurduğunu hissettim. Çiçeklendim. Umutla doldum. Her dokunuşunun etkisinin hâlâ ilk günkü gibi olması inanılmazdı.

Yüksek sesten rahatsız olan oğlumun içimde takla attığını hissettim ama umursamadım. Babası kılıklıydı. Yapacak en iyi şey kendi hâline bırakmaktı. Göbeğimi sallayarak Aybüke'ye ilerledim.

Arkamdaki Murathan'ın. "Yapma şöyle, Pamuk. Sallama çocuğu," dediğini duydum. Umursamadım. Anası bensem bunlara alışacaktı ki evde oğlumla bu konuda sık sık antrenman yapmıştık zaten.

Alanın ortasına gelen Aybüke'nin etrafında dönmemiz için Ayşegül hepimizin eline mum veriyordu. Hevesle aldım. Ayakta dikilen Aybüke'yi ortadaki tahta oturması için çekiştirdim. Bu arada yine göbeğimi keyifle sallıyordum. Huysuz oğlumun sesi çıkmadığına göre anasını olduğu gibi kabullenmişti.

Aybüke'nin, "İnanamıyorum sana," diye homurdandığını duydum. Bakışlarıyla âdeta bok atıyordu. Her zamanki Aybüke'ydi işte. O boku hiçbirimiz üzerimize almıyorduk. Şarkı değişmişti. Onu umursamadan şarkıya eşlik ettim.

"*Hazır edin kınaları kızlar, kızlar! Gelin hanım geliyor, yüreği sızlar!*"

Yüzünü ekşitti. Yüreği bir hayli sızlıyor olmalıydı. Ben göbeğimi sallayarak, gerilerken, Duru onu omuzlarından kavrayıp tahtına oturtmuştu. O

sırada bakışlarım Murathan'a değdi. Pimpirikli kocamın eli yüreğindeydi. Oğlunu bir kez de ona doğru salladığımda elini başına attı. Tansiyonu düşüyor olmalıydı. İmkânı olsa bana vermeyip o taşırdı ama şükür ki o kadar imkânı yoktu. Neşeli bir kahkaha attım.

Zeynep abla hızla Aybüke'ye ayarladığımız bindallının sadece üst, bordo kısmını giydirdi. İçinde daimî siyah tişörtlerinden biri ve pantolonu varken üzerine bunu giymesi olabilecek en absürt görüntüydü. Her an mehter marşı söyleyecek amcalar gibi görünüyordu. Zehra başına kırmızı örtüyü attığında biraz daha geline benzedi. Elimizde mumlarla etrafında dönmeye başladık. Erkekler çaktırmadan ortamdan uzaklaşıyordu.

Barbaros'un Bilge'ye, "Tepsinin kurdelesinden de ye, kurban olduğum, kısmet açıyormuş," dediğini duydum.

Murathan'a değdi bakışlarım. *Allah aşkına yavaş,* der gibi başını eğdi. Bana neydi. Onun yüzbaşılığı askerlerineydi. Her zaman dediği gibi *onun on yüz binbaşısı* bendim. Oğlumla birlikte bir göbek daha attık. Babasının yüreğine indi inecekti. Bu görüntüye daha fazla bakamadığından olsa gerekti ki önüne döndü ve gerginliğini atmak için ilk seçenek olan timine sığındı. Hasan abi hariç hepsini ensesinden kavrayıp dışarı savurdu. Süleyman'ı da savuruyordu ki damat olduğunu fark ettiğinde durakladı. Geri çekilip koluna girdi. Daha sakin bir sinirle dışarı sürükledi. Böyle de merhametliydi işte.

Tam bir yüzbaşıydı. Âşık olmayıp ne yapacaktık? Kocam da kocamdı. Canım kocamdı. Evimin direği, gözümün bebeğiydi.

Daha büyük bir keyifle dans edip elimde mumla ilerlemeye devam ettim. Ama oğlum da babası misali bu ortamı terk etmek istiyor olmalıydı. Sol karın boşluğuma doğru ayaklarını uzatarak gerindi. Hareketleri net ve barizdi. Rahatsız olduğu şeyi belli etmekten asla geri durmuyordu. *Yavaşla, anne,* diyordu.

Daha ağır hareketlerle dönmeye başladım. Ama yorgun ve hamile bir kadındım. Daha fazla dönemeyecek duruma geldiğimde, elimde mumumla Aybüke'ye ilerledim. Tahun damat kısmına oturup gerindim. "Ay!" dedim nineler gibi. "Ay, belim."

Başındaki duvağı kaldırıp en ters bakışıyla bana baktı. "Bu ne şimdi, Gökçen?" dedi.

Nefes nefeseydim. "Kına," dedim nefesimi toparlamaya çalışırken. Hafifçe doğruldum. "Kız, sen hâlâ ağlamadın mı?" Kızlara döndüm. "Gelin ağlamıyor!"

Artık şaşkın ve sinirliydi.

"Neden ağlayayım? Deli misin?"

"Gelin dediğin ağlar," dedim halam misali.

"Sebep?" diyerek oldukça mantıklı bir soru sordu.

Duvağı yeniden yüzüne indirip, "Sus," dedim. "Sen gelinsin. Gelinler konuşmaz."

Şaşkındı ama dediğimi yaptı. Başını umutsuzca iki yana salladığını gördüm. Kızlar etrafında dönmeyi bırakıp, ellerine kına sürmek için ilerlediğinde itiraz etmeden bir elini açmıştı. Tahtta geri yaslanıp, yastıklara gömülerek baktım bu hâline. Anlamsızca girdiğim Hürrem Sultan ruh hâliyle elimi şiş karnımda gezdirdim. *Yine erkek olacak, daha sonra yine erkek olacak,* diye yükselmemek için dilimi ısırdım.

Zeynep abla keyifle, "Gelin elini açtı," dedi. "Memnune teyze olsa beşibiryerde asardı boynuna." Şen bir kahkaha attı.

Gülen sadece o değildi. Herkes aynı anda gülmüştü zira Memnune teyzenin beşibiryerde takması demek beş vakte kadar kalpten gitmesi demekti. Kadın hem huysuz hem cimriydi. Şanslıydı ki gelininin altında gözü yoktu. En büyük altın olan Süleyman'ı kapıp köşeye çekilmişti.

"Memnune bundan memnun," dedi Duru.

"Ay, öyle konuşmayın kadının arkasından, ayıp," diyerek şöbiyetliğini konuşturdu Bilge.

Mete ise çok ayrı bir dertteydi. Annesinin sırtına asılmış, "Anne, ben ne zaman gelin olacağım?" diye söyleniyordu. Altın lafı duyduğu anda orada bitme hızı inanılmazdı. Şükür ki Hasan abi duymamıştı. Adamda inecek yürek kalmamıştı çünkü.

Buna da gülmek istedim ama yastıklar ve taht çok rahattı. Gebe ve yorgun bir kadın olmak zordu. Sürekli ya çişim ya uykum geliyordu. Aybüke'nin söylenmelerini ve kızların şen kahkahalarını gülerek, dinlerken gözlerimi kısa bir anlığına kapadım. Gerçekten kısa bir andı. Ya da bana göre kısaydı. Çünkü gözümü açtığımda Aybüke yanımda yoktu. Başındaki kırmızı bindallı örtüsü ise oğlumun, yani göbeğimin üzerine atılmıştı.

Bütün kızlar olarak önümde göbek atıyorlardı. Tövbe haşa ama Sezen Aksu, "*Aşk ile Allah Allah!*" diye coşarken ben fosur fosur uyumuş olabilir miydim?

Ya da geçici hafıza kaybı yaşıyordum. İkinci seçeneği seçmek istiyordum. Kendime geldiğimde yaslandığım yerden toparlanmaya çalıştım. Oğlumun üzerine atılan örtüyü hızla aldım. "Ay, oğlum, şimdi de uyunmaz ki ama!" diye sızlanırken zorla da olsa ayağa kalkmayı denedim. "Harbi babanın oğlusun ya."

"*Salla, salla, yer yerinden oynasın!*" diye göbek atan kızların arasına karışmak istedim ama tahtan kalkamıyordum. Yer yerinden oynarken beni de içine alabilir miydi? Sığıp sığamayacağımdan emin değildim ama denerdim.

İmdadına Zehra yetişti. Kıvırarak bana doğru gelirken kolumdan kavramış, beni ayağa kaldırmıştı. Pek güzelleşmişti. Gün geçtikçe daha da büyüyor ve güzelleşiyordu. Okulunun ilk yılını başarıyla bitirmiş, lise ikiye geçmişti. Ondan keyiflisi yoktu. Artık okuma yazması da telaffuzu da oldukça iyiydi.

Ve sürpriz!

Bir sevgilisi vardı. Herkesi şoke eden bir detaydı ama Alican'la son derece masum bir ilişki içindeydiler. Bütün tim aşk hayatı için acı çekerken, Alican sessizce geriden gelip herkesten daha hızlı bir şekilde hedefine ulaşmıştı. Tebrik edilesiydi. Şaşırmıştım çünkü beklemiyordum. Sevinmiştim çünkü Alican bir manzarayı izler gibi izliyordu Zehra'yı. İncitmiyor, kırmıyordu. Birlikte ders çalışıyorlardı. Alican bildiği her şeyi ona öğretmeye ant içmiş gibiydi. Onlara baktıkça bildiği her şeyi Pamuk'a öğretmeye çalışan Kepçük'ü görüyordum. Belki de bu yüzden yüreğime bu denli dokunuyorlardı.

Onunlayken Zehra'nın yüzü hep gülüyor, gamzeleri derin birer oyuğa dönüşüyordu. Sevgi iyileştirirdi. Alican, Zehra'yı iyileştiriyor, Zehra ise Alican'ı büyütüyordu. Bazen Zehra'nın kıvırcık saçlarını karıştırıyordu Alican. Ama rüzgâr ne zaman o kıvırcıklar arasında gezinse elleri yine o saçlarda oluyor, itinayla düzeltiyordu. Seviyordum onları izlemeyi. Son aylardaki en büyük keyfim ikisini izlemekti.

Ve bir de Barbaros'u. Özür dilerim ama acı çekişi çok keyifliydi.

"Kaç dakika uyudum? Sakın bana *sona geldik*, deme."

Güldü Zehra. "Yok, yok. On dakika uyudun." Gülüşü kıkırtıya dönüştü. "Çok tatlısın, Gökçen abla."

Düğünün ortasında iki sandalye birleştirilerek uyutulan çocuklar gibi hissediyordum kendimi. Nesi tatlıydı? "Ay, bırak ya, ne tatlısı?" diye homurdanırken piste ilerledim. Kızlar aniden keyifle çığlığı basıp el çırptığında ben de gördüğüm şeyle durakladım. Aybüke bir eline yakılan kınasıyla keyifle göbek atıyordu. Minik bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. Tarihe geçmesi gereken bir andı.

"Evlat," dedim karnıma doğru. "Şu saatten sonra babanın huyundan gidersen seni şuraya doğururum." Bakışlarımı karnıma eğdim. "Anne eğlenecek. Biraz da benim oğlum ol ve söz dinle. Olur mu?"

Minik bir tekme attı. Bu onun dilinde *evet*, demekti. Değilse bile anne ne derse oydu. Madem cennet benim ayaklarımın altındaydı, benim sözüm

geçerdi. Kıvırarak Aybüke'ye ilerledim. Kızlar bir neşeli çığlık daha atıp el çırptı. Kıçımı kıvırıp Aybüke'nin kıçına çarptım. Neşeli bir kahkaha attı. Aybüke Başkan da olsan kendi kınanda oynaman gerekiyordu. Ortam daha da keyiflenmeye başlamıştı ki Aybüke'nin eli cebindeki telefona kaydı. Kına sürülmemiş eliyle açtı. Kulağına götürüp dinleme derdindeyken biz keyifle oynamaya devam ediyorduk.

Ama aniden Ayşegül'ü sırtından kavrayıp, "Durdur şu müziği!" dediğinde mecburen hepimiz durduk. Müzik sustu. İfadesi yeniden sertleşmiş, her zamanki Aybüke olmuştu. "Anladım, geliyorum," dedi sadece.

Ne olduğunu ilk anlayan kişi yılların tecrübesi Zeynep abla oldu. "Görev mi?" Omuzları çöktü. "Şimdi mi?"

Gerçekten şimdi mi TSK? Bu kadının burada kına gecesi var da!

Omuzlarını *yapacak bir şey yok,* der gibi kaldırıp indirdi. "Kocam göreve çağırıyor, gitmem lazım," dediğinde hepimizden aynı anda, "Ooo!" sesi yükseldi. Süleyman duysaydı eli kalbinde kalır, şuracığa düşerdi ama bizim için bu bir eğlenceydi. Rabb'im, Aybüke'nin diline her kulunu *kocam,* diye düşürmüyordu.

Yeniden ciddiyete bürünmüştü ama hâlâ keyifliydi. Elindeki kınayı silip, dışarıya doğru ilerlerken az önce mekândan ayrılan Barut Timi elemanları içeri girdi. Herkes kendi sevdiceğinin yanına sokuldu. Benim adımlarım ise girişte beni bekleyen kocama ilerledi. Paytak adımlarla iki yana sendeleyerek ona ilerleyişimi büyük bir keyifle izliyordu.

"Gülme," dedim yanına vardığımda. "Ördeğe döndüm."

Diğerlerinin gözünden uzak bir köşeydi. Daha da uzaklaşmak için belimden kavrayıp kendine çekti. Koridorun merdiven altına ilerletti. Ben ise hâlâ konuşup bir şeylerden şikâyet etme derdindeydim.

"Kına gecesinin on dakikasında rahtta uyumuşum. Kendime in-"

Gerisi gelmedi. Dudakları aniden dudaklarımın üzerine kapandı. Soluksuz bir andı. Ama bir o kadar da soluklanmama neden olmuştu. Yine küçük bir kıvılcımdan ateş çıkarırken elim ensesine uzandı. Aramızda evlat varken bedenine sokulmak zordu ama bu, dudaklarına sokulmayacağım anlamına gelmiyordu. Ne zaman göreve gidecek olsa yaptığı şeyi yaptı. Uzun uzun, derin derin öptü. Öyle ki dudağımda dokunduğu her milimin hakkını verdi. Yüzüm avuçlarının arasındaydı. Dudaklarımız ayrıldığında ben nefesimi toplamaya çalıştım ama o durmadı. Dudağımın kenarından öptü, yanağımdan öptü, gözümün kenarındaki ince çizgilerden öptü. Dudakları, değdiği her köşeyi sevgiye boğdu.

"Ben gelmeden doğurma," diye mırıldandı kolları bana dolanırken. "Birkaç güne yanındayım."

Gövdesindeki barutla karışık Murathan kokusuna sindim. "Bir haftadan uzun sürerse gelmen..." dedim. "Salarım çocuğumuzu dünyaya. Ona göre."

Gülme sesi geldi. Saçıma bir öpücük daha bırakmıştı. Sesini duyan oğlum bir tekme attı.

Her zamanki gibi, "Varlığım, varlığının yanında," diye mırıldandı kulağıma.

Derin bir tebessüm belirdi dudaklarımda. "Varlığın, varlığımın yanında." diye onayladım.

Öyleydi. Hep öyle kalacaktı. Dudağıma bir öpücük daha bıraktı. Kollarımı sıkıca ona dolayıp kokusundan derin bir nefes çektim içime. O yine gidendi, ben ise geride kalandım. Aramıza alıp hasreti koydum. Elim göbeğimin üzerinde gezinirken artık saydığım gün tek benim için değildi. Oğlum da babasının döneceği günü sayıyordu. Ellerimi üzerinden çekmedim. Hatta kollarımı göbeğime dolayıp kendimce sarıldım. O dönene kadar ondan bir parça olan canıma daha çok sarılacaktım.

Tek bir yeşilliğin olmadığı çorak toprakların üzerine vuran güneş dalgalanarak yeryüzüne iniyor, bir zehir gibi insanın beynine işliyordu. Sıcaktan yerdeki canlılar dahi kaçıyor, buldukları minik otların altına saklanıyor, akrepler girecek delik arıyordu.

Murathan'ın telsizinden, "Saat altı yönüne ilerleyin," diyen ses yükseldi. "Köy esir alınmış. Tahliye emri var."

Göğsündeki cepten telsizi alıp mandalına bastı. "Anlaşıldı," dedi sadece. "İlerliyoruz." Telsizi yeniden cebine atıp bakışlarını arkasına çevirdi. Timi ardı sıra ilerliyordu. En önde giden Hasan'ın keskin nişancı tüfeği boynundan salınıyordu. Hemen ardından gelen Süleyman ve Aybüke sessizdi. Onun arkasında ilerleyen Barbaros, Alican ve Zülfikar ise sıcaktan bir hayli bıkmıştı.

"Bu nasıl hava?" diye sızlandı Zülfikar. "Cehenneme mi düştük?"

"Sen düştün sayılır," dedi Barbaros. "Bak, zebanin en önde gidiyor."

Hasan bunu duymuş, arkasını hafifçe dönüp *evet, ben zebaninim* bakışıyla yeniden önüne dönmüştü.

Zülfikar'ın bakışları yeniden tek bir bulut olmayan gökyüzüne takıldı. Diyecek çok sözü vardı ama güneş sarıydı. Sarıya zaafı vardı. Mecburen yuttu tüm sözlerini. Ama yine de birazcık sitemkârdı. "Elimden geleni yapıyorum,

Rabb'im. Ya medet şu Zülfikar kuluna," diye homurdandı. Ama en azından Hasan abi arkasından gidip götüne silah dayamıyordu. Bu da bir gelişmeydi. En son yaşanan olaydan sonra götünün diğer yanağına sıkmaması bile bir mucizeydi.

Bu düşüncelerini duymuş gibi, "Götüm pişti," diye sızlandı Barbaros. "Kurban olduğum Erzurum'da hava ne güzel esiyordur şimdi. Püfür püfür. Beni köyümün yağmurlarında yıkayın, dadaşlar."

Alican da, "Şu sıcağın hiçbir anlamı yok ya," diye homurdandı. "Bir de Zehra'ya *sıcağa dayanıklıyım,* diye hava atıyordum. Hâle bak."

Barbaros'un bakışları yanındaki Alican'a takıldı. Bu aralar ona da kinliydi. "Lan, bana bak!" dedi. "Sonradan geldin, karda yürüyüp izini belli etmedin diye seni unuttum sanma. Hele bir ben evlenmeden evlen o kızla, şu güneşi senin götüne sokarım, Aliş. Artık tek bir düğüne daha tahammülüm yok!"

"Yok, komutanım," dedi Alican. "Zehra daha küçük. Hem üniversite okuyacak o." Kendi kendine güldü. "İşini eline alsın, ondan sonra inşallah."

"Nereden baksan sekiz yılı var," dedi Süleyman. "Götündeki kıllar ağarır be Aliş."

Hâlâ sırıtıyordu Alican. "Ağarsın, komutanım. Genciz, bekleriz. Acelemiz yok. Hem biz daha yeniyiz. Önümde Zülfikar ve Barbaros Komutan'ım var."

Barbaros *ne alaka,* der gibi, "Zülfikar?" dedi. "Önce ben varım. Zülfikar falan yok."

"Lan, tamam, en çok sen evleneceksin!" diye çıkıştı Zülfikar. "Merak etme, sen evlenmeden evlenmeyeceğim. Hem biz Duru'yla önce dünyayı gezeceğiz."

Hasan'ın ters bakışları arkasına döndü. Eli tüfeğindeydi. "Hangi dünyayı, Zülküfçüğüm?" dedi. "Öteki dünya olabilir mi?"

Zorlukla yutkundu Zülfikar. Allah'tan medet istemeye devam etti. Günahlarının acısı böyle çıkıyor olmalıydı. Ses etmedi ama artık bir bitse miydi? Mecali biraz azalmış gibiydi.

Bu bıkkın ifadesini gören Barbaros, "Hiç *ya sabır* çekme," diye sessizce mırıldandı. "Sana kırk kere *dön o yoldan,* dedik. Dönmedin. Şimdi bir ömür böyle Hasan abiyi çek. Sürün!"

En tip bakışını attı Zülfikar. "Lan, sen dost musun yoksa düşman mısın?" dedi.

"Dost acı söyler, kardeşim."

"Acı söyleyeceksin diye ağzımıza mı sıçacaksın?" derken Barbaros'un kıçına bir tekme savurdu. "Evlenemiyorsun diye bana sarma, şu tüfeği ağzına

sokarım. Yetti senin derdin. Zaten başımda yeterince dert var. Bir de senin triplerini çekemem, ha! Sikeceğim aşkının ızdırabını."

Umursamadı Barbaros. Hatta yediği tekme yüzünden sinirlenmişti. Geri dönüp Zülfikar'ı ensesinden kavradı. Dişlerini sıkıp, Zülfikar'ı ileri geri sallarken, "Lan, it!" dedi. "Derdimin sebebi sensin. Atam seçme seçilme hakkı verdiğinden beri doğru kararlar alamadın! Aldığın her karar bok! Ama hele bir evlen! Hele bir Duru bacımla ben Bilge'yle evlenmeden evlen, bak seni nasıl bokunda boğuyorum!"

"Komutanlarım!" diyerek panikledi Alican. İkisini ayırmak için aralarına girdi. Süleyman geriye dönmüş, onları ayırmaya çalışırken Aybüke en umutsuz bakışıyla bu görüntüye bakıyordu. "Biri şu timin üzerine uçakla antidepresan atsın," diye homurdandı. Yoksa kendi içlerinde savaş çıkacaktı.

"Lan, oğlum, manyak mısınız? Ayrılın," diyerek ikisini tüm gücüyle geri itmeyi denedi Süleyman. O ise çok ayrı bir dertten yakınıyordu. "Benim karım elinde kınayla göreve gelmiş, siz neyin derdindesiniz?"

Barbaros ve Zülfikar aynı anda birbirlerinin yakasını bırakıp Süleyman'a döndü. "Derdini sikeyim, lan!" diye yükseldi Barbaros. Süleyman'ın alnına şaplağı vurup geri itti. "Andaval!"

"Komutanlarım!" diye daha da panikledi Alican. "Durun, yapmayın!"

Hasan ise bu görüntüden bir hayli memnundu. Sırıtırken, "Barbaros," dedi. "Zülküf'e vur, Zülküf'e." Daha da keyiflendi.

En nihayetinde ise bütün alanda gür bir ses yankılandı. "Lan, ne oluyor?" diye var gücüyle kükredi Murathan. Gür sesi boşlukta yankılandığında hepsi ellerini yakalarından çekmişti. Üzerlerindeki sert kehribar bakışları hissettiklerinde, minik bir öksürükle boğazlarını temizleyip önlerine döndüler.

İşaret parmağını ileri doğru kaldırdı Murathan. Otoriter bir tonla, "Sikerim belanızı!" derken dişlerini sıkıyordu. Parmağı Aybüke hariç hepsine döndü. "Tek tek," dedi her birini işaret ederken. "Yeterince net mi?"

"Emredersiniz, komutanım," diye mırıltı döküldü hepsinin dudaklarından.

Murathan yeniden önüne dönüp ilerlemeye başladığında tuttukları nefesi bıraktılar. "Gökçen yenge artık doğurabilir mi cidden?" dedi Zülfikar mırıltı şeklinde. "Yoksa ben şuraya bir şeyler salacağım."

Az önce yakasına yapışmamış gibi kolundan dürtüp susmasını işaret etti Barbaros. Yeniden ilerlemeye başladılar. Birkaç dakika sessiz kalmışlardı. Murathan en önde giderken geride kalanlar kendi aralarında her zamanki goygoylarını döndürüyordu. Hedefleri olan bölgeye geldiklerinde hepsi alanın

etrafına sindi. Büyük, çöl iklimine sahip bir alanın en ortasında, kendi hâlinde yaşayan Afrika köyüne diktiler gözlerini.

Minik, rengârenk çadırların etrafı boştu; kimse görünmüyordu. Ortada sönmüş ateşin dumanı yükseliyordu. "Zülküf, Barbo. Arkaya dolanın," dedi Murathan kulaklığa.

İkisi aynı anda onaylayarak sessizce ilerledi. Adımlar yerdeki toprak taneleri kadar sessiz, nefesleri rüzgâr gibi belli belirsizdi. Yine kimse geldiklerini anlamamıştı. Orada olduklarını bilmediler, görmediler. Köyün içinde boynunda silahlarla gezinen militanları gördüklerinde sessizce birbirlerine baktılar. İki parmağını Süleyman'la Aybüke'ye uzattı Murathan. Solu işaret etti. İkisi sessizce onaylayıp, o yöne giderken Alican'ı arkasına aldı. Hasan'a el hareketleriyle burada siper almasını belirtti.

Herkes dediğini yaptı. Beş dakika daha sessizce hareket etti her biri. En arkaya dolanan Zülfikar ve Barbaros arka kısımdaki beş adama ilerledi. Çok ses çıkarmadan üçünün kafasına sıktılar. Kalan ikisinin boğazına Barbaros tarafından dayanan keskin bıçak darbeleri vardı. Hepsi ne olduğunu, ölümün nereden geldiğini anlayamadan yok olmuştu.

Diğer koldan giden Aybüke ve Süleyman birbirlerinin arkasını kollayarak ilerliyorlardı. Bir yol ayrımına geldiklerinde biri sağa, biri ise sola dönmüştü. O an karşı çadırdan Süleyman'a doğrultulan silahın ucunu görmüştü Aybüke. Tek bir atış yaptı. Silahından çıkan kurşun çadırın içindeki hedefe saplandı. Silahın düşen ucunu gördü. Süleyman güvenli bir şekilde ilerliyordu. Yeniden önüne dönmek istedi ama önüne döndüğü an yüzüne doğrultulmuş iki silahla karşılaştı.

Karşısındaki yüzü peçeli iki adamla kısa bir an bakıştılar.

"Selam," dedi adamlardan biri. İngilizce konuşuyordu.

Aybüke'nin cevap vermeye fırsatı olmadı. Omzunun üzerinden, tam kulağının dibinden iki kurşunun sesini duydu. Karşısındaki adamların biri alnının ortasından, diğeri boğazından vurulup, aniden yere düşerken onun bakışları arkasına döndü. Süleyman az önce ayrıldıkları noktada elinde tüfeği, yüzünde sadece görev anlarında büründüğü vahşiliğiyle dikiliyordu. Bu ifadesine her zaman ayrı yükseliyordu Aybüke. Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi.

Silahını Süleyman'a doğru kaldırdı. Aynı şekilde Süleyman da elindeki silahı ona doğru kaldırdı. Bu aralarındaki sessiz bir dildi. *Arkanı kolluyorum,* diyorlardı birbirlerine. Aynı anda bunu yapıyor, birbirlerinin görmedikleri noktalarda gözü oluyorlardı. Süleyman'ın buna ek olarak geniş geniş öpücük

attığını görünce, gözlerini devirerek önüne döndü Aybüke. İlerlerken dudaklarında beliren derin tebessümü Süleyman görmemişti.

Önüne çıkan bir kişinin daha kafasına sıktı. İki kişiyi sırtından dört kurşunla yerle bir etti. Bir kişinin boğazına bıçağı dayayıp sessizce yere yıktı. Her bir canın arkasından ölüm olarak geldi ama hiçbirinin ruhu duymadı.

Zülfikar ve Barbaros bulundukları yerleri temizleyerek, ilerlerken Murathan da arkasına aldığı Alican'la birlikte ilerliyordu. Hasan açıktaki hedefleri gizlendiği köşeden indiriyor, dört bir yandan alanın ortasına ilerleyen her bir tim üyesinin arkasını kolluyordu. Zülfikar'ın arkasını biraz daha fazla kolluyordu. Zülfikar'ın bundan hiçbir zaman haberi olmayacaktı. Ama Zülfikar'ın çıktığı çadırın önünde peçeli bir adam belirdiğinde, Zülfikar daha silahını doğrultmadan Hasan kafasına sıktı, Zülfikar'ın dudaklarında minik bir tebessüm belirdi. "Eyvallah, Hasan abi," dedi kulaklığına.

"Siktir git, yavşak!" diye net bir cevap aldı.

Zülfikar umursamadan güldü. "Seviyor, seviyor," dedi arkasından ilerleyen Barbaros'a. "Naz yapıy-" Gerisi gelmedi zira arkasını döndüğünde Barbaros yoktu. On adım kadar arkada kalmıştı. Minik bir çadırın köşesinde, esmer bir adamla âdeta güreşiyordu. "Lan!" dedi Zülfikar panik dolu ifadesiyle. İleri atılmayı denedi ama gerek kalmamıştı.

Yüzü yeşile bulanmış Barbaros burnundan ayı hırıltısına benzer bir ses çıkardı. Adam boğazından kavramış, geri çekmeye çalışıyordu. İzin vermedi. Boynuna asılı silahıyla gayet basit bir hamleyle vurabilir veya elinden kurtulabilirdi ama Barbaros hiçbirini seçmemişti. Zülfikar, Barbaros'un bakışlarındaki bu vahşeti biliyordu. Adamda ayı gücü vardı. Gelecek olanı bilen Zülfikar seyir keyfini artırmak için gözüne gelen bandanayı hafifçe yukarı doğru çekti.

Barbaros ellerini geri attı. Boynuna yapışmış, onu geri çeken bedeni aniden omuzlarının iki yanından kavradı. Cılız bir adamdı. Neyine güvenerek silahsız bir şekilde bir askere saldırdığına dair hiçbir fikri yoktu. Kavradığı omuzlarını sıkarken burnundan öfke dolu bir homurtu daha yükseldi. Adamı var gücüyle çekti. İleri doğru eğilip elinin altındaki bedeni omuzlarından ve başının üzerinden aşırdı. Ne olduğunu anlamayan adam artık Barbaros'un önündeydi.

Zülfikar hafifçe yüzünü ekşitti. Barbaros minnoş bir adam olabilirdi. *Sinirli olmadığı sürece.* Şu sıralar ise bir hayli gergindi. Yani bulaşılacak en son ayıydı. Bunun hakkını verdi. Dudaklarından öfke dolu bir hırıltı daha dökülürken, yakasına yapıştığı adamı önce kaldırıp sağına savurdu. Adam inleyerek, yattığı yerde kıvranırken acı çekmesine bile izin vermedi. Tekrar yakasına yapışıp şiddetle diğer yana savurdu.

Bir sağa savurdu adamı bir sola. Bir sağa bir sola. Adamın postu çıkana kadar buna devam etti. En sonunda ağzından kan gelerek kesik bir nefes verdiğinde savurduğu sol köşede bıraktı. Derin derin nefes alıp, verirken burnundan soludu. Aynı hırıltıları çıkarmaya devam ediyordu.

Yavaş adımlarla arkadaşına doğru ilerlerdi Zülfikar. Yanına vardığında öfkeyle inip kalkan omzunu dostça okşadı. "Barbo'm," dedi hayranlıkla. 'Öfkeni atıp bir güzel rahatladıysan şimdi devam edelim mi kardo?"

Bir ayı gibi yeniden burnundan soluyarak onayladı Barbaros.

Omzuna dostça vurdu Zülfikar. "En sevdiğim ayı sensin," dedi. "Yemin ederim bak." Barbaros ilerlemeye başladığında arkasından hayranlıkla bakıyordu. Hızla peşine takıldı. Bu sinirle alanın içinden geçeceğine emindi. Geriden gidip seyir zevkini yükseltti.

Yaklaşık on beş dakika sonra tüm tim alanın ortasındaydı. Alan temizlenmiş, çadırlarında esir tutulan yerli halk güvenlik çemberine alınmıştı. Hepsinin gözleri sessizce birbirinin bedenlerini yokladı. Bir görevi daha hakkıyla ve eksiksiz bir şekilde bitirmiş olmanın rahatlığı içindeydiler. Yan yana dizildiler. Karşılarında kalan yerli halk kendi lisanlarında teşekkür ettiğinde yüzlerinde ciddi bir ifadeyle kabul ettiler ama kalpleri sıcacıktı.

Güldüler, kavga ettiler, birbirlerine takıldılar. Onlar Barut'tu. Her biri birer toz tanesiydi ama bir araya geldiklerinde yakıp geçerlerdi. Yine bildikleri en iyi şeyi yaptılar. Vatanı sessizce korudular ve aynı sessizlikle onları bekleyenlerin koynuna, sıcak yuvalarına döndüler.

"Baba! Bizim masadaki çerezleri yemeyeceksen yan masaya satalım mı?"

Hasan abi oğluna en umutsuz bakışını atarken, ben gülmeden edememiştim. Mete yine sınır tanımıyor, kendine her yerde bir gelir kapısı bulabiliyordu. Buna Süleyman ve Aybüke'nin düğünü de dâhildi.

Evet, bulunduğumuz yer tam olarak Süleyman ve Aybüke'nin düğünüydü.

Bizimkiler görevden dönmüştü. Süleyman'ın memleketi olan Malatya'ya gelmiştik. Annemler, dedem biraz rahatsız olduğu için, Neslişah teyzeler ise mantı dükkânında işlerin yoğunluğundan dolayı gelememişti. Katılmayı çok istemişlerdi ama nasip olmamıştı. Oysa Aslıhan ablanın burada olup Memnune teyzeye laf sokmasını keyifle izlemek isterdim ama o da okuldan izin alamamıştı. Ama gelen çok kıymetli bir misafirimiz vardı.

Bebek Emek Karahan ve ailesi.

Benim düğünüme işleri olduğu için katılamamış ama arayarak iyi dileklerini iletmişlerdi. Masanın en ucundaydılar. Yeniden anne baba olmuş, evlatlarının kurtardıkları çocuğu büyütüyorlardı ama hâlâ siyahlar içindeydiler. Zaman acımasızdı. En son ikisini de Emek'in şehit töreninde görmüştüm. Çökmüş bir hâldeydiler. Şimdi de yüzlerinde derin bir yorgunluk vardı ancak kucaklarındaki çocuğa gülerek bakıyor, ona sıkıca sarılıyorlardı.

Minik Emek ise yürümeye başlamıştı. Siyah pantolonu, beyaz gömleği ve papyonuyla yenilesi derecede tatlıydı. Paytak ama hızlı adımlarla salonun ortasına koştukça Barut Timi'nin bir üyesi peşinde koşuyor, kucaklayıp, öperek anne babasına geri getiriyordu. Bu timdeki herkesin eli bir ömür bebek Emek Karahan'ın üzerinde olacaktı. Buna adım gibi emindim.

Düğünün yapılacağı yer geniş ve son derece modern bir salondu. Memnune Hanım'a *cimri,* diyerek biraz haksızlık etmiş olabilirdik. Kadın tuttuğu salonla düğünün hakkını veriyordu. Kaynana olmanın da hakkını vererek son derece şık bir simli elbise giymiş, şık da bir şal takmıştı. Hatta topuklu ayakkabı bile giymiş, büyük bir tebessümle salon girişinde gelenleri karşılıyordu.

Bu görüntüyü gören Zülfikar, "Memnune teyzeyi kaçırıp yerine ikizini bırakmış olabilirler mi?" diyerek çok makul bir tez sunmuştu. Oldukça mantıklıydı.

Bakışlarımı salonunun sol köşesinde, gelen misafirlere *hoş geldiniz,* demek için masa masa gezen Memnune teyzeye çevirdim. *Hoş geldiniz,* diyordu ama yüzündeki memnuniyetsizlik bu noktadan bile okunuyordu. Anlaşılan bütün pozitif enerjisini kapı girişinde harcamıştı. Kayıp ikizi falan yoktu.

"Memnune teyze yine memnuniyetsiz," diye homurdandım yanımdaki Murathan'a.

O da memnuniyetsiz olduğu için Memnune teyzeyi anlıyordu. "Bulaşmayın kadına," demesinin başka izahı olamazdı.

Güldüm. Çünkü bunu derken, çerez tabağındaki fındıkları aynı ifadesiyle seçip yemem için önüme bırakıyordu.

Önüme bıraktığı fındıkları yerken, "Tuzlu olanından da versene," dedim minik bir çocuk gibi.

Dinledi. Hemen onları seçip önüme bırakmaya başladı ama bizim önümüzdeki tabakta fazla kalmamıştı. Bakışlarını Barbaros'un tarafına çevirdi. Bilge'nin ailesi de gelmişti. Barbaros ise damat adayı olarak aralarında oturuyordu ama kayınbabasına nefret dolu olduğu için yüzünden düşen bin parçaydı. Bu düğün onun olabilirdi. Bir yerde haklıydı.

"Lan, Barbo!" dedi benimki. "O taraftaki çerezleri ver."

Hızla yerinden doğruldu Barbaros. Önlerindeki çerez tabağını saygıyla önümüze bıraktı. Murathan'ın bakışları masanın diğer tarafına döndü. Zülfikar'ı da aralarına alan Giray ailesi ve Zehra-Alican ikilisi bu tarafımızdaydı. Zehra, Alican'la tatlı tatlı bir şeyler konuşuyordu. Hasan abi, Mete'yi bacaklarının arasına sıkıştırmış, kaçmasına engel oluyordu. Zeynep abla da Hasan abiye kızıyordu. Duru ve Zülfikar ise yine etraflarındaki hiçbir şeyi umursamadan flörtleşiyordu.

Enteresandır ki Demir Yumruk Duru, Zülfikar yanındayken bir havli sakindi. Çünkü yılların kıdemli pezevengi Zülfikar'ın içinden muazzam bir ilişki adamı çıkmıştı. Benim bile beklemediğim bir şey olduğu için şaşkınlık içerisinde bu ilişkiyi izliyordum. Garipti ama bir o kadar da uyumluydular. Tanımadan önce ikisinin zıt olduğunu söylerdim ama aslında çok benziyorlardı. Aynı şeye gülüyor, aynı anda aynı tepkileri veriyorlardı. Bazen yüz ifadeleri bile aynı oluyordu. İnanılmaz bir ikiliydi. Birbirlerine bu denli benzedikleri için kavgaları da eksik olmuyordu lakin ne olursa olsun yine yan yanaydılar.

"Zülküf!" dedi benimki bu defa. "O taraftaki çerezleri ver."

Gülerken kolundan kavradım. "Abartma, Murathan," dedim. "Bunlar yeter."

"Yetmez," dedi en kararlı şekilde. Bakışları bana dönerken kehribarlarıyla şenlendik. "Çocuğum hepsini yesin," diye sessizce mırıldandı.

Gülüşüm derinleşti. Elim göbeğimin üzerindeyken, eğilip yanağına yapışmak vardı ama malum, burada komutandı. "Salaksın," diyerek kendimce cilvelendim. Parmaklarım yanağını belli belirsiz okşadı.

Aşktan ölen varsa söyle, diyen Kenan Doğulu Bey'in benim bu hâllerimden haberi yoktu zannımca. Bir bey kalbimi aşktan patlatmak üzereydi. Üstelik doğduğum andan beri varlığı hep yanımdayken. İmkânsız ama onunla olunca bir o kadar da mümkündü bu.

Çaktırmadan, ciddi bakışını atıp cilvelendi. "Bir karıma salağım," dedi.

Gülüşüm büyüyüp tüm yüzüme yayıldı. Oğlum sağlam bir tekme savurdu. Kesinlikle babasına zaafı vardı. Anası kılıklı olması muhtemeldi. Öpmemek için dişlerimi dudaklarıma geçirdim.

"Kalkmama yardım et, gidip Aybüke'ye bakayım. Biraz daha yanında durursam insan içinde olmamızı umursamadan öperim, Yüzbaşı Karakurt."

Ayağa kalktı. Belimden ve elimden kavrayıp beni de kaldırdı. Mavi, uçuş uçuş elbisemin eteklerini düzeltti. Topuklu giymememe için ısrar etmişti ama abiyeyle terlik giyemezdim. Minicik topuğu olan bir çift ayakkabı giymiştim.

Bakışları gözlerimdeyken benim yapmamak için direndiğimi yaptı. Om[illegible] derin bir öpücük bıraktı.

"Çok ortalıkta dolaşma. Biri *hamile, dünyalar güzeli, ilk defa mavnaya [illegible] kadar yakıştığı bir kadın gördük,* derse yıkılırım."

Güldüm. "*Karım,* dersin," dedim.

Yarım ağız gülerek, "Demek ne kelime, alnıma bile asarım," dedi.

Yine güldüm. Yavaş adımlarla ilerlerken arkadan yere kadar inen elbisenin uçlarını düzeltiyor; *yavaş yürü, dikkat et, çok salınma, yüreğime iner,* diye talimatlar veriyordu. Gülerek ilerledim. Salondan çıkıp gelin odasına yöneldim. Kapıya vurup içeri girdiğimde gördüğüm görüntüyle gülüşüm derinleşti.

"Bunaldım!" diye gelinliğin karın kısmını çekiştiriyordu Aybüke. "Midem bulanıyor, kusacağım. Çıkarın şunu!"

Ayşegül ise dertli dertli onu ikna etmeye çalışıyordu. "Saçmalamaz mısın? Gelinsin sen! Gelinler rahat olmaz." Beni gördüğünde bakışları bana döndü. Yine son derece güzeldi. Çağla yeşili abiyesi ve makyajıyla parlıyordu. "Gökçen!" dedi can havliyle. "Allah aşkına, gel de şuna bir şey söyle. Delirttiler beni!"

İçeri girip kapıyı kapadım. Hayran bakışlarım Aybüke'deydi. Güzelliğini anlatacak kelimem yoktu. Sanırım Memnune Hanım bugün bu yüzden memnuniyetsiz değildi. Gelini bir hayli güzel görünüyordu. Bundan daha büyük bir memnuniyet olamazdı. Kabarık bir gelinlik seçmemişti. Bedenini tamamen saran balık model bir gelinlik vardı üzerinde. Göğüs dekoltesi vardı ama fazla değildi. Kollarını ise son derece göz alıcı figürler sarmalıyordu. Siyah, aruk uzun olan saçları omuzlarına dökülüyor, duvağı yerlere kadar uzanıyordu.

Duygusal ve buna ek olarak hamile olmak zordu. Dudaklarım titredi. Genzim sızladı. Ablam gibiydi. Ona karşı duyduğum sevgi ince bir iğne deliği gibi başlamış, şimdi kalbimin her bir odacığına yayılmıştı. Genzimdeki sızının büyüklüğü, bu sevgimle kapışırdı.

Bakışlarımı gördüğünde gelecek olanı anlayıp, "Sakın!" dedi sadece.

Ama çok geçti. Salya sümük ağlamaya başlamıştım bile. Olaya alışık olan Ayşegül elime peçete sıkıştırdı. "Ortam daha da battı," diye homurdandı. "Duru'yu çağırmam lazım." Arkasını dönüp telefonumu aramaya başladığında benim de ağlayışım şiddetlenmişti.

"Öyle güzel olmuşsun ki..." derken peçeteyi gözlerime ve burnuma bastırdım. Bir yandan da yandaki aynaya dönüp makyajımın akıp akmadığını kontrol ediyordum. Hayatla mücadele etmek zordu.

"Güzelsem neden ağlıyorsun?" diye mantıklı bir soru sordu. Eli yeniden karnına gitti. "Gerçekten midem bulanıyor. Şu gelinliğin iplerini açın."

"Son noktada," dedi Ayşegül. "Bundan daha fazla açarsam nikâh masasına donun ve sütyeninle çıkarsın."

Ofladı. Ben ise duygulu bakışlarımla kendisine yaklaştım. Kısa bir an bakışları yüzüme takıldı. Gergindi. Gerginken daha da sinirli olurdu ama bir şekilde Murathan'ın dişi versiyonuydu. Kedi gibi kırpıştırdığım ıslak kirpiklerimi gördüğünde omuzları düştü. Oflarken minik bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Gökçen..." dedi.

Dayanamadım. Sıkıca sarıldım.

O da dayanamamış olmalıydı ki ellerini sırtımda hissettim.

"Hep mutlu ol," diye mırıldandım. Sevdiğim herkese karşı hayattan istediğim tek şey buydu. *Hep mutlu olmaları.*

"Hep beraber," dediğini duyduğumda ağlayışım şiddetlendi. Beni sülük gibi yapıştığım bedeninden ayırıp o da elime peçete sıkıştırdı. Peçetemi alıp uslu uslu köşedeki koltuğa ilerledim. Oğlumla orada ağlamaya devam edecektim.

Aybüke yeniden, "Midem..." diye homurdandı. Ayşegül parfüm sıkarken ona döndü. "Sıkma şunu, Ayşegül! Kusacağım diyorum!"

Boş boş baktı Ayşegül. "Bu senin parfümün," dedi.

"Neyse ne!" diye gergince çıkıştı. "Şu an hiçbir kokuya tahammülüm yok!" Bu noktada eli dudaklarına gitti. Midesi ağzına gelmiş gibiydi. Elini dudaklarına kapatıp köşedeki banyoya ilerledi. İçeri girip kapıyı kapadı.

Ayşegül, "Ay, ne oldu?" diyerek peşinden koşarken ben iç çekerek bu manzarayı izliyordum. Bir yerden fazlasıyla tanıdık gelmişti. Ayşegül'ün şaşkın bakışları bana döndü. "Stresten mi?" İfadesi şaşkın bir hâl aldı. "İşte, Aybüke de olsan evlenince heyecanlanıyorsun demek ki."

Bir kere daha iç çektim. Elimdeki sümüklü peçeteyi kenara savururken bakışlarım kapıdaydı. Birkaç saniye sonra Aybüke çıktı. Eli başında, rengi soluktu. Gözlerimi daha da kıstım ve bir doktor olmanın hakkını verdim.

"Aybüke..." dedim. Ekşimiş bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Sen hamile misin?"

İfadesi donup kaldı. Aynı saniyelerde odanın kapısı açılmış, Duru içeriye girmişti. Söylediğim şeyi o da duymuş olmalıydı ki Ayşegül'le aynı anda, "Ne?" dedi. Şok olmuşlardı.

"Yok artık!" dedi Aybüke. Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "İmkân-" diyecek oldu ama gerisi gelmedi. Bir şey anımsamış gibi bakışlarını bana odak-

ladı. "Bir dakika... Gecikti!" dedi birkaç saniye sonra. Regl tarihinden bahsediyor olmalıydı.

Duru'nun arkasından içeri giren Bilge olaya hâkim değildi. "Yok yok, gecikmedi," dedi en saf hâliyle. "Süleyman geliyor şimdi."

Hepsinin arasından sıyrılan Süleyman en sonunda mekâna giriş yapmayı başarmıştı. Siyah takım elbisesinin içinde son derece yakışıklı ve göz alıcıydı. Öyle ki Aybüke'nin bu görüntüye yıllarca dayanmış olmasını o an ben bile mucizeden saydım ama sanırım saymamalıydım. O da daha fazla dayanamamış gibiydi. Anlıyordum.

"Aybüke'm..." dedi Süleyman mutlu mesut. "Dağ çiçeğim."

Aybüke şu an dağ çiçeği değil, şaşkın ördek yavrusuydu. Kıpırdamadan kalakalmıştı. Bir eli karnına giderken bakışlarının titrediğini gördüm. Geçmişini bana bir kere anlatmış, bir daha da bahsini açmamıştı ama anneliğin onun kanayan yarası olduğunu o söylemese bile biliyordum. Gördüğü her çocuğa buruk bir tebessümle bakıyordu. Hamile olduğumu öğrendiği günden beri en az Murathan kadar üzerime titriyordu. Kaybettiği bebeğinin suçluluğuyla kavrulduğunu, onu tanıyan biri olarak bakışlarından anlamamam imkânsızdı. Şu an bunun ihtimalinden korkuyordu.

Odadaki sessizliği ve şoku fark eden Süleyman, "Ne?" dedi boş boş. "Ne oldu?"

Yavaşça oturduğum yerden kalktım. Cevap vermek niyetiyle Aybüke'nin titreyen bakışları ona döndü ama aynı saniyede bir şey oldu. Ortamda bir su sesi yükseldi. Daha doğrusu biri işiyor gibiydi. Bu birinin ben olmam ihtimali fazlasıyla yüksekti çünkü bacaklarımdan akan bir ılıklık vardı ve tam olarak göbeğimin baskı yaptığı yerden yayılıyor gibiydi.

Şaşkın bakışlar bu defa bana döndü.

Birkaç saniye olayı idrak edemedim. Bacaklarımdan süzülen ılıklık devasaydı. Su sesine eş zamanlı olarak bakışlarımı göbeğime eğdim. Ayaklarımın etrafında yayılmaya başlayan bir sıvı birikintisi vardı. Doktor olmayıp bu bilgiye kör ve sağır kalmak isterdim ama olmadı. Aynı saniyelerde kasıklarıma şiddetli bir darbe indi. Fazla ağır değildi ama *geliyorum,* der gibiydi.

Şaşkınlık büyüdü. Ayşegül elini saçlarına attı. "Ne?" derken bu defa Aybüke'nin hamilelik haberinden daha çok şaşırmıştı.

"Siktir!" dedi Süleyman. "Yenge, altına işemiş ol!"

Ortam aniden karıştı.

Elimi göbeğime sarıp, "Bana Murathan'ı getirin!" diye bağırmam kaçınılmaz olmuştu. Elim karnımdayken olduğum yerden kıpırdayamadım. Sancım yoktu. Düzenli aralıklarla sancı girecekti, biliyordum ama deli gibi

korktum. Erkendi daha. Ağlama isteğiyle dolup, taşarken titremeye başladığımı hissediyordum.

İlk Duru koştu yanıma. "Çabuk Murathan'ı çağırın!" diye bağırdı. Koluma girdi ama olduğum yerden Murathan gelmeden kıpırdamamaya ant içmiştim. Başımı iki yana sallayarak elimi karnıma daha da sardım. Sancı hâlâ yoktu. Beklemeliydim. Bakışlarım kapıya takıldı. Timin bütün üyeleri ve bizim kızlar hızla içeri girmeye başlamıştı.

"Lan, ne oldu?" diye bağırdı Zülfikar.

"Lan!" dedi Barbaros.

"Ay, Gökçen!" dedi Bilge.

"Gökçen abla!" dedi Zehra.

Alican ise elini ağzına atmış, şaşkınlıkla izliyordu.

"Arkadaşlar, siz şaka mısınız?" diye yükseldi Ayşegül. "Aybüke'nin hamile olmasına mı şaşırayım, Gökçen'in doğurmasına mı?"

Bütün bakışlar bu defa Aybüke'ye döndü.

"Ne?" diye daha da yükseldi Zülfikar.

"Ebesinin amı!" dedi Barbaros.

Ağzını bırakıp bütün yüzünü daha büyük bir şaşkınlıkla avuçladı Alican.

"Af buyur?" dedi başını arkadan uzatan Hasan abi.

"Aa aa aa!" diye şaşırdı Zeynep abla.

Aybüke'ye kal gelmiş olmalıydı. Eli hâlâ karnındayken bakışları Süleyman'a takıldı. Süleyman'a da kal gelmiş olmalıydı. Kıpırdamadan son derece boş bakışlarla gözlerini kırpıştırıyordu. "Hayır," dedi Aybüke ona dönen bütün bakışlara. "Tabii ki hayır. Saçmalamayın!"

Bakışlar Süleyman'a döndü. Adamın ciddi anlamda gözü seğiriyordu. Hafifçe sendeler gibi oldu. Yanındaki Zülfikar ve Barbaros düşmesin diye tuttular ama kendisine inme inmiş olabilirdi. Elini yüreğinin üzerine attı. "Vallaha mı?" dedi Aybüke'ye doğru.

Ama sırası değildi.

"Lan, doğuruyorum!" diyerek en sonunda zıvanadan çıktım çünkü bu noktada sancı vurmuştu. Artık dakikaları saymam gerekiyordu. Bütün doktorluk tecrübelerim sakin olmamı söylüyordu ama olamıyordum işte. Henüz dokuz ay dolmamıştı. O kadar *erken doğuruyum* şakası yaptıktan sonra gerçekten erken doğurmam ise evrenin muazzam mizah anlayışından bir demet olmalıydı. Murathan'ın en çok korktuğu şey olmuş; evlat erkenden, içerideki vaktini doldurmadan geliyordu.

"Bana Murathan'ı getirin!" diye var gücümle bağırdım.

Bu noktada ortalık daha da karıştı. Zülfikar ve Barbaros kucağındaki Süleyman'ı ileri savurup bana doğru koştu. Aybüke dahi şaşkınlığı bırakıp attığım yüksek çığlık yüzünden bana yönelmişti. Şu an doğurmamalıydım oysa. İnsanların en özel günüydü.

"Özür dilerim," dedim diğer koluma giren Aybüke'ye. "Gününü batırdım. Özür dilerim."

"Saçmalama!" diye çıkıştı.

"Yenge, ilerle," dedi Barbaros.

İlerleyemedim. Olduğum yerden kıpırdayamazdım. Başımı iki yana salladım. "Murathan'ı çağırın. Murathan'ı çağırın. Murathan'ı çağırın." Başka hiçbir şey düşünemiyordum.

"Lan, kadın fayansa doğuracak! Komutanımı bulun!" diye yükseldi Zülfikar. Hepsi etrafımı sarmıştı.

"Yatıralım," dedi Bilge.

"Olmaz," dedi Zeynep abla. "Hastaneye götürmemiz lazım. Suyu geldi."

Hepsi bir şey söylüyordu ama benim için her şey büyük bir ses kümesinden ibaretti. Aynı saniyelerde içeri Murathan girmişti. "Gökçen!" diyen sesini duyduğumda daha fazla dayanamadım. Gözyaşlarım hızla yanaklarıma boşalmaya başladı. Herkesi iki yana iteleyip bana doğru koştu.

"Murathan," diye korkuyla mırıldandım.

Anında kucağına aldı. Kapının önüne gelen başka kişiler de vardı. Herkes ne olduğunu merak ediyordu. Biri düğünün ortasında doğursa ben de merak ederdim, haklıydılar. Kucağında benimle koşar adım çıktı odadan. Peşimizden koşan timi ve kızları normal şartlarda görsem gülerdim ama şu an hiç de gülemiyordum.

"Timur Komutan'ım!" diyerek bağırdığını duydum Zülfikar'ın. "Gökçen yenge doğuruyor, komutanım!"

Bakışlarımı ona çevirdim. Tam yanımızda koşarken telefondan görüntülü konuşma açılmıştı. Aylar sonra Timur'u görüyordum ve bu doğurduğum andı. Doğal olarak ekrandaki Timur da şaşkındı. "Lan, niye telefonu açıp bağırıyorsun o zaman, amın oğlu? Ben mi doğurtacağım?" diye sakince çıkıştı.

Herkes koşuyordu. Ortam son derece garip ama heyecanlıydı.

"Şimdi hastaneye gidiyoruz!" diye bağırdı Zülfikar. Artık Timur da telefonda bizimle birlikte koşuyordu.

Sancı yeniden vurdu. Büyük bir çığlık attığımda ekrandaki Timur'un bile yüzü ekşimişti. "Lan, Karakurt," dedi. "Erken değil mi daha? *Beni bekleyin,* demedim mi?"

"Bizim oğlan biraz aceleci, amcası," dedi Murathan

Zülfikar kamerayı yeniden kendine çevirdi. "Babasına çekmiş de[illegible] komutanım!" dedi. "Aynı haşinlik, nerede görsem tanırım."

Ben doğurmuyormuşum, arkamızdan kimse koşmuyormuş gibi[illegible] nınız geldi, Timur Komutan'ım," diye bağırdı Süleyman. "Eyvallah."

Zülfikar telefonu arkaya uzattı. Timur'un nereye gittiğine dair bir fikrim yoktu. Memnune teyze ve bir salon dolusu insanın şaşkın bakışları arasından geçip çıkışa yöneldik. Birkaç dakika sonra Timur yeniden yanımızdaydı. Ekranda, Zülfikar'ın elinde bizimle koşuyordu.

"Araba nerede?" diye bağırdı Murathan.

"Komutanım, onu biz arka sokağa çektik," dedi arkadan Alican'ın sesi. "Burada çok dikkat çekiyordu."

Murathan dişlerinin arasından, "Sikerler!" dedi. İnsanın *Maserati*'si olsa bile orada doğuramıyordu işte. Karşımızda kalan Barbaros'un arabasına koştu. Arkaya bakmaya çalıştım. Artık bir salon dolusu insan peşimizden koşuyordu. Şu an sancım yoktu ama korkum devasaydı. Kasıklarım geriliyordu.

Elimi Süleyman ve Aybüke'ye doğru kaldırmaya çalışıp, "Siz gidip evlenin," dedim. "Lütfen bölmeyin!"

Hiçbiri umursamadı. Herkes koşmaya devem ediyordu. Buna gelin kol içindeki Aybüke de dâhildi. Kaotik bir düğün ve doğumdu. Sancı yeniden vurunca iki büklüm oldum. Acıyla inleyerek elimi karnıma doladım.

"Murathan. Şimdi doğuramam, Murathan."

"Bence de ama artık çok geç," dediğini duydum. Barbo'nun emektarının önüne geldiğimizde beni kucağından indirdi. Sırtımı arabanın kapısına yaslayarak ayakta durmaya çalıştım. Zehra belirdi yanımda. Elimi sıkıca kavrayıp kolunu belime doladı. Diğer yanımda ise Bilge vardı. Ayakta durma çabama endişeli yüzleriyle destek oldular.

Murathan'ın bakışları kalabalık içinde Barbaros'u aradı. "Barbaros nerede, lan?" diye kükredi. Alnının ortasındaki ve boynundaki damarlar belirginleşmişti. Gergin ve sinirliydi. Her zaman öyleydi ama şu an biraz daha fazlaydı. Her gün baba olmuyordu ne de olsa.

Ben de her gün anne olmuyordum!

Bir çığlık daha attığımda, "Barbaros!" diye âdeta yeri göğü inletti.

Bakışları arkaya döndü. En gerideydi Barbaros. Küskün küskün duruyordu.

"Lan, versene şu anahtarı!" diye çıkıştı Murathan.

Murathan kalabalığı yararak gerginlikle üzerine yürüdüğünde Barbaros korkuyla geriledi ama yılmadı. Kaosu muazzam bir fırsata çevirecek o teklifi, Murathan üzerine gittiğinde kaçarken, bağırarak sundu. "Gelmem," dedi büyük bir cesaretle. Parmağını köşede kalan Bilge'nin babasına çevirdi. "Söyleyin Bilge'nin babasına, onu bana şimdi versin. Siz isteyin. İkna edin, komutanım!"

"Lan!" diye yükseldi Murathan ama şu an her şeyi yapabilecek gibiydi. Bakışlarını Bilge'nin babasına çevirdi ve ona da var gücüyle yükseldi. "Sen de veriyor musun şu kızı artık, bey baba?"

Şaşkındı Bilge'nin babası. Ona yükselen vahşi Murathan'la olduğu yere sindi.

Bir çığlık daha attım.

"Barbaros!" diye yükseldi Bilge. "Kız doğuruyor! Ne diyorsun?"

Huysuzca omuzlarını kaldırıp indirdi Barbaros. Elindeki anahtarı sıkıca tutarken adımları geriledi.

Murathan ise bey babaya, "Ver artık şu kızı!" diyerek daha da yükseldi.

Adam neye şaşıracağına da şaşırmış olmalıydı. Yetişkin Murathan'ın sinirine dayanmak ise bir hayli zordu. Başını hızla aşağı yukarı salladı. "Verdim," dedi hızla. "Verdim, tamam. Gelip isteyin."

Her şey yine aniden oldu. Barbaros'un yüzünde beliren zafer sırıtışı görülmeye değerdi. Geri kaçmayı bırakıp ileri doğru koştu. Yanımıza geldiğinde Murathan ense köküne öyle sağlam bir darbe indirmişti ki ön kapıya kadar sendeleyerek gitmişti.

"Şerefsiz, sorarım ben bunun hesabını sana! Çalıştır şu arabayı!" diye yükseldi Murathan. Bana döndü. Yanıma yaklaşıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sakin ol," dedi huzur veren sesi. "Gidiyoruz, yavrum. Sakin ol."

Derin derin nefes alıp verebildim sadece.

Arabaya binmeme yardım etti. Süleyman ve Aybüke'ye düğüne devam etmesini, kalanlara ise düğün bittikten sonra gelmelerini, burayı boş bırakmamalarını emrettikten sonra yanıma gelip sırtımı kendi bedenine yasladı. Kolları karnıma sıkıca dolandı. "Biraz daha dayan, güzelim," diye mırıldandı kulağıma.

Diğer yanımda Duru, ön tarafta ise Zülfikar ve Barbaros vardı ama umursamadı. Komutan sıfatını ilk defa bırakmış gibiydi. Saçlarıma art arda öpücükler bıraktı.

Direksiyona dört elle yapışan Barbaros da artık panikti. "Bu Malatya'da hastane nerede?" dedi.

Zülfikar hızla navigasyonu açtı. *Soldaki kavşaktan dönün.* dedi kadının sesi.

Bu noktada Zülfikar da, "Lan, solda kavşak yok!" diye yükseldi.

"İleride işte!" diye bağırdı Duru.

"Aşkım, orası kavşak mı?" dedi Zülfikar. "Ara sokak!"

Sancı yeniden vurduğunda bir çığlık daha attım. *Gerçekten böyle erken gelmek zorunda mıydın oğlum? Hem de bir düğünün ortasında!* Bir şeylerin içine etme konusunda annesine benziyordu.

"Burada da kavşak yok!" diye Barbaros da yükseldi. "Nerede bu yavşak kavşak?" Bordo Bereli de olsanız panik anlarında beyniniz sıfırlanabiliyordu anlaşılan.

Dayanamayan kocam oldu.

"Lan, sikerim kavşağını! Düz git! İleride hastane tabelası vardı, o tabelayı görene kadar git işte!"

Hepsi aynı anda başını salladı. Birkaç dakika sonra Zülfikar'ın telefonu çaldı. Yeniden Timur'un sesi duyuldu. "Durum ne?" diyordu.

Zülfikar elindeki telefonu arkaya doğru kaldırdı. Ekrandaki Timur'un arkasında yemyeşil bir alan vardı. Saçları hep bildiğimiz gibi kısa değildi. Uzamıştı. Bu uzunluğu onda ilk defa görüyordum. Sakalları da ilk defa gördüğüm bir şekilde hafifçe uzamıştı. Farklı bir Timur'du. Gözlerinde her zamanki bıkkın ifade yoktu mesela. Yine ifadesizdi ama bakışları sert değildi.

"Yenge?" dedi.

"Timur!" diye ona da yükseldim. Başım geri düştü. Ellerim karnıma dolandı. Bu defa vuran sancı devasaydı. Belim ve kasıklarım ağrı yüzünden sızlarken acı, gözlerimin önünde parlayıp sönen bir şimşek gibiydi.

"Doğuruyoruz, kardeşim," dedi Murathan. "Sonra konuşuruz!"

"Erken geldiği için altın hazır değil," dedi Timur. "Biraz bekleyeceksiniz." Aynı saniyelerde arkadan bir kadın sesi yükseldi. Su gibi zarif ve ince bir sesti. Bunca acımın arasında dahi seçmiştim.

"Timur," diye sesleniyordu. "Ulaşamıyorum buraya. Ya sen ya da onun lazım. Gelir misin?"

Timur başını arkaya çevirip bir noktaya baktı. "Geldim," dedi sadece. Dudaklarında minik bir tebessüm belirmişti. "Yeğen doğunca arayın," dedi sadece. Telefon aniden kapandı.

Herkes onu yurt dışı görevinde biliyordu ama ben öyle olmadığının farkındaydım. Murathan detay vermemişti ama yaptığı imalardan daha özel bir görevde olduğunu anlayabilmiştim. Telefonu hep kapalıydı. Bugün Sü-

leyman ve Aybüke için açmış olmalıydı. Yarın arasak telefonu yine kapalı olacaktı, emindim. Ve kadın sesi mi? Bu benim bile sancıma rağmen başımı hafifçe doğrultmama neden olmuştu.

Zülfikar geri çektiği telefonun ekranına bakarken, "Lan!" dedi. "Karı sesi miydi lan o?"

Barbaros da şaşkındı.

"*Sen ya da omzun lazım,* dedi bir de!"

Zülfikar daha da şaşırdı.

"Bir kadın bunu Timur Komutan'ıma mı dedi? İmkânsız!"

Barbaros da şaşırdı.

"Cümle başında *Timur,* dedi, lan!"

Göreve gidip hayatının aşkını bulma ihtimali vardı. Romantik filmlerde böyle olurdu. Gücüm olsaydı bunu sesli dile getirirdim ama sancı yüzünden inlemekten başka bir şey yapamadım. Barbaros ve Zülfikar ise birbirlerine görüp görülebilecek en şok dolu bakışlarla bakıyorlardı.

Derken araya navigasyon kadın girip *ilerideki kavşaktan sola dönün,* dedi.

Barbaros ona da, "Lan, yok, yok!" diye patladı. "Siktiğimin kavşağı solda yok be kadın!"

"Tabela!" dedi Duru. Parmakları ileri uzandı. "Hastane tabelası orada. Sağa dön."

Elindeki navigasyona söven Zülfikar'la, kavşağa son sürat süren Barbaros'la, saçlarımı öpen Murathan'la ve elimi bırakmayan Duru'yla devam ettik yola. Barbaros'un takozundan beklenmeyen bir performansla ilerlemiştik. O bile olayın ciddiyetinin farkında olmalıydı. Bakışlarım kırdığımız ön koltuğa takıldı. Gerçekten de iyi günümde de kötü günümde de bu araba yanımdaydı. *Maserati* bir yere kadardı. *Güzelini* bırakmayan Barbaros'a o an hak verdim.

Tam hastanenin önüne geldiğimizde araç aniden durdu. Ama kapı açılmadı zira kapı kolu Murathan'ın elinde kalmıştı. "Lan, dışarıdan açın şu kapıyı!" derken elinde kalan kolu sinirle öne doğru savurdu. Komutanının gazabından korkan ikili, öne fırlayan kapı kolundan kaçıp aynı anda dışarı çıktı. Kapımızı açan Barbaros'tu. Önce Murathan çıktı. Ben de zorlukla indim ama yürümeme izin vermeden yine kucakladı.

"Yani siz Süleyman'a o kadar çektirin, çocuğunuz Süleyman'ın memleketinde doğsun. İşe bak!" diyen Barbaros'u duydum.

Murathan ise hiçbir lafı duyacak durumda değildi. Kucağında benimle birlikte hastaneye koştu. Gerçekten Seyit Onbaşı olabilirdi. Ya da babalık içgüdüsü. Aa, pardon! Kocam bir Bordo Bereli'ydi, değil mi?

Lan, sırası mı, dedi soldaki melek. *Doğuruyoruz.*

Haklıydı. Bir çığlık daha attığımda sedyedeydim. Elimi bırakmayan Murathan başıma gelen doktora tek tek hamileliğimin kaçıncı haftasında olduğumu, bebeğin kilosunu, cinsiyetini, doğumun kaç dakika önce başladığını ve sancının kaç dakikada bir vurduğunu söylüyordu. Benim hiçbirine cevap verecek mecalim yoktu. Murathan inatla *daha erken,* derken bir kez daha sancı vurdu. Gözlerimin kardığını hissediyordum.

Hızla doğum için kontrole alınırken yaptığım tek şey bağırmak, bayılmamak için direnmekti. Murathan ise hâlâ *erken,* diye dert yanıyordu.

Bir ara *bir sus be adam,* diye yükseldiğimi anımsadım ama seçmek zordu. Acı öyle devasaydı ki kendimde değildim. Bir ara da *annem,* diye ağlıyordum mesela ama hayal miydi yoksa değil miydi zihnim ayıramıyordu. Zaman algımı yitirmiş gibiydim. Doğum ciddi anlamda başlamıştı ama açıklığın istenilen noktaya gelmesi lazımdı. Bunun için ise biraz daha bu hâlde kıvranmalıydım.

Dakikalar sonra doğum servisindeydik. Üzerime giydirilen mavi hastane kıyafeti içinde kendimi yürümeye zorluyordum. Acı da çeksem doktordum. Kolaylaştıracak şeyin bu olduğunun farkındaydım. Odanın ortasında sağa sola gidip, gelirken elimden tutan kişi tabii ki kocamdı. Doğum henüz tam anlamıyla başlamadığı için Barbaros, Zülküf ve Duru'yu geri göndermiştik. Süleyman ve Aybüke yalnız kalmamalıydı. Düğün bittiği an arabamızın arkasında hazır bekleyen ama telaştan unuttuğumuz doğum çantamızı da alarak buraya doluşacaklarına emindim.

Annemlere de haber vermiştik ama gelmeleri yarın sabahı bulurdu. Murathan ve Gökçen olarak çocuğumuz doğarken de baş başa, biz bizeydik. *Tıpkı Pamuk ve Kepçük gibi.* Derin nefesler alıp, vererek, odanın ortasında gidip, gelirken bir eli sırtımı ovuşturuyordu. Sancı aniden vurunca iki büklüm oldum.

"Ağzın kırılsın!" dedim dişlerimin arasından. "Benimle öncesinde seviş-seydin ne olurdu sanki? Şimdi kolayca çıkardı!" Koluna kalan son gücümle bir yumruk atmaya çalıştım. "Köpek!"

Şaşkındı. "Kızım, bu şimdi mi söylenir?" dedi. "Kaç ay geberdik burada!"

Cevap veremedim. Birtakım oksitosin salgıları ve kasılmaları kolaylaştırıcı durumlar için artık çok geçti. Sancı bir kez daha vurdu. Elimi dişlerimin arasına alıp ısırmak istedim ama izin vermedi. Elimi elinin içine hapsetti.

Kusura bakmamalıydı ama o zaman onun elini ısıracaktım. Öyle de yaptım. Ama dudaklarından bir *ah* bile dökülmedi. Aksine saçlarıma derin öpücükler bırakmaya devam etti.

"Gökçen'im, Pamuk'um, karım," dedi tane tane. "Ömrüm, varım, yoğum, her şeyim." Her öpücüğü bir söz, bir kalp çarpıntısıydı. "Varlığım, sonum..."

Ağlamaklı bir iniltiyle cevap verdim. Yürümeye çalıştım ama zordu. Bedenimi ona yaslayarak yürümeyi denedim.

"Küçükken..." dedi. "Oyuncak bebeklerinin hepsinin kafasını koparırdın."

Evet, tam olarak öyle yapardım. Gözyaşlarımın arasından güldüm. "Merak etme," dedim. "Çocuğumuza bunu yapmam."

Güldü. Saçlarıma bir öpücük daha bıraktı. "Dünyanın en iyi annesi olacağına eminim." Belimdeki eli sıkılaştı. Daha da yasladı kendine. "Sakın korkma, tamam mı?"

Oysa deli gibi korkuyordum. Anne olmayı beceremekten, hakkını verememekten, Murathan kadar iyi olamamaktan, her şeyden korkuyordum. İçimde büyüyen can belki de saatler sonra kucağımda olacaktı. Kollarımın arasında tutacak, tenine dokunacaktım. Deli gibi korkuyordum. Yanağıma düşen yaş bu defa acıdan değil, korkudandı. Ama Murathan bunu hissetmiş gibi göbeğimi ve beni yandan kavradı. *Ben buradayım, sizinleyim,* demedi. Onun yerine şakağıma derin bir öpücük bıraktı.

"Buradasın," dedim sadece. Ona hiç bahsetmemiştim ama en büyük korkum bu doğuma yalnız girmekti. En büyük duam ise onun yanımda olmasıydı.

"Hep," diye cevapladı tek nefeste. "Daima, Gökçen. Daima buradayım."

Başımı aşağı yukarı salladım. Acı ve sancı arttı. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra doğumhanedeydik. Ben kan ter içinde ıkınırken Murathan sıkıca elimden tutuyordu. Doktorluk sürecim boyunca böyle bir şeyde eşimin beni görmesini istemeyeceğimi düşünmüştüm ama şu an işler öyle yürümüyordu. Beni bu hâle getiren oysa elbette görecekti!

"Bir daha çocuk istersen seni boğarım!" dedikten sonra var gücümle ıkındım. Elini ne kadar sıktığıma dair de bir fikrim yoktu. Kemiklerim kırılıyor gibiydi. Bir an bütün rahmimle bağırsaklarımın patladığını sandım. Bayılacakmış gibi başım geri düştü. Gözlerim kararır gibi olduğunda kehribarları gözlerime denk düştü. Alnımdaki terleri avuç içiyle sildi.

"Biraz daha," derken dudakları alnımdaydı. "Biraz daha dayan, yavrum. Biraz daha..."

Acıyla her kıvranışımda kendisi acı çekiyormuş gibi bir ifadeye bürünüyordu oysa. Kimse anlamasa bile ben anlardım. Göz bebekleri titriyor, saç diplerinden dahi ter akıyordu. Doktorun söylediği cümleleri zihnim seçemiyordu. Kasıklarıma baskı yapan ağırlığın son noktada olduğunu hissettim. Dudaklarımdan acı bir çığlık daha dökülürken son kalan gücümle ıkındım. Bu sondu. Daha fazlasına gücüm yoktu. Başım yeniden geri düşerken kasıklarımda derin bir boşluk hissettim. Ani bir rahatlama, derin bir nefes...

Sonra ise cılız bir bebek ağlaması.

Hayat düz bir zeminde koşarken yoluna çıkan engellerden ibaretti. Bazen de yol kenarında gördüğün yeşillikler ve bakmasını bilirsen içine dolan her bir renk... Ve ben, rengârenk olduğumu sanırdım. O an anladım ki benim bütün renklerim eksikti. Başımı zorlukla yukarı kaldırıp bana doğru kaldırdıkları bebeğe, bebeğime, bebeğimize baktım.

Yusuf Ali'ye.

Bütün renkler tamamlanmıştı.

Ağlıyordu. Ama küçük bir bebek değildi. Tam gününde olmamasına ve birkaç hafta erken gelmesine rağmen yumuk yumuk kolları ve bacakları vardı. Siyah saçları ve vücudunda yer yer varlığını koruyan verniksle sarmalanmışken kıpkırmızı bir yüzle ağlıyor, gözlerini açamıyordu. Hızlı bir boy ve kilo kontrolünün ardından kuvöz desteğine gerek olmadığı bilgisiyle birlikte, "Oğlunuza *merhaba,* deyin, Karakurt ailesi," diyen kadın doktorun sesi çok derinlerden geldi. "Doğum saati 00.00!"

Gerçekten babasının oğlu olabilirdi. Bu zamana kadar bütün korkularım kendi adımaydı ama doktor, onu bana yaklaştırıp göğsümün üzerine bıraktığı an derin bir soluk kaçtı dudaklarımdan. Kalbimdeki titreme ilk defa bu kadar canlıydı. Oğlumun teni tenime değdi. Minik yumrukları ve parmakları ise dudaklarıma. Küçük bir canlının karnımda tırnaklarıyla büyümesi fikri hep korkunç gelirdi ama dudaklarıma değen küçük tırnaklar, hayatımda tenime değen en güzel şey olabilirdi. Gözümden şakaklarıma süzülen her bir damla artık korkudan değil, sevgidendi.

Bir çocuğu kucağıma alamayacağını düşünürdüm. Hamileliğim boyunca da en tereddüt ettiğim konu onu tutamamaktı ama tuttum. Yıllardır bu anı bekler gibi ve anne olmak için doğmuş gibi ilkel bir dürtüyle kollarımı göğsümdeki küçük cana doladım. Titreyen ellerim sırtının yarısını ve poposunu kaplıyordu. Yanağıma bir damla gözyaşı daha süzülürken bu küçüklüğüne de güldüm.

Göğsüme geldiği an ağlaması sustu. Boğuk hırıltılar çıkararak başını yüzüme doğru kaldırdı. Küçük, kırmızı dudakları bir kuş gibi aralanıp kapanı-

yordu. Yanağıma doğru kocaman bir gözyaşının daha süzüldüğünü hissettim. Ve oğlum gözlerini açtı. Bulanık bir zar vardı gözlerinin üzerinde ama mavi mavi bakıyor gibiydi. Kulakları uzun, birbirine yapışmış siyah kirpikleri ve yüz hatları ise şu an bile Murathan'dı.

Gülüşüm derinleşti. Tıpkı gözyaşlarım gibi. Ağlamadan öylece baktı gözlerime. İçime dolan tek his güçtü. Bütün korkum yerini devasa bir hisse bıraktı. Kucağımdaki bu can için her şeyi yapabilirdim. *Her şeyi.* Deli Kurt masalında şeytanı kalpsizliğiyle yok eden Gökçen kız artık anneydi.

Islak bakışlarım yanımdaki Murathan'a takıldı. Dudakları titriyordu. Oysa bir kere hariç yanımda hiç ağlamamıştı. Küçükken bile ağlamak için saklanacak bir köşe arardı. Ya elini yüzüne kapatır, ya tavana bakar ya da saklanırdı. Ama şu an uzun kirpiklerinin ucundan yanağına damlayan yaş bir o kadar iri ve anlam yüklüydü.

"Murathan..." dedim.

Yanağına bir damla daha süzülürken bakışlarını bana çevirdi. İkimizin de dudakları aynı anda titredi. Önce kendimizi, daha sonra sevdamızı büyütmüştük. Pamuk ve Kepçük iken Murathan ve Gökçen olmuştuk. Şimdi ise Karakurt ailesi. Artık ailemizi büyütecektik. Beraber büyümüştük, beraber büyüyorduk.

Bana doğru eğildi. Alnıma derin bir öpücük bırakıp yanağını başıma yasladı. Eli, göğsümde bulanık bakışlarla bizi izleyen oğlumuza uzandı. Silah kullanan bir adamın eli titremezdi. Hele de onun. Ama oğluna uzanan eli titredi. Parmak ucuyla, zarar vermekten korkar gibi belli belirsiz siyah saçlarını okşadı.

"Bizim," dedi titreyen sesi.

Ter, kan ve acı içindeydim ama önemli değildi. Hiçbir şey önemli değildi. "Bizim," diye onayladım.

Elini minik parmaklara uzattı. Oğlumuz anında babasının büyük parmağını sıkıca kavradı. Bu defa aynı anda ağlarken güldük.

"Yusuf Ali," dedim. "Oğlum."

Kızın büyüdü, Ali Alptekin. Artık dedesin.

"Yusuf Ali," diye onayladı parmağını tutan parmaklardan ayrılmadan. "Evlat."

Oğlun büyüdü, Yusuf Karakurt. Artık dedesin.

O an anladım annemin neden yıkılsa bile ayağa kalkmak için direndiğini. O an anladım Neslişah teyzenin bir an bile neden yıkılmayı düşünmediğini. Yüreğimde beliren sevgi bir ilkti. Her şeyden fazlaydı. Gökçen bencildi ama şu an gök yıkılsa kucağımdaki bu canın üzerine kapanırdım. Gökçen

çocuk ruhluydu. Ama *kucağındaki can için büyüyeceksin,* deseler büyürdüm. Gökçen en çok ölümden korkardı. Ama kucağındaki can için *öl,* derseler öldürdüm. Gökçen artık anneydi. Duyguların en yücesi, hislerin en kutsalıydı.

Murathan'ın kollarını ikimize birden doladığını hissettim. Alnıma bir öpücük daha bıraktı. "Murathan," dedim.

Murathan sana ölsün, derdi hep. Ama bu defa, "Murathan size ölsün," dedi tek nefeste.

Başımızda beliren bir kameranın bizi çektiğini hissettim ama bakamadım. Gülerek aileme sokulmak gibi daha mühim konularım vardı. Daha sonra bize verilecek bu fotoğrafı bir ömür başköşemde saklayacaktım oysa. Ben kollarımı oğlumuza dolamıştım, Murathan ise bize. Üçümüz de birbirimize büyük bir sevgiyle bakıyorduk. Yusuf Ali'nin kaşları çatıktı. Ona bakan anne babasının bakışları ise ıslak ve dolu dolu.

Yanağıma bir yaş daha süzüldü. Derin denizin en dibinden yüzeye çıkmak gibi bir histi. Belki de kelimelere dökebileceğimden daha fazlasıydı. Dünyam o an için sadece bu iki adam oldu. Murathan ve küçük Murathan. Sadece bu kadardı. Pamuk kızın yüreğine özenle kendini işlemişti Kepçük. Şu an kucağımda duran can ise Pamuk'un oyun arkadaşına o kadar çok benziyordu ki gülmeden edemedim. Murathan dudaklarını alnıma yasladı. Ben ise oğlumuzun alnına. Heybetli bir kartal gibi kolları bizi sarmaladı. *Kimsenin dokunmasına izin vermem,* der gibiydi. Ondan bana, benden ise oğlumuza büyük bir sevgi aktı.

Aynı anda ağladık. O da ben de oğlumuz da. Büyümek belki de sadece bu kadardı.

Bulundukları otel odasının camından dışarıda kalan hayata ve ışıklara bakarken bir hayli donuktu Aybüke'nin bakışları. Üzerindeki gelinliği hâlâ çıkaramamıştı. Düğününden çıkıp hastaneye gitmiş; Gökçen, Murathan ve Yusuf Ali'yi gördükten sonra geç saatte otele dönmüşlerdi. Sözde bir hafta izindeydiler. Balayına gidecek, kafalarına göre gezeceklerdi ama Aybüke'nin şu anki ruh hâli bunların hepsinden bir hayli uzaktı.

Adımları geriledi. Kolları ve boynu altınla kaplıydı. Sıkıntıyla çıkarıp yatağın üzerine savurdu. Memnune Hanım'ın düğünde cömert davranası tutmuştu ama bu defa da Aybüke memnun değildi. Geceye dair en güzel şey Yusuf Ali'ydi. Hastaneye gittiklerinde gördükleri manzara mucizeden başka bir şey değildi. Küçük kız kardeşi gibi gördüğü, her şeyden koruyup kolladığı

kız, kucağında mavi kundaklara sarılı bir bebekle ona bakıyordu. Öyle güzeldi ki sıkıca sarılmaktan başka bir şey yapamamıştı.

Murathan Komutan'ının da Gökçen'in de yüzündeki mutluluk görülmeyecek gibi değildi. Minik Yusuf Ali ise bir hayli tatlıydı. Biraz erken doğmuştu ama gelişimi iyi durumdaydı. Oldukça da sağlıklı bir bebekti. Ama Gökçen'in de dediği gibi huyu babasına benziyor olmalıydı ki oda kalabalıklaşmaya başladığı an çığlığı basıp herkesi başından kovmuştu. Yüzü de babasına benziyordu. Şu anlık annesine benzeyen tek yanı bulanık mavi gözleriydi. *Tabii sonradan değişmezse.*

Bu mutlu aile tablosu bir köşede dursun, Aybüke'nin daha büyük sorunları vardı.

Yatağın üzerine oturup terleyen ellerini gelinliğine sildi. İhtimali olabilecek şeylerin gerginliği içindeydi. Timi ve kızları *yok öyle bir şey, Gökçen şaka yaptı,* diyerek başından savmıştı ama Süleyman ve onun için her şey ihtimal dâhilindeydi. Gerilmemek imkânsızdı.

"Geldim," diyerek odanın kapısı açılınca hızla oturduğu yerden kalktı. Gelinliğin eteklerini sürüyerek kapıya koştu. Nikâhın her türlüsünü kıymışlardı. Yaklaşık birkaç saattir Aybüke Mercan'dı. Ama buna da takılmadı. Emin olmalıydı. İçindeki şüphe ya sönecek ya filizlenecekti. Bilmeliydi gerçeği.

Hamilelik testi almak için nöbetçi eczaneye gitmişti Süleyman. Elindeki poşeti alıp hızla yandaki lavaboya yöneldi. "Şu gelinliğin sırtını aç," dedi Süleyman'a sadece.

Gerginken onunla konuşmanın kendi topuğuna sıkmaktan farksız olduğunu bilen Süleyman sessizce gelinliğin arkasındaki ipleri açtı. "Dağ çiçeğim..." diyordu bir yandan da.

Cevap vermedi Aybüke. Gelinliğin sırtının açılmaya başladığını hissettiğinde hızla üzerinden çıkarıp sadece krem rengi, dantelli iç çamaşırlarıyla kaldı. Arkasındaki Süleyman'ı eli böğründe bırakıp banyoya girdi. "Aybü-" diyecek oldu Süleyman. Gerisi gelmeden kapıyı yüzüne kapadı.

Ses etmedi Süleyman. Sessizce odaya ilerledi.

Lavabodaki Aybüke yaklaşık on beş dakika sonra dışarı çıktı. Bakışlarında ifadesizlik yoktu. Başındaki duvağı kendi zorla söktüğünden olsa gerek ki saçları birbirine girmişti. Süleyman o kadar yıl sonra onu ilk defa gözleri buğulu, dudakları bükülmüş görüyordu. "Süleyman..." dedi kısık bir sesle.

Hızla oturduğu yerden kalktı Süleyman. Ceketini bile çıkarmadan beklemişti. "Ne?" dedi heyecanla. "Ne çıktı? Ne?"

Şunca yıllık ömründe onu heyecanlandıracak tek şey sevdiği kadını nikâhına alması sanırdı ama yanılmıştı. Onu şu an daha da heyecanlandıran şey

yıldır peşinden koştuğu kadını nikâhına alıp üstüne bir de ondan çocuğunun olmasıydı. Karşısında iç çamaşırlarıyla duran karısını belinden kavradı. Şaşkın bakışları aralarındaki çubuktaydı.

İki çizgi vardı.

"Ne?" dedi aynı heyecanla.

"Çift çizgi, Süleyman," diye mırıldandı Aybüke.

"Ne oluyor çift olunca? Her gün hamilelik testi yaptırmıyorum. Rengi kırmızı. Negatif mi yani? Hamile misin yoksa değil misin?" Gözleri irileşti. "Bana net ol."

Bakışları titredi Aybüke'nin. *Hamileydi.*

Süleyman'ın hevesli bakışları karşısında başını *evet,* der gibi ağır ağır aşağı yukarı sallayabildi. Karşısındaki adamın yüzünde beliren heyecan ve neşe görülmeyecek gibi değildi. Oysa o buna hiç hazır değildi. Geçmişte de şimdi de. Koruyamama, yetememe duygusu yerli yerindeydi. Hazır değildi belki ama bu dünyada Aybüke'nin en çok istediği şey de buydu: *Anne olmak.* Her duygu birbirine girmişken yanağına doğru minik bir yaş süzüldü. Süleyman'ın kollarından sıyrılıp yavaşça yatağa ilerledi.

Zihnini yokladı. Ne kadarlık hamile olduğunu kestirmesi zordu. Bu hâlde göreve gitmişti. Elleri istemsizce çıplak tenine değip karnını sarmaladı. Ya ona bir şey olduysa? Yine zarar vermiş olma düşüncesi altından kalkabileceğinden ağırdı. O annelikten anlamazdı. Öğrenilirdi annelik ama onun öğreneceği kimse olmamıştı.

Gökçen düştü o an aklına. Daha birkaç saat önce anne olan bir kadın. Küçük kız kardeşi sandığı ama ondan bir hayli büyük olan kadın... Hastanede kucağındaki bebeğe öyle sıkı sarılıyordu ki hiç bildiği deli dolu Gökçen gibi değildi.

Süleyman'ın gülüşü ise onun bu hâlini gördüğü an solmuş, yerine endişe kurulmuştu. Ağır adımlarla yatağa ilerleyip önünde eğildi. Bacaklarını sıkı sıkı kavrayıp yüzüne bakmaya çalıştı. "Aybüke," diye mırıldandı.

Derin derin ofladı Aybüke. Elini alnına attı.

Korktu sormaya ama sormadan da edemedi Süleyman.

"İstemiyor musun?"

Bakışları dikleşti Aybüke'nin. "İstiyorum!" dedi anında. Elleri en korumacı şekilde karnının üzerindeydi. Bakışları Süleyman'a değdiğinde gözleri yeniden titredi. "Ama ya koruyamazsam Süleyman? Ben ne anlarım annelikten? Ben ne anlarım çocuktan? Tutunmaz ki bana. İstemez ki beni. Hem ben beceremem anneliği. Ya yi-"

Gerisini getirmesine izin vermedi Süleyman. Daha önce yaşadığı her şeyi biliyordu. Terk edildiğini, bunun kederiyle çocuğunu düşürdüğünü... Ama konusunu açmasına izin dahi vermedi. Elleri Aybüke'nin yanaklarına uzandı. Eğildiği yerden doğrulup karşısında oturan kadının dudaklarına derin bir öpücük bıraktı. Durmadı. Bedenini ona yaslayıp Aybüke'yi geri yasladı. O, yatağa sırtüstü devrildiğinde Süleyman'ın dudakları da varlığı da başucundaydı.

"Aybüke Mercan..." dedi dudaklarını geri çektiğinde. Minik bir öpücük daha bıraktı dudağının kenarına. "Sana tutunan her can dünyanın en şanslı insanıdır." Bir öpücük daha bıraktı. "Ben de öyleyim." Bir öpücük daha bıraktı. "Çocuğumuz da." Aybüke sadece ona gösterdiği buruk bakışıyla bakarken dudağının kenarına bir öpücük daha bıraktı. "Gördüğüm en iyi anne olacaksın. Bundan şüphem yok."

Boynu ve bakışları daha da büküldü Aybüke'nin. Dağda silah sallayıp askeriyede Süleyman'ın canına okuyadursun, tek kaldıkları her anda içinden masum, sevgiye aç bir kız çocuğu çıkıyordu ve Süleyman'ın sevgisine sokuluyordu. Aybüke aslında Süleyman'la yeniden büyüyordu. Tıpkı çocuğuyla de yeniden büyüyeceği gibi.

"Göreve gittim," dedi kısık bir sesle. "Düğün için o kadar koşturdum. İyi midir?"

Gülüşü derinleşti Süleyman'ın. Dudağının kenarına bir öpücük daha bıraktı. "Varlığını belli etmek için bugünü seçtiğine göre?" dedi.

Gülmemişti Aybüke. Hâlâ tedirgindi. Bunun ne zaman olduğunu algılamaya çalışıyordu. Kısa bir an sonra anladı. "Sana o gün *odaya gelme, hazır değilim,* dedim!" diye minik bir şekilde yükselirken, daha fazla dayanamayarak Süleyman'ın kafasına yandan şamarı geçirdi. Son görüşmeleri bir hayli tansiyonlu geçmişti.

Alışkın olduğu bu şamarla güldü Süleyman. Dudağının kenarına bir öpücük daha bıraktı. "Ama kovmadın da dağ çiçeğim." Önce alnından, daha sonra yanağından, en son yine dudağının kenarından öptü. "Şimdi senin gibi bir kadını önce karım, daha sonra da çocuğumun anası yaptığım bu geceyi tarihe geçebiliyor muyuz? İnsanlık için küçük, benim için ise büyük bir adım. Bilirsin, bugünlere kolay gelmedim."

Bu defa gülmüştü Aybüke. Gözleri dolu doluyken, başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. Bir elini Süleyman'ın boynuna dolayıp parmaklarını saçlarına daldırdı. Yaşadığı duygu karmaşasına rağmen sadece ona güvendi. Attığı her taşa çiçekle karşılık veren, yumruk attığı ellerini dahi öpen, sevgisini sunmaktan asla çekinmeyen adama... Süleyman Mercan'a, *kocasına.*

"Süleyman," dedi.

Kollarının arasındaki kadına hayran hayran bakarken gülümseyişini bozmadı Süleyman. Onaylayan bir mırıltı çıkardı.

"Seni seviyorum," dedi Aybüke ömründe ilk defa.

Bunun, onun için ne denli derin bir cümle olduğunu en çok Süleyman bilirdi. Yüreğinde beliren sıcaklık bu zamana kadar yaşadığı her yürek yangınını söndürecek cinstendi. "Benim seni sevdiğimden daha çoğu mümkün değil," dedi sadece. "Bu arada..." diye mırıldandı. "Kız olursa adı *Burçe*. Sözünü unutma."

Gülerken başını aşağı yukarı salladı Aybüke. "Sağlıklı olsun yeter," dedi. "*Memnune,* desen bile *tamam,* derim."

Şen bir kahkaha attı Süleyman. "Yok, ondan annem bile memnun olmaz. emin ol," dedi.

Aybüke gözlerini devirip, "Zaten neden memnun oluyor ki?" dedi.

Güldü Süleyman. Dudakları, ruhları, tenleri yeniden birleşti. Birbirlerine tutundular. Bir aile oldular. Aybüke bu gecenin sabahından itibaren saha görevlerinden çekilip masabaşı bir iş isteyecekti. Görevlerde onun boş bıraktığı yeri artık kocası olarak Süleyman dolduracak, Aybüke'nin ıskaladığını o geri dönene kadar Süleyman vuracaktı. Aybüke ise tam göğüs kafesinin altında, karnında büyük bir sevginin tohumunu, kızı Burçe'yi büyütecekti. Bunu yaparken ise bilmediği her hissi öğrenmek için sadece tek bir kişiyi izleyecekti.

Gökçen'i. Masalda da gerçekte de kalbi olmayan değil, kalbi artık anne olan Gökçen'i.

Dünya mucizelerle dolu bir yerdi. Evren, doğa, gökyüzü, denizler yaratılışa dair her şey bu mucizelerin izleriyle bezenmişti ama şüphesiz ki en büyük mucize içinde büyüyen, aylarca karnını tekmeleyen minik ellerin ve ayakların bedeninden ayrılıp en canlı hâliyle kucağına bırakılmasıydı. Artık bütün duygular yerle bir olmuştu. Bu hayatta en mucizevi duygu anne olmaktı.

Ama bu hayatta en zor şey de anne olmaktı. Beşiğinde uyuyan oğluma bakarken içli bir nefes dudaklarımdan döküldü. Minik dudaklarına, uzun, kıvrık kirpiklerine, siyah saçlarına ve baldan tatlı yanaklarına buğulu gözlerle baktım. Lohusalık denen müessese kapatılmalıydı. Üzerimde dizlerimin izi çıkmış bir pijama ve kusmuk kokulu bir tişört varken elimi dertli başıma attım.

Anne olmanın mucizevi yanları bir yana dursun, şimdi size biraz hayatın gerçeklerinden bahsedeceğim. Anne olmak çok zordu! Yusuf Ali'yle beraber geçirdiğimiz bu bir buçuk aylık zamanda çok şey öğrenmiştim. İlk haftalar bebeğim elimden kayıp düşecek gibi olduğu için histeri, göbeğim yüzünden kendimi kötü hissettiğim için ağlama krizleri geçiriyordum. Biraz da olsa bunları aşmıştım ama şimdi de *ona iyi bir anne olabilecek miyim* krizleri başlamıştı. Bazen çok ağlıyordu. Belki de sütüm yetmiyordu.

Yusuf Ali'nin öne doğru uzattığı pamuk dudaklarına bakarken benim dudaklarım büküldü. Uykuda dahi emiyormuş gibi dudaklarını oynatıyordu. Yoksa doymuyor muydu benim çocuğum?

Lohusalık gerçekten kapatılmalıydı.

Bana bu denli zor olduğu söylenmemişti. Normal şartlarda Keban Barajı'nı dolduracak yaşlarını artık bir nehri doldururdu. Oysa çok uysal bir bebekti oğlum. Bir şey isteyeceği zaman ağlıyor ama hemen susuyordu. Yumruklarını sıkıp, genizden homurtular çıkararak derdini anlatmaya çalışıyor ve bunda başarılı oluyordu. Ağlıyor ama kucağıma aldığımda sakinleşiyor, kokumu aldığında ise kendinden geçiyordu. Ama kabul etmeliydim ki sinirli bir bebekti. Acıktığı an yedirmeli, altına yaptığı anda temizlemeliydim yoksa bütün lojmanı başımıza toplama potansiyeli vardı.

Kime benzediği aşikârdı.

Bu sürece şüphesiz en hızlı uyum sağlayan kişi Murathan olmuştu. Bir kuş misali Yusuf Ali'yi kucağına alıyor, minik poposundan elini asla çekmeden sırtını sıvazlıyordu. Ben günlerce *ya tutarken düşerse* krizi geçirip, banyo bile yaptıramazken o kırk çocuğu varmış gibi kucaklıyor, banyo yaptırıyordu. Kıyafet giydirirken minik kolunu çıkarırım diye aklım çıkıyordu ama Murathan birkaç saniye içinde her şeyi hallediyordu. Bilmesem daha önce birkaç bebek büyüttüğünü sanırdım ama bu anlarda onu hayranlıkla izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Murathan Karakurt iyi bir baba olmuştu. Beni yanıltmamıştı.

Peki, ben nasıl bir anne olmuştum?

Ellerim göğüslerime gitti. Doymuyor muydu benim yavrum? Yusuf Ali havayı emerken benim dudaklarım daha da büküldü. Zayıf bir bebek değildi. Yanakları dolgun, kirpikleri babası gibi uzun ve kıvrıktı. Gün geçtikçe biraz daha Murathan'a benzerken gözleri hâlâ buğulu maviydi. Annemler değişebileceğini söylüyordu ama herkes farkındaydı ki değişmeyecek. oğlum benim gibi gök gözlü olacaktı. Yine de en tatlı yanı kulaklarıydı. Minik bir Kepçük doğurmuş gibiydim.

Ama şu an derdim bunlar değildi. Sütümdü!

"Annem..." dedim sessizce. Minik karnını ovuştururken uyandırmamak için bir hayli hassastım. "Aç mısın sen, annem?" Dudaklarım daha da büküldü. "Doymadın mı?"

Yusuf Ali'nin minik dudakları havayı emmeye devam ettiğinde yüreğim yerle bir olmuştu. Ne biçim anneydim ben? Ellerim artık doksan olduklarına emin olduğum göğüslerime gitti. Eğer çocuğum doymuyorsa kopsun bu göğüsler buradan! Ellerim böğrümde, dertli dertli sağa sola sallandım.

"Gökçen," dedi Murathan.

Acıklı bakışlarımı arkama çevirdiğimde, Murathan yatak odasının kapısında bize bakıyordu. Sözde biz anne babaydık ama tek dağılan bendim. Köpek adam hâlâ taş gibiydi. Bu da ayrı sinirimi bozuyordu. Hayır, tek başıma mı yapmıştım yani ben bu çocuğu? Onun da devasa katkıları vardı. O zaman neden bu ilişkinin bütün yükünü ben taşıyordum?

Dolu gözlerimi, büzülmüş dudaklarımı görünce, başını *ne oldu,* der gibi sallayarak bize yaklaştı. "İyi misin?" dedi kısık bir sesle.

Acıklı ve duygusal bir anaydım.

"Sus, evladım uyanacak."

"Senin evladın da benim kaynım mı?"

"Sus!" dedim yine içli içti. "Sus, konuşma. Sus!" Elimi dudaklarıma kapatıp en duygusal hâlimle sağa sola salındım. "Sen anası ol, ben babası olayım," dedim içli içli. "Ben evladımızı doyuramıyorum." Boş boş bakan gözlerini kırpıştırdı. Ellerim göğüslerimdeydi. "Aç kalıyor evladımız, Murathan. Ne biçim anneyim ben?" Hâlâ boş boş bakıyordu. "Yetmiyormuş benim sütüm bebeğime."

Bakışları göğüslerime indi. Yeterince dolgun görünen göğüslerime bakarken kaşları havalandı.

"Kim karar verdi buna?"

"Alt kat komşu," dedim. Sesimin fazla çıktığını hissettiğimde bir elim dudaklarıma kapanmıştı.

Komşuların *hayırlı olsun* misafirlikleri lohusalık bittikten sonra yapılmalıydı. *Bu çocuk aç, doymuyor, öyle tutulmaz* laflarını duydukça ona yetemediğimi hissediyordum. Saçımı başımı yolmak üzereydim.

Yüzü ekşidi. "O kim, lan?" dedi.

"Ne bileyim kim?" diye çıkıştım. "Komşu işte. Yetemiyor muyum ben çocuğuma, Murathan? Dün yavrum ağlarken uyuyakalmışım zaten." Yorgun adımlarla yatağa ilerleyip kendimi zorlukla bıraktım. "Ne biçim anneyim ben?"

Yusuf Ali sessizce uyumaya devam ederken kocam bey bana doğru ilerledi. Yanıma oturmadı. Önümde eğilmeyi, ellerini dizlerime atarak bana alttan alttan bakmayı tercih etti.

"Annemlerin şu an gittiği alt komşudan mı bahsediyordun?"

Üzgün üzgün onayladım. Konuşursam ağlardım. Neslişah teyzem ve annem de buradaydı çünkü ben tek başıma gerçekten yetemiyordum. Ya da yetemediğimi hissediyordum. Duygularım hamilelikten daha karışıktı. Annemler profesyonel şekilde idare ediyorlardı ama onlar gidince ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Zeynep abla her zaman yanımdaydı ama tekrar ediyorum ki *duygularım* karışıktı.

Murathan'ın elleri pijamamı okşarken daldığım düşüncelerden sesiyle sıyrıldım. Bakışları kalbime her zamanki gibi hem deva hem zarardı. "Başka ne dedi?" diye sordu.

"Ya uyuyakalırsam da çocuğum ağlamaktan patlarsa? *Alkarısı* denen bir şey gelip bebekleri boğuyormuş. Ya o gelince Yusuf Ali'yi kurtaramazsam?"

"*Alkarısı* derken kendinden bahsediyor sanırım."

Umursamadan komplo teorilerine devam edip, "Onun kızı bebeğini pusetten düşürmüş," dedim. "Puseti atalım mı? Ya Yusuf Ali'yi düşürürsem?"

Bütün saçmalıklarımı sakince dinliyordu. "Gökçen," dedi en sonunda.

"Hı?" diyerek onayladım.

"Yusuf Ali ağlamaktan patlamayacak çünkü en ufak sesinde sen de ben de uyanıyoruz. Onu puseten düşürmeyeceğiz. Merak etme. Ayrıca *alkarısı* kim, lan?"

"Ne bileyim?" diye huysuzlandım. Derin bir nefes daha verdi. İleri uzanıp boynuma derin bir öpücük bırakırken ben hâlâ huysuzdum. "Kusmuk kokuyorum."

"Oğlumuz gibi kokuyorsun," derken bir öpücük daha bıraktı. "Kendine haksızlık etme," derken geriledi. "O kadar iyi bir anne oldun ki... İtiraf ediyorum, ben bile bu kadarını beklemiyordum. Farkında değil misin? Sadece sen kucağına alınca susuyor, uyuyor."

Öyleydi. Annemler susturamadığı anlarda ben kucağıma alıyordum ve anında susuyordu. *Ana kuzusu,* diye dalga geçiyordu herkes. Yusuf Ali ise sürekli omzuma tüneyip yüzünü boynuma saklama ve emme derdindeydi. Ama dinlediği tek kişi Murathan'dı. Anne karnındayken onunla sık sık konuşması işe yaramış gibiydi. Murathan'ın sesini duyduğu anda alık bir ifadeyle sadece babasını dinliyordu.

"Ayrıca daha kırk günlük olmasına rağmen altı kilo, Gökçen. *Sütüm yetmiyor,* diyecek en son anne sen olmalısın." Tişörtümün uçundan tutup, kaldırarak içeri bakmayı denedi. "Ama istersen babası olarak ben kontrol edebilirim."

Tam ağlayacaktım ki şu saniye geri kaçmıştı. "Ya, başlayacağım şimdi senin libidolu şakalarına be adam!" diye çıkıştım. "Ben burada ne anlatıyorum, sen ne diyorsun?" Gözlerimi devirerek elimi saçlarıma attım.

Şöyle acı bir durum daha vardı ki biz hâlâ sevişememiştik. Kavuşmamız mahşere kalacak gibiydi. Zira doğuma kadar oğlu için sabreden kocam, doğumdan sonra kırk gün boyunca benim sağlığım için bana yaklaşamıyordu. Tabii, aynı şey benim için de geçerliydi. Dünden beri de Yusuf Ali'nin ağlama krizleri yüzünden annemler o kadar çok dalıyordu ki odaya, ne o bana yaklaşabiliyordu ne de ben ona.

Derken bir aydınlanma geldi. Burnunu çekerken göz ucuyla baktım kirpiklerinde salındığıma. O bana baktı, ben ona. Aramıza kısa bir sessizlik kuruldu. Gözlerim kısıldı.

"Az önce *annemler komşuya gitti* mi dedin?"

İnceyi kaptın, der gibi baktı. Dudağının bir köşesi belli belirsiz ka- lırken eğildiği yerde dikleşti. Bunu yaparken üzerime eğilmesi sonucu sırtüstü yatağa devrilmiş, o ise üzerime eğilmiş konumdaydı.

"Gökçen," dedi dudaklarıma doğru.

"Hı?"

"Karım," diyerek minik bir öpücük bıraktı.

"Hı?"

"Ömrüm."

Bir öpücük daha.

Kollarım omuzlarına dolanırken, bacaklarımı iki yana açarak bedenine yer açmaya çalıştım.

Dudakları beni eriten bir hisle yüzümde gezinirken, "En büyük şansım seni sevmek," dedi. "En büyük ikinci şansım ise çocuğumun annesi olman." *Kusmuk kokuyor,* dediğim boynumdan derin bir nefes çekti içine. "Öylesine benim ki her zerren... Öylesine ben ki..."

Benim cilve lohusalıkla sekteye uğramıştı ama onun libidosu yerli yerindeydi. Aylardır üzerimde salınmasına hasret kaldığım askeri künyesi çeneme değdiğinde iniltime ve dudaklarımı ısırma dürtüsüne engel olamadım. Aynı saniyelerde dudaklarımız birbirini bulmuş, yine bir ateşin fitilini ateşlemişti. Öpüşürken aniden parlayan bir ateşin etkisindeydik. Dudaklarımız hoyrat ve doyumsuzdu. Haklıydılar. Ellerim büyük bir acelikla üzerindeki tişörte ilerledi. Sırtından çekip, çıkarmayı denerken dudaklarımız kısa bir an için ayrıldı.

Aynı anda beni belimden kavrayıp dikleştirdi ve kucağına alıp yataktan kalktı. Bacaklarımı beline dolarken, "Nereye?" diye soludum ama *fırsat fırsat,* diyen ruhum durmuyor, ellerim saçlarında ve omuzlarında geziniyordu.

"Buralar karışacak, oğlumuz bunu görsün istemem," diye solurken odadan çıkmıştık. Kucağında benimle, aceleci adımlarla salona ilerledi. Hamileyken bile edepli olan adam herhâlde çocuğunun yanında bu işi yapmazdı. Ben ise şu an konum sorgulayacak durumda değildim.

Kaybettiğimi düşündüğüm için kendimce dertlendiğim cilvemi çok derinlerde bularak gülümsedim. Dudağının köşesine derin bir öpücük bıraktığımda beni koltuğa, bedenini de üzerime bırakmıştı. "Özlemekten geberilse şu an geberirim," diye soludu dudaklarıma. "On yıllık irade gösterdim!"

Üzerimdeki tişörtü kavrayıp tek hamlede üzerimden çıkarması gerçekten gösterdiği iradenin özetiydi. Emzirme sütyeni denen şeyi asla takmamıştım. Sütyensiz gezip çocuğumu emzirmek daha makuldü. Aynı anda alt pijamamı da kavrayıp, iç çamaşırımla birlikte çekerek yere savurduğunda bazı şeyler konusunda ne kadar sınıra geldiğini daha net anlıyordum. Artık karşısında tamamen çıplaktım.

Birbirimizin her santimini ezberlemişken utanmamız artık imkânsızdı. Hele de bunca zamanlık özlemden sonra. Dikleşip, üzerindeki tişörtü kavrayarak çıkardım. Kocamın baklavalarıyla karşılaştığımda dudaklarımdan kesik bir nefes döküldü. Kaç ay bunlar için yanıp tutuşmuştum ama kocamın efendi adam olası tutmuştu. Ellerim kaslarına ilerlerken üzerime eğildi ve dudaklarımız yeniden en sert şekilde birbirini buldu. Demirin soğukluğunu, göğüslerimde ve çenemde bıraktığı hissi özlemiştim.

Yusuf Ali ağlamadan ya da annemler gelmeden en nihayetinde bir şeyleri başarmalıydık. Dudaklarımız hoyratça birbirini talan ederken ikimizin de elleri bedenlerimizde geziniyordu. Bir eli göğsümü sıktığında dudaklarına doğru inledim. Süt yüzünden fazlasıyla hassastılar. Diğer eli kadınlığımı hoyratça okşadı. Dudakları çenemde gezindi, daha sonra boynumda, gerdanımda ve en son göğüslerimde. Başımı koltuğa daha çok gömerken kesik kesik inledim.

Dudakları tomurcukların etrafında canıma okuyan bir yavaşlıkla gezinirken, "Evlat dağdan gelip bağdakini fazlasıyla kovdu," dedi. "Mekânın asıl sahibi kendini hatırlatmalı."

Başımı dikleştirip bakmayı denedim ama sol göğüs ucuma değen dudaklarıyla başım yeniden geri düştü. Deli gibi özlemiştim adi herifi! Ne vardı bu kadar iradeli olacak sanki?

"Murathan!" diye soludum art arda.

Dişleyerek ayrıldı göğsümden. Kasıklarım sızlarken sırtım yay gibi gerilmişti. Minik göbeğim hâlâ tam anlamıyla gitmemişti ama Murathan'ın dudakları özellikle orada daha fazla oyalandı. Kendimde kusur saydığım minik çatlakları öptükçe öptü. Hızlı ama sert bir sevişme olacaktı zira vaktimizin olmadığının farkındaydık.

Daha önce bu koltuklarda yaşanan çok şey vardı. En rahat konumu ikimiz de biliyorduk. Bu yüzden dikleşip, omuzlarına bastırarak gerilettim. Koltuktan ayaklanıp, onu tekli koltuğa ittirmeden önce elim karın kaslarında gezindi. Bu mekânın asıl sahibi de kendini hatırlatmalıydı. Belimden kavrayıp beni kendine çektiğinde ellerim pantolonunun düğmesine ilerliyordu. Evlilik gerçeklerinden ilki, bazı konularda profesyonelleşiyordunuz

ve ellcriniz asla titremiyordu. Buna eşinizle hasret giderme anları dâhildi. Pantolon düğmelerini açan ellerim titremedi. Sıcak elleri yüzümü kavrayıp, yanaklarımı avuçlarken dudakları sert bir şekilde yine dudaklarımın üzerine kapandı.

Dudakları beni talan, benim ellerim ise onu yerle bir ederken, "Diğer çocukta..." diye mırıldandı. "Asla bu kadar sabırlı olmayacağım, Gökçen!"

Dudaklarım iki yana kıvrıldı. Ellerim pantolonuyla çamaşırını hızla indirirken, aramıza giren erkekliğini kavrayıp dudaklarına doğru soludum.

"Diğer çocuk?"

Belimden kavrayıp, beni yeniden kendine çekerken o tekli koltukta, bense artık kucağındaydım. Koltuk geniş ve rahattı. Sıcak elleri sırtımda, belimde ve kalçalarımda gezinirken dudaklarımız yeniden birleşti.

"Diğer çocuk," diye inledi dudaklarımız ayrıldığında. Alınlarımız birbirine yaslıyken nefeslerimiz karıştı. Bana hazır olan varlığı göbeğime değerken dudaklarına kesik kesik inledim. "Bu güzellikten on tane daha yapmayalım mı?"

İstemsizce gülüp, "Hiç sanmıyorum, Karakurt," dedim.

Aramızdaki erkekliğini kavrayıp ağır ağır okşadım. Kulakları kızarırken başı geriye düştü. En sevdiğim görüntü buydu işte. Özlemekten kafa yeniyorsa yemiştim. Yüksekten düşmek, susuz kalmak, güneş çarpması ve daha sayısız sersemlik anına benzetebilirdim bunu ama Murathan'sızlık hiçbirine benzemiyordu. Daha çarpıcıydı. Yaklaşıp boynunu geri attığı için daha da belirginleşen âdemelmasına derin bir öpücük bıraktım ama dudaklarım durmadı. Boynunu öperek çenesine ve dudaklarına doğru ilerlerken onun elleri de kalçalarımı kaldırmış, sıcaklığının ucunu kadınlığıma yaslamıştı.

Ön sevişmeye önceki kadar vaktimiz olmadığının farkındaydık. Dudaklarına doğru inlediğimde durmadı. Başım dönüyor, kasıklarım yanıyordu. Birkaç dakika önce ağlamanın eşiğinde, *oğluma yetemiyorum,* diye ağıtlar yakarken şu an olduğum konum şaşırtıcıydı. Kesik ve birbiri için yanan nefeslerimiz havaya karışırken, elimi alnına atıp terli çehresini avuç içimle sildim. Varlığını içime öyle sert ve ani itti ki bacaklarım titredi. Ellerimi omuzlarına ve saçlarına daldırırken çığlığımı saklamak için dudaklarına kesik bir nefes bıraktım.

"Aslında yüzüne bakmamak..." diye soludum kucağında kıvranırken. "O kadar ayın hesabını sormak var ama dua et." Kalçalarımı bir yandan sıkarken, beni yeniden indirip kaldırdığında sıcaklığıyla inledim. Hatta adını solumak zorunda kaldım. "Murathan!"

Kehribarları her zamanki gibi alev alev yanarken gözlerime sayısız yıldız aktı. "İlk babalık heyecanıma ver," diye soludu. Kalçalarımdaki elleri sıkılaştı. Darbeleri de. Omuzlarına daha sıkı tutunurken, bedenimi indirip, kaldırarak doyumsuzluğu harladım.

Kesik nefeslerimiz etrafımızı sarıp, sarmalarken, gözlerimizi bir an dahi birbirimizden çekmeden aynı döngüye devam ettik. Her zamanki gibi beni nasıl tarumar ettiğini izlemeye bayılıyordu. Sert ve hoyrat darbeleri artarken belimdeki elleri daha da sıkılaşmıştı. Hızla yükseltip alçaltıyor, dudaklarını dişleyerek kendimden geçmemi ve adını haykırmamı izliyordu.

Dudaklarım yüzünde ve boynunda arsızca gezindi. Sert bir darbeyle geldiğinde kasıklarımdaki sızı patlamak üzereydi. Anın gerginliğiyle dişlerimi dudağına geçirerek titrememi kontrol altına almak istedim. Bir kere daha yükselip alçaldığımda, ikimiz de aynı anda derin bir nefes verdik. Kesik, soluk ama ateşli nefesler. Sertliği hâlâ içimdeyken göz bebekleri titredi. Kulakları her sevişmemizden sonra olduğu gibi kıpkırmızıydı. Alnı birkaç saniye için göğüs oluğuma düştü. Başım dönüyordu. Ellerim çıplak omuzlarında ve saçlarında gezinirken göğüs oluğuma derin bir nefes bıraktı.

"Hâlâ vakit var," diye mırıldanarak iç sesimi onayladı. "Bir tur daha."

Cilveli bir gülüşle göğsüme yaslı bedenine sokuldum. Onaylamamak imkânsızdı.

"Kesinlikle, Karakurt."

İkimiz de durmaya niyetli değildik. Dudaklarımız yeniden birbirini bulurken Yusuf Ali hâlâ uyanmamış, annemler gelmemişti. Konuşmadan anlaşan bedenlerimiz devam etme niyetiyle birbirine sokuldu. Ama aynı saniyelerde zil çalınca birbirine koşan bedenlerimiz yine aynı anda kalakaldı. Dudaklarımızı büyük bir açlıkla öpüyorduk ama kapı sesiyle her şey yerle bir oldu.

Dudaklarımız hızla ayrılırken benim bakışlarım yatak odasına, onunkiler ise kapıya döndü. "Ay, basıldık!" demek zorundaydım çünkü basılmıştık.

O ise, "Ben şansımı sikeyim!" diyerek durumunu özetledi. Kucağından inmek için hareketlendim. Kısa bir an başım dönünce yeniden kucağındaydım. Canına minnetti. Çıplak belimden tutup, göğüslerimi kavrayarak kendine çekti. Sıcak nefesi vurdu kulağıma. "Bırak, inip komşuda beklesinler."

Sesi kulağımı gıdıklıyordu. "Saçmalama!" diye gülerken kollarından sıyrılmayı denedim ama elleri göğüslerimi sıkıp, varlığı kalçalarıma değdikçe yine aynı noktaya geri dönüyorduk. Cilveyle sırtımı gövdesine yasladım.

Zil aralıksız çalmaya devam ederken içeriden de oğlumuzun çığlığı yükseldi. Kapı zili bizi durdurmaya yetmemişti ama bebeğimizin sesiyle ikimiz de aynı anda durduk.

Kapı bir yana dursun, benim bir bebeğim vardı!

"Çocuğu unuttuk!" diye panikleyerek ayaklandım. "Ay, sevişeceğim diye evladımı unuttum! Çocuğumu unuttum, Murathan!" Büyük koltuktaki battaniyeyi alarak bedenime doladım. Panik dolu hareketlerle odanın dört bir yanına atılmış kıyafetlerimi toparlarken onun tişörtünü de yüzüne savurdum. "Çabuk toparlan, kapıyı aç!"

Tekli koltukta Yunan mitolojisinden fırlamış gibi parlayarak otururken derin bir nefes verdi. "Şu an bana annemleri evden atmamam için tek bir neden söyle!" dedi.

Koşar adım ilerlerken, arkamı dönüp, "Çünkü onlar annelerimiz, geri zekâlı!" dedim. "Yusuf Ali bizi kapıya atsa hoşuna gider mi?"

"Olur da ileride onu böyle bir anda basarsam lütfen beni huzurevine göndersin."

Kapının önünden geçtiğim için ses çıkaramadım. Bakışlarımla ve ellerimle çabuk olmasını işaret ederken, koşarak yatak odasına daldım ve kapıyı kapadım. Elimdeki kusmuk kokulu kıyafetleri yatağın üzerine savurdum. Battaniyeyi bedenime havlu gibi dolayıp Yusuf Ali'ye ilerledim.

"Geldim, anneciğim. Geldim, oğlum. Geldim, annem."

Dudaklarını bükmüş, minik ellerini yumruk yapmıştı. Babası gibiydi, ağladığında kepçük kulakları kızarıyordu. Kucağıma alıp göğsüme sakladığım anda sakinlemiş, ağlamayı unutmuştu. Buğulu mavileri ve kıvrık kirpikleriyle baktı yüzüme. İlk günler kucağıma almaktan bile korkuyordum ama kendine öyle güzel yer edinmişti ki sanki kollarım onu tutmak için vardı. Az önce kıyameti koparırarak ağlayan o değilmiş gibi sakince bakarken, içimde ne kadar korku varsa uçup gitti.

Garipti annelik. Ağladığında heder, güldüğünde ise dünyalar sizin oluyordu. Bir cana böylesine bağlanmak delilikti.

"Baban gibi işin gücün yaygara," derken kulağına minik bir öpücük bıraktım.

Dışarıdan, "Oğlum, açsanıza kapıyı!" diyen Neslişah teyzemin sesi yükseldi.

"Aynen, anne. Ben açmıyorum diye sen de böyle kapıyı kır!" diye yükselen Murathan kaçınılmazdı. "Çocuk uyuyor. Yavaş olsanıza!"

Ay, ne oluyor be?" diyen Canan halam arkalarından girmişti. "Çocuk le siz uyuyordunuz bence."

Bıraksaydınız da uyusaydık o zaman, hala!"

kadar çaldık, açmayınca bir şey oldu sandık, oğlum," diyen annemin geldi.

Her bir sese güldüm.

Babanı biraz tanıyorsam bu gece seni ninenlerin yanına atacak gibi nem. Anlayışlı olursun, değil mi?"

Yusuf Ali'nin dudağının kenarında bir tebessüm belirdi. Bence hâlimize gülüyordu. Yusuf Ali'yi kısa bir an için yatağın üzerine bırakıp dolaba ilerledim. Siyah, salaş, dizlerimde biten bir elbise giyip saçlarımı ensemde dağınık bir topuz yaptıktan sonra yeniden ilerleyip oğlumu kucakladım. Bu dünyadaki en masum koku bebeklerin boynuna saklanmış olabilirdi. Göğsüme yaslayıp emzirmeye başladığımda parmaklarım siyah, pamuk saçlarındaydı.

Dünyanın en masum görüntüsü ise bir canı, canınla beslemekti şüphesiz. Doyup doymadığını bilmiyordum ama iyi bir anne olmaya çalıştığıma emindim. Buna tutunmalıydım.

Oğlum göğsümden yaşam içerken, "*Mavişim mavilendim,*" diye mırıldandım. "*Kapına kilitlendim. Pas tutmuştu yüreğim, seninle yenilendim.*" Babamın neden inatla bana bu şarkıyı söylediğini de o an anladım. Pas tutuyordu insanın yüreği ama ondan olan bir can filizlendiğinde yeniden yeşeriyordu. Anne baba olmak kesinlikle delicesine bir histi.

Odanın kapısı vurulmuş, aynı saniyelerde açılmıştı. Dönüp bakma gereksinimi duymadım. Canan halamdan başkası olamazdı. Çünkü bir tek o hem fikir sorar hem de fikre saygı duymazdı.

"Kız, zilli!" diyerek içeri girmesi teorimi doğruladı.

Emerken uyuklayan Yusuf Ali'yi, kıvrık kirpiklerini izlemekle meş guldüm. İçimden canlı bir şey çıkacak olması fikri önceden korkunç gelirdi. Şimdi ise içimden mucize kadar güzel bir varlık çıkmıştı. Hayran kalmamak mümkün değildi ki. Hem de babasına bu kadar benzerken. Arkamı dönüp sessiz olmasını belirttim.

Leoparlı elbisesiyle salınırken adımları yavaşladı. Kendileri Fedai Bey'le en sonunda evlilik hazırlığındaydı. Sessizce yanıma oturduğunda bakışları göğsümdeki minik candaydı. Sessizce, dişlerini sıkarak sevdi. "Biraz kucağıma alayım mı?" dedi ondan beklenmeyecek bir nezaketle.

Bakışlarımla kınayıp, "Sorman hata, hala," dedim.

Yusuf Ali'yi göğsümden ayırıp kucağına bıraktığımda hayranlıkla izliyordu. Bu şey senden nasıl çıktı?" dedi. "Uzun süre şaşıracağım."

Anında yüzüm düştü.

"Hayırdır? Neyimi beğenmedin? Bok mu doğuracaktık? Herhâlde benden çıkacaktı. Ya kimden çıkacaktı?"

"Sus, kız!" dedi anında. "Başlarım şimdi senin lohusalık triplerine. Ondan mı dedik sanki? Sen cıyak cıyak ağlıyordun. Ağzın kapanmıyordu." Yusuf Ali'nin minik parmaklarını kavradı. "Bir de şuna bak. Bal bal!" Yanağına narin bir öpücük bıraktı. "Kocan dışarıda terör estiriyor. Vermedin mi şuna istediğini?"

Bakışlarımla kınayışım sürüyordu. "Ay, hala!" dedim uyaran bir terslikle. "Çocuğumun yanında, tövbe tövbe."

"Kız, ne anlayacak sanki? Götünde bir tomar bez var."

Oğlum masum masum uyurken ben bakışlarımla kınamaya devam ettim. "Gelmeseydiniz ikimiz de isteklerimizi karşılamaya devam edebilirdik, hala," dedim. "O zaman size sarmazdı."

Yüzü ekşidi.

"Hadi, be! Tam üstüne mi geldik?"

Ee, yani, diyen bir ifadeye büründüm.

Yüzü daha da ekşidi. "Gece bir saat Yusuf Ali'ye bakmaya gönüllüyüm. Kocana de. Kıymetimi bilsin ve dışarıda terör estirmeye bir son versin yoksa Neslişah teyzeyle Üçüncü Dünya Savaşı'nı çıkaracaklar." Yusuf Ali'nin yanağına bir öpücük bıraktı. "Sen bunlardan nasıl çıktın, halam? Ha benim aşk kuşum?"

Kocamın siniri oldukça yerinde nedenlere bağlıydı oysa. Sadece gülüp, "Sana çekmiş, halası," dedim.

"Yok," dedi anında. "Dedesine benziyor." Yusuf Ali'nin yüzündeki bakışları dalgalandı. "Ben senin gibi ağlar dururmuşum ama abim çok sessiz, sakin bir bebekmiş." Oğlumun minik parmaklarını okşadı. "Yusuf Ali de dedesine benziyor."

Babamı anmak büyük bir hüzün bulutunun içinde kalmak gibiydi. Gülüşüm buruklaşırken Yusuf Ali'ye bakmaktan başka bir şey yapamadım. Babam görse ona da ben misali *Mavişim* şarkısını söyler miydi?

Söylerdi, dedi en derinlerden minik Pamuk. *Bir an olsun elini üzerinden çekmezdi.*

Buruk tebessümüm büyüdü. Bazı yokluklar sadece buruk gülüşlerle saklanırdı. Kapı bir kere daha çaldığında bu defa gelen annemdi. "Gelebilir miyim?" dedi her zamanki nahifliğiyle.

Canan halam gülerek, "*Çık*, desem çıkacak sanki," dedi.

Annem gözlerini deviren bir tebessümle ilerledi. Yanımıza geldiğinde Yusuf Ali'nin saçlarına derin bir öpücük bırakmıştı. Halam, "Sıra bende!" derken kucağında Yusuf Ali'yle ayaklanmıştı. "Yarım saat ben severim, daha sonra siz seversiniz. Birazdan kırk banyosu olacak zaten. Akşama kadar ninelerinden bana fırsat kalmaz." Kapıya doğru ilerledi. "Hadi, gidip babanla nineni sakinleştirelim, halam. Seni görünce yumuşuyorlar. Yoksa bu Karakurtlar evi başımıza çıkacak."

Yusuf Ali boğuk hırıltılar çıkardı.

"Ne?" dedi halam. "Sen de mi Karakurt'sun? Yapma bunu bize."

Yusuf Ali'nin ağlamaya başlaması her şeyin özetiydi. Omzuna yaslayıp, popusunu okşayarak odadan uzaklaştı. Halam, "Tamam, Karakurt'sun, anladık onu," diyene kadar susmamıştı.

"Kırk banyosu mu?" dedim anneme. Lohusalık bitmişti bitmesine de gün kavramımız Yusuf Ali'nin birkaç günde tavan yapan gaz sancıları yüzünden allak bullak olmuştu.

Tebessümle onayladı. "Kırk gün banyosu âdettendir, malum. İki gün gecikmeli de olsa yerini bulsun." Sanıyordum ki geniş çaplı bir organizasyon bizi bekliyordu.

Kaşlarım havalandı.

"Geçen zamana şaşırmamak imkânsız."

Tebessümü derin bir gülüşe dönüştü. "Anne olunca zaman daha hızlı geçiyor, değil mi?" diye sordu. Gülümseyen bu defa bendim.

"Öyle ama zorluğu da bir gerçek."

"Bilirim," diyerek tek bir kelimeye sayısız duygu sığdırmıştı. Kısa bir an için sessizleştik. Elleri ellerimi kavradığında, benimle aynı renk olan maviliklerde derin bir okyanus vardı karşımda. Dolu dolu bakıyordu. "Gökçen," dedi titreyen bir sesle. "Gökçen'im." Yanağına gözlerindeki okyanuslardan bir parça düştü. "Beni affettin mi?"

Bocaladım.

"Ne için?"

"Her şey için," dedi tek nefeste. "Artık annesin. Canından bir parçan var." Titreyen eli saçlarımda gezindi. Bir zamanlar ağlayarak kestiğim saçlarımda. Hâlâ bunun mahcubiyeti içinde olduğunu biliyordum ama ilk defa

gözlerindeki pişmanlık bu kadar netti. "Öyle güzel bir anne oldun ki..." dedi titreyen sesi. "Hep bana benzememen için dua ettim. Şükür, öyle güzel kendin oldun ki..."

Boynum büküldü. Lohusayken benimle duygusal konuşma yapmamalıydı. "Anne..." dedim kısık bir sesle.

Yanağına doğru bir yaş daha süzüldü. "Özür dilerim," dedi yeniden. "Gördüğün hiçbir şeyi unutmadığını biliyorum. Benim hatırlamadığım şeyleri unutmadığını da biliyorum. Boynum sana karşı öyle eğik ki..."

"Anne," diye sızlanmaya devam ettim. Genzim yanıyordu. Biraz daha konuşursa ağlamaktan kahrolurdum. "Yapma."

"Özür dilerim," dedi yeniden. Kollarını bedenime dolarken saçlarıma art arda öpücükler bıraktı. Hep ben onun omzundan öperdim ama bu defa o benim omzumdan öptü.

Ve ağlamam kaçınılmazdı. Göğsümdeki eline kolumu doladım. Konuşacak gücü zor bulduğumda, "Özür dilenecek bir şey yok," diyebildim. "Bazen anneler de yıkılır." Mavi gözleri daha da dalgalandığında burnumu çekip toparlanmaya çalıştım. "Az önce *sütüm oğluma yetmiyor mu* diye ağladım mesela. Bazen anneler de yorulabiliyor." Mahcubiyeti arttığında bu defa ben kollarımı ona doladım. "İyi bir anne oldun, anne. Babamın emanetlerine gözün gibi baktın. Bizi bu yaşımıza kadar getirdin. Yıkıldın ama ayağa kalkmasını da bildin. Kendini üzme artık."

Gökçen şımarık ve bencildi. Ama anne Gökçen'in ruhunda ağır bir yaşanmışlık vardı. Evrene daha sabırlı ve sevgi dolu bakıyordum mesela. Bu da anneliğin mucizelerinden biriydi.

"Şu olgunluğa bir son ver. Beni korkutuyorsun."

Güldüm.

"*Anne olunca anlarsın,* demiyor muydun? Anladım işte."

Gözyaşları içinde içten bir tebessüm gönderdi. Sıkıca kendine çekip bir kere daha öptü saçlarımdan. Bazı yaralar minik bir öpücükle dahi kapanabiliyordu. Çünkü insanı yoran yaşam değil, susmak ve yutmaktı. Sıkıca sarıldım. Göğsünde saklandım. Annemdi. Canım, kanımdı. *Anne olunca anlarsın* sözü gerçekti. Şimdi anlıyordum onu. Yusuf Ali ağladığında geç kalınca bile vicdanım sızlıyordu. Kim bilir, onun yüreği ne kadar yanmıştı?

El ele odadan çıktığımızda salondan neşeli kahkahalar yükseliyordu. O an lojmandaki evimizin koridorunda yürüyor gibi hissetmem ise bir hayli anlamsızdı. Neslişah teyzem, Canan halam ve Zeynep abla salonun orta-

sına Yusuf Ali'nin minik küvetini koymuş, üzerindeki örtünün üzerine çeşit çeşit eşya yerleştirmekle meşguldü.

Mete yaklaşık yarım saat önce üzerinde ateşli şeyler yaşanmış koltuğa tünemiş, ortamı şaşkın şaşkın izliyordu. Murathan ise her zamanki gibi Yusuf Ali'yi kimseye vermemiş, omzuna yaslayıp büyük eliyle oğlumuzun minik poposunu ovuşturuyordu. Annem, Neslişah teyzelerin yanına ilerlerken ben de camın önündeki ikiliye yöneldim.

Yusuf Ali babasının geniş omzunda hıçkırarak, etrafa bakarken Murathan minik adımlarla sağa sola sallanıyordu. Bu görüntü sonsuza kadar içimi ısıtmaya devam edecekti. Bir bütün gibi duruyorlardı. Derin bir tebessümle yanlarına ilerledim. Yanağımı Murathan'ın omzuna yasladığımda bakışları bana döndü.

Arkamızda *kırk suyuna ne atılır* tartışması vardı ama umursamamayı tercih ettik. Bir eliyle Yusuf Ali'yi tutarken diğer kolunu bana doladı. "Sinirliyim," diye açıkladı kendini.

Gülerek, "Farkındayım," dedim.

"Kırk uçuracakmışız," diye mırıldandı. "Bir şey derdim şimdi ama dua edin ki oğlum burada." Dişlerini sıkıyordu. "Benim yüz ellim uçacak, farkında değiller."

Arkama kısa bir bakış attım. Örtünün üzerine bıraktıkları bozuk paraları Zeynep abla hızla toparlamıştı.

"Olmaz bunlar! Kâğıt para getirin. Sakın kırk suyuna bozuk para atmayın. Hele yirmi beş kuruş asla atmayın."

"Direkt cüzdan koymaya ne dersiniz?" dedi Mete.

Hepsi buna hak verirken ben yeniden sinir küpü kocama döndüm. "Başlamak bitirmenin yarısıdır, hurma gözlüm," dedim. "Öyle düşün."

Tek kaşı havalanırken, "Evladı gece annemlere veririm," dedi.

Gülerken kınayıcı bir ses tonuyla, "Bunu oğlumuza yapacak mısın gerçekten?" diye sordum.

"Bir saat babasını idare eder diye düşünüyorum. Ben onu kaç ay saygıyla bekledim." Omzundaki oğlumuza döndü. "Evlat? Beklersin, değil mi lan?"

Yusuf Ali cevap olarak eline minik bir pırt bıraktı. Yeterli bir cevaptı.

"Merak etme. Karın her şeyi halletti," dedim keyifle. "Geceyi halama kilitledim. Ama bir saatimiz var. Verimli kullanmamız lazım."

"Şov bile yaparım," dedi anında. "Aklın durur."

Minik bir kahkahayla gerilerken, çaktırmadan poposuna minik bir şamar atmıştım. Kaşlarıyla *beni tahrik etme*, diye uyardığında ise arsızca omuz silkmiştim. Yarım saat boyunca annemlerin banyo örtüsü üzerine yerleştirdikleri şeyleri inceledim. Un, şeker, yumurta, pirinç, para, pamuk, tesbih, anahtar, nazar boncuğu, gül dalları ve daha nicesiyle donatmışlardı. Hepsinin bir anlamı vardı.

Mesela un, ömrü uzun olsun, şeker, tatlı dilli olsun, pirinç, bereketli olsun diyeymiş. Sorgulamadım. Onlar yapıyorsa bir bildikleri olmalıydı. Annemler bana olayı açıklamakla meşgulken yarım saat içinde bizim kızlar ve Barut Timi de evimizin kapısındaydı. Tim, kocam da dâhil görevden dün döndüğü için herkes ancak bugün toparlanabilmişti.

"Nerede benim erkeğim?" diyerek içeri daldı Ayşegül. Kendine göre bir erkek bulamayınca, Yusuf Ali'yi büyütüp almaya karar vermişti. Murathan'a koşar adım ilerleyip omzundaki Yusuf Ali'yi aldı. Artık herkesin gözü ilk ondaydı.

"Ay, yetiştik mi?" diyerek onların arkasından gelenler Bilge ve Barbaros'tu.

Göbeği belirginleşmeye başlayan Aybüke ve Süleyman onların arkasındaydı. Alican, Zehra, Duru, Zülfikar ve Hasan abi derken herkes salonumuza doluşmuştu.

Yusuf Ali ağlamaya başlayınca Ayşegül yeniden Murathan'a iteledi.

"Aşkımız buraya kadardı."

Babası gibi kalabalıktan ve sesten hoşlanmıyordu. Oğlum babasına gittiği an susarken kocam ise oğlum kadar uysal değildi. "Ne diye hepiniz buraya doluştunuz, lan? Kim çağırdı sizi?" diye çıkıştı. "Alt tarafı kırk banyosu. Sünnet mi oluyor çocuk?"

"Neslişah ve Leyla anamız," diyen Süleyman mantıklıydı.

"İnşallah o günleri de görürüz, komutanım," diyen Barbaros iyimserdi.

"Bizsiz kırk partisi yapmayı mı düşündünüz, komutanım?" diyen Zülfikar ise gerçekçiydi. "Sizi kıtıyorum." Ellerini Yusuf Ali'ye doğru salladı. "Paşam, dünyada kırkıncı gününü mü kutluyoruz? İyi idare ettin, kral."

Yusuf Ali bu defa sesli bir gaz çıkardı.

Zülfikar yine gerçekçiydi.

"Aynı babası, aynı."

"O bozuk paraları sudan uzak tutun," dedi Hasan abi. "Biz yandık, siz yanmayın." Zamanında Mete'nin kırk suyuna yirmi beş kuruş fırlatan Duru sessizdi. Bu hatasını asla savunmayacağı aşikârdı.

Yanındaki Zeynep abla gerekli teselliyi verip, "Merak etme," dedi. "Hallettim ben."

"Ne oluyor orada?" diyen Süleyman şaşkındı. "Tuz, yağ, şeker, pirinç falan. Çocuğu ezogelin mi yapacağız?"

Aybüke durumu, "Saçmalama, Süleyman. Kırk uçuruyorlar," diye özetledi.

Düğünlerinde aldığımız hamilelik haberi doğruydu. Üç aylık hamile olan Aybüke'nin göbeği minik de olsa belirmeye başlamıştı. Ve hislerim beni yanıltmıyorsa kesinlikle kızdı. Bu haberi aldığı andan sonra görevlerden elini çekmiş, masabaşı bir işe geçmişti. Kimse onu anlamasa bile ben anlayabiliyordum. Bir bebeğini daha kaybetmek istemiyordu. Hele de Süleyman'dan bir parçayı.

"Biz de bundan yapacak mıyız?" dedi Süleyman hevesle.

"Sizi buruk bir tebessümle izliyorum," diyen Hasan abi ortamın en bilgili olanıydı. "O çocuklar büyüsün de bu kadar hevesli olabilecek misiniz bakalım?"

Tam o an, "Baba!" dedi Mete. "Bu suyu alıp başka kırkı dolan bebeklere satalım mı?"

Hasan abinin bilgili ve dingin bakışı tüm yüzüne yayıldı. Parmakları sevgili oğluna döndü.

"Bakınız, şekil A."

Neslişah teyze su hazır olduğunda, "Oğlum, getir bakayım aslan parçamı," dedi. Murathan suya tedbirli bakışlar atarak ilerledi. Bunu fark eden Neslişah teyzeden azarı yemesi kaçınılmazdı. "Murathan, ver şu çocuğu bana!"

Vermedi.

"Onların hepsini suya atacaksan vermem."

Ama burada komutan o değildi. "Murathan!" dedi Neslişah teyze en otoriter sesiyle.

Benim bey kuyruğunu kıstırarak Yusuf Ali'yi babaannesine uzattı. Neslişah teyze elleri arasındaki miniği büyük bir sevgiyle bağrına basarken Murathan hâlâ parmak ucuyla suyun sıcaklığını ölçme derdindeydi. Huylu herif, şu yaşında anasından dayak yemek istiyor gibiydi. Kolunu dürtükleyerek uyardım. Askerlerinin önünde anasından dayak yemesini istemezdim. Huysuz kocam gözlerini devirerek geriledi ama çocuğu gerçekten kaynar suya atıp ezogelin çorbası yapacaklarmış gibi tetikteydi.

"Timur altın yollamış," derken cebinden bir büyük altın çıkarıp diğer eşyaların yanına bıraktı. "Bunu da ekleyin."

"Timur Komutan'ım mı?" dedi Alican. Büyük bir özlem vardı ifadesinde. "Keşke burada olsaydı. Deli gibi özledim be."

"Lan, ben de!" diye yükseldi Barbaros. "Valla dağ gibi herif burnumda tütüyor."

"Şaka gibi ama benim de," dedi Süleyman. "Bir ay önce *yine amca oluyorsun*, diye yazdım. Bana *hamile misin* demiş." Özlemle güldü. "Salak adam ya."

Yakın zamanda sözü olacak, muradına kavuşmak için ilk adımı atacak Barbaros mutluydu. "Ben de *sözüm var, bana da altın gönderin*, diye yazdım. Görüldü atmış." Güldü. "O ifadesi gözümde canlandı."

Timur'un boş ifadesi benim de gözümün önünde canlanıyordu. Murathan çok detay vermiyordu ama doğum esnasında duyduğum kadın sesini unutmuş değildim. Daha sonra sorduğumda *sanırım başı dertte*, diyerek geçiştirmişti. Belki de bana yeni bir elti gelecekti. Karakurt ve Tonge arasındaki ilişkiye dâhil olmak bir hayli zordu. Birbirlerinin her şeyini biliyor ama birbirleri dışında hiç kimseye açmıyorlardı.

İçli bir nefes veren Zülfikar'dı.

"Adamın varlığı yok, yokluğu var. Çok marjinal bir kişilik."

Neslişah teyze kıyafetlerini çıkarıp havluya sardığı Yusuf Ali'yi aniden "Bir tut bakayım şunu," diyerek kucağına verdiğinde ise donup kalmıştı.

"Lan!" dedi gerginlikle. "Bu ne, lan?"

Cevap yanındaki Duru'dan geldi.

"Bebek."

Yusuf Ali'yi nasıl tutacağını bilemeyen Zülfikar, evladını hangi omzuna koyacağını ayarlamaya çalışırken Murathan yine anksiyete krizinin eşiğindeydi. "Lan, mermi mi taşıyorsun?" diye yükseldi. "Düzgün tut çocuğumu!" Kucağından almak için ilerleyecekken Neslişah teyze kucağına su kovasını tutuşturdu.

"Bir sende çocuk yok, Murathan. Beni delirtme. Git, şuna su doldurup getir!"

Kocam bey tıpış tıpış banyoya ilerlerken tim üyeleri, askeriyede kendilerine kan kusturan adamın süt dökmüş kediye dönüşmesini başlarını yerden kaldırmadan izliyordu. Gülen olursa Yüzbaşı Karakurt yakardı. Hepsi bunun farkındaydı.

Zülfikar'ın eli ayağı birbirine dolaşırken Duru'nun yüreği daha fazla el ermemiş olmalıydı ki Yusuf Ali'yi Zülfikar'ın kucağına güzelce yerleştirdi. İşte böyle tutacağız, aşkım," dedi.

Hasan abi sorgulayan bakışları ve ekşimiş yüzüyle, "*Aşkım*?" dedi.

Ne Duru baktı ne de Zülfikar. Bağışıklık kazanmış olmalıydılar. "Sana demedim, abi," dedi Duru. Yusuf Ali'yi sevmeye devam etti.

"Şu ellere bak, aşkım," dedi Zülfikar yumuşacık bir sesle.

Hasan abi daha da dikleşti.

"*Aşkım*?"

Yine umursamadılar. "Sana demedim, Hasan abi," dedi Zülfikar. Yusuf Ali'yi sevmeye devam etti. "Tipe bak ya, kaşları bile çatık. Aynı babası. Bu bakışı nerede görsem tanırım."

Hasan abi *ya sabır* çekerken çılgın ikili yine kendi dünyalarında oldukça mutluydu. Birkaç dakika sonra Murathan suyu getirmiş, Yusuf Ali bir oda dolusu amcaları, teyzeleri ve nineleri önünde minik küvetinin üzerindeki örtüye yatırılmıştı. Murathan'la başına tünedik. Neslişah teyze ve annem başının üzerinden örtüye yerleştirdikleri her şeyi geçirirken sadece altını, gül yapraklarını, nazar boncuğunu ve kalemi suya attılar.

Önce Aslıhan ve Gülhan ablayı, daha sonra ise Gökalp'i görüntülü aradık. Onlar işleri yüzünden gelememişti ama her gün arıyorlardı. Hele de Gökalp. Önceden kırk yılda bir arayan çocuk, Yusuf Ali doğduğundan beri her akşam arayıp *sen ekrandan çekil, kadın, bana küçük kurdu göster,* diyerek sinir bozuyordu.

Dualar okuyarak uçurdular Yusuf Ali'nin kırkını. Herkesin bakışları hayatımızın ortasına düşen bu mucizedeydi. Adım gibi emindim. Benim oğlumun ardında bir oda dolusu dağı vardı. Düşmesine izin vermez, ayağına taş değdirmezlerdi. Ne teyzeleri izin verirdi buna ne de amcaları. Hepsi dünyanın en değerli manzarasını izler gibi huzurla bu manzarayı izlerken, Yusuf Ali sudan çıkıp, havlulara sarıldığı anda çığlığı koparınca ortalık karıştı.

Banyo yapmaya ve suda olmaya bayılıyordu. Sudan çıktığı an yine yumruklarını sıkarak ağlamaya başlamıştı. Neslişah teyze ve annem içeriden kıyafetlerini almaya gitmişken yönetim bizdeydi. Ağladığı yerden almak için Murathan'la aynı anda ileri uzandık. Ama Zülfikar bizden öne davranıp, yere oturarak Yusuf Ali'ye yaklaşmıştı.

"Amcası yesin tutuşini," dedi keyifle.

Yusuf Ali'nin ağlayışı kesilir gibi oldu ama yumrukları sıkı, bakışı tersti.

Murathan, Zülfikar'ı ensesinden tutup geri çekti.

"Lan, salak salak konuşma!"

"Ne dedik, komutanım?" diye isyan etti. "Tutuşini bile yiyoruz. Size de yaranılmıyor." Yeniden Yusuf Ali'nin üzerine eğildi. "Amcam, koç-" Gerisi gelmedi. Alttan yüzüne doğru bir fıskiye gibi fırlayan su benim oğlumun tutuşinden çıkıyor olamazdı ama gerçekten de o minik şeyden çıkmıştı.

"Ay, Yusuf Ali!" diyerek öne atıldım.

Zülfikar ise yüzüne işeyen miniğe bakarken bir hayli şaşkındı. "Harbi aynı babası," dedi dikleşirken. Sağına tükürerek ağzındaki tattan kurtulmayı denedi ama tadı bir hayli kaçmıştı.

Murathan devasa bir kahkaha attı ama yalnız değildi. Bütün salon aynı anda güldüğünde Yusuf Ali irkilerek etrafına bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Benden önce Murathan havlusuyla kucaklayıp göğsüne sakladı.

"Aslanım be!" dedi keyifle.

Yüzünü Yusuf Ali'nin kırk suyuyla yıkama derdinde olan Zülfikar bir hayli dertliydi. Hepimizden neşeli kahkahalar yükseldi. Yusuf Ali herkesin kucağında bir tur gezip sevildi, okşandı. Murathan elini bir saniye olsun üzerinden çekmedi ama oğlum yine bir ağlama krizine girdiğinde sadece benim kokuma yaslanarak sakinleşti. Bir aile olmanın ne demek olduğunu biliyordum. Sıcak bir yuvam, beni seven anne ve babam, dostlarım olmuştu. Ama içine doğmadığın bir aileyi oluşturmak her şeyden öte bir seçimdi.

Ve seçimler insanın kaderiyle denkti. İlk ailemi ben seçmemiştim. Ama sevgi dolu iki yuvaya düşmüştüm. İkinci ailemi ise ben seçmiştim. Buradaki her can, her nefes birer sevgi ve bağdı. Hepsi birbiri için düşünmeden canını verirdi. Vatan için çarpışan yüreklerindeki sevgi öyle büyüktü ki pamuk ipliğiyle değil, sıkı sıkı düğümlerle bağlıydı her biri.

Ben, Gökçen. Bekleyen, ağlayan, gülen, şımaran, anne olan, âşık, deli divane Gökçen. Bir yanı çocuk, bir yanı yetişkin. Bir yanı Pamuk, bir yanı Kepçük. Bir yanı Ali Alptekin, bir yanı Yusuf Karakurt. Bir yanı Neslişah, bir yanı Leyla. Bir yanı var, bir yanı yok. Bir yanı Murathan, bir yanı Yusuf Ali. Dört yanı ise sıcacık bir aile olan Gökçen.

ALİCAN & ZEHRA

"Gözümü daha ne kadar kapalı tutmam gerek?"

Alican harfleri uzatarak, "Sabret biraz," derken bakışları arabayı park edecek uygun bir yer arıyordu. Önlerinde kalan taşlı alana geldiklerinde ağır ağır durdu. Yanı başındaki Zehra ellerini gözlerine kapamış, ondan gelecek tek bir sözü bekliyordu. Kıvırcık saçları artık beline kadar uzanıyor, çehresi güzelleştikçe güzelleşiyordu. Alican'ın kalbinde büyüyen aşk ise bu güzelliğin bir yansıması gibiydi.

Arabanın durduğunu hisseden Zehra ellerini gözlerinden çekmeden hevesle Alican'a dönmüştü. "Geldik mi?" dedi. "Açayım mı gözlerimi?"

Gülümsedi Alican. Derin ve tatlı bir tebessümdü. "Sen kaç aylık doğdun?" dedi gülerken. "Biraz daha bekle, sakın açma."

"Ben ne bileyim kaç aylık doğdum!" diye küçük burnunu yukarı dikti Zehra. "Sanki sen biliyorsun kaç aylık doğdun?" Cümlesinin içinde gizli bir soru eki vardı. Türkçesini fazlasıyla düzeltmişti ama sinirlendiği anlarda küçük hatalara engel olamıyordu.

Alican'ın gülüşü bu defa büyüktü. "Biliyorum tabii. Tam dokuz ay, on günlükken doğmuşum. Dakik bir insanımdır, bilirsin." Kapıyı açıp dışarı çıktı. "Sakın gözünü açma bak," diyordu bir yandan da.

Burun kıvırmış ama ellerini gözlerinden çekmemişti Zehra. "Dakikmiş!" dedi ağzının içinde. "Beş saattir yoldayız. Sözde gezecektik. Sabahtır otu-" Kapısı açılmış, Alican nahifçe kolundan kavramıştı.

"Ne çok konuştun be Zehra," dedi keyifle. "Sen önceden böyle değildin. Bir hâller oldu sana."

Evet, bir şeyler olmuştu Zehra'ya. Sevilmek değiştiriyordu. Kolundan tutan ele güvendi. Çünkü güven, kimi için karanlık anlara değen ışık, kimi için ise kimsesiz ele uzanan eldi. Zehra'nın güveni Alican'dan ibaretti. Üzerinde beyaz, dizlerinde biten, sarı çiçekli bir elbise vardı. Alican özellikle bunu giymesini istemişti. Hiçbir zaman birbirlerine *seni seviyorum*, dememişlerdi ama elleri aylardır hiç ayrılmamıştı. Bazen *seni seviyorum*, demek yerine sadece sevmek yeterliydi.

Beraber yiyor, geziyor ve ders çalışıyorlardı. Alican bildiği her şeyi ona öğretirken Zehra sesiyle Alican'ın yüreğine neşeli kuşlar bırakıyordu. Derslerinde fazlasıyla ilerleyen Zehra artık okuma yazmayı tamamen çözmüş,

açık öğretimde lise ikinci sınıfa geçmişti. Derslerine üşenmeden yardım eden, her konuyu özenle anlatan ise Alican'dan başkası değildi.

Alican için eline bırakılan yaralı bir kuşa kanat, dalı koparılmış bir çiçeğe dal çizmek gibiydi Zehra'nın her anını izlemek. Severek büyüyor, büyürken seviyorlardı. Kırmıyor, kızmıyor, incitmiyor, sadece birbirlerine bakıyorlardı.

"Asıl sana bir hâller oldu," diye diklenmeye devam etti Zehra. Elleri hâlâ gözlerindeyken Alican'ın çekiştirmesine uyum sağladı. "Önceden bana her şeyi söylerdin, artık söylemiyorsun."

"Abartma, Zehra. Sürpriz yapmaya çalışıyoruz, bir bayılmadığın kaldı. Bir dur be kızım." Arabanın kapısını kapatıp yeniden Zehra'ya uzandı. Bir adım atıp taşlı yolda düşecek olan zarif bedeni yine kolundan yakaladı. "Dikkat."

"Nereye geldik?" dedi Zehra hevesle. "Neresi? Neresi? Neresi?"

"Sabret."

"Of!"

Alican'ın gülüşü büyürken, "Zehra," dedi.

"Alican."

"En büyük hayalin ne?"

Kısa bir an düşünüp, "Neydi o?" dedi. "Konserveli bir şey. Sen hep diyorsun ya, ona gitmek istiyorum."

"Konservatuvar."

"Hah! Ondan işte." Ayağı yine tökezlemiş ama Alican düşmesine izin vermemişti. Bir eli kolundayken diğeri belli belirsiz bir temasla beline değdi. Şunca zamandır yan yanaydılar ama Alican bir kere bile Zehra uzanmadan ona ilerlememiş, korkutmamış, incitmemişti. Çiçek demekti Zehra Alican, o çiçeğe sarılmaya bile kıyamazdı.

"O hayal değil," dedi kendinden emin bir şekilde. "Gerçekleşecek eminim. Bana gerçekleşmesi zor bir hayal söyle."

Biraz daha düşündü Zehra.

"Sesimi bütün dünyaya duyurmak. Yıllar sonra ben toprak olduğumda bile insanlar *bu dünyadan bir Zehra geçti*, desin istiyorum."

Alican gülümserken adımlarını yavaşlattı. Hedefleri artık tam karşılarındaydı. "Peki, bunları bir şeye fısıldamak istesen bu ne olurdu?" dedi.

Yüzü ekşimişti. "Bunlar ne salak sorular," dedi.

Alican'ın ifadesi de ekşimişti.

İyice Gökçen yengeye benziyorsun sen, farkında mısın?"

Gülerken, "Tamam, tamam," dedi tatlı tatlı. Minik bir an düşünmenin ardından, "Deniz kabuğu," dedi. "Deniz kabuğuna fısıldamak isterdim. Babam hep derdi ki..."

Gerisini Alican tamamladı:

"*Deniz kabukları denizin derdini yutar. İnsanlar denize anlatır, deniz ise deniz kabuğuna. Bundandır kabuğunun sert oluşu. Yutar insanın gamını, kurdunu.*"

Uzun zaman önce bahsetmişti bundan Zehra. O bile hatırlamazken Alican unutmamış, zihnine mi kazımıştı?

"Unutmamışsın."

"Unutmam," dedi tek nefeste. Zehra'nın bileklerini kavrayıp yavaşça geri çekti ve gözlerini açmasına izin verdi. "Senin sesinden duyduğum hiçbir şeyi unutmam ben, Zehra."

Karşısındaki manzarayla kısa bir an bocaladı Zehra. Gözlerini kısıp karanlıktan sıyrıldı. Karanlık yavaş yavaş aydınlığa, aydınlık ise büyük bir su birikintisine dönüşürken Zehra'nın dudaklarından minik bir şaşkınlık nidası döküldü. Kalbi göğüs kafesine şiddetli bir darbe indirirken aldığı soluğu bile zorla veriyordu. Gün batıyor, güneş karşılarında kalan büyük su birikintisine gölgesini bırakıyordu.

"Alican..." diye soludu en sonunda.

Birkaç adım ilerleyip gördüğü şeyin gerçekliğine inanmaya çalıştı. Önünde bir deniz vardı. Mavi su sonsuzluğa uzanıyor, gökyüzünün kızıllığıyla birleşiyordu. Uçsuz bucaksız bir özgürlük ona göz kırparken gözlerinin dolduğunu, genzinin yandığını hissediyordu. Deniz kadar dolu bakışlarına, kenardaki kumların üzerine bırakılmış deniz kabukları takıldı. Adımları artık haddinden de yavaştı.

Arkasından sıyrılıp yanına geldi Alican. "Hiç deniz görmediğini söylemiştin," dedi. Eli, Zehra'nın minik elini usulca kavradı. "Sana görmediğin her şeyi göstermeye andım var, Zehra."

Gözlerini kapatsa asıl deniz Zehra'nın yanaklarına boşalacaktı. Bu dünyada şüphesiz ki en iç ısıtan duygu sevilmekti. Sevmek ve sevildiğini bilmek. Zehra'nın minik kalbi bütün bu duygularla sarmalanmış gibiydi. Yanağına doğru en nihayetinde bir yaş süzülürken dudaklarında minik bir gülüş, yanağında derin bir gamze vardı. Yanındaki adamın onu deniz kenarına ilerletmesine izin verdi. Deniz kabuklarının önüne geldiklerinde Alican elini bırakmış, yere eğilip deniz kabuklarından birini almıştı.

"Bunlar aslında burada yoktu. Ben getirdim," dedi keyifle. Bir avuç dolusu deniz kabuğuyla baktı en sevdiği çehreye.

Dolu doluydu Zehra'nın göz bebekleri. "Sen mi?" dedi.

Başını hevesle sallarken avuç içindeki deniz kabuklarını Zehra'nın ellerine daha da yaklaştırdı.

"Hadi, birini al da sesini dinle. Bak bakalım hayal ettiğin gibi mi?"

Gülerken yanağına bir yaş daha süzülmüştü Zehra'nın ama denileni yaptı. Yanağındaki yaşı derin gülüşüyle silip deniz kabuklarından en büyüğüne uzandı. Islak ve kaygandı. "Senin bana verdiğin deniz kabuğuna benziyor." Bu noktada ciddileşti. "Kulağımı ısırır mı?" dedi masumca.

Alican'ın dudaklarından dökülen gülücük samimiyet ve sevgi doluydu. "Tabii ki hayır, Zehra." Elini kavrayıp kabuğu Zehra'nın kulağına yaklaştırdı. "Dinle, bak bakalım deniz sana neler anlatacak. Kimin derdini yutmuş?"

Kulağına yaslı deniz kabuğunu dinlemek için sessiz kaldı Zehra ama gözleri karşısındaki adamın gözlerindeydi. Bir rüzgâr uğultusu kulağına doldu. Bu gözlere bakarken neşeli kuşlar kanat çırpıyordu. Rüzgâr kulağına şiirler, şarkılar ve ninniler üfledi. Deniz kabuğundan geçmişin sesi yükseldi. Gözlerini kapatırken minik bir kabuktan çıkan uğultu onu bu andan alıp geçmişe sürükledi.

Annesi, babası ve kardeşleri karşısındaydı. Neşeli sesler, kahkahalar, annesinin ninnileri ve babasının masalları kulağında dönüyordu. *Güzel kalplim,* diyerek seviyordu babası kıvırcık saçlarını. *Bu kadar canız bu evde ama bir tek senin yüreğin böyle temiz akar. Rabb'im yolunu da yüreğin kadar açık etsin.*

O an anladı Zehra gerçeği. Kapalı gözlerinden yanağına bir yaş daha süzülürken dudakları titredi. Deniz kabukları insanların dertlerini yuttuğu için değil, bu dünyanın sessiz şahitleri oldukları için taş kadar sertti. Sesi başkasının değil, dinleyenin derdiydi. Her kabukta ayrı bir melodi ve ayrı bir hikâye vardı. Tıpkı insan gibi. Belki de deniz kabuğu kadar insan sayısı vardı. Her taş birinin derdi, gamıydı.

"Nasıl?" diyen Alican'ın sesiyle gözlerini aradı.

Dudaklarındaki gülüş yerli yerindeydi. "Güzel," diyebildi sadece. "Çok güzel."

Hevesliydi Alican. "Hayal ettiğin gibi mi?" diye sordu.

"Daha güzeli." Karşısındaki gözlere bakarken dalıp gitti. "Alican..."

"Evet."

"Seni de bana deniz mi gönderdi acaba?"

"Yok. Valla Murathan Komutan'ım gönderdi."

Yanağına düşen yaşları silerken derin bir kahkaha atmıştı Zehra. "Doğru," dedi. "Denizli'de deniz yoktu, değil mi? Unutmuşum."

Alican, "Deve kini var sende, Zehra," derken cebinden minik bir şişe çıkarmış, denize doğru ilerlemişti. "Bırak şimdi eski konuları. Bak, ne yapacağız seninle."

"Ne? Ne? Ne?" diyerek peşine takılan Zehra hem hüzünlü hem mutluydu. Bakışları denizde, batan güneşin bıraktığı kızıllıktaydı. Minik bir tekne gördüğünde gülüşü büyüdü. "Alican, bak! Gemi!"

O yöne göz ucuyla bakmıştı Alican. "Gemi değil, tekne," dedi.

"Ne fark edecek, yüzüyor işte." Yere eğilen Alican'a yaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

Elindeki minik şişelerden birini Zehra'ya uzattı. "Şimdi bu şişeleri su, toprak ve deniz kabuğuyla doldurup içine dileğimizi fısıldayacağız. Sonra da denize atacağız. İnternette gördüm. Herkes bu aralar bunu yapıyor. Biz de yapalım."

Şişeye boş boş bakıyordu Zehra.

"Niye ki?"

Yerden bir avuç kum ve deniz kabuğu alıp şişesine atan Alican'ın bakışları ellerindeydi. "Çünkü en büyük dileğim seni kaybetmemek," dedi ağır ağır. "Bu dileği emanet edebileceğim tek yer ise deniz ve deniz kabukları."

Dalgalıydı Zehra'nın bakışları. "Neden kaybedesin?" dedi.

Alican dudak büzüp, "Bilmem," dedi. "Belki başka birini seversin."

"Sevmem." Alican'ın dudaklarındaki tebessüm derindi. "Ya sen seversen?" dedi Zehra.

"Sevmem," diyen bu defa Alican'dı. Gözlerini Zehra'nın toprak kahvelerinden çekmedi. "Sevmek de istemem." Bir nefes ve iki çift gözde saklıydı sevda. Bakmasını ve dinlemesini bilene kendini anlatırdı. İkisi de sustu. Gözleri ve nefesleri konuştu. Alican bakışlarını çekmeden, "Seni bu deniz kabuğuna mırıldanıp denize atacağım," dedi. "Ne zaman ki denizler kurur, hiç deniz kabuğu kalmaz, o zaman Alican Zehra'yı sevmekten vazgeçer."

Bir kere daha ağlamak istedi Zehra ama bu defa yokluktan değil, çokluktan. Çok sevmekten ve sevilmekten. Hiçbir şey söylemedi. Bakışlarını önüne çevirirken Alican gibi yerden bir avuç kum ve deniz kabuğu alarak şişesine doldurdu.

"Şimdi ne yapıyoruz?"

Alican şişeye denizden su doldurduğunda o da doldurdu. Hareketlerini dikkatlice izliyordu. Alican dudaklarını kavanoza yaklaştırıp sessizce dileğini mırıldandığında kolundan kavradı.

"Bana da söyle!"

"*Sen*, dedik ya!"

"Ne ben?"

"Dileğim."

"Ben ne?"

"Sen işte!"

"Ben ne?"

Alican en sonunda şişeye patladı. "Zehra beni bir ömür sevmeye devam etsin. Gözü benden başka hiç kimseyi görmesin!" dedikten hemen sonra dileği kaçacakmış gibi şişenin kapağını hızla kapadı. Tatmin olmuş bir ifadesi vardı.

Bu hâline hem gülmüş hem de utanmıştı Zehra. Parlak kıvırcıkları yanaklarına dökülürken dudaklarından minik bir kahkaha kaçtı.

"Bütün deniz duydu, Alican."

"Sen de bağır, seninkini de duysunlar. Hadi!"

Zarifti Zehra. "Ben o kadar bağıramam," diye mırıldandı. Kibar bir tebessümle şişesini doldurup dudaklarına yaklaştırdı. "Severim o yârî," dedi Alican'ı mest eden sesi. "Son ana kadar. O da beni sevsin, ömrü yetene kadar. Ayağına taş, başına güneş değmesin. Canı sağ, gönlü hoş olsun." Kapağını hızla kapadı. Ona bakan, her kelimesini tebessümle dinleyen Alican'ın hayran bakışlarından haberdar değildi.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi yeniden yanındaki adama baktığında.

Uzun uzun baktı Alican. Çok şey demek istedi ama dili dönmedi. "Denize atacağız," derken ayağa kalkmış, hızla elindeki şişeyi denize fırlatmıştı. Ardı sıra Zehra da fırlattığında ikisi de oldukça uzağa gidip suyun derinliklerine gömülmüştü.

"Sonsuza kadar orada kalır, değil mi?" dedi Zehra.

"Biz istersek kalır."

"Kalsın," dedi anında. Başka bir ihtimali kabul edemezmiş gibiydi.

"Bence de kalsın." Kısa bir duraksamanın ardından, "Zehra," dedi yeniden.

Hayran bakışlarla denizi izleyen Zehra onaylayan bir mırıltı çıkardı.

"Dileklerimizi dilediğimize göre sana bir şey söylemem lazım."

Zehra yine onaylayan bir mırıltı çıkardı. Kayık ya da gemi, her neyse onlara doğru yaklaşıyordu. Onu dahi hayranlıkla izledi. Deniz belki de bu evrenin en mucizevi oluşumlarından biriydi.

Ama Alican, "Burası deniz değil," dediğinde hayranlık dolu bakışları sekteye uğradı.

"Nasıl yani?"

Oldukça masumdu Alican.

"Bu bir göl. Yani deniz değil ama sonuçta deniz de bir su birinkisi. İkisi de aynı sayılır."

Zehra ellerini beline atarak yönünü tamamen ona çevirdi. "Sen ne anlatıyorsun be?" dedi. "Neredeyiz biz?"

"Van Gölü'nde."

Zehra'nın şaşkınlığı artıyordu. "Van Gölü?" dedi.

Sırıttı Alican. "Evet, Van Gölü." Sırıtışı büyüdü. "Ama şöyle düşün, göl de denizin küçüğü. Deniz de normalde böyle bir yer yani."

Zehra'nın kaşları daha da çatılmıştı. Öyle ki aylardır özenle çalışıp düzelttiği aksanı bile artık yerle bir olmuştu.

"Sen benlen maytap geçiyorsun?"

Ellerini iki yana açarak ona uyum sağladı Alican.

"Yok, valla geçmirem."

Zehra koluna minik bir tokat atarak ittirdiğinde kahkaha atıyordu.

"Elimde kalırsın bak, ha!" diye masumca yükseldi Zehra. "*Denizli'de deniz var,* diyorsun ama deniz çıkmıyor. *Burası deniz,* diyorsun ama göl çıkıyor. Senin derdin nedir? Cahil miyim ben, kandırıp duruyorsun!" Alican bir kahkaha daha atarak gerilediğinde o da arkasından ilerliyordu. "Sen aranıyorsun? Sen bela arıyorsun!"

"Kızım, deniz çok uzak, ne yapalım?" diye bir savunma yaptı Alican. "Seni getirebileceğim en yakın su birikintisi buydu." Zehra yanına gelip, omzuna bir tokat daha attığında minik eli kavrayıp kendine çekti. "Şşt!" dedi ciddi ciddi. "Sessiz ol. Bu gölün bir canavarı var."

"Ne canavarı?"

"Van Gölü canavarı!"

"He, inandım ben de!" Onu kavrayan elden kurtulup koluna bir tokat daha attı. "İnanır mıyım ben artık sana? Hadi be oradan!" Trip atarak yanından geçip sert adımlarla ilerledi. "Hep kandırıp duruyorsun!"

Bir kahkaha daha attı Alican. "Zehra!" dedi.

Hızla arkasını dönüp, "Ne *Zehra*?" diye bağırdı.

"Kızım, ha göl ha deniz, ne fark edecek? İkisi de su birikintisi. Deniz de bunun daha büyüğü işte. Öyle hayal et."

Zehra'nın bakışları arkasında bir noktaya takılmıştı. Sinirli ifadesi belli belirsiz solarken, "Alican," dedi.

"Bir daha kız bakayım," diyerek ona doğru ilerledi Alican. Oldukça keyifliydi. "Burnun küçük ya, havaya dikince çok tatlı görünüyor."

"Alican," dedi Zehra yeniden. Bakışları hâlâ Van Gölü'ndeydi. "Arkanda," diyebildi sadece.

"Ne?" diyerek arkasına dönen Alican denizin içinden aniden yükselen şeyi gördüğünde boş bulunarak irkildi. "Ebeni si-" Gerisini getirmedi. Van Gölü'nden çıkan şeyin ağ toplayan bir amca olduğunu fark ettiğinde derin bir nefes verdi. "Amca, ne yapıyorsun ya? Aklımızı aldın!" diye yükseldi.

Arkasındaki Zehra kocaman bir kahkaha atarken Alican şaşkındı. "Burnunu yukarı dik, burnunu," dedi Zehra kahkahalarının arasından. Daha tatlı oluyorsun!" Bir kahkaha daha atacakken denizin içindeki adam bağırdı:

"Gölü taşlayan siz misiniz? Cezası var! Gelin buraya."

İkisi de aynı anda ciddileşti. Alican gerilerken Zehra'yı arkasına aldı. "İkimizin de burnu kopmadan kaç!" dedi sadece. Adam sudan çıkmış, onlara seslenme derdindeyken el ele arabaya koşmaya başladılar. Zehra minik ayaklarıyla yeterli hızda koşamayıp, geride kalınca Alican geri döndü ve minik bedeni tek omzuna atıp koşmaya devam etti.

İstemsizce gülmüştü Zehra. "Hep senin yüzünden, al sana Van Gölü canavarı," dedi.

"İyi ki romantik olalım dedik, hâle bak!" derken omzundaki kızla daha hızlı koştu Alican. Arabanın önüne geldiklerinde yere indirip koşar adım kendi yönüne koşma derdindeydi ama Zehra tişörtünden kavrayınca durdu. Yine kızacağını düşündü ama arabaya sırtını yaslamış, tam önünde duran masum kıvırcık, parmak uçlarında yükselip Alican'ın yanağına derin bir öpücük bırakmıştı.

Birkaç saniye için bakakaldı. Kalbi göğüs kafesine ağır bir darbe indirdi. O öpmeden öpemezdi. Bu niyetle aylardır yaptığı tek şey elini tutmaktı.

Ama Zehra aniden kollarını da bedenine dolayıp sıkıca sarılmış, kulağını onun için atan kalbe yaslamıştı.

"İyi ki varsın," dedi Zehra sadece. "Bazen düşünüyorum da kötü şeyler oldu, evet. Ama onlar olmasa sana gelemezdim. Sen kötü anılara bile değersin, Alican."

Alican'ın kolları titreyerek dolandı göğsündeki zarif çiçeğe. İncitmekten ve kırmaktan ölesiye korkuyordu. Kıvırcık, mis kokulu saçlara derin bir öpücük bırakıp kokusunu içine çekti. Kolları ve varlığı göğsüne tam oturmuş gibiydi. Gülümserken bir kere daha öptü saçlarından.

"Ama sen hiçbir kötü anıya ait olamayacak kadar masumsun, Zehra."

Kolları birbirine daha sıkı sarıldı. *Kuş* yuvasını, *yol* izini, *kayıp* evini buldu. Minik bir andan ömürlük bir mutluluk çıkardılar. Bundan sonra her anları birlikte geçecek, her şeyi beraber öğreneceklerdi. Sevmeyi de sevilmeyi de... İncitmeyecek, kırıp dökmeyeceklerdi. Van Gölü canavarı sayılabilecek adamın sesi yeniden yükselene kadar kollarını birbirlerinden ayırmadılar. En sonunda arabalarına binip yeniden Zehra'nın neşeli şarkıları eşliğinde yola düştüler.

Onlar için hayat; neşeli şarkılar, deniz kabukları ve berrak bir denizden ibaretti. *Yani masumiyet ve saf sevgiden.*

BARBAROS & BİLGE

Bir savaşçıydı Barbaros.

Hem vatanı ve ülkesi hem de sevdası için savaşan bir kahraman, lider, önder, süper güçtü! Bugüne gelmesi kolay olmamış, dişiyle tırnağıyla kazıyarak elde etmişti. Salondaki bütün gözler ondayken başını asla yere eğmemesinin nedeni buydu. Kendisiyle gurur duyuyordu. Olduğu yeri hak etmişti. Hem de her şeyiyle.

Ama odanın diğer ucundaki Bilge'nin başı onun kadar dik değildi. Utanıyor, herkes onlara bakarken heyecanına ve yanaklarının kızarmasına engel olamıyordu.

O kutsal gün sonunda gelip çatmıştı. Barbaros ve Bilge bugün, şu an, şu saniye söz yüzüklerini takacak; evlilik yolunda ilk ve en ciddi adımlarını atacaklardı. *Mehter Marşı* son düzlükte, son nakarattaydı. Barbaros bugün ya tarih yazacaktı ya da tarih olacaktı.

Yanında duran Zülfikar, "Lan, salak, sırıtma artık," diyerek kolunu dürtükledi.

Barbaros sırıtmaya devam ederken, "İmkânsız," diye mırıldandı.

Barut Timi ve iki ailenin tüm bireyleri, Bilgelerin minik salonunu tıka basa doldurmuştu. Herkes bir köşeye sığışma derdindeyken Barbaros, Murathan Komutan'ına bile sırıtarak bakıyordu. Bugün hiçbir şey bu gülüşü silemezdi.

Bilge'nin babası Yakup Bey, "Hoş geldiniz, efendim," dedi en nihayetinde. Kaşları bulunduğu durum yüzünden bir hayli çatıktı ama misafirperverliği de elden bırakmıyordu. Zorla veriyordu kızını. Bunu bakışlarıyla belli etmekten çekinmiyordu. Ama Barbaros da zorla elde ettiği zafer konusunda gururunu belli etmekten geri durmuyordu.

Herkes aynı anda *hoş bulduk,* demişti ama en güçlü çıkan ses Barbaros'a aitti. Bunun memnuniyetiyle daha da sırıttı.

"Hoş buldum, efendim," dedi Barbaros'un annesi zarafetle.

Dört çocuklu bir ailenin en büyüğüydü Barbaros. Annesi Menşure Hanım, gri türbanı ve pardösüsü içinde son derece asildi. Babası Hüseyin Bey ise Barbaros'a o kadar çok benziyordu ki bu benzerlik karşısında Bilge bile kısa bir an şaşırmıştı. Barbaros'un kardeşleri Baybars, Ecmel ve Nesrin

de en az onun kadar tatlı ve cana yakındı. Hepsi oldukça kibar, nezih ve şık görünüyor, abilerini bu mutlu gününde keyifle izliyorlardı.

"Merhabalar," dedi Ecmel. Sesi su gibi zarifti. Siyah saçları omuzlarına dökülüyor, badem gözleri güzelliğini artırıyordu.

"Hoş bulduk, efendim," dedi Baybars kibarca. En az Barbaros kadar geniş omuzlara sahip olan Baybars'ın siyah, gür saçları alnına dökülüyor ve simasına tatlı bir hava katıyordu.

En küçükleri Nesrin ise onlar kadar zarif bir tebessümle karşılık vermişti. Zümrüt yeşili şalı ve şık takımı içinde o da kardeşleri kadar asildi.

"Barbaros," diye mırıldandı Zülfikar. "Kardeşim, sen evlatlık olabilir misin?"

Barbaros'un gülen yüzü anında soldu.

"O ne demek, lan?"

"Bu kadar elit bir aileden sen nasıl çıktın, oğlum?"

"Niye? Ben bok muyum?"

Diğer yanındaki Alican da ona doğru eğilip, "Komutanım, hani siz Erzurumluydunuz?" dedi. "Aileniz hiç Erzurum'da yaşıyor gibi değil."

Kalın kaşları daha da çatıldı. "Nasıl yaşıyormuş Erzurumlular, Aliş?" diye sordu. Dudak büzdü Alican. Barbaros dişlerini dudağına geçirerek gerekli mesajı verdi. "Madem bilmiyorsun, ne diye konuşuyorsun, it! Erzurumlular dağda mı yaşıyor? Salak salak konuşmayın, sıkmayın benim canımı!"

"Estağfurullah," dedi Zülfikar sessizce. "Ama bence sen sövlediğim konuyu annenle ve babanla bir görüş. Gen mirasını eşit dağıtmamışlar gibi geldi." Barbaros'un kardeşlerinin ince kaşları arasında gidip geldi bakışları "Kardeşlerin kaşlarını alıyor olabilir mi?"

Barbaros *ya sabır* çekti. Dişlerinin arasından, "Zülfikar sana şuradan gumbuzu bir koyarım, bütün kaşların dökülür!" derken bir havli ciddiydi. "Bir tek ben babama benziyorum. Onlar anama benziyor. Sus artık!"

"Bence baban da kaşlarının ortasını alıyor, kardeşim. Hafif toplatmış gibi geldi ama sağ kaşına çok girmiş."

Barbaros, "Lan!" diye yükseldiğinde bütün bakışlar onlara döndü.

Zülfikar hızla en efendi hâline bürünürken ortada kalan Barbaros'tu. Bir salon dolusu insanla alık alık bakışırken yeniden gülümsemek zorunda kaldı. Ona bakan boş bakışlar karşısında, "Lamba!" diye lafı çevirme ihtiyacı hissetti. "Acaba lambayı mı yaksak?" Sırıttı. "Çok karanlık oldu da."

Bilge zarif adımlarla ilerleyip salonun ışığını yaktı. Giydiği lacivert elbise bedenini sarıyor, dizlerinin altında bitiyordu. Gerdanı bütün güzelliğiyle göz önündeyken bir kalem gibi zarif bedeni, Barbaros'u onu gördüğü saniye derin bir nefes vermeye itmişti. Bu güzellik onun yâriydi. Kurban olduğu, uğrunda öldüğüydü.

Ağzına fermuar çekerek sustu Zülfikar. Ama imrendiğini de inkâr edemeyecekti. Memlekete gittiğinde ilk iş annesiyle babasına ismiyle ilgili hesap sormak olacaktı. Erzurum'da ne kadar da kültürel isimler vardı. Ne olurdu o da Erzurumlu olsaydı?

Murathan, kucağında kundaklar içindeki minik oğluyla ayaklanıp, salonun çıkışına ilerlerken Barbaros, komutanını ceketinin ucundan yakalamıştı. "Komutanım, nereye?" diye panikledi. Daha kurban olduğunu istememişlerdi. Kimse hiçbir yere gidemezdi.

Gözlerini devirdi Murathan. "Buradayım, Barbaros!" diye terslenirken kucağındaki oğlunu hafifçe sallıyordu. Yusuf Ali boğuk hırıltılar çıkardığında ilerlemeye başlamıştı.

Onların arkasından ilerleyen Gökçen yengesine de melul melul baktı Barbaros.

Gülmüştü Gökçen bu ifadesine. "Buradayız. Merak etme," dedi teselli etmek adına. "Yusuf Ali'nin bezini değiştirip geliyorum."

Derin bir nefes verdi Barbaros. Bu eylem için neden ailece gittiklerini sorgulamadı. Murathan Komutan'ının temiz hissetmediği hiçbir yere çocuğunu bırakmadığına bu iki ay içinde fazlasıyla şahit olmuştu. Kısa bir süre önce anne olan Gökçen, acemiliğini hâlâ üzerinden atabilmiş değildi ama Murathan Karakurt hep bu anı beklemiş, baba olmak için doğmuştu sanki. Oğlunu kucağından ayırmıyor, bir papağan gibi omzuna yaslayıp minik poposundan avucunu asla çekmiyordu. Dünyaya iki ay önce *merhaba,* diyen Yusuf Ali'nin yüz hatları ise gün geçtikçe belirginleşiyordu.

Annesi gibi masmavi gözleri; babası gibi uzun, kıvrık, siyah kirpikleri vardı. Yüz hatları bariz bir şekilde babasıyken şüphesiz en tatlı kısmı büyük kulaklarıydı. Barut Timi'nin her bir üyesi bazen uzun uzun bu miniği seviyordu. Yüzü babasıydı ama çok şükür ki huyu babası olamayacak kadar uysaldı. Bilmedikleri şey Murathan'ın küçüklüğünün de en az Yusuf Ali kadar uysal olduğuydu. Aslında o her anlamda babasının oğluydu.

Karakurt ailesi salondan çıkarken aile bireyleri hâlâ hâl hatır merasimindeydi. Her birinin diğerine teker teker *nasılsınız,* diye sormasını sabırla bekledi Barbaros. Heyecanla ve stresle terleyen gömleğinin yakalarını

gevşetti. Gerginlikle ayaklarını halının ucunu kaldırıp altına sokuşturmaya çalıştığında diğer yanındaki Alican bacağına dokunarak uyarmıştı.

"Komutanım, halıyı rahat bırakın."

Barbaros hızla ayaklarını halının altından çıkardı ama üç dakika sonra yine aynı konuma gelecekti. Murathan yeniden odaya dönerken Bilge de kahveleri yapmak adına salondan ayrılmıştı. Eli kalbinin üzerindeyken, mutfağa dalıp derin bir nefes aldı.

"Ay, ben bayılacağım galiba."

"Aman ha!" dedi arkasından ilerleyen Ayşegül. "Barbaros'un yüreğine iner. Dik dur. Bugün bu işi halletmemiz lazım."

Ardı sıra Duru, Zehra ve ablaları Mualla, Müge, Simge içeri girdi. Ablaları kahveleri yapmak için harekete geçerken Bilge titreyen bedenini sandalyeye bırakmıştı. "Mualla abla, babam bir aksilik çıkarmaz, değil mi?" dedi.

"Yok artık!" dedi Mualla. "Öyle olsa hiç izin vermezdi, ablacığım. Biraz sakinleş." Ocağa tencereyi yerleştirip bir salon dolusu misafir için kahveleri yapmaya başladı. "Sen de gel, Barbaros'un kahvesini yap."

Bilge ayağa kalkarken Zehra hayranlıkla onu izliyordu. "Çok güzel olmuşsun, Bilge abla," dedi.

Gülümsedi Bilge. "Teşekkür ederim." Cezveyi titreyen elleri yüzünden yere düşürdüğünde Ayşegül alıp eline tutuşturdu.

"Kız, bana bak. Yüzükleri taktıktan sonra kurdeleden yutacağım, ona göre. Sakın atma."

Kısmetini açmak için bütün şehir efsanelerini deniyordu. Buna kurdele yutmak, gelin ayakkabısının altına adını yazmak ve sürekli geline sürtünmek de dâhildi.

Bilge'nin bir diğer ablası Simge, "Boş yere yutma, bir işe yaramıyor," dedi. "Benim midemde kurdele tepesi var ama hâlâ bir gelişme yok."

"Sus!" diyerek inanmayı reddetti Ayşegül. "Olacak, sus! Negatif düşünme."

Aynı saniyelerde içeri Aybüke ve omzuna papağan gibi tünettiği minik oğluyla Gökçen girmişti. İkisi de çiçeği burnunda birer anneydi. Gökçen'in ömrü kucağında, Aybüke'ninki ise henüz göğüs kafesi ve teni arasında, karnında saklıydı. Siyah tişörtü göbeğini belli etmiyordu ama kendini belli etmeye başlayan minik dikkatli bakıldığında görülebiliyordu. Kısa bir süre önce öğrendiklerine göre bir kızları olacaktı.

Minik Burçe.

Gökçen omzunda mırıldanan oğlunun poposunu ovalarken ensesindeki mis kokudan birkaç tutamı içine çekiyordu. "Annem," dedi içli içli. "Bak biz nerelere geldik, güzel ablaların yanına geldik."

Omzunda mırıldanan Yusuf Ali'nin gaz çıkarmaya çalışmak gibi daha büyük dertleri vardı. Gökçen ise annelik sürecine kimsenin beklemediği kadar hızlı uyum sağlamıştı. Acemiydi ama asla belli etmiyordu. Sık sık ağlıyor, iyi bir anne olmadığını söylüyordu ama dışarıdan görülen bambaşkaydı. İyi bir anne olmuştu. Hem de her şeyiyle.

"Teyzem!" diyerek öne atıldı Duru. Yusuf Ali'yi Gökçen'in omzundan alıp boynundaki kokudan bir nefes de o içine çekti. "Oh!" dedi keyifle. "Şuna bak ya, takım giymiş bir de küçük adam."

Bütün kızlar Yusuf Ali'yi sevmeye başlamışken, o yüzünü ekşiterek ağlamaya başladı. Duru hızla Gökçen'in kucağına geri iteledi. "Başkasının çocuğunu sevmemin en güzel yanı," dedi.

"Aynı babası," dedi Aybüke. Köşede gelirken getirdikleri çikolatalardan yiyordu. "Huysuz."

Gökçen, Yusuf Ali'yi yeniden kucağına alırken bir hayli dertliydi. "Aksini iddia etmek isterdim ama çok doğru." Oğlu kucağına geldiği an susmuş, yüzünü annesinin yanağına yaslayarak sakinleşmişti. Gülüşü büyüdü. "Oğlumun popişini yiyin, teyzeleri. Annesini istiyor. Ondan huysuzluğu."

Aybüke ağzına bir çikolata daha attı. "Sonuç yine değişmiyor," dedi. "Aynı babası."

Gökçen gülerken kucağındaki mis kokuya daha çok sokuldu. Kalbi artık iki isimle atıyordu. Murathan ve Yusuf Ali. Yâr ve evlat. "*Mavişim mavilendim, kapına kilitlendim,*" diye mırıldandı bebeğinin kulağına. Yusuf Ali sessizce annesini dinledi. "*Pas tutmuştu yüreğim, seninle yenilendim.*

Bilge'nin ablalarından Müge, "Abla, sen nasıl yeni doğurdun?" dedi. "Taş gibisin, maşallah."

Gülmüştü Gökçen. "Teşekkür ederim, tatlım." Yeşil elbisesi içinde keyifle süzüldü. "Ben böyleyim. Hep dikkat ederim."

"Yalan," dedi hâlâ çikolata yiyen Aybüke. "Korse var üzerinde."

Gökçen'in kucağında bebeği vardı ama hâlâ Gökçen'di. Bebeğini bir koluyla tutarken diğer eliyle Aybüke'nin sırtına hafifçe vurdu. "Hainlik yapıp benim canımı sıkma," dedi. "Bu hamilelik seni iyice bozdu bak. Seni de göreceğim doğumdan sonra!"

Aybüke umursamazca ağzına bir çikolata daha attı ama aynı saniyelerde midesi bulanınca, yüzünü ekşiterek geriledi. Hamilelik gerçekten ga-

Ninova

ripti. Ve inkâr edemeyeceği bir şekilde değişiyordu. Hormonları yerle bir olmuş durumdaydı. K9 köpeği gibi koku alıyor, belgesel izlerken ağlayası geliyordu. Garip bir ruh hâlindeydi. Bir iyiydi bir kötü. Bir mutluydu bir üzgün. İşin kötü yanı gün geçtikçe memnuniyetsiz kaynanası Memnune Hanım'a benziyor oluşuydu. Tatsız bir benzerlikti ama inkâr edemeyecekti. Asla memnun olamıyordu.

Ocağın başındaki Bilge ise oldukça panikti. "Biz buna tuz mu atıyorduk, bal mı?" diye sordu. En büyük ablası Mualla bir yemek kaşığı tuzu kahveye dökünce Bilge şaşkınlığına engel olamamıştı. "Abla, ne yaptın? O kadarı çok fazla! Adamın tansiyonu çıkacak."

Güldü Mualla. "Bir şey olmaz," dedi. "Bizden kız almak kolay mı?"

Duru, "Bunu söyleyeceğiniz en son adam Barbaros," dedi ve mutfaktan çıkıp içeri yöneldi.

"Haklı," diyen Ayşegül peşine takılmıştı. "Kendimden sonra en çok üzüldüğüm kişi Barbaros."

"Doğru dediler," diyen Zehra ise ikisinin peşine takılmıştı. "Vallah çok doğru dediler."

Üçü de içeri gittiğinde ablaları da misafirlerin kahvelerini bitirmişti. Ellerinde tepsilerle mutfaktan çıktıklarında geriye sadece Bilge ve Gökçen kalmıştı. Bir de minik Yusuf Ali. Kısa bir an için bakışlarını birbirlerinden ayırmadılar. Dolu dolu bakıyordu Gökçen'in derin mavilikleri.

Hayat bir dizi küçük an ve anılardan ibaretti. Birbirlerine ilk sarıldıklarında böyle bir an yaşayacaklarını ikisi de hayal edemezdi. "Ağlama," dedi Bilge. "Ağlarsan ben de ağlarım, Gökçen. Dur."

Gülümseyerek dolu bakışlarını gizlemeye çalışmıştı Gökçen. Minik adımlarla Bilge'nin yanına ilerleyip saçlarına derin bir öpücük bıraktı. Bakışları Bilge'nin tatlı çehresindeydi.

"Seni ilk gördüğüm gün ne düşünmüştüm, biliyor musun Bilge?"

Bu defa dolu gözlerle bakan Bilge'ydi. "Safın önde gideni olduğumu mu?" dedi.

Gökçen saçlarına bir öpücük daha bıraktı. "Bu dünyadan olmayacak kadar masum olduğunu." Kucağında oğlu olduğu için sarılamadı ama saçlarına bir öpücük daha bırakması bütün duygularını anlatmaya yetti. "Hep mutlu ol, şöbiyetim. Olur mu?"

Gökçen'e *ağlama,* demesine rağmen Bilge'nin yanağına doğru bir damla yaş ağır ağır süzüldü. "Gökçen..." diye mırıldandı. Büyük bir sevgi ve minnetle dökülmüştü dudaklarından ismi. Anne Gökçen sarılamadı, kucağında

bir yaşam vardı. Bilge ise kollarını açıp ikisini de kucakladı. Farklı yönden gelen rüzgârların aynı düzlemde karşılaşması gibiydi arkadaşlıkları. Aralarından asla eksilmeyecek olan ise sevgiydi. İkisinin arasında kalan Yusuf Ali huysuz mırıltılar çıkarmaya başladığında gözlerinden akan yaşlara rağmen gülerek ayrıldılar.

Gökçen oğlunu yeniden papağan misali omzuna yaslayıp, minik poposunu ovuştururken, "Hadi bakalım, annem," dedi. "Bilge teyzenin mürüvvetini ön sıralardan izleyelim." Oğlunun saçlarını öperek mutfaktan ayrıldıklarında Bilge de derin bir nefes vererek Barbaros'un kahvesini almış, salona ilerlemişti.

Lakin içerideki muhabbet mutfak kadar sevecen değildi. Farklı siyasi görüşe sahip olan Barbaros'un babasıyla Bilge'nin babası ufaktan birbirlerine yükselmeye başlamışken Barbaros telaşla annesini dürtükledi.

"Anne! Sustur şu adamı, anne!"

"Hayır, efendim. Çok yanlış düşünüyorsunuz!" diyerek yükselen babasına çaresizce baktı.

Bilge'nin babası kıpkırmızı olmuş bir yüzle dikleşti. Önüne kahve bırakan kızı Mualla'yı gerginlikle sağa iteledi.

"Asıl siz yanlış düşünüyorsunuz!"

Gerginliği fark eden Bilge elinde kahvelerle kapı girişinde kalmışken Barbaros kendini boğazlamak üzereydi. Gömleğinin bir düğmesini daha açtı. Sanıyordu ki buradan çıkana kadar bu gömleği yırtacaktı.

"Bana yapılan tek bir şeyi söyle!" diye yükseldi Barbaros'un babası.

"Asıl sen bana yapılan tek bir şeyi söyle!" diye Bilge'nin babası da yükseldi. "Çıkar, göster!"

Bu facianın nereye varacağını bilen Barbaros kendini boğmak niyetiyle elini boğazına attı. Şuracıkta ölse kanı akmazdı. Bir oda dolusu insan evlenmişken onun evlenmesi bu denli zor olmamalıydı!

Kadim dostu Zülfikar ellerine sarılarak durdurdu. "Lan, dur!" dedi ama Barbaros kendini boğmaya oldukça kararlıydı.

"Bir şey yap, Zülküf," diye mırıldandı çaresizce. "Allah'ıma, Kur'an'ıma boğarım kendimi, bir şey yap!"

Barbaros'un babası, "Heşimce çıkar giderim bu evden!" diye yükseldiğinde Barbaros da ruhunu teslim etmenin eşiğindeydi.

Ortam iyiden iye gerilirken Zülfikar sadece, "Vazgeçtim, kardeşim. Baban aynı senmiş," diyebildi. Minik bir öksürükle boğazını temizleyerek araya girmeye çalıştı ama ortam müdahale edebileceğinden daha fazlasıydı.

"Ben bu sefer de evlenemezsem meclisi basarım!" diye soludu Barbaros. "Bak, Zülküf, yaparım bunu!"

Zülfikar sırtını sıvazlayarak arkadaşını sakinleştirmeye çalıştı. Yapacağına emindi.

"Çık, git o zaman!" diye bağırdı Bilge'nin babası. "Zorla mı getirdik! Ağzından çıkanı kulağın duysun önce. Savunduğun adama dön bir bak!"

"Asıl senin ağzından çıkanı kulağın duysun! Sanki kendi savunduğu evliya!"

"Bana otuz lira verirlerse ben kimseyi savunmam, baba," dedi Hasan'ın kucağındaki Mete.

Hasan belki de ilk defa yavrusunu takdir etti. Ama yine de yüzünü göğsüne bastırarak susturmayı ihmal etmedi. Ortamı yumuşatma girişiminde bulunmaya cesaret eden ise Murathan oldu. Yerinde dikleşirken, "Bey amcalar," dedi baskın bir tonla. Uğultular ve sesler susmadı. Barbaros ve Bilge'nin anneleri de dâhil olmuş, ortamı normalleştirmeye çalışıyorlardı ama nafileydi. Uğultu büyüyordu.

"Amcalar," dedi Murathan.

Sesler ve uğultular yine susmadı. Birbirlerine diklenmeye devam ederken Barbaros kendini boğazlamak, kapının önünde elinde kahveyle kalan Bilge ise ağlamak üzereydi. Murathan derin bir nefes daha verdi. Alnında bir nokta belli belirsiz atarken yanındaki eşine ve bebeğine göz ucuyla baktı. Sinirlenmek istemiyordu ama kaçınılmazdı.

Ve nihayetinde Murathan Karakurt, "Hüseyin ve Yakup amca!" diye şiddetle yükseldi. Bütün sesler bıçak değmiş gibi kesilirken Gökçen, Murathan'ın bacağına bir elini atmış, bunun desteklediği bir hareket olduğunu belli etmişti. Kucağındaki Yusuf Ali ise hâlâ huzurlu bir uykudaydı. Babasının yükselişleri artık tanıdık bir sesti.

"Buraya siyaset tartışmaya değil, iki gencin yuvasını kurmaya geldik," diyerek otoritesini sürdürdü Murathan. "Konuyu uzatıp tatsız şeylere neden olmanın hiçbir anlamı yok! Şimdi kızı sen mi istiyorsun Hüseyin amca yoksa ben konuya gireyim mi?"

Birkaç saniye boyunca hiç kimse konuşmadı. Daha doğrusu konuşamadı. Gökçen *bu adam benim kocam,* der gibi bakıp, Murathan'ın dizindeki elini bir saniye geri çekmezken Barbaros'un gözlerinde beliren kalpler vardı.

"Götünü yerim bu adamın," dedi belli belirsiz. "Bin yıl sıçsın ağzıma, valla sesim çıkmaz!"

Kimseden itiraz gelmeyince, "Güzel!" diye yükseldi Murathan. "O zaman şu söze kaldığımız yerden devam edelim. Artık tek bir tartışma istemiyorum!" Herkes hatta askeriyeyle ilgisi olmayanlar dahi komutanlarından emir almış gibi yerinde dikleşmişti. "Bilge, kahveni ver!" Bu noktada gereksiz yükseldiğinin farkına vararak, "Yani verir misin?" diye küçük bir detay ekledi.

Bu sinire uzun yıllar maruz kalan Süleyman'ın hiçbir şey umurunda değildi. Odanın bir ucuna tünemişken Aybüke'nin önüne bırakılan kahveyi kendi önüne çekti. "Sabah da kahve içtin," diye mırıldandı. "Daha fazla içme, dağ çiçeğim."

Aybüke'nin içindeki can her geçen gün biraz daha büyüyor, varlığını belli ediyordu. Birkaç gün önce ultrason fotoğrafını almışlar, kalbini dinlemişlerdi. Bu defa dik duran Süleyman, tek bir kalp sesiyle ağlayan Aybüke'ydi. Yıllar önce yitip giden minik bir kalbe gömmüştü gözyaşlarını. Bir daha tek bir damla yaş dökmemişti. Yıllar sonra ise yine tek bir kalp sesiyle boşalmıştı içine akıttığı bütün yaşları. Buradaydı. İçinde, karnındaydı minik kalp atışları. Ona zarar vermemek için artık görevlere bile gitmiyordu.

Bakışları kucağındaki oğlunu sallayarak susturmaya çalışan Gökçen'e takıldığında Süleyman'a *abartma,* demedi. İtiraz da etmedi. Kahveye uzanmadan kendi önünde kalan suyu sessizce içti. Ama ortamın gerginlik seviyesiyle yeni büyümeye başlayan, bir fasulye kadar olan bebeğinin bile gerildiğini hissediyordu.

Yüzü ekşidi. "Bugün de bu söz olmazsa hiçbirimiz Barbaros'u kendini kurşunların önüne atmaktan kurtaramayız," dedi.

Süleyman'ın sessizliği bir onaydı.

Murathan'ın bakışlarına daha fazla dayanamayarak, "Sebebi ziyaretimiz malum," diyerek söze girmek zorunda kaldı Hüseyin Bey.

Bilge minik adımlarla ilerleyip Barbaros'a kahvesini uzattığında, kendi dünyalarında evreni aydınlatan tek ışık onların üzerindeydi. Evren durmuş, kalan her şey sadece ikisi için dönüyordu. Kuşlar aralarında uçuyor, birbirlerine değen bakışlarından neşeli nehirler akıyordu. Barbaros, bakışlarını uğruna şiirler yazacağı, bir ömür savaşacağı gözlerden çekmeden ona uzatılan kahveyi aldı. Bilge ise zarif, yüreğini tarumar edecek bir gülümsemeyle gerilemişti. Güldü kendi kendine Barbaros. Kurban olduğu yine ceylan gibi sekiyordu.

Ama silah tutarken zerre titremeyen elleri şu saniye minik bir kahve fincanını tutarken zangır zangır titriyordu. Heyecan bastırmış, çişi gelmişti.

Elindeki fincan öyle büyük bir şiddetle titredi ki daha önündeki sehpaya koyamadan yarısı tabağa dökülmüştü.

Tam o an, "Neymiş sebebi ziyaretiniz?" diyerek uyuzluk yapıyordu Bilge'nin babası.

Zülfikar kahvenin içinden geçen Barbaros'u gördüğünde, "Lan, ne yaptın?" dedi. "Hepsini döktün. Şimdi ne içeceksin?"

Barbaros dudaklarını dişlerine geçirdi. Gerçekten ne yapmıştı? Panikledi ve her zamanki gibi buna bağlı olarak beyni sıfırlandı. Ayaklarını yine halının altına sokuşturdu. Hızla kendi kahve fincanını Zülfikar'ın önüne iteleyip onun kahvesini kendi önüne aldı. Zülfikar şaşkın bakışlarla izlerken, Barbaros hiç bozuntuya vermeden dikleşti.

"Sebebi ziyaretimiz..." diyordu hâlâ babası.

"Evlenmek!" diye en sonunda yükseldi. Gerginlikten kusmak üzereydi. "Sebebi ziyaretimiz evlenmek! İçinizde biraz Allah korkusu varsa girin artık şu konuya, baba!"

Hüseyin Bey oğlunun bu çıkışına kınayıcı bir bakışla cevap verirken Barbaros yanan ciğerini söndürmek için önündeki tuzsuz kahveyi tek yudumda içti.

Babası, "Uzatmayalım o zaman. Allah'ın emri, peygamberin kavliyle kızınız Bilge'nin yuvasını, oğlumuz Barbaros'la kurmasına talibiz," dediğinde ise Zülfikar'ın önüne itelediği tuzlu kahvenin dibinde kalanları da içti. Şu an sehpayı bile bütün yutabilirdi. Ama ağzına öyle yoğun tuz tadı gelmişti ki kusma isteğine zor engel oldu. Yerinde dikleşti. Masum bakışları Bilge'nin babasındaydı.

Kısa bir sessizlik daha yaşandı. Sadece Yusuf Ali'den yükselen minik mırıltılar varken tüm bakışlar Yakup Bey'deydi. Aradığı cevabı hemen alamayan Barbaros'un masum bakışları bu defa Murathan Komutanına döndü. Kalın kaşlarıyla göz kırpıştırdı. Sessiz bir isteği vardı.

Bir şey yapın, komutanım.

Murathan derin bir nefes daha verirken, "Ee?" diyerek yine otoritesini konuşturdu. "Sonuç?"

İsteksiz olduğu her hâlinden belli olan Yakup Bey burun kıvırdı. "Allah mutlu etsin," dedi ağzının içinde.

Dikleşti Barbaros. "Yani verdiniz mi?" dedi.

Yakup Bey de dikleşti. "Lan, *Allah mutlu etsin,* dedik ya!" dedi.

Barbaros hâlâ ikna olmamıştı.

"Yani benim eşim olarak mı Allah mutlu etsin yoksa bireysel olarak mı Allah mutlu etsin?"

"Oğlum, sen de zorlamasan mı şansını?" dedi Murathan.

"Benim emin olmam lazım, komutanım," dedi tek nefeste. "Yakup Bey amcamın sağı solu pek belli olmuyor. Benim o netlikten emin olmam lazım." Yeniden Bilge'nin babasına odaklandı. "Allah bizi nasıl mutlu etsin, Yakup Bey amca?"

Yakup Bey dişlerini sıkıp, "Eşin olarak!" dedi.

İşte, bu Barbaros'un aradığı net cevaptı. Yüzünde beliren gülüş ve ışıltı öyle büyüktü ki bir an için kaşlarının dahi rengi açılmıştı. Herkes aynı anda ayağa kalktı. El öpüp sarıldılar. Az önce büyük bir kavganın eşiğinden dönen Hüseyin ve Yakup Bey bile birbirini kucakladı. Bilge ve Barbaros yan yana geldiğinde artık ikisinin de parmağında yüzük, bu yüzüğü birbirine bağlayan kırmızı bir kurdele vardı. Ne dendiğini ve konuşulduğunu ikisi de duymuyordu. Bakışları sadece birbirlerindeydi, etraftaki herkesi sıfırlamışlardı.

Kalbe değen en masum duyguydu aşk. Kirleten de insandı, çiçekler açtıran da. Barbaros ve Bilge cam önlerine rengârenk çiçekler dizdiler. Ne birbirlerini kırdılar ne de incittiler. Sadece gözlerine değil, kalp gözlerine de değdiler. Yüreklerini bir avuç sevdayla doldurup kana kana içtiler. Kurdele kesildiğinde bir ucu Barbaros'un, bir ucu Bilge'nin elinde kalmıştı ama aralarında artık hiç kimsenin kesmeye gücünün yetemeyeceği kadar güçlü bir bağ vardı.

Masumiyetle örülmüş büyük bir aşk, sadakat ve gözlerine yansıyan akisleri.

Bundan sonrası sorunsuz bir şekilde akacak, birkaç ay sonra kendilerini düğünlerinde bulacaklardı. Sıcak yuvalarından kahkaha ve sevgi hiçbir zaman eksik olmayacak, birbirlerini severken daha da büyüyeceklerdi.

SÜLEYMAN & AYBÜKE

Önündeki buzdolabına uzanan elini hızla geri çekti Aybüke. Hayır, artık bunu yapmamalıydı. Süleyman'a söz vermişti. Gerileyen adımları, kulağına sessizce mırıldanan sesle durmuştu.

Çocuğu Süleyman mı taşıyor, Aybüke? Ye!

Çok yerinde ve haklı bir düşünceydi. Elleri ve adımları geriledi ama üç adım sonra yeniden arkasını dönmüş, dolaba koşmuştu. O şeyi yemekten asla vazgeçmeyecekti!

Şiş karnı artık son noktadaydı ama elleri ve ayakları şişmemiş, fazla kilo almamıştı. Kızı, varlığını sadece göbeğini büyüterek belli ediyordu ama ne büyütme! Karnını gören füze doğuracağını düşünebilirdi. Zor bir hamilelik geçirmemişti. Hatta hiçbir şekilde zorlanmamıştı. Onu zorlayan tek şey yanan midesi, saçma yemek seçimleri, anlamsız aşermeler ve memnuniyetsiz ruh hâliydi. Kaynanasını bu kadar kınamamalıydı.

Dolabı sessizce açıp çikolata ve turşu ikilisini çıkararak masaya ilerledi. Dokuz ay boyunca bunu yemekten asla vazgeçmemişti. Elmayı ketçaba batırmaya da son veremiyordu, patates kabuğunu çiğ yemeye de. İğrençti ama canı çekiyordu işte. Karnındaki can şiddetli bir darbe savurduğunda onun da bunu istediğine emin oldu.

"Hallediyorum," dedi sadece.

Masaya oturup ekmeğe çikolata sürdü, arasına turşu koyduktan sonra keyifle yemeye başladı. Kızı bir tekme daha savurdu ama bu defa daha şefkatliydi. Aybüke'nin dudakları memnuniyetle iki yana kıvrıldı.

"Biliyorum, sen de buna bayılıyorsun."

Kızı minik bir tekme daha savurduğunda son derece zarif, suyun altında süzülüyor gibiydi. Hiçbir zaman darbeleri sert olmamıştı. Tıpkı babası gibi ona kıyamıyordu sanki.

Süleyman aniden, "Aybüke'm," dediğinde ekmek ağzında, gülüşü dudaklarında solup kaldı. Arkasına bakamadı. Bakmasına gerek de kalmadı. Süleyman birkaç saniye sonra önündeydi. "Ne yapıyorsun?"

Ağzına götürdüğü ekmeği geri çekti Aybüke. Şiş karnıyla masumca baktı kocasına. Bunları ne zaman yese midesi yanıyor ama yemeyi de bırak-

mıyordu. Ekmek arası turşu ve çikolatayı uslu uslu masanın üzerine bırakıp gözlerini kırpıştırmaya devam etti.

Süleyman derin bir nefes verirken, sandalyeyi çekip yanına tünedi. Yeni evleri, Gökçen ve Hasan abilerle aynı lojmanın en alt katındaydı. Aybüke bilerek burayı istemişti. Kızını kaybetmekten o kadar çok korkuyordu ki dokuz ay boyunca bir sefer hariç riskli hiçbir göreve katılmamıştı.

"Bu ne?" dedi Süleyman.

Aybüke sessiz kaldı. Pamuk gibi adamdı ama bazen oldukça otoriter olabiliyordu. Aybüke böyle anlarda sessizce önüne bakmayı tercih ediyordu. Çekiciydi adi adam. Şu an sevişemezlerdi.

"Hani yemeyecektin?" diye otoritesini sürdürdü Süleyman. "Hani bana söz vermiştin?" diye yükseldiğinde Aybüke masum bakışlarına terslik ekledi. Alttan alttan baktı.

"Tadımı kaçırma, Süleyman."

Süleyman'ın eril enerjisi buraya kadardı. "Ya ama dağ çiçeğim, biliyorsun ki zararlı!" diye sızlandı klasik hâliyle. "Miden yanıyor sonra."

"Yediklerimden değil, çocuk saçlı olacağı için yanıyor!" Çenesini yukarı dikerken, "Ayrıca ben değil, kızın istiyor," diye yükseldi. "Normal şartlarda ben şunu yiyecek insan mıydım Allah aşkına! Çok mu bayılıyorum sanki çikolatayla turşu yemeye! Ha? İğrenç bir şey ama lezzetli. İçinde bebeği taşıyan benim. Kolay mı sanıyorsun? Fikrin yoksa kes sesini!"

Her kelimesinde biraz daha yükselmiş, Süleyman ise biraz daha sandalyesine sinmişti. Fazla yükseldiğini anlayan Aybüke tekrar sessizleşti, artık kendini tanıyamıyordu. Bu ne saçma bir ruh hâliydi! Ellerini yüzüne kapatırken omuzları çöktü.

"Rezil bir insanım." Süleyman'ın elini omzunda hissettiğinde ağlamak istedi ama yapamadı. "Özür dilerim, Süleyman," demekle yetindi. Doğum yaklaşıyor, zaman azaldıkça Aybüke patlamaya hazır bir bombaya dönüşüp herkese patlıyordu. "Çok özür dilerim, Süleyman."

"Bence artık doğurmalısın," dedi Süleyman sakince. "Naçizane tavsiyem, dağ çiçeğim."

Ellerini yüzünden çekerken yine sinirliydi.

"Keyfimden mi tutuyorum içeride? Çıkmıyor işte! Kızın da senin kadar inatçı!"

Masadan kalkıp sert adımlarla salona ilerledi. Minik evleri koyu kahverengi mobilyalarla döşenmişti ama sıcak ve huzurluydu. Paytak adımlarla kendini koltuğa bırakıp sırtını kapıya dönmeye çalıştı ama bir hayli zordu.

Karnına karpuz bağlanmış gibiydi. Yine yersiz sinirlendiğini fark ettiğinde pişmanlıkla gözlerini kapadı. Kesinlikle bir an önce doğurmalıydı yoksa birini parçalayabilirdi. Görevlere gitmemişti ama inatla masabaşı işler için askeriyeye gitmeye devam etmişti. Bir hafta önce ise mecburi doğum iznine ayrılmıştı.

Normal şartlarda birkaç haftası daha vardı ama askeriyede ani bir sancı vurunca geçen hafta apar topar izne ayrılmak zorunda kalmıştı. Elini karnına yerleştirdi. Sinirli, aksi ve memnuniyetsizdi ama içinde büyüyen cana minnettardı. Kızı varlığını belli ettiği her anda dudaklarında derin bir tebessüm beliriyordu. Şu an hareketsiz olduğunu fark ettiğinde parmağıyla karnını dürtükledi.

"Tamam," diye mırıldandı. "Sinirlenmedim. Saklanma, hareketlen."

Tepki gelmeyince derin bir nefes verdi. Belki de bebeği de ondan korkuyordu. Bu sırada aniden bedenine dolanan, onu koltuktan kaldırıp tek hamlede kucaklayan Süleyman'a kızmadı, yükselmedi. İçindeki kız çocuğu sadece onun yanında ortaya çıkarken bazen kendini tamamen ona bırakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Kollarını Süleyman'ın boynuna doladı.

"Küs müyüz?"

Sırıtıyordu Süleyman.

"Ne münasebet?"

"O korkmuş mudur? Ne zaman bağırsam sessizleşiyor."

"Babasının kızı. Akıllı. Annesi bağırınca susması gerektiğini biliyor."

Gülerken başını sıcak omzuna yasladı Aybüke. Her zaman kendi ayakları üzerinde durur, kimseye sırtını yaslamazdı ama o Süleyman'dı. Kıymetlisi, sevgilisi, tek sevdiği ve değerlisi. Eşi, yâri, yoldaşı ve silah arkadaşıydı. Süleyman bilmezdi ama aslında Aybüke'nin her şeyiydi. Annesi, babası evladının babası, ailesi ve daha nicesi.

Süleyman kucağında zerre zorlanmadan, onunla yatak odasına ilerlerken çehresini izledi. Arada bu adamı da aşeriyordu.

"Öyle bakmaya devam edersen dizlerim titrer," dedi Süleyman.

Güldü. "Kucağında biz varken düşmezsin," dedi.

"Düşmem tabii," demişti Süleyman anında. Dudaklarını Aybüke'nin saçlarına yasladı ve onu yavaşça yatağa bıraktı. Yüzünde derin bir tebessüm, gözlerinde büyük bir ışıltı vardı.

Aybüke elini yanağına atıp belli belirsiz okşadı en sevdiği çehreyi. "Son görev nasıl geçti?" dedi. "Esiri kurtarabildiniz mi?"

Daha bugün iki haftalık görevden yeni dönmüştü. Yorgunluğu evine girene kadardı. Hızla yatağın diğer tarafına atladı. Aybüke'nin üzerini örterken, "Ayıpsın, bizden kaçar mı?" diye gururlanıyordu. "Sen şimdi bunları düşünme. Güzelce dinlen, Burçe'mizi doğur."

Yine sinirleniyordu.

"Niye? Damızlık dana mıyım ben?" Boş boş baktı Süleyman. Aybüke'nin sevgisi ise buraya kadardı. Zorlanarak, kıçını Süleyman'a dönüp koca göbeğini yola getirmeye çalıştı. "Ne desem sürekli *doğur,* diyorsunuz. *Sen yine doğur; sen konuşma doğur, sen çalışma doğur!* Çok biliyorsanız siz doğurun."

Aybüke'nin sinirine bağışıklığı olan Süleyman arsız, yüzsüz ve umursamazdı. "Rabb'imin bir bildiği var ki bizi doğurtmuyor, dağ çiçeğim." Uzanıp Aybüke'nin yanağına derin bir öpücük bırakarak yaklaştı. "Sen şimdi bunları da düşünme. Doğur."

Aybüke elinin tersiyle vurmayı denedi ama Süleyman üç yıl idman yapmıştı. Evlilik insanda yeni ufuklar açıyordu. Aybüke'nin elini hemen yakaladı ve bedenini kendi gövdesine çekip sıkıca sarıldı. Yüzünü siyah saçlara gömüp elini yüksek çıkıntıya, kızının üzerine sarmaladı. Dakikalardır hareketsiz olan can, babasının elini hisseder hissetmez hareketlendiğinde Aybüke derin bir nefes verdi.

Bu hareketlenmeyi fark eden Süleyman'ın dudaklarında derin bir tebessüm vardı. "Bence beni seviyor," dedi.

Sırtı dönük ve aksiydi Aybüke ama fazla dayanamadı. O da seviyordu. Hem de lanet olası bir şekilde, delicesine. "Yüzümü sana çevir," diye homurdandı.

Süleyman'ın yüzündeki gülüş derindi. "Bence ana kız beni seviyorsunuz," derken gerilemiş, Aybüke'yi dikkatlice kendine doğru çevirmişti. Yatırıp yeniden üzerini örttüğünde artık burunları ve gözleri birbirine değiyor, aralarında kalan kızları minik tekmelerle varlığını belli ediyordu.

Aybüke, "Bence de seviyoruz," diye mırıldanırken bir eli Süleyman'ın yanağını okşuyor, kedi misali sıcaklığına sokuluyordu. "Süleyman..."

"Aybüke'm."

"Bir keresinde bana *bizim ilk kızımız olacak,* demiştin. Hatırlıyor musun?"

"Yanılmadım."

Aybüke'nin parmakları sevdiği adamın yüzünün kıvrımlarında, burnunda ve çenesinde gezindi. "Çünkü kalbin temiz."

"Hayır," dedi Süleyman anında. "Çünkü konu sen olunca benim bütün algılarım açılıyor."

Dudaklarındaki gülüş bu defa samimiydi. Uzanıp bu gülüşün Süleyman'a da bulaşması için dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. Sessizce gövdesine sokulup kendini uykunun kollarına bırakmayı denedi. Süleyman odanın ışığını söndürdüğünde yarım saat için sessizdiler.

Ta ki Aybüke aniden gözünü açıp, "Toprak!" diye yükselene kadar.

Neye uğradığını şaşıran Süleyman, "Lan!" diyerek dikleşti. "Ne oluyor, lan? Operasyon mu var?"

Aybüke yatakta zorlukla toparlandı. "Toprak koklamak istiyorum." dedi.

Şaşkın, boş ve anlamsızdı Süleyman'ın bakışları.

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Toprak bul bana. Toprak koklamak istiyorum."

Süleyman hâlâ şaşkındı. Uyku sersemi yüzünü ovuşturdu. "Aybüke'm, sen neden diğer insanlar gibi benden normal şeyler istemiyorsun?" dedi. "Allah'ına kurban, toprak koklayıp ne yapacaksın?"

"Barut kokusu..." diye mırıldandı Aybüke. "O da mı olmaz? Azıcık koklasam?"

"Çocuk mermi olarak doğmayacaksa olmaz, dağ çiçeğim."

Mutsuz ve aksiydi Aybüke. "İyi!" dedi aynı tersliğiyle. "Kafanı kırmamam için yanımdan defol!" Elinin tersiyle Süleyman'ın göğsüne sağlam bir yumruk atarak kendini yeniden yatağa bıraktı. Birkaç saniye için tersi daha sonrasındaysa yeniden üzgün ve mahcup. Dönüp yine sessizce Süleyman'a sarıldı. "Süleyman..."

"Aybüke'm,"

"Bana nasıl tahammül ediyorsun? Ben kendime pek tahammül edemiyorum da."

Çünkü sevmek, kusurlarla güzeldi. Ne kuş kanadını kırdı diye gökyüzüne küserdi ne de balık soğuk diye denize. Süleyman da Aybüke'ye küsmezdi. Her şeyiyle, her hâliyle seviyordu dağ çiçeğini. Tıpkı söz verdiği gibi sefasıyla da cefasıyla da.

"Tahammül etmiyorum. Seviyorum," dedi en net şekilde. "Kendine bunu demekten vazgeç, Aybüke. Sen tahammül edilecek bir insan değilsin. Karımsın. Çocuğumuzun annesisin. Canımsın." Sessiz kaldı Aybüke. Göğsüne sindiği adama daha çok sokulmaktan başka bir şey yapamadı. "Ayrıca

toprak ve barut koklamak istiyorsan doğumdan sonra göreve gideriz, dağ çiçeğim. Belli ki senin canın aksiyon istiyor."

İnkâr edemeyeceği bir şekilde askeriyeyi ve görevleri özlemişti ama içindeki varlığın hissettirdikleri daha derindi. Sessiz kalmakla yetindi. Haklıydı. Sabretmeli, bunu bebeği için yapmalıydı. Işık yine kapandı. Dakikalar akıp gitti. Huzur içinde birbirlerine sarılmış bir şekilde uyurken bu defa Aybüke, "Su!" diye bağırarak uyandığında Süleyman kalp krizinin eşiğindeydi.

"Lan!" dedi yine korkuyla. Alık alık baktı yanındaki eşine.

"Su!" dedi Aybüke yeniden.

Süleyman için bu daha makuldü. "Su mu aşerdin?" Ellerini yüzüne sürdü. "Çok şükür ki normal bir şey. Hemen getiriyorum."

Yataktan çıkacağı an Aybüke yandan yakasına yapışarak durdurdu.

"Lan, suyum geldi!"

Uyku sersemliğiyle birkaç saniye ne yapacağını bilemeyen Süleyman panikle ellerini başına attı. "Ne?" dedi aynı panikle. "Gelemez!"

Kasıklarına vuran ağrıyla inledi Aybüke.

"Geldi!"

Süleyman kabul etmemekte karalıydı. "Gelemez, tut!" dedi.

"Geldi!"

"Gelemez diyorum!"

En sonunda Aybüke omzuna sağlam bir yumruk indirdi.

"Süleyman, geldi işte! Hemen hastaneye gitmemiz lazım. Doğum çantasını al."

Yataktan panik içinde kalkan Süleyman kısa bir an için ne yapacağını bilemeden, odanın ortasında sağa sola gidip geldi. "Çanta, çanta!" Dolabın içinden önceden hazırladıkları doğum çantasını alıp hızla kapıya koştu ve odadan çıktı.

Yatakta toparlanmaya çalışan Aybüke hem şaşkın hem telaşlıydı.

"Süleyman, bizi unuttun!"

Süleyman birkaç saniye sonra yeniden odadaydı. "Doğru, doğru," dedi panikle. "Siz olmasanız doğuramayız, doğru." Aybüke'nin kolundan kavrayıp, kaldırırken asıl o doğuruyor gibiydi. "Derin nefes al, ver. Al, ver!" derken Aybüke değil, bütün nefesleri o alıp veriyordu.

"Süleyman, sakin olur musun? Sadece suyum geldi. Şu an çok sancım yok."

Asla sakin olamayacaktı. "Olsun, gelecek!" diye paniklerken ne yapacağını bilemez hâldeydi. Derin nefesler alıp vermeye devam etti. *Al ver Al ver.*

Sancılarına rağmen daha sakin olmayı denedi Aybüke. "Hasan abilere git," dedi. "Arabanın anahtarını al, çabuk!"

"Hasan abi, Hasan abi!" diye bağırarak evden çıktı Süleyman. Aybüke yeniden yatağa oturup, derin nefesler alıp, verirken gergin değildi. Aksine dudaklarında derin bir tebessüm vardı. Bebeğine -Burçe'sine- en sonunda dokunabilecekti. Bu defa bir kavanozu değil, bir canı yavrusu bilecekti.

Lojmanı ayağa kaldırarak üst katlara ilerleyen Süleyman, Hasanların kapıyı öyle bir çalmıştı ki en derin uykusunda olan Hasan ve Zeynep panik içinde yataktan doğrulmuştu. Kısa bir an yatakta elleri kolları birbirine dolandı. Gözü zorla açılan Hasan koşar adım kapıya ilerledi.

"Hasan abi!" diye böğürüyordu Süleyman.

Zeynep, "Ay, tövbe bismillah," derken Hasan çoktan kapıyı açmıştı. Konuşma fırsatı bulamadan Süleyman yakasından kavradı.

"Abi, doğuruyoruz!"

Bu, durumun ciddiyetini anlatmak için yeterliydi. "Lan, biriniz de normal zamanda doğurun!" diye serzenişte bulunarak, arabasının anahtarını alıp hızla kendini dışarı attı Hasan. "Ya düğünde doğuruyorsunuz ya da gecenin köründe! Allah aşkına, bir kere de makul olun."

"Timi ara, Murathan Komutan'ımı ara!" diye yükseldi Süleyman. Üst kata bağırdı. "Komutanım!"

"Tim mi doğurtacak çocuğu, salak? Ayrıca Murathan Komutan'ım burada değil, biliyorsun. Gece gece Gökçen'i ve Yusuf Ali'yi telaşlandırma. Sus da yürü!"

"Doğru, doğru," diyerek bu defa merdivene koştu. "Biz doğuralım, onlar gelirler. Doğru!"

Hasan ensesine silleyi indirdi.

"Lan, bağırma, bütün lojman doğurdu senin yüzünden!"

İkisi Aybüke'nin yanına geldiklerinde onu yatakta sakince otururken buldular. Ama artık Süleyman'la birlikte Hasan da doğuruyordu. Az önce verdiği sükûnet dersini kendisi de almamış gibiydi. "Aybüke, abiciğim, derin nefesler al," diye çok kritik bir bilgi verdi. İkisi koluna girip, yataktan kaldırırken Aybüke dişlerini sıkmak zorunda kaldı zira keskin bir kramp kasıklarını kavuruyordu.

"Bence olduğu yerde bırakıp ambulansı arayalım," dedi Hasan.

"Abi ama çocuğum!" diye isyan etti Süleyman. "İçeride kaldı. Çıkması lazım."

Dişlerini sıkarken, "Saçmalamayı kesip beni arabaya götürür müsünüz?" diye yükseldi Aybüke.

Arkasından gelen Zeynep, "Ne salak adamlarsınız siz! Bir de kriz yöneten özel askersiniz!" diyerek bu kaotik ortama el attığında Aybüke derin bir nefes verdi. İkisini kenara iteleyip Aybüke'nin koluna girdi. "Süleyman, sen doğum çantasını al. Hasan, sen de gidip arabayı çalıştır. Çabuk."

Bir yandan, "Zeyno'm, dağda taşta her gün doğum yaptırmıyoruz," diye sızlanırken diğer yandan panik hâlde eşinin talimatlarını dinliyordu Hasan.

İki adam telaşla söylenilenleri yaparken Aybüke ve Zeynep apartmandan dışarı çıkmıştı. Sancıların süresini hesaplamaya çalışan Zeynep, doğurmuyormuş gibi sakin duran ise Aybüke'ydi.

"Kız, ben mi doğuruyorum? Biraz yüzün ekşisin," diye en sonunda çıkıştı Zeynep.

Aybüke'nin çektiği acıyla kemiklerinin parçalanma noktasına geldiğini ama bunun minnetiyle sesini çıkarmadan dişlerini ve ellerini sıktığını bilemezdi. Bebeği doğacaktı. Bir bebeği olacaktı. Sağ, canlı ve sağlıklı olacaktı. Arabaya bindiklerinde Hasan sürücü koltuğunda, Süleyman yanında, Zeynep ve Aybüke ise arkadaydı.

"Derin nefes al!" dedi Hasan yanındaki Süleyman doğuruyormuş gibi. "Derin nefes al, oğlum."

Süleyman denileni yaptı. İkisi de aynı anda derin nefesler alıp, vermeye devam ederken asıl doğuran Aybüke derin nefesler alıp vermiyor, sadece sancı vurduğu anlarda inleyerek kıvranıyordu. Dudaklarından kesik bir inilti döküldüğünde Süleyman panikten bayılmak üzereydi. Daha hızlı nefes alıp vermeye başladı. "Nefes al. Nefes al, Aybüke. Nefes al!"

Aybüke en sonunda, "Lan, sikerim nefesini!" diye patladı. Hasan'ın koltuğuna sağlam bir yumruk indirdi. "Bırakın bağırıp durmayı da şu içine sıçtığımın arabasını hızla hastaneye sürün!"

Koltuğuna aldığı darbeyle direksiyona yapışan Hasan, gerekli mesajı alıp susmuştu ama Süleyman hâlâ panikti.

"Lan, sen de bir dur!" dedi Hasan. "Senin yüzünden ben de doğuracağım!"

"Gören de seni çok sakin sanacak, Hasan. Mete doğarken bütün hastaneyi başımıza toplayan bendim sanki."

"Çıkacak olan şeyi bilseydim yapar mıydım sence, Zeyno'm? Ayıbımı alıp sessizce hastaneden çıkardım."

"Düzgün konuş, Hasan. Çocuğumuz o bizim!"

Aybüke şiddetle bağırdığında ikisi de dişlerini sıkarak susmak zorunda kaldı. Karanlık sokaklarda onlardan başka kimse yoktu. Hastaneye geldikten bir saat sonra açılmasının yeterli hâle gelmesiyle hızla doğuma alınmıştı Aybüke. Yanındaki Süleyman ise bayılmak üzereydi. Aybüke'nin elini tutuyor, çığlıklarını dinlerken ondan daha çok kıvranıyordu. Savaş, kan, ölüm ve vahşet görmüştü ama canı sevdiğinin acısını görmeye katlanamıyordu.

"Ben dışarı çıkayım," diyerek gerilemeye meylettiğinde Aybüke izin vermedi.

"Sakın!" diye kükredi bir çığlık daha atarken. "Beni bırakm-" Gerisi çığlığı içinde kaybolup gitti. Ter siyah saçlarını su içinde bırakmışken doktorun söylediklerini duymuyordu bile. Sadece bu canı dünyaya sağlıklı ve canlı bir şekilde getirmenin derdindeydi. Ama Süleyman ondan daha kötü durumdaydı.

"Aybüke'm, valla ben çıkayım," dedi son bir umut.

Aybüke elini bırakmadı. Hatta tüm gücüyle bir çığlık daha atarken kırma noktasına getirecek kadar sıktı. "Seni gebertirim!" diye kükredi. "Dur şurada be adam!" Bir çığlık ve ıkınmayla daha sarsıldı. "Bu ne? Çıkmıyor!"

Süleyman'ın karısı tarafından doğum esnasında kırılan parmakları pek umurunda değildi. Doğumdan sonra iki kırık parmağı alçıya alınacaktı. Bu da mühim değildi. Ama aynı saniyelerde Aybüke büyük bir çığlık daha atıp ıkındığında kasıklarından doktorun eline doğan bir can ve hayata değen yeni bir çığlık sesi vardı.

Doktor kordonu hâlâ göbeğinde, yüzü kan ve verniksle kaplı kızlarını yukarıya doğru kaldırırken, "Evet," dedi. "Doğum saati 04.32!" Ardından kordonu kesip, ilk kontrolünü yaparken, "Bu kadar zorlaması normal," dedi. "Maşallah, dört kilo yedi yüz gram ve elli üç santimetre. Tebrikler, Mercan ailesi."

Aybüke'nin bütün bedeni acıyla sarsılıyordu ama umursamadan, dikleşip kızına bakmaya çalıştı. *Bizim kara kaşlı, kara gözlü bir kızımız olacak,* demişti çok önceleri Süleyman. *Senin gibi güzel, benim gibi tombalak.*

Bütün acısına rağmen dudaklarında titrek bir gülüş belirdi Aybüke'nin. Saçları siyah, gözleri yumuk ve bir hayli toparlaktı Burçe. Şakağına doğru ağır bir yaş süzülürken gülüşü büyüdü. Titreyen ellerini bebeğine doğru

uzattı. "Do- Dokunayım," dedi derinlerde zor bulduğu sesi. "Bir kere dokunayım."

Cam bir kavanozda ve soğuk toprak altında olmadan dokunayım. Ona dokunayım...

Çıplak gövdesine bırakılan tenle dudaklarından derin, kesik nefesler döküldü. Şakaklarına doğru bir damla yaş daha süzüldü. Kızı avazı çıktığı kadar ağlamaya devam ederken minik yumruklar titreyen dudaklarına değdi. Dokunmaya korktu Aybüke. Göğsündeki canı korkarak sarmaladı. Kızı gözlerini açtığında buğulu kahvelerle denk düşmek, uçurumun ucunda yeni bir hayat bulmakla eşti.

Yanağına bir yaş daha süzüldü. Minik eli titreyerek, kavrayıp dudaklarına bastırdı. Anne olduğunda kalp kırıklığının geçeceğini sanıyordu ama o an daha büyük bir kalp kırıklığıyla sarsıldı. Ona bakan bu gözler, kulağına değen ses ve minik parmaklar için canını bir an düşünmeden verebilirdi. Aybüke annesinin yüreğine bu kadar mı dokunamamıştı?

Yetimhanedeyken sokak köpeklerinin yavrularının tüylerini dilleriyle temizlediklerini görmüştü. Sonra ise aylarca Gökçen'i izlemişti. Titreyen elleri kızının siyah, gür saçlarına uzandı. İpek gibiydi. Üzerindeki beyaz zarı yine titreyen parmaklarıyla silmeye çalışırken yanağına büyük bir damla daha süzüldü. Susmuştu kızı. Buğulu gözlerini Aybüke'ye dikmiş, dikkatle bakıyordu bu dünyada gördüğü ilk yüze. *Annesine...*

"Burçe..." diye mırıldandı Aybüke. "Burçe'm..." Bakışları başucunda donmuş bir hâlde onlara bakan Süleyman'a döndü. Üzerinde yeşil hastane önlüğü varken alık alık karısına ve gözlerini dünyaya yeni açan kızına bakıyordu. "Burçe..." diye yineledi Aybüke, Süleyman'a bakarken. "Süleyman, Burçe'miz."

Tekrar değildi söyledikleri. Aslında her bir *Burçe* bir minnetti. Bilemezlerdi. Süleyman bu görüntüye baktı. Ama kısa bir andı. Gözünün önü kararırken dizlerinin bağı en nihayetinde çözüldü. Gözü kapalı her savaşa girerdi ama bu bambaşkaydı. Kalbinde bombalar patlarken bir anda bayıldı.

"Süleyman!" diye panikledi Aybüke. Dikleşmek istedi ama kucağındaki kızını bırakamadı. Hemşireler yerde baygın yatan Süleyman'a koşarken Aybüke'nin dudaklarından kesik gülüşler döküldü. "Babanla tanış, Burçe," diye mırıldandı göğsündeki kızına. "Biraz heyecanlı bir adamdır ama tanıdığında çok seveceğine eminim." Kızının gür, siyah saçlarından derin bir nefes daha içine çekti.

Battığı yerden doğardı güneş. Tohumlar karanlıkta filizlenir, umutlar en umutsuz anlardan beslenirdi. Burçe Mercan, sevgi dolu bir aileye gözlerini

[illegible] kurt yavrusuydu. Umudun, inadın ve mücadelenin en güzel eseriydi. Annesi ve babasının bu vatan için verdiği savaş, kan ve emekti. Annesinin umudu, babasının kıymetlisi, bu vatanın bağrında açan en parlak çiçeklerden biriydi.

Burçe, kurt yavrusu demekti. Burçe Mercan ise inanç ve sevginin gücü.

ZÜLFİKAR & DURU

"Doğayı korumak görevimiz! Doğayı korumak görevimiz!"

Elinde pankartla karşısında bağıran kadına en ters bakışlarıyla bakıyordu Zülfikar. Hayat herkes için inişleri ve çıkışlarıyla devam ederken o düşen tek şey inişler gibi geliyordu zira kandırılmış, oyuna getirilmiş ve ihanete uğramış hissediyordu. Acı olan bu hissin nedeni uğruna kurşunlar yediği, savaş ilan ettiği, defalarca dayak yediği kadındı.

Yanındaki Duru, "Yaşam hakkı engellenemez!" diye bağırdığında ona da ters bir bakışla baktı. "Yaşam!" Alkışlar. "Hakkı!" Alkışlar. "Engellenemez!"

Ya sabır çekerek önüne döndü. Onun yaşam hakkı neden engelleniyordu o zaman? Şu dağın etekleri kadar değeri yok muydu?

Montunun fermuarını ağzına kadar çekerken oldukça tripli ve tersti. "Ne kadar da düşüncelisin, aşkım," diye huysuzlandı. "Keşke benim yaşam hakkımı da bu kadar şevkle korusan." Yüzünü burnuna kadar montunun boğaz kısmına gömdü. İçinde bulunduğu kadınlar topluluğuna da ters ters baktı. Tamam, sevdiği kadınla her şeyi yapmaya, onunla bütün karşıt eylemlere katılmaya andı vardı ama bunu zor bela gelebildikleri bu mekânda da yapmalarını beklemiyordu.

Bolu Dağı'nın eteklerinde, kara kışın ortasında ve bir mitingin tam olarak ön safındalardı. Zaman akıp giderken Hasan bir şekilde Zülfikar'ı kabullenmişti. Daha doğrusu kabullenmek zorunda kalmıştı. Arada dövüyor, yer yer tersliyordu ama önceki gibi gördüğü her yerde sıkıştırmıyordu. Belki bıkmıştı, belki de Zülfikar ve Duru'nun bu sevdadan dönmeyeceklerini anlamıştı.

Giray ailesi memleketleri Kayseri'ye kısa bir tatil için gittiklerinde Duru *arkadaşlarımla görüşeceğim,* diyerek Bolu'ya gelmişti. Zülfikar ise Silopi'den kalkıp sevdiği kadın için gizlice buralarda almıştı soluğu. Planları birlikte bir hafta sonu geçirmekti. Çünkü Hasan'ın aralarında belirmediği bir an dahi yoktu. Duru'nun arkadaşlarıyla buluşacağı kısmının yalan olduğunu düşünmüştü Zülfikar ama şu an anlıyordu ki asıl yalan ona söylenmişti.

Buraya gelene kadar bir hayli heyecanlıydı Zülfikar. Duru'yla en sonunda baş başa geçireceği iki gün fikri aklını başından alıyordu. Bolu'ya geldiğini haber verdiğinde Duru, Bolu Dağı'nda bir işletmenin konumunu atmıştı. Sevgilisinin ona tatil ismarladığı fikriyle içi bir hoş olmuştu.

Olmamıştı.

Kendini elinde bavuluyla dağın eteklerinde bir mitingde bulduğunda her ihanetin sevgiyle başladığını bir kez daha öğrenmişti. Bolu Dağı'nın eteklerine daha fazla yapılanma olmaması, doğasının bozulmaması için eylemdeydiler. Günler sonra yalnız kaldıkları tek anda, uğruna kurşunları yediği kadının onu bu ortama getirmesi bünyesinde sinirden başka bir şey oluşturmuyordu.

Yanındaki genç adama takıldı bakışları. Boyu Zülfikar'ın omzuna kadar gelirken kadınların arasında kaybolmuştu. Elindeki pankartı kaldırmaya çalışıyor, bir yandan ise hoplıyordu.

"Hoplama, lan!" dedi ters ters. "Dağın eteklerinde kalan karları da sen döktün aşağıya. Bir dur!" Adam ağzının içinde anlamsız şeyler söylemeye başladığında Zülfikar pankartını elinden alıp uzağa savurdu. Şu an hiç kimseye tahammülü yoktu. "Git, orada bağır!"

Adam yine ağzının içinde bir şeyler söyleyerek, gerilerken Duru'nun yandan yüzüne değen ters bakışlarını hissedebiliyordu. Dönüp bakmadı. Yüzünü yeniden montuna gömüp alanın ortasındaki yaşlı teyzeyi izlemeye devam etti.

"Doğa intikamını alacak! Doğa intikamını alacak!" diyordu teyze. Oldukça haklıydı. Keşke bu teyze için götüne kurşun yeseydi.

"Şşt!" dedi Duru en sonunda. "Bana bak, sen hayırdır?"

"Bir şey yok," dedi ağzının içinde.

Yüzü ekşidi Duru'nun. "Ne?" dedi.

Laflar yine ağzının içindeydi.

"Bir şey yok."

"Ne? Duymuyorum."

Parmaklarını dudaklarına yaslayıp sessiz olmasını önerdi. "Sessiz ol. Bolu Dağları rahatsız olur falan. Maazallah." Gözlerini deviterek önüne döndü. Adam pankartını almış, yeniden yanında belirmişti. Anlamsızca kıl olmuştu. Tutup yeniden pankartını savurmak vardı ama *pardon, elim çarptı,* der gibi elinin tersiyle vurmakla yetindi. Pankartta yazını okudu.

Doğa için el ele!

"Şu doğa kadar olamadık. Vay be!" dedi yine ağzının içinde.

Sarı saçları sırtına dökülen Duru bir hayli şaşkındı. Başındaki siyah bereyi kulaklarına kadar çekip, montuna gömülürken sevgilisine ters ters baktı. "Derdin ne senin?" dedi. "Adamakıllı söylesene. Ağzının içinde mırıldanıp durma!"

Zülfikar daha fazla dayanamadı. Minik adamın elindeki pankartı alıp Duru'nun gövdesine yasladı. Bugün oldukça kritik bir gündü ama değil kalmak, ortada hiçbir kutlama dahi göremiyordu. 18 Mart'tı. Yani tarihi bir zafer ve Zülfikar Şahin'in doğum günüydü. Bolu'nun merkezi ılıktı ama başı dumanlı dağ hâlâ karla kaplıydı. Zülfikar'ı üşüten hava değil, uğruna kurşunlar yediği kadının sabahtan beri doğum gününü kutlamamış olmasıydı.

Buraya ne hayallerle gelmişti oysa!

Barbaros bile doğum gününü kutlamak için simli gül atmıştı! Herkes sabahın köründe aramış, Hasan bile arayarak kutlamıştı. *Seneye girecek bir yaşın olur inşallah, Zülfikarcığım,* diye tehdit etmesi önemli değildi. Sonuçta ortada bir tebrik vardı. Ama sevdiği kadın ağzını açıp bir şey dememiş, üstüne bir de mitinge getirmişti.

"Senin uğruna yediğim kurşunlara yazıklar olsun be!" diye yükselerek geriledi. Minik bavulunu alıp karda bata çıka yürümeye başladı.

Arkasında kalan Duru şaşkındı. Elinde tuttuğu pankarttaki *doğa için el ele* yazısına kısa bir an göz atıp, yeniden minik adamın eline tutuştururken Zülfikar'ın arkasından ilerledi. Minik adam ona da bir şeyler söylüyordu ama anlamadı, dinlemedi.

"Zülfikar!"

"Gelme peşimden!"

"Zülfikar Bey, Duru Hanım, nereye?" diye bağırdı eylemi yöneten kadın.

Zülfikar arkasını dönmeden, "Ben doğayı değil, doğa beni korusun!" diye bağırdı. "Asıl tükenen benim!"

Arkasından ilerleyen Duru derdini biliyordu. Sinirle gülerken dudaklarını dişledi.

"Zülfikar, bekler misin?"

"Beklemem," dedi ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Arkasından bata çıka ilerleyen Duru ilk defa sabırlıydı.

"Aşkım?"

"Aşkın batsın, sarı şeytan!"

Bu noktada Duru'nun gülen ifadesi soldu. Yere eğilip bir avuç karı sıkıştırdıktan sonra hızla Zülfikar'ın kafasına savurdu.

"Sana *dur,* dediysem duracaksın!"

Zülfikar elini kafasından darbe aldığı yere atarken şaşkın bakışlarla arkasına döndü. "Pardon?" diye yükseldi. "Kiminle görüşüyorum? Monako Prensesi mi?" Aynı saniyelerde Duru bir kar topunu da yüzüne fırlatmıştı. Gözlerine dolan kardan sıyrıldı. "Ne yaptın şimdi?" diye yükseldi.

Duru da, "Asıl sen ne yapıyorsun?" diye yükseldi. "Geldi yine senin dişil enerji! Neden trip atıyorsun, be?"

Zülfikar bavulunu bırakıp bir kar topu yaptı ve şiddetle karşısındaki kadına savurdu. Yanlış kadına kaçtığını hissediyordu. "Sen dişi ol o zaman," dedi. "Ben de hem eril hem dişil olmak zorunda kalmayayım!"

Kar topundan kıl payı kaçtı Duru. Bu defa o fırlattı. "Sen benim dişiliğime laf mı atıyorsun?" dedi.

Kafasına gelecek olan kardan tabii ki kaçmıştı Zülfikar ama durmadı. İki inatçı keçi yine aynı köprüde denk düşmüştü. Duru art arda kar topu fırlatarak, yaklaşırken Zülfikar daha fazla dayanamadı. Bacağından ve kolundan kavrayıp yandaki kar yığınının içine fırlattı uğruna çileler çektiği kadını.

"Al, şimdi doğa sarılsın sana!"

Duru ilerlemesine izin vermedi. Hırsla karın içinde doğrulup bacağından kavradı ve yere çekti. "Doğa senin kadar beyinsiz değil en azından!" dedi.

Dengesini sağlayamayan Zülfikar aniden yere devrilirken artık ikisi de karlar içindeydi. Bata çıka, düşe kalka birbirlerine kar savurdular. Anlamsız bir kavga içindeydiler. Dışarıdan bakan biri iki ayının güreştiğini sanabilirdi. Zülfikar isterse iki saniye içinde kara gömerdi ama kıyamıyordu. Duru yüzüne bir avuç kar yapıştırdığında poposuna şamarı indirip yere düşürmek daha makul bir hamleydi. Duru minik bir çığlıkla yere düştüğünde üzerine eğildi. Karın içinde anlamsızca boğuşmaya devam ettiler.

Toparlanmaya çalışan Duru'yu tek bir hamleyle bir daha yere yığıp, kollarından tutarak üzerine eğildiğinde bu kadar kavganın yeterli olduğunu düşündü Zülfikar. Özlemişti.

"Özür dile, barışalım."

Yüzünün her santimi soğuktan kızaran Duru güldü. Dudaklarından çıkan buhar Zülfikar'ı yaktı. "Pardon da neden?" dedi. "Sen başlattın."

"İlk kurşunu sen attın."

Duru'nun gülüşü büyüdü. "Kabul etmiyorum." Yattığı yerde dikleşmedi. Kavga ederken alandan fazlasıyla uzaklaşmışlardı. Etrafta kimsenin olmadığına emin olduğunda üzerindeki adamı montunun yakasından kav-

rayıp kendine çekti. "Bugün doğarak bana ilk kurşunu sen attın bence." Dudaklarındaki kadınsı gülüş Zülfikar'ı yerle bir etmeye yetmişti. Bu cüretkâr dudaklar aniden dudaklarının üzerine kapandığında ise artık yeryüzünde yoktu.

Kar tanesi olup havaya, karaya ve denize karışmıştı. Soğuk, dudaklarını bıçak gibi keserken birbirlerine akan nefesleri sıcaktı. Dudakları tutkulu bir ateşi harlarken, Duru kollarını Zülfikar'ın boynuna dolayıp kendine daha da çekti. Dilleri ve dudakları sessiz bir aşk mührü imzaladı. Nefeslenmek adına ayrıldıklarında, "İyi ki doğdun, Zülfikar Şahin," diye mırıldandı.

Zülfikar'ın dudağı çapkınca kıvrıldı.

"Şu an ben de ilk defa *iyi ki,* dedim."

Duru'nun gülüşü büyüdü. "Yalan söyleme. Beş dakika öncesine kadar dişiliğime laf ediyordun." Gülüşüne tehditkâr bir ifade eklendi. "Dua et ki doğum günün. Yoksa seni bu dağın zirvesine malum yerlerinden zincirlemiştim."

Dikleşirken, Duru'yu da elinden tutup kaldırdı. "Sen de unutmuş gibi yapmasaydın o zaman." İkisi de karın içinde otururken Duru'ya minik bir kar daha savurdu. "Aklımı aldın be sarı kafa."

Duru hâlâ gülüyordu. Yanağından minik bir makas alarak ayağa kalktı. "Sana da şaka yapılmıyor be başçavuşum."

Hızla yerden toparlanan Zülfikar, bavulunu alıp yeniden Duru'ya kaçmaya karar vermişti. Arkasından koşup sarı kafayı kolunun altına aldı. "Ee," derken artık keyfi yerindeydi. "Bana doğum günü hediyen ne bakalım?"

"İlerle," dedi Duru sadece. "Bu iki gün bendensin. Bu kıyağımı unutma."

Son aylarda arkadaşlarının çıkardığı bir dergide editörlük yapmaya başlayan Duru fazla kazanmıyordu ama sevgilisine karşı eli boldu.

Etkilenmiş bir edayla dudak büzdü Zülfikar. "Ha şöyle," dedi. "Biraz kıymetimi bil."

Gülmekle yetindi Duru. Karlara bata çıka yürüyerek onlara yakın olan kayak merkezine ilerlediler. Resepsiyondan tek oda anahtarı aldıklarında Zülfikar mutlu ve huzurluydu. Sırıtarak en sevdiği sarı kafanın peşine takıldı. Ama birkaç dakika sonra odalarının önüne geldiklerinde, Duru tam karşısındaki kapıya yönelince bütün keyfi kaçtı.

"Nereye?" diye soludu.

Duru cebinden kendi oda kartını çıkarıp, "Odama," dedi.

"Ee, burası?"

"Orası senin," dedi Duru sakinlikle. Kendi odasını işaret etti. "Burası da benim. Ben senden önce gelip yerleşmiştim zaten." Zülfikar'ın yanağına şefkat dolu bir tokat attı. "Yemeğe kadar dinlen, aşkım. Bir saat sonra yemekte buluşalım. Sana bir sürprizim var."

Ayrı odalar tadını kaçırmıştı bir kere. Belli etmemeye çalıştı ama imkânsızdı.

"Evlenme mi teklif edeceksin? *Evet,* diyorum."

Duru şen bir kahkaha daha attı.

"Saçmalama. O kadar da değil. Bizim bunun için biraz daha zamanımız var."

"Ne kadar?"

Gözlerini devirerek gülmekle yetindi Duru. Evliliğe bir türlü yanaşmadığını bilen Zülfikar üstelemiyordu. Şu anlık ikisinin de bunun için acelesi yoktu. Hele de Barbaros hâlâ evlenememişken.

Duru kendi odasına yönelirken Zülfikar'ı geri itti. "Bir saatten vazgeçtim," dedi. "Özlerim. Yarım saate yemekte buluşalım."

Zülfikar'ın keyifsizliği buraya kadardı. Çapkınca gülümserken, "Çok özlüyorsan odamıza bekleriz," dedi.

Ukalaca gülen Duru, "Çok beklersiniz," dedi.

İkisi de sırıtarak odalarına yöneldi. Kapılar aynı anda kapandı. Tam yarım saat sonra Zülfikar ondan istendiği gibi restorana inmek için odadan çıktı. Burada kalıp Duru'yu beklemek vardı ama inatla restorana inmesini tembih ettiği için karşısındaki kapıya içli bakışlar atarak asansöre yöneldi. Büyük, dört bir yanı aynayla kaplı asansörün kapısı kapanmadan bir kadın topuklularının üzerinde koşar adım içeri girmişti.

Kumral saçları omuzlarına dökülüyor, dudağının üzerindeki ben yüzüne ayrı bir hava katarken mini, beyaz elbisesiyle son derece şık görünüyordu. Ama Zülfikar'ın pek de umurunda değildi. Önüne bakmaya devam etti. Kadın da restoran katına iniyordu. Sessizlik içinde ilerlediler. Birkaç saniye sonra asansör durduğunda Zülfikar önce kadının çıkması için bekledi. Kadın sola dönerken o sağa ilerledi.

Geniş, ferah bir restorandı. Kendisi için uygun masayı ararken görevli adam aniden önünde belirmişti.

"Zülfikar Bey?"

Tek kaşı havalanırken, "Evet," diye onayladı.

Adam gülerek camın önündeki masalardan birini işaret etti.

"Böyle buyurun, efendim. Masanız hazır."

Masası hazır mıydı? Kendini prenses gibi hissettiği saçma bir andaydı. Kolunda çantası olsa kıvırarak giderdi ama çok şükür ki o kadar şuurunu kaybetmemişti. Adamın yönlendirdiği masaya ilerledi. Kırmızı örtü, şık tabaklar ve mezelerle donatılmış son derece romantik bir masaydı. Bir kaşı havalandı. Ne oluyordu bu aşağılık otelde?

"Duru Hanım birazdan geleceğini söyledi," dedi adam. "Öncesinde istediğiniz bir şey var mı?"

Zülfikar'ın şaşkınlığı artık son noktadaydı. "Bu masayı Duru mu hazırlattı?" dedi. "Saçları sarı bir kadın."

Kibarca gülerken, "Evet, efendim," dedi adam. "İstediğiniz bir şey olursa seslenmeniz yeterli." Eğilerek geriledi. "Keyifli akşamlar diliyorum."

Adam giderken Zülfikar şaşkın şaşkın göz kırpıştırıyordu. Duru'yla ilişkisi başladığından beri kendini her şeye kapatmış, Hasan abi olmadan adım atmadığı için içindeki romantik adam inzivaya çekilmişti. Kısa bir an ne yapacağını bilemedi. Sandalyeye oturdu ama masanın altını kontrol etmeyi de ihmal etmedi. Belki de Hasan abi bir yerden çıkıp götüne silah dayayacaktı. Bilemezdi. Çaktırmadan, masa altında aranırken başucunda duran topuklularla dikkati dağıldı. Bakışlarını ona çevirdiğinde ise gördüğü şeyle kalbinin orta yerine ağır bir yumruk yedi.

Duru siyah, bedenini saran mini bir elbise içinde, tam yanındaydı. Zülfikar'ın gönlüne doladığı sarı saçları dalgalar hâlinde omuzlarına dökülürken bal rengi gözleri yaptığı siyah göz makyajının etkisiyle daha da ön plandaydı. Kalbine art arda yumruklar yerken konuşacak gücü kısa bir an için bulamadı.

Kadınsı bir gülüşle süzülerek karşısına oturan güzelliğe kısa bir an ağzı açık baktı Zülfikar. Gerçekten yaşlanmış olabilir miydi?

"Nasıl ama?" dedi Duru keyifle. "Sürprizimi beğendin mi? Senin için mekânın en havalı masasını ayarladım, Zülfikar Şahin."

Tek kaşı havalandı.

"Gerçekten evlenme mi teklif edeceksin?"

"Saçmalama, Zülfikar."

"Ee, bunlar ne?"

"Romantik bir yemek yiyeceğiz."

"Neden?"

"Çünkü doğum günün, Zülfikar." Duru'nun gülüşü tüm yüzüne hatta gözlerine yansıdı. Ellerini çenesinin altında bağlarken keskin ama aşk dolu

bakışlarını karşısındaki mavi gözlerden ve canına kastı olan yakışıklılıktan çekmedi, çekemedi. "Hep erkekler mi kadınlara böyle sürprizler hazırlayacak? Bir kere de ben sevgilime romantik bir sürpriz yapayım dedim. Fena mı?"

"Fena," dedi Zülfikar anında. "Valla çok fenayım şu an, Duru. Öpüşelim mi?"

Bir kahkaha daha attı Duru. "Sonra öpüşürüz, aşkım. Şimdi yemeğimizi yiyelim." Zülfikar'ın önüne köşedeki menüyü bıraktı. "İstediğini seç. Dediğim gibi bu tatil benden."

Zülfikar'ın bakışları şüpheliydi. "Banka önüne kendini zincirlemedin, değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki hayır, Zülfikar. Sadece benim için mücadele eden, beni benden daha çok sevdiğini hissettiren, ona güvendiğim için bu zamana kadar beni bir an bile pişman etmeyen sevgilime romantik bir hafta sonu yaşatabilmek için aylardır aralıksız çalıştım ve para biriktirdim."

Aralarında beliren sessizliğin kimsenin duymadığı, sadece ikisinin anlayabileceği bir melodisi vardı. Zülfikar'ın göz bebekleri titrerken ağır ağır dudaklarını dişledi. Bu kadın için bırak götünün bir yanağını, bütün götünü feda edebilirdi.

"Duru," dedi derin sesi.

"Zülfikar."

"Bence öpüşelim."

Şuh bir kahkaha atarken Zülfikar'ın eline uzandı. "Teşekkür ederim, Zülfikar," dedi.

Keyifliydi. "Senden vazgeçmediğim için, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Adam olmayı başardığın için."

Yüzünü ekşitti Zülfikar. "Önceden neydik sanki?" dedi. "Sen de abartma, ha."

Duru şuh bir kahkaha daha attı. "Şaka şaka," dedi keyifle. Elinin altındaki büyük eli kavrayıp avuç içine derin bir öpücük bıraktı. "İyi ki sen."

Zülfikar avucuna konan tek bir öpücükle erimek üzereydi. Minik eli sıkıca kavrayıp, "İyi ki sen," dedi.

Küçük anlar ve büyük aşklar aslında aynı rüzgârlarda saklıydı. Ilık yaz akşamlarında ağaç yapraklarının aralarından süzülen rüzgâr, dalları nasıl minik ama şefkat dolu dokunuşlarla okşarsa küçük anlara saklanan aşklar da öyle okşardı yüreği. Küçük anlardan büyük bir aşk inşa etmişti Zülfikar

ve Duru. Bütün tabulara, kalıplara ve ön yargılara inat burada, yan yanaydılar.

Ama aniden Duru'nun telefonu çaldığında ılık yaz akşamı rüzgârı bir kasırgaya dönüştü. Ekrandaki *Abim* yazısı ise tsunaminin habercisiydi. Kilometrelerce öteden bile romantik anını yağmalayan adama gözlerini devirmeden edemedi Zülfikar. Elleri istemsizce ayrıldı.

"Sakın sesini çıkarma," diyerek, telefonu alıp ayağa kalktı Duru. "Konuşup geliyorum ben." Topuklu ayakkabılarının üzerinde sekerek, restoranın çıkışına ilerlerken arkada kalan Zülfikar'ın tadı yine kaçmıştı.

"Hâle bak!" diye söylendi. "Liseli ergenler gibi gizli saklı buluşuyoruz." Soğuk suyu tek nefeste içti. Yangınını söndürmeye Bolu'nun zirvelerinden çıkarılan kaynak suları bile yetmezdi ama denedi.

Birden karşısındaki sandalye çekildi. Duru'nun geldiğini sanarak bardağını geri bıraktı ama karşısındaki kadının saçları sarı değil, kumraldı. İrkilerek dikleşti. Boş boş göz kırpıştırırken kadın minik çantasını masanın üzerine bırakmış; büyük, koyu kahverengi gözlerini ona dikmişti.

"Sizi tanıyorum," dedi kibarca. Bakışları etrafındaydı.

Gözlerini kırpıştırdı Zülfikar. "Pardon?" dedi. "Ben neden sizi tanımıyorum?"

Kadın umursamamış, yapmacık bir ifadeyle gülümsemişti. "Dikkat etmediniz demek ki," dedi. "Az önce asansörde karşılaşmıştık."

"Yani?" dedi Zülfikar. Namusuyla oynanıyordu. Asla izin veremezdi.

"Yalnızsınız sanırım? Bu akşam size ben eşlik edeyim."

"Değilim," dedi anında. "Sevgilim birazdan gelir. Lütfen kalkar mısınız hanımefendi?"

Kadının samimiyetsiz gülüşü soldu. "Biraz idare edin," dedi kibarca.

Zülfikar'ın tadı daha da kaçıyordu. "Neyi idare edeyim, Allah aşkına?" Bakışları kapıya döndü. Duru gelip, bu anı gördüğünde dinlemeden götünü keserdi. Biliyordu. "İçinde biraz Allah korkusu varsa kalk şu masadan!"

"Kocamı kıskandırmam lazım," dedi kadın. "Birazdan gelir. İki dakika sabret."

"Lan!" diye yükseldi. Fazla yükseldiğini ve karşısında bir kadın oldu ğunu fark ettiğinde derin bir nefes alarak sakinleşmeyi denedi. "Ablacığım, kalk şuradan! Allah rızası için kalk!"

Panik beynindeki bütün noktalara darbe üstüne darbe indiriyordu. Bugüne gelmek kolay olmamıştı. Elleriyle inşa ettiği güvenin yıkılmasına izin veremezdi.

Lütfen" diyecek oldu kadın.

"Olmaz lütfen!" dedi tek nefeste. "Kalk masamdan, kalk! Kalk! Kalk! Yanımı yıkacaksın kadın. Kalk, git!"

"Sevgiliniz burada değil," diye sızlandı kadın. "İdare edin. Yalvarırım."

Zülfikar'ın bakışları sol masadaki adama takıldı. "Şu adama git!" dedi. "Yalnız. Git, onunla yap tiyatronu. Kalk!"

"Onu tanımıyorum."

"Beni tanıyor musun?" diye en sonunda zıvanadan çıktı. "Ben seni tanımıyorum! Tanımak da istemiyorum. *Sevgilim var,* diyorum. Anlamıyor musun? Kalk yanımdan!" Korku dolu bakışları kapıdaydı.

"O tipim değil," dedi kadın. Minik bir gülümseme kondurdu dudağına. "Oyun da olsa sizi tercih ederim."

Tövbe estağfurullah, derken yüzünü ekşitti Zülfikar. Bir irkilmeyle daha geriledi. Eskiden bu sözler egosunu tatmin ederdi ama şu an paçalarından salmak üzereydi. "Höst!" dedi Barbaros'u aratmayacak bir şekilde. "Kendine gel, bacım." Hızla ayağa kalktı. "Sen gitmiyorsan ben gide-" Gerisi gelmedi. Duyduğu sesle adımları olduğu yere çakıldı.

"Zülfikar!" diyordu Duru.

O yöne bakmaya korktu ama kaçınılmazdı. Duru, gözlerinde dönen alev topuyla onlara bakarken Zülfikar ayaklandığı sandalyeye geri çöktü. Sanıyordu ki dizlerinin bağı çözülmüştü. Kafasının üzerinden kurşunlar geçmesine şu an razıydı. Daha acısız bir ölüm olurdu.

Duru en ters bakışlarıyla bir kadına baktı bir Zülfikar'a. "Bu kim?" diye sordu.

Dudakları sinirle aralanan Zülfikar, "Açıklayabilirim," diye çıkıştı. Sinirle karşısındaki kadına döndü. "Ben niye açıklıyorum? Ben de bilmiyorum ki kim? Sen açıkla!"

Dünyanın en normal tanışma anıymış gibi, "Ben Asuman," dedi kadın.

"Bize ne?" diye çıkıştı Zülfikar. Telaşlı işaret parmağı Duru'daydı. "Çabuk sevgilime açıkla! *Gelip ben bu masaya otururdum, bu adamın hiçbir suçu yok,* de. Çabuk!" Telaşlı bakışları Duru'ya döndü. "Kocasını kıskandıracakmış, Duru. Sormadan gelip otururdu. Vallahi tanımıyorum."

Duru'nun bakışları hâlâ terstl.

Kadın en nihayetinde ayağa kalktı. "Suçu yok," dedi sıkıntılı bir yüzle. "Doğru söylüyor. Ben birini kıskandırmak istedim." Bakışları sol yanında kalan masadaydı. "Ama o benim farkımda bile değil."

O yöne baktı Zülfikar. Üç adam vardı ama kimin kim olduğuyla ilgilenmiyordu. "Hani kocandı?" diye çıkıştı.

Kadının omuzları çöktü. "Öyle. Ama onun hâlâ haberi yok," derken üzgün bakışları ve çökük omuzlarıyla kapıya yönelip restorandan çıktı. Arkasından şaşkınlıkla bakan artık sadece Zülfikar değildi. Duru da aynı ifade içindeydi.

"Bu neydi şimdi?" diye yükseldi Zülfikar. Kurban olduğu Rabb'i pezevenklik sınavının son çıkış sorusunu mu sunmuştu? Neydi yani bu şimdi? Duru'nun hâlâ ters ters baktığını gördüğünde sandalyesinden kalkıp ona doğru ilerledi. "Duydun. Valla deli, aşkım. Normal bir kafa yaşamıyor."

"Burada bu kadar adam varken neden senin yanındaydı?"

Çaresizdi Zülfikar. "Benim dünya sınavım bu sanırım," dedi.

Duru ters bakışlarını bozmadan, arkasını dönüp çıkışa yöneldiğinde peşine takıldı. "Duru!" dedi defalarca ama Duru arkasını dönmedi. "Kızım, bir dinle! Yine gereksiz yere sinirleniyorsun bak!"

Koşar adım asansöre bindi Duru. Arkasında kalan Zülfikar'ın yetişmesine izin vermeden tuşa bastı. Yetişemeyen Zülfikar merdivene yöneldi, o sırada şansına ve bahtına sövmekle meşguldü. Bütün Bordo Bereli yetilerini kullanıp odalarının olduğu kata asansörle aynı anda çıktı. Asansör açıldığı an onu karşısında gören Duru şaşırmamıştı. Bekliyordu.

Sadece, "Çekil," diyerek, omzundan itip ilerledi.

İzin vermedi Zülfikar. Kolundan kavrayıp kendine çekti.

"Saçmalıyorsun. Hiçbir suçum yokken yine her şeyi bana yüklüyorsun!"

Bağırmadı Duru. Sadece kolunu geri çekti. "Bir şey demedim sana zaten, Zülfikar. Bırak," diye homurdandı.

"Ne diye arkanı dönüp gidiyorsun o zaman?"

"Canım gitmek istedi."

"Benim canım da neler istiyor, sarı kafa! Yapıyor muyum?"

Bıkkın bir nefes verirken, "Yap o zaman, Zülfikar," diye homurdandı. "Bırak şu kolumu."

"Derdini söylem-"

"Sensin!" diye aniden yükseldi Duru. "Derdim sensin!" Omzuna sağlam bir yumruk indirdi. "Gittiğimiz her yerde bütün kadınların ilk sana bakmasından gına geldi! Benim derdim sensin! Bakmasınlar sana. Yapmasınlar bunu bana. Bak, bir restoran dolusu adam varken deli bile senin yanına

geliyor." Ellerini başına atıp bir adım geriledi. "Çıldıracağım ya! Gına geldi artık, yeter."

Sadece dinliyordu Zülfikar. Duru içindeki öfkeyi kustuğunda aralarında minik bir sessizlik oluştu. Ağır ve derindi. Duru yanından geçip odasına ilerlediğinde sessizce arkasına takıldı.

"Duru."

Cevap alamadı. Önünde kıvrılarak ilerleyen bedeni süzdü.

"Duru."

Yine cevap alamadı

"Duru."

Odasının önüne geldiğinde, "Ne var?" diye yükseldi Duru. "Ne var? Ne? Şişir egonu bu laflarımla. Al, hepsini tepe tepe kulla-"

Devam etmesine izin vermedi Zülfikar. Aniden belinden kavrayıp, kendine çekerken dudaklarını Duru'nun dudaklarının üzerine bıraktı. Kelimeleri ve öfkeyi kendi içine çekip yuttu. Sadece Duru'nun nefesindeki hayata ve aşka tutundu. İnce belini güçlü kollarıyla sarmalayıp, ayaklarını yerden keserek, öperken Duru da dudaklarının üzerindeki dudaklara tepkisiz kalamamış, kısa bir bocalamanın ardından en cüretkâr şekilde karşılık vermişti. Ellerini Zülfikar'ın boynuna dolayıp kendini ona, sıcaklığına yasladı.

Toparlanmak adına ayrıldı dudakları. Nefesleri ise hâlâ birbirine koşuyordu. "Sana bakan gözleri de ben oymak istiyorum," diye soludu Zülfikar. "Ne yapacağız?"

"Bana kimse bakmıyor."

"Sen öyle san."

Öfkesi ve kıskançlığı erirken istemsizce gülümsedi Duru. Sırtı odasının kapısına, gövdesi sıcak bir göğse yaslıyken nemli dudaklarda gezindi nefesi ve gözleri.

"Can sıkıcı bir çekiciliğin var, Zülfikar Şahin."

"Senin de canıma okuyan bir güzelliğin var, Duru Giray."

Dudakları yeniden birbirini bulduğunda minik bir kıvılcım ateşe, ateş ise yangına dönüşüyordu. Elleri bedenlerinde arsızca gezinip dudakları birbirini talan ederken Zülfikar değil, Duru kendi odasının kapısını açıp, Zülfikar'ı yakasından tutarak içeri çekti. Kapı kapandı. Dudakları birbirinden ayrılmadan, odanın içine ilerlerken bazı şeyler son noktadaydı.

Dudakları ayrıldığında, "Sakın bir daha bana öyle bakma," dedi Zülfikar. Parmakları öpmekten kızarttığı, aklını alan dudaklarda gezindi. Diğer

eli canına okuyacak bir şekilde Duru'nun bacağından kalçasına ilerlerken, derin bir nefes alıp vermekten başka bir şey yapamıyordu Duru. Alınları birbirine yaslıyken gözlerini gözlerinden, ellerini bedenlerinden ayırmadan ilerlediler. Kesik nefesleri birbirine karıştı.

"Nasıl bakmışım?"

"Hayal kırıklığıyla," diye soludu Zülfikar. Alev gibi yanan tende gezinen eli mini elbiseyi tek hamlede yukarı çekti. Bu defa iki eliyle Duru'nun kalçalarını okşarken dudakları çenesinde ve yanağında geziniyor, kulağına sessizce mırıldanıyordu. "Bana güvenini bir an bile kırma, Duru. Sakın ama sakın, bana güvenmekten vazgeçme." Pürüzsüz kalçalarda gezinen elleri iç çamaşırını çekiştirdi.

Duru kalçalarında gezinen eller ve kulağına vuran nefesle içli bir nefes bıraktı.

Zülfikar'ın elleri kalçalarından kadınlığına ilerlediğinde göğüs kafesindeki yangın büyüdü. Kesik kesik inledi. Ne yaptığını gayet iyi bilen parmaklar çamaşırının içine sızıp varlığına tamamen dokunduğunda ise dudaklarına doğru inledi. "Yüzünü değiştir," diye soludu. "Yakışıklı olman canımı sıkıyor."

Ustalıkla geziniyordu Zülfikar'ın parmakları. Sıkmıyor, örselemiyor, nasıl tahrik edeceğini bilerek ilerliyordu. Dudaklarını Duru'nun dudaklarından çekmiyordu ama öpmüyordu da. Parmakları önce yavaş, daha sonra ise uyuşturan bir hızla örseledi varlığını. Duru'nun başı kendinden geçmiş bir hâlde geri düştüğünde çenesine derin bir öpücük bıraktı.

Eli çamaşırın içinden sıyrıldı. Yatağa oturduğunda Duru'yu yeniden kalçalarından kavrayıp kendine doğru çekti. Siyah elbise göğsünün altına kadar kıvrılmışken kıvrak belinde ve karnında gezindi dudakları.

"Bana iyi bak ki yaşlanıp göbeklenceyim."

Şuh bir kahkaha daha attı Duru. Ama çekinmeden, Zülfikar'ın kazağını kavrayıp tek hamlede üzerinden çıkardı. Bacaklarını iki yanına açıp kucağına kurulurken dudaklarını yeniden sıcak nefesine yasladı. Üzerindeki elbiseden tek hamlede kurtulduğunda bedenini Zülfikar'ın üzerine bırakmıştı.

Nefesleri birbirine karışırken elleri arsızca birbirlerinin her zerresinde gezindi. Zülfikar, Duru'nun sütyenini tek hamlede çıkarıp, sol tomurcuğu dişlediğinde başını geri atarak inledi Duru. Önce kıyafetler, daha sonra sözler aralarından çekildi. Sadece tenlerinde gezinen elleri, kesik nefesleri ve kalpleri kaldı. Zirveye aynı anda çıkıp soluklandılar.

Dünyayı ters düz ederdi bir tutam ön yargı. Ama belki de ters sanılan hayatların ardında gizliydi ön yargının gardı. Çünkü aşkın ne önü vardı ne de ardı. Zülfikar ve Duru'nun da ne kaçacak yeri vardı ne de birbirlerinden başka anlayacak olanı.

FİNAL

"Şimdi şiir bence senin yüzündür
Şimdi benim tahtım senin dizindir
Sevgilim, saadet ikimizindir
Göklerden gelen bir yadigâr gibi
Sözün şiirlerin mükemmelidir
Senden başkasını seven delidir
Yüzün çiçeklerin en güzelidir
Gözlerin bilinmez bir diyar gibi."

SABAHATTİN ALİ

Dört Yıl Sonra

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bereketli toprakları yurt tutan bir millet varmış. Acı doğurmuş, çıplağı giydirmiş, halkı koruyup gözetmiş. Kan dökmüş ama bir o kadar da kan vermiş. Can vermiş, hayat vermiş; vardığı, yurt tuttuğu yerlere bereket vermiş. Kağanları yiğit, balaları bal, hatunları mertmiş. Gözleri kara, yürekleri bulutlar kadar hafifmiş. Toprağa döktükleri kan öyle çokmuş ki gökyüzündeki ay ve yıldız dahi bu kana değmiş.

Türk, derlemiş onlara. Yiğit, mert, gözü kara, savaşçı ve mücadeleci.

Başının üzerinden geçen kartala kısık gözleriyle bakıyordu Kurmay Yüzbaşı Murathan Karakurt. Kehribarları içinde beliren kuşun kanatları, uğruna savaştığı vatan kadar heybetli ve özgürdü. Arkasındaki bina şiddetli bir gürültüyle devrildiğinde tepki vermedi. Dönüp bakmadı. Tozun, dumanın ve isin içinde kalmasına rağmen umursamadı.

Ne için yaşardı insan?

Murathan Karakurt'un buna vereceği cevap hiçbir zaman değişmeyecekti: Sevda, evlat, ana, baba ve vatan.

"Pençe Bir! Beni duyuyor musun Barut? Pençe Bir!"

Göğsündeki telsizi çıkardı. Tozlu, yaralı parmaklarıyla mandalına basarak dudaklarına yaklaştırdı. Birkaç saniye önce parlattıkları binanın tozu toprağı genzini yakarken, boğazını temizleyerek ilerledi.

"Barut dinlemede."

"Yüzbaşı Murathan Karakurt?"

"Benim."

"Ben, Albay Asım. Durum nedir?"

Murathan'ın bakışları arkasına döndü. İçinde hain sürüsü dolu bir binayı temizleme görevi verilmişti. Bu temizlik, geride hiçbir canlı bırakmamak içindi. Bir nevi sinek avı, kan kokusuna doluşan pislikleri kendi kanında boğmaktı. Birkaç saniye önce patlattıkları binanın içinden yükselen silah seslerinin kime ait olduğunu biliyordu. Albay'ın sorusunu cevaplamak için birkaç saniye bekledi. Bakışlarını toz bulutunun içinden çekmedi.

Albay, "Karakurt?" diye seslendi. "Beni duyuyor musun? Karakurt?"

Toz bulutu kahverengilikten sıyrılıp, griye dönerken kehribarları kısıldı. Silah sesleri bir anda kesildi.

Albay yeniden, "Karakurt!" diye bağırdı.

Murathan'ın kehribarları daha da keskinleşti. Tozun içinden gelecek olanlar vardı. Onları görmeden, görevin bitip bitmediğine emin olamazdı. Binanın bir noktası daha şiddetli bir gürültüyle çökerken toz bulutuna yenisi eklendi. Ve en nihayetinde beklediği herkesi o toz bulutunun arasında gördü.

Yamuk kaskıyla ilerleyen Zülfikar, Barbaros'u ensesinden kavramış, çekiştiriyordu. Alican hemen arkalarında, Süleyman ve Aybüke ise sol yanlarındaydı. En arkadan koşarak gelen Hasan, önündeki Zülfikar'ı ensesinden kavrayıp Barbaros'la beraber ilerlemeye zorluyordu.

Derin bir nefesi sessizce verdi Murathan Karakurt. Yeniden telsizin mandalına dokundu. "Buradayım, komutanım," dedi. "Konum imha edildi. Sinekler temizlendi."

Albay coşkuyla, "Aslansınız!" dedi. "Araç gönderiliyor. Hava üssüne geçin."

"Emredersiniz." Telsizi kapatıp yeniden ön cebine attığında yanına ilk gelenler Barbaros, Zülfikar ve Hasan olmuştu.

"Komutanım!" diyerek ilerledi Barbaros. "Nasıl patlattık a-"

Murathan yandan kafasına şamarı indirince sendeledi. Eli kafasında bakıp komutanına. Sık sık komutanından şamar yerdi ama bunu neden yediğini anlamış değildi.

"Sana kim eline meşale alıp benzine koş diyor, lan? İt! *Survivor* mı burası?" Sırtına da sağlam bir yumruk indirdi. "Sike sürecek aklın var mı senin?"

"Var, var," dedi Zülfikar kaskını çıkarırken. "Arada mantıklı fikirleri var ama bu fikir harbi boktu, kardeşim. En son Süleyman'ın götü alev almıştı. Aybüke Başkan zor söndürdü."

"Allah belanı versin, Barbo!" diyerek gelen Süleyman'dı. "Lan, sen nereden buldun o meşaleyi de götüme soktun, angut?" Çok şükür ki askerî kamuflajı yanmaya dayanıklı bir kumaştandı yoksa şu an ondan geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Bütün malzeme yanarak, kül olmanın eşiğindeyken imdadına Aybüke yetişmişti.

"Abartma, Süleyman," diyen Aybüke sakindi.

Süleyman karısına daha büyük bir şaşkınlıkla baktı. Bütün ganimet yanabilirdi! Hiç mi umurunda değildi?

"Biraz şükredin, be! Ben o meşaleyi bulmasaydım nasıl ateşleyecektik pimin ucunu? Her yanı su basmıştı. Asıl senin götünün benim önümde ne işi vardı?"

Şaşkınlıkla Barbaros'u omzundan kavrayan Zülfikar, "Lan, sen o meşaleyi harbi nereden buldun?" diye sormasına engel olamamıştı.

"Duvara süs diye asmış salaklar," dedi Barbaros. "Aslında güzel fikir, ha."

"Aynen," dedi Hasan. "Yap da Bilge senin götüne meşale soksun. Biraz hayatımıza renk gelir."

Murathan, "Tamam, susun," diye terslendi her zamanki siniriyle. "Yine boş boş konuşmaya başladığınıza göre az yorulmuşsunuz, belli." Bakışları etrafta gezindi. "Kanpusu nerede?"

"Geriye bir sinek kaldı. Onunla minik bir işi var."

"Haber verin, gelsin," derken kirli, toz ve toprak içindeki saçlarına ellerini daldırıp dağıttı. Önüne dönüp, ilerlerken adımları daima olduğu gibi kendinden emindi. "Dönüyoruz."

"Nereye, komutanım?" dedi arkasından ilerleyen Alican. "Yeni göreve mi? Eve mi?"

Adımları sert, gözü karaydı. Postallarından çıkan toz, arkalarında bıraktıkları dumana karıştı. "Eve," dedi tek nefeste. "Hızlı toparlanın. Araç hazır. Ankara'ya dönüyoruz."

*

Mutlu sonlar masallar, mutsuz sonlar hikâyeler içindir, derler. Çünkü masallar hayal, hikâyeler gerçektir. Bilmedikleri şey ise şudur: Hayaller, gerçekleşme ihtimali olan hikâyelerdir.

Ben, Gökçen. Adını bir masaldan, ömrünü ise bu hikâyeden alan Gökçen.

Bir masaldan ibaret değildi her şey. Sorunsuz yaşamıyorduk mesela. Sonsuza kadar mutlu olur muyduk onu da bilmiyordum. Ama hayat inişleri ve çıkışlarıyla sürüp, giderken masalımızda değişen çok şey vardı. Topuklu ayakkabılarımın sesi zeminde yankılanırken bakışlarım dik, her adımım öz güvenliydi. Hastane kokusu bir yerde *ben* demekti. Bu kokudan içime derin bir nefes çekerken adımlarım daha da hızlanmıştı.

"Günaydın, Gökçen Hanım," diyerek yanımdan geçen hemşireye derin bir tebessümle karşılık verdim. Birkaç adım sonrasında yanımda beliren başka bir hemşire, "Günaydın, efendim," dedikten sonra elindeki dosyayı bana uzatmıştı. "Saat ikide ameliyata alacağımız hastanın sonuçları. Hasta inatla sizi görmek istiyor."

Elimdeki kâğıdı incelerken adımlarım yavaşlamamıştı. "Oda numarası neydi?" diye sordum.

"İki yüz on altı."

"Tamam. Birazdan bakıyorum," dediğimde doktorlara ait mola odasının önündeydim. Elimdeki raporları dikkatle incelerken, "Üç yüz dörtteki hastayı ameliyata hazırlasınlar," dedim. "Ben Hilal Hoca'ya şimdi durumu iletirim. Acil müdahale edilmeli."

Onaylayarak ilerledi. Odadan içeri yine en havalı hâlimle girdim. Öyle ya, ben Kalp ve Damar Cerrahı Gökçen Alptekin Karakurt'tum.

Zaman bir nehir misali akıp, giderken hayatımızda değişen pek çok şey vardı. Mesela artık Silopi'de yaşamıyorduk. Ankara'daydık. *Başkentimizde.* Barut Timi'nin yeni görev yeri merkez üssüydü. Cümbür cemaat geldiğimiz bu şehir bizi bağrına basmış, en az Silopi kadar sarıp sarmalamıştı. Şehirler, birlikte yaşadığın insanlarla güzelleşirdi. Silopi hepimiz için özel kalacaktı ama bir arada olduğumuz sürece Ankara da bizim için Silopi kadar sıcaktı.

Her şey az çok değişmişti ama değişmeyen pek çok şey de vardı. Mesela benim gibi. Odaya girdiğim anda kimsenin olmadığını görünce, kapıyı kapatıp, ayağımdaki topuklu ayakkabıları can havliyle çıkararak odanın iki ucuna savurdum. Acı çekmekten başka bir şey değildi. Kim havalı olacağım diye kendine bunu yapardı?

Adı lazım değil, baş harfi Gökçen, diye cevap soldaki melekten geldi.

İrençkotumu çıkarıp, köşedeki askılığa asarken, saçlarımı önsemde dağınık bir topuz yapıp bileğimdeki tokayla topladım. Şu aralar iki ucu bir araya gelmeyen beyaz önlüğümü üzerime geçirip, ayağına en rahat hastane terliklerimi giyerken telefonum çaldı. Adımlarım köşedeki koltuğa ilerledi,

kendimi koltuğuma bırakıp telefonuma uzandım. Arayanın kim olduğunu biliyordum.

"Beni her sabah taciz etmeye ne zaman son vereceksin?"

Ayşegül'ün ekranda beliren yüzü her zamanki güzelliği içindeydi. Alımlı ve kendine özgüydü. Ama dağınık topuzu, üzerindeki depresyon hırkası ve *eyeliner* çekmediği gözleri nöbetten çıktığının kanıtıydı. Biz Ankara'ya gelmiştik gelmesine ama o Silopi'de kalmayı tercih etmişti. Bırakamamıştı memleketini ve ailesini. Ama istisnasız her sabah arıyordu. Şikâyetçi değildim. Onu görmeden günüm aydınlanmıyordu. İlk nöbetimden bu yana kadar her gün gördüğüm dostumdu. İzin günlerinde atlayıp Ankara'ya geliyordu ama bu her zaman yaşanmıyordu. Mesafe uzundu, Ayşegül'ün sıcaklığı ise her zamanki gibi yanı başımdaydı.

Çenesi kırılacak derecede esnerken, "Hiçbir zaman," demişti.

Güldüm. "Beğendim bu cevabı. Lütfen devam et." Arkadan geçen birkaç tanıdık yüz gördüğümde dikleştim. "Dâhiliyedeki sekreter kız değil miydi o arkadan geçen? Yanındaki kimdi? Yeni sevgili mi yaptı?"

"Kız, sus, duyacaklar!" diyerek telefonun ekranını kısa bir an için aşağıya indirdi. "Berna, günaydın," dedi başka birine. "Aynen, bitti nöbet. Eve dönüyorum. Aynen, canım. Hı hı. Yeni sevgilin miydi o yanındaki?"

Kız bir şeyler dedi ama anlaşılmıyordu.

"Ne güzel, hayırlı olsun," dedi Ayşegül. "Maşallah size, maşallah. Tabii canım, görüşelim, aynen." Birkaç dakika sonra gıdısı ve şiş göz altları yeniden karşımdaydı. "Görüşürsem şerefsizim! Kız bir ayda üçüncü sevgilisini değiştiriyor. Benim rızkımı da bu mu yiyor, anlamıyorum ki!" Ekrana daha çok yaklaştı. "Çabuk büyüt şu Yusuf Ali'yi. Piyasada erkek kalmadı Mecbur onu alacağım."

Minik bir kahkaha attım. Kendileri hâlâ koca bulamamaktan muzdaripti. Aslında buluyor ama her biri fos çıkıyordu. En son sevgilisi, Ayşegül'ü kontrol altına almaya çalıştığında balatası kopmuştu. Uzun süre yalnız kalan bir insanın artık kimseye tahammülü olmayacağı konusunda bana uzun uzun dert yanmıştı. Haklıydı. Ama bence yalnızlığının sebebi onu kimsenin hak etmemesiydi.

"Oğlumdan uzak dur, teyzesi. Henüz çok masum. Onu başka bir kızla görmeye katlanamam. Ayrıca senin son konuştuğun doktora ne oldu? Çok yakışıklıydı."

"Yakışıklı olsa ne olur? Aklı çirkin. Bir yere giderken paşamdan izin alacakmışım. Oldu! Yani şimdi Duru gibi konuşacağım ama erkekler kapatılsın ya. Zaten bana bir bok düşmüyor. Bana ne, herkese kapatılsın." Kısa

bir an duraksadı. "Ben gitgide Canan halaya benziyorum, farkında mısın? Dün leoparlı bir pantolon aldım." Kısa bir an için kendi de aydınlanmış olmalıydı. "Aman Allah'ım!" dedi dertle. "Leoparı seksi bulduğum yaşa yaklaşıyorum. Hayır, bu başıma geliyor olamaz."

Minik bir kahkaha attım. "Olayın iyi yanından bak," dedim. "Canan halam şu an evli."

"Kırkımı mı bekleyeyim?" diye yükseldi. "Ay, çileli başım!" Derin bir nefes verirken yüzü ekşimişti. "Neyse, en azından hâlâ güzelim. Bizim kız ne âlemde? Havalı olacağım diye topuklu giymeye bir son ver. Hamilelikte riskli, biliyorsun."

Kamerayı şiş karnıma eğdim. Henüz yedi aylık, göğüs kafesim ve tenim arasında saklanan kızım yüksek bir tepecikten ibaretti. Bu hamileliğimde Yusuf Ali kadar kilo almamıştım ama öyle hareketliydi ki canıma okuyordu.

"İyi, teyzesi. Sana selamı var."

Burnunu ekrana sokup, "Yusuf Ali'yi ısırarak öp," dedi. "Kreşindeki kızlara da söyle, çok yaklaşmasınlar."

Gülüşüm tüm yüzüme yayıldı. "Emin ol, buna gerek kalmadan kendi işini kendi hallediyor," dedim. "Ayrıca gözü şu anlık başkasında. Bence sıranı bekle."

Yusuf Ali'nin gözünün kimde olduğunu adı gibi biliyordu. "Rakibim güçlü," dedi dertli dertli. "O her gün büyüyüp, gençleşirken ben her gün biraz daha yaşlanıyorum. Ama Yusuf Ali'yi ilk ben gördüm. Bana sözün var. Unutma!"

Büyük bir kahkaha attım. Minik Kepçük doğurmuş olabilirdim. Hatta ben direkt Kepçük doğurmuştum. Büyüdükçe, yaş aldıkça Murathan a, daha doğrusu Kepçük'e o kadar çok benziyordu ki çocukluğumu yeniden büyütüyor gibiydim. Gözleri değişmemişti. Gök gözlü Gökçen kızın oğlu da gök gözlüydü. Mavi gözlerin etrafını babası gibi uzun, kıvrık kirpikleri sarmalıyor; gür, siyah saçları alnına dökülüyordu. Kepçe kulakları ise en sevdiğim şey olabilirdi.

Fiziksel özellikleri bir yana dursun, huyları da babasıydı. Sessiz ve daima kendi hâlindeydi. Ama sinirlendiği anlarda sakinleştirmek bir havli zordu. Eşyalarını aynı hizada yerleştirir, kıyafetine minicik bir leke değse onu bir daha giymezdi. Bazen benim bile arkamı topluyordu. Çünkü babasından ne görüyorsa bir ayna gibi onu öğrenip yapıyordu. Murathan saçlarımdan öpüyorsa o da saçlarımdan öpüyordu mesela. Babası gibi yüzüstü yatıyor, uyurken pijama üstünü giymeyi reddediyordu.

Babasının derdi beni baştan çıkarmaktı, haberi yoktu masum yavrumun. Mecburen yavrusu üzerine bir şeyler giysin diye Murathan da baba pijamalarıyla yattığı günlerdeydi.

Asosyal değildi. Sadece daha bu yaşında bile konuşacağı kişileri kendi seçiyordu. Bazen beni korkutmuyor da değildi. Dünya yeni bir Murathan'a hazır mıydı emin değildim.

Aniden kapım vurulduğunda, "Kapatman lazım, öpüldün," diyerek aceleyle telefonu Ayşegül'ün yüzüne kapatacağımı belli ettim. Gökçen çok boş konuşurdu ama Doktor Gökçen her koşulda işine koşardı.

Ayşegül, "Bilge telefonunu neden açmıyor? Yine mi Ayb-" derken sorusu yarım kalmıştı.

"Aynen öyle, Aybars kırdı," dediğim an telefonu kapamış, ayaklanarak odanın çıkışına koşmuştum.

Aybars kim miydi?

Barbaros ve Bilge'nin henüz iki yaşındaki minik oğullarıydı. O kadar tatlı bir bebekti ki annesine benzeyen tombul, kırmızı yanaklarını ısırmak istiyordum. Ama Aybars kelimenin tam anlamıyla bir avuç ateşti. Bir yılanla birlikte çuvala atılsa yılan çuvaldan kaçardı. Savaşta karşı cepheye atsan iki dakikada her yerin altını üstüne getirir, bir saniye boş bıraksan bütün evi başına yıkabilirdi. Bir saniye bile yerinde durmuyor, asla laftan anlamıyordu.

Evlerimiz çok yakın değildi. Bilge'nin atandığı okula yakın bir ev seçmek zorunda kalmışlardı ama sık sık görüşüyorduk. Zaten Aybars'ı evde tutmak imkânsızdı. Bilge ve Barbaros işteyken Aybars'a bakmak için Bilge'nin annesi gelmişti ama kadın iki haftada pes edip Hatay'a geri dönmüştü. Çünkü Aybars, kadının kıçını ısırmıştı. Bir amacı yoktu. Tencere almak için eğildiği anda yapışmıştı kadının kıçına.

Barbaros'un annesi ise bu hiperaktif çocukluğa Barbaros'tan hâkim olduğunu söyleyerek duruma el atmıştı. Oldukça başarılı olduğunu kimse inkâr edemezdi. Aybars sadece babaannesinin dediklerini yapıyordu. *Barbaros bundan da beterdi,* diyordu Menşure teyze. Bunun bir tık üstünü düşünemiyordum.

Evlilik uğruna yıllarca yanıp tutuşan Barbaros, düz duvara tırmanan sevgili oğluna bazen oldukça bıkkın bakışlarla bakıyordu. Bence evliliği değil, bu aşk dolu evliliğin sonucunun neden ele avuca sığmayan bu çocuk olduğunu sorguluyordu. Ama yine de evlattı. Aybars ne zaman uyusa göğsüne saklıyordu. Çünkü sevebileceği tek anlar Aybars'ın hareketsiz olduğu anlardı. Hiperaktivite bir kimliğe bürünse kesinlikle adı Aybars olurdu.

Kapıyı açıp içeri giren hemşire her zamanki gibi hasta isimlerini ve ameliyat saatlerini sıralarken içimdeki canın göğüs kafesime bir tekme savurduğunu hissettim. Kızımla fazlasıyla kalp ameliyatına girmiştik. Artık *ameliyat* kelimesini duyduğu an harekete geçiyordu. Zaman yine akadursun, benim önümde sabit kalacak tek yol bu hastane koridorlarıydı. Çünkü küçük Pamuk'un Gökçen'le en çok gurur duyduğu anlar bunlardı.

Bir hasta, "Böğrüme yel giriyor," diye ağıtlar yakarken kimse derdini anlamamış, ben ne demek istediğini anlamıştım. Silopi'den halk diline aşinaydım. Severek yapıyordum işime dair her şeyi. Ama günün en sevdiğim saatleri hâlâ iş çıkışlarıydı. Dört ameliyat, hocadan iki tur azar ve yoğun bir iş mesaisinden sonra saat beş olduğunda beyaz önlüğümü can havliyle çıkarıp, dolaba savurma niyetindeyken bakışlarım eşyalarımın arasındaki stetoskobuma takıldı. Zihnime dört bir yandan dolan anılar eskiden kötüydü. Şimdiyse sadece hüzünlü.

Stetoskobumun üzerinde hâlâ Murathan'ın yapıştırdığı minik mavi çiçek vardı. Küçükken yaralarıma çizdiği, büyüdüğümüzde ise nefesiyle dört bir yanıma bıraktığı mavi çiçekler. Bakışlarımın daldığını fark eden kızım minik darbeleriyle kendini belli edince buruk bir tebessümle stetoskoba uzandım. Eşyalar anı denizinden ibaretti. Bu stetoskop da benim için o denizin en derin parçasıydı.

Hem boğazıma dolanıp nefesimi kesmiş hem de inkâr ettiğim kalbimdeki duygularımı kulağıma fısıldamıştı. Hüzünlü gülüşüm büyüdü. Murathan için atan kalbimi kabullenmediğim anlarda bu stetoskobu kalbime yaslayıp sesini dinlerdim. Hiçbir zaman yanıltmamıştı. Üzerine yapıştırılan mavi çiçek yaraları silmemişti ama artık geçmişe dair sönük anılardan ibaretti her biri.

Stetoskobu kulağıma takıp ucunu şiş karnıma yasladım. Eskiden onun için atan kalbimin sesini dinleten bu stetoskop, bu defa içimde bizim için atan bir kalbin varlığını dinletirken dudaklarımdaki gülüş büyüdü. Kalp atışı falan gelmiyordu kulağıma. Kızım denizin altında yüzer gibiydi ama hareketleri oldukça fazlaydı. Onu dinlediğimi hissetmiş olmalıydı. Hareketleri yavaşladı. Kıkırdarken stetoskobu yeniden dolaba bıraktım. Yusuf Ali sakindi ama kızım daha şimdiden canıma okuyordu. Annemin dediğine göre bana benziyordu. Ama bence bu sinirli hâlleri babasıydı.

Murathan'ın kopyasını doğurduğum dünyaya bir de Murathan'ın kız versiyonunu doğurmam şoku yok muydu?

Askılıktan trençkotumu alıp hastaneden çıktım. Bazı anılar iyisiyle kötüsüyle saklanmalıydı. Hayat bu değil miydi? Bir gece bir gündüz. Bir

aydınlık bir karanlık. Ama akşam çıkışım, sabah gelişim kadar ihtişamlı olmamıştı. Ayağımda topuklular değil, hastane terlikleri vardı; saçlarım hâlâ dağınık topuzdu. İdealistliğim de buraya kadardı. Hamile hâlimle koşturmak çok zordu.

Sevgili kocam görevde olduğu için bana kalan *Maserati*'mize bindiğimde artık hiç de idealist olamayacaktım. Doktorluk iyiydi, hoştu ama ben hamile bir anaydım ve duygusaldım. Birkaç saat önce kalp hastası olan minik kız çocuğu hastalarımdan biri için bulunan donörün testlerinde sorun çıktığının haberi geldiğinde oldukça profesyoneldim. Ağlamadan, dik durarak bunu annesiyle babasına söylemiştim.

Ama bu *Maserati*'nin içinde profesyonel olmama gerek yoktu. Kocamı çok seviyordum. Ama en çok da ileri görüşlülüğünü seviyordum. Bu arabanın camlarını filmle kaplatmasının sebebi bazı özel anları saklamaktı ama şu an otoparktan salya sümük ağlayarak, çıkarken beni de saklaması oldukça fonksiyoneldi. Böğürerek ağladım. Tam anlamıyla böğürerek.

Küçük kızın annesiyle babasının bakışları gözümün önüne geldiğinde hıçkırıklarım arttı. Anne olduktan sonra insanın empati yetisi seviye atlıyordu. Küçük kızın ailesinin içine düştüğü çaresizlik canımı fazlasıyla yakarken sümüklerimin dudaklarıma kadar indiğini hissediyordum.

Avazım çıktığı kadar ağlamaya devam ederken, "Ağlama!" dedim kendime. Buğulu gözlerim yolu görmeyince, duraksayıp gözlerimi sildim. yolu gördüğüm zaman ağlamaya devam ettim. "Ağlama, Gökçen. Sen profesyonel bir dokto-" Gerisi gelmedi. Benim için hazır bekleyen peçeteye uzanıp, burnuma yaslarken, hem böğürerek ağlıyor hem de araba sürmeye devam ediyordum.

"Nasıl ağlama?" dedim kendi kendime. "Nasıl ağlama?" Tam olarak daha çok ağladım. Öyle ki kırmızı ışıkta durduğumda peçeteyi iki elimle yüzüme bastırarak böğürmüştüm. Dışarıya görüntü vermiyorduk ama umarım ses de gitmiyordur. Yoksa biri bu elit arabanın içinde bir ayı olduğunu düşünebilirdi.

Kızım bir tekme daha savurdu. Zaten duygusalken onun yüzünden daha da duygusaldım. Ne diye tekmeliyordu? "Dur biraz, kızım," dedim burnumu çekerken.

Şükür ki artık hastaların yanında ağlamıyordum. Bu benim için büyük bir mucizeydi. Normal şartlar altında içimde ters takla atan kızım, uyarımdan sonra sessizleşmişti. Biraz da bana benziyor olabilirdi. Arsız ve hiperaktifti ama özel anlara saygılı bir arsızdı.

Dakikalar boyunca böğürerek ağladıktan sonra Yusuf Ali ve Burçe nin kreşinin önüne geldiğimde, en asil hâlimle burnumu çekip saçlarımı dü zeltttim. Gözlerimin şişliği belli olmasın ve Yusuf Ali'nin havalı annesi, Bur çe'nin de zengin teyzesi olarak kalabileyim diye gözüme siyah güneş gözlü ğümü takarak *Maserati*'den indim. Ayağımdaki terliklerin bir önemi yoktu.

Okulun kapısına değdi bakışlarım. Önce oğlumu gördüm. Yusuf Ali'mi. Beş yaşına yaklaşıyorken boyu da uzamaya başlamıştı. Şanslıydım ki sevdiğim kulakları hâlâ küçülmemişti. Siyah saçları alnına dökülüyor, mavi gözlerini kırpıştırarak elini tutan Burçe'yi yanına çekiyordu.

Aralarında sadece bir yaş olmasına rağmen Burçe için bir abiden farksızdı. Biz işteyken aynı kreşe gidiyorlardı. Tim göreve gittiğinde ise Burçe bizde kalıyordu. İkisiyle de ben ilgileniyordum. Yaramaz bir çocuk değildi. Aksine Süleyman misali dünya tatlısıydı.

Siyah saçlarını örüp omuzlarına atmıştım. Hâlâ bozmamıştı. Alnına dökülen kâkülleri tombul yüzünü daha tatlı gösteriyordu. Biblo bebek gibiydi. Öyle tombalak bir kız çocuğuydu ki boğum boğum kollarını ve bacaklarını ısırasım geliyordu. Huyu Süleyman'dı. Hep gülüyor ve kıkırdıyordu. Bir kere gülümsememiz yeterliydi. Anında sıkıca sarılıyor, kendini sevdiriyordu. Ama siyah saçları, kara kaşları, gözleri ve yandan bakışıyla tam bir Aybüke'ydi.

Şanslıydık ki Yusuf Ali'yle iyi anlaşıyorlardı. Çünkü babası misali huylu oğlum Burçe'ye istediğini yaptırabiliyordu. Durum buyken sorun yoktu. Anlaşamadığı kişiler çok daha başka kişilerdi. Sözü dinlenmedikçe sinirleniyordu minik oğluşum. Minik Karakurt genlerini taşıyordu. Çok görülmemeliydi.

Yusuf Ali yerdeki su birikintisine basmaya çalışan Burçe'yi yanına çekti Durur musun?" diyen sesini duydum, "Pantolonunu çamur yapıyorsun "

Ben yaklaşırken onlar beni fark etmemişti ama ben seslerini duyabili yordum. "Tamam," diyerek anında durmuştu Burçe. "Yusuf Ali abi."

"Efendim?"

Göbüşünü sağa sola salladı Burçe. "Şeker istiyorum," dedi.

"Olmaz," dedi benimki. "Dişlerin ağrıyor. Aybüke teyzem kızıyor sonra."

Sızlanarak dudak büzen Burçe'yi umursamamıştı. Bazen benim oğlum olduğundan şüphe ediyordum. Öyle olgun ve akıllıydı ki beni bile köşeye sıkıştırıyor, arkamı topluyordu. Sonra babasının kim olduğunu hatırlayıp rahatlıyordum. Evet, kesinlikle benim oğlumdu.

Mavi gözleri sola sönüp beni gördüğünde, dudaklarında derin bir tebessüm belirdi. Evet, evet! Kesinlikle benim oğlumdu. "Anne!" dedi neşeli sesi.

Gülüşüm derin ve içtendi. "Annem!" dedim anında.

"Teyze!" dedi Burçe.

Sesle güldüm.

"Teyzem!"

İkisi aynı anda bana doğru koşup, bacaklarıma sarıldığında gülerek kollarımı minik bedenlerine doladım. Ana olmak da zordu teyze olmak da. Isırarak sevmek istiyordum ama sevgimi dizginlemek zorundaydım.

"Önce ben sarıldım!" dedi Yusuf Ali.

Ilımlıydı Burçe. "Evet, Yusuf Ali abim sarıldı." Kömür karası gözleri ve tombalak yanaklarıyla bana alttan alttan bakarken yanağını ısırmamak imkânsızdı. Eğilip önce Burçe'nin, daha sonra Yusuf Ali'nin saçlarından öptüm.

"Oh!" diyerek geriledim. "Bal bunlar, bal. Hadi bakalım, arabaya."

Biri bir elimden tuttu, diğeri öbür elimden. "Anlatın bakalım," dedim. "Bugün okuldaki dedikodular neler?"

"Alya sulu boya suyunu halıya döktü," dedi benimki.

"Akif saçımı çekti," demeyi tercih etti Burçe. "Azıcık ağladım." Kelimeleri tam telaffuz edemiyor, tatlı tatlı konuşuyordu. Gerçekten ısırmak istiyordum.

"Bak sen şu Akif'e," dedim abartılı bir sesle. "Özür diledi ama değil mi?"

"Hı hı," dedi Burçe tatlı tatlı. "Bilmeden yapmış. Bazen çocuklar bilmeden yaramazlık yapabilir, değil mi Dötçen teyze?"

Onun için Dötçen'dim. Murathan ise Mupata, Zülfikar Züzü'ydü, Barbaros ise Barbu. Diğerleri teyzeler ve amcalardı. "Tabii ki öyle, bebeğim," diyerek onayladım. "Özür diliyor ve bir daha yapmıyorsak sorun yok."

"Anne," dedi Yusuf Ali diğer yanımdan. "Babamların gelmesine daha çok var mı?"

"Hemencik gelecekler," dedi Burçe.

"Üç gün oldu," derken dört parmağını gösteriyordu canım oğlum. "Hani iki güne geleceklerdi?"

Burçe yanından geçen çocuğun ayakkabısındaki ışıklara alık alık bakmaya dalmışken benim oğlanı kandırmak ve başından atmak o kadar da kolay olmuyordu.

"Dün konuştuk ya babanla, oğlum," dedim. "Yarın sabah gelecekler."

"Hı hı," diyerek yine tatlı tatlı onayladı Burçe. Ağzını yemek istiyordum. Gerçekten tamamen Süleyman'ın kızıydı. Tamamen. Dünyanın en ılımlı ve söz dinleyen yavrusu olabilirdi. Aybüke'den çıkmış olması mucizeydi. Hep gülüyor, neşeli kahkahalar atıyor, sarıldığınız anda size kucak açıyordu. Bir çocuk hiç mi sızlanmaz, şikâyet etmezdi? Burçe etmiyordu. Bir derdi varsa sakince söylüyor, tatlı bakışlarıyla herkese istediğini yaptırabiliyordu.

Ama benim oğlumun maşallahı vardı. "Ama yarına çok var!" derken dudak büzmüştü. Bir ayağını sinirle yere vurdu. *El âlemin çocuklarına bak,* diyerek Burçe'yi örnek göstererek annemleşmek vardı ama yuttum. Modern bir anne olmak da zordu.

Arka kapıyı açıp Yusuf Ali'yi içeri yönlendirdim. Dudak büzerek koltuğa tünediğinde ise yanağına derin bir öpücük bırakıp kemerini taktım. "Baba yokken ne yapıyorduk?" diye sordum.

Yine dudak büzüyordu ama, "Yüze kadar sayıyorduk," demeyi ihmal etmedi.

Alnına derin bir öpücük bırakarak geri çekildim.

"Aynen öyle."

"Dünden beri çok yüz saydım, anne!"

"Birkaç tane daha sayabiliriz bence." Göz kırparak kapıyı kapadım. Diğer yanımdaki Burçe tombalak yanakları ve boyu kadar mor çantasıyla bana gülümsüyordu. Kızımın bir tekme daha savurduğunu hissettim. Burçe'yi seviyordu. Zaten sevilmeyecek gibi değildi ki. Elimi sıkıca kavrayıp, tatlı tatlı gülmeye devam ederken, dayanamayıp yanağına sulu bir öpücük bıraktım.

"Seni yemek istiyorum, Burçe!"

Gülerek, "Ben yemek değilim, teyze," dedi.

Onu da diğer kapıdan koltuğa oturttuğumda, "Benim annem ve babam süper kahraman!" diyordu. Kelimeler ağzının içinde dönüyordu ama artık dilinden anlayabiliyordum.

Gülümserken onun da saçlarına derin bir öpücük bıraktım.

"Aynen öyle, teyzeciğim."

"Benim de babam," dedi benimki.

Kendi çocuğumu bakışlarımla kınadım.

"Aa, ben neyim burada?"

Sırıttı benimki. "Sen süper annesin, anne!" dedi.

Babası gibi lafı iyi kıvırıyordu. Kapıyı kapatırken, ikisi de birbirine bakıp aynı anda gülümsemiş, "Süper Tim!" diye yumruklarını havaya kaldırarak bağırmışlardı.

Gülümseyerek sürücü koltuğuna yönelmiştim. Kızım da doğduğunda aracın bize yeteceğini sanmıyordum. Barbaros'un hâlâ satmadığı ama oğlu Aybars'ın direksiyonunu kemirdiği *Doblo*'sundan bize de lazımdı belki de.

Sürücü koltuğuna kurulup, arabayı çalıştırmadan önce yapmam gereken görevler vardı. *Ceviz Adam* şarkısını açtıktan sonra yola koyuldum. Çocuğunuz varsa elit müzik zevklerini bir kenara bırakıp bütün çocuk şarkılarını ezberlemeniz gerekiyordu. İki ekmek alıp eve giden *Pepee* ve karnı davul, burnu uzun *Ceviz Adam* en sevdiğim parçalardı.

Burçe şarkıyı bağırarak, söylerken Yusuf Ali her zamanki gibi bakışlarıyla ortama bok atıyordu. Gürültü sevmiyor ama Burçe'ye de ses çıkaramıyordu.

"Anne, *Mavişim*!" dedi Yusuf Ali.

"*Mavişim* mi söyleyelim?"

Aynadan görebildiğim kadarıyla yine ikisi de aynı anda minik yumruklarını havaya kaldırmıştı.

"Evet!" dedi Yusuf Ali.

"Ebet!" demeyi tercih etti Burçe.

Bu hâllerine de gülmekten başka bir şey yapamadım. Bebekliğinden beri kulağına mırıldandığım tek ninni buydu. Tıpkı benim kulağıma fısıldanan tek ninninin de bu olduğu gibi. Tıpkı babamın sesi gibi.

Mavişim çalarken Yusuf Ali ve Burçe müzik sesini bastırıyordu.

"Pas tutmuştu yüreğim, seninle yenilendim..."

Dudaklarımda derin bir tebessümle onları izledim. Anne olmak büyütmüyordu, olgunlaştırıyordu. Eline doğan bir canın her anına şahit olmak öyle büyük bir mucizeydi ki bu hissi bu denli seveceğimi tahmin dahi etmezdim. *Yorgunum*, diyordunuz, kokusu yetiyordu. *Bittim*, diyordunuz, gülüşü yetiyordu. *Tahammül edemiyorum*, diyordunuz, tek bir öpücüğü yetiyordu.

Başım ağrıyor, ayaklarım sızlıyordu ama arkadan yükselen neşeli sesini derin bir tebessümle dinledim. Yusuf Ali, Burçe'ye dinozor çeşitlerinden bahsederken alık kızım Burçe uyuyakalmıştı.

"Hep uyuyor," diye sızlandı Yusuf Ali.

"Yoruluyor olabilir, anneciğim."

Dudak büzdü. "Sıkılıyorum." Peluş dinozoruna sarılıp dudak büzmeye devam etti. Kısa bir sessizliğin ardından, "Babamlar görevde diye gelmiyor. Belki, onlar niye iki gündür gelmiyor, anne?"

Tek kaşım havalandı? "O kim?" Birkaç saniye içinde aydınlandım. "Ha, evet. Yalnız onun bir adı var Yusuf Ali, biliyorsun. Bir daha *o* diye seslenme. Annesinin işleri var bu ara, biliyorsun. Birkaç güne gelirler." Sırıttım. "Hayırdır, özledin mi?"

Sessiz kaldı. Pek sevdiği bir arkadaşı daha vardı ama birbirlerini seviyorlar mıydı yoksa dövüyorlar mıydı belli değildi. Oldukça tanıdık bir görüntü içinde olduklarından aslında birbirlerini sevdiklerini anlayabiliyordum. Yan yana geldikleri her an kavgayla bitiyordu. Ama yan yana gelmeden de duramıyorlardı. Bu masum sevgileri de hırçınlıkları da ziyadesiyle tanıdıktı.

Omuz silkti. "O işte." Aynadan arkaya bakmaya çalıştığımda göz ucuyla bana baktığını gördüm. "Gelecek mi?"

"Bugün işleri var diye biliyorum. Belki birkaç gün sonra gelirler." Yine dudak büzerek önüne döndü. "Yine saçını çekersen bozuşuruz seninle. Yusuf Ali. Burçe neyse o da öyle."

"O da beni ısırıyor, anne!"

"İkinizin yaptığı da doğru değil. Annesi onunla konuşacak. Ben de seninle konuşuyorum. Bir daha böyle bir davranış istemiyorum, tamam mı?"

Bir otoriter oldun sanki, dedi derinlerden bir ses. *Etkilendim.*

Ben de kendimden etkilenmiştim ama bozuntuya vermedim. Anneliğin ilk kuralı sınırları iyi çizebilmekti. Dudakları hâlâ memnuniyetsizdi ama ses çıkarmadı. Dakikalar sonra evin önüne geldiğimizde önce Yusuf Ali'nin kapısını açıp dinozorlu çantasını takmasına yardım ettim. Sağımız solumuz dinozor olmuş durumdaydı. Burçe'ye yöneldiğimde oğlum minik adımlarla arkamda belirmişti. Üstelik Burçe'nin mor, *Unicorn* desenli çantasını da almıştı.

Dayanamayarak coşkuyla yanağından öptüm.

"Centilmen oğlum benim! Annesi yesin popişini."

"Ya, anne," diyerek nazlandı ama hoşuna gitmiş olmalıydı ki gülüyordu. Hâlâ uyuyan Burçe'yi kucaklamak zordu. Hele de hamileyken ama başka seçeneğim yoktu. Dikkatlice kucağıma alıp kapıyı kapadığımda artık görevini ezbere bilen Yusuf Ali elindeki anahtarın tuşuna basarak arabayı kilitlemişti.

"Babam bir şeyleri kucağına almanın kötü olabileceğini söyledi, anne."

"Ne yani? Burçe'yi arabada mı bırakalım?"

Kucağımdaki minik de o an uyanmıştı. Tatlı tatlı gözlerini kırpıştırırken yere bıraktım. Bazen gerçekten de ağır geliyorlardı.

Burçe'nin, "Hayır," diye sızlanışı geldi kulağıma. "Teyzem beni bırakmaz."

Tekrar ediyordum. Yenilip yutulası bir yavruydu. Yanağına devasa bir öpücük daha bıraktım. "Bırakmam tabii." İkisinin de elinden tutup eve yönlendirdim. "Hadi bakalım, önce kim eve varacak?"

İkisi de aynı anda elimi bırakıp eve doğru koşmaya başladığında dudaklarımdaki gülüş büyüdü. Artık Silopi'deki gibi lojmanda değildik. Hayat bir şekilde akıp, giderken herkes kendi düzenini kurmuş, kendine göre bir yaşam düzeni belirlemişti. Ama uzun süre ayrı kalamazdık. Herkesin evi birbirine yakındı. En uzak olan, Ankara'nın en uzak semtine tayini çıkan Bilge'ydi ki onlarla da sürekli bir aradaydık. Yollar ve mesafeler bizim için engel değildi.

Bizim tatlı, müstakil, minik bahçesi olan bir evimiz vardı artık. Ama ikimizin bir arada olduğu her yer bizim için lojmandı. Pembe panjurlarımız da yoktu. Sıkıca birbirine kenetlenmiş kalplerimiz, sevgimiz ve bir ailemiz vardı. Yetmez miydi?

Süleyman ve Aybüke'nin evleri bize en yakın olandı. Göreve gittikleri zamanlarda Burçe bende kaldığı için yakın olmayı tercih etmişlerdi. Murathan, Süleyman'a *götümden düş artık* naraları atsa da Burçe'yi gördüğü anlarda yüzünde beliren tebessüm söylemediği her şeyin özetiydi.

Eve koşan minikler kapının önünde beni beklerken kızım karnıma bir tekme daha savurdu. Bugün canıma okumaya niyetliydi. Elimi göbeğime attım. Bugün bir derdi vardı ama çözebilmiş değildim.

"Aç kapıyı, anne! Aç! Aç! Aç!" diye hoplıyordu Yusuf Ali. "Çişim geldi. Aç!"

İşte, bu beni hızlandırırdı. Hızla kapıyı açtığımda Burçe çantasını vestiyere bırakarak salona koşmuştu. Canım oğlum ise altına yapacak olmasına rağmen çantasını özenle vestiyere asıp, aynı özenle kot ceketini de çıkarıp

elime tutuşturduktan sonra ayakkabılarını belli bir intizam içinde yerleştirerek tuvalete koşmuştu.

İnanılmaz bir çocuktu, diyecektim ama bir üst modeli kocamdı.

Gülerek, başımı iki yana sallarken, eşyalarımı bırakıp üzerimi değiştirmek için yatak odasına ilerledim. Tatlı bir evimiz vardı. Geniş salonu, odaları ve mutfağıyla her yanı sıcacıktı ama şüphesiz en sevdiğim yer bahçeye açılan balkonuydu. Yusuf Ali ve Burçe bahçede koştururken işlerimi yapmak anlamsız bir huzur veriyordu. Eskiden seste odaklanamayan zihnim hâlâ aynıydı ama çocuklarımın sesini ayrı tutuyordu. O seslerde hayat vardı.

Burçe'nin şarkı söyleyen sesi salonda yükselirken Yusuf Ali de tuvaletten ona eşlik ediyordu. Ne söylediklerine dair ise hiçbir fikrim yoktu. Artık sorgulamayı bırakmıştım.

"Yusuf Ali, tuvaletini yap, ellerini yıka ve sessizce oradan çık, evladım!"

Minik bir sessizlikten sonra, "Tamam, anne!" diyen sesini duydum.

Babası gibi uyuzdu ama en azından benim sözümü dinliyordu.

"Ben devam edebilir miyim Dötçen teyze?" diye yükseldi Burçe.

Yatak odasına girerken yüzüm gülüyordu.

"Evet, tatlım. Sen devam edebilirsin."

Mutlu olmuş olmalıydı ki devam etti. Eşyalarımı yatağımızın üzerine gelişigüzel atıp hemen kıyafetlerimden kurtuldum. Bu hamileliğimde Yusuf Ali kadar şişmemiştim ama midem fazlasıyla yanıyordu ve anlamsızca ellerim şişiyordu. Kıyafet içinde durmaya tahammülüm yoktu. İmkânım olsa hep çıplak gezerdim. Murathan'a bu fikri sunduğumda aklına fazlasıyla yatmıştı ama bir çocuğumuz olduğunu hatırladığında efendice başını yere eğmek zorunda kalmıştı. Yine de *istersen yatak odamızda öyle gezebilirsin* fikri mantıklı gelmişti.

Kıyafetlerimden kurtulup, dolabımızdan salaş, mavi bir elbise alırken gözlerim aynadaki aksime takıldı. Ten rengi çamaşırlarımın içindeyken şiş karnımda oyalandım. İkinci çocuk fikri Yusuf Ali'yi büyütürken oldukça uzak gelmişti ama Murathan bir şekilde beni ikna etmeyi başarmıştı. Azimli bir adamdı vesselam. Ve inkâr edemeyeceğim bir şekilde delicesine sevdiğim bir yönü vardı.

Muazzam bir babaydı.

On çocuk yapma fikri bazen aklıma yatıyordu ama şükür ki o kadar şuurumu kaybetmemiştim. Evet, çoğunlukla görevdeydi. Yusuf Ali'yle uzun geceler tek kalmıştık, kalmaya da devam edecektik. Anaokulundaki ilk gü-

nünü kaçırmıştı mesela. Bunun üzüntüsüyle bir hafta boyunca okuldan almaya o gitmiş, gece uyuyana kadar başından ayrılmamıştı. İlk adımlarını da görememişti, ilk dişini de. Ama Yusuf Ali ilk kez *baba,* dediğinde onun kucağındaydı.

Murathan'ın yüzündeki gülüş, gözlerindeki pırıltı bir mucizeyi izlemek gibiydi. Günlerce *bir daha söyle,* diye çocuğun başının etini yemişti. Yusuf Ali de babasının buna zaafı olduğunu biliyor gibi inatla *baba,* diyor, onu daha da eritiyordu.

Yan dönüp, göbeğime bakarken elim tenimde gezindi. İki haftadır yoktu Murathan. Göbeğim büyümüştü. Kızım su altında yüzer gibi tenimin altında gezindiğinde tebessümüm büyüdü. İtiraf etmeliydim ki hamileliği seviyordum. Hormonlar yerle bir oluyor, vücut bozuluyor ve düzen altüst oluyordu ama içinde bir canın büyüdüğüne şahit olmak inanılmazdı.

"Babayı mı özledin?" dedim göbeğimi okşarken.

Bir tekme daha savurdu elime. Gülüşüm tüm yüzüme yayıldı. Murathan her zamanki gibi göbeğimle uzun uzun konuşup kızına sesini ezberletme derdindeydi. Bu konuda Yusuf Ali'de fazlasıyla başarılı olmuştu ama kızımız şu anlık muammaydı.

Zil çaldığında saçlarımı hızla ensemde dağınık bir topuz yaptım. Benden önce Burçe ve Yusuf Ali kapıya koşmuştu.

"Ben açacağım," dedi Burçe

Arkasından koşan Yusuf Ali, "Hayır, ben!" diye çıkıştığında bir itiraz geleceğini düşünmüştü ama Burçe anında durmuştu.

"Tamam," dedi uslu uslu. "Yusuf Ali abim açsın." Kelimeler ağzında zor dönmüştü." Sırayla açacağız, değil mi Yusuf Ali abi?"

Benim evladım sakinlikten değil, vahşet ve inattan besleniyor olmalıydı. Normal şartlarda *ben yaparım,* diye diretirdi ama Burçe böyle dediğinde o da durmuştu. Oflayarak baktı tombalak yanaklı miniğe. "Oyun bu, Burçe. Durman değil, koşman gerekiyordu." Başını iki yana salladı. "Neden her dediğimi yapıyorsun ki?"

Kapıyı açtığında ise kısa bir an ikisi de şaşkınlıkla baktı. Birkaç saniye sonra Yusuf Ali'nin maviliklerinde beliren ışıltı görülmeyecek gibi değildi. "Baba!" diyerek ileri atlamıştı.

Arkasındaki Burçe de, "Mupata amca!" diyerek ileri koştuğunda sakin adımlarım ve kalbim hızlandı. Kızım bu defa sağlam bir tekme savurdu. Kesinlikle babacı olacaktı. Haklıydı da. Ben de babasından yanaydım.

Benimkinin, "Evlat!" diyen sesini duydum.

Aşk delicesine bir histi. Yıllar geçiyor, akrep ve yelkovan bile eskiyordu ama kalpte yer eden tek bir his hâlâ aynı yoğunlukla orada duruyordu. Göğüs kafesimden akan ılık suyun yüreğimi ıslattığını ve sıcak denizlerin ortasına bıraktığını hissettim. Yıllar geçtikçe sesi değişmiyordu ama sanki bazı kelimelerinin tonu Yusuf amcamın tınısına bürünüyordu. *Evlat,* dediği her anda bunu hissediyordum. Tıpkı babası gibi söylüyordu.

İçten ve samimi.

Yüzümdeki gülüş tüm hücrelerime yayılırken kapıya doğru âdeta koştum. Yıllar geçse de o geldiği an kapıya koşmaktan vazgeçmeyecektim. Yusuf Ali ve Burçe'yi aynı anda kucaklamıştı. Biri sağ, biri sol kolundayken, zorlanmadan ikisini de göğsüne yaslamıştı. İkisinin de yanaklarına derin öpücükler bırakırken kızım bir tekme daha savurdu. Bu tekme yüreğime denk gelmişti.

Kesinlikle babacıydı. Kesinlikle.

Yıllar Murathan Karakurt'a adil davranıyordu. Eski formundan bir şey kaybettiği söylenemezdi. Yusuf Ali kollarını boynuna dolamış, sıkıca sarılırken Burçe kendi derdindeydi.

"Annemle babam nerede, Mupata amca?"

Güldü benimki. Tam o an bahçenin girişinde Süleyman ve Aybüke belirmişti. Yan yana her zamanki gibi bir bütündüler. Aybüke'nin saçları artık fazlasıyla uzundu. Anne olduğu günden beri uzatıyordu saçlarını. Çünkü minik Burçe en çok annesinin siyah saçlarıyla oynamayı seviyordu. Uzun saçları sert çehresini yumuşatmamıştı. Her zamanki Aybüke'ydi. Ama annelik ona çok yakışmıştı.

Süleyman ve Burçe hakkında konuşmak dahi istemiyordum. Burçe'nin, "Baba!" diye bağırarak, Murathan'ın kucağından sıyrılıp annesiyle babasına koşması her şeyin özetiydi.

Sima olarak sevdiği kadını, huy olarak ise kendini büyüten Süleyman bir hayli mutluydu. Demir kapıyı ağır ağır kapatan Aybüke ise kızı ilk babasına koşarken ikisini derin bir tebessümle izliyordu. Alışmıştı aralarındaki aşka.

Çocuklar bahçede oynarken kahve içtiğimiz bir günde, *"Eskiden kalbim kırık sanıyordum,"* demişti ailesi için. *"Süleyman ve Burçe'den sonra anladım ki benim onlardan önce bir kalbim bile yokmuş."*

"Güzeller güzelim!" dedi Süleyman kızını kucaklamadan önce. Tombalak Burçe koşarken daha da yenilesi görünüyordu. Kızının şişko yanaklarından keyifle öptü Süleyman. "Bal mı var bu kızın yanaklarında, dağ çiçeğim? Ha?"

Yanlarına gelen Aybüke, Süleyman'ın kucağındaki kızının saçlarına derin bir öpücük bırakıp boynundaki kokudan içine çekmişti. Burçe bu defa annesinin kucağına atladığında neşe içindeydi.

"Çok beklediniz," dedi dudak büzerek. Tombul parmaklarıyla iki yaptı. "Beş gün yoktunuz!" Yusuf Ali'den öğrendiği her şeyi bir sünger gibi çekiyordu.

Aybüke kızının minik parmaklarını öperken Süleyman bir kere daha öpmekle meşguldü. "Hep bu annen yüzünden," dedi. "Diyorum ki elini çabuk tut. Ama illa dünyayı kurtaracakmış!"

Gözlerini devirirken gülmüştü Aybüke.

"Abartma, Süleyman."

"Çünkü annem süper kahraman," dedi Burçe.

Bu defa keyifle gülmüştü.

"Aynen öyle, ufaklık."

Süleyman, "Ben niye süper kahraman değilim?" diye huysuzlanırken benim bakışlarım ailemdeydi.

Adi köpek demek vardı ama Yusuf Ali varken dilimin ucuna gelenleri yuttum. Gözlerim kısıldı. Yusuf Ali sıkıca boynuna sarılmışken bana bakan gözleri her zamanki gibi ışıl ışıldı. Bir kaşı havalandı.

"Kötü bir adamsın," dedim *adi köpek* demek yerine. Evde her sözü sünger gibi çeken bir çocuğunuz varsa bazı şeyleri yutmanız gerekiyordu. "Hani yarın gelecektiniz?"

Onu görünce, yalın ayak dışarı koşan Yusuf Ali'nin ayaklarının altını elleriyle silkerken yanağına peş peşe iki öpücük daha bıraktı. Adımları bana doğru geliyordu. "Kocanı böyle mi karşılıyorsun? Çok ayıp." Yanıma geldiğinde boştaki elini belime dolayıp beni kendine çekti ve saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. Kokusunda soluklanırken bir elim sırtına dolandı. Sıkıca sarıldım. Sıkıca. Her dönüşü bir minnetti.

"Anne, babamın yine sakalları çıkmış," diyerek kıkırdayan Yusuf Ali'nin sesiyle ayrılmak zorunda kaldık zira evlat aramızda kalmıştı. Minik elleri babasının yüzünde gezinirken kıkırdadı. "Diken diken olmuşsun, baba." Yüzü ekşidi. "Iyy!"

Yarım bir gülüş kuruldu dudağına. "Ne o, evlat?" dedi. "Beğenmiyor musun babanı?"

İkisi kendi aralarında muhabbetteyken benim bakışlarım arkadaki Mercan ailesindeydi. "Gelin içeri," dedim yüksek bir sesle. "Ne yapıyoruz biz şu an dışarıda?"

"Aybüke ve Burçe gelsin. Süleyman, seni evine git," diyerek misafirperverliğini gösterdi kocam bey. Bu adamın Süleyman'a duyduğu aşırılık yıllar geçse de azalabilecek gibi değildi.

Burçe kollarını babasına doladı. "Ama babam, Murata amca," dedi.

Onaya böyle bir koz bıraktığı için keyifli olan Süleyman kızına sarılarak sordu. "Canım kızım babası olmadan hiçbir yere gitmez, komutanım," dedi keyifle. "Aferin benim akıllı kızıma."

"Murathan," dedim ters ters. Aybüke ve Süleyman, yüzünü ekşiterek içeri giren komutanlarının bu hâllerine bir hayli alışık oldukları için umursamadan eve yönelmişlerdi.

"Diğerleri evlerine mi geçti?" dedim kapıyı kapatırken. "Onlar da gelseydi."

"Yok, daha neler!" dedi huysuz kocam. "Yedi yirmi dört görecek miyim ben bunları? Bırak, gitsin herkes evine."

Kimse ciddiye almadı.

Aybüke, "Aliş, Zehra'yı almaya gitti," derken kollarını bana dolamış, her zamanki abla şefkatiyle saçıma bir öpücük bırakmıştı. "Burçe huysuzlanmadı, değil mi?"

"Şu soruyu sormaktan vazgeç artık, Aybüke. Bal doğurmuşsun. Tadını çıkar." O gülümserken ben ilk söylediğine takılmıştım. "Zehra'nın bugün özel bir etkinliği yoktu, değil mi? Unuttum mu yoksa?"

Çocukların salondaki sesleri yükselirken Murathan ve Süleyman da onlara uymuş gibiydi. İçeri girdiğimizde Yusuf Ali babası yokken neler öğrendiğini, Burçe ise bebeğinin saçlarında dökülen noktayı anlatıyordu. İkisinin de dinlemekten başka seçeneği yoktu.

"Yok ya," dedi Aybüke. "Okul çıkışı minik bir provası varmış. Gösteri günü görevde olursa izleyemez diye bugünden gidiyor."

"O da benden fena çıktı," dedi Süleyman. Burçe inatla bir şeyler söyleyip bakması için elini yanağına yasladığında, yeniden kızını dinlemek zorunda kaldı. "Çok özür dilerim, babacığım. Tabii ki dinliyorum. Allah Allah! Kim yolmuş bu bebeğin saçlarını? Hım ona!"

"Yusuf Ali abim," dedi Burçe.

Komutanının oğluydu. Anında geri vites yaptı Süleyman. "O zaman affettim ona," dedi. "Belki de büyüyünce berber olmak istiyordur. Ondan böyle yapmıştır. Değil mi Yusuf Ali?"

İyimserdi vesselam.

Yusuf Ali ve Burçe babalarıyla oyuna dalmıştı. Aybüke'yle her zamanki muhabbetleri edip güldük. Yemekler yedik, bahçede kahve içerken çocukların neşeli kahkahalarını dinledik. Kardeş gibi büyüyordu Yusuf Ali'yle Burçe. Büyüdüklerinde dahi abi kardeş gibi el ele olacaklarına emindim. Murathan laf çaktı, Süleyman sırıttı. Burçe gelip Murathan'ın yanağına derin bir öpücük bıraktığında Murathan yine eridi.

Aynı döngüde devam eden hayat kimileri için sıradan ve sıkıcıydı. Benim için ise bu döngü bir nimet ve şükredeceğim en büyük hediyeydi.

"Altın yüzüğüm kırıldı ey
Suya düştü, su duruldu ey
Dediler yârin de gelmiş
İnce de bellerim kırıldı
Tel tel tellerine
Kurban olam dillerine vay..."

Melodiler dudaklarından durgun bir suya bırakılan yaprak taneleri gibi düşerken Zehra'nın bakışları etrafındaydı. Özellikle beklediği biri varken provaya odaklanamıyordu.

"Zehra!" diye yükseldi Yıldız Hoca. Elindeki repertuvardan melodileri ve arkadaki orkestrayı takip ediyordu. Ak düşmüş saçları omuzlarına dökülüyor, yaşına rağmen giydiği topuklu ayakkabılar üzerinde dimdik yürüyor; yuvarlak, mor çerçeveli gözlüğüyle oldukça tatlı görünüyordu. Ama görüntü yanıltıcıydı. Konservatuarın en sinirli hocalarından biriydi.

Zehra yediği kısa azarla boğazını temizleyip melodiye odaklandı. Arkasındaki orkestradan yükselen seslere kendini bıraktı. Günün en aydınlık ve güzel ışıklarının zifirî karanlık bir geceden sonra doğması gibiydi onun hayatı. Yıllar önce burada olacağını söyleselerdi derin bir iç çekişle *keşke*, derdi ama artık buradaydı.

Ankara Devlet Konservatuvarı'na girmeyi başarmıştı. O artık bir üniversiteli ve geleceğin sanatçısıydı. Sesini dünyalara duyurabilir, *buradan bir Zehra geçti*, diyebilirdi. Hayaller gerçeğe döndüğü vakit filizlenirdi umut tohumları. Gömüldüğünü sanmıştı Zehra ama aslında filizlenmek için ekilmişti. Çiçek açtığı şu günlerde fark ediyordu her şeyi.

Hocanın azarıyla yine dikkatini toparlamayı denedi ama o anlarda salonun kapısı hızla açılmış, biri pata küte içeri girmişti.

"*Dediler yârin de gelmiş...*" diyordu Zehra.

Alican nefes nefese salondan içeri daldı. Yetişemeyeceği için korkmuş, fazlasıyla koşmuştu. İkisinin gözleri kısa bir an için denk düştüğünde dudaklarında beliren minik tebessümler vardı. Belli belirsiz el sallayarak kırmızı koltuklardan birine çöktü Alican. Çok gürültü yapmıştı.

Zehra elindeki nota kâğıdını daha sıkı kavradı. Artık dikkatini dağıtacak hiçbir şey yoktu. İlhamı buradaydı. Gözlerini kapatıp, ruhunu müziğe bırakırken dudaklarından dökülen her bir kelime tek bir kişi içindi.

Koltuğa sessizce kurulan Alican karşısındaki görüntüyü her zamanki gibi büyük bir hayranlık ve gururla izliyordu. Büyüyordu ikisi de. Ama en çok Zehra büyüyordu. Kıvırcık saçları artık sırtına kadar uzanıyor, yüzü sevilmenin ve sevmenin ışığıyla parlıyordu. Okula ve büyükşehre alışması bir hayli zordu ama Alican elini bir an olsun bırakmıyordu.

Kendi ayakları üzerinde durabilmek, hayatta artık tek başına uçmayı öğrenmek için yurtta kalmayı seçmişti Zehra ama her hafta sonu Gökçen gelip alıyor, onu eve götürüyordu. Alican işten fırsat bulduğu her an yanındaydı. Artık bir bütün, iki ayrı bedende tek bir ruh gibiydiler. Daha da güzelleşen çehreye bakarken gururla gülümsüyordu Alican. Bütün orkestra mest olmuş bir şekilde Zehra'yı dinlerken göğsü kabardı.

Göz ucuyla ona baktı Zehra.

"*Tel, tel tellerine. Kurban olam dillerine vay...*"

Harika olduğunu sessizce belirtmek için iki elinin başparmaklarını doğrultu Alican. Sırıtışı son noktadaydı. Üniversite birinci sınıfı büyük bir başarıyla bitiren Zehra'nın yıl sonu etkinliklerinde sahne alacak olmasını kaçırmak istemezdi. Burada olursa elbette gelecekti ama ani bir görev ihtimaline karşılık gözleriyle de görmeliydi.

Zehra derin bir tebessümle önüne dönerken Alican hâlâ gururla izliyordu. Şarkı bittiğinde hocası Zehra'ya sadece tek bir şey söylemişti:

"Kusursuz."

Daha da keyiflendi Alican. *Herhâlde öyle olacak,* der gibi oturduğu yerde dikleşti. Hoca arkada saz çalan bir elemana bir şeyler anlatırken Zehra'ya kısa bir el hareketiyle rahatsızlık veriyorsa gidebileceğini belirtmişti.

Hızla reddetti Zehra. *Bekle, geliyorum,* der gibi işaret parmağını kaldırdı. Eline konan ürkek kuşun orkestradaki herkese el sallayarak sahneden

uzaklaşmasını da büyük bir gururla izledi Alican. Oysa eskiden insanların yüzüne bakmaya bile korkardı.

Merdiveni inip, ona doğru koşarak, gelirken üzerindeki kot pantolonuna, salaş, sarı tişörtüne ve spor ayakkabılarına bile gururla bakıyordu Alican. Her zerresi hayran olunasıyken başka ne yapabilirdi?

Koltuktan kalkıp, ona doğru ilerleyecekken Zehra çoktan yanındaydı. "Dönmüşsün!" diyerek neşeyle kollarını boynuna sardığında Alican'ın da sıkıca sarılmaktan başka seçeneği kalmıyordu. Kollarını zarif beline doladı. Ayaklarını yerden kesti, yüzünü en sevdiği kıvırcık saçlara gömdü.

"Sürpriz," diye mırıldandığında Zehra gülerek kendini geri çekmiş, ayakları yeniden yere değmişti ama elini Alican'ın göğsünden çekmedi.

"Aşk olsun! Neden söylemiyorsun? Kırk tane mesaj attım."

"Söyleseydim sürpriz olmazdı, Zehra." Kolunu omzuna atıp kendine çekti. Çapkınca göz kırptı. "Anlat bakalım. Ne yaptın ben yokken?"

"Hiç," derken neşeyle şakıyordu. "Program için hazırlanıyorum."

"Bu şarkıyı bir kızla söylemeyecek miydin? Diğeri nerede?"

Arkasına bakıp sessizleşti. "Sessiz ol. Hoca hepsini bana verdi." Gururluydu. "Benim sesime daha iyi gidiyormuş bu türkü."

"Hocanızı sevdim. Elini öpmeye gidiyorum."

Gülerken, "Saçmalama, Alican," diyerek durdurdu Zehra. "Bekle, çantamı alıp geliyorum." O uzaklaşırken Alican hâlâ izliyordu. Artık her adımında hayat vardı. Zehra iyileşmişti ve bunu izlemek, Alican için bir mucizeyi izlemekten farksızdı. Çantası kolundan kayarken sıkıca elini kavramıştı. "Hoca bir tane daha parça almamı istiyor. Alsam mı?"

"Pişt, bana bak," dedi Alican. "Şarkısını elinden aldın diye o kız sana bir şey yapmasın. Dikkat et kendine."

Salonun kapısından el ele çıktılar. "Yine abartıyorsun," dedi.

"İnsanlar kötüdür, Zehra. Kimseye gü-"

"Biliyorum. Biliyorum," diye homurdandı Zehra. "Bir, kimseye güvenme. İki, her güleni iyi sanma. Üç, hayır demesini bil. Dört, bazı erkekler kötüdür."

Keyifliydi Alican. "Ek bilgi?" dedi.

Gözlerini devirirken gülüyordu Zehra. "Alican hariç," dedi. "O harika bir adam!"

"Aynen öyle! Hayat öğretileri bunlar. Antik Yunan öğretileri kadar değerliler. Sakın unutma."

Tatlı tatlı gülerken sarmaladığı eli daha sıkı tutuyordu Zehra. "Hayat dersleri için sağ ol. Nasıl işime yarıyor, bilemezsin." Yanlarından geçen birkaç kızın Alican'a attığı bakışları fark ettiğinde kaşları çatıldı. Elini tutarken koluna da sarıldı. "Bazen buradaki kızlara hayret ediyorum."

"Ne o?" dedi Alican keyifle. "Bana bakıyorlar, değil mi?" Yine gururluydu. "Öyle, bakarlar."

Birkaç saniye içinde tadı kaçan Zehra hızla sarıldığı kolu ve eli bırakmıştı. "İyi, git o zaman onlar baksın! Bize gelince *ona güvenme, buna güvenme*; sana gelince *bakarlar tabii!*" Sert adımlarla ilerlerken arkada kalan Alican şaşkındı.

"Şaka!" diye yükseldi. "Hayatım, şaka!" Koşar adım yetişti Zehra'ya. Elini omzuna atıp yeniden kolunun altına sıkıştırdı. "Alnıma *sadece Zehralar bakabilir* yazayım mı? İnan ki yaparım."

Sinirliydi Zehra ama gülmemek de imkânsızdı. Göğsüne tatlı bir yumruk savururken yine el eleydiler. Hayat bir şekilde akıp, giderken birlikte büyümeye ve saf sevgilerini büyütmeye devam ediyorlardı.

"Yarın için hediye bakmamız lazım. Biliyorsun," dedi Zehra. "Hadi, Hamamönü'ne gidelim. Orayı çok sevdim."

"Sen yeter ki iste!" diye cevapladı Alican. "Ama mazot parası senden."

"Meteleşiyorsun."

"Kırk yerden burs alıyorsun!"

"Araba alacak paran varsa mazot alacak paran da vardır. Ayrıca ben öğrenciyim."

"Öğrenciler çok zengindir, Zehra."

"Bordo Bereli'sin, Alican."

"Bere rengimle mi yargılıyorsun beni? Sen çok değiştin, çok."

Zehra göğsüne minik bir yumruk daha attığında küçük eli kavrayıp keyifle öptü Alican. Neşeli bir kahkaha dudaklarından döküldü. Kıvırcık saçlarını da öptü esmer tenini de. En çok insanlardan korkardı Zehra. Ama bir insanı öyle çok sevdi ki bütün insanlığa olan korkusu yitip gitti. Geriye sadece tuttuğu sıcak el, göğsüne saklandığı yuva ve memleketi bildiği bir yürek kaldı.

Alican'ın yüreği, Zehra'nın eviydi.

Uyku ve uyanıklık arası bir döngüde savrulup, durutken yüzüme vuran gün ışığıyla gözlerimi zorlukla araladım. Sola dönmek istedim ama içim dekî can da uyandığını belli etmek için hareketlenmeye başladığında gözlerimi ovuşturarak etrafıma bakındım. Yatak odasının perdelerinden sızan güneş üzerime vuruyor, yeni bir gün doğuyordu.

Kızım bir tekme daha savurdu. İnanılmaz hareketliydi. Sabah uyandığım andan akşam uyuyana kadar hem de. Annemin dediği *sen de böyleydin* denklemi ürkütücüydü. Kendimi daha yeni yeni büyütmüşken kendimden bir tane daha büyütmeye hazır mıydım? Bilemiyordum.

"Uyandım. Tamam," diye homurdandım karnıma. Yorganı kaldırdığımda üzerimde bir şey olmadığının bilinciyle sırıtarak esnedim. Dün gece zivadesiyle muazzam geçmişti. Canım kocam, Yusuf Ali'de acemiliğini attığından bu sefer o kadar da iradeli olamıyordu.

Hafta sonuydu ve dışarıdan gelen seslerini duyabiliyordum. Normalde Yusuf Ali her sabah uyandığında ilk bizim yanımıza koşar, aramıza tünerdi ama gece ateşli geçtiyse ve ben hâlâ toparlanamadıysam Murathan benden ve Yusuf Ali'den önce kalkıp duruma el atardı. Yine öyle bir sabaha uyanmış olmanın keyfiyle esnedim. Her sabah yanımıza gelme huyundan bir şekilde vazgeçirmeliydik çünkü sağımız solumuz belli olmuyordu.

Zor da olsa yataktan kalkıp, üzerime sabahlığımı geçirerek duşa ilerledim. Hızlı bir banyodan sonra üzerime salaş, mor bir elbise geçirirken dışarıdan hâlâ seslerini duyuyordum. Bahçede olmalıydılar.

Başımdaki havluyu çözüp saçlarımı taradıktan sonra odadan çıktım. Mutfakta ocağın üzerinde dumanı tüten çayı görebiliyordum. Salona yöneldiğimde yanılmadığımı anladım. Balkon kapısı sonuna kadar açıkken ikili bahçedeydi. İkisi de çimlerin üzerine oturmuş, oyuncak dinozorları dikkatle yan yana dizmeye çalışıyordu.

"Baba," dedi Yusuf Ali.

"Evlat," dedi hemen.

"Sana bir sır vereyim mi?"

"Dinliyorum."

"Annem dinozorları senin kadar güzel dizemiyor. Sıralarını karıştırıyor."

Gülmüştü Murathan. "Annen duymasın, bu dinozorları bize yedirir," dedi.

Yusuf Ali de gülmüştü. Sessiz adımlarla ilerledim. Yusuf Ali'nin kulakları ve uzun kirpikleri, Pamuk için Kepçük'e bakmak gibiydi. Murathan'ın uzun kirpiklerine ve esmer tenine bakmak ise Gökçen'i yerle bir etmek

demekti. İkisi de önlerindeki dinozorları belli bir nizam içinde yerleştiri yordu.

"Beni seviyor," dedi Yusuf Ali gülerek. "Kızmaz."

"Beni de seviyor. Bana da kızmaz."

"Benim annem."

"Benim de karım." Büyük eli oğlumuzun sırtını okşadı. "O dinozor yanlış yerde, evlat."

Yusuf Ali yanlışını fark edip, doğru hizaya yerleştirirken babasına soru sormaktan vazgeçmiyordu. Bunu bana ya da bir başkasına değil, sadece babasına yapıyordu. Çünkü sadece ondan cevap alacağını biliyordu.

"Baba, *baybuşlar siyah beyaz görür,* demiştin."

"Baybuş değil, baykuş."

"Baykuş," diye kendini düzeltti. "Peki, ya diğer kuşlar?"

Bu hâllerine gülmemek imkânsızdı. Murathan, el kadar çocuğu ayaklı ansiklopediye çevirmişti. Uzun uzun kuşların yaratılışını anlatmaya başla dığında onlara yöneldim.

"Günaydın, beyler."

İkisi de aynı anda bana döndü. Biri çocukluğumdu, biri çocuğum. Biri sevdamdı, biri sevdamdan filizlenen tohum. Uzun kirpiklerini salındırarak baktılar yüzüme. İkisi de aynı anda gülümsediğinde kocamı klonladığıma bir kere daha emin oldum.

"Günaydın, anne!" diye şakıdı Yusuf Ali.

Murathan ağır ağır ayaklanıp bana doğru ilerlemeyi seçmişti. Bir ko ıyla belime sarılırken yanağıma derin bir öpücük bıraktı. "Günaydın." dedi keyifle. Bugün kimseye sinirlenmeyeceğine emindim. Gerekli sinir ma aktiviteleri yapılmıştı.

"Dedikodumu yapıyorsunuz, ha!"

"Ben değil. Evlat yaptı," diye bir savunma yaptı.

"Hemen de satıyorsun, baba," diye sızlandı Yusuf Ali. Başını bıkkınlıkla iki yana sallarken yeniden dinozorlarına odaklandı. "Büyükleri anlamak çok zor."

"Büyüdükçe sana benziyor," diye mırıldandım.

Kolu belime daha sıkı dolanırken bedenimi kendine yasladı. Aradaki kızımızın şimdiden hareketlendiğini hissediyordum. "Şikâyetin mi var?" dedi dudaklarıma doğru.

Sıcak nefesi gülmek için yeterliydi.

Asla. Karakurt

Kırımız da sana benzer. Ödeşiriz."

Yeni bir Pamuk'a hazır mısın?"

Sıcak dudakları yanağıma değdi. Bıraktığı minik öpücük kalbimi yerle bir etmeye yetmişti. Kehribarlarından akan sevgi her şeyle baş etme gücü veriyordu. "Her zaman," dedi müptelası olduğum sesi. "Her hâliyle, her yaşıyla Pamuk gönlümde başköşede."

Gülüşüm tüm yüzüme yayıldı. Yanağıma bir öpücük daha bırakırken kulağıma değen sesi, yağmur sonrası ferah toprak kokusunu içime çekmek gibiydi. "İyi ki doğdun, Gökçen." Kulağımın altına minik bir öpücük bıraktı. "İyi ki doğdun, Pamuk." Dudakları yanağıma ilerledi. Minik bir öpücük daha bıraktığında gözümü açtığım andan beri kaçtığım gerçek yanı başımdaydı.

Bugün 15 Nisan'dı.

Gökçen'in doğum günü. Yusuf Karakurt ve Ali Alptekin'in şehadet yıl dönümü.

Buruk bir tebessüm belirdi dudağımın köşesinde. Her yıl atlamadan kutluyordu. *Çiçekler hem ölümü hem yaşamı temsil eder,* diyerek çiçek veriyor, sessiz yasımızı beni severek sürdürüyordu. Yıllar boyunca o güne dair içime attığım ne varsa bildiğine emindim. Doğum günlerimde gözlerimin boşluğa dalmasına asla izin vermiyordu. Bir 15 Nisan akşamı elimizden alınan her şey, yıllar sonra bir 15 Nisan sabahında yanımızda ama eksikti.

Babalarımız hâlâ burada değildi.

Ama Yusuf Ali yanı başımızdaydı. Biz ise el ele. Küçük sevgimizden büyüyen bir aşk, şimdi ise bizden büyüyen iki can vardı. Eskisi kadar eksik değildi doğum günüm. Ama burukluğu hiçbir zaman geçmeyecekti. Eli kızımızın üzerinde, göbeğimde gezindi. Kızım babasının dokunuşuyla yine hareketlendiğinde buruk tebessümüm büyümüştü.

"Kutlamaktan hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Ne münasebet, der gibi havalandı kaşı. "Varoluşunu kutlamamak mı? Delirmekle eş değer."

Gülüşüm büyüdüğünde Yusuf Ali de koşarak yanımıza gelmiş, küçük kollarıyla bacaklarımıza sarılmıştı.

"İyi ki doğdun, anne!"

İkimiz de aynı anda ellerimizi saçlarına attık. Gür, siyah saçlarını şef katle okşadık. Kendim büyümeden bir çocuk büyütemem sanıyordum. Anneliğin çocuğunla birlikte büyümek olduğunu Yusuf Ali'yle öğrenmiştim

Çoğu şeyi ben ona değil, o bana öğretmişti. *Neden varsın ki,* derdim ben ilime. Onların varlığıyla anlamıştım neden var olduğumu.

Gökçen, gökyüzüne ait olan demekti. Ben ise onlara. Aileme

Murathan alnıma derin bir öpücük bırakıp, "Kahvaltı yapalım," dedi. Yusuf Ali'yi tek hamlede kucaklayıp elimi kavradı. "Gitmemiz gereken bir yer var."

Bahçeden balkona, eve doğru ilerlerken, "Neresi?" diyen Yusuf Ali'ydi.

Murathan'la denk düştü bakışlarımız. İkimiz de bugün onu nereye götüreceğimizi biliyorduk. Artık büyümüştü. İlk doğum gününde Yusuf, üçüncü doğum gününde ise Ali dedesinin şehitliklerine götürmüştük ama bu sene memleketlerimize gidememiştik. Ve bugün, Ankara'da, Yusuf ve Ali'nin şehit düştüğü günde torunlarını götürmemiz gereken bir yer daha vardı. Biz daha önce gitmiş olsak da Yusuf Ali'yi götürmek için henüz fırsat olmamıştı. Özel bir gün olacak olması kıymetliydi.

Memleketin kalbine, bütün şehitlerin anıldığı yere. Yusuf Ali'yi dedelerine götüremiyorsak dedelerini bugün saygıyla anabileceğimiz tek yere.

"Ya ama neresi?" diye sızlandı Yusuf Ali. Kollarını sıkıca Murathan'a dolamıştı.

İkimiz de sessizce gülümsedik. Kocam bey Yusuf Ali'yi kahvaltı masasının önündeki sandalyesine bırakırken, "Sana çekmiş bu çocuk," dedi. "Ben bu kadar meraklı değildim."

Canım kocam buradaysa kahvaltı sofraları ondan sorulurdu. Hazırlamıştı masayı. O kendi köşesine, yani Yusuf Ali'nin yanına geçerken ben çaylarımızı doldurdum.

"İyi özellikler hep sana, kötü özellikler hep bana. Yersin şu demliği kafana, Murathan."

Yusuf Ali'nin tabağına peynir ve zeytin bırakırken dudağının bir köşesi kıvrıldı. "Evladımızın yanında kavga mı edelim, yavrum?" dedi.

"Kavga kötüdür," diye mırıldandı Yusuf Ali. "Anne babalar birbirini öpmeli."

Kocamın işine gelirdi. "Çok doğru!" diye coşkuyla onayladı. "Aferin benim oğluma!" Bana döndü. "Evladını dinle, anası."

"Annem beni hiç dinlemiyor, baba," dedi hayırlı evladım.

Beni şikâyet etmeyi dört gözle bekliyordu kocam. "Bu anan hep böyleydi." Yusuf Ali'nin tabağına birkaç dilim domates ve salatalık bıraktı. "Küçükken de kimseyi dinlemezdi. İlla kafasının dikine gidecek."

"Evet, dedim imalı bir bakışla. "Çünkü baban dünyanın en masum çocuğuydu, anneciğim. Hiç huysuzluk yapmazdı."

"Yapmazdım tabii."

Yüzüm ekşidi.

"Ya, bırak Allah aşkına, Murathan. Çocuğun yanında konuşturma beni."

Kıkırdarken ağzına minik bir zeytin atan oğlum, "Konuş, anne!" dedi. "Anlatın. Hani babam bir keresinde seni yüksek bir yerden alırken üzerine düşmüşsün ya, onu anlatsın. Çok komik."

Yusuf Ali'nin en sevdiği masal, *Pamuk ve Kepçük*'tü. Murathan alıştırmış, daha sonra ise aralarında bir döngüye dönüşmüştü bu anılar. "Komik mi?" dedi hurma gözlüm. "Evlat, bu annen yüzünden o gün benim elim kırıldı."

Keyifle çayımı içiyordum.

"Abartma, parmağındı."

Bu sefer imayla bakan oydu.

"Çok fark etti yavrum, sağ ol."

Aynı keyifle çayımı geri bıraktım.

"Rica ederim, hurma gözlüm."

"Ben ne gözlünüm, anne?"

"Mavişim!" diye yükseldim.

"*Kapına kilitlendim,*" diyerek, sandalyesinde kendi kendine sağa sola sallanarak yemeğine döndü. "*Pas tutmuştu yüreğim, seninle yenilendim.*" Bu şarkı onun için bir eğlence, küçüklüğünden beri benden dinlediği ninniydi. Biraz daha büyüdüğünde anlatacaktım ona gerçeği. Benim ninnilerimde, Murathan'ın ise *evlat* deyişlerinde dedelerinin izi olduğunu.

İkisi de aynı anda önlerinde yığılan ekmek kırıntılarını parmaklarının tersiyle köşeye itelediğinde gülümsedim. Bazen aynı anda aynı tepkileri veriyorlardı. Yemek yerken önlerinde fazlalığa ve kırıntıya tahammülleri yoktu mesela. Tabakları tertemiz olmalıydı.

Yusuf Ali kendi kendine *Mavişim* mırıldanıp, minik ağzına kocaman bir salatalık sıkıştırmaya çalışırken Murathan saçlarına derin bir öpücük bıraktı. Alnına dökülen tutamları eliyle geri ittiğinde Yusuf Ali'nin mavi gözleri ondaydı.

"Baba, büyüyünce ne olacağıma karar verdim."

Murathan'dan önce ben, "En son dinozor eğiticisiydik," dedim.

"Şimdi de asker!" dedi yüksek çıkan bir sesle. Mavi gözlerini kocaman açmış, uzun kirpikleriyle kalbimi sıcacık yapıyordu. "Babam, amcalarım ve Aybüke teyzem gibi süper kahraman olacağım!"

Gülerek saçlarını karıştırdı Murathan. "Önce yemeğini ye sen, evlat," dedi. "Sonra süper kahraman olursun."

"Senin gibi kollarımda rozetler olur mu baba?"

Murathan'ın saçlarındaki eli ağırlaştı. Dudaklarındaki büyük tebessüm buruklaşırken her bir zerresini ezbere bilen ben, aklına bir şey geldiğine emindim. Belki de Yusuf amca düşmüştü zihnine.

"Olur," dedi ağır ağır. "Hatta belki benden daha çok rozetin olur."

Yusuf Ali keyifle gülerek yemeğine döndüğünde, Murathan birkaç saniye onun yüzünde oyalanmıştı. Derindi bakışları. İnsan yaş aldıkça bazı şeyler daha anlamlı hâle geliyordu. Kehribarlarındaki titreyişi gördüm. Oğlumuzun saçını bir kere daha okşadıktan sonra ifadesini hızla toparlayıp bana döndü.

"Kızımız kesinlikle sana benzemeli. Sana benzeyen bir kız çocuğu bana *baba,* demezse kahrımdan yaşlanırım."

Sesli bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. "O nereden çıktı?" diye sordum.

Başını iki yana sallarken peş peşe iki zeytin yedi.

"Kesinlikle sana benzemeli. İstediği kadar inatçı, yaramaz ve söz dinlemez olsun. Bunu görmeliyim. Olmazsa olana kadar deneriz."

"Oldu, komutanım. Ordu kuralım istersen?"

Arsızdı. "Bana uyar," dedi.

"Bir kardeş yeter," dedi Yusuf Ali bilmiş bilmiş. "Şimdiden annem ona kıyafetler almaya başladı zaten."

Bal dudakları öne doğru büzülünce içimin sızladığını hissettim. Kızıma henüz sadece bir tulum almıştım oysa. Dolabı şimdiden dolduran Murathan ve annemlerdi. Ama Yusuf Ali en çok beni paylaşamıyordu. Ters bakışları bana döndü.

"O şey içinden ne zaman çıkacak, anne?"

Murathan keyifle sırıtırken ben yavruma bir açıklama yapmak zorundaydım. Adi kocama ters ters baktım. Bu çocuğu ben tek başıma içime koymamıştım herhâlde! O da bir açıklama yapabilirdi. Aylardır Yusuf Ali'nin ahiret sorularıyla ben uğraşıyordum.

"Baban söylesin, anneciğim," dedim uyuz bir tebessümle. "Sürece katkısı sonsuz."

Bunu beklemeyen kocam çayını içerken öylece kaldı. Yusuf Ali'nin mavilikleri ona döndüğünde ise hâlâ alık alık bakıyordu. "Şimdi..." diyerek çayı geri bıraktı. "Öncelikle o şey değil, kardeşin, evlat. İkincisi Burçe gibi tatlı bir kız kardeşin daha olacak. Bence sevinmelisin."

"Burçe söz dinliyor."

İkimiz de ağzımızı açıp *kardeşin de dinler,* diyemedik. Önce gelecek olan şeyi görmeliydik. Minik Pamuk'a benzerse Yusuf Ali'nin dünya imtihanı yeni başlıyor olabilirdi.

"Abilik de süper kahramanlıktır," diyerek toparlamaya çalıştım. "Hem bak, ne zaman senin sesini duysa hareket ediyor. Bence şimdiden abisini seviyor."

Bakışları göbeğime indi. Elbisenin üzerinden belli belirsiz dalgalanmaları gördüğünde dudağının köşesinde minik bir tebessüm vardı. "Ben de onu seviyorum." Utanarak önüne dönmüştü. Kepçe kulaklarının kızarmaya başladığını görebiliyordum. Isıracaktım bir gün o kulaklarını. Şimdi tatlıydı ama inşallah büyüyünce de babasına benzer, kulakları küçülürdü. "Ama odamı almaz, değil mi anne?"

"Asla," dedim anında.

Murathan, "Çünkü bizim odamızı alacak," dediğinde bacağına masanın altından tekmeyi indirdim.

Beyinsiz adam! Çocuk büyütmeye çalışıyoruz burada, biraz yardımcı olsana!

Senden daha yardımcı, emin ol, dedi soldaki melek.

Bizim emeklerimiz neden hep geri plana atılıyor, diye sızlandı sağdaki melek.

"Hani anne babanın yanında uyunmazdı?" diye sızlandı oğlum. "Anne baba tek kalmalıydı?"

İkisi de haklıydı. Yusuf Ali'nin kaşları havalandığında *babanla bazı mu nasebetlerimiz oluyor, evladım,* diyemedim. "Çünkü bebek olarak doğacak diye açıklama yapmak zorunda kaldım. "Aybars gibi. Yürüyene kadar kucağımızda ve yanımızda kalmak zorunda. Sonra kendi odası olacak."

Yüzü daha da ekşidi. "Aybars mı?" İçi titredi çocuğumun. Yaramaz Aybars herkeste kısa süreliğine panikatak yaratıyordu. "Lütfen benim odama o şeyi almayın."

O şey değil, Yusuf Ali. Kardeşin," diye ekleme yapmak zorundaydım Onsa kızım doğduğunda en çok abisinin onu seveceğine, her zaman ko ruyup kollayacağına emindim.

İstemediği şeylerde isim belirtmeme huyu babasının kiniyle yarışırdı Bunu bir kişiye daha yapıyordu ama onu istemediğinden değil, başka ne denlerden yaptığını anlayacak kadar tanıyordum oğlumu. Birbirine tıpatıp benzeyen biri küçük, biri büyük iki adam kahvaltı ederken keyifle bu gö rüntüyü izledim. Güldük, bazen kavga ettik, yer yer birbirimize laf çaktık ama masadan kalkarken aynı anda Yusuf Ali'nin saçlarına derin bir öpücük bıraktık. Birken biz, bizken aile olmuştuk. Küçük dünyamız işte bu kadardı

"Bir düğün salonundan daha kovulursak bu arabayı direkt nikâh daire sine sürer, seni yıldırım nikâhıyla karım yaparım, Duru!"

Yanında anlamsızca yükselen sevgilisine yan yan baktı Duru. "Arabayı ben sürüyorum, aşkım," dedi.

Koltukta dikleşti Zülfikar. Sarı saçlarını bu aralar daha kısa kullanmayı tercih ediyordu ama düğünlerine kadar uzatmak zorundaydı. Dünyaevine de asker tıraşıyla giremezdi. Dört yıldır dolu dizgin süren ilişkileri yer yer inişli ve çıkışlıydı ama birbirlerine bir an dahi sırtlarını dönmemişlerdi. Bir likte Balkan, Mısır ve Avrupa turu yapmış; Zülfikar'ın izni elverdiği ölçüde gezmişlerdi. İki köpekleri vardı. Gençlerdi, hayat güzeldi ve evlilik için er kendi. Anın ve hayatın tadını çıkarmak her zaman öncelikleriydi

Bunlar Duru'nun düşünceleriydi. Evlilikten özenle kaçmıştı ama Zülfikar için dört yıl yeterince uzun bir süreydi. Duru'nun evliliğe karşı duvar larını az da olsa yıktığını anladığı anda parlak bir yüzüğü, Mostar Köprü sü'nde Duru'ya uzatmıştı.

"Ya evleniriz ya da bir isyan girişimi olarak beni bu köprüden aşağı atarsın," demişti sadece.

Duru'nun, ensesinden tutup, köprüden aşağıya atmasını beklerken, yü züğü alıp Zülfikar'ın dudaklarına derin bir öpücük bırakması o an için bü yülü bir rüyaydı. Ama iş düğün hazırlıklarına geldiğinde hayatın gerçekleri tokat gibi yüzüne çarpıyordu. Her şeye karşı olan Duru, nikâh ve düğün işlerine de karşıydı.

"Bu cümlede buna mı takıldın?" dedi Zülfikar. "Sür belediyeye, evlenelim. Bitsin bu tantana."

Ninova

"Abartma yine," dedi Duru. "Beğenmedim bu mekânları. Ne var? Adam pastayı kılıçla keseceksiniz diyor. Sence bu normal mi aşkım?"

"Normal," dedi Zülfikar bıkkınca. "Boyum kadar pasta. Ya neyle keseceğiz?"

"Hiç kesmemeye ne dersin? Saçma sapan işler. Bir de o pastayı birbirimize yedireceğiz." Yüzü ekşidi. "Yapalım kır düğünü, kurtulalım. Dinle beni."

"Ben Çanakkaleliyim, aşkım," diye tane tane açıkladı Zülfikar.

"Ben de Kayseriliyim," dedi Duru. "Bu kır düğünü yapmaya engel mi?"

İyiydi, hoştu Zülfikar ama bazen fazla trip atabiliyordu. Bazı şeyleri bir şekilde kabullenmişti Duru. Aşk garip bir şeydi. Başkası yapsa *derdin ne,* diye yakasına yapışırdı ama bir doksan boyundaki adam trip atarken gülmekten başka bir şey yapamıyordu. Yine güldü. Hem de Zülfikar'ın en sevdiği tonda.

"Gül, gül," dedi Zülfikar. "Bizimkiler darbuka, sizinkiler de Ankara havası dönsün o düğünde de ben göreyim o zaman kır düğününü."

Duru bir kahkaha daha attı. "Ne güzel işte, aşkım," dedi. "Farklı kültürler, farklı hayatlar."

"Biz evlenemeyeceğiz. Bittik."

"Korkma, korkma. Ortada bırakmam seni. Alacağım nikâhıma," diye dalga geçmeyi sürdürdü Duru.

Ters ters baktı Zülfikar.

"Sür de gidip benim damatlığı alalım bari. Bugün son provası vardı."

Duru sessizce o yöne kırdığında yarım saat daha aynı konular yüzünden kavga ettiler. Yer yer yükselip yer yer güldüler. Arabadan indiklerinde ise el eleydiler. Yaklaşık bir saat boyunca kavga etmemiş gibi ellerini hiç ayırmadan mağazadan içeri girdiler. Geçen yıllar boyunca başını bir kere yerden kaldırmayan Zülfikar'ı artık gözleriyle takip etme gereksinimi duymuyordu Duru. Namusuna sahip çıkacağına emindi.

Ayarlanan takımı alıp, kabine ilerlerken, "Duru," dedi Zülfikar.

Birkaç adım gerisinde gömleklere bakan Duru kısa kestirdiği saçlarını geri savururken gömlekleri incelemeye devam etti.

"Evet."

"Gelsene bir."

Bakışları Zülfikar'a döndü. Minik adımlarla sevgilisine doğru ilerledi. Aralarında bir adım kaldığında Zülfikar belinden yakalayıp kendine çekmişti. "Bir kere bana *kocam,* desene," dedi keyifle.

Kaşları çatıldı Duru'nun.

"Ne diyorsun be?"

"Bir kere *kocam,* de diyorum."

"Sence ben bunu söyler miyim? Hadi be oradan!"

Güçlü kollarından kurtulmayı denedi. Bir mağazanın ortasında da basılmak istemezdi. Ama başaramadı. Zülfikar daha sıkı sarmaladı.

"Bir kere *kocam,* demezsen bırakmam. Eyleme çıkarım burada."

"Ağzını kırarım senin, Zülfikar!"

Zülfikar dudaklarını hızla dudaklarının üzerine indirdiğinde nefesini toparlayamadı. Deli herifin tekiydi! Nerede ne yapacağı asla belli olmuyordu. Bazı anlarda Duru'nun arkasına siniyor, bazen aslan kesiliyordu. Cesareti ise böyle en yersiz anlarda çıkıyordu. Dudakları kısa ama hoyrat bir öpücükten sonra ayrıldığında, "Söyle hadi," diye soludu. "Bir kere duyayım şunu senden."

Nefesini toparlamaya çalışırken bocaladı Duru. Bunu asla beklemiyordu. "Kocam!" dedi nefes nefese. Güçlü kollardan sıyrılıp kabine iteledi. "Gir içeri, kocam. Çabuk." Sırtına minik bir şamar indirdi. "Şuursuz herif!"

"Bir daha söyle!" dedi Zülfikar keyifle. "*Kocam,* de bana."

"Evlenmeden boşanma davası açılan ilk koca olmak istemiyorsan sesini kesersin."

Zülfikar keyifli bir gülüşle kabine girdiğinde Duru'nun tedbirli bakışları etraftaydı. Elini yüreğinin üzerine atıp nefes alışını kontrol etmeye çalıştı. "Kır düğününü unut," dedi birkaç saniye sonra. "Ayarla bir salon, yapalım şu düğünü."

Kabindeki Zülfikar'dan, "Kılıçlı salon olsun mu?" diye bir ses yükseldi. "O kılıçla pasta kesmem lazım. Ben o salona aitim."

"Neyse ne," dedi bir öpücükle sersemleyen Duru. "Yapalım şu düğünü de kurtu-" diyecek oldu ama gri bir takım elbise içindeki sevgilisi kabinden jilet gibi çıktığında tükürüğüyle birlikte cümlesini de yuttu. Kısa bir an Zülfikar'ı baştan aşağı süzdü.

O ise keyifle kollarını iki yana açmıştı.

"Nasıl ama?"

Etkilenmiş bir ifadeyle büküldü Duru'nun dudakları. "Kesinlikle kocamsın," dedi.

Daha da keyiflendi Zülfikar. "Bir daha söyle!" dedi.

Duru yüzünü ekşiterek kabine ittirdiğinde uyum sağladı Zülfikar. Yine yer yer kavga ettiler, çoğunlukla zıt düştüler. Ama orta yolu bulmayı her zaman bildiler.

Minik evinin salonunda, ayaklarını keyifle orta sehpaya uzatmıştı Hasan. Kumandanın tuşuna art arda basarak keyifli hafta sonunu daha da keyiflendirecek bir aktivite arıyordu. Haber kanallarına geldiğinde duraksadı. Koltuğun kolçağına bıraktığı çay bardağını alıp, keyifle höpürdetecekken Mete odadan içeri girmişti.

Artık on iki yaşında olan Mete'nin boyu bir hayli uzamıştı. Gür, koyu kahverengi saçları yüzüne dökülüyor; çocuksu yüz hatları gitgide değişiyordu. Ama bakışları ve kendinden emin halleri hâlâ Mete'ydi.

"Baba," dedi kalınlaşan sesiyle. "Okuldan para istediler."

Hasan'ın keyfi birkaç saniye içinde kaçmıştı. Yandan yandan baktı yavrusuna. "Bana niye diyorsun, oğlum?" dedi. "Sende benden çok para vardır. Ver işte."

"Olmaz," dedi Mete. "*Babanızdan alın,* dediler."

"Allah Allah, kim dedi onu?"

"Müdür."

"Ararım o müdürü bak!"

"Ara," dedi Mete kendinden emin bir şekilde. "Zaten borcumuz müdürün oğluna."

Yattığı yerde hafifçe toparlanırken Hasan'ın kaşları da ağır ağır çatılmaya başlamıştı.

"Müdürün oğluna neden borcumuz olsun?"

Sessiz kaldı pek sevgili oğlu. Masum masum gözlerini kırpıştırmayı denedi ama artık büyümüştü. Bazı konularda eskisi kadar sevimli olamıyordu.

"Yine ne yaptın, lan?" dedi Hasan. Yattığı yerden tamamen toplandı zira artık tadı tuzu kalmamıştı.

Mete bir kez daha gözlerini masum masum kırpıştırmayı denedi. "Bu sefer ben masumum, baba," dedi. "Valla bak."

Hasan daha da dikleşti. "Bu dediğinin imkânı var mı sence? Ha? Ne aptın? Söyle!" Elini alnına attı. "Zeyno! Buraya bak, Zeyno!"

Mete'nin masum bakışları sürüyordu. "Çiğ köfte yedik. Müdürün oğluna ödettim." Mırıltısı belli belirsizdi. "Ama hak etti," dediğinde ise başı fikri. "Sevdiğim kıza yavşıyor, baba!"

"Düzgün konuş, lan! Nereden öğrendin o lafları sen?" diye yükseldi ama gün geçtikçe büyüyen oğluna bakarken artık daha sakindi. "Sevdiğin kız mı var senin?"

"Olamaz mı?"

"Daha yaşın kaç senin de seviyorsun?" diye küçümsedi Hasan. "Söyle bakayım bana, nasıl seviyorsun? Ya da nasıl anladın sevdiğini mesela?"

"Kantinde onun yediği bütün tostları ödüyorum," derken ellerini iki yana açmıştı Mete. "Bunu sana bile yapmam, baba!" Başka türlü sevdiğini nasıl anlatabilirdi ki?

Gurur duymak ve kahrından ölüp gitmek arasında gidip geliyordu Hasan. Ölmek için çok gençti. Gurur duymayı seçti.

"Adı ne kızın?"

"Merve Su."

Yüzü ekşidi Hasan'ın. "İyi. En azından Servetiye falan değil." Yeniden geri yaslanırken elini cebine atmıştı. "Müdürün oğluna borcun ne kadar?"

"Beş yüz kâğıt."

"Ananın a-" diyecekken lafını yuttu Hasan. "Lan, çiğ köfteyi gidip Diyarbakır'da mı yediniz? Beş yüz ne?"

Boynu büküldü Mete'nin.

"Tüm sınıfa ısmarlattım, baba."

"Lan, niye?"

"*Sevgilime yürüyor,* diyoruz ya!"

"Lan, bütün sınıfı niye yedirdin o zaman, it?"

"Bütün sınıfın hesabını ödesin diye."

"O zaman ben niye ödüyorum?"

"Müdüre şikâyet etmiş. Müdür babası ya hani," derken sesi gitgide kısılmıştı.

Hasan elini ağrıyan şakaklarına attı.

Öyle saçma bir denklem ki sorgulamayı bıraktım artık, inan! Kurban olduğum Rabb'im, beni neyle sınıyorsun sen? Bu ne bitmez bir imtihan ya Hak! Hayır, haram rızık da sokmadım şu eve. Neden bu çocuk böyle?"

Baba, ayıp oluyor yalnız, ha. *Bu çocuk* falan. Oğlunum ben senin."

Terliğini çıkarıp keleş mermisi gibi oğluna savurdu Hasan. Artık boyu uzadığına göre bazı terlikleri yiyecekti. Mete gülerek, kaçarken içeri giren Zeynep'e çarpmış, annesini belinden kavrayarak arkasına geçmişti.

"Babam yine ateş hattı. Beni idare et, *mommy*."[7]

Annesini önüne siper ederek odadan topukladı.

"*Mommy* ne, lan?" diye yükseldi Hasan. "Zekâ seviyesi yüksek diye özel okula gönderdiğimiz velede bak. Anasına *mommy*, diyor! Hemen alıyorum seni o okuldan. Yazık parama! Yarın bugün işten gelince *hello papa*, diye karşılar bu bizi!"

"Abartma, Hasan," diyerek kendini koltuğa bırakan Zeynep bir hayli dertli görünüyordu. O an Hasan bunu fark etmemişti.

"Duru nerede?" derken ayaklandı.

"Zülfikar'la düğün salonu bakmaya gittiler."

Cevap tat kaçırmaktan da öteydi. Tat ve tuz yerlerdeydi. İlişkilerine son sürat, hız kesmeden devam eden Duru ve Zülfikar en sonunda bazı korkularını yenip evlilik kararı alabilmişti. Geçen yıllarda Hasan da bir şeyleri istemsizce kabullenmek zorunda kalmıştı. Mesela bu ikilinin ayrılacağı yoktu. Zülfikar başka kadınlara da bakmıyordu. İkisi birlikte il il geziyor. Hasan buna engel olamıyordu. Balkan, Mısır ve Avrupa turuna gittiklerinde de arkalarından su dökmekten başka bir şey yapamamıştı. İçi yanıyordu ama bazı şeyler kontrolünden çıkalı uzun zaman oluyordu.

Bir ay sonra düğünleri olacaktı ve Hasan bir şekilde bunu da kabullenmişti. Zira Zülfikar'ın ailesi de can sıkıcı bir şekilde düzgün ve iyiydi. Hiçbir mazeret ve neden bulamıyordu.

Aynı saniyelerde daire kapısı açıldı. "Ben geldim!" diyerek içeri giren Duru'ya ters ters baktı.

"Ooo, bitti mi evlilik hazırlıkları, Duru Hanım?"

Duru bıkkın bakışlarını Zeynep'e çevirdi. "Yine neye sinirli bu?" dedi.

Zeynep'in canı hâlâ sıkkındı. Depresyon hırkasına daha sıkı sarınırken umutsuzca dudak büzdü. "Aman, ne bileyim ben?" dedi. "Bulmuştur kendince bir şeyler."

---

[7] *(İng.)* Anneciğim. (e.n.)

Eşine şaşkınlıkla baktı Hasan. Böyle mi destek olurdu insan hayat arkadaşına?

"Sağ ol, Zeyno. Bayağı seviyorsun beni, ha."

Yüzünü ekşitti Zeynep. "Hasan, şu an senin saçma yükselişlerini hiç çekemem," dedi. "Makul bir nedenin varsa bağır. Yoksa git, üzerini giy. Akşama davet var. Biliyorsun."

Hasan daha da şaşkındı. Bir Duru'ya bir eşine göz ucuyla bakarken salonun çıkışına ilerledi. Duru'nun önünden geçerken, "Oldu mu sevgili damadımıza damatlık?" diye uyuzluk yapmadan duramadı. "Götüne göre alsaydınız. Malum, bir tarafı daha büyük."

Sevimsizce güldü Duru.

"Merak etme. Karış karış ölçüp aldım."

Hasan, "Lan!" diyerek, Duru'ya ilerleyecekken Zeynep en sonunda patladı.

"Hasan!" diye zıvanadan çıktı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi kocaman olurken işaret parmağını eşine doğru uzattı. "Git, tuvalete işe, daha sonra hazırlan ve yarım saat içinde şu odada ol!" Duru ve Hasan sessizleşirken, Zeynep burnundan soluyarak, "İkiniz de gidip hazırlanın!" diye bağırmaya devam ettiğinde Hasan ve Duru aynı anda salonun çıkışına ilerledi.

Hasan odadan ilk Duru'yu çıkarırken, "Kaç," dedi. "Kaç, canını kurtar. Ne derse yap!"

"Bence de," diye onaylarken ikisi de koşar adım ilerledi. Duru odasına girerken Hasan tuvalete daldı. Normal şartlarda bal kaymak olan ve her zaman onu idare eden Zeyno'sunu uzun zaman sonra ilk defa bu kadar sinirli görüyordu. Yerdeki çöp kutusunda gördüğü şeyle adımları sekteye uğradı. Kaşları havalanırken kısa bir an için beynine pıhtı attığını düşündü.

Hızla çöpe uzanıp gördüğü şeyi yakından inceledi. Eline aldığı şey bir hamilelik testiydi ve ekranda iki kırmızı çizgi vardı. Beynine bir pıhtı daha atarken çöpün içindeki kutuya uzandı. Hamilelik testinin kutusunun üzerindeki talimatları bir gözü seğirerek okudu. İki çizgi pozitif demekti. Pozitif ise *hamilesiniz.*

Beynine son bir kan pıhtısı daha atarken, "Lan!" diye kükreyerek tuvaletten çıktı. Kapıyı kırarcasına açarken hedefi Duru'nun odasıydı. Odasının penceresini açmaya ilerleyen Duru aniden içeri giren abisine şaşkınlıkla bakakaldı.

Hasan hamilelik testiyle üzerine yürürken, "Bu ne?" dedi. "Bu ne?"

Duru'nun şaşkınlığı büyüdü. "O ne be?" En az abisi kadar şaşkındı.

"Asıl sen bana söyleyeceksin. Bu ne, Duru? Sen, sen, se-"

Bir gözü seğirince, elini başına atıp sendeledi.

"Ay, yine ne oldu?" diyerek içeri giren Zeynep hem sinirli, hem şaşkın hem de panikti.

Arkasından odaya giren Mete her zamanki gibi köşeden bu manzarayı izlemeyi seçmişti.

"Bu ne?" diyerek hamilelik testini Duru'nun burnuna yasladı Hasan.

Duru hâlâ şaşkındı.

"Ateş ölçer?" diye bir fikir sundu Mete ama kimse duymamıştı.

Zeynep hızla Hasan'ı kolundan kavradı.

"Hasan, dur!"

Ama gözü dönmüştü Hasan'ın. "Nasıl durayım?" diye yükseldi. "O Zülfikar'ın önündeki fazlalığı keserim! Bak, Duru. Bunu yaparım!"

Duru hâlâ şaşkındı. Kısa bir an için gözünün önünden bütün ihtimaller geçmişti. İhtimal hem var hem de yoktu ama hamilelik testi yaptığını hatırlamıyordu. Sadece şüpheleniyordu. Yoksa?

Teste bakarken tek kaşı havalandı.

"Zülfikar'ın değil, kendinin malum yerlerini kes!" diye yükseldi Zeynep. Kocasının omzuna sağlam bir yumruk attı. "Geri zekâlı adam!" Kocasının elindeki testi alıp yüzüne uzattı. "Tebrikler. Yeniden baba oluyorsun." Testi Hasan'ın göğsüne sertçe yaslayıp bir adım geriletti.

Ortamdaki kısa sessizlik Balkanlardan gelen soğuk hava dalgasıyla eş değerdi.

"Hadi, canım!" dedi Duru şaşkınlıkla.

Şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı Hasan.

Ama en büyük şok şüphesiz Mete'deydi. Bütün sakinliği yerle bir olurken ellerini başına atmıştı.

"Lütfen bana bunu yapmamış olun!"

"Bana değil, babana de!" diye yükseldi Zeynep.

O an Hasan bu siniri nereden tanıdığını hatırladı. Mete doğana kadar Zeyno'su aynı böyle *Tatar Ramazan* gibi gezmişti. Geçmiş bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçerken hangi ara bu haltı yediğini düşmeyi de ihmal etmiyordu. İkisinin bakışları birbirine değdi.

Bir ay kadar önce Zeynep korunmak için taktırdığı spirali yeniletmiş, bir hafta boyunca korunmamıştı. *Bir şey olmaz*, diye düşünen Hasan, *gel keyfe, sana ne anlatacağım*, dediğinde dikkatle anlattıklarını dinlemişti. Bu kısa kaçamağın sonrasında getireceği süreçten ikisi de habersizdi.

Duru kocaman bir kahkaha atarken Mete'nin küçük bedeni yıkılmanın eşiğindeydi. "Bütün borçlarımı ben öderim!" dedi annesiyle babasına. "Lütfen *yalan*, deyin. *Kardeş yok*, deyin."

"Var," dedi Zeynep anında. "Bal gibi de var." Siniri tepesindeydi. "Daha fazla uzatmanın anlamı yok. Gidip hazırlanın. Davete geç kalmayalım. Hadi."

Odadan çıkıp sert adımlarla yatak odasına ilerlediğinde Mete hâlâ yıkılıktı, Duru ise kocaman bir kahkaha atarak abisinin elini kavradı.

"Hayırlı olsun, reis."

Beynine atan kan pıhtılarıyla bayılacak noktaya gelen Hasan yaşadığı şoku atlattıktan sonra Zeynep'in peşinden ilerledi. Yatak odasına girip kapıyı kapadığında, Zeynep yatağın üzerinde bir hayli üzgün bir şekilde oturuyordu. Sinirlenmenin bir anlamı yoktu artık. Tek duası Mete'den daha hayırlı bir evlat olmasıydı.

"Zeyno'm..." diyerek ona doğru ilerledi. Cevap alamayınca yanına oturdu. Ellerini kavramadan hemen önce test çubuğunu yanına bırakmıştı.

Zeynep hızla dönüp omzuna sağlam bir yumruk indirdi.

"Sana dedim ki *bu hafta olmaz*! Bir hafta bekleyecektin, bir!"

"Ee, sen de durmamı söylemedin," dedi Hasan. "Yeme şimdi beni, hâlinden gayet memnundun. O kadar çok *devam et, Hasan*, dersen ben de devam ederim. Ya ne yapacaktık?"

Ters ters baktı Zeynep. "Tek seferde bunu nasıl başarmış olabilirsin?" Dertli başını ellerinin arasına aldı. "İnanamıyorum!"

Kendisiyle gurur mu duysaydı yoksa kahrından ölüp gitse miydi bilemiyordu Hasan. Çaresizce gurur duymayı seçti.

"Kocan keskin nişancı, farkında mısın?"

Zeynep yandan ters ters baktığında derin bir nefes vererek eşini kollarının arasına aldı. Şu andan doğuma kadar canını seviyorsa sakinliğini korumalıydı. Hamileyken karısının içinden çıkan canavarla tazlasıyla yüz göz olmuştu.

"Zeyno'm," dedi tatlı tatlı. "Şu saatten sonra yapacağımız tek şey doğuma kadar her gün abdest alıp Yasin okumak. Biliyorsun, değil mi?"

Sinirleri bozulan Zeynep istemsizce hem gülüyor hem dudaklarını kemiriyordu. "Şu yaştan sonra olacak iş miydi ya?" dedi.

Eşini kendine çekip saçlarını derin öpücüklerle donattı Hasan. "Ne varmış yaşımızda? Gören de yetmişe geldik sanacak. Hakaret sayarım, ha." Daha çok sarıldı karısına. "Düşünüyorum, o gece abdestli miydim?"

Zeynep ağlamaklı bir hâldeyken daha çok güldü.

"Hasan, bir git, Allah aşkına ya. Zaten bebek daha içime düşmeden siniri bastırdı."

"Ne kadarlık? Gittin mi doktora?"

"Dört haftalık," dedi Zeynep sessizce. "Sen görevdeyken öğrendim. O kadar inanamıyorum ki doktora rağmen test yapıp duruyorum." Ağlamaklı bir hâlde burnunu çekti. "Kız olur mu ki? Kız olsa keşke."

Daha sıkı sarıldı Hasan.

"*Hayırlısı olsun,* der misin? Mete'de de öyle dedin, başımıza gelenler ortada."

İkisinin de dudaklarından minik kıkırtılar döküldü. Zeynep ağlamaklı, Hasan ise ailesine minnettardı. Dışardan yükselen sevgili oğullarının, "Bana bunu yapmamış olun! Anne! Baba!" diye attığı çığlıkları umursamadılar. Yapmışlardı. "Harçlığıma zam istiyorum o zaman!" diye bağırdığında ise Hasan *ya sabır* çekerek eşinden ayrıldı.

"Koş, abdest al," dedi hızla. "Bu çocuk doğana kadar ne sen ne ben abdestsiz gezeceğiz. Çabuk Zeyno, kalk."

Zeynep yeniden sinirlendiğinde Hasan hâlâ abdest konusunda diretiyordu. O an bilmiyorlardı ama bir oğulları daha olacaktı. Minik Emek Ata. Ama Hasan'ın duaları yine tutmayacak; Emek Ata, abisi Mete'den ne öğrenirse yapacak ve onun öğrettikleriyle büyüyecekti. Meteler ölmez, sadece şekil değiştirirdi.

Vatan sadece bir toprak parçası değil, derdi bir diğer babam Yusuf Karakurt. Küçük salonumuzda Aslıhan ve Gülhan ablayı, beni ve Murathan'ı karşısına alarak anlatırdı bunları. *Üzerine basıp geçmeyin, sadece bir toprak parçası bilmeyin,* diye devam ederdi. *Biri vatanına el mi uzattı? İzin verme. Biri vatanına laf mı söyledi? Konuşturma. Tamam mı evlatlar? Büyüdüğünüzde her şey olabilirsiniz. Doktor, öğretmen, mühendis, mimar, polis... Hiç fark etmez. Ne olursanız olun, sakın vatana hizmet etmekten bir an bile vazgeçmeyin.*

Anıtkabir'in Aslanlı Yol'unda sevdiğim adamla, elimizde çocuğumuzla yürürken zihnimde dönen sözler bunlardı.

Kolay kazanılmadı bu vatan, diye devam ederdi. *Savaşmak yerine kaçsaydı herkes, geriye vatandan ne kalırdı? Her zaman zorluklar olacak ama benden size nasihat, bir an dahi vatanınızdan ümidi kesmeyin.*

"*Lan, ne anlatıyorsun el kadar bebelere?*" diyen babam içeri girdiğinde Yusuf amcanın ciddiyeti dağılır, onlar kavga ederken biz oyuna dönerdik.

O zamanlar anlamazdık ama haklıydı. Savaşmak yerine kaçsaydı herkes, bu vatandan geriye ne kalırdı? Yusuf ve Ali tek değildi. Daha nice Yusuflar ve Aliler vardı. Savaşan, kaçmayan, korkmayan, direnen ve vatanı için canını veren... Çünkü vatan, uğrunda kan döktüğün kadardı. Karşımda Anıtkabir belirdiğinde derin bir nefes aldım.

"Anne, baba! Bakın, fotoğraflardaki o büyük ev!" diyerek, elimizi bırakıp Anıtkabir'e doğru koşan Yusuf Ali'yi derin bir tebessümle izliyordum. Bugün babalarımızın mezarına gidemiyorsak onları saygıyla anmak için gelebileceğimiz tek yer Ata'mızdı. Anıtkabir'di.

"Yavaş, evlat," dedi Murathan. "Düşeceksin."

Dev merdivene koşan Yusuf Ali şaşkındı. Tırmanamayınca, "Beni kucağınıza alın," diye masum bir öneride bulundu.

Murathan gülerek kucakladığında derin mavilikleri Anıtkabir'in her bir köşesinde dikkatle geziniyordu. Bir kolunda oğlumuz varken her zamanki gibi diğer eliyle elimi kavradı kocam bey. Temas bağımlılığı artık benim de bağımlılığımdı.

"Herkes neden sessiz?" diye sessizce mırıldandı Yusuf Ali. Bakışları karşımızda kalan kapının iki yanında, asla kıpırdamadan duran askerlerdeydi. "Baba? Bunlar senin askerin mi?"

Gülerek, "Hayır," diye cevapladı. "Onlar burada Atatürk için nöbet tutuyor, evlat."

"Neden ki?"

Son basamağa geldiğimizde Yusuf Ali'yi kucağından bıraktı. "Atatürk bizim için neydi?" dedi.

"Kıymetli ve özel! Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk!" diye bağırdı oğlumuz.

"Onlar için de öyle," dedi Murathan.

Dudaklarımdaki gülüş büyürken, iki yanda kıpırdamadan bekleyen askerlere doğru ilerleyip kendi çapında Murathan'dan öğrendiği gibi asker selamına durdu. "Selam ver, asker!" diye bağırdı. İlk asker tepkisiz kalınca,

diğerine koşup yine minik elini alnına yasladı. "Bari sen selam ver, asker!" Yavrum yine tepki alamadı.

Bize dönüp, "Donmuş olabilirler mi?" dedi. "Belki de uyudular. Baba, sen demiştin ya, atlar ayakta uyuyormuş. Belki onlar da ayakta uyuyordur."

İkimiz de elinden kavrayarak aramıza aldık oğlumuzu.

"Kıpırdamıyorlar çünkü Atatürk'e saygı duyuyorlar, anneciğim."

"İstiklal Marşı'nda kıpırdamamak gibi mi?"

"Aynen öyle."

İçeri girdiğimizde içime Anıtkabir'in kokusundan derin bir nefes çektim. Yusuf Ali etrafa yine dikkatlice bakarken Murathan'la aynı anda yere eğildik. O sağ yanında kaldı, bense sol.

"Burası dedemlerin evi değil," dedi tatlı tatlı.

Siyah, ipek saçlarını yana yatırdım. "Burası hepimizin evi. Dedelerinin de bizim de." Kucağımdaki iki ayrı çiçek buketini Yusuf Ali'ye uzattım. "Hadi bakalım, bunları Ali ve Yusuf deden için Atatürk'e ver."

Hızla çiçekleri kucaklayıp anıta doğru koştu. Murathan ve ben aynı anda ellerimizi açıp babalarımız ve Ata'mız için dua ederken Yusuf Ali kırmızı kuşakla ayrılan noktaya geldiğinde elindeki çiçeklerden birini yere bıraktı. "Bu, Ali dedem için," dedi tatlı tatlı. Onun yanına ise diğer çiçeği bıraktı. "Bu, Yusuf dedem için." Çiçekler bittiğinde bize döndü. Koşarak yanımıza geldi.

"Ee, hani Atatürk için?" diyordu.

"Atatürk'ün çiçeği senmişsin," diyerek kucakladı Murathan. Boynuna derin bir öpücük bırakıp, kokusunu içine çekerken yeniden elimi kavradı. Geri dönerken Yusuf Ali arkasında kalan anıta önce kendince selam verdi, ardından el salladı. Bu son gelişimiz olmayacak, ellerimizde çiçeklerle her fırsatta Ata'mızı ziyaret edecektik. El ele çıktığımız merdiveni yine el ele indik. Hayat belki de sadece bundan ibaretti. Merdiven çıkmak ve inmek. Yaşamak ve ölmek. Sevmek ve sevilmek. Her şey zıddıyla, hayat ise dengiyle kaimdi.

Kan kokardı bizim topraklarımız. O koku bağlardı bizi bu vatana. Çünkü yine kan çekerdi kendine ait olana. Korumazsa bir evlat vatanını, savaşmazsa uğruna basmamalıydı o vatanın topraklarına. Doyduğun değil, var olduğun yerdi bizim lügatimizde vatan. Öyle öğretmişti babamız, Ata'mız, Yusuf ve Ali'miz. Dört yanı düşman ama her zerresi binbir zaferle donatılan kara parçasıydı bu topraklar.

Eskiden korkardım. Kaybetmekten, yalnız kalmaktan, yine Gökçen olmaktan. Bu vatan için birer can yetiştirirken anlıyordum bazı şeyleri. Yusuf Ali ve karnımdaki canın bu vatan için yaşaması adına gözüm kapalı her savaşa girebilirdim. Murathan'ın emekleri de bunun içindi babalarımızın dökülen kanı da.

El ele geri dönerken bakışlarım gökyüzüne değdi. Bir kuş uçuyordu başımızın üzerinde. Tıpkı babamın mezarına konan kuşlar gibi. Arkama dönüp anıta baktım. Dedeleri için nergis bırakmıştı Yusuf Ali. Tıpkı Yusuf amcamın mezarındakiler gibi. Genzim yanarken yanağıma doğru ağır bir gözyaşı süzüldü. Öyle ya, Gökçen kız olmanın birinci kuralı buydu. Babamın sesi yankılandı kulaklarımda.

"Gökçen kızların kalbi olmaz diye bizim kızın adını Gökçen koyduk, en büyük kalp bizim kıza düştü."

Sevdikleriyle büyürdü insanın kalbi. Gökçen kızın kalbi sevdikleri kadardı. Yanağıma düşen yaşı hızla silerken Murathan elimin üzerine minik bir öpücük bırakmıştı. Yusuf Ali'nin en sevdiği yer her zamanki gibi babasının omzuydu. Kollarını boynuna dolamış, başını geniş omzuna yaslamış, etrafı dikkatle inceliyordu.

"Dedemler beni sever miydi?" dedi

Murathan'la aynı anda, "Çok," dediğimizde dudaklarımızda maziden kopup gelen bir tebessüm vardı.

Yusuf ve Ali, Yusuf Ali'yi çok severdi. Hem de canlarından bile çok. Yanağıma bir damla yaş daha süzüldü. Doğum günleri artık eskisi kadar buruk değildi ama yoklukları hâlâ derindi. Bu tek damla yaş ise onlarsız geçen yıllar içindi.

"Beş dakika sabit durmaya ne dersin?"

İki yaşına yeni giren Aybars, babasının yüzüne bakarak bir koltuktan diğerine atlamaya devam ettiğinde en bıkkın bakışlarıyla izliyordu oğlunu Barbaros. Onca mücadele, sayısız engel ve zorluktan sonra kurban olduğuyla evlenmesine evlenmişti ama doğmasına vesile olduğu evladına bakarken bazı anlarda hayatı sorguluyordu.

"Baba, bak. Baba," diyerek bir koltuktan diğerine atladı Aybars. Son koltuktan korkusuzca duvardaki televizyonun üzerine atlamaya meylettiğinde Barbaros bütün Bordo Bereli yetilerini kullanarak oğlunu havada yakalamıştı.

Korku nedir, bilmiyordu minik Aybars. Yılan görse boğar, gördüğü her şeyin üzerine örümcek adam gibi uçardı. Böceklerden kaçmıyordu, böcekler ondan kaçıyordu. Kırmızı, tombul yanakları annesine benzerken geriye kalan her bir detayıyla Barbaros'a çekmişti. Esmer teni, gülüşü ve dağınık kaşlarıyla âdeta küçük bir adam gibiydi ama bir o kadar da tatlıydı.

Tüm bunlar, Barbaros ve Bilge'yi hiperaktifliğiyle canından bezdirdiği gerçeğini değiştirmezdi.

Barbaros uçarken havada yakaladığı oğluna, "Baktım," dedi. "Bakmasam nereye uçacaktın, haberin var mı çocuk adam?"

Sırıttı Aybars. Ele avuca sığmıyor, uyurken bile tepiniyordu. Barbaros'un kalın kaşlarını minik parmaklarıyla kavrayıp çekiştirdi. "Babam!" dedi içli içli.

Evlattı işte. Canına da okusa insanın bağrına sokası geliyordu. Gülerek oğlunun yanağına büyük bir öpücük bırakmayı denedi ama Aybars yılan gibi kucağında kıvrılarak yere inmiş, hole doğru bağırarak koşmuştu.

"Biz bilmeden bir nükleer silah mı yaptık? Ne yaptık?" diye çaresizce homurdandı. "Sal bunu düşman cepheye, yarım saat içinde talan eder her yeri." Kendini koltuğa bırakacakken kurban olduğunun sesi yükseldi:

"Barbaros, Aybars'ı gözünün önünden ayırma."

Yattığı yerde anında dikleşti. Kalkıp Aybars'ın arkasından ilerledi. "Ayırmasam ne olacak?" diyordu bir yandan da. "Sanki gözümüzün önünde duruyor."

Yatak odasının önünden geçerken yeşil elbisesini giymeye çalışan Bilge'sine değdi bakışları. Karanlık yollardan geçmiş, zehir gibi sular içmişti ama değerdi. Doğumdan sonra aldığı kiloları tamamen veremeyen Bilge artık bir nebze de olsa balık etliydi. Barbaros'un işine geliyordu. Seveceği alanın hacmi artmıştı.

Bilge elbisesinin sırtındaki fermuarı çekmeye çalışırken, "Sızlanma, dedi. "Sen de böyleymişsin. Annen anlattı."

"Huyuma sıçayım o zaman," dedi bıkkın bıkkın. Aybars'ın sesi çıkmıyordu. İki dakika sessiz kalırsa bu tehlike demekti. Henüz bu sürenin ilk dakikası içinde olduğu için keyifle Bilge'ye doğru ilerledi. Fermuarı kavrayıp, tek hamlede çekerken boynuna derin bir öpücük bıraktı.

"Kocan görevden döndü. Kutlamadık."

Kıkırdayarak cilvelenmişti Bilge.

"Çünkü kocam oğlumuzu uyuturken ondan önce uyudu."

"Kız, sen de uyandırsaydın ya, vicdanın kurusun!" diye yükseldi Barbaros. "Ayrıca bence biz bu çocuğu okutup üfletelim. Gündüz bu denli hareket ettikten sonra gece bile uyumaması normal değil." Bilge'nin boynuna derin bir öpücük daha bıraktı. "Beni şu kokuya gömseler bin yıl uyurum mesela. Bizim oğlan ağzının tadını bilmiyor."

Bilge yine kıkırdama niyetindeydi. Başını geri atıp Barbaros'un omzuna yasladı. Bazı utançlar evlendikten sonra ziyadesiyle aşılıyordu. Barbaros'un kolları Bilge'yi daha sıkı kavrayacakken akıllarına aynı anda düşen şeyle duraksadılar. Bunu sesli dile getiren Bilge oldu.

"Aybars sessiz."

"Farkındayım."

"İki dakikadan fazladır hem de."

Barbaros durumu en net şekilde, "Sıçtık!" diye özetledi.

Romantik anları Aybars'ın sessizliği kadar bile sürmemişti. Hızla ayrılıp evin içinde dağıldılar. Herhangi bir duvara tırmanmış olabilirdi. Banyodan bir şeylerin kırılma sesi gelince Bilge o yöne ilerledi. Tam çocuk odasına girmek üzere olan Barbaros ise ani bir manevrayla geri döndü. Ayağının altındaki paspas kayacak gibi olduğunda son anda toparlamıştı. İkisi de aynı anda banyo kapısına yetişti. Canlı bir bomba büyütüyorlardı ve her an her şey olabilirdi.

"Ay, Aybars!" dedi Bilge gördüğü manzara karşısında.

Barbaros ise biraz şaşkındı. Zira minik oğlu lavabonun musluğunu sökmüş, söktüğü yerden şiddetle fışkıran suya aldırmadan musluğu elinde sallıyordu. Bunu yaparken Bilge'nin dolaptaki pedlerinden birini koluna, diğerini kafasına yapıştırmış; bir başka paketi de açma derdindeydi.

Sökülen musluğa hayretle baktı Barbaros. "İki dakika, lan!" dedi. "İki dakikada bunu nasıl başarmış olabilir bu çocuk?" Alnında anasının pediyle sırıtan oğluna baktı. Minik elindeki musluğu alıp, akan suyu kapatırken, Aybars sırıtarak bakıyordu onlara.

Bilge bile en nihayetinde, "Of be, oğlum," dedi. "Senin bunlarla işin ne?"

Barbaros hâlâ elindeki musluğu ve çıktığı yeri inceleyerek evladının bunu bit kadar boyuyla nasıl yaptığını sorguluyordu. Hiçbir şekilde kavrayamayınca oğluna dönüp, "Nasıl yaptın bunu?" diye sordu.

"Hoplayıp çektim," dedi Aybars tatlı tatlı.

Bir şey diyecek oldu ama yuttu Barbaros. Bilge, oğlunun kolundaki ve başındaki pedleri sökerken Barbaros bir elini beline, musluk tutan elini ise alnına atarak soluklandı.

"Biz küçükken bir film vardı, kurban olduğum. *Hanzo*. Bildin mi?" Eli alnındaki Bilge sessizce onayladı. "Küçüklüğümde en çok güldüğüm filmdi. Keşke gülmeseydim be."

Siniri bozulan Bilge gülüyordu ama dertliydi.

"Saçmalama, Barbaros."

"O zaman kesin baban ah etti," diye bir çıkarımda bulundu. "Allah'ıma Kur'an'ıma baban ah etti. Zaten zorla verdi seni bana. Kesin *gün yüzü görmeyin*, dedi." Oğlunu kucaklayıp kolunun altına sıkıştırdı. Oğlunu Seyit Onbaşı gibi kolunun altında taşırken, "Ama ben buna da direneceğim!" dedi. "Bu mücadeleyi de kazanacağım!"

Aybars bunu oyun sanıp, gülerek babasının kolunun altından kurtulmaya çalıştığında Barbaros daha sıkı kavradı oğlunu. "Zor olacak!" dedi zorla. "Ama yapacağım!" Teröristlerle boğuşuyordu. Bunu mu yapamayacaktı? Yapardı! Yapmalıydı!

En sonunda oğlunu odasına atmayı başardığında arkalarında kalan Bilge gülmekten başka bir şey yapamıyordu. Yarım saat boyunca o odadan babalı oğullu çığlık sesleri yükselecekti ama en sonunda Aybars jilet gibi kıyafetiyle, Barbaros ise dağılmış bir hâlde çıkacak; dediği gibi bugün de savaşı o kazanacaktı.

"Yusuf Ali, koşma!"

Yavrum, evladım takla atarak eve koşmaya devam etti. Demir kapıyı minik ellerine rağmen tüm gücüyle açıp eve ilerledi. "Anne, baba! Çabuk!" diye sızlanırken bacaklarını iki yana sallıyordu. Ne zaman eve gelsek çişinin olması artık şaşırtıcı değildi.

"Bu çocukta prostat olabilir mi?" dedi kocam.

Gözlerimi devirdim.

"Hayır, canım. Senin oğlun olduğu için evinden başka bir yerde işeyemiyor."

Arabayı kilitleyip, salınarak, üstüne bir de sırıtarak ilerledi. "İyi ki benim oğlum o zaman," dedi. "Anasına benzese dağda taşta salardı."

Laf sokmadan iki saniye dursa şaşırırdım. Sevimsiz bir gülüşle ilerledim.

"Aman, ne komik! Bordo Bereli yetilerini göster de kapıya koş. Evlat altına işeyecek yoksa."

Yusuf Ali şiddetle, "Baba!" diye bağırdığında olayın ciddiyetini kavradı.

"Kapıyı çal, oğlum. Açarlar," derken koşar adım ilerliyordu. Her ihtimale karşı tedbirliydi.

Ama benim takıldığım başka bir nokta vardı. *Açarlar,* derken? Bu ev bizim değil miydi? Kim açacaktı? Demir kapıyı kapatıp, arkalarından ilerlerken evin kapısı da açılmıştı. Canan halam her zamanki kokoşluğu içinde evimin kapısında dikiliyordu.

"Ay, nerede kaldınız?" dedi kıvırarak.

Kısa bir an için, "Canan hala!" diye sevindi Yusuf Ali. Ama çok kısa bir andı. Hızla halamı kenara itip, pipisini tutarak içeri koştu çocuğum. Ev dışında başka yerde tuvalete gitmeme takıntısını çözmeliydik yoksa gerçekten genç yaşında prostat olacaktı. Bu konuyu daha sonraya bırakıp, gülerek halama ilerledim.

"Hala!" derken bir hayli şaşkındım. "Ne işin var burada?"

Gülerken kınadı.

"Yeğen işte. Yedir, içir, büyüt ama seni görünce böyle nankörlük yapsın."

Derin bir gülüşle kollarımı boynuna doladım.

"Ne alakası var? Hemen de abart!"

Sıkı sıkı sarılırken saçlarımdan öptüğünü hissedebiliyordum. Fedai Bey'le en nihayetinde evlenmişlerdi. Onu kendi evinde, ailesiyle görmek paha biçilemez bir mutluluktu. Bizi büyütmek için kendini feda ettiği düşüncesi her zaman içimi acıtıyordu. Evlilik fazlasıyla iyi gelmiş; leopar kadınlığından, dişil enerjisinden ve seksüalitesinden bir şey kaybetmemişti. Fedai Bey'e dünyadaki en keyifli yıllarını yaşattığına emindim. Adamın tak diye kanseri yenip sürekli sırıtması her şeyin özetiydi.

"Gökçen'im doğmuş bugün," dedi ayrıldığımızda. "Gelmem mi?"

Arkasından Gülhan ablanın, "Anne! Çiğ köfteyi nereye koydun?" diyen sesini duydum.

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken, içeri girip kapıyı kapamıştım. Trenç kotumu çıkarıp, vestiyere fırlatacakken Murathan yakaladı. Her zamanki düzeninde astı.

"Gülhan ablanın sesi miydi o?"

"Fırında," dedi Aslıhan abla.

Şaşkınlığım daha da artıyordu.

"Fırına neden çiğ köfte koyarsınız ki?" diye bağıran salak kardeşim Gökalp'i duyduğumda şaşkınlığım daha da büyüdü. Bakışlarım Murathan'daydı. Bir kaşım istemsizce havalandı.

Keyifli bir gülüş vardı dudağının köşesinde. "Sana doğum günü hediyem." Eli yine belime dolandı. Saçlarıma değen nefesi yaşamdan farksızdı. "Her doğum gününde senden alınan bir şeyi armağan ettim. Bu sene doğum günü hediyen de bu. Ailemiz."

Altı yaşındaki Gökçen'den herkes bugün gitmişti. Yıllar sonra babamın sesini ve kayıp anılarımı bana *bugün* veren de şimdi yine aynı günde dört bir yana dağılan ailemizi toparlayan da Murathan'dı.

"Murathan..."

Mırıltım genzimdeki yangın yüzünden zorlukla dökülmüştü dudaklarımdan.

"Ben içeriye kaçar." Yandan yandan sıvıştı halam. "Sizin öpüşme, koklaşma seansınız başlıyor sanırım."

Arkasını dönüp gerçekten salona ilerlediğinde, "Seviyorum bu kadını," dedi kocam bey. "Onun kadar hâlden anlayan yok."

Gülerken yanağımdan süzülen yaşlar ruh hâlimin özetiydi. Islak yanaklarımı silmeyi denedim. Elleri yüzümü avuçlarının içine alınca yapamadım. Başparmaklarıyla o sildi yaşları. "Pamuk," dedi müptelası olduğum sesi.

Hem ağlayıp hem gülüyordum.

"Kepçük."

"Gökçen," dedi bu defa.

"Murathan."

Dolu dolu baktı kehribarları gözlerime. Hüzün vardı bugün ama bir o kadar da biz vardık. "Sen olmasan bu Murathan ne yapardı acaba?" dedi.

Kollarım beline dolandı. Aradaki kızımız el verdiği ölçüde sıcaklığına sokuldum. Sağlam bir tekme savurdu. *Aranızdayım,* diyordu.

"Bilmem, ne yapardı?"

İçeriden bizimkilerin sesi yükselirken dudakları yanağıma değdi. "Heder olup giderdi." Minik bir öpücük bıraktı ama etkisi şu an bile başımı döndürecek türdendi. "Pamuk'la Kepçük, Gökçen'le Murathan var. Birini çıkar, ne kalır geriye?" Narin dudakları bir öpücük daha bıraktı yanağıma. "Kocaman bir hiç."

Sıcaklığına sokuldum. Yusuf Ali, "Anneanne, babaanne!" diyerek içeri koşarken bizi görmemişti bile. Görse bile artık bu anlar onun için alışılagelmişti.

"Yaşlanıyorsun ama ağzın hâlâ iyi laf yapıyor, yüzbaşı. Çok riskli."

Bir kere daha öptü ama bu öpücük dudağıma yakındı.

"Karım güzel. Formdan düşmemem lazım."

Sıcak nefesiyle dudaklarına sokuldum. Dudaklarımız belli belirsiz buluşurken kapı çalmış, içeridekiler değil ama dışarıdan gelen ek kuvvetler aşkımızı yağmalamıştı.

"Bağır, kızım," diyen Süleyman'ı duyduk. "*Murathan amca, biz geldik,* de. Bağır."

Babasını dinleyen Burçe dayanılmaz cazibesiyle, "Mupata amca!" diye bağırdı. "Biz geldik!"

"Aybars, sen de bağır, oğlum," demişti Barbaros ama kapıya atılan tekmeden anladığım kadarıyla Aybars yine düz kapıya tırmanmayı seçmişti.

Kapı bir daha çaldı. "Sessiz olun, lan," diyen Zülfikar'dı. "Üreyip üreyip gelmişsiniz buraya. Toplayın şu çocuklarınızı. İyi adam ki bizi hâlâ evine alıyor. Komutanım." Sesi daha ılımlıydı. "Benim çocuğum yok. Lütfen kapıyı açar mısınız?"

Derin bir nefes veren kocam dertliydi. "Bunları da işte bu yüzden sevmiyorum," diye homurdanarak, benden ayrılıp kapıya uzandı. "En güzel anlarımın katilleri." Kapıyı açtığında cümbür cemaat sırıtarak ona bakan timine oldukça ifadesiz bakıyordu. "*Geç gelin,* demedim mi lan ben size? Biz daha yemek yemedik. Ne diye dikildiniz kapıma?"

Hepsi yüksek uğultularla içeri daldı. Kimse Murathan'ın tersliğini umursamıyordu. "Neslişah ve Leyla anamız erken gelmemizi söyledi, komutanım," diye cevapladı Süleyman. Ek güç olarak tatlı kızını ileri sürdü. Murathan'ın ona dayanamadığını biliyordu. "Kızım, koş Murathan amcana. Sarıl boynuna."

Burçe her zamanki tatlılığıyla Murathan'a koşup sıkıca bacağına sarıldı. Öldürücü bir hamleydi. Murathan gözlerini kapatıp, *ya sabır* çekerken, Süleyman avına odaklanmış bir sinek gibi ellerini birbirine sürtüp Aybüke'nin koluna girdi.

"Koş içeri, dağ çiçeğim. Biz sıramızı savdık."

İkisi ciddi ciddi içeri ilerlerken arkalarından giren Zülfikar ve Duru'nun bakışları masumdu. Zülfikar kucağıma bir paket çikolata iteledi.

"Elimiz dolu geldik, komutanım. Ve çocuğumuz yok."

"Eşime katılıyorum," dedi Duru.

Murathan ters ters baktığında ikisi de koşar adım içeri yöneldi. "Bir daha *evim*, desene," diyerek sırnaşıyordu Zülfikar.

Arkalarından gelen Alican ve Zehra'nın masumca göz kırpıştırması yeterliydi. El ele içeri yöneldiler. Onların arkasından süper bir hızla bağırarak içeri koşan iki yaşındaki Aybars ise fikir sorma gereksinimi duymamıştı.

"İsterseniz bizi kovun, komutanım," dedi Barbaros. Burçe'ye meflul melul baktı. "İşte, evlat var vezir eder, evlat var rezil eder." Bir an dahi yerinde durmayan oğlu canlarına okuyordu. Tatlı çocuktu Aybars ama sadece sabit durduğunda. Yani uyurken. Şeytan tüyü de vardı sıpada. Sevdiriyordu kendini.

Bilge, "Oğlum, beş dakika dur," diyerek, Aybars'ın peşinden içeri koşarken en arkadaki Hasan abi elinin tersiyle Barbaros'u kenara iteledi.

"Çekil şöyle," dedi keyifle. Zamanında o, evladı yüzünden acı çekerken şimdi timin her bir üyesinin çocukları yüzünden sızlanmasını büyük bir keyifle izliyordu. Keser dönmüş, sap dönmüş ve hesap çok fena dönmüştü. Sırıtarak geçti Barbaros'un yanından. "Allah kimseyi evladıyla sınamasın, değil mi Barbocuğum?" Yanağına dostça iki şamar atarken de keyifliydi. Elleri ceplerinde rahat rahat salona ilerledi. "Çekin şu çocuklarınızı ayak altından," diyordu bir yandan da. Annemleri gördüğünden olsa gerek ki birkaç saniye sonra yumuşamıştı. "Analar! Verin, öpeyim ellerinizi."

Arkasından içeri giren Zeynep abla gülüyordu. Ama Mete'nin yüzünden düşen bin parçaydı.

"Ne oldu?" dedim Mete'ye bakıp.

Yüzü ekşidi. "Annemle babama sor, Gökçen abla. Ben şu an konuşacak hâlde değilim." Boyu epey uzamıştı. Çökmüş omuzlarıyla salona ilerledi ğinde sorgulayan bakışlarım Zeynep abladaydı.

"Nesi var?"

Zeynep abla da ziyadesiyle dertli görünüyordu. "Anlatırım birazdan, diyerek o da salona yöneldi. Geriye sadece ben, Murathan ve hâlâ kocamın bacağına yapışmış bir Burçe kalmışken bakışlarım kapıdaydı. Gerisi de olmalıydı.

"O nerede?" diyen Yusuf Ali salondan fırladı. "O nerede, anne?"

Burçe, "Yusuf Ali abi!" diyerek ona koştuğunda ise gülüşü büyüdü. Burçe'nin elini tutup, kendisini içeri sürüklemesine izin verirken bakışları hâlâ kapıdaydı ama kısa bir süre sonra yeniden içeride, çocuklarla oyundaydı. Kapıyı kapadığımda derin bir nefes vermek zorunda kalmıştım.

"Bu gece komşulardan şikâyet almayız inşallah."

Pek ümidi yok gibiydi. "Hazır herkes içerideyken gel şöyle," diyerek, aniden dudaklarını dudaklarıma yaslayınca kızım bir tekme daha savurdu. Beklenmedik ama hoştu. Dudaklarına hızla karşılık verirken gülmek ve şehvetiyle bayılmak arasında gidip geliyordum. İçerideki sesler yükseldiğinde zorla koptum sonum olacak dudaklardan. Göğsüne minik iki tokat atarak toparlanmaya çalıştım.

"Adileşme. Adamakıllı dur."

Sırıtarak ilerledi. İntikam niyetine kıçına minik bir şamar atıp, koşarak salona yöneldim. Salonda değil, bahçedeydi herkes. Balkondaki masayla mutfak masasını birleştirerek uzun bir sofra kurmuşlardı. Çocuklar çimlerde bağırarak, oynarken Barut Timi ve ailelerimiz masanın dört bir yanındaydı.

"Gökçiş!" diyerek ilk boynuma atlayan Gülhan abla oldu. Hüzünlü ama bir o kadar da mutluydu. Elindeki mantı tabağıyla salona ilerleyecekken beni sıkıca bağrına basmıştı. Son zamanlarda girdiği sıkı rejimin ganimetlerini almış, bir hayli forma girmişti. "Hoş geldiniz," dedi keyifle.

Yanından geçen Aslıhan abla her zamanki gibi makuldü. "Kızın evine giren biziz, Gülhan. Sence kim hoş geldi?" Yıllar sivri dilinden bir şeyler eksiltmemişti ama hayatında değişen bazı teknik detaylar vardı. Bunu anlatması bana düşmezdi. Kendi hikâyesini belki o anlatmak isterdi. Saçıma minik bir öpücük bırakarak bahçeye yöneldi.

Aybars, artık sekiz yaşında güzeller güzeli bir kız olan Ahsen'in saçlarına yapışmışken Ahsen yardım çığlıklarıyla ortalığı yıkıyordu. Büyüdükçe Gülhan ablaya daha çok benziyor, gülünce âdeta o oluyordu.

Bilge ve Barbaros oğullarına koşarken Hasan abi hâlâ keyifliydi. "Sürünün çocuklarınızın peşinde," dedi kötü adam kahkahası atarken. "Keyifle izleme sırası bende."

Yanındaki Zeynep abla koluna dokunup kulağına bir şeyler mırıldandığında keyifli ifadesi sekteye uğramıştı.

"Kız, abla!" dedi köşeden çıkan Gökalp. "Yine mi şiştin sen?" Göbeğime bakarken neşeli bir kahkaha attı. Kendisinin okulu bitmişti ama yurt dışında yüksek lisans yapmak için birkaç aya Amerika'ya gidecekti. Salaktı ama geleceği bir hayli parlaktı. Kollarını açıp beni sıkıca kendisine çektiğinde babamın sıcaklığıyla sendeledim. Her geçen yıl biraz daha babama dönüşüyordu. Bakışı, gülüşü, oturuşu, kalkışı, bazı anlarda ses tonu ve göğsündeki sıcaklığı.

Gülerek, "Böyle devam et," dedim. "Yeğenin doğduğunda görüntülü ararsan yüzünü göremeyeceksin."

"Canım eniştem gösterir. Değil mi enişte?" Öyle içten söylüyordu ki adi çocuk, bir kere bana böyle içtenlikle *abla,* dememişti. O pek sevgili eniştesine yöneldiğinde ben masayı binbir çeşit lezzetle donatan annemlere yönelmiştim. Uzun bir masaydı. Hani şu ramazan ayı reklamlarında Edirne'den Kars'a uzanan bir sofra vardı ya, o tam olarak buydu. Herkes keyifle bir köşesine kurulmuştu. Neslişah teyzem ve annem arkamda belirdiğinde derin bir tebessümle ikisine de aynı anda sarıldım.

Bir kolumun altında biri, diğerinde diğeri varken kokularından derin bir nefes çektim içime. Anne kokusu yaş büyüdükçe kıymetlenen bir hazineydi. Kıymetini kendimden bir parçanın kokusuyla mest olduğum anlarda anlamıştım.

"Neden geleceğinizi söylemediniz? Aşk olsun."

İkisinin de yanaklarına derin birer öpücük bıraktım. Yıllar sadece bizden alıp götürüyor olmalıydı. İkisi de hâlâ taş gibiydi.

"Söyleseydik sürpriz olmazdı," diyen Neslişah teyze şefkatle yanağımı okşamış, ardından sofraya yönelmişti. Annem ise bir kere daha sarılıp, bağrına basarken eli kızımdaydı.

"Dün *ağrım var,* dedin," dedi geri çekildiğinde. "İyi misin?"

Babamın şehadet yıl dönümünde İzmir'den asla ayrılmazdı. Burada olması hem mutlu ediyor hem de şaşırtıyordu.

"Asıl sen iyi misin anne?"

Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "İyiyim," dedi ama buruktu sesi. Elimi daha sıkı kavradı.

"Babama gittin mi?" diye sorarken sesim kısıktı.

Ama o sesini bir an bile alçaltmadı. "Gittim," dedi tek nefeste. "*Gökçen'e gidebilir miyim,* dedim. Bir kuş kondu omzuma. Anladım ki o da bugün senin yanına gelmemi istiyor." Elimi iki eliyle kavrayıp avuç içime derin bir öpücük bıraktı. "İyi ki doğdun, Gökçen. Sen benim ömrümün neşesisin."

Yine ağlatmak ister gibiydi. Kendime çekerek ağlama isteğimi dizginlemeye çalıştım. Babaannem ve dedem seyahat için fazla riskli sağlık sorunlarıyla boğuştukları için gelememişlerdi. Sofra her zamanki gibi binbir lezzetle donatılmıştı. Hepimiz sofraya kurulduğumuzda ortam yine son derece sesliydi. Bilge ve Barbaros, Aybars'ı zapt etmeye çalışıyor, Neslişah teyze, Yusuf Ali'ye zorla mantı yediyor, Burçe ise ağlayarak anlamsız şeyler istiyordu.

"Aman be!" diye sızlandı Zülfikar. "Ne vardı bu kadar üreyecek? Manyak mısınız siz, lan? Kafam şişti, ha!"

Barbaros yandan kafasına şamarı geçirdi.

"Sus, lan. Seni de göreceğiz birkaç aya."

Zülfikar'ın yanındaki Duru, "Biz hemen çocuk düşünmüyoruz," derken kendinden bir hayli emindi. Bundan tam iki yıl sonra kucaklarında sarı bir kız çocuğunun olacağından ikisi de o an habersizdi. İdil Merve diyeceklerdi adına. İkisinin de devrimi olacak, bütün düzenlerini baştan yazacaklardı. Mesela kızını göğsünden bir an bile ayırmayacaktı Zülfikar. Sarı saçlarını sürekli okşayacak, bir erkek yan gözle bakar mı diye panikatak krizlerine girecekti. Ama şu an ikisinin de bu gelecekten haberi yoktu. Duru'nun bakışları abisine döndü.

"Ama aramızda yeni limanlara yelken açanlar var gibi," dediğinde bir hayli imalıydı.

Bütün bakışlar Hasan abiyle Zeynep ablaya döndü. Mete sinir harbi geçiren bir ifadeyle çatalını tabağa bıraktı. "Al işte!" dedi Hasan abi gibi. "Yine tadım kaçtı."

Şaşkınlıkla büyüdü gözlerim.

"Nasıl yani?"

"Lan!" dedi Barbaros büyük bir şokla. "Yoksa..." Kucağındaki Aybars yüzüne tokadı indirdiğinde ise ifadesi sekteye uğradı. "Oğlum, bir dur be!"

"Baba ham ham yapsın," dedi Aybars tatlı tatlı. Yavrusunu sevmek ve isyan etmek arasında gidip geliyordu Barbaros'un ifadesi.

Tatlı dilli bir anne olan Bilge, "Aybars!" diye her zamanki kibarlığıyla uyardı. "Vurmuyoruz ama. Lütfen!"

Ama konu onlar değil, Hasan abi ve Zeynep ablaydı. İkisinin de bakışları bir yerde bir bizdeydi. En sonunda omuzları dik bir şekilde açıklama yapan Hasan abi oldu. "Evet," dedi burnu dik bir şekilde. "Hamileyiz." Titreyerek cümlesini toparladı. "Yani Zeyno hamile."

Herkesten aynı anda neşeli kahkahalar ve şaşkınlık nidaları yükselirken Zeynep ablanın yanındaki Neslişah teyzem sıkıca sarılmıştı.

"Tebrikler. Sağlıkla doğsun inşallah."

"Bir dakika, bir dakika," dedi şaşkın Zülfikar. "Şimdi bana bir kayınço daha mı geliyor? Doğru mu anladım?"

Acıklı ve dertliydi Mete. "Ben sana yetmiyor muyum abi? Yazıklar olsun." Bıkkın bakışları annesiyle babasındaydı.

Aybars az önce şamarladığı babasının yanaklarını öperken Barbaros neşeli bir kahkaha atmıştı. "Sen bu işleri zirvede bıraktın sanıyordum, Hasan abi," dedi. "Hayırdır?"

Hâlâ gururluydu. "Bizden iş geçmez, oğlum," dedi keyifle. "Bir kere daha şansımı denemeye karar verdim. Oldu oldu, olmadı işte o zaman zirvede bırakırım."

"Adamdaki rahatlığa bak," diye homurdandı Gökalp. "Sayısal loto oynuyor sanki."

Herkes neşeyle kahkaha atarken, "Anne, meme," diyerek Bilge'ye uzanan Aybars çok başka dertlerdeydi.

Zeynep abla, "Tabii sağlıkla, hayırlısıyla doğsun ama inşallah kız olur," derken bakışları Mete'deydi. "Abisi elinden tutar, gezdirir. Değil mi oğlum?"

Mete her zamanki gibi stratejikti. "Taksi parasını bana verecekseniz olur," dedi.

"Ay, kız çocuk demişken aklıma ne geldi," diyerek bana döndü Gülhan abla. "Bizim kızın adı ne? Karar verdiniz mi? Yoksa çok güzel önerilerim var."

Gözlerini devirdi Aslıhan abla. "Evet. Mesela Ahsen Erva gibi." Yüzü daha da ekşidi. "Zaten kızının adı Ahsen. Bu öneriyi yaparken hiç mi utanmayacaksın? Oturdum, bu anı bekliyorum."

"Bir sus artık, abla!" diye çemkirdi Gülhan abla. "Bir tane daha Ahsen olsun, ne olacak?"

Aslıhan abla bütün uyuzluğuyla işaret parmağını dudağına yaslayıp Gülhan ablaya sessizce *kes sesini* mesajı gönderdi. İkisi sinirlenirse burası karışırdı. Birinin ortamı dengelemesi her zaman tercihimdi. Malum, Karakurtlar sinir konusunda sınır tanımıyordu.

"Bence Tuğ-" diyecek oldu Zülfikar.

Barbaros kucağındaki Aybars'ı âdeta Zülfikar'ın üzerine fırlattığında ise susmak zorunda kaldı. Bağırarak kucağında hoplamaya başlayan Aybars'a şok içinde bakıyordu Zülfikar. Omzuna ve kafasına tırmanmaya çalıştığında ise çaresizdi. "Lan, oğlum, dur. Lan! Lan, alın şunu tepemden. Bu ne? Barbo! Senin soyuna ben..."

Ben nasıl adam olmazsam Zülfikar da asır geçmesine rağmen çenesini tutmayı öğrenemeyecek gibiydi. Bu görüntü karşısında Murathan keyifle gülmüştü. *Tuğ* mevzusu açıldığı an başına bela olacağını biliyordu.

Atıl kurt, der gibi, "Aybars, yapış oğlum," dedi. Aybars ise tam olarak öyleydi.

"Adı belli," dedim bu hengâmenin ortasında. Kucağındaki Aybars'ı zor bela yeniden Barbaros'a iteleyen Zülfikar savaştan çıkmış gibiyken bütün bakışlar artık bizdeydi. Bu konuyu konuşmuştuk. İkimizin de ortak isteği olan tek bir isim vardı. Herkes sessizce bana bakıyordu.

"Anne, memel" dedi Aybars yeniden.

"Kız, söyle," dedi halam. "Birinciyi açıklayacakken kırk kere reklam arasına girecek yarışmalar gibi çatlattın milleti."

Yanımdaki hayat arkadaşıma değdi gözlerim. *Sen söyle,* der gibi başını bana doğru eğmişti. Sessizce kabul ettim. Bir elim masanın altından bacağının üzerindeydi. "Mavi," dedim tek nefeste. "Kızımızın adı Mavi."

İlk defa sesli dile getiriyordum. Kızımın bu darbesi her zamankinden şiddetli ve art arda olmuştu. Sevmiş olmalıydı. Gülüşüm büyürken elim kızımın üzerindeydi.

"Renk olan mı?" dedi salak kardeşim.

Gözlerimi devirip, "Evet, Gökalp," dedim. "Renk olan."

"Sadece bir renk değildir mavi," dedi Zehra. "Özgürlüktür, hayattır." Ellerini çenesinin altında birleştirip tatlı bir tebessüm gönderdi. "Çok güzel. Gökçen abla. Sağlıkla gelsin, adıyla büyüsün inşallah."

"*Mavi* diye isim mi olurmuş?" dedi her şeyi çok bilen oğlum. "O zaman ben de siyah."

"Sus sen, bilmiş," dedi hemen yanındaki Ahsen. Oyuncak bebek misali Yusuf Ali'yi yediriyordu. "Aç bakayım ağzını."

Yusuf Ali uslu uslu ağzını açtığında, Aybüke'nin kucağına sinen Burçe tatlı tatlı hem yemek yiyor hem de annesinin göğsüne dökülen saçlarıyla oynuyordu. Hepsine teker teker baktım. İzledim. Neşeli kahkahalarını, gülüşlerini ve verdikleri güveni hissettim.

"Müsaade varsa birkaç şey söylemek istiyorum." dedi Murathan. Bütün bakışlar ondayken dikleşti. "Bugün Gökçen'in, eşimin doğum günü. Aynı zamanda ise babalarımızın şehit düştüğü gün." Derin derin soluklandı. "Bu yemek hem bizden gidenler hem de bize kalanlar için." Kısa bir an daha duraksadı. "Lafı çok uzatmayacağım. Burada olduğunuz için hepinize teşekkürler." Bana değdi gözleri. Artık söyledikleri sadece benim içindi. "Kayıpları geri getiremem, Gökçen ama her zaman yaptığım şeyi yapabilirim. Bugün başlayan masalın sonunu yine değiştirebilirim."

Gülüşüm öyle derin, öyle içtendi ki herkes dört bir yandan doğum günümü kutlarken sesler bir bulutun içinde hapsoluyor gibiydi. Işıklar söndü.

Yine bir o kaldı bir de ben. Herkes yemeğe dönmüştü ama bir biz birbirimizde kalmıştık.

"Kepçük sonu?" dediğimde sesim titriyordu.

Gülümsedi. Kalbimi yerle bir etti.

"Kepçük sonu."

Yusuf Ali annemlerin yanından kalkıp yanıma geldiğinde ona sıkıca sarıldım. Bakışlarım salona, başköşemizde duran iki fotoğrafa değdi. İki babama, Yusuf ve Ali'ye. Bir çerçeve içine sıkışmıştı suretleri. Ama gülüyorlardı her zamanki gibi. Yusuf ve Ali yoktu belki. Yan yana değillerdi. Lakin dostlukları ebedî, isimleri ise torunlarının adında yan yanaydı.

Murathan ve Gökçen'in ise artık bu dünyada yazılan mutlu bir sonu vardı.

Ben vardım.

O vardı.

Çocuklarımız vardı.

Biz vardık.

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde klişesiyle başlamamıştı bu hikâye. Uzak diyarlarda yaşayan bir prens değildi Murathan. Ben de beyaz atlı prensini bekleyen prenses olmamıştım hiçbir zaman. Pamuk ve Kepçük olarak başlamıştık bu hayata. Saç baş kavga eden, tekme tokat birbirine giren ama birbirini asla bırakmayan iki çocuktuk. Sonra büyümüştük. Tutkuyla seven Murathan ve Gökçen olmuştuk.

Şimdi ise yaşlanıyorduk. Büyük bir aşkla, yan yana, diz dize ve el ele.

Gökten üç elma düşmemişti bu hikâyeyi yazana, okuyana ve yaşayanlara. Ama artık yeni bir kitabın son satırına yazılan yeni bir cümle vardı Gökçen ve Murathanlar için kurulan düzeni yıkan tek ama en klişe cümle:

Sonsuza kadar mutlu yaşadılar...

Başımı yanıma çevirdim. Sevdiğim adamın varlığı varlığımın yanındaydı. Gözlerimiz denk düştü yine. Kehribarlarından içime oluk oluk sevgi aktı. Derin tebessüm ikimizin de dudaklarında aynı anda belirmişti. Mavi bir kelebek kanat çırptı içimde. Mavi mavi çiçekler açtı gözlerimde. Bütün maviler artık yan yanaydı. Öyle ya, gökyüzü en güzel rengine gün batımında bürünürdü. Yani kehribar ve mavi birbirine değdiğinde. Kolu omzuma dolandı. Bedenimi kendine çekerken *gecem, ömrüm,* diye sevdiği saçlarıma derin bir öpücük bıraktı.

Ailemi izlerken kendimi sevgisinin kollarına daha da bıraktım. Kızım bir tekme attı. Oğlum başını kolumun altına sıkıştırdı. Minik eli şiş kar-

nımda, kız kardeşinin üzerinde gezinirken, başını geri atıp güzel gözleriyle baktı yüzüme. İçimde bir mavi kelebek daha kanat çırptı. Bir elim Yusuf Ali'nin gür, siyah saçlarını geri iterken diğer elim omzumdan aşan Murathan'ın eline, parmaklarına uzandı.

Başımı omzuna yasladım. Başını başıma yasladı. Derin bir tebessümle yüksek sesli ailemizi izledik. Dünyamız işte bu kadardı. *Kurşun Asker* yaşadı. Prenses dans etti. Zim ve Mem kavuştu. Köylü kızı ve Memoli ayrı düşmedi. *Deli Kurt* ve *Gökçen Kız*'a ölüm değmedi. Küçük iki kalp tüm kötü sonları gözyaşlarıyla yıkadı.

Sonsuz bir sevgi kırardı kaderin değişmez ağlarını. Birbirine akan kalpler aşardı bütün yolları ve zamanları. Masumiyetle örülmüştü küçük kalplerin doğası. Ya değiştirirdi kaderi masumlukları ya da yeniden yazardı kendi masallarını.

Ve bu masalın son sayfası da böylece kapandı.

-SON-

Duzenleme
Ny.ozlem

LORESİMA'DAN;

"Her bitiş bir başlangıçtır," derler. Bu bitiş de bizim için yeni bir başlangıç. Bitmedi. Gökçen evreni her zaman bizimle. Bir kitap rafı uzağımızda, her zaman yanı başımızda.

Her "Pınar Başından Bulanır" çaldığında; mavi kelebek, bordo Doblo ve yirmi beş kuruş gördüğünüzde bizi hatırlayın, olur mu? Yusuf ve Ali'nin en büyük korkusu unutulmaktı.

Siz unutmayın.

En zor anımda bana elini uzatan Gökçen evrenine ve size bu teşekkürle borç bilirim. Karanlıktayım, dedim. Gökçen mavi bir kelebekle bütün karanlığı aydınlattı. Murathan elimden tuttu, Timur önüme dağ gibi dikildi. Barbaros ve Zülfikar yüzümü güldürdü. Duru benim yerime de konuştu, Bilge benim için de ağladı. Zehra'nın iyileşen her bir yarası yüzümde tebessüm, Ali ve Yusuf'un her bir anısı yüreğime yağmur oldu yağdı.

Onları seviyorum ama bu sayfayı okuyan, bu masalın sonuna kadar bizimle gelen okurlarım; sizi bütün benliğimle seviyorum. Her koşulda, her anımda, iyi günde ve kötü günde, Teletabi tarlasından daha çok, gökyüzü kadar büyük bir sevgiyle seviyorum. "Bu dünyada neden varsın?" der dururdum kendime. Bana bu dünyada var olma amacı verdiğiniz için teşekkürler. Dünyaya kendimden bir iz bırakıyorum. Loresima bir gün gider ama Gökçen, Murathan, Zülfikar, Barbaros, Timur, Hasan, Alican, Emek, Duru, Ayşegül, Bilge, Zehra, Aybüke, Yusuf, Ali ve daha nicesi, bütün Gökçen evreni burada kalır, biliyorum. Sever, bağrınıza basarsınız.

Onları en az benim kadar sevdiğiniz için size minnettarım.

Varlığınız daima varlığımın yanında, Gökçen evreninin ve benim size kalbim var. Bu dünyadan bir Gökçen masalı geçti. Artık onlara yazılan mutlu bir son var. Bu cümle de burada dursun.

Bu vatanın bağrında yatan nice Ali ve Yusuf'a, geride kalanlara; gözü yaşlı analara, babalara, eşlere ve yavrulara sonsuz minnet ve saygıyla. Bu masal da burada son bulsun.